

FLORES SERAPHICI,

SIVE

ICONES,

VITAE, ET GESTA VIRORVM ILLVSTRIVM ORDINIS FRATRVM MINORVM S. FRANCISCI CAPVCINORVM.

AVCTORE,

R. P. CAROLO de AREMBERGH,
BRVXELLENSI, EIVSDEM ORDINIS
PRÆDICATORE.

DEUS AUTEM INCREMENTUM DEDIT
Crescere me fecit Deus in terra paupertatis meæ
FLORES
SERAPHICI
Ex amoenis Annalium hortis
Adm: R.P.F Zachariæ Bouerij
Ord. FF. Minorum
S. FRANCISCI
Capucinorum Definitoris
Generalis collecti
SIVE
ICONES,
VITÆ ET GESTA
VIRORUM ILLUSTRIUM,
(qui ab Anno 1580 usque ad Annum 1612 in
eodem Ordine, Miraculis, ac vitæ sanctimonia
claruere) compendiosè descripta.
Auctore
R.P.F. CAROLO DE AREMBERG
Bruxellensi, eiusdem Ord. Prædicatore
Flores apparuerunt in terra nostra. Cant. 2. 11
PLANTAVIT
Ioës Schot Fridbergi, pinxit
COLONIÆ AGRIPPINÆ.
Apud CONSTANTINUM MUNICH,
Anno 1642.

NAPOLI

DEO VNI VERO,

IN DEO, ET EX DEO

REGI SÆCVLORVM

IMMORTALI AC INVISIBILI,

SPIRITVI SANCTO

SPIRITVI DOMINI, AC DOMINO IPSI
Secundum vnicam eminentiam DEITATIS
Simplici, recto, Principali,
Naturâ, non gratiâ
Ineffabili Patris, & Filij Communioni,
Vtriusque Dono, non nato,
Sed Dato
Igni, vt DEO, Sanctificanti, non sanctificato;
Metienti; non contento; Glorificato;
Spiritui Paraclito
Adoptionis, veritatis, libertatis;
Spiritui Intellectili,
Aperto, Multiplici, claro, incontaminato;
Spiritui Altissimo
Sapientiæ, Prudentiæ, Consilij, Fortitudinis, Scientiæ,
Pietatis, ac timoris DEI.
Omnium efficienti,
Spiritalis regenerationis Authori,
Pauperum Patri,
Munerum cœlestium Datori, Cordium lumini,
Diuino Amatori,
Ephes.1. Qui est pignus hæreditatis nostræ, in redemptionem acquisitionis, & laudem gloriæ ipsius. Ipsi gloria,
Ep. Can. Iud. & magnificentia, imperium & potestas, ante omne sæculum, & nunc, & in omnia sæcula sæculorum.
AMEN.

MARIÆ MATRI MAGNÆ, AVSTRIACORVM TVTRICI, PASSAVIENSIVM PROTECTRICI, SINGVLARI SVÆ BENEFACTRICI OMNIVM ADVOCATÆ

D. D. Fr. Carolus de Arembergh Bruxellensis capucinus.

MARIAE DEI MATRI.

Matri integræ, Virgini fæcundæ,
Matri Virgini.
Cuius viſcera intacta virum claudunt,
Cuius venter virum neſcit,
Cuius vterus, factus Templum Spiritus Sancti,
Peperit Dominum Templi.
Rerum omnium conditarum menſuræ,
Diuini Archetypi deſcriptæ Imagini,
Diuinitatis Cœlo, Solio, Templo, Throno,
Dei formæ.
Humani Generis Patronæ, Minorum Matri,
Capucinorum, & Matri, & Nutritiæ Parenti,
Peregrinationis noſtræ Aduocatæ,
Periclitantium Adiutorio,
Omnium Mediatrici.
Vnde captiuus redemptionem, æger curationem,
Triſtis conſolationem.
Iuſtus gratiam, Angelus lætitiam
Gloriam accipiunt Vniuerſi.
Miſericordiæ cumulo, Cœli repletioni,
Inferni euacuationi
Cœleſtis Hieruſalem ruinæ
Inſtaurationi.

Paren-

Parentûm reparatrici, Posterorum viuificatrici,
Hominis naturam supra immortales spiritus
exaltanti.
Angelorum regulæ, & mensuræ,
Humanæ curationis consilio,
Omnis creaturæ decori.
Diuinæ Pietatis abyssi claui,
Stellæ sine sui corruptione lumen emittenti,
Salutis antidotum humano generi
propinanti.
Corporis Christi vmbræ obumbratæ,
Gloria Maiestatis vestitæ,
In meridie sempiterno, in secretis Filij sui amplexibus
recubanti.
Austriacorum Tutrici, Passauiensium Protectrici,
Singulari suæ Benefactrici,
Hosce Flores Seraphicos
Vouet, Dedicat, Consecratque

Humillimus, ac deuotissimus cliens & seruus

Fr. C. B. C. I.

ADMO-

ADMODVM REVERENDO
in Christo Patri

P. IOANNI A MONTE CALERIO
TOTIVS ORDINIS FRATRVM MINORVM
S. FRANCISCI CAPVCINORVM MINISTRO GENERALI
DIGNISSIMO, &c.

OMPERTVM est, Admodum Reuerende Pater, Numæ libros licet chartaceos, & terræ infossos ad Annos ıɔxxxv. durâsse, vt Author est Plinius, quod Cedrasi essent. Ea quippe Cedri vis est, quæ tineam, catiem, cossos, & similes vermium pestes, ab ijs, quæ delinit, diuturno tempore propellat. Consultum itaq; censui hisce Seraphicis floribus Ordinis nostri, si tuo in sinu eos collocarem. Cedrum inquam, vbi non Aquilæ tantum altissimæ contemplationis, sed & passeres cuiusuis etiam infimæ actionis, scilicet fratres & filij subditi nidificabunt. Nec mihi deliberandum diu fuit, cui offerrem. Exigebat opus, & amor, vt tibi. Opus; quo reuereor, & repeto Auos, & Patres, quorum nos exemplum moueat. Ab Imaginibus, insurgit animus, ab actis maiorum, studium sequelæ. Vt quid lateret virtus in ordine? absit. Alij quidem sileant. Si interroger, quid sentiam. Ego nostrum patrocinium loquar. Laudati, & beati Maiores nostri, nos Electi & relicti sumus, quos sectemur. Porro & erga te meus exigit amor, qui filium in Patrem decet. *Leuit.* 2. Si obtuleris munus primitiarum tuarum Domino, de spicis adhuc virentibus torrebis igni. Obtuli quidem flores illos, qui iam dudum dati sunt, DEO, & Deiparæ; nec ideo tamen tui finit obliuisci filialis affectus. Antiochus olim Asiæ Princeps, Philosopho sibi de Iustitiâ libellum deferenti, donum dedignatus, putasne, inquit, placebit mihi tuus de Iustitiâ liber, qui hoc vnum curo, vt quæ alij iustè habent, mea sint omnia. Malè quidem. Meliore ego sensu Seraphicos flores, id est, Ordinis nostri Patres, offero

tibi, vt Patri, qui illos possides, qui illos pectore foues, prædicas, suspicis, & tanquam viua Imago nobis reproducis; Eam enim morum integritatem, eum Religionis zelum, pietatem, & candorem in regimine profers, vt hæc (quæ antecessorum fuerunt) ornamenta virtutum, hæreditario Iure, & legitimo Patrimonio longe antè tibi debita censenda sint. Sileo cætera. Considerandum enim mihi est, quid humilitas, & modestia tua pati possit, & quid tuis virtutibus debeatur. Reliquum est, vt hosce postremos flores, qui ex me veniunt, benignè excipias; quia de manu filij, & subditi sunt, quicunque producti sunt.

Illos igitur Ordinis nostri flores, qui odor Christi sunt, Virorum nempe Illustrium Vitas, & Gesta, quibus quasi in firmamento luminibus Religio nostra collucet, adspectu foueas, & splendore illustres. Sic fiet, vt tanti Patrocinij aurâ fœcundatus hortus Seraphicus noster, eò vberiora in dies proferat florum, ac fructuum incrementa. Vale ex nostro Conuentu Coloniensi. Anno 1642. Mense Ianuar. die 11.

Admod. Reuerend. P. V.

Humillimus in Christo filius
& subditus.

Fr. C. B. C. I.

Ltitudini firmamentum, inquit Ecclesiast.43.c. *pulchritudo eius est, species cœli in visione Gloriæ. Sol in aspectu annuntians, in exitu vas admirabile opus Excelsi.* Firmamentum Ecclesia est, Sol iustitiæ ex alto oriens, Christus. Vel paulo aliter. Sol in Ecclesiæ Firmamento, Seraphicus Ordo Fratrum Minorum S. Francisci Capucinorum est. Quasi Sol refulgens, sic ille effulsit in templo DEI. Nec impedire hunc Solem valent mundi, & carnis nebulæ, non terrenarum cupiditatum vapores, non vitiorum noctes. Lucet, & ardet, & Orationis, ac Charitatis spiritu Professorum animos, quasi venis auri terræ viscera, quasi vnconibus Abyssum, quasi floribus suaueolentibus agros fœcundat. Viri illius Illustres sunt. Quasi flos rosarum in diebus vernis, & quasi lilia, quæ sunt in transitu aquæ, & quasi thus redolens in diebus æstatis. Et licet fortasse quasi par ætate sim, impar tamen virtutibus, ac moribus hos Viros prosequor, celebro generationem hanc sanctam, genus electum, pretiosas nostri temporis margaritas. Restant innumera, quæ à principio Anni 1613. ad hanc vsque diem peracta sunt, & præsertim præstantissima Virorum, qui adhuc viuunt opera, quæ post eorum obitum propalare, & laudare sat erit. Ne vero in tantis Ordinis radijs cæcutire videar, id velut manu ob oculos positâ, caueo, & præmoneo. Cum Sanctissimus D. N. D. VRBANVS Papa VIII. die 13. Martij Anno 1625. in Sacrâ Congregatione S. R. & Vniuersalis Inquisitionis decretum ediderit, idemq; confirmarit die 5. Iulij, Anno 1634. quo inhibuit imprimi libros hominum, qui sanctitate seu martyrij famâ celebres è vitâ migrauerunt, gesta miracula, vel reuelationes seu quæcumque beneficia tamquam eorum intercessionibus à DEO accepta continentes, sine recognitione atque approbatione Ordinarij & quæ hactenus sine eâ impressa sunt, nullo modo vult censeri approbata. Idem autem Sanctissimus die 5. Iunij, Anno 1631. ita explicuerit, vt nimirum non admittantur Elogia Sancti, vel Beati absolutè, & quæ cadunt super personam, bene tamen ea, quæ cadunt supra mores, & opinionem cum protestatione in principio, quod ijs nulla adsit auctoritas ab Ecclesiâ Romanâ; sed fides tantum sit penes Auctorem. Huic decreto, eiusque confirmationi, & declarationi, obseruantiâ & reuerentiâ, qua par est insistendo, profiteor

me haud alio ſenſu quicquid in hoc Catalogo refero, accipere, aut accipi ab vllo velle; quam quo ea ſolent, quæ humanâ dumtaxat auctoritate, non autem in diuinâ Catholicæ Romanæ Eccleſiæ, aut Sanctæ Sedis Apoſtolicæ, nituntur, ijs tantummodo exceptis, quos eadem Sancta Sedes Sanctorum Beatorum, aut Martyrum Catalogo adſcripſit. Cæterum Amice Lector, habes, quæ mentis, & voti mei ſunt, & quæ in principio, & fine huiuſce Florum Seraphicorum poſterioris Tomi appoſui, fideliter lege, virtutes elige & in æternum viue.

***

REVERENDO IN CHRISTO PATRI

CAROLO DE AREMBERGH,

FLORES SERAPHICOS

ORDINIS CAPVCINORVM EDENTI.

LAVDATVR alti Consilij parens,
Interminatâ qui sapientiâ,
Telluris, & Cœli, marisq;
Vnus opus facit, & gubernat.
Nec vllus est, qui sit similis DEO,
Nemo secundus, condere vel velit,
Non ante cuiquam exordia orbi
Visa, vel imposuisse finem.
Miramur aras (CAROLE) & altiùs
Parata magnis templa laboribus,
Lucosq;, totq; ducta Diuûm
Innumeris simulachra formis.
Ast ex humanis, cui dabo te parem,
Longos Parentum sanguine Principum,
Qui Ducis ortus, hosq; spernens
Patre DEO, ac Duce gloriaris?
Res pro me. Clarum te pietas facit,
Virtusq; sacro pectore condita;
Mens nata Cœlis, portioq;
Numinis, ingenijq; pondus.
Munus Deorum est. Fana penatibus
Aptare, Cœlum iungere cum solo,
Rursusq; mortuos beatis
Germinibus renouare flores.
Munus Deorum est. Dum modicâ manu
Trophæa Patrum Seraphici Ordinis,
Imagines, vitasq;, & acta
Claudis honoribus æuiternis.

Pangebat.

Fr. BENED LEOD. Capuc.

APPROBATIONES.

Ego Fr. Benedictus Leodius Ordinis FF. Minorum S. Franciſci Capucinorum Guardianus Bonnenſis, & Lector &c. Ex Mſndato Admodum Reuerendi P. Ioannis à Monte Calerio dicti Ordinis noſtri Miniſtri Generslis Librum (cui titulus, *Flores Seraphici ex amœnis Annalium hortis Adm. R. P. Zachariæ Bouerij Ordinis FF. Minorum S. Franciſci Capucinorum Diffinitoris Generalis collecti, ſiue Icones, Vita & Geſta Virorum Illuſtrium, qui ab Anno 1580. vſque ad Annum 1612. in eodem Ordine, Miraculis, ac vita Sanctimoniâ clarucre, compendioſè deſcripta Tom. 2. Auctore R. P. F. Carolo de Arembergh Bruxellenſi eiuſdem Ordinis Prædicatore:*) vidi, accuratè legi, & perlegi, in quo omnia Fidei Catholicæ, & bonis moribus conſona reperi, vera ſpectacula Deo, Angelis, & hominibus ſacta, paſſim admirabilia, vt plurimùm non Religioſis tantùm, ſed etiam reliquis Chriſti fidelibus imitabilia, eaque vel diuina, vel iucunda, & digna ſingula, quæ in lucem prodeant. Actum Bonnæ 22. Octobris, Anno Domini 1640.

Fr. Benedictus Leodius &c.
qui ſupra

Flores Seraphicos ſiue Icones, Vitas, & Geſta Virorum Illuſtrium, qui in Ordine FF. Minorum S. Franciſci Capucinorum, ab Anno 1580. vſque ad Annum duodecimum, virtutibus, ſignis, miraculis, ac vita ſanctimoniâ, claruerunt: a R. P. Fr. Carolo ab Arembergh, ex Annalibus Ordine Hierarchico, concinnatos: de Mandato Adm. R. Patris Ioannis à Monte Calerio, Ordinis noſtri Generalis Miniſtri perlegi: & in eis non tantum nihil contra Fidem, & bonos mores: ſed Illuſtri viro dignum opus inueni: quodque in omni loco bonum odorem Chriſti & filiorum S. P. noſtri Franciſci, ſecundum puritatem Regulæ & ad litteram viuentium, diffundat: reperi, eoque digniſſimum cenſeo vt imprimatur. Datum Coloniæ Agrippinæ 30. Octobris, 1640.

Fr. Victor Treuirenſis
Diffinitor Cuſtos Capucinus Ind.

Nos Fr. Ioannes à Monte Calerio Generalis Miniſter totius Ordinis Fratrum Minorum S. Franciſci Capucinorum. Cum opus cui titulus eſt: *Flores Seraphici, ſiue Icones, Vita, & Geſta Virorum Illuſtrium à R. P. F. Carolo Bruxellenſi compoſitum*; à pluribus Theologis dicti noſtri Ordinis, quibus id commiſimus, recognitum, & approbatum fuerit: vt typis mandari poſſit ſeruatis ſeruandis, tenore præſentium concedimus. In quorum fidem his ſigillo noſtro munitis ſubſcripſimus. Datum Spoleti die 11. Decembris, 1640.

F. Ioannes Min. Gen.

Ex commiſſione Adm. Reuerendi & Eximij P. F. Ioannis Philippi [illegible]t Ord. Præd. Sacroſanctæ Theologiæ Magiſtri, In almâ Vniuerſitate Colonienſi Profeſſoris pu[illegible], & hæreticæ prauitatis Inquiſitoris Apoſtolici, *Flores* hoſce *Seraphicos* ex amœnis Annalium hortis Adm. Reuerendi P. F. Zachariæ Bouerij Ordinis FF. Minorum S. Franciſci Capucinorum definitoris Generalis, operâ R. P. F. Caroli de Arembergh accuratiſſimè collectos, non ſine animi oblectatione euolui, & cum nil Fidei orthodoxæ ſeu bonis moribus diſſonum redoleant, ſed ſuauiſſimum præſtantiſſimarum virtutum ſpirent odorem & Illuſtrium virorum prodigia mirè exprimant non ſolum deuotis ſacrarum Iconum amatoribus verùm etiam ſingulis, quos Sanctorum Virorum geſta expreſſa videre delectat, præſens opus vtiliſſimum, & iucundiſſimum futurum ſpondeo: vnde & meritò typis mandandum cenſeo, vt Flores appareant in terrâ noſtrâ, ex quibus quilibet gratum ſibi poſſit & decerpere, & colligere faſciculum. Datum Coloniæ in Conuentu S. Crucis Ord. Præd. 28. Ianuarij 1642.

Fr. Rudolphus Kelen.
SS. Theolog. Baccalaureus
& Lector.

Placet vt Tomus II. Annalium R. P. F. Caroli de Arembergh imprimatur. Signatum Colon. die 21. Ianuarij Anno 1642.

P. Ioannes Philippus Fridt Ord. Præd. SS. Theol. Doctor, per Auſtriam & vniuerſam Germaniam Prior Prouincialis. Generalis Apoſtolicus Inquiſitor, Archidiœceſis Colonienſis & partium annexarum. m pr.

Cape ſis. *Flores* hoſce *Seraphicos* viuis Imaginibus expreſſos eorumque ſuauiſſimo odore ſecutus perfruere; nullus latet anguis in herbâ: Collectus enim eſt, operâ & ſtudio *R. P. F. Caroli de Arembergh, Ordinis FF. Minorum S. Franciſci Capucinorum Prædicatoris*, ex purgatiſſimis eiuſdem Familiæ Viridarijs, *Annalibus* inquam *R. P. F. Zachariæ Bouerij*, dicti Ordinis *Definitoris*, ſupremâ Cenſurâ Romanâ approbatis: prout manu, relatuque eorum didici, quibus penſiculatè ventilatus fuit, & accuratè excuſſus. Coloniæ 21. Ianuarij, 1642.

Henr. Francken Sierſtorpfius
SS. Th. D. Regens Laurentianus
librorum Cenſor ordinarius.

Visio qua erudiuit eos — *Mater eorum Prov. 31*

Visiones autem apparuerit in visu diligunt eam in visione et in agnitione magnalium suorum. Eccli. 1. 15

En tibi Deipara Virgo, hosce Illustres Viros
Ordinis nostri Seraphici Primaeui s Flores.
quos uultu tuo viuos recreasti, nunc amoris
mei ... rediuiuos profero, et offero
...os premitto, qui ... mei annuas.
...ue eorum qui ...quuntur grata
... et accepta reddantur spectacula

VOTVM AVCTORIS
BEATÆ VIRGINI DEI GENITRICI,
PIÆq; ORDINIS CAPVCINORVM PARENTI.

Verus est sermo tuus, quem audiui in terrâ meâ super sermonibus tuis, & super sapientiâ tuâ, & non credebam narrantibus mihi, donec veni, & vidi oculis meis, & probaui, quod media pars mihi nuntiata non fuerit. Maior est sapientia, & opera tua, quam rumor, quem audiui. Beati viri tui, & beati serui tui, qui stant coram te semper, & audiunt sapientiam tuam. Sit Dominus DEVS tuus Benedictus, cui complacuisti. 3. *Reg.* 10.

M IRARI *neminem velim, quod à Sanctissimæ* DEI *Matris apparitionibus operis huiusce mei sumam exordium. Præmitto vterum virgineum, vnde Illustres fluxère viri, & corpus lucidum primò insequor, à quo tot fulgent producta lumina. Nec alium Ordinis nostri Seraphici veneror Electum Solem; non aliam Consurgentem Auroram; non aliam Pulchram Lunam, quàm Deiparam. Præmitto Diuinum hunc ignem, à quo omnis Entheus emanat calor; & puritatis argentum, aurumq́ dilectionis requiro in venis suis, vnde sumitur. Habet argentum venarum suarum principia, & auro locus est in quo conflatur.* Iob 28. *Quin etiam dulciores ex ipso fonte bibuntur aquæ salientes in vitam æternam; de quibus* Isaiæ 35. *Scissæ sunt in deserto aquæ, & torrentes in solitudine, & quæ erat arida, erit in stagnum, & sitientes in fontes aquarum.*

Ad te igitur conuerto opus meum, ô fœcunda Virgo, ad cellaria, & torcularia tua, quibus gregem tuum toties pauisti, satiâsti ab vbertate tuâ. O liceat vbera illa tua sugere musto diuinitatis plena, vt nobis eueniat illud, Ps. 35. *Inebriabuntur ab vbertate domus tuæ, & torrente voluptatis tuæ potabis eos; quoniam apud te est fons vitæ, & in lumine tuo videbimus lumen*

O vtinam replear, ego protritæ terræ puluis hoc spiritu Deifico, hisce Diuæ Genitricis aquis salutaribus, quibus mœrores deterguntur, nociuæ carnis illecebræ soluuntur, noxius fugatur æstus, exulat seruilis timor, mens ad cœlestia rapitur, constantia in bono firmatur, animus in aduersis roboratur, in prosperis temperatur, castitas cum pietate fructificat, ira cum superbiâ reprimitur, humilitas exaltatur, fides & spes augentur, charitas in cordibus nostris dilatatur.

Age igitur, ô Virgo Sacratissima, vt his aquis exsatier. Respice vineam nostram, & perfice eam, quam plantauit dextera tua. Et fac vineam electam, vt cœlestes emittat propagines. Diffundar per te Spiritus Sancti gratijs, ô gratia plena, diffluamq́ Filij tui amoribus, vt illis in æternum fruar, ac tecum fruar. Amen.

I. FR. ANDREAS À GANDESA . DEFIN. 2. FR. VRBANVS PANORMITANVS PROLIS. 3. FR. AVGVSTINVS AB ALBINTEMI. IO COMM. GENER. 4. FR. HIERONYMVS À S. MARTIANO DIFF.

I.

APPARITIO.

FRATER ANDREAS à GANDESA, Cathaloniæ Prouinciæ Sacerdos, anno 1583. ex Obſeruantium gremio, ad Capucinos aduolans, præclarum virtutum curſum, quem in priori Ordine inſtituerat, tanto ſtudio apud noſtros proſequutus eſt; vt vitæ auſteritate, abſtinentiâ, paupertate, humilitate, manſuetudine, oratione, ac demum regularis obſeruantiæ perfectione inſignis fuerit. Virginitatem, quam à naturâ tulit, hanc tantâ morum honeſtate excoluit, vt mulierum omnium ſtudioſè aſpectum, & conſortia fugiens, perpetui cuiuſdam pudoris, qui virginitatis color eſſe ſolet, in vultu inſignia tulerit. Maiores in Prouinciâ dignitates ſuâ virtute aſſecutus, in his tantâ prudentiâ, moderatione, ac humilitate verſatus eſt, vt neque eum dignitas extolleret, neque humilitas dignitatis grauitatem minueret. Tyronum quoque cum per aliquot annos educationem ſibi commiſſam ſuſcepiſſet; ijs ita verbo, & exemplo præluxit, vt Cathalonienſem Prouinciam bono Virorum ſemine fœcundauerit. Perpetuâ, ac ſingulari Beatiſſimam cœlorum Reginam cùm religione proſequeretur; eò factum eſt, vt plerumque etiam eius aſpectu, ac colloquio potiretur. Poſtremò meritis, ac virtutibus diues, cùm in Conuentu Montis Caluariæ Barcinæ ad immortales conceſſiſſet, ipſius anima à Seraphinâ quâdam, inſigni Muliere, quæ Monialium Capucinarum apud Barcionenſes fundatrix fuit, rectâ, abſque vllâ purgatoriâ pœnâ in cœlum ferri viſa fuit.

Anno 1605.

II.

APPARITIO.

FRATER VRBANVS PANORMITANVS, Prouincialis, virtute, prudentiâ, ac Euangelicæ prædicationis dono præcelluit. Hic cùm Panormitanam, ac Messanensem Prouinciam per aliquot annos præclarè administrâsset, magnoque cum animarum fructu, Dei verbum in illustrioribus Italiæ vrbibus disseminâsset, Beatissimæ Virginis in morte aspectu dignatus, felix è vitâ migrauit. Anno 1611.

III.

APPARITIO.

FRATER AVGVSTINVS ab ALBINTEMILIO, Commissarius Generalis, Genuensis Prouinciæ Concionator, in eâ prouinciâ, virtute, ac prudentiâ floruit, paupertatis propugnator acerrimus fuit. Hic propter insignem Viri prudentiam, ac regularis obseruantiæ zelum, sæpè tum Genuensem, tum Hetruscam Prouinciam, sub Prouincialis, ac Commissarij Generalis titulo administrauit; quo in munere tam præclaris æquitatis, temperantiæ, humanitatis, austeritatis, ac cæterarum virtutum exemplis præluxit, vt magnam, & immortalem sibi laudis famam apud omnes comparauerit. Hoc virtutum omnium cursu, cùm ad canos vsq; peruenisset, Saonæ febre, ac dissenteriâ correptus. Non diu post ad vitæ exitum properabat Vir optimus, cùm repentè Dæmonum turbam irruentem cernit: quâ perterrefactus, cùm statim exclamasset: Deus, in adiutorium meum intende. eâ voce; atq; Beatissimâ Virgine è cœlo apparente, tota illa Dæmonum nubes protinus dispersa; atque effugata fuit. Is verò mente integrâ, optimèque cum Deo compositâ, haud sine sanctimoniæ opinione vitam piè in Domino concludit. An. 1585.

IV.

APPARITIO.

FRATER HIERONYMVS à S. Martiano, Definitor, prudentiâ, & vitæ integritate ita præcelluit, vt maiores suâ virtute in eâ Prouinciâ honores consequutus fuerit. Hic dùm ardentiùs Dei verbum Carmagnoliæ, Salutiensis Marchionatus oppido, dissеminat, lethali morbo correptus, quatriduo ante mortem cum Dæmone conflictatur: quo in agone diuinam sibi opem implorans, cœlestem vocem sibi dicentem percipit: Hieronyme ne timeas: iam enim tibi cedit Satan. Quo ex tempore summâ quiete donatus, Beatissimæ Virginis, S. P. N. Francisci, atque aliorum Beatorum aspectu fruitur, & sui obitus die præsignificatâ, vitam cum morte commutat. Anno 1603.

FR PACIFICVS A SESTINO GVARD. 2.ᵘˢ FR. AVGVSTINVS GENVENSIS GVARD. 3 FR. MICHAEL A FORO CORNELY PRAED. 4.ᵘˢ FR. ANGELVS A FOR. LIVIO PRAED.

5 J

I.

APPARITIO.

RATER PACIFICVS à SESTINO, Picentis Prouinciæ Guardianus, cùm in ſæculo regulam Tertij Ordinis S.P.N. Franciſci profiteretur, tandem inter Capucinos adſcriptus, tam cœleſte vitæ genus inſtituit, vt potiùs inter Angelos, quàm inter homines verſari videretur, cœleſtesque raptus, & ectaſes pateretur. Cæterùm, cùm tam illuſtria huius Viri ſanctitatis argumenta eſſent, vt in Picenti Prouinciâ, etiamnum viuus, ac ſuperſtes Viri Sancti nomen adeptus eſſet; illud tamen luculentius rem ipſam demonſtrat, quòd eo, Tipherni Metaurenſis Conuentum aliquandò regente, dùm cellâ incluſus erat, præfulgens quædam ſtella ex eâ rumpere viſa, quæ locum vndique ſuis radijs illuſtrabat. Porrò Andreas Beneuentanus, ſacerdos, qui eam ſe proprijs oculis vidiſſe teſtatur, communem tunc inter Fratres famam diffuſam refert, Beatiſſimam illam Deiparam fuiſſe, quæ cùm Pacificum ſibi deuotiſſimum ſuâ præſentiâ conſolata eſſet, ab eo, ſub lucidiſſimi ſyderis formâ diſceſſerit. Cùm verò vitæ finem ſibi à Domino prænunciari audîſſet, ſexagenarius ad Dominum migrat. Anno 1584.

II.

APPARITIO.

RATER AVGVSTINVS GENVENSIS, Guardianus, Vir omni virtutum genere florens, nec non prophetico ſpiritu clarus. ad Saonenſis Conuentus regimen vocatus, cùm publicæ ſupplicationi, quæ in die Apparitionis Beatiſſimæ Virginis Antonio Bottæ, pio Viro, anno 1536. factæ, vſque ad ſacram eiuſdem Virginis Ædem, quæ per quatuor circiter millia

passuum ab vrbe distat, die duo de vigesimâ Martij quotannis celebrari solet, cum suâ Conuentus Familiâ interesset; Sacram Deiparam cœlesti luce perfusam, in proximo colle, Saonensem populum, qui aderat, benigno vultu aspectantem, ac cœlesti dexterâ benedicentem intuetur. Hic igitur visionibus illustris (vt in vitâ ipsius habetur) cùm podagræ morbo diù vexatus fuisset, in quo perferendo, singularis semper eius patientia eluxit; eo tandem consumptus, octogenarius, probatæ patientiæ à Deo remunerationem accipit. Anno 1606.

III.

APPARITIO.

FRATER MICHAEL à FORO CORNELII, Barcionensis Prouinciæ Concionator, humilitatis potissimùm, quâ honores summoperè fugiebat, paupertatis, simplicitatis, atque in Beatissim. Virginem deuotionis commendatur: cuius aspectu, ac solatio in morte potitus; vbi germano Fratri futurum Religionis amplexum, quem Beatâ Virgine reuelante didicerat, prænunciauit, in Patriæ vrbis Conuentu, mortalem cum immortali, vitam commutat. 1586.

IV.

APPARITIO.

FRATER ANGELVS FOROLIVIENSIS, Bononiensis Prouinciæ Prædicator, Angelicus Vir, vitæ candore, ac integritate præstans. Cùm elegantiori formâ præditus, in paternâ domo Adolescens versaretur, sæpè à mulieribus incontinentiæ tentatus, inter tot sæculi spinas virginitatis lilium candidum, ac immaculatum ita semper custodiuit, vt nullo vnquam tempore illud labefactauerit. At ne tam cœlestem thesaurum, quem in vase fictili gestabat, stygij illi latrunculi ali-

quando deprædarentur, tutiori loco reponendum curat, religiofamque inter Capucinos vitam fibi inftituendam eligit: vbi virtutum omnium ftudia tam incenfo animo profequutus eft, vt Angelici nominis rem, ac laudem fibi planè comparauerit: Impurus tamen ille fpiritus, immunditiæ pater, qui Angeli pudicitiæ, iam ab exordio bellum indixerat, mulierem, ad Angelum ad turpia pelliciendum prouocat, at ille durius increpatam, turpi confilio fruftratam, relinquit. Ad Concionatorium munus vocàtus, vnus inter omnes Algerium ad Capucinorum redemptionem deftinatur. Denique cùm totius vitæ curfum præclaris virtutum exemplis exornâffet, Florentiæ in fupremum morbum incidit, cumque ad vitæ finem accederet, paulò antequàm Deo animam redderet, ad Stephanum Foroliuienfem, focium aftantem, conuerfus ait: Feftina Frater, profer fedes. Cui focius: at nemo eft, (inquit) qui fedeat. An non (addit ille) facram Deiparam, S. Iofephum, ac B. P. Francifcum ftantes cernis? exiguo deindè temporis fpatio elapfo: eia, Frater, quid cunctaris? citò fedilia affer, hùc enim gloriofa Vrfula innumeris ftipata Virginibus modò accedit. Hæc inter dicta; cùm plurima lætitiæ figna ederet, mortalem cum immortali vitam commutat. Anno 1585.

Dum

1.a FRATER QVIDAM PRAED. 2.a FR. IOANNES A COLLEMATO GVARD. 3.a FR. FRANCISCVS ARELATENSIS PRAED. 4.a FR. CHRISTOPHORVS ALBIDONENSIS SAC.

S

I.

APPARITIO.

DVm aliquandò Bitunti, anno 1602. Prouinciale Capitulum celebratur, quàm Beatissim. Virgini sermo gratus sit, qui de ipsius laudibus instituitur, cœlesti testimonio proditum fuit: dùm enim quidam ex nostris Concionator, themate sibi de Beatissimæ Virginis excellentiâ assumpto, plura de illius laudibus præclarè pro Concione dicit, ipsa Virgo Virginum sæpiùs in eâdem Concione conspicitur, à Concionatoris dextris librum proferens, qui ea continebat, quæ à Concionatore prædicabantur.

II.

APPARITIO.

FRATER IOANNES à COLLEAMATO, Sacerdos, cùm primùm è sæculi pelago ad Religionis portum euasit, tàm perfectam rationem instituit; vt omnium virtutum choros, ad se vnum attraxisse videretur. Candidissimæ namque mentis puritati, quam sibi, velut cæterarum ducem, elegerat, pudicitia; pudicitiæ morum honestas, morum honestati, exteriorum hominis compositio; externæ compositioni, sensuum omnium mortificatio, huic singularis animi simplicitas; modestia, mansuetudo, patientia, humilitas, regularis disciplinæ rigor, paupertas, abstinentia, ac perpetuæ orationis studium, ita coniuncta erant; vt cùm his æquè stipatus incederet, quænam perfectius in eo virtus eluceret, haud facilè dignosci posset. A mulierum conspectu summoperè abhorrebat. Cùm enim is, & facie decorus, & vultu verecundus esset, cui & ipsa morum elegantia venustatem addebat; bis à mulieribus incontinentiæ tentatus, tam strenuè aduersus illas pro castitate pugna-

uit,

uit, vt victor tandem in vtroque certamine euaserit. Tantâ præterea in Deum fiduciâ præcellebat, vt, cùm in Mandauij conuentu, in quo is Guardiani munus sustinebat, ob magnam niuis copiam, necessariâ Fratres annonâ laborarent; copiosa, ipsius oratione, à Deo ministrata fuerit. A Dæmone varijs infestationibus oppetitus, dùm vehementius orationi incumbit, ipsius astum deludit. neque illi in extremo mortis agone cum Tartareo hoste certamina defuêre, at Inclytâ cœlorum Reginâ in ipsius opem accurrente; Dæmonum agmina effugata, isque læto rerum successu exultans, dùm ter Beatissimam Virginem præsentem salutat; eâdem comite ex hac luce migrat. Anno 1591.

III.

APPARITIO.

FRATER FRANCISCVS ARELATENSIS, Prouinciæ S. Ludouici Concionator, cùm genere nobilissimus, spretis amplissimis nuptijs, meliori sese connubio Religioni copulâsset, in eâ tot virtutibus effulsit, vt sexto ante obitum mense, certum sibi mortis diem diuinâ reuelatione acceptum præsignificauerit; ac puerum Iesum simul cum Virgine Matre in morte sibi præsentem conspexerit. Anno 1597.

IV.

APPARITIO.

FRATER CHRYSOSTOMVS ALBIDONENSIS, Sacerdos. Huius vitæ cursus, perpetuus cum Tartareo hoste conflictus, ac virtutum omnium disciplina fuit. Breue quidem vitæ curriculum, at longa meritorum series; non annorum, sed virtutum numero computata: quam tanta vitæ innocentia, tantusque animi candor exornauit, vt peruigil hostis, nihil in morte, quod in eo carperet, sibi vendicare potuerit, præterquàm

quòd à ſacrarum litterarum ſtudijs, mentem, animumque reuocauerit, quibus plerisq́ue prædicando prodeſſe potuiſſet: Hâc cùm tentatione grauiter illum in morte pulsâſſet, ab eâ tandem diuinâ virtute liber, Beatiſſimæ Virginis, & SS. Ioannis Baptiſtæ, ac R.P.N. Franciſci aſpectu, & conſolatione potitur: dumq́ue extremo agone cum morte luctatur, cœleſtis in morientis cellâ melodia percipitur; quo tempore Chryſoſtomus Deo animam reddit.

Ann. 1593.

1. FR. EVGENIVS A VALLECAMONICA SAC. 2 FR. AVGVSTINVS MEDIOLANENSIS PRAED. 3. FR. VINCENTIVS ANDRIENSIS SAC. 4. FR. ANSELMVS ROSCINIANSIS PRAED. 5 4

IV.

APPARITIO.

RATER VINCENTIVS ANDRIENSIS, Sacerdos, eius tanta fuit ſanctitas, vt inter ſuæ Conuerſionis initia, Coſmas à Martinâ, Nouitiorum Magiſter, eo tempore è viuis excedens, poſt aliquot dies ſæpè eidem apparuerit, ab eoq; preces poſtulauerit, quo à purgatorijs pœnis, liberari valeret. Id verò cùm omni pietate peregiſſet, Coſmæ anima à pœnis libera; in cœlum euolat. His itaque, cùm crebra ieiunia, chori frequentiam, orationis aſſiduitatem, linguæ cuſtodiam, quam nec in otioſum quidem verbum elabi patiebatur, profundam mentis humilitatem, paupertatis amorem, ac totius regularis obſeruantiæ ſtudiũ, ac præſertim ardentiſſimum in Beatiſſ. Virginis cultu animum adnecteret, Euangelicum planè, ac Seraphicum Virum ſe induiſſe, indicabat. Quamobrem cùm tot virtutibus exornatus, ad extremam vitæ metam perueniſſet, ſerpens ille Tartareus, ægrè ferens, quòd tam ardenter is in Beatiſſim. Virginis venerationem ferretur, eidem viſibilis apparens, perſuadere nititur, haud maiori Virginem, quàm reliquas cœleſtium animas dignitate, atque orationis potentiâ excellere. Quod dùm is velut horrendum, & diabolicum commentum deteſtatione proſequitur; ille è cubiculo tractum, per dormitorij viam vix ſemiuiuum reptat; quo tempore Beatiſſ. Virgo luce vndiq; perfuſa adſtans, Dœmonem abigit, ſuumque athletam ſuauiſſimis verbis recreans, certum illi gloriæ præmium pollicetur, ſeque in ipſo ſuæ Annunciationis die, qui proximus erat, redituram; atque in ipſius ſinum animam excepturam ſpondet. Quod & reipſâ præſtat: nam eâ ipſâ die, dùm Vincentius Beatiſſ. Virginem lætis vocibus inclamat, ex hac luce migrat. An. 1592.

1 FR. PAVLVS A MORELLA CVM DVOBVS SOCYS SAC. 2 FR. DOMINICVS
VERONENSIS SAC. 3 FR. LIBERATVS MEYLENSIS SAC. 4 FR. FVLGENTIVS
ASCVLANVS SACERDOS.

I.

APPARITIO.

FRATER MARCVS à MORELLA, Sacerdos Valentinæ Prouinciæ, à puero in Dei timore enutritus, omni virtutum genere ornatus, ad Capucinos accedit: inter quos tam cœlestem vitam duxit, vt cum Deo magis, quàm cum hominibus conuersaretur. Cum duobus alijs Fratribus orans, Sacram Deiparam conspicit, filium Iesum ijs inter manus porrigentem: eo dùm is se dono indignum reputat, largiùs is quoqué eo perfruitur: Prænunciato deniqué sui obitus die Alenæ, claris post mortem suæ gloriæ signis relictis, mortales corporis exuuias deponit. vultus enim ridentis instar, ac illius membra non pallentia, sed ita candida, mollia, ac flexibilia apparuêre, vt spectantes maximè exhilararent, cœlestisque ipsius gloriæ ijs opinionem confirmarent Obijt anno 1608.

II.

APPARITIO.

FRATER DOMINICVS VERONENSIS, Sacerdos Venetæ Prouinciæ, ob assiduum orationis studium multas à Dæmone infestationes patitur. Dolium vino vacuum suâ oratione plenum reddit: & in morte Beatissimam Virginem, cum B. Clarâ sibi occurrentem cernit. Anno 1600.

III.

APPARITIO.

FRATER LIBERATVS MEYLENSIS, Sacerdos, perfectus Regulæ cultor, maximèque in Sacram Deiparam religione feruens; cùm ab eâ sui obitus diem, & horam accepisset, eâdem vitam cum morte commutat. Anno 1606.

IV.

APPARITIO.

RATER FVLGENTIVS ASCVLANVS, Pincentis Prouinciæ Sacerdos, ex Parisianorum familiâ progenitus, miraculis illustris, ac vitæ sanctimoniâ clarus. Vix trigesimum quartum ætatis annum attigerat, cum e monte Vlmi, ad S. Ginesij Conuentum missus, supremum, qui ei imminebat, diem diuinâ reuelatione percipit, ac paulò post in morbum incidit. Multiplex porrò virtus, quæ ipsius vitam velut cœlestibus gemmis exornauerat, clariùs in morte effulsit: etenim post mentem pœnitentiæ Sacramento expiatam, ac cœlesti Pane refectam, tanta suauitate Deo laudes cœpit occinere, totque præconijs diuinam Maiestatem excolere, vt ante carnis occasum, tam cœlesti Angelorum, ac superûm choris interesse videretur. Inter hæc Deiparæ Virginis, quâm singulari pietate, ac religione prosequebatur, hymnos: *O gloriosa Domina.* &c. & *Aue Maris stella* &c. decantans; cùm illius ante mortem aspectu dignatus esset, lætus in hæc verba exclamat: ô flos Virginum Maria, te nulla pulchrior, nulla magis pia: iam te sequar cœlesti viâ. Hæc etiamnum verba in illius ore versabantur, cùm puram ad Deum animam efflat. Anno 1584.

1 FR. FEDERICVS A TIPHERNO SAC. 2 FR. ANGELVS A VISSO SAC. 3 FR. ANTONIVS FANESTRIS. SAC. 4 FR. ANTONIVS A CORIOLANO LAICVS

I.

APPARITIO.

RATREM FRIDERICVM à TIPHERNO METAVRENSI Sacerdotem, Piceni Prouincia pluribus virtutum laudibus extollit, qui cùm ob summam vitæ innocentiam, Beatissimæ Virginis, ac S, Antonij Vlysipponensis haud semel in vitâ aspectu dignatus fuisset, eorundem quoquè in morte, ac præterea S.P.N.Francisci præsentiâ fruitur, à quibus certa illi cœlestis gloriæ possessio promittitur, Anno 1602.

II.

APPARITIO.

RATER ANGELVS à VISSO, Sacerdos, Vir immortali memoriâ dignus, tam admirabili vitæ innocentiâ clarus erat, vt Angeli nomine, angelica facies, mores, vitæque ratio responderent. Huius cùm potissimum studium esset, vtriusquè, & corporis, & animi munditiem illibatam seruare, immundus spiritus varijs, ac diris tentationibus corporis illius honestatem aggredi cœpit. Reluctabatur strenuè nomine, & virtute Angelus, quare deuictus Satan orantem aliquando ita premit, vt penè præfocare videretur: quo tempore viribus, ac sensibus omnibus destitutus, Sacram Deiparam luce clarissimâ circumfusam cernit, quæ cùm aureâ illum virgâ attigisset, protinùs in pristinum statum vendicauit, atquè ab omni deinceps huiusmodi carnis tentatione liberum præstitit. Prophetici tandem spiritus, ac miraculorum donis (vt fusiùs in vitâ ipsius) illustris, in Tridentino Conuentu, octogenarius obdormiuit in Domino.
Anno 1608.

III.

APPARITIO.

DICENS Prouincia FRATREM ANTONIVM FANESTREM, Sacerdotem, Virum omni virtutum genere ornatum commemorat: qui cùm multas à Deo viſitationes, ac reuelationes accepiſſet, poſtremâ tandem ſui obitus horâ à Beatiſſima Virgine admonitus, vt ſuum ipſi officium perſolueret, adhuc Virginis laudes in eius ore perſonabant, cùm à terrenis ad cœleſtes Deo decantandas euocatur. Anno 1 5 8 8.

IV.

APPARITIO.

FRATER ANTONIVS à CORIOLANO, Laicus Conſentinæ Prouinciæ, dùm ſtrenuam in effodiendis altiùs fundamentis operam nauat, Dæmonis arte contigit, vt tellure, quæ viginti palmorum altitudine altiùs à fundamentis eminebat, cadente, ab eâ repentè obrueretur. Protinùs fratres ad terræ cadentis ſtrepitum accurrentes, cùm Antonium, quem paulò antè ei operi inſudantem reliquerant, nullibi conſpicerent, procul dubio humo ſepultum ſuſpicantur: verùm, cùm humo longè latèque prolapsâ locum ignorarent, in quo foderent, ac ſepulto ſuppetias ferrent; en puer ignotus extemplò apparens, fratribus mente perplexis locum indigetat, in quo fodere debeant: illi ſtatim pueri dicto acquieſcentes terram effodiunt, & quem poſt integram horam immenſo illo terræ pondere præfocatum, atqué extinctum putabant, viuum, ac incolumem recipiunt. Mox cuncti in Dei laudes erumpunt: Antonius verò, vbi è terræ viſceribus euaſit, tenſis ad ſydera palmis Deo, ac Beatiſſimæ Virgini gratias reddit, narratque cùm primum eo terræ pondere obrutus fuit, Beatiſſimam ſibi Virginem, albis veſtibus indutam, ſibi ad-

fuiſſe,

fuisse, quæ illi animum addens, ait: Ne timeas Antoni, nihil tibi hic telluris casus officiet. Post hæc quasi in molli culcitrâ collocatum, tutum se inter ea terræ pondera quieuisse refert. Quapropter rursum vniuersi in Beatissimæ Virginis laudes vocem extollentes, cum eâ diuinam quoqué benignitatem laudibus efferunt.

Anno 1581.

1. FR. VINCENTIVS A SALDVCIO SAC. 2. FR. PLACIDVS A TYRACENO CLER. 3. FR. REYNERIVS A BVRGO S.[ti] SEPVLCHRI LAICVS 4. FRATER ALEXIVS A VIGLEBANO LAICVS.

I.

APPARITIO.

FRATER VINCENTIVS à SALEDVCIO, Sacerdos, omnium virtutum genere ornatissimus; ex quibus in eius animo quædam, potissimùm in ægrotos, charitas pullulauerat, quâ cùm infirmos quosdam, suæ curæ commissos, ardenter aliquandò prosequutus esset, ea diuinis oculis ita grata fuit, vt postmodum oranti Virgo Deipara, & B.P.N. Franciscus apparuerint, piumque charitatis opus ab eo ægrotis exhibitum commendantes, cœlesti cohortatione in eo illius magis animum confirmauerunt, atqué vt frequentiores pro ijs, qui purgatorias pœnas luunt, preces ad Deum funderet, commendarunt. Posthæc cùm Lutetiæ Parisiorum peste laborantibus ministrâsset, tandem Nouariæ supremâ ægritudine correptus, cui nunquam intermissa comes oratio fuit, simul & orationis, & vitæ cursum confecit. Anno 1592.

II.

APPARITIO.

FRATER PLACIDVS à TYRACENO, Syracusanæ Prouinciæ Clericus, tantâ vitæ innocentiâ, mentis puritate, morum honestate, atqué in Beatissimam Virginem potissimùm pietate, ac religione floruit; vt in morte eiusdem præsentiâ frui, atqué in eius sinum animam efflare promeruerit. Anno 1600.

III.

APPARITIO.

FRATER REYNERIVS à BVRGO S. SEPVLCHRI, cùm aliquandò in Paulæ Benedictoniæ, honestissimæ fœminæ domo Tuderti, ante quandam Beatissimæ Virginis imaginem, quæ Dominum infan-

tulum in ſinu geſtabat, ſeorſim oraret: totâ ſpectante Familia, in mentis exceſſum per integræ horæ ſpatium rapitur; poſt hæc ab exceſſu rediens, Paulam monet, vt illam Beatiſſimæ Virginis imaginem ſummâ diligentiâ cuſtodiat: eo quòd ad verum Deiparæ prototypon, quem Vir quidam (ſe ipſum reticens) præſentem conſpexerat, propiùs accederet. Ex quo facilè colligi poteſt, ſæpiùs illum, iuxta communem omnium vocem, Sacræ Deiparæ præſentia potitum fuiſſe. Obijt anno 1589.

IV.

APPARITIO.

FRATER ALEXIVS à VIGLEBANO Vir plurimâ virtute, ac ſanctimonia clarus. Hic in humili Laicorum ſtatu Domino deſeruiens, cùm tandem conſenuiſſet, illuſtriorisque vitæ curſus, tot præclaris (vt in vitâ ipſius fuſiùs exaratur) virtutibus conſummatus, ad iuſtitiæ coronam vocaretur, animæ domicilio Pœnitentiæ ſcopis mundato, & ad Domini aduentum Sacroſanctæ Euchariſtiæ Sacramento, atquè ardentioribus cœleſtis patriæ deſiderijs adornato, cùm ad vitæ occaſum properaret, nonnullas ſibi in cellâ rogat faces accendi. Cuius rei, cùm ab eo cauſa quæreretur: quàm primùm (inquit) hùc Beatiſsima Deipara, ac S. Ioſeph acceſſuri ſunt, quos digna veneratione proſequi oportet. Vix hæc effatus fuerat, cùm extemplò clamare cœpit: En cœlorum Regina, ac S Ioſeph adſunt. Aſſurgite, Fratres, genu flectite, & dignis illos honoribus excipite. Hæc vbi in ſtrato aſſurgens deuotiſſimè protulit, iterum caput in puluinum declinans, Anno 1581. ipsâ die, quæ S. Ioſepho ſacra erat, quem per totum vitæ curriculum multâ ſemper veneratione proſecutus fuerat, extremum Deo ſpiritum reddit.

1.ᵃ FR. IACOBVS A VILLANOVA SAC. 2.ᵃ FR. MICHAEL GALLVS LAI. 3.ᵃ FRA. VINCENTIVS A NOROMANO LAI. 4.ᵃ FR. ANTONIVS BERGOMAS LAICVS

S 8

I.

APPARITIO.

RATER IACOBVS à VILLA NOVA, Sacerdos inter Illuſtres Aquitaniæ Prouinciæ Viros,haud immeritò annumeratur : tam enim inſigni ſanctimoniâ floruit, vt in Sancto Pentecoſtes die Conuentus hortum flammis exundantem viderit; atqué in ipſo Aſſumptionis Deiparæ feſto,dum illa Antiphona,Quæ eſt iſta, quæ deſcendit de deſerto, &c. in choro decantatur ; eandem in cœlum aſcendentem conſpexerit; Blitam radicem ſursùm verſâ plantam, ſuâ oratione ad germen prouocat,ac tandem die obitus prædicto,ad perennem vitam concedit. Anno 1592.

II.

APPARITIO.

RATER MICHAEL GALLVS,Laicus,in Pariſienſi Prouinciâ,plurimis naturæ,& gratiæ donis inſignitus , animique candore, & ſimplicitate inter cæteros omnes clarus,cùm varijs virtutum,& ſanctitatis cumulis vitam ſuam ad finem vſqué adornaſſet, meritis tandem diues, cœleſtes ſæpè viſiones, Deo dante, habuit ; inter quas, & Deiparæ Matris præſentiâ paulò ante obitum recreatus, in hæc verba ad eiuſdem conſpectum erupit : O quàm pulchra ! ô quàm decora es,Maria ! & his dictis ſanctiſſimam animam efflauit. Anno 1598.

III.

APPARITIO.

RATER VINCENTIVS à NOROMANO, Conſentinæ Prouinciæ Laicus Nouitius, Ordinem Fratrum Minorum Capucinorum vix ingreſſus, ſicut apis optima per puritatem vitæ , obedien-

 tiam,

tiam,humilitatem,orationem,& alios virtutum flores, ſancti Spiritus chariſmata, tanquam mella colligebat; vnde non Religionis, aut ætatis annis, ſed morum grauitate, & plurimis ſanctimoniæ meritis ſenex (ſunt enim ſæpiſſimè nouiſſimi primi, nec ætas, ſed virtus apud Deum in pretio eſt) necdum peracto probationis anno, magnâ cum laude ad ſupremam vitæ metam peruenit. Ac in extremis exiſtens priuſquàm vitam breuem cum cœleſti commutaret, ſanctiſſimis Reginæ cœlorum, & S. P. N. Franciſci, conſpectibus dignatus, naturæ ſuæ iura perſoluit. Anno 1594.

IV.

APPARITIO.

FRATER ANTONIVS BERGOMAS, Laicus, cùm ad finem properaret, illum confeſſarius plus ſolitò hilarem offendens; quænam nouæ illius lætitiæ cauſa ſit, percunctatur. Cui Antonius: Quid? an non mihi (ait) maximè lætandum, quandò ad peregrinationis meæ iam finem accedo, patriamque haud procul diſtantem ſaluto? Proximus enim Sabbathi dies me Conditori meo, ac Supremo auctori reddet. At Confeſſarius: Haud ſemper mi Antoni, optata contingunt: diuturnior, ſi Deo placet, tibi vita erit. Cui mox Antonius: erras Pater (inquit) non animus, aut æternorum cupiditas tantummodò hanc mihi vocem extorſit, ſed cœleſtium hæc vox eſt, quæ neminem fallit. Etenim Beatiſſima Virgo Deipara, S. P. Franciſcus, S. Antonius, & F. Alexius, nuper defunctus, qui hâc mihi nocte apparuêre, proximum hunc Sabbathi diem mihi ſupremum fore, prænunciarunt. Confeſſario verò Satanæ dolum latere ſuſpicante: En iterum vobis (inquit Antonius) Beatiſſimæ Virginis, S. Franciſci, S. Antonij, ac F. Alexij præſentiam: en hic præſentes adſunt: iam illos vobis licet conſpicere. Cùm autem eâ die ſummâ cum mentis voluptate tranſactâ, nocte ſuccedente, pluribus Dæ-

monis prælijs exagitatus fuiſſet, inter hæc Beatiſſima Virgo, iiſdem Beatis, videlicet S. P. Franciſco, S. Antonio, & Alexio ſtipata, Antonio apparens, vniuerſam illam Dœmonum turbam ſuâ præſentiâ fugans, eum cœleſtibus verbis conſolatur: quæ is Fratribus narrans, ſummâ voluptate afficit. Antonius igitur optatâ tandem de hoſtibus victoriâ potitus, cùm totum Veneris diem in Dei laudibus, ac Fratrum cohortatione, dato Angelicæ Salutationis ſigno, quaſi abeundi ſignum accepiſſet; quemadmodum anteà præſignificauerat, ex hoc ſæculo migrat, cum Iuſtis (vt creditur) in æternum victurus.

Anno 1586.

1. FR. ANTONIVS A FRANCICA SAC. 2. FR. IOANNES A CASTRO BARONIAE LAI. 3. FR. PETRVS VFFVGENSIS LAI. 4. FR. CONSTANTINVS A PATRICO LAICVS

I.

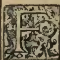
APPARITIO.

FRATER ANTONIVS à FRANCIA, Rhéginæ Prouinciæ Sacerdos, nobili prosapiâ natus, vix trigesimum ætatis annum expleuerat, cum Polisteni acutâ febre correptus, supremùm ægrotare cœpit. Mente igitur Sacramento expiatâ, atque ad Domini occursum præparatâ, pridiè quàm è vitâ migraret, dum Fratres circa illum nocturnas excubias obseruant, in mentis excessum raptus, diuinâ hac visione potitur, quam Fratribus qui excubias obseruabant, postulantibus, his ille verbis narrat. Videbar mihi, inquit, cœmentarium fabrum conspicere, qui celerrimè scalas suis gradibus distinctas, ad cœlum vsquè pertingentes construeret: quibus festinatò absolutis, Angelus mei Custos, manu apprehensum, me per eas ducens, in cœlum vsquè perduxit: atquè in Dei, Beatissimæ Virginis, B. P. Francisci, ac multorum Angelorum conspectu statuit, quorum mihi videbar gloria frui. Hoc me gloriæ dono cùm cohonestatum cernerem, protinus exclamo: Heu me! quia homo peccator sum. Vndè tanta mihi gloria, cui potiùs pœna, quàm gloria debetur? At mihi Beatissima Virgo Fili (inquit) æquo animo esto: iam pœnas in corpore exsoluisti, nunc te gloria manet. Mox Dominus à B. P. Francisco, num me inter filios suos coaptatum agnoscat, percunctatur. Cui ille: vtiquè Domine: quandoquidem pauperculus semper fuit, ac paupertatis amator. Tunc mihi inter Martyres, & Confessores sedes collocata fuit. His ita Dei decreto sancitis, hùc ab Angelo iterum reductus sum, eò breui reuersurus. Hæc Dei, ac Beatissimæ Virginis iussu vobis aperui: vos ea donec spiritum egerim continete. Post hæc in quandam Beatissimæ Virginis imaginem oculos defigens, inter Crucis amplexum, & B. Virg. aspectum, Deo spiritum reddit. Anno 1603.

II.

APPARITIO.

RATER IOANNES à CASTRO BARONIÆ, Laicus, grauiſſimè in Conuentu Immaculatæ Conceptionis vrbis Neapolitanæ ægrotabat, appropinquante vitæ fine, cùm Dœmonis præſentiâ aliquandiu terrefactus fuiſſet, mox aufugiſſe Dœmonem clamat, Beatiſſimamque Virginem, vnà cum B. P. Franciſco (vir probatiſsimæ vitæ erat) accedentem, exclamans, puram animam efflat. Anno 1598.

III.

APPARITIO.

RATER PETRVS VFFVGENSIS, Laicus, incredibili inter alias virtutes, quarum ornatiſſimus erat, patientiâ emicuit. Hic cùm obitum ſuum longè ante prædixiſſet, inclytam in morte Cœlorum Reginam ſibi occurrentem cernens, ex humanis migrat. Anno 1598.

IV.

APPARITIO.

RATER CONSTANTINVS à PATRICO, Vmbriæ Prouinciæ Laicus, Vir ſimplex, humilis, ac plurimâ virtute ornatus, tam incredibili hic ergà Beatiſſimam Dei Matrem amore, ac veneratione ferebatur, vt cum ſua ad eam, vt plurimum in oratione vota dirigeret; illius quoquè aſpectu, ac colloquio potitum, communi inter fratres famâ traditum fuerit. Hic cùm diem mortis diuinâ reuelatione accepiſſet; in eo quoquè vitæ curſum confecit.
Anno 1586.

1. FR. FRANCISCVS NARENSIS CLER. 2. FR. IOANNES GERVDEN. CLER. 3. FR. PETRVS PETACIENSIS NOVIT. 4. FR. RVFFINVS GALERATENSIS LAICVS

s 10

I.

APPARITIO.

RATER FRANCISCVS NARENSIS, Clericus, tantâ in Beatiſſimam Virginem deuotione efferbuit, vt cùm de eâ aliquid ſibi narrari audiret, præ amoris æſtu, animo quodammodò liquefieri videretur. Huic tam ardenti in Beatiſſ. Virg. pietati, cùm Virginitatis, & reliquarum virtutum, quibus omni ſtudio, trium annorum ſpatio, inſudauerat, cumulus accederet; vberiùs à Beatiſſ. Virgine præmium accipit: extremo enim morbo correptus, triduò, antequam è vitâ excederet, Beatiſſ. Virginem albâ veſte indutam, regioque, duodecim ſtellarum diademate coronatam, quam multa virginum agmina ſequebantur, àd ſe venientem cernens; Fratres, qui lecto adſtabant, mox admonet, vt inclytam cœlorum Reginam, ac Dei Matrem magnâ reuerentiâ excipiant: cumque ſæpius in eo triduo appareret, atqué ita familiariter cum eo conuerſaretur, vt pleraqué etiam eum cœleſtia doceret; tandem ſuâ, ac duorum Fratrum obitus horâ prænuntiatâ, eâdem ipſe, atqué alij quoqué ſua morti tributa perſoluunt. Obijt Franciſcus A. 1599.

II.

APPARITIO.

RATER IOANNES GERVNDIENSIS, Clericus Nouitius, Cathaloniæ Prouinciæ dato aliquandò Completorij ſigno, cùm ab his verbis: *Iube Domine, Benedicere*: Horam inchoaturus eſſet, cæteris de more ſurgentibus, is genuflexus manens, tam ſuauiter in hæc verba (prætermiſſis illis) erumpere cœpit: Benedicant te Angeli, ô Maria ſanctiſſima: Benedicant te cœleſtes ſpiritus, ô Virgo virginum Deipara. vt eum Fratres, vel ſpiritu ebrium, vel diuinâ aliquâ Beatiſſimæ Virginis viſione potitum

tum exiſtimarent. At Vicarius Prouincialis, qui facto præſens erat, ſeorſum in cellam vocatum interrogat, quid eum ad inſolita verba in Choro pronuntianda compulerit. At Ioannes oculis in cœlum ſublatis, repentè in ectaſin rapitur. Laterali quoqué ſemel pleuritidis morbo correptus, cùm ægrotare cœpiſſet, accidit, vt Fr. Antonius à Neapoli Laicus, qui ſedulò illi miniſtrabat, dùm in cellæ illius angulo facie ad feneſtram versâ, orationi vacaret, alterum cum Ioanne colloquentem audiret: Quâ re obſtupeſcens, cùm neminem ſibi præſentem adeſſe ſciret; vultum repentè ad ægrotum conuertere, & quis cum eo colloqueretur, agnoſcere curat. At quantâcunqué vi ſibi adhibitâ, in id adniteretur; nunquam tamen, virtute quâdam diuinâ obſiſtente, aut loco dimoueri, aut faciem ad ægrotum conuertere potüit, donec communis Oratio, quæ de more tunc poſt Completorium fiebat, abſolueretur. Porrò Oratione peractâ, Antonius à Ioanne percunctatur, quiſnam is eſſet, qui cum eo nuper ſermones miſcuiſſet? Cui ille: dummodò rem, ait, ſilentio tegas, aperiam Adfuit, inquit, hic cœlorum Regina, multis virginum ſtipata choris: quæ cùm plurimis conſolationis verbis ægrum proſequuta fuiſſet; tandem velocioris me meæ diſſolutionis admonuit, quæ craſtinâ die horâ ſextâ procul dubio futura eſt. Poſt hæc cùm ſe ad extremum vitæ curſum deuotiſſimâ Sacramentorum ſuſceptione, ac oratione parâſſet, Religionis profeſſione ante obitum emiſsâ, quâ prædixerat horâ, purus ex hoc ſæculo migrat. Anno 1581.

(·.·)

III.

APPARITIO.

FRATER PETRVS PETACIENSIS, Siculus Nouitius, cùm plurimâ vitæ innocentiâ, mentis puritate, animi ſimplicitate, humilitate, obedientiâ, mundi contemptu, atquè omnium virtutum ſtudio præclarum vitæ tyrocinium inchoâſſet, anno Probationis necdum peracto, morbo correptus, Beatiſſ. Virginem in morte ſibi occurrentem, his verbis excipiens: ô dulce bonum meum, ô vnica ſpes mea, ô Virgo beatiſſima, ter milliesque benedicta, iam me in ſinum tuum ſuſcipe, purum Deo ſpiritum reddidit, Anno 1600.

IV.

APPARITIO.

FRATER RVFFINVS GALLERATENSIS, Mediolanenſis Prouinciæ Laicus, Vir ſanctimoniâ, prophetiæ ſpiritu, ac miraculis clarus. Cùm ſeptem tantùm annos natus, cum paruulâ ſorore aliquandò in vineam proficiſceretur; Lupo aduentante, ſoror cœpit paueſcere. Cui ille: Ne expaueſcas, inquit, Salutationem tantùm angelicam, quam à matre didicimus, deuotè perſoluamus; nihilque nobis Lupus nocebit. Cumque genuflexi Angelicam Salutationem recitâſſent, mox Beatiſſima Virgo inter eos media apparet, quæ metum omnem ab illis propulſans, Lupum fugat, ſaluosque domum reducit: Minorum tandem Conuentualium albo inſcriptus, poſtmodùm ad Capucinos migrat. Hunc pleriſquè à Deo donis, ac præſertim Beatiſſimæ Virginis viſione, ac colloquio, dùm orat, cohoneſtatum fuiſſe, communis olim fama fuit. Orans tandem genuflexus ſpiritum Deo reddit. Anno 1587.

1.FR.FRANCISCꝰ ARELATENSIS LAI. 2.FR.ANGELVS AB ERATVERTIO LAI
3.FR.BARTHOLOM AB ALEXANDRIA LAICVS.

11

5

I.

APPARITIO.

FRATER FRANCISCVS ARELATENSIS, Parisiensis Prouinciæ Laicus, maximis virtutibus emicans, Beatissimæ Virginis, nec non pueruli Iesu nonnunquam aspectu dignatur: Deniqué obitu suo longè ante Fratribus prænunciato, felicius in Domino obdormit. Anno 1589.

II.

APPARITIO.

BAriensis Prouincia Fratrem ANGELVM ab ERAVERTIO, Laicum, magnæ virtutis Virum celebrat: cuius tanta fuit vitæ sanctimonia, vt aqua, in quam lapillum è Sanctissimæ Trinitatis monte, qui Caietæ cernitur, immerserat, ac signo Crucis benedixerat, pleraque curatioris signa patrauerit. Cui tandem in morte, cùm prius S. Catharina Martyr, tùm verò Beatissima cœlorum Regina apparuisset, in posterioris sinu animam efflauit. Anno 1606.

III.

APPARITIO.

FRATER BARTHOLOMÆVS ab ALEXANDRIA STATIELLORVM, Prouinciæ Genuensis Laicus, Regularis disciplinæ obseruantissimus, charitate insignis, pleraque â Deo dona, tum in vitâ, tum etiam in morte accepit. Futurorum haud ignarus, quædam post mortem sibi euentura præsignificauit. Beatissim. Virginis in morte aspectu dignatus, Sauelliani apud Pedemontanos, magnâ ad illius funera populi frequentiâ confluente, extremum Deo spiritum reddit. Anno 1608.

1 FR. EVSEBIVS A VENAFRO LAIC 2 FR. PAVLVS A CALAVELLO LAIC 3 FR. ANDREAS STRIMANENSIS LAIC 4 FR. PETRVS A MARTINA LAICVS

I.

APPARITIO.

RATRIS EVSEBII à VENAFRO, Laici, celebris in S. Angeli Prouinciâ floret memoria: qui cùm obedientiâ, charitate, ac patientiâ eximius, diuinis Beatissimæ Virginis interdum colloquijs frueretur; orans quoqué vultu splendido deprehenditur. Deniqué dùm supremum ægrotat, clarâ luce ipsius cella perfunditur, multaqué apud Fratres virtutum laude clarus, ad Dominum migrat. Anno 1600.

II.

APPARITIO.

RATER PAVLVS à CALAVELLO, Hidruntinæ Prouinciæ Laicus, summæ tum austeritatis, tum despicientiæ Vir, plerasque cœlestes visiones à Deo accepit. Dùm aliquandò in Ecclesiâ oraret, Virgo Deipara, quam is præcipuâ deuotione colebat, è cœlo tenui nubeculâ ad ipsum euecta, seruum suum cœlesti præsentiâ, ac verbis consolabatur; quo tempore is ægrotum Fratrem, cuius à Guardiano illi cura commissa fuerat, clamantem audiens, statim Virgine relictâ, ad ipsum festinat: cui vbi debita obsequia exsoluit, ad Ecclesiam rediens; Sacram Deiparam, etiamnum expectantem, reperit: cui Paulus: Beatissima Virginum (inquit) ne indigno famulo tuo succenseas, quòd te prætermissâ, ad infirmum accesserim. Cui illa: ne te, Fili, facti pœniteat: rem mihi tantoperè gratam fecisti, vt gratiorem nunquam: charitatis enim, & obedientiæ opus, quo ægrotum Fratrem prosequutus es, in maximum meum, ac filij mei amorem redundat. Idcircò perge viriliter, cœptis insiste, & cœlesti coronâ te dignum præsta: non enim deerit, qui operi tuo mercedem reddat. His cùm inclyta cœlorum Regina seruum suum dictis so-

lata fuisset, velox in cœlum rediјt. Paulus verò cùm plurimos in Religione annos (prout fusiùs in ipsius vitâ continetur) omni cum iustitiâ, ac virtute traduxisset, Neapoli in Conuentu Immaculatæ Conceptionis Beatiss. Virginis, corruptibilem corporis sarcinam deponit. Anno 1583.

III.

APPARITIO.

FRATER ANDREAS STRIMANENSIS, Hetruscіæ Prouinciæ Laicus, cùm plurima vitæ austeritate, atquè orationis studio præcelleret, virtutibus diues, Christum Dominum, Beatiss. Virginem, ac B.P. Franciscum sibi in morte occurrentes intuetur, ac beato fine quiescit. Anno 1586.

IV.

APPARITIO.

FRATER PETRVS à MARTINA, Hidruntinæ Prouinciæ Laicus, ex Marasforum familiâ natus, Deum ita ab infantiâ timere didicit, vt secum pietas orta, atquè aucta videretur. Verùm, cùm tardioris esset ingenij, duabus sororibus Symbolum Apostolorum facilè addiscentibus, cùm nequè is illud addiscere, nequè vllâ ratione memoriâ retinere posset, puerulus ad Beatissimæ Virginis opem confugit, atquè ab eâ supplex doceri postulat. Quæ pueruli vocem exaudiens, sub candidæ mulieris specie mox coram ipso adstat, & Nicenum Symbolum, quale in Missâ decantari solet, eius memoriæ instillat. Protinus Petrus præ gaudio exultans ad parentes properat, & Beatissimæ Virginis visionem referens, Nicenum Symbolum, quod à Sacrâ Deiparâ didicerat, absquè errore recitat. Tandem Capucinorum militiæ adscriptus, donisque cœlestibus illustratus (vti fusiùs in ipsius gestis exaratur) Tarentum proficiscitur, cumque sorori

ſuæ obitum ſuum tertiâ die futurum prædixiſſet, acutâ febri corripitur: & poſt tertiam diem, vt prædixerat, ad Deum migrat. Extremum verò ſpiritum redditurus, cùm Sacram cœlorum Reginam ſibi occurrentem cerneret, Iam, inquit, valete Fratres: Virgo me Beatiſſima expectat. Moxque anima è corpore ſoluta, in Sacræ Deiparæ ſinum aduolat, cœleſtibus, vt putatur, inſerenda choris. Anno 1590.

1 F. IGNATIUS AGRIGENTINUS. LAICUS. 2 F. MATTHÆUS SALI-
NENSIS NOVIT. 3. F. FRANCISCUS a CEPHALODIO.

13

5

I.

APPARITIO.

RATER IGNATIVS AGRIGENTINVS, Laicus Panormitanæ Prouinciæ, ardentissimâ febre correptus, siti plurimum æstuabat: qui cùm à medico aquæ potum, quo sitim sedaret, impetrare non potuisset, animo ad Beatissimam Virginem conuerso, eius in eâ necessitate auxilium exposcit: quæ ægroto apparens, cùm ei vas aquæ pellucidæ potandum porrexisset; eo epoto statim incolumis euasit. Anno 1600.

II.

APPARITIO.

RATER MATTHÆVS SALINENSIS, Lugdunensis Prouinciæ Nouitius, cùm purus, & innocens ad Religionem; purior, & innocentior, ante exactum Probationis annum, inde emergens; in morte, Christi Domini, Beatissimæ Virginis, & S. P. N. Francisci præsentiâ fruitur. Anno 1597.

III.

APPARITIO.

RATER FRANCISCVS à CEPHALODIO, in Messanensi Prouinciâ, cùm multa virtute floreret, diuturnâ patientiâ à Domino probatus, in morte Beatissimæ Virginis aspectu, & consolatione dignatus, Deo spiritum reddit.

Anno 1606.

1 F. IVNIPERVS a GVSSACO LAICVS. 2. F. MICHAEL a VENAFRO LAICVS. 3. F. QVIDAM. 4. F. IOANNES a MANFREDONIA. 14

I.

APPARITIO.

FRATER IVNIPERVS à GVSSACO, Laicus, Vir virtute præclarus, huius præter cæteras animi virtutes, quibus abundè præditus erat; tanta erat erga Sacrosanctum Missæ Sacrificium religio; vt ne in sacro Altaris Ministerio quisquam ei anteferretur, pacto se Sacristæ obstrinxerit, perpetuum se Ecclesiæ Scopatorem fore; dummodò Sacerdotibus, qui ad Sacræ Eucharistiæ Altare diuina Mysteria celebrarent, is solus ministerium exhiberet. Porrò in eo Altaris ministerio tantâ interdum cœlesti voluptate perfundebatur, vt dum aliquandò Sacerdoti celebranti ministrat, mente excedere visus fuerit: ita vt ex Patribus alterum, qui Missæ sacrificio intererat, pro eo, ministerio fungi opus fuerit. Incredibili verò cùm Beatiss. Virginem veneratione prosequeretur, ab eâ tandem sui obitus diem, qui in ipsius Natiuitatis solemnitatem incidit, certum accipit, à quâ etiam ante mortem verbis recreatus, ac rosarum floribus donatus, piè in Domino obdormit. Anno 1599.

II.

APPARITIO.

FRATER MICHAEL à VENAFRO, Sancti Angeli Prouinciæ Laicus, virtute clarus, in morte Beatissimæ Virginis aspectu fruitur. Anno 1590.

III.

APPARITIO.

FRATER Quidam in Conuentu Spoletano, propter abundantioris catharri descensum, qui in faucibus consistens, putridum in his apostema genuerat, demptâ fermè respiratione ad interitum prope-

rabat; cùm ad Fratris Raynerij ex noſtris pridem defuncti opem confugerit, noctu B. Virum ſimul cum Beatiſſimâ Virgine, ac B.P.N.Franciſco ad ſe accedentem cernit: qui, cùm manu ipſius fauces attigiſſet, mox incolumem reddidit; ita vt mane ad communia Conuentus miniſteria conueniret. Anno 1589.

IV.

APPARITIO.

FRATRIS IOANNIS à MANFREDONIA memoria apud Apulos etiamnum celebris viget, qui à muliere incontinentiæ tentatus, aufugit: cumque virginitatem, & vitæ auſteritatem virginitatis cuſtodem, cæteraſque perfecti hominis virtutes, impigrè vſque ad canos proſequutus eſſet; in morte, cœleſtium ſupplicationem Beatiſſimæ Virginis præſentiâ illuſtratam cernens, Deo ſpiritum reddit. Anno 1592.

AVDEMVS VIROS GLORIOSOS, & Parentes noſtros in generatione ſuâ. Homines diuites in virtute, pulchritudinis ſtudium habentes: pacificantes in domibus ſuis. Omnes iſti in generationibus gentis ſuæ gloriam adepti ſunt, & in diebus ſuis habentur in laudibus. Qui de illis nati ſunt, reliquerunt nomen narrandi laudes eorum: Illi Viri miſericordiæ ſunt, quorum pietates non defuerunt, cum ſemine eorum permanent bona, hereditas ſancta nepotes eorum: & filij eorum propter illos vſque in æternum manent: ſemen eorum, & gloria eorum non derelinquetur. Corpora ipſorum in pace ſepulta ſunt, & nomen eorum viuit in generationem & generationem. Sapientiam ipſorum narrent populi, & laudem eorum nunciet Eccleſia. *Eccleſiaſt.* 44.

ACTVRVS MIHI OPERÆ PRETIVM VIdeor, ſi vitas Sanctiſſimorum Virorum, exemplo alijs mox futuras, perſcripſero: quò vtiquè ad veram Sapientiam, & cœleſtem Militiam, diuinamquè virtutem legentes incitabuntur, in quo ità noſtri quoquè rationem commodi duximus, vt non inanem ab hominibus memoriam; ſed æternum à Deo præmium expectemus: quia etſi ipſi non ità viximus, vt alijs exemplo eſſe poſſimus: dedimus tamen operam, ne ij laterent, qui eſſent imitandi. *Sulpitius Seuerus de B. Mart. Vita in Prolog.*

(∴)

FRATER MARIVS A FOROSARZINIO FRATRVM
CAPVCINORVM GENERALIS.

S

FRATRIS MARII à FOROSARZINIO FRATRVM CAPVCINORVM VICARII GENERALIS VITA, ET GESTA.

FRATER MARIVS à FOROSARZINIO, Picentis Prouinciæ, ex honestâ Fabianorum familiâ progenitus, prima in D. Augustini Ordine Religiosæ vitæ tyrocinia posuit: in quo, cùm plures annos Philosophicis, ac Theologicis studijs vacâsset; Doctoratus tandem lauream consequitur. Verùm Patre luminum inspirante, qui eum ad noui gregis custodiam parauerat, Anno 1536. Capucinis adiungitur. Mira in hoc viro, cùm primùm inter nos versari cœpit, morum disciplina eluxit; mira exterioris hominis compositio; mira ad omne virtutis studium cupiditas; mira animi mansuetudo; ac moderatio; admiranda quoque mentis prudentia, atque integritas. Vnde factum est, vt cum ad cæterorum normam, ac magisterium datus videretur; facilè tùm in suâ Piceni Prouinçiâ, tùm in alijs ad dignitates, ac Prouinciarum gubernacula vocaretur: donec singulari illius virtute perspectâ, primùm ad Definitorium Generalis Capituli, tum ad Procuratorium munus assumptus; demum ad Generalatus apicem conscendit. In victu, ac vestitu, cæterisq; rebus, ita ab omni tùm superfluitate, tùm copiâ abhorrebat, vt necessaria sibi tantum vendicans nunquam ab arctæ paupertatis lege exorbitaret, sed virtutis perfectum teneret. Nihil eo humilius, nihil mitiùs, ac mansuetius; in oratione feruens, atq; assiduus, cuncta temporis momenta, ac loca, velut auarus captabat, quæ rerum diuinarum contemplationi daret: cuius suauitate ita affici videbatur, vt in eâ non paruam diei, ac noctis partem studiosè insumeret. Hinc pleraque Dei dona, quæ perfectè orantibus concedi solent, à Deo accepit: in quibus illud enumeratur, quod Nouitio cuidam oranti

tres

tres è Cœlo coronas aliquando allatas viderit; quæ tres à Dæmone tentatore ab eo reuectas victorias indicarent. Totum huius viri ſtudium fuit, animam veris, ac ſolidis virtutibus imbuere. Inde præclarum perfectiſſimæ obedientiæ aliquando teſtimonium exhibuiſſe legitur, diuino planè miraculo commendatum: cùm enim iam annorum numero grauis, ac febre continuâ laborans, Anconæ aliquando in lecto iaceret, à Generali Vicario ei litteræ redduntur, quibus ei pręcipitur, vt ſub Generalis Vicarij titulo, Siculam Prouinciam viſitet. Vix Marius Generalis Vicarij litteras legit, cùm è ſtrato ſurgens, ſibi ſtatim parendum ſtatuit. Reluctabatur Medicus: diſſuadebant quoque Fratres, qui eum in ſene ſtatum deprehendebant, vt abſque vitæ periculo iter illud aggredi non poſſet; at ille non corporis ſtatum, non morbi grauitatem, non virium imbecillitatem, non denique vitæ periculum cogitat; ſed obedientiæ propoſitum omnibus vitæ periculis anteponens ſe ad iter accingit. Tam verò Diuinę Maieſtati grata hæc Viri obedientia fuit; vt cùm primùm iter eſt aggreſſus, febris, quę Phyſicorum iudicio ob violentum corporis motum augeri debuit, protinus miteſcere cœperit; ac breuioris temporis ſpatio, quàm aut morbi natura, aut naturę leges pręſcriberent, ab eo prorſus abſceſſerit. Virginitatem perpetuò coluiſſe, conſtans apud Fratres fama fuit; quam ipſe quoque Fr. Iuliano Maceratenſi, cùm morti iam propinquus eſſet, inter cętera dona, quę ſibi à Deo benignè collata fuerant, enumerans, pro eâ impenſius Deo gratias egit. Maxima quoque eius in Deum confidentia Diuino miraculo comprobata enituit: Cùm enim in Piceni Prouinciâ Prouincialis Vicarij munere fungeretur, accidit vt in Conuentu Tiferni Metaurenſi, quò tunc viſitaturus acceſſerat, nulla in craſtinum eſſet panis, ac vini annona: quo tempore tàm alta è cœlo nix delapſa eſt, vt abſq; periculo Oppidum ad mendicandum adiri non poſſet. Guardianus tamen, ne eam diem, quę Prouincialis aduentu iucunda erat, Fratres ieiuni, ac impaſti tranſigerent; robuſtiores aliquot ex Fratribus eligit, qui niue diſiectâ, viam ad Oppidum parent: At Marius Guardianũ modicę fidei arguens, Prophetę vocibus B. P. N. Franciſco familiaribus *Iacta ſuper Dominum curam tuam, & ipſe te enutriet*, cunctos in Deum ſperare monet, ad Eccleſiam ducit, Diuinamq́ue liberalitatem vniuerſi, magnâ in eam, ob Patris verba, conceptâ fiduciâ, impenſiùs exorant. Nec vana eorum expectatio fuit; adhuc enim orationi vacabant, cùm ianuę tintinnabulum pulſari audiunt, Ianitorq; annoſum, ac barbatum ſenem, in oſtij limine offendit, qui ſaccum pane ad os

vſque refertum, ac vini cadum illi vltrò benignè erogat. Denique Ianitor pro officio Marium, & Guardianum, vt tanto benefactori gratias reddat, velox acceſſit: Cum ijs verò ad ianuam rediens, Senem nullo loco conſiſtere, neque vlla eius in niue veſtigia deprehendit. Quo ineffabilis illa Dei Maieſtas declarare voluit, quàm gratum illud Marij conſilium, integramque fiduciam gratam habuerit. Tanta autem fuit ipſius vitæ probitas, & ſanctimoniæ ſplendor, quibus tàm præclarè, inter paſtorales curas in Religione effulſit, vt inſtar igneæ columnæ, gregem præcederet, atque omnium in ſe virtutum facem præferret. Quàm verò in Religioſo grege curando, tuendo, atque à perſequentium infeſtatione liberando vigilans, ac ſollicitus fuerit, ſatis ſuperq; manifeſtum fuit; cum Anno 1568. falsò de Capucinorum vnione cum Fratribus de Obſeruantiâ nuncupatis, rumore diffuſo, è Siciliâ Romam aduolat, Pontificem adit, rumorem aperit, eidemque antiquam Ordinis libertatem, hactenus priorum Pontificum benignitate, à Minorum Obſeruantium iugo immunem (vnde totius Regularis Obſeruantiæ ſumma pendet) impenſius commendat. Pontifex verò, cui nihil vnquam huiuſcemodi in mentem venerat, æquo animo eſſe iubet; nihil in Capucinis non modò immutandum fore pollicetur; quin etiam id apud ſe ſtabile, ac fixum ſtatuit, illorum ita incolumitati, ac ſtabilitati incumbere, ac Religionis radices tàm altè plantare, vt nullo vnquam deinceps perſequentium flatu euelli, aut mutari queant. Interim in regulari obſeruantiâ vbique ſartâ tectâ ſeruandâ, ac illuſtrandâ, Marius egregiam operam nauans, tantâ temperantiâ, ac animi moderatione pollebat; vt neque irâ, neque odio, nec amore commotus, iudicium vnquam ferret, ſed in delictis puniendis æquitas, & erga lapſos clementia plurimùm eluceret. Cæterùm illius prudentiam multarum rerum vſu exercitatiſſimam, conſilium, doctrinam, animi magnitudinem, conſtantiam, fidem, quibus Religionem ad ſextum vſque annum præclarè adminiſtrauit, prætereo: dixiſſe ſufficiat; vetuſta omnia noſtræ Religionis M. S. ipſius, tùm in Generalatu, tùm in alijs Officijs, quibus ſæpiſſimè functus eſt, adminiſtrandis, ita prudentiam, ac ſollicitudinem laudare, vt nulli ſecundum prædicent. Præclaram hanc vitæ ſanctimoniam, tot virtutibus exornatam, haud D. O. M. cœleſti teſtimonio vacuam eſſe voluit. Cùm enim aliquando Maceratæ ægrotaret, Britius quidam Curſorum Magiſter, vinum illi ex quodam dolio ſuppeditabat, quod cùm ante ipſum ægritudinis exordium iam penè

exhaustum esset ; ita vt vinum ex epistomio guttatim deflueret, cùm primùm illud Mario ministrare cœpit , ita diuinâ virtute in dolio auctum fuit , vt & Mario , donec is ex eo morbo perfectè conualuit , ac toti Britij familiæ toto eo tempore abundè sufficeret. Miraculum porrò omnibus notum, absque vllâ dubitatione Marij sanctimoniæ adscriptum fuit. Hac in ægritudine in extasim raptus, vbi post longioris temporis moram ad sensus redijt , Fr. Laurentio Vrbinati , qui illi à Confessionibus erat, Beatam Mariam Magdalenam , in quam is præcipuâ deuotione ferebatur, eo tempore sibi apparuisse , ac multa de rebus cœlestibus secum collocutam fuisse significat. His, & illud accedit. Cum Siculam Prouinciam Marius Generalis pedester aliquando cum Socijs visitaret , sextâ quâdam feriâ , omnes longo itinere fatigati, acrioribusque solis ardoribus penè consumpti, siti æstuabant; nihil verò Socij, aut vini, aut aquæ, quo sitim extinguerent, secum tulerant: Deus Clementissimus, qui suorum in necessitate non obliuiscitur , ijs fontem eo in itinere parat ; dum enim languidiores in viâ procedunt, cuiusdam velut pueri procul plangentis vocem audiunt, eoque Marius cum Socijs gressus dirigit, vnde fletus clamorem erumpere sibi persuaserat: paululum cùm è viâ digressi fuissent , puerum ouium custodem, fonti insidentem, ac plorantem conspiciunt; à quo cùm causam fletus quærerent, respondit is: an non iusta mihi lachrymarum causa est, cùm hac die Dei Filium in Cruce sitientem , potumque aquæ ei denegatum reminiscor ; cùm tamen hic ego supra fontem sedeam , qui tàm abundè mihi aquas subministrat ? Quo dicto, confestim ex eorum oculis euanuit. Hæc Angeli è Cœlo delapsi proculdubio vox fuit, qui ita sitientibus venam fontis aperuit, vt Saluatoris in Cruce sitientis exemplum ad mentem reuocare voluerit, quo deinceps iucundius sitis molestiam sustinerent. Accidit quoque, vt inter ipsa suscepti habitus primordia, cùm Marius in Picenti Prouinciâ ad Nobilem quendam virum , qui vitam plurimis vitijs labefactatam vsque ad mortem duxerat , supremo morbo ægrotantem consolator accessisset ; eo morte sublato, defuncti vxor, quæ erga Religionem plurimâ deuotione ferebatur, à Capucinorum superiore Religionis habitum postulat, quo defuncti coniugis cadauer indutum, cum eo post mortem tumuletur. Familia illustris erat; nec facilè ob Mulieris in nostros beneuolentiam id illi denegari poterat ; quapropter allato habitu,

cùm eo mortui corpus contectum fuiſſet, eidem Mario, & alteri ſocio excubiæ noctu circa defuncti cadauer obſeruandæ præſcribuntur, &c. (horribile dictu) dum cęteris quieſcentibus, Marius cum ſocio pias pro defuncti animâ ad Deum orationes fundunt; en duo ingentis, ac horrendæ magnitudinis moloſſi cubiculum ingreſſi rectà ad defuncti lectum feruntur. Eodem porrò temporis momento vox in aëre perſonantis auditur: Quid cunctamini? noſtra huius anima eſt. Cur corpus illud, quod noſtrum quoque eſt, non rapitis? Cui altera vox: non poſſumus, ait: Prohibet Franciſci habitus, quo tegitur. Hæc Marius audiens, cùm Dæmonum voces eſſe percepiſſet, qui defuncti animam, iuſto Dei iudicio ad Tartara condemnatam indicabant; indignum planè iudicans, vt qui à Beatorum conſortio expunctus fuerat, Sanctorum habitu frueretur, defuncti cadauer habitu expoliat. Mox corpus à moloſſis rapitur, atq; ingenti ibi fœtore relicto, inuiſibiliter aſportatur. Idem ferè & alteri in Apuliâ contigit, cùm Marius Generalis eam Prouinciam viſitando peragraret: dum enim per pagum quendam iter facit, diues quidam agricola in eo graui morbo laborabat; quem cùm nullâ ratione propinqui ad ſcelerum ſuorum pœnitentiam, & Sacramenta ſuſcipienda adducere valerent; Marium prætereuntem precibus compellunt, vt ſuam ad illius animæ curationem operam præſtet. Haud renuit Generalis, pium opus aſſumit, ægrotantiſque cubiculum ingreſſus varijs illum hortationibus, ac perſuaſionibus, tùm ad pęccatorum contritionem, tùm ad pœnitentiæ Sacramentum prouocat. Interea canem quendam ingentem pecuarium Marius ſub lecto latentem animaduertit; cuius aſpectu territus, propinquos interrogat; num domeſticus ille canis ſit? Cui propinqui: Nobis (inquiunt) neque canis iſte domeſticus eſt, neque vllo vnquam tempore hic viſus, quin etiam, eum tibi familiarem eſſe, arbitrati ſumus. Rem quidem tunc Marius ſilentio obtexit; ſed cùm ſub eâ formâ Dæmonem latere agnoſceret, ægrum acrioribus diuinorum iudiciorum ſtimulis, ac terroribus ad pœnitentiam, ac delictorum confeſſionem excitat: quibus cùm ſe æger durum præberet, canis, prioribus vngulis ad lectum erectis, ſtratum ægri conſcendere nitebatur. At Marius, manu canis ceruici impoſitâ, illum compeſcens aiebat: Siſte parumper; ne aſcendas: necdum enim tempus eſt. Canis verò, quaſi illius verbis miteſceret, è lecto recedens ſubſidebat. Interea is nullum non lapidem mouet, quo tum blandis ſermonibus, ac diuinæ clementiæ pollicitatione, tum necis æternæ minis,

ac diuini iudicij terroribus ægrotantis duritiem, ac pertinaciam emolliret. Cumque ter, quaterque canem, ſtratum conſcendere volentem, compeſcuiſſet; extremâ tandem ægri obſtinatione compertâ, ad aſtantes conuerſus ait: iam, quod in nobis erat, præſtitimus: ægrum curare voluimus; diuinorum pharmaca adhibuimus; at omnia fruſtra: is omnem prorſus curationem reijcit. Vos quidem canem hunc cernitis, canemque eſſe arbitramini: at certè non canis, ſed Diabolus eſt, qui huius animam iam iam deuoraturus expectat. Hactenus illius famem repreſſimus; at quandoquidem æger ſe illi ſuâ impœnitentiâ deuorandum præbet, fruſtra aduerſus ipſius impietatem adnitimur: quapropter eum Diuino iudicio committimus. Vix Marius hæc protulerat, cùm Tartareus ille canis, vento velocior in lectum exilit, oſque ægroti petens, illius animam, quaſi qui oui luteum abſorberet, ex intimo, ſecum in auerni barathrum trahit. Vir hic illuſtris Prophetico ſpiritu clarus, Iacobum à Foroſarzinio in tenerâ ætate, ſacris Capucinorum caſtris militaturum prædicit. Quod ipſe rei euentus certo certius comprobauit, cùm ad Capucinorum Religionem aduolans, in ea ob præclara virtutum merita, Generalis Miniſtri dignitatem adeptus fuit. Poſtremò, laborum ſuorum finem, ac præmium accepturus, Anconâ ad ad Generalia Comitia diſcedens, obitum ſuum prædicit. Tolentini, mulieri morbo tunc oppreſſæ in lecto iacenti, antequam Tolentinũ appelleret, per nuncium mortem prænunciat, his verbis: Tu quidem ſoror prior, ego poſterior; vnâ tamen die vitæ huius ærumnoſæ curriculum proculdubio confecturi ſumus; oremus pro inuicem, vt ſaluemur. Marius verò, cùm Tolentinum perueniſſet, in morbum incidit, moxque ad Fratres conuerſus, obitum ſuum prædicens: Hîc ait ab omnibus abſtinens, Religionis ſtadium olim ingreſſus ſum; hic etiam rebus omnibus valedicto, meus vitæ curſus finem accipiet. Tandem Sacramentis omnibus ritè munitus, & ad vitæ occaſum properans, diuinâ reuelatione nonnulla prædicit. Denique cùm extremo iam prælio cum morte conflictaretur, mulieris illius, cuius obitum prędixerat, animam, quæ Cœlum rectâ conſcendebat, conſpiciens, lætus exclamat: Expecta, ſoror, expecta, vt me quoque comitem habeas. Mox oculis in mortis ſomnum occluſis, mortali vitæ colophonem imponit: Quo verò tempore is cum morte conflictaretur, hæc ipſa mulier, extremum ſpiritum agens, paratam Mario gloriam Deo reuelante conſpicit repenteque multis præſentibus exclamans: An non videtis (inquit) amici, an non videtis

Beatiſſimam Cœlorum Reginam, B. Mariam Magdalenam, ac copioſiſſimam Sanctorum multitudinem, qui ad Marium Capucinum pergunt, vt illius animam, quæ breui è corpore ſoluenda eſt, ſecum in Cœlum vehant. Admirabantur viri, mulieris id ſæpe repetentis verba; cumque plerique ad Marij hoſpitium conuolaſſent, illum tunc primùm res humanas deſeruiſſe comperiunt. Obijt Vir illuſtris, atq; omni memoriâ dignus iam ſeptuagenarius Anno 1581. cùm multa in ſacræ Deiparæ, ac B. Mariæ Magdalenæ, quas præcipuâ religione colebat, laudem metro (quo plurimum præſtabat) conſcripſiſſet. Egregium quoque volumen M. S. edidit, in quo Religionis noſtræ primordia, & quæ in ea grauiora accidêre, vſque ad Annum 1570. ſatis accuratè perſtrinxit.

FRATER IOANNES MARIA TISSANENSIS FRATRVM
CAPVCINORVM GENERALIS.

Fr. IOANNIS MARIÆ TISSANENSIS, FRATRVM CAPVCINORVM VICARII GENERALIS *VITA, ET GESTA.*

FRATER IOANNES MARIA TISSANENSIS, ex honestâ familiâ ſtirpem, ac originem trahens, cùm poſt aliquot annos in ſæculo tranſactos, diuino ſpiritu afflatus, ſæculum cum Capucinorum Religione mutaſſet, ita animum cum virtute compoſuit, totq; Religioſæ vitæ ornamentis eluxit; vt in eum tanquam magnarum quoddam virtutum ſpeculum, omnium, tum Fratrum, tum ſæcularium virorum oculi conuerterentur. Primam itaque ſibi Obedientiâ, ac perfectâ propriæ voluntatis reſignatione viam ad profectum ſtrauit. Quapropter haud malè ſtultorum victimas appellabat, qui maximum in illis laborem impendentes, nullo fructu ſeipſos propriæ voluntati immolarent: Obedientiam verò non qualemcunque, ſed integram, atque perfectam ſtudioſius æmulabatur; quamobrem ita Superioris imperio ſubdebatur; vt haud ſecus, quam exanime quoddam corpus, nullum in rebus delectum haberet, ſed Superioris tantummodò nutum pro voluntate ſibi vendicaret. Obedientiam ſequebatur Humilitas; nón quâ humilis haberi, quæ occulta quædam ſuperbia eſt; ſed quâ vilis, & inutilis ab omnibus iudicari appetebat, vt etiam Religionis habitu ſe indignum iudicaret. Porrò Humilitatem inuicta quædam Patientia commendabat; tantâ enim magnitudine præditus erat; vt nullam vnquam ſibi contumeliam illatam iudicaret: quocirca nemo iratum, nemo vnquam turbatum vidit. Hanc ſequebatur altiſſima Minorum Paupertas, quam Ioannes Maria tam ardenter, quoad vixit, adamauit; vt cùm nihil, præter ea, quæ dura neceſſitas expoſceret, vel Regulæ præſcriptum exigeret, ſibi habendum decerneret; hanc quoque alijs, cùm Superior eſſet, legem ſeuerè obſeruandam præſcriberet. Quod deuoto cuidam, Fratri in Eccleſiâ oranti, cœleſti viſione eo tempore demonſtratum fuit, quo Siculæ Prouinciæ habenas moderabatur. Is namque in mentis exceſſum raptus, duo ingentia, ac rapidiſſima flumina præcipiti curſu in Panormitanum Monaſterium ferri cernebat, quæ ſupremum illi excidium, ac

ruinam minarentur. Mox verò ex aduerſo Ioannem Mariam Prouincialem venientem intuetur, qui arrepto ligone, cùm ab vtroque Monaſterij latere alueos, per quos aquæ fluerent, fodere cœpiſſet, tantam in ijs ſollicitudinem impendit, vt fluminum impetus nihil prorſus Conuentui damni intulerit. Hæc Ioannis Mariæ in eâ Prouinciâ adminiſtrandâ ſtudium, ac diligentiam declarabant: in qua cum nonnulla in priſcas illius Prouinciæ conſuetudines, atque auſterioris paupertatis Regulas, quas à Patribus acceperant, paſſim vitia irruerent; ijs partim ſuo conſilio, ac prudentiâ, partim ſpectatiſſimæ vitæ exemplis, quibus cæteris prælucebat, opportunè occurrit, resq; in priſtinum ſtatum reſtituit. Paupertati verò ita abſtinentiam coniunctam habuit; & ipſa vitæ neceſſaria tàm ſeuerâ victus lege perſtringebat; vt maiorem anni partem ad panis, & aquæ ieiunium extenderet: reliquo verò tempore, cùm famelicus ad menſam accederet, nunquam ſatur ab eâ recedebat; ita vt abſtinentiæ famem perpetuam comitem haberet. Orationem verò tam indiuiduam ſibi ſociam aſſumpſerat; vt cùm ſomni parciſſimus eſſet, maiorem noctis partem, in rerum diuinarum contemplatione impenderet, nihilque iucundiùs exiſtimaret, quàm fletibus exeſas ieiunijs genas irrigare, diuinisque amplexibus diutius inhærere. Huic ille orationis ſtudio ſemper genuflexus ante Sacroſanctum Euchariſtiæ altare, vel coram Virginis Deiparæ, quam ſingulari, quoad vita ei comes fuit, religione coluit, imagine, tàm incenſo mentis ardore vacare conſueuerat; vt cùm in Sancti Angeli Prouinciâ Prouincialis Miniſtri munus gereret, eò aduentante Hieronymo à Monte Florum, viro præclariſſimo, tunc Ordinis Generali (dum vterque nocturnæ precationi in Eccleſiâ incumbit) ardens quædam flamma ab oppidi illius viris ex Eccleſiæ tecto erumpere viſa fuerit; qui cùm Monaſterium conflagrare exiſtimarent, agminatim confluentes ſuam Fratribus, ad extinguendum incendium, opem & operam offerunt. Stupent Fratres, nullum ignis veſtigium, aut odorem perſentientes; at illi: ingentem flammam (aiunt) ex Eccleſiæ culmine exurgentem conſpeximus, quæ incendium indicat. Confeſtim ad Eccleſiam itur; eâque perluſtrata cùm præter Hieronymum, & Ioannem Mariam, ignitorum lapidum inſtar orantes, neminem reperijſſent, aut vllam alteriùs ignis flammam percepiſſent, cœleſtem illam flammam fuiſſe animaduertunt, quæ ex incenſo vtriuſque animo erumpens, cœlum peteret, ac diuinæ in his charitatis incendium ſignificaret. Hac itaque Ioannes Maria cœleſti flammâ ſuccenſus, tantam è cœlo ad

commouendos, demulcendosque animos, vim haurire visus est; vt cùm primum ad disseminandum Dei verbum, ipsius in aliquam Vrbem aduentus præsentiretur; Episcopus Clero, ac magnâ populi turbâ stipatus, eidem obuiam procederet. eumque omnes quasi Apostolum in Vrbem reciperent. Tot ergò virtutibus claro cùm magna doctrinæ laus, atque admirabilis ingenij prudentia, ac celeritas accederent, primùm in Siculâ Prouinciâ; quæ adhuc integra erat, tum in eâ, quæ S. Angeli nuncupatur, ad Prouincialis honorem, tametsi inuitus, rapitur. Quo in munere cùm multam sibi suo consilio, ac prudentiâ, nec non illustrissimis vitæ austerioris exemplis, apud omnes gloriam comparasset, ad Generalis Procuratoris in Romana Curia munus assumitur Anno 1578. ac denique in sequentibus Comitijs Anni 1581. totius Ordinis Vicarius Generalis creatur. Prophetico Spiritu clarus plurima pręnunciat. Antiquam simplicitatem mirabiliter propugnat. Admirabilis quoque erat in hoc sancto Viro, ac penè incredibilis summâ cum morum seueritate naturæ benignitas, æquabilitasque coniuncta; quâ fiebat, vt cùm præter ægri Fratris incolumitatem nihil animo versaret, ita correptionem lenitate, ac mansuętudine temperabat, vt ab eo correpti semper meliores fierent. Castitatis verò virtutem, quam cęteris diligentissimè custodiendam, ac tuendam prædicabat, is tanto studio in seipso prosequebatur; vt rarò cum Fratribus, rarissimè cum mulieribus conuersaretur: Et si interdum cum ijs loquendum esset, aspectus grauis, demissi oculi, atque in humum defixi, manus, membra, verba ad omnem honestatem composita, honestissimum illi inesse animum testabantur. Humilitatem, quam à primo virtutum tyrocinio complexus fuerat, in maximis dignitatibus, tam arcto sibi necessitudinis vinculo copulauit, vt Gregor. Summo Pontifici, apud quem magna vigebat illius existimatio, sibi aliquando, dum Generalis esset, dicenti, se in eo caput Cardinalatio Galero aptum conspicere, protinus responderit: Pace tua Beatiss. Pater: Deus siquidem, ac B. P. Franciscus illud mihi tantùm Capucio aptum dedêre. Cum autem vigilantissimus Pastor salubrioribus monitis, ac melioribus vitæ exemplis, sæpiùs commissum sibi gregem ad virtutes prouocaret, ad vltimam tandem triennalis muneris metam peruenit, Generalique Capitulo Romæ indicto, dum aduentantibus Capituli Patribus futura Comitia parantur; is in eodem Romano Conuentu morbo correptus, grauius ægrotare cœpit. Porrò eius ægritudinis famâ ad Pontificem, à quo magno in honore habebatur,

batur, perlatâ, Pontifex plenam illi peccatorum remiſſionem, benedictione per Nuncium impertitâ, contulit; quâ ſumma cum reuerentia ab eo acceptâ, ac mente cœleſti Sacramentorum gratiâ expiatâ, atque ad Domini aduentum crebrioribus orationibus paratâ, dum Ludouicus à Catania, Meſſanenſis olim Prouinciæ Miniſter extremo illi in agone cum morte colluctanti, ſuprema officia morientibus debita exoluit (qui ſenſibus in mortis ſoporem reſolutis, iam iam è vita exceſſurus credebatur) extemplò reſumptis viribus, facieque cœleſti quadam iucunditate perfuſâ, cœlum intuens exclamat: Quid, Fratres? An non Patrem noſtrum S. Franciſcum, & S. Antonium cernitis, qui me in ſuam Societatem vocant? Iam in Domino valete. Ac ſtatim his dictis, Deo animam reddidit, huius Viri occaſum totâ Capucinorum Religione maximo luctu proſequente. De illius verò poſt mortem apud Deum gloriâ, quædam in noſtris M.S. viſio ita accidiſſe refertur. Petrus quidam Florentinus Sacerdos, qui ſæpe in Siculâ Prouinciâ Guardiani, ac Magiſtri Nouitiorum officio functus fuerat, dum in Monaſterio Ceptialodenſi, S. Mariæ ſacro, moras trahit; audito Ioannis Mariæ Generalis obitu, cui plurimùm mutui amoris titulo debebat, ſedulas pro eo Domino preces offerens, quo apud Deum in ſtatu verſaretur, certior fieri optabat. Cumque orationem, ac piæ mentis poſtulationem, ad ſeptimum vſque diem produxiſſet; nocte quadam ardentius orans, Ioannem Mariam à tergo Eccleſiam ingredientem, & ad Sacrum Euchariſtiæ altare flexis genibus accedentem ſpectat; mox verò Deiparam Virginem veſte multis coloribus interſtinctâ amictam, è cœlo dilabentem cernit; quæ cùm Ioanni Mariæ cœleſte cingulum, iiſdem coloribus variegatum, porrexit; illum ad ſe euectum, ſecum ſtatim in Cœlum duxit. Quamobrem Petrus Ioannem Mariam cœleſti gloriâ donatum fuiſſe certior eâ viſione factus, vbi ſummas Deo, ac Beatiſſimæ Virgini pro collatâ Patri gloriâ gratias perſoluit, rem Fratribus, quemadmodum exarata fuit, enarrat.

Obijt Vir ſanctus Anno 1584.

***

FRATER HIERONYMVS A MONTE FLORVM FF.
CAPVCINORVM GENERALIS.
51

Fr. HIERONYMI à MONTE FLORVM FRATRVM CAPVCINORVM VICARII GENERALIS *VITA, ET GESTA.*

FRATER HIERONYMVS à MONTE FLORVM; cuius vita tot præclarissimarum virtutum odoribus conspersa, tantisque à Deo cœlestium donorum ornamentis illustrata fuit; vt cui integritate, sapientiâ, consilio, doctrinâ, & rerum gestarum splendore secundus fuerit, difficile inuenire queas: quibus tamen virtute, ingenio, ac morum sanctimoniâ præcelluerit, multos reperias. Hic Adolescens Minorum Conuentualium vnà cum Francisco vterino Fratre, numero adscriptus, vbi in Scholasticæ disciplinæ viâ inter præstantissimos primus euasit, ita vt scientiarum mons ab omnibus ferè nuncuparetur. Magistralem itaque Hieronymus inter Conuentuales, ob egregiam doctrinæ laudem, cathedram adeptus, eam quoque vitæ integritatem, ac maximarum virtutum studium complexus est; vt Fœlix Perettus Cardinalis à Monte alto, priùs eiusdem Ordinis Magister, qui ad supremum deinde Pontificatus apicem assumptus, Sixtus V. appellatus fuit, vbi Hieronymum ad Capucinos emigrasse intellexit, id nostris de eo affirmare soleret, Hieronymum iam inter Conuentuales Capucinum fuisse; quippe qui inter eos iam ab eo tempore Capucinorum vitam ageret, patriæque appellatione alludens: Vtinam (aiebat) ex huiusmodi floribus plurimos in vestro Religionis horto consitos haberetis. Hic ad Capucinorum gremium admirabili planè ratione, diuinæ sapientiæ haud incongruâ, à D. O. M. adducitur. In Narniensi enim Vrbe pia quædam ac nobilis Virgo à Cacodæmone obsessa, dirissimè ab eo vexabatur; eas tamen molestias tam æquo animo tolerabat; vt mente, quæ illi à Dæmonis potestate libera relicta fuerat, Dei assiduè maiestatem laudans, cœlestibus quoque ab eo vicissim donis, ac visionibus illustraretur. Hanc Hieronymus cùm per biennium pijs obsecrationibus, ac exorcismis prosecutus esset, semel accidit; vt dum obsidentem Dæmonem sacris imprecationibus insectaretur, eundem corporeis oculis, teterrimâ formâ præditum cerneret, immensa Virgini tormenta inferentem; eo is aspectu perterritus, ita

ſecum animo ratiocinari cœpit: Si hæc Dæmon iuſtis etiamnum viuentibus, quorum corpora audet attingere, tàm dira tormenta irrogat; quænam illa ſupplicia erunt, quibus impiorum, ac damnatorum animas, poſt hanc vitam apud inferos affecturus eſt? Hæc dum ſapienter ſecum Hieronymus ratiocinatur, periculumque præcauere cogitat, D. O. M. qui virum puſillo Capucinorum gregi Paſtorem decreuerat, huius quoque Religionis amorem ipſius animo inſtillat; quo fit, vt paruâ poſthæc interpoſitâ morâ, Religionis albo conſcriptus, inter Capucinos adnumeratus fuerit. Erat Hieronymus, antequam ad Capucinos accederet, Vir grauis, prudens, atque ingenij magnitudine, doctrinâ, ac eruditione clarus: Inter Capucinos autem tantis virtutibus floruit, vt haud alio quàm Monte Florum nomine nuncuparetur. In hoc etiam Florum Monte, in primis florentem humilitatis vitem, humi ſerpentem cernas, maioremque indies ex ſe odorem ſuauitatis effundentem. Neque enim primis duntaxat inſtituti ab eo tyrocinij annis; verùm & cùm Prouincialis, aut Generalis Vicarij munere fungeretur, coquinæ magiſtro miniſterium quotidie exhibebat: Hortulano in fodienda terra: Sacriſtæ in verrenda Eccleſia: omnibus Fratribus in tunicis, ac minoribus pannis emundandis, ac reſarciendis: ægrotis in eorum matulis, & ſcaphijs expurgandis, ſedulam operam præſtabat. Denique, cùm tam perfecta mentis humilitas ita hominem poſſideret, vt in ſuum integrè imperium tranſtuliſſet; hinc tantus in eo humilitatis decor elucebat, vt perfectum, ac cœleſte quoddam humilitatis ſimulachrum Orbi expoſitum eſſe videretur. Florebàt quoque ex alterâ huius montis parte, propriæ mortificationis myrrha; quæ cùm nullis terminis occludebatur, totius myrrha, ac mortificationis montem conſcendiſſe videbatur. Id verò vno exemplo luculentiùs patefit. Tale enim is oculis frænum iniecerat, vt nullius vnquam, aut mulieris, aut alterius vultum aſpectaret, nullius rei, tametſi ſpecioſæ, aſpectu delectaretur, nihilq; in Orbe, præter Cœlum, hominis obtutu dignum eſſe putaret. Tam arctam quoque linguæ cuſtodiam adhibuit, vt nullius vnquam verbi perperam, aut abs re prolati, reprehendi potuerit; quare etiam omnium colloquia, ac familiaritates fugere, & ad ſolitaria loca, ſilentij amica, vt plurimùm ſecedere didicerat; in quibus ſe plura, quàm in hominum frequentiâ addiſcere affirmabat. Gulam verò, quæ luxuriæ, ac omnium penè vitiorum eſt ſeminarium, tam ſeuerâ abſtinentiæ lege compeſcuit, vt frequenter ſolum panem, & aquam ſibi ad vitæ ſuſtentationem

tionem adhiberet. Quanquam verò præter consueta Ordinis ieiunia, quadragesimalem in honorem Archangeli Michaëlis inediam; interdum quoque alias Sancti Spiritus, ac Beatiss. Virginis quadragenas ieiunio celebraret, tamque perpetuum cum ventre bellum gereret, vt vix illi in quotidiano victu vitæ necessaria præberet; haud tamen sibi vnquam satisfacere videbatur: corpore siquidem carere voluisset, vt nullum ventri obsequium præstare compelleretur. Quàm verò carnem intestino bello insectaretur, illius macerationes declarant; communi enim panno, qui rudis esse solet, non contentus, ex eo qui in triremibus captiuis seruis distribui solet, habitu sibi confecto, tunicam ac pallium, inter ipsas quoque brumalis tempestatis glacies, perpetuò respuebat. Verùm, ne his quidem contentus, asperrimum cilicium addebat; cilicio verò tàm immania flagella associabat, vt non proprium, aut carneum; sed marmoreum, aut ligneum corpus cædere videretur; tamq; diuturna, vt ad duarum horarum tempus flagellationem produceret. Semel etiam, cum Generalis officio fungens, aliquando Fanum (alij Gradaram sentiunt) ad Conuentus visitationem appulisset; cùm primùm ad pedum ablutionem ventum est, aqua in labello tam feruens effusa fuit, vt tolerari minimè posset; is tamen opportunam patiendi occasionem nactus, (dies enim maioris Hebdomadæ Dominicæ Passionis memoriæ consecratus agebatur) tàm immotos in ea pedes, haud sine maximo dolore, continuit, quod ex hoc tam graui deinde pedum nerui, doloris sensu affecti fuerint, vt cùm ad sacra mysteria celebranda accedèret, ita immaniter cruciaretur, vt toto corpore tremens, vix altari innixus ea peragere posset. Myrrhæ affinis, ac cognata paupertas, suos hic quoque flores germinat; vitæ enim ipsius contextus perpetuus, ac nunquam intermissus paupertatis cursus fuit. Hinc cùm in Religionis visitatione, dum Generalis munus obiret, serotinâ diei horâ ad quoddam nostrorum Cœnobium appulisset, nunciatumque illi esset, nihil penitus, aut panis, aut obsonij in domo superesse, quo in mensâ exciperetur, mirum in modum animo exhilaratus, in has mox voces erupit: O quales Deo meo habeo gratias, qui in illud me aliquando Monasterium perduxit, in quo rerum omnium penuriam abundare, atque altissimam paupertatem regnum tenere conspicerem! Quapropter, dum inter Conuentuales adhuc versaretur egregiam quandam pecuniarum summam, quam germanus Frater apud eum custodiendam deposuerat, ne diutiùs apud se maneret, in pauperes erogauit:

quam cum ab eo Frater deinde repeteret: Quid (inquit) pecuniam apud me quæris, quæ mihi imprimis inimica est? Apud pauperes quære: melius enim inter pauperum, quàm inter Minorum manus versatur. At neque florido huic monti suauissimi orationis, ac diuinæ contemplationis flores, quos solitudo pullulare solet, defuêre: Nisi enim graui aliquo negotio premeretur, ternas & quaternas in rerum diuinarum contemplatione noctu horas insumere, vt plurimum illi familiare erat; in quâ frequenter illum & raptus, & extases passum esse, inter alios testis aliquando oculatus fuit Frater quidam Laicus: qui cùm in Conuentu Camerini, in quem Hieronymus, post expletum Generalatus Officium, secesserat, ante Matutinas Horas in Ecclesiam oraturus concessisset, Hieronymum ante Sacrosanctum Eucharistiæ Altare expansis manibus orantem, geminisque è solo cubitis eleuatum conspicit. Eundem quoque Frater Hilarius Ameriensis, qui ipsius sæpe comes fuit, in oratione extra sensus raptum, atque in sublimem aërem elatum vidisse, haud semel testatus est. Tertius ibidem Frater Bonifacius Calliensis, cùm cum in Conuentu Montis Veteris, dum Prouincialis munere fungeretur, nocte in Ecclesia mente excedentem diu conspicatus esset; inde tandem obstupefactus recessit. Postremus denique Frater Vitalis Vrbinas, dùm in Vrbinensi Cœnobio, quò tunc Hieronymus Prouincialis appulerat, Ianitoris munus agit; cùm eundem, ob quorundam Nobilium Virorum aduentum perquireret, eum in Ecclesia orantem, atque adeo vi extaticâ correptum, ac sensu omni carentem offendit; vt etsi præsentem alloqueretur, ac veste arreptâ vi plurimâ ad se attraheret, haud tamen sensibus reddere potuerit, quoad is, paulò pòst sponte ab excessu redijt. Huc quoque spectat, quod de flammarum globo, qui eo orante in Ecclesiæ tecto erumpere visus est, in Ioannis Marij Tissensis vitâ superius exaratum fuit. Cùm autem semel in suo Montis Florum oppido Dei verbum quadragesimali tempore disseminaturus esset, hunc sibi vitæ ordinem præstituerat, vt primâ noctis horâ se ad breuem somni quietem conferrét; ex qua post duas, vel ad summum tres horas surgens, per posticum in coniunctum Fanum pergere solebat; in quo cùm per totum ferè reliquum noctis spatium orationi incumberet, Socius lachrymosos illum sonitus edentem, atque ardentiora ex imo pectore suspiria sæpe ducentem animaduertebat: semel verò cùm eum intempestâ nocte orantem attentius obseruaret, clarissimum prope illum splendorem è Cœlo delapsum cernit; intra cuius sphæram,

tametsi

tametsi alterius vocem cum Hieronymo colloquentis audiret; haud tamen illi, aut personam, aut vocis articulos vllo modo percipere licuit: Verùm hęc tantum Hieronymum verba promentem audiebat: O Mater mea dulcissima! Hæc cùm verba sæpe repeteret, totus lachrymarum imbribus perfusus animo liquefieri videbatur. Ex his ille facilè agnouit, hæc illi sacra cum Virgine Deipara colloquia fuisse, quæ clarissimâ illa luce circumfusa orantem consolabatur, ac cœlestes illi supernarum deliciarum flores plenis manibus ministrabat.

Hieronymus itaq; cùm tantâ, tamque insigni animi magnitudine, doctrinæ præstantiâ, ac vitæ integritate in Ordine excelleret; inde factum est, vt cùm decimum, aut vndecimum in Religione annum attingeret, in sua primùm Picenti Prouincia, ad Prælationis munus vocaretur: in quo cùm maximam prudentiæ, atque integritatis laudem adeptus esset; ad Generalis Definitoris, tum Procuratoris officium Anno salutis 1570. assumitur: quo in munere cùm præstantissimè se gessisset, iterum anno 1573. primus Capituli Generalis Definitor eligitur. At Vincentio à Monte Vlmi Generali immaturâ morte sublato, Hieronymus Religionis gubernacula moderanda suscipit. Deinde verò in Comitijs Romæ coactis An. 1575. Generalis Vicarius omnium penè suffragijs creatur. Tot denique ex hac suæ directionis virgâ flores erumpere visi sunt; vt Religio suâ tempestate maximè virtutibus, ac Regulari obseruantiâ floruerit. At neq; huic monti cœlestes Prophetici spiritus rosæ, ac miraculorum lilia, quibus tandem sanctimonia illustris redderetur, defuêre; Inprimis enim Castrodurantij, Horatij Benedicti filium, vix natum, inter Domini Sacerdotes aliquando recensendum prænunciat. Cumque Picentis Prouinciæ Comitia mense Ianuario celebrarentur, quo tempore Cœlum vndique nubilosum, flante præsertim Aquilone, imbrium, ac niuium copiam minabatur, Prouinciæ Patribus, vt finem Comitijs imponeret, sollicitantibus, felicem Cœli faciem futuram donec quisque ad destinata recesserit, repromittit. Occultas quoque aliorum cogitationes diuinitus rimatur. Pleraque etiam de suiipsius, ac quorundam aliorum Fratrum obitu futura ab eo præsignificata legimus, quæ omnia rei euentus vera probauit. Ad cœlestia miraculorum lilia venio. Fratrem Hilarium Ameriensem qui Messanæ in grauem febrem inciderat, quâ ad Medicorum desperationem excrescente, cùm is in certo mortis articulo versaretur Hieronymus signo Crucis benedicit. Ægrotus verò post hæc vix quartâ horæ parte elapsâ, à febri liber, breui incolumitatem adipisci

tur. Puellam quandam Petri Marcianensis Comitis propinquam extremo cum morte conflictu, extra sensus luctantem, signo Crucis munit;& puella,repentè sibi reddita, intra paucarum horarum tempus perfectam corporis valetudinem assequitur. Eodem quoq; Crucis signo, dum in Romano Conuentu Procuratoris Generalis munus agit, Fratrem, cui vena perfracta tam copiosum sanguinem effundebat,vt nullo remedio sisti valeret,à sanguinis profluuio liberat, venâ,solâ Dei virtute occlusâ. Ab eodem quoq; sanguinis profluuio Stephanum Tyracenienfem, Crucis illi signo adhibito,curat. In eodem Romano Nosocomio Frater quidam, varijs languoribus correptus, diu ægrotauerat; quibus adeò imbecillis euaserat, vt vix seipsum à lecto dimouere posset. Ad hunc cum Generalis Hieronymus accessisset: Quid (inquit) hic tam diù iaces, Frater? an non te pudet otiosam tot annis in Nisocomio vitam agere? cumque illius capiti manum imposuisset, nonnullaq; Crucis signa membris adhibuisset, confestim integræ illum sanitati restituit; ac præcepto cauit, ne alicui factum, dum illi vita comes esset, declararet. Plurimos quoque Dæmones ab obsessis corporibus eodem viuifico Crucis signo, eum expulisse constans traditio est. Illud quoque, dum Romæ Hieronymus Generalis moram trahit, accidit, vt Ariani Marchionissæ tenellus infans à nutrice in lecto nocte oppressus, animam egisset; quæ fide plena, primâ luce mortuum infantem assumens ad Conuentum pergit; Hieronymo præsentat; ac profusis lachrymis poscit, vt suâ apud Deum oratione, illum sibi rediuiuum reddat. Reluctatur Hieronymus: at tandem is eius lachrymis commotus, in Ecclesiam secedit: atque vbi tantisper pro puero Dominum rogauit, ad eam reuersus, mortuum puerum ad vitam reuocatum offendit. Iterum defunctum hominem (Fr. Hilario Ameriensi Sacerdote, ac Concionatore teste) signo Crucis munit; cuius virtute mox defunctus ad viuos reuocatur. Firmi in Piceno, cùm Horologij rotæ vt plurimùm in medio cursu consisterent: quo fiebat, vt sæpe elapso Matutinarum Horarum tempore, Chori, & Officiorum ordo perturbaretur. Eo audito, Hieronymus vnà cum Sacristâ ad horologium pergit; cumque illud immotum stare cerneret, nullam remorati cursus causam animaduertens; Horologium increpans, ad destinatum cursum præcepto compellit. Vix Hieronymus affatus fuerat, cum Horologium perinde, ac si rationis particeps eâ increpatione erubesceret; nemine mouente, mox iusto rotarum fluxu

ita curſum auſpicatur, vt ab eo deinceps tempore, præter Sacriſtæ voluntatem, nunquam à curſu deſierit. Dum Hilarius Hieronymi ſocius, cum eo Nouariâ digreſſus, per Picenum iter faceret; ac poſt longum itineris ſpatium penè fame confectus deficeret, id is Hieronymo ſignificat; qui cùm oculis in Cœlum erectis, pauliſper oraſſet, panem candidum Socio languenti è Cœlo ſuâ oratione impetrat; quo ille refectus, priſtinas protinùs vires ſibi reſtitutas ſenſit. Iterum, cùm Spoleto quadam die cum Socijs proficiſceretur, ijque longo, ac limoſo itinere feſſi, ac ieiunio confecti, elangueſcerent, Hieronymus ad Deum, egenorum penum, oratione confugiens ab eo opem implorat. Nec fruſtra: nam vix abſolutâ oratione, cùm tres numero eſſent, tres quoque è Cœlo ante eos panes dilabuntur: ex quibus cùm quiſque buccellam guſtaſſet, id ſibi roboris acceſſiſſe ſentiunt, perinde ac ſi opiparè eâ die refecti eſſent. Præter illa, aliud quoque Clerici cuiuſdam exemplum accedat; qui cum Hieronymo iter faciens, cùm ob inediam, & corporis defatigationem ita langueret, vt cœptum iter proſequi non poſſet, panem illi ſuâ oratione è Cœlo impetrauit, quo vires recrearet. Neque illud ſilentio prætereundum, quod Socijs rurſum ſecum per campeſtria, ac deſerta quædam loca itinerantibus, nullâque rerum prouiſione ſuffultis, id ſuâ prece à Deo obtinet, vt Angelus ſub adoleſcentis ſpecie, quatuor ijs panes candidiſſimos, ac geminos turdos aſſos è Cœlo attulerit, vixque his oblatis, actutum ſe ex eorum oculis eripuerit. Poſt hæc Siculâ viſitatione inſtitutâ, dum æſtiuo tempore regiones ſolis ardoribus expoſitas permeat, Socij tum itineris laboribus, tum nimio calore fatigati, ardentiori ſiti æſtuabant; quos piùs Pater verbis conſolatus, alacres iubet procedere: futurum enim ait, vt fonti quamprimùm occurrant, quo ſitim extinguere valeant. Nullus eo in itinere fons illis obuius erat, neque vlla ſedandæ ſitis ſpes animo affulgebat, cùm flentis Pueri vocem haud procul percipiunt; quæ cùm paulatim excreſceret, ac vehementiùs illorum aures verberaret, eos proximum collem conſcendere compulit; vt quid ea vox præſeferret, facilius intelligerent. Porrò, colle conſcenſo, Socij Puerum formâ præſtantiſſimum, in agro acerbè plorantem conſpiciunt; ad quem propiùs accedentes, fletus cauſam perquirunt. Quibus ille: Siti (inquit) cùm magnopere crucier, tam profunda eſt huius fontis aqua, vt eam attingere non valeam. Admirabantur Socij Pueri gratiam, ac formam, quâ præſtantio-

rem se nunquam vidisse meminerant: dumque, num ea Diuini quicquam potiùs, quàm humani præseferret, animo volutarent, ea mox suspicio ijs certo testimonio confirmatur. Nam, cùm primùm illum verbis demulcere parant, is repentè ex eorum oculis euanescens, certum diuinæ erga illos benignitatis argumentum reliquit, quæ sitientibus cœlestem è superûm sedibus Angelum misit, qui fontis illis aquam ostenderet. Veruntamen, cùm & fons tam altus esset, vt nullo modo ad venam pertingere valerent; & ipsis vrna, quâ aquam attingerent, non suppeteret, Socios Hieronymus hortatur; vt ad Dei liberalitatem fidentiùs confugiant;. certò enim futurum dicebat, vt qui cœlesti beneficio aquæ illis fontem aperuerat, eo quoque potiri tribueret. Ijs igitur orantibus, adfuit extemplo diuina virtus, suorum, ac præsertim Hieronymi precibus exorata; quæ profundam fontis aquam tam altè iussit conscendere, vt ad fontis vsque labrum pertingeret: ex quâ cùm vniuersi sitis ardorem extinxissent, quò luculentior Dei in eos beneficentia appareret, aqua ad pristinam fontis profunditatem redijt. Huc quoque accedit admirabile illud exemplum. Cum æstiuo tempore è Perusino Conuentu cum Socijs digressus Assisium pergeret, siti omnes æstuabant: quo tempore Hieronymus, colloquio cum Socijs de Beatiss. V. instituto, eo sitis ardorem extinguere conabatur. Vix paululum post hæc in viâ processerant, cùm in ea domunculam offendunt, ex qua Matronam quandam grauem prodire cernunt; quæ offam panis vino dilutam in lellidi poculo gestans Hieronymo offert: duæ quoque eam pedissequæ sequebantur, quæ geminos calices, eodem modo instructos, Socijs præbent; illos Matronâ his verbis compellante: Recreamini, Patres, exiguumque potum sumite; scio enim, quod siti æstuatis. Hieronymus verò cùm factum admirans, altius animo ageretur, Matronamque fixè contemplaretur; in eâ, diuinum quid elucere sibi videbatur. Neq; eum opinio fefellit: cùm enim post hæc actis Matronæ gratijs, pedetentim viam prosequeretur; sæpeq; oculos Hieronymus ad Matronam conuerteret; vix eam cum pedissequis domum redijsse animaduertit, quum domum, Matronam, ac pedissequas, inde omnes euanuisse cernit; nec vlla eo in loco domus vestigia deinceps agnoscit. Facto vniuersi obstupuêre: At Hieronymo deinde oranti diuinitus reuelatum fuit, singularem illam Deiparæ in eos munificentiam fuisse, eo quod pios inter se, eo tempore, de illâ sermones miscerent. Haud absimile prioribus, tametsi modo, ac

ratione

ratione dissimili, eidem in Grottariæ Conuentu contigit; in quo puteo effosso, tam fœcunda aquæ vena inde effluxerat, vt eâ ad os putei excrescente, cum plurima hominum, ac mulierum multitudo ad eam quotidie ventitaret; ita vt maxima Conuentus familiæ molestia, tum rerum perturbatio oriretur. Re Hieronymo Prouinciali, qui eò familiam inspecturus accesserat, significatâ, atque ab ipso certo rei experimento comprobatâ, cùm is ad puteum venisset, aquæ in Dei nomine imperat, vt tam profundè ad putei infima descendat, vt non nisi improbo labore hauriri queat. Paruit mox viri Dei præcepto vnda; atq; ad ima recedens haustu ita deinceps se difficilem præbuit, vt multitudinis ob id confluentiâ cessante, familia ea molestiâ caruerit. Cæterum, vt quæ ad vitæ eius occasum spectant, breuius prosequamur; alterum in Generalatus munere Hieronymus triennium exegerat, cum in Picentem Prouinciam reuersus, in Anconæ Conuentu sedem fixit; ibique tantâ posteriorem, post depositam Generalatus dignitatem, vitam humilitatis gloriâ accumulat, vt nullo magis, quàm sui contemptu, ac despicientiâ gauderet. Inter tot verò Dei dona, quibus D.O.M. seruum suum abundè cumulauerat, mirum planè, quo pacto Hieronymi animum perpetua quædam Diuini Iudicij formido ac metus lancinaret: Hoc porrò aliquando timore, atque animi sollicitudine ductus, Ætnam montem, ex quo nonnulli os Inferni patefieri existimant, rem adhuc cunctis incertam explorare volens, cum Anselmo Theanensi conscendit; ascensuque licet perdifficili, ad cacumen pertingit, vnde Mons diurno tempore fumum, nocturno ignem euomit: atque inde introspectans horridam quandam voraginem, ac montis hiatum cernit; ex quo cùm tres validissimos, quasi ænei tormenti ictus tunc primùm emissos percepisset; post hos ecce ante illum crebri flammarum globi, de barathro ascendentes, rursusque in idem relabentes apparent: vnde mixti hominum, mulierumque ploratus, ac eiulatus, quasi quos dira vis tormentorum exagitet, aut incendia exurant, inter præaltas illas voragines personantes audiuntur, qui pietatem simul, ac terrorem illius animo incuterent. Intuebatur diligentius Hieronymus, vtrum inter ea flammarum volumina, quæ modò alta petebant, modò in ima barathri relabebantur, hominum animas animaduerteret. At cùm præter gemitus, ac ploratus, nihil se illius oculis conspiciendum obijceret; id quidem illi velut certum fuit, in ijs animas Diuino iudicio, ac virtute cruciari: num verò ibi temporali pœnâ à sceleribus purgentur; vel perpetua Inferorum supplicia

luant,

luant, penitus incertum. Sexagesimum quartum iam ætatis annum; Religionis verò trigesimum quintum, Hieronymus agebat, cum Diuino inter orandum oraculo edoctus, supremum iam sibi imminere diem, id non semel nonnullis familiaribus indicat. Erat in Nouariæ Conueutu simul cum Hieronymo Fr. Benedictus à Colleamato, & Fr. Anselmus Theanensis, antiqui Viri socij, quos in familiari colloquio his aliquando verbis affatus: Ignoratis (inquit) Fratres, quod breui tempore longum nobis iter conficiendum sit? quamobrem, quæ vobis necessaria sunt, parate. Ij verò, cum Patris dictum de Romanâ profectione intelligerent, sandalia instaurant, seque ad profectionem accingunt: Verùm cùm plerisque iam diebus elapsis, nulla ab Hieronymo de profectione mentio fieret; sed is potiùs in cella occlusus assiduæ tantùm orationi vacaret, vno illum animo adeunt, ab eoque, quid de concepto itinere statueret, exquirunt. Quibus ille subridens: Nondum (inquit) maturum est tempus. At ij sub his verbis altius mysterium latere suspicati, cùm studiosiùs rem ab eo quærerent, eam tandem palàm his verbis aperit: Filioli mei, ne vos vllus eorum, quæ audituri estis, metus percellat. Iter cum primùm profectò aggressuri sumus, quod extremam huic nostræ peregrinationi metam constituat. Tu quidem, Benedicte, decimo me die anteibis. Ego enim die post sanctum Paschæ festum octauo; tu in sacro Parasceues die, prior vitæ cursum perficies. Tu verò, Anselme, postremus gradiens; cum primùm ex Romana Vrbe, quò profecturus es, rediens, Picenum attinges, ibi mortalem corporis sarcinam depones. Hæc ad amussim, vti ab Hieronymo prædicta sunt, euenêre. Post hæc enim accidit, vt iuxta sancti Patris vaticinium, die sacro Parasceues, Fr. Benedictus à Colleamato, ipsius Socius, in eodem Conuentu extremum Deo spiritum redderet: qui cum post iusta exoluta in sepulchro conderetur, Hieronymus, qui cum reliqua illius Conuentus familiâ illius funeri interfuerat, sepelientibus ait: Amabo, Fratres, tantum loci spatium iuxta defunctum Socium vacuum relinquite, quod alteriùs corpus capere queat; breuissimum namque tempus huc me haud inuitum rapiet. Vix autem post hæc dicta dies effluxit, cùm Hieronymus repentinâ febri correptus grauiter ægrotare cœpit. Quo tempore cùm omnibus Ecclesiæ Sacramentis ritè munitus esset, totum in psalmodia, ac Dei laudibus tempus insumit. Illud verò sæpiùs ore repetere audiebatur: *Domine, ne in furore tuo arguas me.* Interdum vero: *Æternâ fac cum Sanctis tuis gloriâ munerari.* Cumque Vir Dei ad vitæ occasum

properaret,haud defuit Satan,qui eum varijs tentationibus aggreditur; ab eo tamen victus,ac profligatus abſcedit: cuius illud teſtimonium fuit;quod cùm poſt pleraque duri certaminis ſigna, Salutationem Angelicam protuliſſet, totus extemplò animo, ac vultu hilareſcens,victoriam ſe de hoſte reuexiſſe declarauit; atque hac cœleſti lætitiâ perfuſus,dum Dei laudes in ore verſat,inter has fœlicem effudit animam, quam Fr Bernardinus Hiſpanus Cathaloniæ Prouincialis Vicarius, Vir omni virtute florens, dum Romæ ſacris Miſſæ myſterijs incumbit, in Cœlum euehi conſpexit. Poſt eius verò obitum, tum ſæculares, tum Fratres, qui ipſius vitam, ac ſanctitatem nouerant, nihil magis quam re aliquâ, quæ eius aliquando vſui deſeruijſſet, frui optant. Franciſcus Celſus Vrbis Nouariæ Ciuis, qui Viri Dei morti interfuit, pluribus ſub aſſeueratione affirmauit, ſe tam ſuauem odoris fragrantiam in Hieronymi cellâ poſt ipſius obitum perſenſiſſe, vt nulla myropolia ei comparari valerent. Frater Michaël, Hiſpanus Concionator, qui Lectoris officio in Firmano Conuentu aliquando functus fuit, cum audito Hieronymi obitu pro eo preces funderet, quidve de illo in Dei iudicio actum eſſet, noſſe optaret, poſt diuturnas preces Deo oblatas, tandem in oratione Hieronymum conſpicit, læuâ manu librum; dextrâ verò aureum gladium geſtantem: quibus cœleſtia illi præmia à Deo collata ſignificabantur;liber namque doctrinam, atque Euangelicæ prædicationis verbum,quod viuens magno cum fructu diſſeminauerat:gladius verò directionis, atque æquitatis virgam quâ Religionem magno cum Iuſtitiæ zelo adminiſtrauerat,non obſcurè indicabant. Eodem ferè tempore (teſte Anſelmo Theanenſi, cuius hæc viſio fuiſſe putatur) Fratri cuidam oranti Hieronymus inter Fratrem Benedictum à Colleamato, qui paulò ante Hieronymum diem ſuum cum Sanctimoniæ fama obierat, & Fr. Mauritium à Monte montanario, vtrumque cœleſti gloriâ donatum, medius & ipſe gloriâ ornatus apparet. His & alter eiuſdem Picentis Prouinciæ Frater accedat;qui cùm plurimæ virtutis Vir eſſet, orationi vacans in mentis exceſſum rapitur; in quo Altiſſimum Dei Filium, cuiuſdam defuncti Fratris animæ,quæ ad Diuinum tunc primùm iudicium acceſſerat, ſubiratum cernit: dumque iudicium penderet, Hieronymum Chriſti pedibus prouolutum, ac pro Fratre interpellantem conſpicit. Porrò eodem tempore durum leonis, & draconis certamen animaduertit; qui cùm acerbè inter ſe pugnarent, leo tandem, draconis capite vnguibus amputato, victor euaſit. Cęterum hęc Hieronymi,

& Tartarei Draconis proculdubio pugna erat, in qua de defuncti Fratris ſalute vtrinque certabatur: at Hieronymo pro illo apud Deum interpellante, defuncto ſalus, ipſi victoria ceſſit; vt quantoperè illius poſt mortem apud Altiſſimum interceſſio valeret, non obſcurè indicaretur. Anno verò ab ipſius obitu elapſo, cùm Fratres Hieronymi corpus explorant, habitum quidem putrem reperiunt; at corpus ita integrum, atque incorruptum aſpectant, vt nec vlla membrorum pars è viuentis ſtatu immutata appareret: quodque vim omnem naturæ ſuperat, tam ſuauis ex eo odor erumpebat, vt omnem vnguentorum, atque aromatum fragrantiam excederet. ita quippe decebat, vt qui inſtar Libani, ac Montis florum, tot virtutibus, ac donis cœleſtibus floruerat, ſuauiſſimos poſt vitalis lucis occaſum odores efflaret. Obijt Vir Sanctus Anno 1584.

FRATER IACOBVS A FOROSARZINIO FRATRV
CAPVCINORVM GENRALIS.

Fr. IACOBI à FOROSARZINIO FRATRVM CAPVCINORVM VICARII GENERALIS *VITA, ET GESTA.*

RATREM IACOBVM à FOROSARZINIO B. P. N. Francisco potius, quàm parentibus, ac sæculo natum, prima ipsius vitæ auspicia non obscurè indicant. Etenim Marius à Forosarzinio, qui inter Ordinis nostri Generales octauus fuit, cùm puerum ab ineunte ætate, in parentum domo, pijs ante annos rerum diuinarum studijs occupatum offenderet; plurimis eum blanditijs demulcens, parentibus ait: studiosè puerum educate: maior enim mundo est: non Sæculo, sed Deo, ac B. P. Francisco in Capucinorum Ordine consecrandus. Nec res Marij dictum fefellit: vix enim puer ad adolescentiam peruenit, cùm maturè Religionis iugo colla subdit, ac tantâ vitæ innocentiâ, ac virtutum studio primum Religiosæ vitæ tyrocinium amplexus est, vt nequam ille spiritus, & Cacoangelus, ab his illum absterrere conatus fuerit. Dum enim in Conuentu Foroliuij, vbi is probationis annum agebat, Horarum Matutinarum tempore Acolythi munus gerit; atque in B.V. Officio, quo tempore nulla ante legile lampas ardebat, solus Inuitatorium decantat, ater ille tenebrarum pater, tam trucem, atque horribilem se illi aspectandum præbet, vt nouus tyro eo aspectu ferè exanimatus, ingentem mox clamorem edere compulsus fuerit. At cùm primùm inter fixos B. P. N. Francisci filios adnumeratus est; corpus abstinentiâ, ac vigilijs macerat, laboribus fatigat, duris extenuat; nulla denique illi carnis commoda, ac oblectamenta indulgens, domesticum hostem tam dirè premit, vexat, vrget, insequitur, vt Ministri Prouincialis in Bononiensi Prouinciâ munus gerens, cùm aliquando brumali tempore in oppidum Meldolæ longo itinere, vsque ad virium deliquium defatigatus appulisset, à familiari quodam Viro domo exceptus, dum ad membra itinere fessa recreanda, molle illi stratum paratur, is lecto recusato, ligneam arcam sibi ad quietem elegerit. Nihil Iacobus, tametsi aut Prouincialis, aut Generalis Minister esset, speciale in mensa sibi vnquam ministrari permisit; sed communi duntaxat cibo contentus, cæteros recusare consue-

uerat.

uerat. Hoc pacto Iacobus, cum carnem animi perduellem generosè subijcit, puritatis prælium illi aliquando à muliere intentatum deuincens, gloriosum castitatis trophæum refert. Orationis studio, & voluptate adeò afficitur, vt complures in ea quotidie horas insumat; ac ferè semper nocturnum tempus, quod à Vespero vsque ad Matutinas Horas interfluit, sacris vigilijs, atque orationi consecret; vnde fit, vt sæpè ab oratione stupefactus, atque à sensibus alienatus surgat: nonnunquam etiam in ecstasim raptus, ac toto corpore in sublime elatus conspiciatur. Cùm verò semel orationi vacans, Raphaëlem socium anteiret; illum Raphaël inter duo lumina à dextris, & à sinistris emicantia incedentem cernens, gressum festinat; vt quænam illa lumina sint, propius agnoscat: at his, cùm propiùs accederet, euanescentibus, haud ille alia, quàm cœlestes Angelos fuisse, qui orantem comitarentur, sibi certò persuasit. Denique orationis studium, quam donorum Dei cornucopiam appellare solebat, tanti æstimabat, vt quanquam præclaro ad Dei verbum disseminandum dono præditus esset; nunquam tamen ad prædicationem accederet, quin eam vnius saltem horæ oratione præcurreret. Hinc tam ingens ac copiosus ex ea fructus in audientes redundare videbatur, vt auersi, ac rebelles quique animi ad pœnitentiam, ac meliorem vitæ frugem conuerterentur. Bononiæ quoque dum in Metropolitana Ecclesia illa Euangelij verba: *& Pater meus agricola est*; Ioan. 15. 1. pro suggesto edisserit, oculis in Cœlum sublatis, in hæc verba exclamare cœpit: O cœlestis agricola! quæ, tantâ spiritus virtute protulit, vt cœlesti impetu actus sursum corpore efferri conspectus fuerit. Patauij quoque, dum verbum Dei publicè pro suggesto proponit, mulier à Dæmone obsessa, tot cœpit clamoribus obstrepere, vt verbum Dei interturbaret: at Iacobus ad Dæmonem conuersus, eidem in Dei virtute silentium imperat; cui Dæmon tam perfectè obtemperat, vt vtroque labio digitis compresso, toto illo quadragesimali tempore, ne verbum quidem oremussauerit. Bononiæ cùm semel fœminam quandam, genere Nobilem, à Dæmone arreptam, ac dirè cruciatam, quæ plures Exorcistas experta fuerat, triduano ieiunio, oratione, & lachrymis armatus exorcizandam accederet, muliere à vinculis solutâ, protinus spiritus in Iacobum irruens, ingenti eum colapho petit. Cui Vir Euangelicus, nequaquam commotus, mox genu flectit, alteramque illi genam præbens, ait: Iam hunc pro amore Dei libens accepi, alterum, si vis, impingito. At Dæmon, cùm huiusmodi Euangelicæ humilitatis, ac patientiæ actum ferre non

poſſet, oppidò à muliere erumpens, eam prorſus liberam relinquit. Porro, cùm ob colaphum illi à Dæmone impactum, qui aderant, Virum Dei grauiter læſum exiſtimarent, his ille: Vos veſtra (ait) fallit opinio, amici: nihil mihi ſpiritus eo colapho nocuit; is enim mihi perinde fuit, ac ſi ſtupæ mollioris maſſa genam attigiſſet. Haud abſimile rurſum in Genuenſi Vrbe, contigiſſe, noſtra M. S. ferunt. Quo fit, vt nunquam ſatis in Viro Dei humilitatis, ac patientiæ virtus laudari poſſet, quæ, quod ſacra interdum verba difficilius efficiunt, facillimè à Deo impetret. Cùm igitur Vir præclarus tot, ac tantis in Religione virtutibus prælucerer, vt clariſſimum ſibi apud omnes nomen comparaſſet, poſt plures dignitatum gradus, ad ſupremum Generalis Miniſtri munus, omnium ferè Electorum ſuffragijs eligitur: quo in munere tantâ prudentiæ laude, tamque præclaris vitæ exemplis excelluit, vt nominis immortalitatem, ac perpetuæ gloriæ memoriam ſuâ virtute, ac rebus ſapientiſſimè geſtis adeptus fuerit. Vitæ enim auſteritatem, quam ab exordio inſtituerat, non tam minuit, quàm ipſo honoris incremento auxit. Oratio quoque, ac rerum diuinarum contemplatio potiſſimùm illi inter itinerum ſalebras ſolatium erat: quo tempore nonnunquam etiam inter extaſes, ac raptus diuinis complexibus potitum fuiſſe, noſtra Ordinis monumenta tradunt. Hoc tempore, cum Feroiulij aliquando digreſſus Bononiam proficiſceretur, prope ædiculam quandam B. V. dicatam, quæ ferè medium iter interſecat, conſiſtens, Angelos in eâ ſuauiſſimè concinentes audit. Quod illi planè argumentum fuit, vt eo in loco Deiparæ Virginis gloriam manifeſtandam fore prænunciaret. Quod res ipſa nonnullo pòſt tempore cunctis declarauit: tot enim miracula eo in delubro, Beatiſs. V. merito, patrata fuêre, vt delubrum in amplum deinde templum euaſerit. Vitam igitur cùm Iacobus tot virtutibus illuſtrem ageret, eundem quoque D.O.M. diuinis ſignorum teſtimonijs commendare voluit; ex quibus nonnulla referre libet. Placentiæ primùm Sororem quandam, Iuſtinam nomine, quæ in conuerſarum familiam conſcripta erat, à diutino capitis languore, quò præter modum cruciabatur, ſigno Crucis tam perfectè diuinâ virtute curat, vt eo nunquam deinceps conflictata fuerit. Gaſparem Luxium Syluaniæ Gubernatorem, vſque ad Medicorum deſperationem ægrotantem ſanat, dum ſacrum numiſma à Gregorio XIII. benedictum, atque Indulgentia donatum ipſius collo appendens, ſigno Crucis obſignat: vix enim ad Conuentum redierat, cum nuncius Gaſparem à febri dimiſſum

renunciat. Porrò facer ille nummus, qui ægrotantis collo appenſus fuerat, tantam poſt hæc virtutem à Deo conſecutus eſt, vt ægrotis adhibitus, pleroſque à varijs morbis liberauerit. Fr. Iſaiam Sacerdotem Mediolanenſem, ac Nouitiorum Magiſtrum, Virum omni virtute ornatum, extremo cum morte agone colluctantem reperiens, cum iam deperditis ſenſibus, illum ad finem vitæ properantem cerneret, ter Crucis ſigno circa cordis ipſius Regionem manu efformato abſcedit. Ægrotus verò paulò pòſt, velut è graui ſomno excitatus, apertisque oculis adſtantes fratres interpellans ait: Quis ille eſt, qui ter in Crucis modum cor meum incidit? Tamque repentè, morbo recedente, conualeſcere cœpit, vt breui perfectam valetudinem adeptus fuerit. His Ioannes Franciſcus, Luganenſis Medicus accedat, qui peſtilenti febre correptus, cùm à Iacobo Generali inuiſeretur, illius duntaxat benedictione potitus, poſt exiguum tempus ab eâ perfectè conualuit: Eiuſdemque benedictione Æmilia eius Vxor peculiarem ſe gratiam aſſecutam affirmauit. Neq; illud ſilentio prætereundum, quod Ioanni Baptiſtæ cuidam, Lugani incolæ accidit: qui cùm in Heluetiam Nobiles quoſdam adoleſcentes duceret, in Iacobum Generalem fortè incidit: quem cùm ex fama agnoſceret, mox cum adoleſcentibus ex equo deſiliens, à Generali benedictionem poſtulat; omnes verò pius Pater, cum ante ſe genuflexos tenerrimè amplexatus fuit, benedictione ſuâ munitos dimittit. Accidit verò eâdem die, vt dum hi per montem S. Gotardi pepedeſtri itinere deſcendunt, ex equis vnus per loca quædam petroſa, vnde ruiturus timebatur, viam carperet; quem dum Ioannes Baptiſta à lapſu reuocare properat, per montis crepidinem, vnde altiſſimum ſeſe præcipitium offerebat, temerè excurrens, in tam certum ſeſe lapſus periculum iniecit, vt capite, ac toto ferè corpore in præcipitium penderet. Quo in periculo cum Iacobi benedictio illi in mentem veniſſet, eâ maximè fretus, diuinam ſibi opem implorat; moxque velut à vehementi quodam venti flatu in alteram partem ſe impelli ſentiens, à periculo liberum ſe cernit. Quare Deo inprimis gratias agens, tum Iacobi ſe benedictione ſeruatum vbique prædicauit. Idem ferè ex his adoleſcentibus alteri contigit; qui cum pontem, infra quem rapidus amnis fluebat, eodem die tranſmearet, mulorum quorundam, qui eò pertranſibant, inter ſe calcitrantium impulſu, iam cum equo è ponte diuulſus, in flumen ferebatur; cùm ſe ab inuiſibili manu attolli, ac in pontem rurſus cum equo referri percipit:

quod diuinę prorſus virtutis miraculo tributum fuit, quę per Viri Dei benedictionem, à certo illum mortis periculo liberauit. Pleroſque etiam à Dęmone obſeſſos, diuinâ virtute ab eo liberatos fuiſſe, certis teſtimonijs comprobatum fuit. Inter hos quidam admirabili planè modo curatus legitur. Cum enim iter faciens in oppidum quoddam diuertiſſet, in quo Eccleſię Parochus Dęmonem in obſeſſa muliere ſacris precationibus fruſtra exagitans, piam ipſius operam efflagitauerat; accedens Iacobus, ac S. P. N. Franciſci Regulæ codicem è manica expromptum manu geſtans, his Dęmonem verbis adoritur: Tibi, ô Dęmon, in huius ſanctæ Regulæ virtute, ac verorum ipſius obſeruatorum merito, ac imperio pręcipio, vt ex hoc mulieris domicilio actutùm recedas. Res proculdubio admiranda tunc viſa: Dęmon namque hac voce impulſus, horrendum in modum exclamat: O durum Imperium! atque è muliere protinus erumpit. Alios quoque tum Parmæ, tum Placentiæ à Dęmonum poteſtate, diuinâ virtute ab eo liberatos, Religionis noſtræ monumenta tradunt. Cęterùm neque illum Prophetiæ dono caruiſſe, quo futuros rerum euentus pręnoſceret, plurima, perſpicuaque exempla demonſtrarunt. His, & alijs illuſtrioribus Dei donis, melioribusque virtutibus ornatus, necdum tertium muneris ſui annum expleuerat, cùm Genuenſem Prouinciam inſpecturus, Genuam appulit; ibique in S. Barnabæ Conuentu, acutâ febri laborare cœpit cui pleuriticus morbus ſuccedens, Virum Dei in ſupremum tandem vitæ diſcrimen adduxit. Morbo autem ingraueſcente, cùm pius Pater ſe à Domino vocari, atque ad vitæ finem properare intelligeret, ſacris Eccleſiæ Sacramentis munitus, pręnunciatâq; ſui obitus horâ, quàm in Solis occaſu ſibi ſupremam fore dixerat, tandem vitæ huius fabulam abſoluit, immortalemque (vti credimus) coronam à Domino conſequitur. Nonnullis poſt ipſius obitum annis, Ioannes Baptiſta Reumus, Polupicenſis (vulgò Finarienſis) erga Capucinorum Ordinem beneuolus, qui à Iacobo Generali Religioni aggregatus fuerat, grauiſſimè ad mortem ægrotabat; cùm in ipſo noctis profundo, Iacobum de cœlo ad ſe deſcendentem videt: à quo cum is benedictionem poſtulaſſet, & Iacobus optatam illi benedictionem contuliſſet, ſtatim ad cœleſtia remeat; Ægrotus verò Iacobi benedictione potitus, grato ſomno conſopitur; ex quo cùm manè euigilaſſet, ab omni ſe ægritudine liberum cernens, gratias D. O. M. ac ſuo liberatori refert.

Obijt Vir Sanctus Anno 1586.

FRATER EVANGELISTA A CANOBIO FRATRVM
CAPVCINORVM GENERALIS.

Fr. EVANGELISTÆ à CANOBIO FRATRVM CAPVCINORVM VICARII GENERALIS VITA, ET GESTA.

RATER EVANGELISTA à CANOBIO, ſeptimus Ordinis Generalis, Vir prudentiâ, virtute, & auſteritate clarus, cùm in ſæculari Clero ſacris initiatus, poſt Philoſophica ſtudia ſeſe ad ſacrarum Legum diſciplinam contuliſſet, tantam in eâ, ob ingenij excellentiam, laudem conſecutus eſt; vt inter primos ſacri Iuris Conſultos conſultiſſimus haberetur: ex quo magnum eum in Eccleſia Dei futurum, in omnium animis opinio alebatur. At verò D.O.M. qui hunc tenellæ Capucinorum Congregationi, quæ tunc inter grauiſſimas tempeſtates fluctuabat, Doctorem, ac Moderatorem decreuerat, eum à Clero ſæculari ad Sacræ huius Religionis gremium transfert. Ab ipſo verò probationis anno, tam cœleſte Euangelicæ perfectionis tyrocinium inſtituit, vt ſilentio, ac ſolitudine, rerum omnium contemptu, paupertate, humilitate, obedientiâ, auſteritate, atque omnium Apoſtolicarum virtutum ſtudio Virum planè Euangelicum ſeſe oſtenderet. Huic vitæ morumque excellentiæ, cùm admirabilis quædam animi prudentia, quâ in rebus agendis præditus erat, ac multarum rerum peritia accederent, id facilè aſſecutus eſt, vt tantâ, tamque conglobatâ Viri virtute apud omnes euulgatâ, tam in Vmbriæ, quàm in alijs pleriſque Ordinis Prouincijs ad ſupremos honores vocatus, magnam inde laudem ac nominis celebritatem ſibi ſuâ prudentiâ, & virtute comparauerit: Atque eò factum eſt, vt cùm primùm de illuſtrioribus Ordinis Viris, ad Tridentinum Concilium tranſmittendis, à Thoma Tifernate, Generali Miniſtro ageretur; is ob ſingularem doctrinam, & ſummam in rebus arduis pertractandis dexteritatem, inter alios potiſſimùm electus fuerit, qui ſacro Oecumenico Concilio intereſſet. Hinc cùm in difficillimis illis Concilij rebus, præſertim aduerſus hæreticos enodandis, ac decernendis, in quibus Concilij Patres plurimùm ſuâ doctrinâ, & conſilio iuuit; tùm etiam in grauiſſimis Religionis negotijs pro dignitate pertractandis, perſpecta illius prudentia fuiſſet; Anno 1564. ſummo omnium conſenſu

Generalis eligitur. Quanta verò in hoc Viro, cùm primùm Religionis gubernacula regenda suscepit, fuerit in eo munere obeundo integritas, in iudicando æquitas, in puniendo mansuetudo, in agendo prudentia, in præcauendis consilium, in prospiciendis sapientia, in arduis fortitudo, atque in omnibus rebus moderatio: quibus si præclaram vitę rationem, quâ se omnium virtutum formam gregi exhibuit, summamque in Regulari obseruantia vbique seruanda, & amplificanda sollicitudinem addas, Euangelici Pastoris integrum habeas simulacrum. Quo fiebat, vt supremam in Religione dignitatem amplioris virtutis gloriâ cumularet. Hinc cùm in maximis, grauissimisque causis spectata sæpe ipsius prudentia fuisset, magno apud Gregorium XIII. Pontificem in honore habitus fuit. Vir tùm vitæ austeritate, tùm oratione eximius, cùm triennio in Generalatus munere expleto, in Porcaria, seu Aquæspartæ se Conuentum contulisset, integrum Quadragesimæ Ieiunium, in antro quodam ibi in monte exciso, quò austeriori panis, & vini inediâ celebrat, eo suauiori rerum diuinarum contemplatione demulcet. Hinc cùm iam octogenarius, ac penè senio confectus esset, à primâ noctis hora, vsque ad Matutinas in Ecclesiâ orans, rerum cœlestium meditationi vacabat: quò tempore haud Dęmonum molestijs caruit; qui, vt eum à nocturna prece auocarent, spectra, ac rerum turpium illi simulacra spectanda offerebant. Porrò, vt paucis plura perstringam, semel institutam à carnibus, & piscibus, tanquam à lautioribus cibis abstinentiam, ad vltimam vsque decrepitam senectam apud se inuiolatam seruat. Nunquam ad peccatorum tametsi leuium, confessionem; nunquam ad sacra Mysteria celebranda absque lachrymis accedit. Perpetuò, ac singulari Beatiss. V. cultu, ac deuotione prosequitur. Hominem, qui quatuordecim annorum spatio, diabolicæ Magiæ operam dederat, ad Christum reuocauit: cuius etiam Magicos libros comburens, ab ijs fœtor olidissimus per aëra diffusus fuit. Prophetico spiritu clarus, Illustris cuiusdam Viri necem pręnunciat. Fratres quoque ab eo ad Generalem missi, dum se absenti commendant, à certo vitæ periculo diuinâ virtute liberantur. Denique octogenario maior, cùm plurimis pro Religione laboribus functus, ad eam vitæ innocentiam, quæ puerorum esse solet, tanquam postliminio redijsset; Perusiæ quasi dormiens, in Domino quiescit, laborumq; pręmia assequitur.

Anno 1595.

FRATER FRANCISCVS MEDIOLANENSIS FF.^{um} CAP.^{um}
IN CVRIA ROMANA PROCVRATOR GÑLIS et PROÆ MEDIOL.^{sis} PRŌLIS. 2.

Fr. FRANCISCI MEDIOLANENSIS, FRATRVM CAPVCINORVM IN ROMANA CVRIA PROCVRATORIS GENERALIS, ET MEDIOLANENSIS PROVINCIÆ PROVINCIALIS

VITA, ET GESTA.

FRATER FRANCISCVS MEDIOLANENSIS SACERDOS, inter illuſtriores, non modò Mediolanenſis Prouinciæ; verùm & totius Religionis Viros haud immeritò enumeratur. Hic patre Arconio Cretenſi, Nobili Iuriſconſulto natus. Puer ingenio præſtans, cùm ad litterarum ſtudia ſe contuliſſet, in ijsque haud aſpernandos progreſſus feciſſet; vix duodevigeſimum annum attigit, Patre luminum intus docente, Religioſum vitæ genus ſibi apud Capucinos amplectendum proponit. Nouus ergò Religionis diſcipulus, ad virtutum tyrocinium vocatus, primum in humilitate gradum fixit: omnibusq; officijs, quæ viliſſima exiſtimari ſolent, vſque adeò oblectabatur; vt ab ijs, tametſi prædicationi incumberet, vel Superioris munus gereret, ægrè diuelli poſſet. Tantâ præterea lenitate, & patientiâ præditus erat, vt illatas contumelias non ſolùm æquo animo ferret; verùm & contumelioſis ipſis gratiam redderet. Sæpius ob eximiam Viri prudentiam in Mediolanenſi Prouincia, ad Prouincialis Miniſtri munus electus, cùm aliquando à Generali quodam Viſitatore de Prouincialis muneris dignitate immeritò (vt putabatur) pulſus eſſet, rem tam æquo animo tulit, vt neque vllum ſibi ipſe patrocinium præſtare, neque ab alio adhiberi permiſerit. Euangelicam Minorum margaritam, Paupertatem nimirum, tàm auidè complectebatur, vt nihil habendum, nulloque ſibi vtendum putaret, quo carere poſſet. Hoc pacto, vno duntaxat calamo ad conciones conſcribendas per decennium vſus, alium, quamdiu is integer fuit, ſibi nunquam quæſiuit. Victus frugalitatem & parſimoniam caſtitati amicam ſummoperè coluit; Caſtitatem verò, quam in ſeipſo ſemper inuiolatam cuſtodiuit, in alijs quoque ſeruari omni ſtudio curabat. Quamobrem Collegium erigendum ſtatuit, in quo pauperum filiæ ſuis parentibus orbatæ (quarum virginitas ob rerum inopiam in diſcrimen adducebatur) publico Vrbis ære aleren-

tur. Pretiosi temporis iacturam, velut irreparabile animi damnum summoperè fugiebat: Nihil tamen æquè, ac orationis studium Francisci animum afficere videbatur; quapropter extra geminum illud orationis tempus apud Capucinos receptum, priuata sibi orationum tempora, ac loca seligebat; in quibus supra terrena omnia assurgens, cum Domino familiariùs versaretur. Orabat aliquando in Conuentu S. Victoris Vrbis Mediolanensis, intra cellam inclusus, atque ab omnium conspectu semotus; cum ex Fratribus quidam cellam ingressus, illum protensis brachijs, oculisque in Cœlum erectis, extra sensus raptum cernit. Foroliuij quoque cum Dominici Aduentus tempore, Dei verbum prædicaret, tam animo, ac sensibus excedere visus est, vt corpore etiam in aëra per duorum cubitorum spatia efferretur. Apostolico spiritu verbum Dei dissemínans, vniuersas ferè Italiæ Vrbes percurrens, admirabiles vbique ad pœnitentiam motus excitabat; ac præsertim Brixiæ, vbi tanta, eo prędicante, tamque communis ad Deum animorum conuersio accidit, vt illius Vrbis haud immeritò Apostolus appellatus fuerit. Cremonam profectus, tantâ cœlestis gratiæ vbertate, in eâ Vrbe verbum Dei disseminat, tantaque illius populi, ad propria scelera pœnitentiæ Sacramento expurganda, frequentia fuit, vt ad Sacramentales pœnitentium confessiones excipiendas constituti Vrbis Sacerdotes non sufficerent: à puero totius vitæ piaculares confessiones institutæ vbique personabant; silebant negotia; tacebat Forensium strepitus, solusque pœnitentium pectora tundentium passim per domos, per vias, per Ecclesias gemitus exaudiebantur. Denique, tàm ingens de vitæ illius sanctitate apud populos fama percrebuerat, vt angustiora essent Ecclesiarum spatia, quàm confluentes ad audiendum turbas capere possent. Prophetico spiritu pręcellens, plurima pręnunciauit. Bergomi publicas choreas, dum verbum Dei annunciabat, instituentibus imminentem Dei vindictam prędicit. Ibidem futuram cædem denunciat. Francisci Meatia, huius serui Dei ex fratre nepotis, duorum annorum pueri incolumitatem futuram prænunciat, eamque suis precibus à Deo obtinet. Aliorum quoque conscientias peruadens, Fr. Theodorico Rhegiensi Clerico occulta conscientiæ aperit, ac futuram mortem, priusquam Sacerdotio inungeretur, præsignificat. His quoque pleraque miracula accessére, quibus D. O. M. serui sui merita, ac sanctimoniam illustrare, omnibusque perspectam esse voluit: quorum etsi magna ex parte memoria perierit;

quo-

quorundam tamen adhuc manet ſuperſtes, certâ veritate comprobatâ. Nouitios, ſi qui interdum tentationibus pulſarentur, manus impoſitione à tentatione liberos dimittebat. Placentiæ in Conuentu, cùm ante Matutinas Horas ſemel extinctâ lampade, quæ ante Sanctiſs. Euchariſtiæ Altare ardere ſolet, ſulphuratis omnibus conſumptis, nullus excitandi ignis modus, aut ſpes Fratribus relicta eſſet, Franciſcus lampadem ſuâ oratione accendit. Dum in eodem Conuentu cum Nouitijs verſatur, à vicinis ſæpe fulgentia quædam lumina ſupra Monaſterij tecta emicare conſpecta fuêre. Hac ipsâ in Placentiæ Vrbe Paulæ cuiuſdam ex Lampugnanorum familia, nobilis fœminæ filia, deſperatâ iam ſalute, cum morte colluctabatur; cuius caſum cum Franciſcus miſeratus eſſet, eam Crucis ſigno conſignat, moxque dilabentem vitam ad perfectam incolumitatem inſtaurat. Huic Paulæ aliquando grauius ægrotanti, atque illius apud Deum preces efflagitanti, futurum prædixit, vt ex ea quidem infirmitate conualeſceret; verum mulieri futuras ærumnas prædicit, quæ illi haud ſecus quam prænunciata fuerant, contigêre. Mediolanenſis Prouinciæ Miniſtri Prouincialis munus agens, Celſum Mediolanenſem Dei virtute quartanâ febre diu laborantem, ab infirmitate liberat. Flaminiam, Maffæi Capitanei nobilis Brixiani filiam, graui, ac periculoſo oculorum morbo correptam, ſigno Crucis incolumitati reſtituit. Huius Flaminiæ ſororem, Eliſabetham nomine, graui apoſtemate, quod febrem illi ſuperinducebat, laborantem, Sacroſancto Crucis charactere conſignans, vix illud abſoluerat, cùm ægra eo ipſo mane à lecto ſurgens, tum à febri, tum etiam ab apoſtemate, ſe omnino liberam agnoſcit. Harum ſororum pediſſequam, Franciſcam nomine, quæ pedis pollicem infauſto lapidis caſu grauiter læſerat, acerbiſſimoq; illius dolore excruciabatur, ſigno Crucis muniens, digitum priſtinæ ſanitati reſtituit. Inter huius Nobiliſſimæ Capitaneorum familiæ fœminas Margaretha quædam enumeratur; cui cùm quatuor filiæ nubiles eſſent, natu maximæ Franciſcus vber corruptum ſanat; ſecundæ, cui digitus tabe computruerat, tabem expellit, ac digitum incolumem reddit; tertiam verò, quæ faucium anginâ periculosè laborabat, ſigno Crucis gutturi adhibiti confeſtim curat. Quartam denique graui febre correptam, cùm eodem Crucis ſigno communiſſet, ſtatim à febre liberam dimittit. Poſt hæc Cremonâ digreſſus, cùm Mediolanum proficiſceretur, à Nobili quodam Viro hoſpitio excipitur, qui ex Vxore tres tantum filias procreauerat: hæ vbi ad nubilem ætatem peruenêre,

nêre, à Dęmonibus arreptæ, ab his miserandum in modum excruciabantur; cùm autem Pater varios ad eas liberandas frustra Exorcistas defatigâsset, vniuersas ad Franciscum adduxit; cuius operâ, ac precibus nefarij illi spiritus inde erumpentes semimortuas puellas deserunt. In eadem Prouincia Fratrem quendam graui sanguinis fluxu laborantem, à sanguinis profluuio liberat. Franciscus igitur certâ ac diuturnâ virtute probatus, in Generalibus Comitijs, quæ Anno 1581. Romæ celebrata fuêre, totius Ordinis Generalis Procurator eligitur. Biennium in eo munere necdum integrum, magnâ cùm prudentiæ, ac sanctimoniæ laude exegerat, cùm ad extremam laborum suorum metam à Domino vocatus, graui Romæ ægritudine corripitur; in qua cùm plurima patientiæ, ac cæterarum virtutum exempla alijs imitanda reliquisset, id maximè veræ tunc animi puritatis testimonium commendauit, quo D.O.M. iam iam moribundus his verbis gratias egit: Deo primùm, velut bonorum omnium fonti, tum Virgini Deiparæ gratias immortales habeo: cuius id pręsertim patrocinio tuli, vt à primo susceptæ Religionis exordio, in hunc vsque diem nullius vnquam mortalis culpæ aculeus animum pupugerit: veruntamen, quanquam nihil mihi conscius sim, haud tamen in hoc iustificatus sum. His dictis, cum iam Ecclesiæ Sacramentis, animam ad Domini occursum parasset; vitæ finem magna cum pietatis laude tandem imponit. Porrò hominem tam pręclarum, tantâque virtute pręditum, haud absque cœlesti testimonio Deus hinc abire voluit: caro enim illius post mortem tam tenera, & mollis; artus quoque tam flexiles apparuêre, vt viuentis potius, quam vitâ functi esse viderentur. At illud mirabile, quod dum illi iusta funebria persoluuntur, puerorum multitudo mox feretro, pręter morem circumfundi, ac innocentiæ coronam defuncto corpori contexere visa est: quin & ipsi infantes, qui in matrum gremijs gestabantur, tot lætitię eo tempore edere signa cœperunt, vt è matrum sinu exilire, & ad defuncti corpus properare velle viderentur. Diuinum eo præmium significatum fuisse, sacrę Virginis suffragio, Francisco ob id pręsertim collatum, nonnulli existimarunt, quod acerrimus Immaculatę Virginis Conceptionis propugnator extiterit: alij ob eximiam mentis puritatem à Deo illi adiudicatum sensêre. At quacunque id ratione factum fuerit, id planè certum est, rem non ab homine, sed à diuino duntaxat consilio, ac virtute profectam: quo tanti Viri sanctitas cœlesti testimonio cunctis manifestaretur. His & alia quoq; è Cœlo testimonia

accesſêre. Tertio namque poſt huius ſancti Viri obitum anno, ipſius corpus in ſepulchro tam integrum, & incorruptum repertum fuit, perinde ac ſi illud ipsâ die tumulo conditum fuiſſet; ita vt in pedes erectum ſeipſo ſtaret. Atque hoc ipſo tempore Frater quidam Cæſenas, qui, quo tempore Franciſcus Placentiæ moras trahebat, eo in Conuentu annum probationis agens, ſæpe manus impoſitione ab eo varijs à tentationibus liberatus fuerat; Romæ graui capitis languore affligebatur: cui Fr. Ioannes Mediolanenſis, qui tunc Romæ verſabatur, Franciſci defuncti manus imponens, illum his verbis compellat: Euge, Frater, ſi Franciſcus adhuc inter viuos agens hanc tuo manum capiti imponens, te olim à tentationibus liberum reddidit: quidni te à capitis nunc dolore liberare queat? Vix hæc dixerat, manuque languentis caput contigerat; cùm is integram capitis incolumitatem adipiſcitur. Id Ioannes ipſe, qui diu Iſchiâ laborauerat, cùm factum vidiſſet; eandem Franciſci manum femori ſuo admouens, eodem quoque temporis momento curationis beneficium conſequitur. Alter quoque Romani Conuentus Frater, qui graui dextri humeri dolore afficiebatur, ad Cœmeterium accedens, vbi defuncti Franciſci manum humero ſuo impoſuit, fidei, perfectâ mox ſanitate impetratâ, præmium tulit, Deo ſerui ſui ſanctimoniam ſignis, ac miraculis illuſtrante. Mulier ſanguinis fluuio laborans cùm ſemel Patris habitum induiſſet; ab eo ſtatim curata fuit. Varias quoque alias morborum curationes prætereo, quæ ægrotantibus ex illius contactu diuinâ virtute obuenêre, quibus D. O. M. ſerui ſui merita apud homines haud ignota eſſe voluit. Obijt Vir Sanctus Anno 1583.

FRATER SYLVESTER ROSCINIANENSIS FF.rum CAP.rum

IN CVRIA ROMANA PROCVRATOR GNLIS.

Fr. SYLVESTRI ROSCIANENSIS, ORDINIS IN ROMANA CVRIA PROCVRATORIS GENERALIS

VITA, ET GESTA.

FRATER SYLVESTER ROSCIANENSIS, Concionator, Vir Dei ſpiritu, & ſanctimoniâ illuſtris, atque inter clariſſimos Religionis Viros meritò collocandus. Huius cùm mater, Margaretha nomine, adhuc ſe grauidam ignoraret, in ſomnis ſenem quendam vultu venerabilem, & habitu Religioſum ſpectat; qui his illam verbis alloquitur: Margaretha, iam maſculum in vtero geris. Huic, cùm primùm natus fuerit, cura, vt Nicolai nomen imponas, quo ſub B. Nicolai, cui huius Parochiæ Eccleſia dedicata eſt, tutela permaneat. Hic cùm iam quartum ætatis annum attingeret, è domus gradibus dilabitur: quo caſu ita alterum illius brachium confractum fuit, vt nullo id remedio inſtaurari poſſet. Quamobrem illum pia mater ad Capucinorum Conuentum ductum, eorum precibus commendat. Erat tunc in Roſcianenſi Conuentu Sacerdos, plurimâ apud Deum virtute præſtans, Hieronymus Padulenſis nomine; qui cùm puerum attentius conſpexiſſet, confractum brachium benedictione inſtaurat, matremque his verbis monet: Mulier, puerum hunc omni ſtudio in timore Dei educandum, atque optimis moribus inſtruendum cura; Dei enim aliquando frugi ſeruus futurus eſt. Puer igitur à matre omni pietate inſtructus, cùm primùm adoleuit, vltrò ad Clericalem ſtatum accedens, in eo magnâ cum morum honeſtate, atq; pietatis laude, vſq; ad duodecimum annum verſatus fuit. Deo verò illum ad pręſtantiora vocante, ad Capucinos migrat, Syluestriq; nomen ſortitur. Vix Seraphicæ militiæ nomen dederat, cùm velut bonus Chriſti miles, tot ſibi virtutum ſpolia comparauit, vt cùm his onuſtus priùs ad Sacrarum litterarum ſtudia, tum verò ad Euangelizandi munus acceſſiſſet, in eo tam inſignis euaſit, vt admirabiles animarum fructus referret. Cuius rei teſtes fuêre Roma, Venetiæ, Neapolis, Panormus, Meſſana, atque aliæ Italiæ vrbes, in quibus is verbum Dei diſſeminans, pleraq; vitiorum, ac diſcordiarum ziza-

nia, Xenodochijs institutis, & pietatis domibus erectis, euulsit. Florentiæ verbum Dei prædicans, Confraternitatem Sanguinis Christi, tanto omnium applausu in ea Vrbe fundat, vt primus, qui in eâ conscribi voluerit, Magnus ipse Hetruriæ Dux Franciscus fuerit: quem Nobilium deinde turba sequuta, maximè Confraternitatem illam suâ pietate illustrarunt. Eo prædicante sæpè tum à Iacobo à Manfredonia eius Socio, tum ab alijs plerisque, candida columba, quæ Spiritus S. gratiam præseferret, ipsius capiti insidere visa est. Mateolę in Dei verbo laborans, à Nobili quadam Viduâ, quæ eum hospitio exceperat, ad turpia pellectus, mirâ animi constantiâ pellicem reijcit. Erga egenos mirâ charitate ferebatur. Vir denique tantâ prudentiâ, & consilio præditus fuit, vt ad maiores tum Picentis Prouinciæ, tum Ordinis dignitates prouectus fuerit: cùm enim sæpe Guardiani, Definitoris, & Prouincialis Vicarij officio in ea Prouincia functus esset, ad Procuratorium tandem munus in Romana Vrbe assumitur. Quo tempore Gregorio XIII. Pontifici ita charus fuit; vt eum ad Vrbis Melitensis Episcopatum promouendum decreuisset, nisi Viri humilitas Pontificem à proposito reuocasset. His cùm assiduum orationis studium accederet, plerisq; à Deo, tum in vita, tum etiam in morte signis cohonestatur. Cum Iniæ Capucinorum Conuentus fundamenta ponerentur, ac solemni totius Oppidi supplicatione, Crux in Monasterij signum erigenda esset; Dæmon, cui res prorsus odiosa erat, rixam ob prioris loci dignitatem inter ciues excitat; etiam partes inter se discordes ad mutuam se cædem parabant; quo tempore Syluester lustrali peniculo Crucis signum in Dæmones vibrat: quo ijs in fugam conuersis, mox armorum strepitus sedatur, pax inter ciues conciliatur, Cruxque vnâ omnium consensione erigitur. Rubiliani Dianæ cuidam futurum masculi fœtum prædicit: qui cùm in lucem editus assiduo vagitu matris somnum interciperet, à Syluestro benedictus, deinceps à vagitu abstinet. Hoc ipso Prophetico spiritu alteri quoq; Deianiræ Alimenæ, quæ post fœtus abortum diu prole caruerat, futuram liberorum procreationem prænunciat. Adhæc Romæ, dum Procuratorio munere fungitur, sacris Mysterijs incumbens, matrem Rosciani animam agentem in spiritu cernit, quam duo Capucini Fratres ad Deum proficiscentem Ecclesiastico ritu prosequuntur. Postremò, cùm per 40. circiter annorum spatium in Dei vinea excolenda, multos impigrè labores exantlasset, dum Anno 1596. Vffugi multa cùm audientium vtilitate, Dei verbum

Qua-

Quadragesimali tempore dissĕminat, ad quietem, atque inde ad mercedem vocatur, Vrbis Clero, & populo ad sancti Viri funus haud sine luctu confluente. Porrò, hac ipsâ sui obitus horâ, Mansuetus à Corilliano ex nostris Laicus, qui in Blandæ Conuentu moras trahebat, dum horâ antelucanâ orat, splendidam Beatorum Capucinorum vndiquaque emicantium supplicationem intuetur. Hi verò, cùm omnes stolis albis amicti, Cœlum versus incederent, Syluestrum medium secum, graui vultus specie gradientem tenebant. Cum autem visionis mysterium Fratribus narrâsset; post vnum aut alterum diem, litteræ de Syluestri obitu, atque eâdem temporis horâ, quâ Mansueto visio demonstrata fuerat, perferuntur. Tertio itaque post sancti Viri obitum anno, cùm Ioannes Petrus Græcus, ciuis Rosscianensis, tam grauiter ægrotaret, vt minimam de illius vita Medici spem reliquam haberent; en Syluester intempestâ nocte ante cubiculi fores apparens, Iuliam vxorem vocat, eamque his verbis affatur: Æquo animo esto, ô Iulia: iam ex Dei clementia, tibi Viri vita condonata est. Satage, vt te erga Capucinorum Ordinem piam, ac deuotam serues. His verbis dictis abscessit; atque eodem tempore summâ Physicorum admiratione, ægrotus à febre, omnique morbo liber euadit. His accedat, quod cùm tanta, & tam constans, non modò apud sæculares homines, verum & apud Fratres de Syluestri sanctimoniâ, fama etiamnum post mortem peruulgata esset, vt habitus particulas, vngulas, digitorum articulos, atque alia huiusmodi corporis frustula, sibi velut sacras Reliquias seponerent: Marcus Dubilianensis ex nostris Laicus, Vffugensi mulieri, quæ transuersum fœtum in vtero à Physicis morti adiudicatum gerebat, Syluestri habitus particulam adhibens, illicò prægnans salua saluum masculum parit. Extremi quoque digiti articulus, ac ipsius vngula à Fratribus religiosè asseruata tam suauiter olent, vt moschi pastillos, atque aromatum omnium fragrantiam suo odore superarent. Ipsius quoque merita Nobilis quidam Vffugensis ante Patyci portum inuocans, ab imminenti naufragio liberatur.

***

FRATER LVDOVICVS A IVVENACIO FRATRVM
CAPVCini PROÆ BARIENSIS PROVINCIALIS.

Fr. LVDOVICI à IVVENACIO
DEFINITORIS GENERALIS,
Nec non in diversis Provinciis
Vicarii Provincialis
VITA, ET GESTA.

FRATER LVDOVICVS à IVVENACIO, Vir illuſtris, ac æternâ memoriâ dignus, ex Nobili Merulorum familia ortus, tam præclara in ipſa ineunte ætate, tum Dei teſtimonia, tum virtutum præludia habuit, vt ex his, quanta illius vitæ præſtantia futura eſſet, facilè ab omnibus conijci poſſet. Infans namque cùm matris ſinu geſtaretur, ab Eremita, cuius nec antea, nec poſt quiſquam deinceps vultum agnouit, inter vlnas acceptus illud inter alia prouectioris ætatis præconium accipit; magnum illum, ac ſanctum Virum in Dei Eccleſia futurum. Nec inanè dictum. Puer enim cum Bitunti primis litterarum ſtudijs operam daret, ita vanas, ac pueriles illius ætatis cupiditates reſpuere viſus eſt, vt quotidiano Miſſæ Sacrificio deuotè intereſſet, ſacra Myſteria celebrantibus omni pietate miniſtraret: Sæpe ab omni, præterquam panis, & aquæ cibo abſtinens, ciliciumq; ſub veſte gerens, quotidie in loca eiuſdem Eccleſiæ ſubterranea ſecederet, geminiſque ante Crucifixi imaginem ibi horarum ſpatijs orando conſumptis, ſeipſum flagris vſque ad ſanguinem cæderet. Triennio verò, in Legum diſciplina, ſummâ cum ingenij laude peracto; cum Pater ſponſalibus iam de futuro conceptis, illum Virgini coniugio copulare vellet: qui ſuam Deo virginitatem conſecrare decreuerat, ad Capucinos fugiens Religionis ſinu excipitur. Cæterùm inter Nouitios adſcriptus; mirum eſt, quanto virtutum omnium ſtudio vitam inſtituere cœperit. At à Dæmone, ſub virtutis ſpecie deceptus, ad Eremum ſecedit. Veruntamen cum ibi nullo ſpirituali ductore fretus, indiſcretâ corporis caſtigatione eò imbecillitatis deueniſſet, vt pelle vix oſſibus herente, quo diutius ſubſiſteret, non haberet; ſuo periculo edoctus, ac meliori ſpiritu ductus, ad priorem Religionis vocationem animum reuocat; iterumq; Nouitiorum albo inſcribitur. Nullus porrò inter Nouitios illo humilior, nullus ad obedientiam

promptior, nullus ad omnium virtutum ſtudia, ac præſertim voluntatis abnegationem paratior. Hoc pacto cùm antiquâ vitij ſuſpicione abſtersâ, nouæ teſtimonium virtutis reddidiſſet, ad ſolemnem votorum nuncupationem admiſſus, lucidum virtutum omnium exemplar in ſeipſo prætulit. Poſt Theologica ſtudia ad prędicationis munus aſſumptus, maximis, quæ Euangelicum decent concionatorem, virtutibus florere cœpit. Apoſtolicâ namque dicendi libertate fretus, cùm in publica vitia acrius inueheretur, plerumque accidit, vt qui aſperas huiuſmodi correptiones moleſtius ferębant, eidem ſæpe inſidias in via ſtruerent, quò eum è medio tollerent. Quibus dum ille impauido animo occurrit, ij haud ſemel diuinâ virtute perterriti, fugâ, nullo perſequente ſibi conſulunt. Poſt hæc, cùm ſingulari eius prudentiâ, ac Regularis obſeruantiæ zelo perſpectis, ad ſupremas S. Nicolai, ac nonnullarum Prouinciarum dignitates euectus eſſet; in his adminiſtrandis præclariſſimè Paſtoris munus obit. Prouincialis Vicarij aliquando in Barienſi Prouincia munere fungens, ex ſæcularibus nonnullis in eius necem conſpirantibus, neque id ipſe ignorans; ſed ſæpe Pſalmographi verba ore verſans: *Dominus illuminatio mea, & ſalus mea, quem timebo? Dominus protector vitæ meæ, à quo trepidabo?* Pſ. 26. 2. dum è cuiuſdam collis decliui deſcendit ſaltibus obſito; en armati è ſaltu erumpunt; quibus quo nomine nuncupetur interrogantibus, ore impauido: Ludouicus, inquit, appellor, & officio Capucinorum Prouincialis: Vix hæc Ludoicus protulerat, cum ij repentè diuinâ virtute attoniti, ac immobiles ſubſiſtunt; arma è manibus cadunt; tantoque intus terrore exagitantur, vt protinus ſeſe in fugam dederint; ac paulò poſt laqueo vitæ finem impoſuerint. Rurſus, cùm gemini Nouitij, Religioni minus apti, ab Ordine dimiſſi, ſimul in ipſius necem conſpirant, nullâque temporis morâ armis ſepti Ludoicum haud longè à Martinæ oppido aggredi parant; ille impauidus accedens, familiaria ſibi Vatis verba cœpit occinere: *Dominus illuminatio mea, & ſalus mea, quem timebo?* Pſ. 26. 2. quibus & poſteriora addens: *Dum appropiant ſuper me nocentes, vt edant carnes meas: qui tribulant me inimici mei, ipſi infirmati ſunt, & ceciderunt.* Mirabile viſu: illi ad arma, & facinus parati, diuinâ virtute repentè adeò ſtolidi, imbecilles, ac viribus deſtituti conſpiciuntur, vt neque ſeipſos agnoſcerent; neque vbi eſſent, aut quò ſe verterent, vllatenus intelligerent. Quapropter ad eos Ludouicus: Vos, inquit, perperam huc armati veniſtis, vt innocentem perimeretis: Dominus autem de cœlo veſtros conatus irriſit, ac deluſit. Iam verò hic tam

diu immobiles permanete, donec ad Conuentum, quò proficiſcor, appulero. Mira præcipientis vis: Diuina ſiquidem virtus vtrumque repentè tam fixum, ac immobilem reddidit, vt ne quidem pedem loco amouere potuerint, donec is ad Monaſterium perueniſſet. Hoc ipſo tempore, quo is Ordinis cuiuſdam, cuius appellationem conſultò prætereo, Concionatorem, Virum præclarum, Religionis gremio exceperat, rem nonnulli ægrè ferentes, in Ludouici damnum coniurant: qui cùm viam, quâ is iter facturus erat, obſediſſent; cùm primùm Ludouicum venientem cernunt, ſplendidum illius vultum, ac ſolis inſtar, radios vndique euibrantem conſpicientes, tanto terrore afficiuntur; vt volentes, nolentes, ab iniquo ſcelere abſtinuerint. Gemini quoque alij, cùm illum Martinam proficiſcentem armati expectarent, vt eum è medio tollerent; is diuinâ virtute inuiſibilis inter eos iter ſuum proſequitur; neque vllatenus ab ipſis, licet adſpectantibus conſpicitur. Poſtremò, Faber quidam, Paulus nomine, Barienſis Vrbis incola, dum eum aliquando ferro in via aggreditur, ſtrictoque enſe primum Ludouico vulnus intentat; mox humi ſemimortuus prolabitur: quapropter ſceleris pœnitens ab eo veniam poſtulat. Hic porrò à noſtris deinde interrogatus, quid eum ad ſcelus paratum tam repentè exterruerit: Tot, inquit, Ludoico circumſtantes armatos Viros conſpiciebam, qui indubiam mihi necem comminabantur; vt terrore penè exanimatus, vix eorum manus effugere mihi poſſe viderer. Sic Ludouicus Angelorum tutelâ à periculo liberatur. Cùm autem inter denſas noctis tenebras, per deſerta loca à viâ aberraſſet, ab Angelis hoſpitio excipitur: at mane illuceſcente, vix è domo digreſſus, domum cum domeſticis euanuiſſe comperit. Tarento etiam aliquando æſtiuo tempore proficiſcens, ſiti grauiter æſtuabat; cùm ſibi ante pedes aquæ fontem oriri cernit: ex quo vbi ſitim extinxit, ita ex oculis euanuit, vt ne veſtigium quidem in puluere reliquerit. Rurſus, cùm ex itinere feſſus, acetum illi, per errorem pro vino propinatum fuiſſet; illud ebibens, non acetum, ſed vinum diuinâ virtute ex aceto factum guſtat. Poſtremò, cùm graui animi deliquio in itinere affectus, vbi iacens pedem vlterius efferre non poſſet, longiusque à Conuentu abeſſet; extemplò Vir equo inſidens, cunctis ignotus conſpicitur, qui ad eum accedens ait: Eia, Pater, quandoquidem tibi vires deficiunt, equum conſcende: cumque eum equi tergo excepiſſet, vſque ad Conuentus fores aduectum vix ex equo depoſuit, cùm terga

vertit, & ex omnium oculis sublatus simul cum equo euanescit. Vir præterea tam singularis abstinentiæ fuit, vt verbum Dei Quadragesimali tempore disseminans, nullo, præterquam pane & aquá, quibus crudas duntaxat herbas adhibebat, cibo vesceretur. Orationis verò studio ita addictus fuit, vt cùm prolixas noctu orando vigilias duceret; raptus, & ecstases pateretur, ac plerisque in his Dei donis frueretur. Prouincialis Vicarij munere fungens, quo tempore in Martinæ familiâ, cum Matutinis Horis in Choro (quod illi semper familiare fuit) cum alijs interesset; dum in paruo Beatissimæ Virg. Officio Hymnus, O gloriosa Domina, à Choro cantatur: is in mentis excessum raptus, altius à terra elatus conspicitur. Hoc modo sæpissimè, dum vel in Ecclesia orat, vel in Choro psallit, immobilis, ac à sensibus planè abstractus videtur. Denique tantus in hoc viro fulgebat omnium virtutum decor, vt haud facilè alterum reperias, in quo tam abundè tot perfectionum splendor emicaret. Spiritu quoque Prophetico, nec non miraculorum gratiâ illustris fuit. Dynastæ cuiusdam, qui Neapoli in Sanctæ Inquisitionis domo detinebatur, coniugi, post tertium diem eum liberum futurum prædicit. Vinum suâ oratione aduenis Fratribus impetrat. Diem sui obitus prænunciat. Peragratâ igitur Lucaniæ Prouinciâ, ac multis virtutum exemplis illustratâ, cùm Acirim fluuium transuadere nititur; à profluente vnda raptus, ac penè demersus, maximo in vitæ discrimine versabatur; cùm extemplò Vir facie ignotus, atque albâ veste indutus apparet, qui illum ad ripam pertractum à submersione liberat. Hinc Tursum profectus, cùm primùm Conuentus fores attigit, Fratribus ait: Ite, filij, ac sepulchri os quamprimùm recludite, vt breui Patrem vestrum suo excipiat sinu. Pleuritide itaque correptus, cùm morbo ingrauescente sibi finem imminere non ignoraret, lachrymosâ peccatorum confessione expiatus, Sacrosancto Domini Corpore refici postulat: quod cùm in cellæ ostio pronus adorasset, eoque potitus esset; sacro tandem oleo inunctus, die quâ prædixerat, deuotissimè Deo spiritum reddidit, Anno 1587. plurimâ sanctimoniæ famâ tam apud Fratres, quam sæculares Viros post se relictâ. Rumore verò de ipsius obitu per oppidum disseminato, multa vtriusque sexus turba, ipsius sanctitatis opinione commota, ad funera confluit, & defuncti corpus veneratur. Neque illud prætereundum, quod post quartum ab obitu annum, eiusdem corpus, quod cæterorum more in sepulchro conditum fuerat, tam integrum atque incorruptum apparuit, vt ne qui-

quidem vestes illius detritæ, aut putrefactæ essent. Facies verò instar viuentis colorata, barba hærens, lucentes oculi, omnesque corporis partes incorruptæ; quidni illum apud Deum viuentem, ac perpetuâ animæ incorruptione, si minùs Canonicâ, piâ saltem fide donatum ostendunt?

FRATER IACOBVS SVPERATENSIS FRATRVM
CAPVCINORVM DEFINITOR. GENERALIS

Fr. IACOBI SVPERATENSIS, DEFINITORIS GENERALIS

VITA, ET GESTA.

FRATER IACOBVS SVPERATENSIS, CONCIONATOR, prudentiâ, virtute, doctrinâ, ac miraculis illuſtris; à teneris annis; futuræ ſanctitatis ſpecimen edens, in puerili corpore ſenilem animum præſeferebat. At verò adoleſcente ætate, cùm ſimul cum eo pietas adoleſceret, corpuſculum inediâ afficit; orationi ſerius inſiſtit; frequentius ad Sacramenta accedit; atque ad omnia veræ pietatis officia ſummo ſtudio anhelat. Humaniora literarum ſtudia amplexus, in his eos progreſſus fecit; vt ætate prouectior, bonarum artium ſcholam aperuerit. Poſt hæc, diuino Numine inſpirante, ſuis omnibus in pauperes diſtributis, ſub Capucinorum vexillo, Sacræ B. P. N. Franciſci militiæ aſſcribitur: vbi tot cœpit virtutibus efflorere, vt omnibus admirabilis euaderet. Ad ſtudia Philoſophica & Theologica vocatus, tantum in his profecit, vt inter illuſtriores noſtri Ordinis Theologos, & Theologicæ diſciplinæ Profeſſores meritò adnumeratus fuerit. Vir tam ſingulari prudentiâ, & conſilio præditus fuit, vt præcipuis in Rhegina Prouincia honoribus auctus eam multo tempore præclarè adminiſtrauerit: ſæpè ad Generalia Comitia, Prouinciæ illius Cuſtos, Romam profectus, Generalis Definitoris aliquando in Religione munus obijt. Nihil eo inter honores humilius, nihil manſuetius; neque vnquam niſi inuitus, aut cum lachrymis ad honores rapiebatur. In Dei verbo prædicando, tam cœleſtis illius verbis vis indita erat, vt hominum animis quodammodo imperitaret, durioresque ad pœnitentiam compelleret. Orationis ſtudio tantoperè afficiebatur, vt ſingulis diebus denas, ac plerumque duodenas horas ſibi illius oratio vendicaret: in eâ tanto charitatis æſtu in Deum ferebatur, vt haud rarò è ſenſibus excedens, quò ſpiritu ferebatur, eò & corpore ſequi velle videretur. Hinc cùm in antrum quoddam Ieracenſis Conuentus aliquando oraturus ſeceſſiſſet; Ferrans Saccus, Nobilis Ieracenſis, qui ipſius ſæpe ecſtaticos exceſſus audierat, illum obſeruaturus, in hortum clam ſe confert: vnde Iacobum diuino amore feruentem,

nunc genuflexum, nunc proſtratum; modò ſtantem, modò vultu in Cœlum erecto, ac tenſis ad ſidera palmis, tot Cœlum gemitibus pulſantem cernit, vt antrum lachrymoſis ipſius vocibus vndique perſonaret. Mox eo ſilente, ſpecum tanto lucis ſplendore coruſcantem ſpectat, vt tota Domini gloria in eam dilapſa videretur. Idem Iacobum rurſus in Choro orantem, tam altè in aëra toto corpore ſublatum vidit, vt geminos non minùs palmos è ſolo emineret. Hoc modo cùm in oppido Flomaratinari Dei verbum euangelizaret, illius Eccleſiæ Rector, eundem in Eccleſia orantem cubito altius in ſublime elatum conſpicit. Pòſt hæc, dum ſacra Myſteria peragit, diuinâ viſione potitur. At verò, quæ ſequuntur miracula, præclara eiuſdem apud Deum merita, & ſanctimoniam teſtantur. Dum Theologicis ſtudijs incumbit, Guardiano iubente, ad Nobilis cuiuſdam Filiam obſeſſam proficiſcitur: quam ſimul atque conſpicit, ſermonem ad Spiritum nequam conuertens: Audi, inquit, ſuperbe Dæmon. Ego non ſponte, aut ex animo; ſed inuitus, & obedientiâ compulſus huc veni: æquum planè eſt, vt & tu obedientiam præſtes. Cui Dæmon: Hinc me tua obedientia expellit. Cumque hæc dixiſſet, protinus erumpens, obſeſſam liberam relinquit. Quo tempore is Cryptæ aureæ Dei verbum diſſeminat, fame vbique inualeſcente, cùm pauperibus vniuerſa, quæ apud eos erant, diſtribuiſſet; nouis aduenientibus, cùm nihil erogandum ſupereſſet, geminos panes calidos, ac recentes è Cœlo accipit. Franciſcæ Stricueriæ Ordinis deuotiſſimæ confractum cyathum ſuâ oratione inſtaurat. Poſtremò, binos Hieronymi Regitani, Nobilis Ieracenſis filios graui ægritudine laborantes, ſigno Crucis communiens, incolumes reddit. Cùm igitur Iacobus Româ rediens, Neapolim appuliſſet, dùm in ea Vrbe Euangelicæ prędicationi inſudat, graui morbo corripitur: ex quo ſe à Domino vocari cognoſcens, ad immaculatæ Conceptionis Conuentum ſe confert: vbi cùm integros octo dies abſque cibo tranſegiſſet; quo tempore Sacramentis ex Eccleſiaſtico ritu, ſummâ deuotione ſuſceptis, animum ardentiſſimis diuinæ charitatis flammis ad Domini aduentum parat; nudumque Chriſtum in Cruce morientem imitari volens, è ſtrato exilit, nudum ſe humi collocat; ac velut in arenam deſcendens, in eâ ad extremum vſque ſpiritum decertans, nudus de ſuperbo hoſte triumphat. Anno 1594.

FRATER ANGELVS IOIOSÆVS FRATRVM CAPVCINORVM
DIFFINITOR GENERALIS.

Fr. ANGELI IOIOSÆI, DEFINITORIS GENERALIS, Nec non Parisiensis Provinciæ Vicarii Provincialis

VITA, ET GESTA.

FRATER ANGELVS IOIOSÆVS, SACERDOS, Patre Guilielmo Ioiosæo, Gallicorum Castrorum Præfecto,& Occitaniæ Prorege,Matre verò Mariâ Batameâ, Buchagij Comitissâ, Anno 1563. natus; atque Henrici in Baptismo nomen sortitus, quasi stella matutina cœlestis quædam lucis primordia, quibus ad omnem animo pietatem ferebatur, iam à teneris annis hausit. Vix enim decimum ætatis annum attigerat, cùm Tolosam studiorum causâ missus, Fratrum Minorum, qui de Obseruantia nuncupatur, bibliothecam perlustrans, obuium quendam librum manu apprehendit; moxque vocem quandam sibi intus in animo ita loquentem percipit: Lege,& quæ legeris,si potes,obserua. Hac ille internâ Dei voce prouocatus, librum aperit, protinusq; hæc in eo verba legit: Vita & Regula Fratrum Minorum hæc est, obseruare sanctum Domini nostri Iesu Christi Euangelium. Stupet inclytus puer: iam enim ante annum, Nobilium quorundam Adolescentum, qui mundo cum suis delicijs calcato, in Obseruantium sinum se receperant, exemplo commotus, conceptum Religionis propositum Fr. Roberto à Doqua, tunc Tolosani Conuentus Obseruantium Guardiano, communicat: qui cùm Parentum indignationem extimesceret, mox illum à proposito deterret; Parentibusq; per litteras religiosum filij consilium significat. Quamobrem Patris iussu Parisios migrans, in Nauarræo Collegio, in quo Principum filij institui solent, dum Humanioribus litteris operam nauat, pia simul pietatis studia enutriens, vt litteris, & ætate, ita & virtute adolescebat. Fœlicius verò ac præstantius ingenium sortitus, cùm vix tertium decimum annum agens Philosophica studia inchôasset; ijs breui absolutis, aulico à parentibus Henrici III. Regis cultui addicitur. Inter aulæ igitur tenebras, stellæ instar relucere, atque inter Aulicos ita versari cœpit, vt cunctorum (quod rarum est) sibi

amorem ac beneuolentiam conciliaret. Quo factum est, vt ob hanc morum facilitatem, atque animi prudentiam, ac probitatem, Henrico Regi tam charus fuerit, vt eum regio cubiculo præfecerit: quo in munere ita se pauperum, ac Religiosorum fautorem constituit, vt cum eorum nemini ad Regem aditum præcluderet, illum sæpe Rex Religiosorum Patronum appellaret. Interea Rex, quo eum perpetuò sibi alligaret, Illustrissimum Catharinæ Nogaretiæ, Valetani fortissimi, ac nobilissimi Viri, (qui & Ducis Espernonij frater, & cataphractorum tunc equitum Tribunus erat,) filiæ coniugium suadet. Is verò, cui etiamnum Religionis capescendæ in animo fumabat igniculus, reluctari primùm visus: at Regis imperio, ac propinquorum consilio accedente, tandem matrimonij iugo colla subdit. Catharinæ verò sponsæ tanta inerat animo pietas, ac rerum cœlestium cupiditas; vt diuinæ charitatis flammâ in vtroque crebris de rebus cœlestibus colloquijs, ac mutuis virtutum exercitationibus excrescente, mutuâ inter se pactione conuenerint, vt qui, altero è viuis erepto, superstes maneret, Deo se in monasticâ vitâ consecraret. Quapropter, vt se eatenus, si non habitu, saltem animo Religiosos ostenderent, tales eorum domus erat, vt ab eâ scurræ, mimi, periuria, blasphemiæ, & obscœna verba exularent. Per id tempus Capucinorum Ordo prima Lutetiæ Parisiorum suæ propagationis semina iecerat: qui cum tantam apud omnes suâ virtutum luce sanctimoniæ sibi famam comparassent, vt eos cuncti velut noua Christiani Orbis sidera suspicerent; Henricus, amplo palatio relicto, quo facilius, ac frequentius eorum præsentiâ, ac colloquio frui posset, mediocrem quandam apud Capucinos domum sibi pretio comparat; diuinaque cum eis officia persoluens, noctu etiam sæpè diuinis meditationibus vacabat. His dum Henricus animum pijs exercitationibus excolit, Catharina Vxor, vix vigesimum secundum annum nata, solâ filiâ, quæ duodevigesimum mensem attigerat, relictâ, ad Superos migrat. Hoc ille Vxoris sibi dilectissimæ occasu grauiter animo sauciatus, quàm vana, ac fugax mortalis vitæ vmbra sit, seriùs animo cogitare, & philosophari cœpit. Quibus cogitationibus dum aliquando vehementiùs agitatur, in secretum cubiculum oraturus secedens, cùm primùm B. Virginis Horarum codicem aperit, hæc sacri Vatis verba primo se illi aspectui obijciunt: *Dirupisti vincula mea: tibi sacrificabo hostiam laudis.* Verùm ab oratione interceptus, cum rursus ad eam redijsset,

iterum aperto libro eadem illi verba legenda proponuntur: tertiò denique cum eadem verba legisset, mox pactum cum Vxore adhuc superstite initum, voxque Tolosæ intus in animo audita, quâ ad Seraphicæ Religionis amplexum prouocabatur, illi in mentem redeunt: remque diuino consilio agitari arbitratus, secum firmâ animi deliberatione statuit, seipsum in Capucinorum Religione Deo sacrificium offerre; nulliquе prorsus, preterquam Capucinorum Prouinciali Vicario, à quo in Ordinis gremium excipiendus erat, re communicata; cum vnicam filiam simul cum Comitatu Buchagiensi, atque amplis reditibus Matri, ac Fratri commendasset, noctu ad Capucinos se confert; & Henrici in Angelum nomine commutato, inter Seraphicos filios, annos circiter tres & viginti natus, cooptatur. Repentinâ, & inopinatâ hac Henrici conuersione in Vrbe diffusâ, protinus ad Henrici Regis aures rumor penetrat: qui cùm maximâ Virum dilectione prosequeretur, vehementiori dolore oppressus, mane currum conscendens ad Conuentum aduolat, Angelum accersiri imperat, præsentemque tot persuasionibus, tot precibus, tot minis aggreditur, quò eum à Religionis proposito auocet; vt se inde haud abscessurum iurauerit, nisi Religioso habitu exutum eum sibi Comitem haberet. At nouus Angelus tam suaui, ac cœlesti Regis iram eloquio demulsit, totque argumentis illius animum conuicit, vt ab eo lachrymans discesserit. At neque sterilis hæc Henrici in Angelum mutatio fuit: etenim, vt ea ab Excelsi dextrâ profecta crederetur, plurimos ex Nobilium Ordine, Deo seruos peperit, atque in Religionis sinum compulit. Admirabilem quoque huius Viri conuersionem, religiosa quædam fœmina, vitæ sanctimoniâ in Vrbe conspicua, quæ noto nomine, Mater Belgica, appellabatur; antequam contingeret, visione quâdam præuidit. Cùm enim in Capucinorum Ecclesia, sacris aliquando Missæ mysterijs interesset, quo tempore Nouitij ad sacram Synaxim accedebant, inter eos & Angelum, etiamnum in sæculo agentem, eodem Nouitiorum habitu contectum conspicit. Angelus igitur probationis annum cœlestibus hisce auspicijs aggressus; vix tertium in Religione mensem exegerat, cùm variâ ac graui tentatione à Deo probari cœpit: eo namque tempore germanus ipsius Frater, magnus rei maritimæ in Gallia Præfectus, fatis cedit; Deoque permittente, Satan plura illum in sæculo, quàm in Religione bona patrare posse, occultâ tentatione persuadet. Quod si aliqua illi Religio amplectenda sit, Carthusianorum Ordinem illi Capucinorum Religioni præferen-

dum

dum ſuggerit. At Angelus tametſi profundo mœſtitiæ gurgite abſorptus, haud tamen animum deponit, aut à Religione alienat: ſed cum lachrymis orans à Deo miſericordiam expectabat. Aliquando igitur in Eccleſia illi poſt Matutinas Horas, ante Auguſtiſſimum Euchariſtiæ Sacramentum oranti, tantam animo, ac cœleſtem voluptatem Deus indidit, vt vniuerſæ illę mentis tenebræ diſiectæ fuerint; tantaq; animo illius inde fortitudo, ac rerum diuinarum ſapor acceſſerit; vt quæ antea dura, ac difficilia credebantur, leuia deinceps, ac iucunda illi fuerint. Hac igitur poſt tentationem deuictam, mentis ſerenitate potitus, cum ſolemnia Religionis Vota nuncupaſſet; mirum planè, quantâ humilitate viliſſima quæque domus miniſteria præſtaret; quantâ obedientiâ ſeipſum Superioris nutui ſubijceret; quantâ ſenſuum mortificatione, quantâ patientiâ, quantâ denique charitate inter alios præcelleret. Anno poſt illius Profeſſionem exacto, in Italiam ſtudiorum causâ miſſus, Venetijs primùm; deinde Mediolani Theologiæ operam dat: atque inde ad Prędicationis munus aſſumptus, in Galliam redit; vbi Toloſæ Guardianus conſtitutus, dum animarum lucra tum prædicando, tum præſidendo admirabili charitatis æſtu proſequitur; Scipio Ioioſæus, germanus Angeli Frater, qui toti Occitaniæ Regiâ authoritate præſidebat, infauſto bello decertans, clade acceptâ, diem extremum claudit. Hoc tam infœlici nuncio Toloſana plebs, atque Vrbis Proceres conſternati; cùm belli Ducem non haberent, qui Hæreticorum furori obſiſteret; Franciſcum Ioioſæum, S.R.E. Cardinalem Archiepiſcopum Toloſanum adeunt, ad arma prouocant, atq; vt cœptum aduerſus Hæreticos bellum proſequatur, ſummis precibus pulſant. At Cardinalis, qui nunquam bello, aut armis aſſuetus fuerat, oblatam ſibi prouinciam recuſat. Angelum verò Capucinum, germanum Fratrem, magis ad arma adminiſtranda idoneum proponit. In Angelum ergò mox cuncti conſpirant: tantusque populi, Angelum ſibi Regis nomine Præfectum depoſcentis ardor fuit; vt in Conuentum ruens, niſi Cardinalis prudentiâ ſedatus fuiſſet, iam vi illum rapere, & ex Cœnobio extrahere pararet. Interea Cardinalis, congregato omnium ferè Doctorum, & Theologorum, qui eo tempore Toloſæ aderant, Conuentu, id Concilio diſcutiendum proponit: An Sacerdos, alicuius Ordinis Profeſſus, in ſummo Fidei, ac Patriæ euerſionis periculo; cum aliud remedium non ſupereſt, Ordinem, ac habitum deſerere, armis incumbere, & cadenti Patriæ ſubuenire poſſit, aut debeat. Re vltro, citroque inter

eos maturè exagitatâ; tandem omnium ſententiâ, ac conſenſu ſtabilitum; Fidei, ac Patriæ periculum, Ordini, ac Sacerdotio præferendum eſſe: ac proinde Angelum, tametſi Sacerdotem, & Capucinorum Ordinis Profeſſum, hoc tunc periculo vrgente, & arma ſumere, & bellum aduerſus Hæreticos inſtaurare, atque ad depoſitam Patriam accedere, & poſſe, & debere decernunt. Re ita definitâ, Cardinalis per celerem tabellarium, omnium certiorem Pontificem reddit: qui Romæ iterum Cardinalium, ac Theologorum congregatione coactâ, Roberti Bellarmini, & Cæſaris Baronij potiſſimùm iudicio, Toloſatum Theologorum ſententiam confirmat: quæ Pontificiâ deinde Bullâ, quâ Angelus ab Ordine dimiſſus, inter S. Ioannis Hieroſolymitani Equites adnumeratur, à Clemente VIII. roborata fuit. Hoc Cardinalium conſenſu ad Franciſcum Cardinalem perlato, quandoquidem hoſtibus Toloſanum agrum incurſantibus res moras non patiebantur; ſtatim Angelus è Cœnobio rapitur: mœrenſque ac lachrymans à germano Cardinali in Epiſcopium ducitur. Poſtridie verò, Vrbis Proceribus, ac maximâ populi multitudine in Archiepiſcopali Aulâ congregatis; Angelus Capucinorum habitu, in atram, ac lugubrem ſæcularis Viri veſtem, vt internum animi mœrorem teſtaretur, mutato apparet; vbi à Cardinale Fratre gladio illis verbis præcinctus: *Accipe gladium ſanctum, munus à Deo, in quo deijcies aduerſarios populi mei*; mox à Nobilium turbâ ſummo omnium applauſu Princeps ſalutatur: indeque in communem Vrbis plateam deductus, tam ingenti ibi plebis lætitiâ excipitur, vt palam illum Pacis Angelum acclamaret. Hæc verò haud abſque ſingulari Dei conſilio accidiſſe, duplici teſtimonio diuinitùs declaratum fuit: cum enim ante aliquot dies Toloſæ aliquando in lecto ſuo quieſceret; quo tempore ne vlla quidem rei ſuſpicio illi in animo oriri poterat, ingenti ſtrepitu in cellâ edito, à ſomno excitatur; moxque Capucinum Fratrem, cuius non agnoſcebat vultum, amaro animo lachrymantem cernit; qui cùm à nonnullis circumſtantibus ſacro habitu expoliatus; ac molli induſio, ceteriſque ſæcularibus veſtibus indutus fuiſſet, è cellâ expellebatur. Hoc quoque tempore Virgo quædam Mediolanenſis, Iſabella nomine, vitæ ſanctimoniâ in eâ Vrbe inſignis, ad eum epiſtolam ſcribit; in quâ vbi illum rerum omnium, quæ illi in hac habitus mutatione deinceps acciderunt, præmonuit; ne propter huiuſmodi vllâ animi triſtitiâ afficiatur: Hoc Dei conſilium eſſe aperit, diuinâ ſibi reuelatione patefactum, quo depoſitis Occitaniæ rebus proſpicere

decre-

decreuerat. Verùm Dei opere expleto, iterum illum ad Capucinos rediturum; extremumque apud eos gloriosè diem clausurum prænunciat. Hac Virginis epistolâ vtcunque consolatus, alacriori animo res publicas administrare, atque alia, quæ ad rectam militiæ directionem spectant, peragere exorsus: animum verò potissimùm ad quietem aliquam populo conciliandam contulit. Hac de causâ cum Annæo Momoranceo triennij inducias paciscitur. Interea Henricus IV. Gallorum Rex, cùm hęresi abiuratâ, pacificè Regno potitus esset; Angelus Lutetiam profectus, cum eo res ita componit; vt integra tandem Occitaniæ pax reddita fuerit: is verò à Rege multis honoribus affectus, ab eo Dux, & Mareschallus Franciæ, & Occitaniæ Prorex pronunciatur. Pace itaque Occitaniæ redditâ, Angelus tametsi liberâ Pontificis dispensatione frueretur, quâ in sæculo tutâ conscientiâ versari posset; votis tandem potitus, ad Hieronymum Sorbum, Capucinorum Generalem litteras scribit; quibus ab eo iterum in Religionis sinum admitti postulat. Sed cùm Generalis, ipsius licet consilio approbato, id inconsulto Pontifice ab eo fieri non posse, rescripsisset; Angelus Romam familiarem confestim cum litteris ad Pontificem mittit: Pontifex verò Viri in Religione repetendâ constantiam admiratus, cùm rem prudentum consilio adhibito, secum seriùs discussisset, tandem postulatis annuit; Angelusque hac Pontificis licentiâ munitus, ac Generalis obedientialibus litteris instructus: quibus rursus, velut professum, Ordini adnectendum, omniaque illi, perinde ac si nunquam ab Ordine excessisset, integrâ restituenda præcipit; vt Occitani populi impedimenta, quæ verebatur, effugeret, Lutetiam proficiscitur: vbi post iusta Henrico Regi obsequia reddita, quo tempore nemo id vnquam, neque ex domesticis suspicari poterat, exaratis ad Regem litteris, quibus sui ad Capucinos reditus certior fieret; vndecimâ noctis horâ, depositis mundanæ vestis exuuijs, quarto circiter post suum ab Ordine excessum anno, sacrum iterum habitum induit; maneque ex Prorege tantâ omnium admiratione Capucinus conspicitur, vt plerique Nobiles, qui inter mundi delicias versabantur, illius odore attracti, post eum ad Religionis sinum confluxerint. Tantâ porrò Angelus post reditum, in Religione deinceps virtute floruit, vt prior ille ab Ordine excessus, maiores illi ad omnem pietatem stimulos addiderit. Ab eo siquidem tempore, tam seuerè paupertatis cultor fuit, vt obsoleto, ac detrito habitu contentus, in solâ rerum paupertate gloriari videretur. Prouincialis Minister in

Parisiensi Prouinciâ creatus, tantâ vitæ austeritate, ac Regularis obseruantiæ zelo, tamquè præclaris virtutum exemplis eam Prouinciam administrauit, vt forma factus gregis, vniuersos ad præstantiora virtutum studia attraheret. Prædicationis verò officium hoc tempore tam ardenti spiritus æstu exercere visus, vt velut nouus Galliæ Apostolus admirabiles in omnium animis mutationes ederet. Multa de illius humilitate; plura de inuictâ patientiâ exempla referri possent; at illud vnum enarrare sufficiat, quod illi, Prouincialis munus agenti, aliquando accidit. Dum enim aliquot Galliæ Conuentus inspectans iter facit; sub vesperum ad quoddam Nobilis Viri castrum accedens, ab eo hospitium humillimè postulat: qui dum Caluinianâ hæresi infectus esset, non modò illi hospitium denegat; sed & illum diris conuitijs prosequitur, ac deteriora minatur. His Angelus haud commotus, tectum tantummodò ob aëris inclementiam ab eo sibi elargiri poscit. Cuius ille tandem, non prece, sed importunitate victus, stabulum absque tecto semidirutum indigitat. Huc cùm Angelus cum Socio se noctu recepisset; noctem illam magis in Dei laudibus, quam dormiendo insumunt; maneque illucescente, dum iter prosequuntur, Nobilem quendam obuium habent, qui cùm Angelum ab Hæretici castro venientem didicisset, quo pacto ab eo exceptus fuerit, percunctatur. Optimè, ait Angelus, quæ enim nobis necessaria erant, præbuit; quin etiam illum meo nomine saluta. His cùm ille dictis abscessisset; in castrum pergens, Hæretico homini demandatam sibi ab Angelo salutationem reddidit. Cui Hæreticus: Quisnam hic Angelus est, inquit, quē commemoras? At ille: Ioiosęus est, qui olim Dux, & Par Franciæ, & Occitaniæ Prorex fuit. Cui Hęreticus: Ludisne mecum, an seriò loqueris? Non Angelus Ioiosęus; sed duo Capucini Fratres huc hora vespertinâ ad me accessêre, qui cùm hospitium postulâssent, eos ad stabulum misi. At is: Ille, inquit, Angelus Ioiosæus fuit cum Socio; qui cùm se optimè à te exceptos affirmarent, ad te in gratitudinis signum salutationem transmittunt. Hoc ille nuncio animo lancinatus, facto erubuit; statimq; conscenso equo, Angelum cum Socio pedetentim gradientem attingit: cuius cùm se pedibus prouoluisset, facti veniam poscit, vt in castrū redeat, rogat; ac tandem Angeli paucis, & grauioribus verbis ad Fidei veritatem perductus, paucis post diebus elapsis, heresi abiuratâ, ad Catholicam Religionem accedit. Hoc modò humilis Angeli patientia Hereticum hominem Deo peperit. Orationis tandē adeò studiosus fuit, vt vbiq; eam sibi comitē adhiberet; Deiq;

præsen-

præſentiam ſibi ante oculos ſemper conſtitutam habebat. Communes orationis horas, neque iter faciens, vnquam prætermittere ſolebat: noctem verò ita diſpertiri conſueuerat, vt tertiam, vel ad ſummum quartam horam ſomno tribueret; reliquas ſacris vigilijs, atque orationi daret: quam cùm pijs vt plurimùm lachrymis perfunderet, atque ardentioribus charitatis igniculis inflammaret, ita Diuinam ſibi amicitiam conciliauerat, vt plurimùm apud Deum ſuâ oratione valeret, quod nonnullis aliquando exemplis manifeſtum fuit. Cùm enim ad Generalia Comitia Romam profecturus, triremem ſibi à Rege paratam Maſſiliæ conſcendiſſet; tam ſæua eâ in nauigatione tempeſtas orta eſt, vt triremis ventorum vi impulſa, rectà in ſcopulum illidenda pelleretur; ſed cùm nullo remedio naufragij periculum euitari poſſet; re prorſus deſperatâ, Angelus in genua procidens, tam ardentes ad Deum preces fundit; vt cùm triremis haud longè à ſcopulo abeſſet, Diuinâ quadam vi diſtenta, & ab ſcopulo reuocata, aliò curſum direxerit. Eodem quoque in itinere, cùm triremis haud longè à Portu Romano abeſſet, colluctantibus ventis, ita inter fluctus immobilis ſtetit, vt neque vlterius progredi, neque regredi valeret. At Angelo orante, ventorum perfracta vis; ſecundoq; Auſtro flante, paulò poſt in Portum appulit. Hoc modo & ex noſtris quendam, qui ab ipſo Probationis anno à Dæmone infeſtari cœperat, ſuâ oratione ab infeſtatione liberat. Romæ itaque in Generalibus Comitijs Definitor electus, cùm plurimùm ſuâ prudentiâ Religioni profuiſſet; Pontificemque, ac S. R. E. Cardinales, mirum in modum ſuâ virtute ædificaſſet, donis à Pontifice cohoneſtatus, in Galliam rediens; Ripoli, quod oppidum eſt ab Auguſtâ Taurinorum haud longè diſtans, in morbum incidit, vbi à Carolo Emmanuele Sabaudiæ Regulo, omnibus officijs exceptus; cùm Religionis Vota in morte inter Prouincialis Vicarij Genuenſis Prouinciæ manus renouare voluiſſet; plurimaqúe humilitatis exempla exhibuiſſet: extremum tandem ibi, magnâ cum virtutum laude, diem obit. Corpus verò, Caroli Emmanuelis Ducis iuſſu, aromatis conditum, ac plumbeo loculo incluſum, tamdiu in Capucinorum Conuentu depoſitum fuit, quoad Henriciâ Ioioſæâ filiâ, Henrici Borbonij Ducis Mompenſerij olim Vxore agente, Lutetiam tranſlatum, ac funerali pompâ in Vrbe exceptum, in Capucinorum Eccleſiâ conditum fuit. Nonnullis D. O. M. poſt mortem Miraculis, quam pretioſa illius vita, ac mors fuerit, teſtari voluit: dum enim Angeli defuncti corpus per Camberium tranſuehitur, Nobilis

quædam Mulier Camberienſis, quæ alterum brachium aridum gerebat; cùm paralyſi in lecto detenta, illius corpus præſens venerari non poſſet, ad eum epiſtolam ſcribit, quâ ipſius, pro incolumitate adipiſcendâ, apud Deum ſuffragium implorat: miſſaque per Virum epiſtola vix ab eo, loculo impoſita fuit, cum ea perfectâ brachij, & corporis incolumitate potitur. Inde Lutetiam deniq; tranſuectum, cùm primùm in Eccleſiâ Capucinorum collatum fuit; Mulier quædam, quæ hemicraniâ diu laborauerat, cùm funebrem pannum, quo feretrum operiebatur, ipſius apud Deum interceſſionem efflagitans, contigiſſet; protinus à morbo curata fuit. Frater ex noſtris, qui grauiter capitis dolore torquebatur, cum Angeli habitus particulâ ſibi caput attigiſſet; effugato dolore incolumis euadit. Hoc modo & geminæ in Turonenſi Prouinciâ puellæ, quæ fermè cum morte colluctabantur, Angeli habitus particulâ, cuiqué impoſitâ conualuêre. Poſtremò, Angeli nomen, & Reliquias Dæmones humana corpora obſidentes ita exhorrent, vt aſpectu maximè exagitentur. Hanc autem Hiſtoriam haud ita mihi proſequendam ſtatui, quaſi vniuerſa rudi calamo perſtringi, nedum breui hac narratione comprehendi poſſe exiſtimem; ſed, vt, qui in hæc fortè ſcripta incident, ex vngue Leonem cognoſcant; cæteroſque (inter alios Iacobum Broſſium) qui fuſius, ac luculentius Viri huius geſta enarrarunt, opportunè conſulant. Obijt præclarus hic Vir Anno 1608.

FRATER MATTHIAS SALODIENSIS FRATRUM CAPUCINORUM
DEFINITOR GENERALIS.

Fr. MATTHIÆ SALODIENSIS, DEFINITORIS GENERALIS, IN GERMANIA, ET GALLIA COMMISSARII GENERALIS, NEC NON MEDIOLANENSIS, ET BRIXIENSIS PROVINCIÆ VICARII PROVINCIALIS

VITA, ET GESTA.

FRATER MATTHIAS SALODIENSIS, Concionator, ex Belintanorum Familiâ pijs parentibus ortus, vix decimum ſeptimum annum attigit, cùm vniuerſa mundi oblectamenta, velut ſtercora arbitratus, veras in Crucis amplexu apud Capucinos delicias ſibi quærendas duxit; Matthiæq; nomen ſortitus, cum eo tam pręclarum Apoſtolicæ vitæ tyrocinium inſtituit, vt nulla, quæ Apoſtolicum hominem deceret, virtus illi deeſſe videretur. Hinc aſſiduum orationis ſtudium ita ſibi ab exordio conciliandum curauit, vt eidem poſt Matutinas Horas; vſque ad primam diei Horam perpetuò vacans, pleraſque etiam interdiu, ijs Orationis horas adiungeret: Hinc carnis, & ſenſus voluptates ita coërcere didicerat, vt integra quadraginta dierum ieiunia, panis & aquæ inediâ celebraret. Neq; id ſemel, cùm enim poſt Philoſophica, & Theologica ſtudia ad Concionandi officium aſſumptus, Salodij Dei verbum toto Aduentus tempore Anno 1581. diſſeminaret; quâ die Concionem ad populum haberet, ſolo pani vinum, quo ſtomachum refoueret, adhibere conſueuerat: cęteris verò diebus intermedijs, ſicut famem ſolo pane, ita ſitim ſolâ aquâ extinguere ſolebat. Quadragenarium S. Michaëlis ieiunium tam ſingulari cultu complectebatur, vt illud aliquando panis, & vini inediâ proſecutus fuerit: Neque id ſatis; binos enim vt plurimùm cuiuslibet hebdomadæ dies, ſolius panis, & aquæ refectionę ſaginabat. Cum autem in fructuum eſum maximè propenderet, ne ſenſus eâ voluptate frueretur, triginta annorum ſpatio ab ijs illius cupiditatem continuit. Tam ſedulâ ſuiipſius abnegationis exercitatione, ita immoderatos omnes, tam exterioris, quàm interioris hominis motus frænauerat; vt nemo triſtem, nemo plus æquò exultantem, nemo turbatum vnquam viderit. Obedientiæ, humilitatis, patientię, paupertatis caſtimonię, ac totius Regularis obſeruantiæ virtutes prętereo, quibus ita abundè inſtructus fuit, vt earum ſe omnium normam pręberet. Tam ardenti, ac Seraphico

Chari-

Charitatis zelo ad animarum ſalutem ferri, tamq; Apoſtolico ſpiritu Dei verbum diſſeminare viſus; vt cum inter illius tempeſtatis Cõcionatores prædicationis gratiâ plurimùm excelleret, Admirabilis ſibi nomen apud omnes compararet. Hinc cùm illuſtriores Italiæ Vrbes Euangelicâ prædicatione percurriſſet; Mediolani Dei verbum proponens, illud à S. Carolo, tunc illius Vrbis Antiſtite, qui illius auditor fuit, laudis encomium tulit; vt palàm eum verum Euangelici ſermonis ſatorem, & Apoſtolico ſpiritu imbutum eſſe affirmauerit. Quadraginta Horarum orationem, quam Fr. Ioſephus Fernenſis primus inſtituit; prout in præcedenti Horum Seraphicorum volumine indicauimus; Matthias ita excoluit; vt is primus, ſermonibus per ſingulas horas diſtributis, eam celebrauerit; vt nouus illius inſtitutor viſus fuerit. Cùm verò toto illo Quadraginta Horarum ſpatio, ab Altari nunquam recederet; neque ſomni, neque refectionis vllius, niſi fortè tenuiſſimæ, ab eo ratio habebatur. Tanta verò vbique ex huiuſmodi ſermonum pietate, animarum commotio cernebatur, vt & grauiſſimis criminibus irretiti, publicè peccata deteſtarentur; & qui diuturnis in odijs, ac ſimultatibus computruerant, ijs depoſitis ſpontè pacem inirent. Id Bergomi, Brixiæ, Bononiæ, Saonæ, Peruſiæ, Interamnæ, Spoleti; qua in Vrbe ſex ſupra triginta capitales inimicitiæ extinctæ fuerunt. Demùm vbicunque Quadraginta Horarum ſermones ab eo celebrabantur, morum corruptiones, & ſimultates exulabant. Neque id mirum: cum enim longâ ſemper oratione Prædicationem anteuerteret, eamque Apoſtolicæ vitæ exemplis communiret; inde prædicationis Verbum ex illius ore, quaſi gladius acutus procedebat, omniumq; corda penetrabat. Interamnę, Quadrageſimali tempore, quotidianum prædicationis laborem, quotidiano etiam panis, & aquæ ieiunio recreabat: quo fiebat, vt plurima inde animarum lucra reportaret. Brixiæ aliquando Dei verbum diſſeminans, Vrbis illius Epiſcopum adduxit, vt veſpertino tempore mentalis orationis horam in Eccleſiâ Cathedrali publicè agendam inſtituerit: quæ deinde à S. Carolo approbata, Mediolani quoq; ab eodem introducta fuit. Huius rei gratiâ Matthias tunc Libellum, qui, Prima orationis mentalis Pars, inſcribitur, compoſuit: qui deinde prælo datus, omnium ferè manibus teritur. Vir ingenio, & doctrinâ plurimùm antecelluit: quamobrem Prelectoris officio ſæpenumerò functus, multos in Philoſophicâ & Theologica diſciplina Auditores habuit; qui ſcientiâ, & prędicatione in Religione floruêre.

Multa quoque volumina edidit, quæ Auctoris ingenium, ac pietatem plurimùm commendant. Ex his quædam, eo adhuc superstite; quædam verò, post illius vitæ occasum typis euulgata fuère. Quæ illius obitum antecesserunt, hæc sunt:

Praxis orationis Mentalis in quatuor partes diuisa, Italico Idiomate conscripta.

Introductiones spirituales in Sermones S. Bonauenturæ, & Euangelia à Dominica in Albis, vsque ad Aduentum Domini exclusiuè.

Sermones octo de Doloribus Christi, quatuor alijs Concionibus adiunctis.

Breuis Tractatus de Oratione quadraginta Horarum, & piæ quædam exercitationes de Passione Christi.

Oratio funebris in obitu Alexandri Luzagli, Nobilis Brixiani.

Posthuma verò sunt:

Theatrum Paradisi, siue Piæ Meditationes de Gloria Cœlesti.

Meditationes, seu Coronæ de Vita Christi.

Confortatorium eorum, qui morte plectendi sunt.

Præparationes ad Missam, & Meditationes de Passione Christi.

Conciones Quadragesimales quadruplices iuxta ritum Ambrosianum.

Exaggerationes morales pro Concionatoribus.

Alia quoque volumina supersunt, quæ propediem in lucem edenda erunt.

Duplicem Prudentiæ partem Matthias, ita scientiâ, ac diuturno rerum vsu, atque experientiâ sibi comparauerat, vt cœlesti quoque sapientiæ luce, quæ ex assiduo orationis studio in eum diffundebatur, accedente, is ad ampliores Ordinis honores, ac dignitates, maioraque, ac difficiliora Religionis negotia gerenda vocaretur. Ipsius siquidem multiplici, tùm in Regularis obseruantiæ zelo, tum in rebus agendis prudentiâ perspectâ, non modò in Mediolanensi Prouinciâ, atque in Brixiensi, Prouincialis Ministri officio functus fuit: sed & Definitoris Generalis gradu conscenso, tantam Prudentiæ laudem assecutus est, vt priùs in Galliam ad Parisiensem Prouinciam sua auctoritate stabiliendam Commissarius Generalis destinatus fuerit: tùm à Laurentio Brundusio, Generali Ministro, in Germaniam eâdem cum potestate missus, nonnullos in Pragensi Vrbe Illustriores Viros suâ prędicatione ad Catholicæ Ecclesiæ gremium perduxerit. Hoc porrò in itinere, cùm per Danubium fluuium iter faceret, nauigium, quo vehebatur, ita arenæ infixum adhęsit, vt inde multâ nautarum vi, aut arte auelli non posset: quo tempore, vt Viri sanctitas omnibus innotesceret: Matthias verbo

viam indicans,quò nauigium progredi deberet, eò ſtatim nauigium diuino velut pręcepto compulſum ferri cœpit. Rurſus, cùm ſacrorum Myſteriorum celebrandorum deſiderio teneretur, ſeſqui horâ nauigium tantum itineris confecit, quantùm tribus aliàs horis vix perficere conſueuerat. Quot verò in vtraque,tam per Gallos, quàm per Germanos peregrinatione ab Hęreticis contumelias ſuſtulerit; quot pericula diuinitus euaſerit;quantis denique laboribus, inuicto ſemper animo, perfunctus fuerit, haud facilè quis referre queat. Poſtremò, tot huius Viri virtutes fuêre, vt eas quiſque admirari potiùs,quàm oratione aſſequi valeat. Virginitatem perpetuam coluit; tantoque mentis ardore pręditus legitur, vt cùm Mediolanenſis Prouincia à Brixiana diuidenda eſſet; ob eam tantummodò cauſam, quod is diuiſioni ſuum duntaxat aſſenſum prębuerit,tam illum facti huius conſcientia pupugerit,vt quadraginta dierum ieiunium, quod ſolo pane & aquâ celebrauit, ſpontè ſibi ad illius expiationem elegerit. Epiphaniæ ieiunium,tam ſingulari obſeruatione proſecutus eſt, vt tamdiu Religionem integro Regularis obſeruantiæ ſtatu potituram fore affirmaret, quam diu illud ritè in eâ ſeruaretur. Eiuſqúe rei cauſam reddens, aiebat; hoc Epiphaniæ ieiunio Fratres Dei ſibi benedictionem vendicare,quâ freti, Religionis obſeruantia ſemper ſtabilis futura ſit. Regularis obſeruantiæ propugnator acerrimus fuit;quam ob cauſam varijs à Deo donis cohoneſtatus, orans ecſtaſes, & raptus aliquando paſſus fuit. Candida quoque aliàs orantis capiti columba inſidere viſa. Valerium Gauardenſem,Laicum, calculorum morbo grauiſſimè afflictatum, vnius horæ oratione, effugato dolore, prorſus incolumem reddit. Spiritu quoque Prophetico, dùm Henricus IV. adhuc pro Galliæ Regno obtinendo decertaret;Regnum tandem in eius poteſtatem deuenturum;verùm poſt hæc ferro perimendum prędicit. Franciſco Caſtillioneo maſculam prolem, atque alia præſignificauit. Narniæ itidem Viro Ordinis deuoto,qui Vxoris ſterilitatem lugebat,maſculi ortum prænunciat. Tantæ pręclarus hic Dei ſeruus apud illuſtriores, ac notæ Sanctimoniæ Viros,exiſtimationis fuit;vt eum S.Carolus aliquando, tanquam Virum Apoſtolicum commendauerit. Franciſcus Panicarola, Epiſcopus Aſtenſis, & Concionator celeberrimus, Matthiam inter Eccleſię Patres adnumerari poſſe paſſim æſtimabat. Federicus Borromęus, S. R. E. Cardinalis, ita Matthię doctrinam, & ingenium ſuſpiciebat, vt de eo aliquando aſſeuerauerit . quod Auguſtinus de filio Adeodato dicere ſolebat: Ingenium illud mihi terrori

erat. Spinellus S. R. E. Cardinalis, tantoperè huius Serui Dei ſanctimoniam venerabatur; vt cùm apud Germanos Legati munere fungeretur, pictam ipſius imaginem ſuo in cubiculo gereret; ſeque per litteras illius orationibus commendaret. Robertus Bellarminus, S. R. E. Cardinalis, doctrinâ, & vitæ integritate illuſtris, cùm Serui Dei miracula, quæ poſt ipſius obitum à Deo patrata fuère, percepiſſet: Haud, inquit, hæc Matthiæ miracula admiror: Vir enim quaſi oliua fructifera fuit in Eccleſiâ Dei. Denique Martha mulier Spoletana, quæ hac ipsâ tempeſtate notâ vitæ ſanctimoniâ in Vmbriâ floruit, illuſtre Seruo Dei encomium conflans, hæc aliquando de illo aſſeruit: Matthiam ardentem Dei lucernam eſſe paucis cognitam; cuius tamen lux poſt ipſius obitum cunctis perſpicua futura eſſet. Quod reipsâ deinde comprobatum fuit, quamplurimis poſt illius occaſum ſignis coruſcantibus, vti mox indicabitur. Cùm igitur fidelis hic Dei ſeruus diu in vineâ Domini impigrè laboraſſet, Brixiæ acutâ febri affligtari cœpit. Quâ indies ingraueſcente, cùm animum generali peccatorum Confeſſione expiaſſet, ſuprema hæc collectis Fratribus verba animo inſculpenda relinquens: Fratres, inquit, extrema hæc vitæ periodus vobis ſemper ante oculos verſetur; nihilq; actum putate, niſi hæc optimo fine claudatur. Septuagenario maior ad immortales conceſſit. Vixq; ipſius obitus fama per Vrbem diffuſa fuit, cùm innumera hominum turba ad Monaſterium confluit; defunctiq; corpus in Eccleſiam delatum, quiſq; attingere oſculari, ac venerari contendit; cuius dum teneram carnem, artus flexibiles, vultum dormientis potius, quam mortui ſpeciem præſeferentem cernunt; cuncti in habitum ruunt, totque ex eo particulas, deuotionis causâ præſcindunt, vt nudatum corpus, bis, terque nouo habitu contegi opus fuerit. Iuſtis defuncto perſolutis, mox Prætoris auctoritate, corpus ſarcophago incluſum, ſeorſim repoſitum fuit. Poſt huius ſancti Viri mortem, plurimis D.O.M. vitæ illius ſanctimoniam ſignis illuſtrare voluit: ſecundo enim poſt ipſius ſepulturam die, Eliſabetha Poiena, trium annorum puella, quæ frontem, ac mentum tabido vlcere corruptum gerebat; cùm à Patre, Matthię habitus particulâ in fronte, ac mento veſpere obſignata fuiſſet; mane ab vtroque vlcere ſancti Viri merito ita curata fuit, vt nec vlcerum veſtigia apparerent. Apollonia de Oliueris; Brixiana, cùm vnius menſis ſpatio matricali paſſione afflictata fuiſſet; neq; ab eâ vllo remedio leuari poſſet, voto ad ſanctum Virum emiſſo, habitusque particulâ obſignata illicò ſibi dolo-

rem minui, ac breuiſſimo temporis ſpatio auferri ſenſit. Olympia Brixiana graui ſtomachi dolore cruciabatur, quæ ſancti Viri merita implorans,vix votum pronunciauerat ;.cùm os ſtomachi ſibi ab inuiſibili manu refoueri ſentiens, protinus à dolore liberatur. Ioannes Petrus de Zannis,Brixienſis, grauiſſimis doloribus cruciatus, ne minimo quidem temporis interuallo, vllâ requie frui poterat; cùm Serui Dei miraculis permotus,Votum emittit,oppidoque illius dolores ſedari cœpere,& vix quatuor, aut quinque horarum ſpatio interlapſo,ab ijs liber omninò,& incolumis euaſit. Iiſdem ferè doloribus, ac fortè grauioribus, cùm Praxedes Oliueria, Brixienſis, ad inſaniam vſque vexari ſoleret; conſuetam vexationem præſentiſcens, quâ ad octauam vſque horam affligi conſueuerat, omni pietate Matthiæ nomine inuocato, atque ipſius habitus particulâ renibus admotâ, protinus ſiſtunt dolores ac breui vnius horæ interuallo omninò fugantur. Franciſcus Aſtolfinus, dextri pedis dolore ita læſus, vt vix progredi valeret; Matthiæ Sanctimoniam publicâ oratione, in S. Laurentij Eccleſiâ habitâ celebrari audiens; dum illius opem implorat, illiusque habitus ſegmine pedem obſignat, mox à dolore liber ita incolumis ſurgit, quaſi eo nunquam affectus fuiſſet. Iulia Beſſania, deſperatâ à Medicis valetudine ægrotabat; quo tempore Ioannes Paulus, Brixienſis, Capucinus Sacerdos, eius germanus Frater, cum Matthiæ è Cœlo opem imploraret; paulatim perfectè conualeſcit. Fr.Remigius Triumpilinus, Ordinis Capucinorum Laicus,laterum dolore ad mortem laborans,cùm habitus Matthiæ præſegmen malè affecto lateri adhibuiſſet, mox ad vomitum prouocatur, ac breuiſſimo poſt tempore incolumis redditur. Catharina Comenciola, vndecim annorum puella, à Dæmone obſeſſa nullo exorciſmorum genere adhibito leuari poterat; cùm Mater Voto emiſſo, filiam ſancti Viri ſepulchrum adire iuſſiſſet: Ea dùm in Eccleſiâ orat,fœtida ex ore euomit; moxque à Dæmonum obſeſſione libera. ab ijs nunquam deinceps vexata fuit. Scholaſtica Monaſterij ſancti Spiritus Brixianæ Vrbis, cùm febri, & tuſſi ita aggrauaretur, vt nullus nocturnæ quieti locus eſſet, Matthiam, cuius monogramma ad lectuli pedes gerebat, ſibi in præſidium inuocans, eundem ſibi apparentem cernit; qui digito illius os attingens, ait: Ne dubites, filia à tuſſi deinceps non vexaberis. Moxque dulci ſopore correpta, deinceps à tuſſi conualeſcit. Seraphina Brixiana, S. Chriſtophori Monialis, tam graui cephalalgiâ laborabat, vt præ capitis dolore, neque cibum ſumere,nec quieſcere, imò neque

ipsâ luce frui valeret, cum Matthiæ habitus particulâ, ter vesperi caput ipsius obsignatum fuisset, obdormiens ægra, manè incolumis surrexit. Ferrariæ, Entij Bentiuolij filius adhuc puer, ab alto delapsus, sibi ita corpus contriuerat, vt vnius vix horæ vita à Medicis illi præscriberetur, cùm Matthiæ habitus presegmine obsignatus, voto emisso, inuocatâ quoque B. Antonij Olysipponensis intercessione, postridie incolumis euadit. In eàdem Vrbe Hospes quidam diuersorius anginâ laborans, cuius salus à Medicis desperata erat, secundo post Votum die incolumis, sua in Vrbe negotia gessit. Iulius Cocionius, eiusdem Vrbis incola, cui funera parabantur, vix habitus Matthiæ particulam collo appensam accepit, cùm in vitam simul. & incolumitatem, omnibus admirantibus assurgit. Bartholomæus à Turculis, in Solerani oppido, extremæ Vnctionis oleo inunctus, cùm primùm Matthiæ habitus particulâ obsignatur, protinus exclamat: Bene valeo; ac postridie è strato surgit. Sanctia Taurlina, diu oculorum ægritudinem tulerat, cui cùm nulla Medicorum remedia, frustrà tentata profuissent; simul atq; oculis, sancti Viri habitus particulam, eâ signum Crucis formans, adhibuit, ab eâ curata fuit. Eorum oculorum morbo, & Gada de Peuolis, eiusdem Habitus particulæ contactu, repentè persanatur. Lucia de Capitaneis triduo grauissimis crurum doloribus afflictata, cùm nullâ Phisicorum arte ab ijs leuari posset, Voto de adeundo Matthiæ sepulchro, ac B. Virg. corollâ ibi recitandâ facto, protinus sopore correpta fuit: ex quo experrecta, ab eo se dolore liberam sensit. Petrus Bonfadius, Salodiensis Iurisperitus, tam graui renum, ac laterum dolore afflictabatur, vt vix seipsum mouere posset: quapropter Matthiæ sepulchrum, licet ægrè, accedens, inde persanatus domum redijt. Maria Casta Sebina, cùm diu graues crurum dolores passa fuisset, post varia ad eos curandos remedia frustra tentata, Matthiæ habitus particulam cruribus adhibet, repentinamque crurum curationem diuinitus assequitur. Pleraque alia sancti huius Viri intercessione, collata ægris è Cœlo beneficia referuntur: quæ cùm non statim, sed tractu temporis licet breuioris, perfecta fuerint, ea indicare potius, quàm explicare libet. Vincentiæ, Valeria, Vincentij Bertoldi vxor, Matthię nomine inuocato, à partus periculo liberatur. Ioannes Baptista Iacominus, Salodiensis à pedis luxatione; Francisca Patritia ab oculorum lippitudine; Catharina Taurlina, & Ioannina Soletanensis, à febri continuâ; Marci Torcoli filius, à maculâ, quam in altero oculo gerebat; Iulia Bradega, à fluxu pituitæ, quâ suffoca-

batur; Martha de Castellis, à sinistræ manus dolore; Catharina Scaramucia, à febri malignâ; Fr. Simon à Canderino, Capucinus Laicus, à diuturno splenis morbo; Fr. Crescentius Brixianus Sacerdos, à laterum dolore; Fr. Symphorianus Soncinas, Laicus Capucinus, à febri, & cephalalgiâ; Matthiæ habitus particulâ persanantur. Præter enumeratos, Catharina Rainera Brixiensis, à varijs corporis languoribus; Maria de Veciolis, grauissimis doloribus cruciata; Ludouicus Prægnachus, febri continuâ ægrotans; Æneæ Threnæ Comitis filius; malè toto corpore affectus; Iustina, Sancti Spiritus Brixianæ Vrbis Monialis, continuâ febri laborans; Prudentia, sancti Christophori in eâdem Vrbe Monialis, ab odontalgiâ; Fr. Geruasius Veronensis, Sacerdos Capucinus, ab alterius brachij languore; Frater Crescentius Brixianus, ex nostris Sacerdos, ex graui ægritudine, sancti Viri sibi merita, opemque apud Deum implorantes curantur. Postremò illud silentio non obuoluendum, quod post multos ab illius sepulturâ annos, haud absq; omnium admiratione visum fuit. Reliquo namque corpore exeso, & in arenam resoluto, lingua, ac duo dexteræ illius manus digiti, nimirum pollex, & index, tam integri, & incorrupti apparuêre; vt nisi diuinâ virtute seruatos, nemo dubitare queat. Quo cunctis non obscurè perspectum esset, Apostolicæ huius sancti Viri prædicationi, nec non sacrorum voluminum scriptioni, diuinum testimonium, & approbationem accedere, quorum in Cœlo præmijs inter Apostolicos Viros, & Doctores perfruitur. Obijt Anno 1611.

Fr. DIONYSII SPOLETANI, FRATRVM CAPVCINORVM IN GALLIA COMMISSARII GENERALIS.

VITA, ET GESTA.

RATER DIONYSIVS SPOLETANVS, Aprutinæ Prouinciæ Sacerdos, & Concionator, Sanctimoniæ famâ clarus, cùm & Regulari obseruantiâ, & morum honestate, præclarisque præstantioris vitæ ornamentis inter alios præcelleret, Generalis Commissarius in Galliam mittitur. Is cùm nonnullos in Parisiensi Prouinciâ annos summâ cum virtutum laude versatus esset; illiusq; prudentiâ, & consilio, ac præsertim præclarissimis vitæ

exemplis, Capucinorum Familia magna in eo Regno incrementa percepiſſet, in Italiam rediens, cœleſtem quandam, in omnium virtutum genere, die noctuq; diligentiſſimè ſe exercens, vitæ rationem inſtituit ita ab omni rerum mundanarum tumultu, & hominum conſortio remotam; vt nihil præter diuina meditaretur, ſæpiusq; in feruidos mentis exceſſus, diuino ſpiritu actus raperetur. Romam, cùm ad Generalia Comitia proficiſceretur, per Tallequitij Conuentum iter faciens, poſt Matutinas horas (vt mos illi erat) in Eccleſiâ orationi incumbebat: quo tempore Fr. Archangelus à Carponeto Laicus, & ipſe ad orationem, circa auroræ crepuſculum accedens, cùm primùm in Choro pedem intulit, ingentem in Eccleſiâ ſplendorem affulgentem, quaſi plures in eâ accenſæ faces arderent, animaduertit. Rem plurimum admiratus; lente ad Chori oſtium, quod à latere Altaris Eccleſiam reſpicit, procedens; vnde fulgor ille erumperet, aperto oſtio inueſtigare cœpit. Mox verò Dionyſium in Eccleſiæ angulo orantem, Cœleſti ſplendore circumfuſum, quatuor circiter palmis in aëra ſublatum, cernit: qui brachijs in Crucis modum expanſis, ardentiora ex imo pectore ſuſpiria edebat. Verùm haud hæc illi inſueta erant; quin ſæpiſſimè, prę ſertim cum Horas Canonicas in Choro perſolueret, mente quoque excedere cerneretur: eo ſiquidem tempore ita ab humanis animo abſtrahebatur, vt vultu in Cœlum erecto, velut immobilis permaneret. Eodem quoque modo frequenter in cellâ orare, ac cœleſtium contemplatione ſupra ſeipſum ferri viſus fuit. Hinc ampliora Dei dona conſecutus, occulta aliquando, Deo reuelante, aperire, ac Prophetico ſpiritu, quæ futura erant, prę nunciare cœpit. Anno enim 1581. Nobili cuidam mulieri Hiſpanæ, Catharinæ nomine, quæ geminos natos nuper in Belgium tranſmiſſos, vnâ die interfectos acceperat, à Domino in oratione edoctus, filios ſuos viuos, ac ſuperſtites, & poſt breue tempus redituros prędicit. Nec vanum illius dictum fuit: nam menſe necdum elapſo, vterque natus è Belgio ſoſpes domum redijt. Plurimos igitur hic Dei ſeruus, cùm in virtutibus, ac perfectâ Regulæ obſeruantiâ annos tranſegiſſet; vitæ tandem curſum Aſſiſij, ſanctimoniâ apud omnes clarus, Anno 1582. feliciter conficit.

Cuius illud eximium poſt ipſius obitum teſtimonium fuit, quod eius habitus obſeſſæ impoſitus eam quamprimùm à Dæmone liberauit.

Fr. Fran-

Fr. FRANCISCI AB AQVIS BORMIIS,

HELVETICÆ PROVINCIÆ COMMISSARII GENERALIS, NEC NON MEDIOLANENSIS PROVINCIÆ VICARII PROVINCIALIS

VITA, ET GESTA.

RATER FRANCISCVS AB AQVIS BORMIIS, Prouinciæ Mediolanensis Concionator, honestis parentibus ortus, Mediolanum studiorum causâ profectus, cùm in ijs aliquamdiu magnâ cum ingenij laude versatus esset, Deo afflante litterarum ludum in Religionis palæstram commutat; ad Theologica studia promotus, tales, ac tantos in ea progressus dedit, vt illustre suâ tempestate inter primos Diuini verbi Concionatores nomen sibi comparauerit. Huius rei testes fuère Mediolanum, Venetiæ, Cremona, Vercellæ, Vicentia, ac quam plurimæ aliæ Italiæ Vrbes; in quibus Dei verbum tam vbere animarum fructu disseminauit, vt nouus illarum Apostolus prædicaretur. Quædam Francisco à naturâ morum grauitas, ac prudentia insita erat; quæ cùm hominem præstantem, & omnibus aspectabilem redderet, eò factum est, vt facilè in Mediolanensi Prouinciâ ad dignitates, ac potiora munera quæreretur: quæ dum admirabili sapientiâ administrat, ad supremum tandem Prouincialis Ministri gradum euehitur. Eo tempore, Hæresum zizanijs in Rhetorum agro excrescentibus, eò Hæreticorum insolentia euaserat, vt Christum exuere, ac Luthero nomina dare populum compellerent: quapropter Francisci viscera dulci amore patriæ lancinari cœpêre; & tandem annuente Greg. XIII. Pontif. Max. cum nonnullis alijs Diuini verbi præconibus in vallem Tellinam proficiscitur. Hoc igitur sacro Dei præconum agmine stipatus, alterius Machabæi instar, non hastâ aut clypeo munitus; sed Euangelico Diuini verbi gladio instructus Fidei hostes aggreditur, conturbat, persequitur; in Fide imbecilles confirmat, corruptos ad pristinam Fidei incolumitatem compellit, & ex Ministris nonnullos ad veræ Religionis sinum reuocat. Quot interea, dum hæc Fidei damna apud suos resarcienda curat, ab Hæreticis dura, atque acerba patiatur, haud facilè referri potest. Sæpe enim ab ijs ludibrio

habitus,luto & saxis impetitur, in altam foueam gelu constrictam demergitur, venenum illi in poculo propinatum haurit; at oratione pro antidoto vtens, nullum prorsus à veneno damnum aut molestiam patitur. Ingruente verò persecutione, Mediolanum redire compulsus, à S.Carolo Borromæo Monialium Reformationi præficitur; quod munus tàm præclarè ac prudenter Franciscus, pro inditâ sibi patientiâ administrat, vt breui tempore vniuersa illa Virginum Collegia, rerum omnium proprietate abdicatâ, nouam Regularis disciplinæ formam assequuta, in virtute refloruerint. Postmodum autem eodem sancto Antistite cum Greg. XIII. feriùs per litteras agente, Commissarius Generalis ad Catholicos Heluetiorum Principatus destinatur. Fuit Franciscus Vir Regulæ obseruantissimus, ac Seraphicæ paupertatis studiosissimus; eam verò vitæ, ac victus austeritatem coluit, vt toto Quadragesimali tempore, quo verbum Dei disseminabat, nullo alio præterquam vnius pultis panariæ edulio, quotidie vesceretur. Neque vllo vnquam tempore, quantumq; ex itinere fessus (Prouincialis etiam munere fungens) cùm ad Conuentus aduentaret, meliori aut vberiori victus ratione, quàm ea, quæ cæteris communis erat, in mensâ excipi patiebatur. In Conuentuum verò ædificatione, quamuis Prouincialis esset, suam quoque cæterorum operariorum instar, quotidie operam impendebat. Cum Monasterium in Damasi Oppido à nostris extrueretur, nullum adhuc Fratribus hospitium, in quod se reciperent, paratum erat: quapropter cæteris sibi ex arborum ramis cellulas construentibus, Franciscus Cupam quandam vindemialem, quam ibi fortuitò offendit, sibi in hospitium elegit: quam nocte ligneo tegumento operiens, in eâ tum orationi, tùm quieti vacabat. Tanta quoque huius Viri humilitas erat, vt nullum tam humile opus in Minorum Religione esse, quod iure aspernandum esset, facto ipso doceret. Tantus verò ad animarum salutem Charitatis in eo erat ardor; tantus Fidei tuendæ zelus, vt in eo munere exequendo bis, ter, in die, vbi id necessitas ferret, verbum Dei disseminaret, ac omnes corporis molestias flocci-penderet, caroque illi non humana, sed ænea aut lapidea prorsus inesse videretur. Prophetico spiritu clarus, quo tempore Fr. Sebastianus Vraniensis Clericus, Francisco ob egregias illius virtutes charissimus, Vraniæ grauissimè ad mortem ægrotabat, Vraniam versus iter aggressus, Fr. Simpliciano Socio diem obitus sui infra quindenam proximam prædicit; cùm autem Vraniam appulisset, Fr. Sebastianum, iam supremum vitæ diem, tantâ cum Sanctimoniæ

famâ egiſſe deprehendit, vt plerique, qui ipſius lecto circumſtabant, eo decedente, illius animam, ſub candidæ columbæ ſpecie, in Cœlum euolare conſpexerint. Iuſtis itaque ſolemni more defuncto Fratri exolutis, Franciſcus ardentiſſimâ febre laborare cœpit: quo tempore Fratribus aſtantibus pleraque Prophetico ſpiritu prædicit, quæ ipſe rerum euentus poſt hæc non obſcurè comprobauit. Cùm verò morbo magis indies inualeſcente, ocyus ad vitæ occaſum properaret, Franciſcum Fabricius (cui totius Prouinciæ onus impoſuerat) interrogat, num ſacro oleo inungi velit. Cui ille: id equidem Fabrici; ſed necdum vltima vitæ hora ad exitum compellit: cùm ea venerit, opportunè monebo. Biduo verò elapſo, cùm febris ardor deferueſceret, morbique vis remitteretur; nonnulla recuperandæ valetudinis ſpes Phyſici animo acceſſerat, cum Franciſcus Fabricio: Feſtina, inquit, Fabrici: En Dominus ſtat ad oſtium, & pulſat: currentem inunge, vt celerius Domino aperiat. Extremæ itaque Vnctionis Sacramento munitus, cùm Chriſti Domini Paſſionem ſibi legi popoſciſſet; vix ad ea verba peruentum: *Jeſus autem exclamans voce magnâ emiſit ſpiritum.* Cùm ſuam quoque ipſe animam, magno virtutum apparatu ſtipatam, D.O.M. reddidit. Quàm verò illius vita, tot cœleſtibus donis exornata, Deo grata fuerit, mox cœleſti teſtimonio declaratum fuit: Cum enim Fr. Bonauentura Vranienſis Clericus hoc ipſo tempore, quo Franciſci corpus efferebatur, tàm grauiter ægrotaret, vt iam cum morte colluctaretur; audito Patris obitu, funem, quo ille præcingebatur, ſibi adferri poſtulat. Quo præcinctus mox tàm perfectè conualuit, vt è ſtrato ſurgens Franciſci funus proſecutus fuerit: Cùm primùm verò S. Carolus Borromęus de illius morte nuncium accepit, acerbè luxit, in hæc verba prorumpens: Magnus hodie nobis ereptus eſt Vir: magnus Dei Seruus Eccleſiam deſerit; cuius morte grauem illa hodie iacturam patitur.

Hoc itaque Dei, & hominum teſtimonio clarus Franciſcus hinc emigrat, magna à Deo laturus meritorum præmia. Obijt Sanctus Vir Anno 1583.

***

FRATER HIERONYMVS MEDIOLANENSIS FF.rum
CAPVC.rum PROÆ PARISIENSIS COMISS.us GENERALIS. 26

S

Fr. HIERONYMI MEDIOLANENSIS, LVGDVNENSIS PROVINCIÆ COMMISSARII GENERALIS

VITA, ET GESTA.

RATER HIERONYMVS à MEDIOLANO, Mediolanensis Prouinciæ Concionator, Patre Laurentio, Nobili Calusc horum familiâ in Mediolanensi Vrbe claro, ortus, cum ad 20. annum sensus cupiditatibus irretitus fuisset, ad Capucinorum aliquando Ecclesiam, Diuinâ illum impellente clementiâ, se conferens, cùm inter alia sacrorum Psalmorum carmina illud percepisset: *Iniquitatem odio habui, & abominatus sum: Legem autem tuam dilexi.* Id illi tàm altè animo infixum fuit, vt seipsum grauiter obiurgare cœperit, quod tam diu Deo se abominabilem exhibuisset, pauloq; post, sæculo cum suis cupiditatibus relicto, Capucinorum albo se inscribendum curarit. Primum itaq; huius stadij cursum à ieiunio auspicatus; tam seuerâ abstinentiæ lege carnem perstringere, & gustus delicias persequi cœpit; vt familiaria illi essent panis & aquæ ieiunia: si verò aliquando à ieiunijs vacaret, solis oleribus, aut fructibus contentus esset. Vestis rugosâ, vilis, vario præsegmine conserta illi erat: quæ nec pallium, nec tunicam sibi associaret; quam perpetua pedum nuditas, sandalijs abiectis, etiam inter ipsos niuium algores consectabatur: nec minorem cum somno simultatem gerebat; vix enim trium illi horarum tempus relinquens, reliquas noctis horas sacris vigilijs, ac diuinorum contemplationi dicabat: haud tamen in lecto de more paleis strato, vnquam decubare visus; sed vel sedens, vel strato innixus, quantuluncunque illud erat, somni capiebat. Has porrò corporis, ac sensuum castigationes, perpetuus virtutum cursus insecutus est. Nam si Humilitatem quæras, maiori studio honores, ac dignitates, cæterosque populi applausus refugiebat, quam ambitiosus quispiam horum ambitu, ac cupiditate teneretur; vilissima quæque domus ministeria, tantâ animi alacritate exhibebat, quasi qui in his obeundis iucundissimis epulis frueretur. Mentis puritatem, ac innocentiam tam studiosè prosequebatur, vt nemo leue, aut inutile verbum ex illius ore vnquam elapsum perceperit: tam enim seuerus silentij custos fuit, vt Pythagorico homine taciturnior, plurimùm secum,

minimùm cum alijs ſibi loquendum cenſeret. Erat oratio illius frequens, ardens, lachrymoſa: ſingulis etenim noctibus binâ ante Matutinum Officium horâ è ſtrato ſurgens, orationi in Eccleſiâ vacabat: neque ab eâ ante primam diei horam diſcedere conſueuerat. Plerumque verò ante Sacroſanctæ Euchariſtiæ Altare (vt ſupremæ adorationis ſignum exhiberet; quæ Deo in eo Sacramento præſenti debetur) centies tantâ animi Religione genuflectere viſus eſt, vt clam aſpectantes maximè ad pietatem alliceret. Cęterùm tam ingens, ex ſedulo hoc orationis ſtudio, in eum plerumq; mentis ardor redundabat, vt iter faciens interdum rapido curſu ad arborum ac ſtipitum complexum, tanquam diuino amore ebrius ferretur: quo tempore nulla alia, pręter hanc, illius vox audiebatur: Ah! Domine: Ah! bone IESV. Eodem quoque ſpiritus æſtu inter Monaſterij clauſtra agitatus, ſępe pomarij plantas complecti viſus; perinde ac ſi Deum in plantis ipſis pręſentem haberet. Hac Hieronymi virtutum fama Fr. Pacificus à ſancto Geruaſio, cùm primum Generalis Commiſſarius ad Gallos deſtinatus fuit, Hieronymum, qui eo tempore Conuentum Mediolanenſem moderabatur, inter alios ſibi Socios adiungens, ſecum in Galliam ducit, eumque cum poteſtate Lugdunum deſtinat, vt in ea Vrbe nouam Capucinorum ſobolem diffunderet. Pacifico interea è viuis ſublato, cum Matthias Salodienſis in eius locum ſucceſſiſſet, Hieronymus ab eo Auinionem mittitur, vt S. Ludouici Prouinciam, extructo ibi Conuentu fundaret. Quo in itinere, cum ad Hæreticorum partes perueniſſet, Nauicularius periculum præcauens, Hieronymum ac Socium in nauiculæ loco tabulis vndique obſtructo ſe recipere iubet. Interea nauiculis ad ripam appulſis, aduolant Hæretici: qui cùm Capucinorum aduentum Hæreticorum Lugdunenſium literis didiciſſent, armati, ac furentes nauiculam ingrediuntur; cuncta diligentiſſimè perluſtrant, quærunt, rimantur: tabulas tandem, quibus Hieronymus cum Socio obtegebatur, è loco amouent, diuellunt, locum patefaciunt: Nec tamen, Deo illorum oculos obcœcante, illos intueri valent: ſæpe locum repetunt, colluſtrant, ac defixâ acie, atque auidis luminibus, abſque lumine tamen conſpiciunt. Cernebat quidem præſens Hieronymus aſtantes Hæreticos, cùm ipſi præſentem Hieronymum intueri non poſſent. Dei namque miraculo fiebat; vt quemadmodum mente, ita oculis obtenebrati, quos præſentes habebant, videre minimè poſſent. Hieronymus igitur, Lugdunenſi Prouinciâ à fundamentis erectâ, eiuſdem Prouinciæ Generalis Commiſſarius

creatur: commissamque sibi Prouinciam tantâ virtute, consilio, ac prudentiâ administrat, vt omnibus humilitatis, paupertatis, patientiæ, austeritatis, ac totius Regularis obseruantiæ sese formam exhiberet: abstinentiam, vigilias, ac cæteras corporis austeritates, quas ab exordio amplexus fuerat, tanto studio prosequitur, vt eas noua dignitas potius augeret, quam minueret. Neque enim Prouinciam inspectans; tametsi ex longo itinere fessus ad Cœnobium aliquando aduentaret; alio, quàm qui superius explicatus fuit, quiescendi modo ac ratione; aut sedens, aut strato innixus, nocte fatigata membra recreauit: verùm & illud, tanquam inuiolabili lege sibi sancitum obseruabat, vt nunquam à Matutinis Horis, ac communi Oratione, quocunque itineris labore fatigatus, abesset. Idipsum quoque, cùm hospitij gratiâ ad sæcularium domos diuerteret, vbique præstare consueuerat. Raro is brumali tempore ad ignem accedebat; tametsi solo habitu contentus, ac nudis pedibus absque sandalijs semper incederet. Dùm verò Lugdunensem Prouinciam perlustrat, sub vesperam à pio quodam Ordinis Benefactore hospitio exceptus; dum sub mediæ noctis tempus, sensim è stato surgens, in angulo cubiculi orat; Fr. Columbanus Mediolanensis, qui diu ipsius Socius fuit, somno euigilans, Hieronymum clarissimâ luce vndique circundatum conspicit: quo aspectu perterritus confestim exclamat: Ah! Pater: Ah! Pater. Sed tacente Hieronymo, atque orationem ad diem vsque prosequente, eum eàdem luce circunseptum videt. Iterum in Oppido Cameriani Nouariensis Diœcesis, ab Ecclesiæ Rectore domo exceptus, cùm is paululum ægrotaret, Rector sub mediæ noctis tempus surgens, ad Hieronymum pergit, si quâ fortè re indigeret, exploraturus; quem in cubiculi angulo genuflexum, miro splendore circumfusum, ac benè valentem cernit. Eodem itinere Fortunatus Hieronymi Socius, intempestæ noctis tempore expergefactus, totum cubiculum lumine ab Hieronymo tunc orante emanante, illustratum animaduertit. Dum Laudense Monasterium extrueretur, fornax calcaria, cui ob nimiam imbrium copiam, certum ac irreparabile damnum imminebat, ab omni damno immunis, suâ oratione perfectum opus reddidit. Tam ingentem verò, tùm in priuatis, tùm in publicis Concionibus dicendi vim à Deo inditam acceperat; vt vniuersos facilè ad pœnitentiæ lachrymas, & fletus compelleret; quamplurimos quoq; Hæreticos ad Catholicam Fidem pertraheret. Eo in quodam Catholicorum oppido Lugdu-

nensis Prouinciæ, Dei verbum Italico idiomate publicè disseminante, rudes illi populi, qui Italicam linguam ignorabant, Hieronymum Gallico illis Sermone Concionantem se audisse testabantur. Fremebat Satan, tot illius virtutibus inuidens: quapropter aliquando à pio quodam Viro hospitio exceptus, Satan impudicam mulierem eum ad obscœna pellicientem impellit; at Vir castissimus è periculoso illo certamine victor euadens, plurimis ab eo tempore donis à Deo illustrari cœpit: pleraque enim, diuinâ luce perfusus, euentura prædicere, atque occulta penetrare est exorsus. Opulenti cuiusdam Mercatoris mulierem concubinam, quæ ab omnibus ipsius Vxor credebatur, diuinitùs agnoscit, crimen fateri cogit; neque inde abscedit, donec eam ille sibi in coniugem copulauerit. Duobus Nouitijs, primo perseuerantiam, secundo futurum casum prænunciat. Alteri Nouitio vocationem deserenti infausta prædicit; qui in patriam reuersus cùm obeliscum campanarium aliquando conscendisset, diuino iudicio ex eo prolapsus, repentino interitu vitæ lineam abrupit. Mulierem ab Hæretico Viro crudeliter vexatam, post triduum à Coniugis molestijs liberandam prænunciat; qui post tertium diem, vt Vir Sanctus prędixerat, inter maximos dolores animam fudit. Nobilis quidam Bugellensis, cui cùm vnicus filius morte sublatus esset, paruoque elapso tempore Vxor mortuum filium peperisset, eò dementiæ, ac impietatis prolapsus fuerat, vt nullis Hieronymi monitis acquiescens, in peiores semper blasphemias erumperet: Huic tot infausta prænunciat; vt ærumnis attritus seueriorem in se Dei vindictam vel inuitus agnoscere compellatur, quod misero ad amussim accidit. Præter hæc plurima quoque alia, Diuino spiritu afflatus, quæ certò euenêre, Fratribus prædicit, quæ breuitatis studio prætereo. His & nonnulla, quæ viuens edidit, lubet addere miracula; vt eò illustrior huius Viri Sanctimonia appareat. Dum Mandelotius sub Regij Gubernatoris titulo Lugdunensem Prouinciam moderaretur, illius Coniux, quæ diu maximis partus doloribus cruciata fuerat; nuncio ad Hieronymum misso, rogat, vt nonnihil illi sacrarum rerum impertiat, quibus celerius ac facilius à partui se doloribus expediat: mox ille funis cingulum, quo cingebatur, soluens nuncio dedit: quo cùm illa præcincta fuisset, mox fœtum expulit; atque à partus doloribus liberata fuit. Cum semel Bugellam venisset, Bernardum Ferrarium, Virum sibi familiaritate coniunctissimum, ad mortem laborantem, signo Crucis ac benedictione sanat. Arelati cuiusdam Aromatopolæ, qui Nostris absque pretio

phar-

pharmaca erogabat, ægrotantem filium, de cuius desperabatur vita, cum sacro Crucis signaculo prosecutus esset, breuissimo temporis spatio perfectæ incolumitati restituit: quod publicâ Physicorum voce ac sententiâ diuino miraculo adscriptum fuit. Fr. Petronio Bononiensi, qui diu Hieronymi apud Gallos socius fuit, teste, canes pecuarios rapido in eum cursu erumpentes signo Crucis demulcet, ac velut agnos mansuetos reddit. Dextram aliquando ad cantantem Cicadam extendens, cùm illa amicam manum præsentijt, protinus se illi captiuam dedit: is verò apprehensam Cicadam aperta in palmâ gestans, his verbis alloqui cœpit: Eia, soror Cicada, Deum communem tui, & nostrum omnium Creatorem lauda, & vt tibi datum est, voce tuâ canorâ illius Maiestatem commenda. Cui mox Cicada obtemperans, cantum attollit, Dei laudes naturæ inditas depromit; neque à cœptâ vocis modulatione cessat, aut ab ipsius manu euolat, donec à Viro Dei audit: Iam sat est: abi, Sororula mea, à Deo benedicta; libereque per hæc agrorum spatia peruolans, vbique Deum lauda. Quo dicto, quasi facultate sibi eundi impertitâ, placido inde volatu sese eripit, atque in aëra extollit. In Lugdunensi deniq; Vrbe Medicus, qui nullo, præterquam Diuini amoris intuitu nostri Conuentus infirmos curare solitus erat, grauissimè ægrotabat: cùm ad eum Vir Dei accedens, iam visu, ac penè auditu præ morbi grauitate carentem offendit: cuius cum capite vtrâque manu apprehenso, frontem deosculatus esset; terque ægrotum signo Crucis benedixisset; ab eo cum primum abscessit. At vix Hieronymus pedem extra ægroti domum extulerat, cùm æger Medicus perfectam incolumitatem adeptus è strato surgit; Deoque in Capucinorum Ecclesiâ pro beneficio in se, sancti Viri merito collato, gratias reddit. Pleraque alia D. O. M. ad declarandam huius Viri sanctimoniam miracula patrasse haud dubium est: verùm hæc tantum enarrasse sufficiat. Hic igitur fidelis Dei Seruus, cùm plurimos in virtutum stadio ætatis annos consumpsisset, Lugduni Capitulum conuocat; quo tempore morbo correptus, de corporis sui occasu, qui breui futurus erat, diuinitus admonitus, eum Fratribus his verbis præsignificat: Iam, Fratres mei dilectissimi, iam nauis ad stationem properat; breuis illi nauigatio superest: haud diu vobiscum ero: dies enim, quæ huc ad Camberiensis Conuentus Guardianum adducit, ea mihi proculdubio suprema erit. Interea Capituli Patribus, qui tunc aderant ad sè accitis, feruentissimum sermonem instituit. Postremò totum se ad parandam viam Domini confert: Cumque

Camberij Guardianus ad eum appulisset. vix dato, & accepto vicissim pacis osculo, antequam Comitia celebrarentur, vitæ huius stadium feliciter absoluit. Soluta verò à corpore anima, Balthasari Camerianensis Ecclesiæ Rectori, qui grauiter in lecto ægrotabat, læta apparet, hæc depromens verba: Vale, Frater: Iam peracto vitæ cursu ad beatitudinis brauium conscendo: ne ægritudinem reformides, breui ab eâ conualesces. Veruntamen (vbi futurum illi ex alterâ ægritudine obitus diem indicauit) Satage, inquit, vt te in eam diem purum serues. Hæc cùm Balthasar ante obitum iuramento comprobâsset, diem quoque sui obitus ab eo certam accepit. Porro huius Viri Dei obitus famâ per Vrbem euulgatâ, ingens fuit Lugdunensis populi ad Capucinos concursus: omnes beatum, omnes sanctum illum prædicant. Henricus quoqúe III. tanti Viri obitum luget. Corpus illius ligneâ capsulâ inclusum, in Fratrum sepulchro conditum fuit, ac post 15. annum integrum illud, nullâque ex parte corruptum repertum fuit Anno 1598. Cùm verò Anno 1609. ipsius ossa in nouam Ecclesiam transferenda essent: cæteris corporis partibus in arenæ modum resolutis, ipsius caput tàm integrum apparuit; vt in eo (quod vniuersos in admirationem rapuit) sanum, ac recens cerebrum conspiceretur. Obijt Vir Sanctus Anno 1584.

FRATER ANSELMVS A PETRAMOLARIA FRATR[um]
CAPVC[ci] PROV. PARISIENSIS COMMISS[arius] GENER[alis]

S 21

Fr. ANSELMI à PETRA MOLARIA, PARISIENSIS PROVINCIÆ COMMISSARII GENERALIS

VITA, ET GESTA.

RATER ANSELMVS à PETRA MOLARIA Concionator, Vir illustris. Hic in sæculo inter celeres equites conscriptus, singulari quodam modo ac ordine à Deo ad Religionem vocatur. Dùm enim aliquando hastâ armatus cum alijs in Vrbe equitat; fasciculum quasi literarum humi iacentem animaduertens, dum summo hastæ cuspide illum configere, & ad se trahere studet, is cuspidem effugit: Iterum verò Anselmus, dum validiori ictu medium fasciculum perforare aggreditur, rursùs is saltu se in alteram partem proripit. Stupet Vir rei adhuc cœlestis ignarus; dum tertiò fasciculum inuadens, is non modò hastæ cædenti non cedit: verùm quasi is hastam apprehendere vellet, altero saltu se supra cuspidem attollens, tenaciter hastæ ligno adhæret. Anselmus verò rem supra modum admirans, hastam ad se cum fasciculo pertrahit: nihilq; cunctatus, cùm fasciculum soluisset, in eo nihil, præter æneam Christi Crucifixi Imaginem occlusam cernit. Quapropter latentem in eâ diuinam virtutem suspiciens, eam pedester colit, veneratur, adorat; sacramque Imaginem, quam Dei virtus à telo illæsam seruauerat, summâ Religione sibi repositam custodit. At verò necdum Anselmus, quid illa Crucifixi Imago portenderet, quòve illum vocaret, intelligebat, donec altero id apertius testimonio illi indicatum fuit: Contigit enim aliquando, vt ad signum catapultæ glande attingendum is à Commilitonibus prouocaretur. Condicunt omnes, catapultas in scopum papyraceum, qui in ostio quodam procul apparebat, dirigere. Ignorabat Anselmus, quidnam illud esset, quod sibi Socij pro signo, catapultâ attingendo, proposuerant. Librant alij catapultas, ac certo oculo, fixâq; manu ad scopum collineant; quem tamen glande attingere non valent. Accedit Anselmus, catapultam ad emissionem componit, glandeque signum confodere parat: at igniarius catapultæ rhombulus ex pyrite ignem non elicit. Bis, ter, ille sulphurati pulueris alueolum catapultarium abstergit, nouum puluerem apponit, catapultarij rhombi rostrum instruit, aptat, explodit:

at frustra: nam igniarius puluis, perinde ac si petreus, aut terreus esset, ignem refugit. Id Anselmus non nisi Diuinâ virtute fieri agnoscens, signum quale sit, explorat: mox pro signo, Christi Crucifixi Imaginem ostio affixam animaduertit; quam cùm is confestim pronus in terram adorâsset, Diuinâ se Clementiâ impeditum agnoscit, quo minus tam ingens scelus, tametsi ignarus patraret: ex quo tandem id primùm in animo statuit, sese ex sæculi huius periculis subducere, ac militari cingulo abiecto, ad meliorem Christi, à quo iam secundò se vocari putabat, militiam accedere. Hoc itaque consilio secum inito, paulò post militarem cum Clericali habitu commutat, ac Sacerdos inungitur. Satan verò, qui in ipsius ruinam ab exordio conspirauerat, graui eum tentatione adoritur, ac fœminæ concupiscentiâ illaqueat; at Diaboli vincula abrumpens ad Capucinos se confert. Anselmus igitur è Diaboli vinculis liber, cùm primùm Capucini nomen adeptus est; tantâ austeritate vitam instituit, vt ter tantùm in hebdomade, matutino tempore cibum sumeret; neque vnquam vino, sed aquâ tantummodò vteretur; quæ totius illius vitæ consuetudo fuit. Quadragenaria S. P. N. Francisci ieiunia tâm districtâ lege obseruare consueuerat, vt in his primum diem panis & aquæ inediâ celebraret alterum sine cibo transigeret: sicque alternatim, atque hoc ordine dies abstinentiæ consecraret. Quadragesimale verò S. Michaëlis ieiunium, dum Meudoni apud Gallos versaretur, pręter alternos inediæ dies, tantâ silentij rigiditate instituit, vt toto eo tempore cùm nemine vnquam colloqueretur. Pleraque alia etiam simili modo ieiunia obseruans, frequenter ternos dies, vt orationi diutius vacaret, ab omni cibo immunis pręterire consueuerat. Atque hæc, quamdiu fuit superstes, ferè quotidiana illius vitæ ratio fuit. Duras corporis flagellationes, quotidianos in horti tellure fodienda labores, nocturnas vigilias, arctissima silentia, aliasq; corporis macerationes prætereo; quibus se vitiorum omnium semper hostem infensissimum præbuit. Quod verò in eo maximâ laude dignum erat, integra ipsa Regulæ obseruantia fuit; cuius tantopere zelo efferbuit, vt non modo paupertatis, obedientiæ, ac cæterarum virtutum, quibus Regularis obseruantiæ cultus subsistit, studiosissimus esset; verùm & Constitutionum tam perfectus ac diligens cultor esset, vt ab ijs ne latum quidem vnguem abscederet. Hinc tam illustre sibi nomen in Religione comparauerat, vt cùm primùm post Hieronymi Pistoriensis obitum, de altero è Capucinis Fratribus, qui in nauali bello aduersus Turcam, Christiani nominis

hostem, Pontificijs classibus, piâ ope, atque operâ, adesse deberet, præficiendo ageretur; is vnus à Mario Generali, Pio V. Pontifici oblatus fuerit, cui arduum ac difficile hoc onus demandaretur. Anselmus igitur fidei zelo exæstuans, ac Martyrij inprimis cupidissimus, cum suis 30. numero, Apostolicâ benedictione munitus, Triremes ingreditur. Quisque suam aut ligneam, aut æneam Christi Crucifixi Imaginem à Pontifice benedictam, atque Indulgentiâ donatam, secum gestat. Plenariam indulgentiam ante pugnam omnes prædicant; Christiq; Crucifixi imaginem efferentes, nostros ad victoriam animant. Anselmus verò, qui in ipso pugnæ initio Turcarum classem, vento illi secundo flante, in nostram tanto impetu irruere conspexerat, vt vi, armisque præualere videretur; simul atque Beatissimæ Virginis opem ad nostrorum præsidium ardentius implorauit, Deiparam Virginem è Cœlo delapsam, in aëre stantem cernit; quæ cum benignos in Christianorum classem oculos conuertisset, illam suâ benedictione firmat. Quo factum est, vt protinùs vento hostibus in aduersum commutato, ac nostris fauente, illustrissimâ tandem victoriâ, multis sæculis inauditâ Christianis cesserit; Turcarum plusquam 20. millia cæsa fuerint, in quibus Alis Bassa glande transfixus, ac capite truncatus fuit; capta hostium quatuor millia; Christiani captiui libertate donati 15000. Triremes, quæ in Christianorum potestatem venerunt, præter eas, quas vnda, & ignis absorpsit, numero centum supra octoginta. Neque etiam illud prætereundum, quod Anselmus, cùm Triremem suam vndiq; ab Infidelium Triremibus obsessam, iam ab Aduersarijs occupari, hostemque magnâ nostrorum strage, ad malum vsque victorem peruenisse conspiceret; Christi Crucifixi Imagine, quâ eousque pugnauerat, tantisper dimissâ, fidei zelo alterius Matathiæ instar accensus Romphæam vtraque manu apprehendit; ac tantâ vi in hostes irruit, vt ex ijs septem interfectis, cæteros à Triremi deturbauerit. Tot verò eo tempore in eum iacula emissa, totque catapultæ explosæ fuerunt, vt cùm habitus, quo tegebatur, ab ijs vndique perforatus esset, eum Diuina virtus ita illæsum præstitit, vt nec iaculum, nec glandis carnem eius attigerint. Sequenti verò anno, cùm instauratâ classe, sub Duce Austriaco nostri Abarinum à Turcâ occupatum oppugnarent; cum eâ Anselmus quoque profectus, rupe conscensâ, quæ vndique hostium iaculis, ac bombardis exposita erat, æream Christi Crucifixi Imaginem manu gestans, à mane vsque ad vesperam Christianos milites ad pugnam hortabatur.

Quo tempore, cùm innumera propè tela, ac ſagittas in eum hoſtes eiacularentur, ac bombardas exploderent; inter hæc Diuinâ tantùm virtute armatus, ſummâ hoſtium ipſorum admiratione, ita illæſus conſtitit, vt nec minimum quidem ab his damnum, aut moleſtiam tulerit. Vir hic mirâ animi fortitudine, & conſtantiâ præditus erat; quàm ex plurimâ vitæ innocentiâ, integritate, & conglobato quodam multarum virtutum cumulo; præſertim verò ex aſſiduo orationis ſtudio ſibi comparauerat: quo tantopere afficiebatur, vt illi quotidianum ac familiare eſſet, duarum ſaltem horarum ſpatio ante Matutinas Horas ad orationem ſurgere; totumque illud diei tempus, quod illi ex neceſſariâ ſui muneris occupatione ſupererat, in cellâ, vel in ſyluâ ſolitariæ orationi conſecrare. Quo tempore pleriſque à Deo viſionibus, ac reuelationibus illuſtratur. Cùm autem tam perſpicua apud omnes eſſet Anſelmi virtus, atque in omnibus rebus prudentia, Generalis Commiſſarius in Pariſienſem Prouinciam mittitur; quam magno prudentiæ, ac Sanctimoniæ ſplendore adminiſtrauit. Nec facilè explicari poteſt, quantùm Pariſienſes Fratres, quo tempore grauiſſima lues Pariſienſem Vrbem inuaſerat, in ægrotantium miniſterio, quod ſponte diuinâ tantum Charitate vrgente, in Vrbe obeundum ſuſceperant, ſub Anſelmi ductu, & adminiſtratione præfulſerint. Anſelmus itaque conuocato Pariſijs Capitulo, cùm Franciſcum Brigam primum in eâ Prouinciâ Miniſtrum Prouincialem electum, ſuo in munere confirmâſſet, in Italiam redijt. Pleraque illum futura, quæ acciderunt, Diuino ſpiritu prædixiſſe conſtans omnium fama eſt. Diem quoque, locum ac horam ſui obitus cùm diuinâ reuelatione accepiſſet, Fratribusque præſignificâſſet, cùm primùm Camerinum appuliſſet, illis Prophetæ verbis vſus, inquit: *Hæc requies mea in ſæculum ſæculi.* Vix vno, aut altero die elapſo, febre afflictari cœpit. Quo tempore maximum illius ſtudium animam tùm pœnitentiæ lachrymis, tùm Sacramento diligentius expiare, mentemque ad cœleſtium rerum contemplationem attollere. Cùm verò eâ in ægritudine ita omni cibi appetentiâ careret, vt nec quicquam guſtare poſſet, Deus, qui fidelem Seruum ſupremâ ægritudine laborantem, aliquo ſaltem ſolatio proſequi volebat, extra tempus ceraſa miniſtrat. Denique, cùm is vitam omni virtutum genere ornatam, ad 36. vſque Annum in Religione perduxiſſet, Anno 1584. meritis clarus, ac ſanctimoniâ apud omnes commendatus, quietem in Domino accepit.

Fr. AVGVSTINI DE ALBINTEMELIO GENVENSIS, AC HETRVSCÆ PROVINCIÆ PROVINCIALIS, ET COMMISSARII GENERALIS *VITA, ET GESTA.*

RATER AVGVSTINVS DE ALBINTEMELIO Genuensis Prouinciæ Concionator, Vir omni virtute, ac prudentiâ florens, regularis obseruantiæ cumprimis studiosissimus, ac præsertim paupertatis propugnator acerrimus fuit: Chori verò, psalmodiæ, ac communis Orationis tam eximius cultor extitit, vt ab ijs nunquam, nisi graui necessitate præpeditus, abesset: Propter insignem Viri prudentiam, ac regularis obseruantiæ zelum, sæpe tùm Genuensem, tùm Hetruscam Prouinciam, sub Prouincialis, ac Commissarij Generalis titulo administrauit: quo in munere, tam pręclaris æquitatis, temperantiæ, humanitatis, austeritatis, ac cæterarum virtutum exemplis pręluxit, vt magnam & immortalem sibi laudis famam apud omnes comparauerit. Hoc virtutum omnium cursu, cùm ad canos vsque peruenisset, Saonæ febre, ac dysenteriâ correptus, grauiter ad mortem ægrotare cœpit. Iam ad vitæ exitum properabat Vir optimus, cùm repente Dæmonum turbam in se irruentem cernit; quâ perterrefactus cum statim exclamâsset: *Deus in adiutorium meum intende*; eâ voce, atque vt nonnulla alia M. S. ferunt, Beatissimâ Virg. è Cœlo apparente, tota illa Dęmonum nubes protinus dispersa, ac effugata fuit. Is verò mente integrâ, optimeque cum Deo compositâ, cùm vitam maximâ cum virtute duxisset, eam quoque haud sine sanctimoniæ opinione piè in Domino concludit. Cuius illud inter alia argumentum fuit, quod tertio post sepulturam anno, ipsius corpus integrum, ac nullâ ex parte corruptum in sepulchro conspicitur: quodque magis admirandum fuit, ipsius femoralia, quæ cęteris partibus putrefacta erant, quâ parte ipsius carnem attigerant, solida, ac incorrupta cernuntur. Post Augustini obitum, cum Fr. Bonauentura à Cestaciario Concionator, ac Theologus insignis, quartanâ febre molestissimè laboraret, singulari huius Viri sanctimoniæ opinione ductus, ad ipsius sepulchrum accedit; ipsiusque apud Deum suffragia implorans, vbi caput intra sepulchrum declinauit, mox se à febre liberum sensit:

Obijt Vir Dei Anno 1585.

FRATER CHERVBIN A NVCIBVS PROĀE PARISIENSIS
COMM.us GNRL̄IS NEC NON BAR...NSIS VIC.us PROLIS.

S 28

Fr. CHERVBINI à NVCIBVS, PARISIENSIS PROVINCIÆ COMMISSARII GENERALIS, NEC NON BARIENSIS PROVINCIALIS VICARII

VITA, ET GESTA.

FRATER CHERVBINVS à NVCIBVS, Concionator, vix decimumquintum adoleſcentis ætatis annum attigit, cùm in Capucinorum Familiâ diuinæ ſeipſum ſeruituti mancipat. Vbi Fratrum, vt plurimum, colloquia fugiens, ſolitudinem Innocentiæ amicam quærebat. Hinc Angelica mentis puritas, hinc honeſtatis candor, hinc Regularis diſciplinæ rigor, hinc ſenſuum mortificatio, hinc gulæ præſertim interitus pullulabat: quo fiebat, vt multorum annorum ſpatio, à carnibus, ouis, ac lacticinijs ſe abſtinuerit: Hinc denique tot virtutum ſcaturigo profluebat, vt propter inſignes huius Viri virtutes, haud ſemel in Barienſi Prouinciâ, Vicarij Prouincialis munus obierit: indeque Lutetiam Pariſiorum miſſus, eam quoque Prouinciam, ſummâ cum prudentiæ, ac Regularis obſeruantiæ laude adminiſtrauerit. Tanto verò virtutum ſplendore ijs, quibus præerat, prælucebat, vt cùm rerum omnium contemptum, altiſſimæ paupertatis amorem, morum honeſtatem, orationis ſtudium, Chori frequentiam, humilitatem, patientiam, ſenſuum mortificationem, Religioſam totius corporis compoſitionem, cæterarumquę virtutum amplexum, alijs perſuadere vellet; haud alio, præterquam factorum verbo, atque eloquentiori vitæ exemplo hæc illis inſtillaret. Ab omni rerum prouiſione abhorrens, cùm ſemel longo itinere confecto, labore ac ieiunio defatigatus deficeret, nihilquę ad vires inſtaurandas ei à Socio miniſtrari poſſet; arbori innixus breuem ad Deum orationem fundit: tùm ad Socium: Feſtina, inquit, ad proximum collem: panemquę, quem ibi reperies, adfer. Properat Socius, candidumquę atque etiamnum calidum panem, quaſi tunc è clibano hauſtum reperit, Cherubino defert: quo guſtato ſatur, ac viribus reſtitutis, itineris reliquum facilè abſoluit. Altiſſimam paupertatem ita colebat, ac tantopere commendabat, vt cùm ab eo Frater quidam percunctatus fuiſſet, quædam illi ad Dei gratiam citius promerendam, res

magis

magis necessaria esset, protinus responderit: Paupertas, fili, paupertas. Quapropter etiam duplicia omnia refugiens, nunquam nisi vnicâ & obsoleta veste, obsoletis denique omnibus & interpolis vteretur. Chori verò tam diligens, & assiduus cultor fuit, vt eum neque itineris labor, neque vlla corporis defatigatio, aut muneris administratio, vnquam ab Horis Canonicis, in Choro, diu, noctuq; persoluendis reuocauerint. Tantâ autem animi attentione, ac pietate diuinis laudibus incumbebat, vt nonnunquam locum suaui odoris fragrantiâ redolentem relinqueret. Nec minor illi erga Sacrosanctum Missæ Sacrificium animi ardor inerat; tanto enim aliquandò, dum celebrationi intendit, diuinæ Charitatis æstu rapi contigit, vt corpore sursum euecto, nec animo tantum, sed & carne in Deum transferri velle videretur. Supremum quoque orationis, ac Diuinæ contemplationis cùm attigisset; in eâ plerumqúe sensibus excedebat. Apostolico spiritu Verbum Dei disseminans, audientium animos vi quâdam ad pœnitentiam propellebat, à Bacchanalium vsu, ad Dei verbum audiendum transferebat. Aquæviuæ etiam semel, cum aduersùs Magos, ac Veneficos pro Concione exclamaret, tot illi Magicæ, ac Veneficę artis libri, atque instrumenta allata fuêre, vt scrinium impleuerint; quæ is Sacro igne publicè comburenda curat. Madurij, dum Dei verbum prędicat, bis nomine IESV inuocato, hyrundines Dęmonis opera in Ecclesiâ garrientes, ac suo garritu, quominus ab audientibus percipi posset, impedientes, fugat; nec vnquam deinceps in Ecclesiâ visæ fuęrunt. Post hęc Andriæ, dum Quadragesimali tempore prędicationi incumbit.; illa Euangelij verba, quæ in tertiâ Dominicâ leguntur: *Erat IESVS eijciens Dæmonium.* pro Concione edisserens; arreptâ Crucifixi statuâ, quæ à latere stabat, eâ Dęmones, qui Vrbem vexabant, aggressus, eos in Christi nomine, ac potestate ex Vrbe egredi compellit: qui ipsius imperio parentes, ad Monialium Monasterium confugiunt, Monialesque varijs modis infestant: quibus cùm Beatissimę Virg. Litanias indixisset, Dęmones protinus è Monasterio pellit. Tantâ hic Dei seruus animarum siti æstuabat, vt bis, terque in die, si opus esset, Dei verbo incumberet; Quadraginta verò Horarum Orationem celebrans, cùm nullam absque sermone horam pręterlabi sineret, vix ab eâ semiuiuus recedebat. Cùm verò semel ex prędicatione opimis animarum spolijs onustus reuerteretur, Satan nimis ægrè ferens, bellatoris formâ assumptâ, Cherubino, nisi desistat, exitium minatur: at is Crucis signo in eum vibrato,

ad fugam compellit. Nunquam Cherubinus, nisi post longam orationem ad prædicandum suggestum conscendebat; in quâ Diuinis amplexibus inhærens, plerumque corpore in aëra ferebatur. Triciani, cum nocte, quæ prædicationis diem antecedebat, in cubiculo oraret, hospes eum cubito altius è solo eminentem cernit. Eoquoque fiebat, vt Diuinâ Spiritus Sancti luce illustratus, nonnunquam futura prædiceret. Nonnulla quoque ab eo miracula patrata leguntur: ex quibus vnum, aut alterum referre libet. Mulieris cuiusdam filius strumis grauiter laborabat; quæ cùm Virum Dei sacra Mysteria offerentem, in sublime elatum conspexisset, nonnullas ex ipsius Habitu fimbrias filij collo appendens, breui filius perfectam incolumitatem assequitur. Per Salentinos iter agens, Mulieri egenti, binis malogranatis cœlitùs acceptis, subuenit. His cùm tantam Sanctimoniæ famam Vir Dei, apud populos, ac Fratres comparâsset, vt ab omnibus velut Vir Sanctus haberetur; cum Aquæviuæ Quadragesimale Sermonum pensum, maximo cum Audientium fletu, ac pœnitentiâ conclusisset, obitus sui diem familiari suo prænunciat. Supremo igitur morbo correptus, cùm iam Medici de illius vitâ desperassent, in ipsâ Dominicæ Resurrectionis die, vt æger ad Dominum, non Dominus ad Seruum accederet, in Ecclesiam se deferri poposcit; vbi sacro Domini Corpore, tanquam viatico reficitur. Vix autem rumor de desperatâ ipsius valetudine per oppidum diffunditur; cùm plebs agminatim ad Virum Dei confluit, omnesque certatim, antequam hinc illis letho eripiatur, ipsius benedictione frui contendunt. Cumqúe frequentia tumultum pareret, bini ad Dei seruum accedere coguntur. Cæterùm Vir Sanctus cùm ad octauum ægritudinis diem integris sensibus peruenisset; imminente sui transitus horâ, Christum Dominum, clarissimâ luce circumfusum, ad se venientem cernit, qui his illum verbis compellat: *Cherubine, iam veni mecum.* Cui Cherubinus confestim: En, Domine, libentissime venio. Hoc modo fidelis Dei seruus Christum comitem, ac viæ Ducem nactus, ad immortales concedit. Itaq; rumore de huius Sancti Viri obitu, per Vrbem, ac finitima Oppida peruulgato, tanta mox populi frequentia vndiqúe erumpere visa est, vt multitudinem Conuentus capere non posset. Atque hoc ipso tempore lis inter Aquæviuæ Marchionissam, & Fratres de Corpore exorta, post multam disceptationem, tandem hac ratione composita est, vt defuncti funus Clerus, & Fratres vsque ad

Matri-

Matricem Oppidi Ecclesiam vnà prosequerentur; vbi Inferijs defuncto corpori à Clero exolutis, illud Fratrum Ecclesiæ restitueretur. Lite itaqúe hoc pacto diremptâ, funus defuncto paratur: tamque solemni luminum pompâ, atque innumerâ populi multitudine, Cherubini sibi suffragia implorante, celebratur; vt non defuncti cadauer, sed pretiosæ potius Sancti alicuius Reliquiæ in Ecclesiam ferri viderentur. Feretro igitur vnà cum Corpore in Ecclesiâ collocato, dùm à Clero iusta funebria redduntur, populus nullâ ratione contineri potuit, quin in sacrum Corpus, præ deuotionis impetu, irrueret, Habitum præscinderet, capitis capillos tonderet, vngues obtruncaret, omnesque illius pedes, & manus exosculantes, Beatum exclamarent. Post hæc verò, corpore Fratribus reddito, tanta vicinorum Oppidorum ad illud confluentium, populi multitudo excreuit, vt ad quartum vsque diem inhumatum seruari necesse fuerit; quo tempore suauissimus ex illius ore odor diffundebatur: caro quoque tam mollis, artusque tam flexibiles cernebantur, vt dormientis potius, quam mortui speciem referret. Postremò, ligneo Sarcophago inclusus, à tergo maioris Altaris sepelitur. Paulò post Sancti Viri obitum, cùm Mulier quædam à Nucibus, Pasca nomine, grauissimis partus doloribus diu cruciata, fœtum eniti non valeret, vix Cherubini Habitus particulam sibi collo appendit, cùm protinus salua masculum peperit. Alia quoque miracula ab eo post mortem patrata referuntur. Post aliquos etiam sepulturæ menses, cum Ennius Caluus, Aquæuiuæ Ciuis, illius videndi studio teneretur, id tandem assecutus, suauissimum ex illius corpore odorem emanantem sentijt. Obijt Vir Sanctus Anno 1592.

FRATER LVCAS ERATVERTENSIS PARISIENSIS
AC LVGDVNENSIS PRŌÆ. VIC. PROLIS

Fr. LVCÆ ERATVERTIENSIS, PARISIENSIS, AC S. LVDOVICI PROVINCIÆ COMMISSARII GENERALIS VITA, ET GESTA.

RATER LVCAS AB ERATVERTIO, Sacerdos, à puero puerilia fastidiens, diuinis tantum rebus oblectatur, tantâq; animi commiseratione in pauperes fertur; vt tunc tantùm, cùm subreptis è mensâ panibus pauperes aleret, sibi epulari videatur, sextumdecimum annum agens ad Capucinos aduolat: & Lucæ inter eos nomen sortitur. Austerissimum vitæ genus, ab suæ Professionis exordio aggressus, cùm cæteris diebus cibo parcissimè vteretur, quamlibet sextam Feriam panis & aquæ ieiunio celebrabat. Quadragesimali verò tempore, tres cuiuslibet Hebdomadæ dies cibo vacuos transigebat: in maiori tandem Hebdomadâ, à Quintâ Feriâ vsque ad Dominicæ Resurrectionis diem, nullam omninò escam degustabat. Habitum verò hispidum, atque vndique consarcinatum gerebat. Denique cùm prolixiores noctis vigiliæ somno tempus præriperent, breuissimum illi quietis spatium relinquebant. Abundantius autem orationi, & rerum diuinarum contemplationi vacans, haud rarò mente excedebat; ac diuinâ luce perfusus, pleraqúe occulta, atque animorum profunda perscrutabatur. In Conuentus Saluensis Familiâ aliquando conscriptus, dum sacra Mysteria ad Altare celebrat, ac ipsis Christi verbis, Panem & Vinum in eius Corpus & Sanguinem commutat; vix Consecratione peractâ, Portiâ quædam Citta, mulier Saluensis, Lucam cœlestem Hostiam manibus gestantem, vnius circiter cubiti mensura, è suppedaneo in sublime efferri, eoqúe modo extra sensus raptum, ac immobilem per integrum Horæ quadrantem subsistere cernit: cùm verò is sibi, ac loco redditus Sacram Eucharistiam attolleret, illam Portia tam splendidam conspicit, vt vndiqúe cœlestem lucem effunderet; quo illa aspectu ita territa fuit, vt cum ab Ecclesiâ digressa in Ioannem Andream Alemannum, Lucæ, ac Capucinorum familiarem incidisset, his eum protinus verbis compellauerit: O Andrea, quidnam illud est, quod his oculis perspexi! quàm magnum, quàm ingens, quàm mirabile! Cui Andreas: Quid istud Portia? cui cùm illa,

quod in Luca viderat,significâſſet;mox Andreas: Tu quidem, (inquit) quod tibi nouum ac inſolitum eſt,miraris:at,cùm hæc ſæpe in Viro Dei à nobis conſpecta fuerint, haud ſanè tantâ rei admiratione capimur. In eodem Saluæ Oppido Dæmonum caſtra Virginum Monaſterium impugnantia cernit; atque Petro à Martinâ Laico oſtendit, nihil autem effectura prædicit. Magiſtri Nouitiorum cùm aliquando munere fungitur, Nouitij cuiuſdam, qui apud Fratres magnum ſibi ſanctimoniȩ nomen comparauerat,hypochriſim reuelat,qui breui ad ſȩculum remeans,dùm aleam ludit,à colludente pugione confoſſus perimitur. Vt Nouitij alterius obedientiæ periculum faceret, braſſicas illi radice ad Cœlum conuersâ, conſerendas imperat:cuius cùm ille imperio promptè obtemperaret,braſſicæ,naturæ ordine immutato, ita terræ coaluêre, vt in admirabilem foliorum tùm vbertatem,tùm condenſationem excreuerint.Mira Lucas, erga ægrotos potiſſimum Charitate prȩditus erat, quos omni pietatis officio proſequebatur; ita vt tametſi Guardianus, ac Viſitator Generalis eſſet, eorum matulas extergere, aliaq; quantumlibet vilia ijs miniſteria exhibere omni ſtudio contenderet. Hinc tanta illius orationi vis indita erat, vt facilè vniuerſa à Deo poſtulata impetraret. Scipionis Ariminenſis, qui ob copioſi ſanguinis vomitum ad Medicorum deſperationem ægrotabat, occultum odij peccatum aperit; vt odia deponat, monet, preces & incolumitatem pollicetur. Annuit mox æger; Antonium filium ſedatis odijs paternâ beneuolentiâ complectitur;Lucas verò ad Monaſterium reuerſus, cùm pro ægro ſuas Deo preces obtuliſſet, breui illum ſuâ oratione tùm animo,tùm corpore incolumem reddit.Poſthȩc in Galliam miſſus,tam admirabili in S. Ludouici Prouinciâ, morum & vitæ ſanctimoniâ effulſit,vt tanquam Vir Sanctus ab omnibus prȩdicaretur. Eo Maſſilienſem Conuentum moderante, cùm Turcarum Claſſis, quæ ſub Algerij Rege Tyrrhenum mare infeſtabat, mutuo cum Gallis freta fœdere, in Portu Maſſilienſi, per aliquot tempus conſediſſet, Chriſtianus quidam Chriſti Fide abnegatâ, palam ad Mahometicam ſectam ſe tranſtulit; quod ita Lucæ animum exulcerauit, vt Dei zelo,Matathiæ inſtar,accenſus, pro animarum ſalute pugnans,Viri facinus exaggerans iramq; Dei comminans,ab Vrbis Dominatore legē ſanciri curauerit; ne cuipiam Chriſtiano in eâ Vrbe ad Mahometicam Sectam migrare fas eſſet. Alteri quoq; Equitum Magiſtro,qui apud Gallos duorum Epiſcopatuum fructibus potiebatur,perſuaſit, vt ijs renunciatis, ſolo patrimonio, & Regio ſtipendio contentus

eſſet.

eſſet. Generalis Viſitatoris in Pariſienſi, ac S. Ludouici Prouinciâ officio functus, maximam ſibi apud omnes prudentiæ ac ſanctimoniæ laudem comparauit: hoc verò in Viſitationis itinere, cum Solonienſio digreſſus, ieiunus ac diuturno itinere fatigatus, aliquando conſediſſet; nihilq; de more Socius, quo defatigatas Senis vires recrearet, ſecum haberet, ab Angelo, ſub Minoris Conuentualis Fratris ſpecie, panem, gracilisq; vuæ racemos, ac poma, potumq; ex lagenâ accipit; repenteq; ex eorum oculis eripitur, ac nullibi in totâ illâ planicie, quæ ad leucæ ſpatium extendebatur, conſpicitur. Porrò, cùm multis pro Religione, tam in educandis Nouitijs, quàm in Prouincijs adminiſtrandis, piè laboribus perfunctus eſſet; tandem in Auenionenſi Conuentu, cui Guardianus præerat, extremâ ægritudine correptus, quo propiùs ad vitæ metam accedebat, eò ardentiùs Diuinæ Charitatis flammis incaleſcere videbatur; ita vt ſæpe è lecto exiliens Angelicum Hymnum: *Gloria in excelſis Deo*, maximâ ſpiritus vi raptus, altiùs perſonaret. Cumqúe, ne toties eo cantu repetito, morbi vis excreſceret, ab eo abſtinere rogaretur, hæc Fratribus reſpondebat: Sinite, Fratres, ſinite, vt quandoquidem hæc breui carnis ora claudenda ſunt, quamdiu mihi integra manent, in Dei laudes aperiam. Cùm autem à Medico certum ſibi vitæ occaſum imminere accepiſſet, poſt immenſas gratiarum actiones, totis medullis exultare cœpit; moxque in hæc verba ardenti ex pectore hauſta erupit: *Lætatus ſum in his, quæ dicta ſunt mihi: in domum Domini ibimus.* Ab eo porrò tempore, cùm Eccleſiæ Sacramentis ſe muniri curâſſet, animum prorsùs ad cœleſtia transfert; confluentesque ad eum Fratres cœleſtibus monitis vberiores ad virtutes prouocat. Triduò verò, antequam è vitâ excederet, maximis corporis doloribus excruciari cœpit; in quibus, cùm ea tantùm vox audiretur: *Sit nomen Domini benedictum.* Primâ illius tridui die elapsâ, Fratrem Abundium Nouocomenſem accerſiri iubet; atque vbi ſub Secreti ſigillo ſe eatenus Purgatorias pœnas, Deo ita iudicante, luiſſe aperuit, ter ab eo in gratiarum actionem Deo, qui ſecum benigniùs egerat, Miſſæ Sacrificium offerri poſtulat; ſolemnemq; in Cœlo ab eo tempore Proceſſionem inchoari monet, quæ breui abſolui deberet: at hanc Beatorum Capucinorum, qui illum, poſtquam hinc commigraſſet, in Cœlum ſecum perducturi eſſent, ſupplicationem fuiſſe, omnibus perſuaſum fuit. Obijt tandem Auenione Vir egregius, apud omnes ſanctimonæ opinione celebris

Anno 1598.

Fr. ARCHANGELI ALARCONII, PROVINCIÆ CATHALONIÆ COMMISSARII GENERALIS *VITA, ET GESTA.*

RATER ARCHANGELVS ALARCONIVS, Concionator, in Turri Siltanâ, Hiſpaniæ Tarraconenſis Oppido, Nobiliſſimo genere ortus, cùm in Italiam profectus eſſet; ibi generis nobilitatem meliori Dei ſeruitute apud Capucinos accumulauit: quam & alij duo vterini deinde ſecuti ſunt, Ioannes videlicet, & Franciſcus. Archangelus igitur in Mediolanenſi Prouinciâ, Seraphicæ primùm militiæ inſcriptus, cùm ex eâ paulò poſt, in Neapolitanam translatus eſſet; in vtrâque Prouinciâ tantâ cum Regularis diſciplinæ, ac virtutum laude verſatus eſt, vt Neapoli Nouitiorum Magiſter creatus fuerit: quo tempore Nouitium quendam à graui carnis tentatione, triduanâ oratione, nec non panis & aquæ inediâ liberat. Veruntamen cùm libidinis ſpiritu effugato, grauior Nouitium oculorum cœcitas occupaſſet, ieiunia Archangelus, & orationes congeminat, quibus tandem Nouitium ab vtrâque tentatione liberum præſtat: Vir enim tantæ orationis erat, vt maiorem noctis partem in eâ tam immobilis expenderet, vt ſenſibus excedere videretur. Hoc ipſo tempore in Neapolitanâ Vrbe, cùm Marchionis S. Crucis Filium grauiſſimo morbo laborantem, inuocato IESV nomine, cui deuotiſſimus erat, Crucis ſigno communijſſet, incolumem reddidit. Hic quoque libet aduertere, quod Franciſcus, Archangeli germanus, cùm Neapoli ante ipſius diſceſſum, diem extremum obijſſet, eâdem ſui obitus horâ, cuidam ex noſtris Sacerdoti, qui in Conuentu Apici, ſeſe ad incruenti Sacrificij oblationem parabat, apparens, ab eo, vt illius Sacrificij virtutem pro ſuâ è pœnis Purgatorijs liberatione Deo offerat, impenſius efflagitat. Quod cùm ille ſummâ charitate præſtitiſſet, Franciſcus à Purgatoriâ pœna liber in Cœlũm euolat. Archangelus verò cùm multos in Coſſettinæ Prouinciæ fundatione labores exantlaſſet, plurimiſque virtutum, & Euangelicæ perfectionis exemplis nouam Prouinciam exantlaſſet, Barcinonæ in Conuentu Montis Caluariæ vitam cum morte commutat Anno 1598. Cuius corpus communi ſepulchro cum cæteris conditum, tertio, vel quarto poſt ipſius obitum anno, incorruptum, omniq; ex parte integrum cernitur.

FRATER MARIVS A PICELEONE FRATRVM CAPVCINORVM
COMMISSARIVS GENERALIS.

Fr. MARII A PICELEONE, S. LVDOVICI PROVINCIÆ COMMISSARII GENERALIS NEC NON PROVINCIALIS

VITA, ET GESTA.

RATER MARIVS à PICELEONE, honeſtis ac pijs parentibus ortus, cœleſtique rore irrigatus, præcoces in ætate, quæ virtuti immatura eſt, Deo pietatis fructus reddidit: Diuinis namqúe rebus ita animum addixerat, vt paſſim genu flexo ante Beatiſs. Virg. Imaginem orare, ac Sabbatho præſertim die cæteros quoque pueros, ante quandam Beatiſſimæ Virg. Iconem, quæ in paternæ domus fronte depicta erat, colligere, & cum ijs ſacras Litanias Cœlorum Reginæ decantare ſoleret. Adoleſcens verò ſtudia Pietatis augens, ſępius mente Pœnitentiæ Sacramento expiatâ, ad ſacram Synaxin accedit, pijsque alijs operibus incumbit. Deniqúe, cùm vigeſimum ætatis annum attigiſſet, deuicto ſæculo Capucinorum Caſtris adiungitur. Vix Marius Religionis palæſtram ingreſſus, cùm occultis eum tentationum telis Dæmon proſternere non poſſet, palàm varias illi hominum & mulierum ſpecies viſibiles obijciens, à cœpto illum virtutum ſtudio reuocare conabatur: at inuictus, licet nouus Religionis Athleta, quem nullâ humanâ vi, & conatu repellere poterat, oratione ac patientiâ deuincebat: ab his tandem poſt emiſſa Religionis vota liber, tantâ cœpit Regularis obſeruantiæ, ac totius Euangelicæ perfectionis luce ſplendere, vt in eum, velut nouum Religionis prodigium, Fratres oculos conuerterent: Corpus namqúe quotidiano ieiunio extenuans, ſacras B. P. Franciſci Quadragenas, ſolâ pulte contentus, quoad vixit, obſeruauit. Rerum omnium paupertate diuitem, ſimplex habitus multis præſegminibus interpolus; cella rebus omnibus, præterquam Breuiario, ac Chriſti Domini Cruce vacua; anguſtus lectulus, leui paleâ ſtratus; animus deniq; ab omni rerum cupiditate alienus teſtabantur. Pudicitiæ tam diligens ac ſeuerus cuſtos fuit; vt quam à Matris gremio acceperat, Deo in morte virginitatem reddiderit; cum Sorore,

rarò,cum cæteris mulieribus nunquam collocutus fuerit. Nihil eo aut obedientius, aut humilius extitisse, parata semper ad obediendū mens,animusq; parua de seipso sentiens indicabat. Cæteras quoque Euangelici hominis virtutes, ac præsertim orationem, Diuinarumque rerum contemplationem tanto studio prosecutus est, vt cùm in eâ maiorem diei,& noctis partem impenderet, nunquam tamen ab eâ vel satur,vel defessus recederet.Potissima tamen in Beatissimam Cœlorum Reginam deuotione ferebatur. Hoc virtutum splendore cùm Marius in Religione clarius eluceret,Generalis Commissarius in S. Ludouici Prouinciam missus,in eâ etiam Prouincialis Vicarij munus tantâ cum prudentiâ, & præclaris vitæ exemplis administrat, vt magnam sibi in eo apud omnes gloriam comparauerit. Cùm verò eam aliquando Prouinciam inspectans, inter noctis tenebras deprehensus, per syluam quandam cum Socio incederet,atrâ tenebrarum caligine immersi,quò tenderent,ignorabant. Quapropter ad Beatiss. Virg. opem confugiens,sacras B.V. cum eo Litanias persoluit: moxque affulgentem procul lucem percipit; cuius ductu, cùm ad tugurium quoddam in ipso nemore constructum, cum Socio peruenisset, solum in eo lumen offendunt,nemine prorsus, qui in eo habitaret, conspecto. Maximæ tunc ab eo Deiparæ Virgini,quæ illud ijs hospitium parauerat, gratiæ redduntur; neque immeritò: cùm enim nocte ibi in quiete transactâ, manè cœptum iter cum Socio prosequeretur, nunquam deinceps tugurium illud, licet diligentissimè conquisitum reperire potuerunt. Cum Herbæ Guardiani officio fungeretur, Beatissimæ Virginis intercessione Familiæ suæ annonam è Cœlo Angelico ministerio impetrat. Piceleoni quoque, dum Conuentus extruitur, Marius ædificationi præerat: quo tempore igne fornaci calcariæ admoto, cùm ligna ad illum ad plenam vsque cocturam fouendum defecissent, fornacarium opus pessum ire necesse erat: quapropter Marius fornacarios omnes genuflectere iubet, atque à Deo, Beatoque P. N. Francisco opem quamprimùm efflagitare. Res profectò mira! Vix absoluta oratio fuit, cùm vndiqúe plaustra lignis onusta, quorum nulla aut spes, aut prior notitia erat, ad fornacem confluunt, summâqúe omnes admiratione complent. Rursus operarijs annonam à Deo suâ oratione, haud sine miraculo exorat. Prophetiæ spiritu clarus, nec non miraculis venerabundus existit. Dum enim Vir Dei Mariniani Conuentum moderatur, Caroli Tiruultij filius septem annorum puer, ægrotans, Medicorum sententiâ iam morti

adiu-

adiudicatus fuerat; cùm ad eum Marius accedens, Sanctissimo IESV nomine ad collum appenso, Beatissimæ Virg. Litanias simul cum Socio genuflexus persoluit; ac demum illum signo sanctæ Crucis benedicit. Hæc cùm vesperi præstitisset, manè puer lætus, atque incolumis è lecto surgit, Medicosque stupore replet. Idem, in mulierem quandam incidens, quæ morbo correpta, velut exanimis humi iacebat: eam cùm manu subleuaret, ea protinus valetudine recuperatâ, iter suum prosequitur. Piceleonem, hoc anno, cum Guardiani authoritate profectus, graui capitis abscessu corripitur: quo cum 7. vel 8. mensium spatio grauissimè afflictatus fuisset; quo tempore suauissimus ex eo odor diffundebatur, eo cruciatu maximâ cum animi patientiâ tolerato, tandem consumptus, iustitiæ à Deo coronam tulit Anno 1603.

Fr. FOELICIS à PETRA HONORII, PARISIENSIS PROVINCIÆ COMMISSARII GENERALIS VITA, ET GESTA.

IN Bononiensi Prouinciâ Fr. FOELIX à PETRA HONORII, Concionator, plurimùm prudentiæ, ac virtutis commendatur; qui cùm in turbulentissimo illo rerum statu, quo Gallia, Henrico III. Rege interfecto, sub Hæreticorum armis gemebat, in Parisiensem Prouinciam, cum Generalis Commissarij potestate, ab Hieronymo à Politio, Generali, missus esset, strenuè, ac præclarè suo Officio functus est. Marfisæ Estensis filium ægrotantem Crucis signo incolumitati restituit. Demùm in patrio Conuentu maximo multorum luctu, diem supremum obijt Anno 1596.

Fr. APOLLONII BRIXIENSIS COMMISSARII GENERALIS

VITA, ET GESTA.

Frater Appollonivs Brixiensis, Sacerdos, ex illuſtri Porcellagorum progenie ortus. Hic maiores ſuâ virtute in Ordine dignitates, ac munera aſſecutus, Guardiani, Definitoris, & Generalis Capituli Definitoris ſæpe Officia, magnâ cum prudentiæ, ac virtutis laude ſubijt: ac tandem ob Iacobi à Forozarſinio mortem, Generalis totius Ordinis Commiſſarij munere functus; tantum abeſt, vt his ſibi gloriam auxerit, quin potius his ſuâ virtute gloriam contulit. Plurimis tandem pro Religione laboribus perfunctus, Brixiæ res humanas deſerit: carne poſt obitum præter morem in eo tenerâ, & palpabili renitente. Obijt 1603.

Fr. BONAVENTVRÆ A MONTE REGALI, COMMISSARII, NEC NON PROCVRATORIS GENERALIS

VITA, ET GESTA.

Frater Bonaventvra à Monte Regali, Oppido Samnitum, Concionator, Vir fuit omni prudentiæ, doctrinæ, ac virtutum genere inſtructus, atque adeò Caſtitatis amator, vt cùm à Patre ad Coniugium compelleretur, nuptias quidem, vt Patri morem gereret, inierit: at alterius Alexij inſtar, intactâ ſponsâ, domo relictâ ad Capucinos aufugerit. Inter quos, virtute clarus, S. Franciſci Prouinciam, ſex annorum ſpatio prudentiſſimè adminiſtrauit. Prælectoris Generalis Neapoli onus ſuſtinuit. Generalis Commiſſarij ſæpe officio functus, Procuratoris tandem Generalis Romæ munus magnâ cum prudentiæ laude obiuit: quo tempore Sixto V. Pontifici Maximo ægrotanti, vitæ occaſum, quem alij aperire metuebant, conſtanter annunciat, atque opportunè animam agenti ſuprema exoluit. Deniqúe multis pro Religione piè laboribus perfunctus, Regulari obſeruantiâ clarus Fulgentij extremum diem claudit Annô 1604.

FRATER SEBASTIANVS ARGYRENSIS SYRACVSANÆ
PROÆ VICARIVS PROLIS

31

Fr. SEBASTIANI ARGYRENSIS, SYRACVSANÆ PROVINCIÆ VICARII PROVINCIALIS VITA, ET GESTA.

RATER SEBASTIANVS ARGYRENSIS, seu à S. Philippo, Siculus, sacri verbi Concionator, ex honestâ illius Vrbis familiâ natus; vix octauum ætatis annum attigerat, cùm cœlesti gratiâ illius animum præueniente, virtuteq; ætatem pręcurrente, alterius Baptistæ instar, corpusculum inediâ extenuare; puerilia membra, duris necdum assueta, ciliciolo contegere; carnem necdum petulantem, ac spiritui reluctantem flagellis domare; rebus Diuinis maximâ religione interesse; solitaria orationis loca, velut amica sibi quærere; linguam deniquè, quæ vix animæ sensus exprimere nouerat, ad pietatis verba, ac pṛedicationis formam, quasi nouus Ecclesiastes explicare cœpit. In hac puer dum maiori virtutum palæstrâ seipsum exercet, & antequam bellum intentent, hostes Tartareos vincit, fremit in eum Satan, & minis sæpe, ac terroribus, verberibusque interdum aggredi festinat. At generosus puer nihil ducens Inferorum impetum maiora indies de hoste trophæa refert. Cùm primùm ad 16. annum peruenit, bonis omnibus, quæ sibi ex matris hæreditate obtigerant, in pauperes distributis, in Religionis Capucinorum arenam descendit. Sebastianus igitur, inter Seraphica B. P. N. Francisci Castra conscriptus, bello omnibus vitijs indicto, tantarum virtutum Vir fuit, vt nihil in eo vitiosum, nihil vel Aristarchi censurâ carpendum deprehenderetur. Perpetuam illum Virginitatem coluisse, inuiolata à teneris annis custodia, tantaque illius animo indita honestas, ruborquè ille virtutis color, & honestatis nuncius, qui vultum eius perfundebat, cùm verbum aliquod minus castum prolatum audiret, non obscurè testantur. Verùm ad Concionatorium munus à Deo vocatus, mirum planè, quàm feruido & Apostolico spiritu, Euangelicum opus exantlaret. Quò fiebat, vt nunquam absque spolijs opimis, atque ingenti animarum lucro à pṛedicatione rediret. Passionis verò Dominicæ cultu ita afficiebatur, vt in die Parasceues Concionem de eâ ad octauam

horam protraheret. Dum autem in Nettinâ Vrbe verbum Dei disseminat, ita Ciuium animos ad ipsius venerationem accendit, vt eo authore, Vrbis decreto institutum fuerit, vt quâlibet Veneris die, sub meridiem, quâ horâ Christus Dominus in Cruce Deo Patri spiritum reddidit, publico omnium Vrbis Campanarum sonitu signum daretur, quo vniuersi admonerentur, genuflexo Orationem Dominicam, ac Salutationem Angelicam, ad Christi Domini Passionem, ac Mortis memoriam recolendam, quinquies sibi persoluendam esse. Quàm verò pia huiusmodi institutio grata fuerit, Diuino paulò post miraculo confirmatum fuit. Cùm enim cæterarum Ecclesiarum Campanis signum in meridie personantibus, sola sancti Crucifixi Ecclesia ob æditui absentiam, à consueto signo abstineret; mox Dei virtute factum est, vt illius quoque Ecclesiæ Campanæ, nullo preterquam Angelo pulsante, signum ederent. Quæ res adeò Nettini Populi erga Dominicæ Passionis cultum animos permouit, vt piam hanc Sebastiani institutionem in hanc vsque diem, integram esse voluerit. Vir hic, vt pietate, ita & prudentiâ & Regularis obseruantiæ zelo illustris fuit. Quo factum est, vt in Syracusanâ Prouinciâ non modò inferiores, Guardiani, Custodis, ac Definitoris Dignitates passim obtinuerit: verùm & primam sedem, ac totius Prouinciæ gubernacula suâ virtute assecutus fuerit. Id ille munus tametsi inuitus susceperit, in eo tamen administrando, tantâ prudentiæ, & Regularis obseruantiæ laude excelluit, vt magnam ex eo, tum apud Deum, tum etiam apud Fratres gloriam adeptus fuerit. Verùm cùm Martyrij desiderio flagrans, id Hieronymo à Monte florum Vicario Generali exposuisset, ac repulsam passus fuisset, domesticum Martyrium, ne Martyrij palmâ frustraretur, precibus à Deo obtinuit: Etenim post hæc Elephantiæ morbo à Domino affectus ad duodevigesimum vsque mensem grauissimas, ac diuturnas illius ægritudinis molestias patientissimè tulit; & cùm inter acerbissimos illius dolores, quibus à plantâ pedis, vsque ad summum verticem tenebatur, nulla ipsius vox, preterquam Diuinæ laudis audiretur; quid in eo preter antiquas illas Martyrum coronas conspicere licebat, qui inter equuleos & catastas Diuinum nomen personabant? Ne quis autem hanc Dei correptionem ob culpæ alicuius labem illi inustam esse existimaret, id passim prestabat Diuina virtus, vt lepræ illius squamule, quibus totum ipsius corpus scatebat, inde auulsę, atque à pijs Viris, qui Sebastiani sanctitatem probè nouerant, varijs languoribus applicatę, febres curarent, capitis

dolo-

dolores depellerent, parturientes ad fœtum prouocarent, Dæmones ab obsessis corporibus eijcerent, totqúe miracula perpetrarent, vel sola aqua, in quâ illæ demersæ fuerant, epota; vt ad Viri Dei languentis squamulas iam vniuersi confluerent, Diuinamqúe in his virtutem experirentur. Post hæc è Platiensi Conuentu, Physicorum consilio, Argyram in Capulo vectus, nubem ad Solis temperiem suâ oratione impetrat. Argyram cùm primùm peruenit, totâ Vrbe, cui Viri sanctitas iam perspecta erat, ei obuiam procedente in Ecclesiam se deferri poscit; vbi sermonem tanto, Spiritus feruore conceptum è Capulo ad populum habet, vt omnes in lachrymas dissolnerentur. Mox inde ad Fratrum Nosocomium, quod in Vrbe erat, perductus D.O.M. pluribus Serui sui sanctitatem signis non obscurè testatam esse voluit: nam cùm languens ad quandam Tertij Ordinis Sororem, quæ Tutia appellabatnr, literas dedisset, dum illa epistolam legit ipsius Neptis, quæ Paralytica diu in lecto iacuerat, cùm primùm illam sancti Viri epistolam esse audit, Amitam, vt Epistolæ illius sibi copiam faciat, obnixè rogat; fore enim sperat, vt Sancti illius merito membrorum à Deo incolumitatem assequatur. Annuit Tutia; Epistolam brachio illius dextero alligat: hac spe cùm Paralytica, quæ Iosaphella vocabatur, nocte illâ obdormisset, manè surgens tàm integrè à paralysis morbo conualescit, perinde ac si nunquam eo laborasset. Miraculo hoc per Vrbem euulgato, Ioanna honesti cuiusdam Viri vxor, morbosi Coniugis tibiæ, qui formiculari morbo diuexabatur, eandem Sebastiani Epistolam adhibet, ac morbo expulso postero die fidei pręmium assequitur. Molestissimo igitur Sebastianus Elephantiæ morbo, ac tot membrorum Martyrio, duodeviginti mensium spatio, summâ animi patientiâ tolerato, postquam Fratri Illuminato Argyrensi diem obitus sui prædixisset, vniuersasqúe mentis, & corporis vires ad Diuina transtulisset, postridie morbis omnibus, ac vitæ huius ærumnis valedicens, mortalem cum immortali vitam commutat. Sebastiani obitu in Vrbe euulgato, tam ingens Populi vtriusq; sexus ad Nosocomium frequentia confluxit, vt Vrbs incolis penè orbata videretur. Vniuersi, Viri Dei manus & pedes exosculari, ac piâ deuotione in eum irruere, barbæ pilos tondere, capillos, vnguesqúe obtruncare, Habitum deniqúe ita in frusta conscindere, vt alterâ illnm tunicâ contegere opus fuerit. Dies Beatiss. Virginis Purificationi sacer agebatur, quem is longè ante obitum sibi supremum fore pręedixerat, cùm Sebastiani corpus ex Vrbis Nosocomio ad Monasterium, quod vnius milliaris &

amplius ſpatio ab vrbe aberat, Vrbis Magnatibus, ac toto populo funus proſequente, effertur, maximoque omnium mœrore tumulatur. Mox verò huius Viri apud Deum merita perſpecta eſſe cœperunt: cùm enim præter exigua quædam fruſtula in Conuentu nihil panis reliquum eſſet, quo Familia in prandio veſceretur, Vrbemque ad panes mendicandum adire, niue pręſertim cadente, pręſens Fratrum neceſſitas haud ferret, liberaliſſimus Deus Sebaſtiani merito Eſurientes Angelico miniſterio pauit. Poſthæc, cùm Frater Humilis à Noto, Sacerdos, linteolum, quo Sebaſtianus lepræ vlcera ſibi viuens extergere ſolebat, ſecum ex deuotione ferret, accidit, vt Tertiariam quandam ſibi conſanguineam, Caſſandram nomine, viſu ex nimio fletu orbatam, inuiſeret: quæ cùm ab eo quicquam, quod Sebaſtiani vſui aliquando miniſtratum eſſet, expoſceret, is linteolum profert; quod illa, inuocato Dei & Sebaſtiani nomine, cùm ſibi oculis admouiſſet; eo ipſo tempore oculorum lumen recipit. Paucis inde elapſis diebus, cùm Antonia Caſſandræ famula graui ſtomachi dolore laboraret, Sebaſtiani linteolum ab Herâ poſtulat, eoq́ue ſtomachum refouens, mox ab eâ moleſtiâ liberatur. Squamulæ verò, quæ ex huius Serui Dei adhùc viuentis leprâ ſcatebant, à Virgine quadam Tertij Ordinis Sorore, apud ſe religiosè aſſeruatæ, pleriſq́ue quartanâ ac tertianâ laborantibus, alijsq́ue ægrotis poſt illius mortem, incolumitatem contulêre. Conſtans quoque fama eſt, Dæmonem ab obſeſſo mulieris corpore earum virtute expulſum: quamobrem ſpiritus illi nequam adeò illius memoriam exhorrebant, vt cùm illius Caputium aliquando arreptitio cuidam impoſitum fuiſſet, eo Dęmon tam acerbè diſcruciaretur, vt clamores, ac eiulatus in Cœlum vſque efferret. Hinc ſemel Dæmon in obſeſſo corpore interrogatus, num Sebaſtianum agnoſceret; & quonam is loco tunc degeret; reſpondit: De Vlcerato illo quæris? Heu! Heu! noſtras ille rapuit ſedes.

Obijt autem Vir Sanctus
Anno 1583.

***

Fr. IACOBI MEDIOLANENSIS, EIVSDEM PROVINCIÆ VICARII PROVINCIALIS

VITA, ET GESTA.

FRATER IACOBVS MEDIOLANENSIS SACERDOS, è Nobili Tuſſanorum familiâ Mediolani natus, è Scantiorum genere matrem habuit. Puer ſub piâ matris educatione, optimis moribus ac literis inſtructus, vbi vigeſimum ætatis annum attigit, fallaces mundi illecebras fugiens, Diuino afflatu ad Capucinos ſe contulit, floreſcentemq; ætatem Deo maturè conſecrauit. Hic igitur omnes animi neruos in Regulæ obſeruantiam intendens, eam tàm integrè aſſecutus eſt, vt illi omnium opinione in Regularis obſeruantiæ diſciplinâ ſecundus nemo, hanc inter Fratres laudem adeptus fuerit, vt nemo illo humilior, nemo pauperior, honeſtior nullus haberetur. Tanta in eo morum honeſtas, tanta ſenſuum mortificatio, tamq; Religioſa in omnibus diſciplina elucebat, vt vniuerſos ſuo aſpectu, ac conuerſatione ad virtutem alliceret. Atq; inde factum eſt, vt cum maximis his virtutibus amplior quoq; prudentia reſponderet, maiores in Mediolanenſi Prouinciâ dignitates conſecutus, haud rarò quoque ſupremum in eâ Miniſtri Prouincialis munus obtinuerit. Vir hic pretioſi temporis iacturam, ac vanas Fratrum confabulationes ita exhorruit, vt nihil ex illius ore minus graue, aut virtute dignum vnquam auditum fuerit. Horas Canonicas, quæ in Choro perſoluuntur, ſummâ religione proſequebatur, eâ inter alias ratione, quia ex Nicephori, Caliſti, & Socratis teſtimonio didicerat; ſanctum Ignatium Martyrem (qui tertius in Eccleſiâ Antiochenâ à Petro Apoſtolo Hierarcha fuit, & cum Apoſtolis omnibus plurimo tempore vixit) Hymnos, quos ab Angelis alternatim in Cœlo decantari audierat, in Antiochenâ Eccleſiâ primùm eo modo concini iuſſiſſe. Res ſacras, ac præſertim Auguſtiſſimum Euchariſtię Sacramentum maximâ Veneratione complectebatur; & nunquam abſque longâ oratione ad ſacra Altaris Myſteria peragenda accedebat. Adhæc paupertatis altiſſimæ ſtudioſiſſimus, nihil in Monaſterij, cùm Superior eſſet, ſuperfluum, & abundans ferebat: nihil etiam quantumlibet tenue, & exiguum deperire patiebatur. Huius Viri integerrima vitę probitas, morum grauitas, ac prudentiæ magnitudo, cùm primùm S. Carolo Borromæo,

S.R.E. Cardinali,ac glorioso Mediolanensis Ecclesiæ Antistite perspecta fuit, mox tantum illi apud sanctum Virum gratiæ, ac beneuolentiæ conciliauit,vt is sæpe illius operâ, ac consilio in grauissimis Ecclesiæ suæ rebus vsus, vix eo carere posse videretur. Celebre in Mediolanensi Vrbe Virginum Monasterium B. Agneti dicatum, in quo Regularis obseruantiæ vigor, sęcularium cupiditatum æstu incalescente, ita aruerat, vt vix Religiosæ Congregationis faciem præ se ferret:Iamq; fermè de earũ Reformatione S.Carolus Borromęus desperauerat,cum Iacobi illius prudẽtiâ,pietate,patientiâ,ac pręsertim precibus ad perfectã Regulæ obseruantiam illas reuocat. Hinc tantam Iacobus apud S. Antistitem prudentiæ, ac pietatis existimationem sibi comparauit,vt quo tempore lues illa grauissima Vrbem, ac totum Mediolanensem agrum occupauerat;Sanctus idem Cardinalis, tanti Viri prudentiâ, ac virtute perspectâ, illius in curandis Vrbis ægrotis opportunè consilio vsus,eundem,ac plerosq́ue nostrę Familiæ Fratres in partem sollicitudinis, ac laboris vocauerit: quorum magna pars, in eo Charitatis ministerio, vltrò libentissimè pro Christo vitam profudit. Illud autem Iacobus hoc tempore insigne pietatis testimonium prębuit, quod S. Caroli, tum in eum, tum in Capucinorum Ordinem maximè beneuolentiam auxit. Mediolanensi tunc is Conuentui præerat, cùm frigore inualescente ægrotorum domus, quæ Lazaretum nuncupatur, ob magnam ægrotantium copiam, stragulorum penuriâ laborabat; ex quo graue infirmis, qui frigore cruciabantur, incommodum exoriebatur: quod vbi Iacobo renunciatum fuit, is plaustrum lodicibus, quæ familiæ necessitati inseruiebant, onustum, ad piam domum vehendum curat; suorum potius sibi incommodum eligens; quàm ægrotis piâ charitate deesse. Quo facto,totam ita Vrbem permouit, vt pleriq́ue eo exemplo adducti,deinceps abundè,quæ ægrotis necessaria erant, ministrarent.His maximis pietatis Officijs cùm Iacobus sedulò animum intenderet, eam sibi in Vrbe sanctimoniæ famam comparauerat,vt ab omnibus vir Sanctus haberetur: tantiq́ue à sancto Carolo, qui illius sępè prudentiam expertus fuerat, existimaretur, vt absque illius consilio nihil sibi arduum, ac difficile aggrediendum putaret. At neque communi huic de illo opinioni apud omnes conceptæ diuina è Cœlo confirmatio defuit: nam semel cùm inter plaustri rotas maximo, ac certo vitæ periculo dilaberetur, Diuinâ virtute bobus pręter morem immotis stantibus, à mortis periculo liberatur. Dum igitur Vir hic præclarus Mediolanensem Prouin-

ciam, quam rursus administrandam susceperat, omni studio ac diligentiâ curat; in Mediolanensi Conuentu laboribus atque itineribus confectus, in ægritudinem incidit; quæ cùm indies grauior fieret, à S. Carolo humanissimè inuisitur: qui per duarum horarum spatia cum eo familiariter collocutus, ab eo digrediens astantibus ait: Doleo magnopere; quandoquidem magnus Dei Seruus morte nobis eripitur. Ab eo verò tempore Iacobus, cùm extremam sibi vitæ metam imminere intelligeret; toto studio in supremum sese diem parat, quam æquâ sanctimoniæ famâ tandem absolutam claudit, cuius cum primùm obitum sanctus Antistes persensit, nullâ interpositâ morâ pro eo Domino Missæ Sacrificium obtulit, vt sua defuncto apud Deum officia redderet, quem apud homines fidelissimum sibi cooperatorem habuerat. Obijt Vir præclarus Anno 1584.

Fr. ZACHARIÆ A TREBIANO, GENVENSIS PROVINCIÆ VICARII PROVINCIALIS

VITA, ET GESTA.

RATER ZACHARIAS à TREBIANO, Prouinciæ Genuensis Sacerdos, Vir ad omnem Regularis disciplinæ normam compositus, Paupertatis cultor eximius; abstinentiâ insignis; charitate in cunctos, prȩsertim infirmos singularis; vitæ austeritate clarus; prudentiâ admirabilis, diuturnoque rerum vsu exercitatissimus. Hic cùm honores, ac dignitates omni studio refugeret, eò magis ad honorum culmina rapiebatur. Quo factum est, vt sȩpe Guardiani, Definitoris, ac Prouincialis Ministri in Genuensi Prouinciâ munere magnâ cum admirationis laude functus fuerit. Cùm tamen eo munere fungeretur, quantumlibet ex itinere defatigatus, ad Matutinas Horas, communes Orationes, flagellationes, ac cȩtera Ecclesiæ munera cum alijs conueniebat; ac prȩter communes cibos, nullum sibi ministrari permittebat. Cùm verò deposito Prȩlationis onere, graui senectute varijsque morbis, ac præsertim quartanâ febre premeretur, aliquando illi ab Infirmorum Prȩfecto persuasum fuit, vt ad leuandas morbi molestias, hyemali tempore crepidis vteretur; vel saltem laneo panno sandaliorum aream communiri pateretur. Vtrumque præclarus hic Dei Seruus respuit, his verbis vsus: Ne me, Frater, quæso,

iam ſenem, & ad occaſum properantem, nunc primùm, quæ priùs multo labore conſtructa ſunt, euertere cogas. Haud equidem ignoro, ob infirmum, ac imbecillum corporis mei ſtatum, quæ perſuades, neceſſaria fore: at quale Iunioribus exemplum relinquam, cùm Zachariam Senem à vitæ auſteritate ad laxiorem deflexiſſe, ac mollioribus ſandalijs vſum eſſe intellexerint? An non & ipſi, quod in Seniore perſpexerint, id quoque ſibi licere exiſtimabunt? Abſit, Frater; vt hæc vitæ mihi macula irrogetur. Plurima huius ſancti Viri geſta, ac virtutes à noſtris ſilentio pręteritas fuiſſe, noſtra M. S. teſtantur: quibus eam apud Deum gratiam conſecutus fuerat, vt pleraqúe futura pręnoſceret: abdita quoque quamplurima, quæ nulla pręterquam Dei luce agnoſci poterant, pro rerum, ac perſonarum exigentiâ manifeſtaret. Nouitium ad Phyſicorum deſperationem ægrotantem, ac Dæmonis tentatione de Dei miſericordiâ deſperare incipientem, impoſito Profeſſionis Caputio à tentatione penitus liberat; ac tandem Nouitius Eccleſiæ Sacramentis munitus ſpiritum in Dei miſericordiæ ſinum exhalat. Poſtremò Vir hic pręclarus, cùm multis pro Genuenſi Prouinciâ pijs laboribus functus eſſet, Septuagenario maior in Conuentu Genuenſi, haud exiguâ ſanctimoniæ famâ poſt ſe relictâ Anno 1585. cum pietate quietem in Domino accipit. Biennio verò poſt mortem expleto, corpus ipſius ita integrum, & incorruptum in ſepulchro reperitur, vt anima incorruptibili gloriâ donata crederetur.

Fr. IOANNIS BAPTISTÆ PRATTENSIS, BONONIENSIS PROVINCIÆ VICARII PROVINCIALIS
VITA, ET GESTA.

RATER IOANNES BAPTISTA PRATTENSIS, Bononienſis Prouinciæ Prędicator; Hic cum Bononiæ inter ſęculares Iuuenes, Ciuilium ac Sacrarum Legum ſtudijs operam nauaret, ſæculi vitia ſtudioſè fugiens, dignam Religioſo homine in ſęculo vitam degebat; ita vt quartam, & ſextam feriam cuiuslibet hebdomadę arcto panis & vino ieiunio coleret. Hinc ad pręſtantiora Religionis ſtudia à Domino euocatus, cùm libros vniuerſamq; domus ſuppellectilem, ne veſtimentis quidem ſibi relictis, in pauperes

erogâsset; tantâ morum honestate, actuum moderatione, oculorum modestiâ, animi humilitate, totiusque interioris, atque exterioris hominis compositione vitam instituit; vt qui perfectum, ac numeris omnibus absolutum Religiosi hominis simulacrum expeterent, ijs vnus Ioannes Baptista satis esset: Etenim in eo vniuersa virtutum genera tam præclarè elucebant, vt eum, velut Cœlestem hominem, omnes tum Fratres, tum Sæculares homines admirarentur. Inerat ei quædam naturæ grauitas, cum animi humilitate, & affabilitate coniuncta, quæ vniuersos ad sui beneuolentiam, ac reuerentiam attrahebat; grauitati, prudentia coniuncta erat. Hinc postquam ad Nouitiorum curam vocatus fuit, ad Ministri Prouincialis dignitatem euectus, tanto consilio ac prudentiâ, totque virtutum exemplis munus illud administrauit, vt Bononiensis Prouincia, eo moderatore, tum in Regulari disciplinâ, tum in omni virtutum genere incrementa dederit. Nihil ex illius ore vanum, aut inane defluebat: tanta in puniendo ei mansuetudo inerat, vt cùm aliquando flagellationem iniunxisset, eiusdem se flagellationis Socium adhiberet; ita vt qui aliquam ab eo correptionem tulissent, non solum meliores fierent, verùm etiam singulari illum amore complecterentur; adeoq; vt nullus (quod perrarum ac insolitum est) quamdiu is Prouincialis munus gessit; neque post illius è vitâ discessum, de eo vnquam conquestus fuerit. Tantâ inimicos Charitate prosequebatur, vt aliquando, qui sibi necem machinatus fuerat, amplexatus, rem perpetuo silentio inuoluerit. Hac Cœlesti Prudentiâ Nouitium quoque Antonium nomine Fauentiæ à graui quadam Satanæ tentatione liberat. Regularem obseruantiam, ac præsertim Euangelicam Paupertatem, antiquamq; Ordinis simplicitatem à Patribus traditam, quamdiu Bononiensem Prouinciam rexit, illæsam seruauit. Animum verò ab omni honorum ambitu tam alienum gerebat, vt non nisi inuitus ad dignitates raperetur. Inter eas autem tantâ humilitate infima quæque domus obsequia præstare visus est, vt coquinaria vasa abluere, domus pauimenta verrere, Fratrum pedes lauare, aliorum tunicas resarcire, legumina cum Fratribus Laicis mundare familiare illius studium esset. Ad quendam Agricolam odijs sæuientem pransurus aliquando accedens, pluribus verbis, ac rationibus reconciliationem persuadere nititur; quo tamen Ioannis Baptistæ verba nihili faciente, ne quicquam cum eo commune haberet, sed neque cibos tanquam Dei amore dignos acciperet, Pallio, ac Sandalijs in prandij pretium proiectis, confestim ad Conuentum viam

carpit: quo egresso, à mulieribus, quæ Viri sanctimoniam nouerant, tot gemitus, tot eiulatus funduntur, vt Agricolæ animus mollescere cœperit, ac in mutuam cum hostibus pacem consenserit. Perditum quoque Virum, qui in ipso summo vitæ discrimine, nihil præter in Deum blasphemias, ac Diabolica verba eructare audiebatur, fusis pro eo obsecrationibus, ac communi Fratrum flagellatione institutâ, Ecclesiâque proprio sanguine conspersâ, ita eum ad pœnitentiam commouit; vt cùm animam, quam septimo abhinc anno inexpiatam gesserat, Sacramento à peccatis expiasset, ac Dominico Corpore multis lachrymis, ac veræ pœnitentiæ gemitibus recreasset, sacro tandem Oleo inunctus obierit. Occultas quoque animi cogitationes Ioannes Baptista penetrans, Clericum aliquando Mercurialem nomine, ex itinere defessum; qui cùm vuas rubentes in vineis conspexerat, sed propter Patris rigidum ieiunium tristis ijs recreari desperaret, accitum his verbis affatur: Quid tu, Mercurialis, intus in animo cogitatione volutas? Age; citò ad Vindemiatores illos accede; ab ijsque vtriqúe vuam postula. Quâ allatâ, ne pudorem Clerico excitaret, ex eâ paululum degustans, reliquam illi edendam tradit. Pari quoque modo in vespere, cùm apud Ordinis Benefactorem lautiori mensâ, varijs carnibus instructâ, excepti fuissent, Charitati magis consentaneum existimauit, spontaneum ieiunium ipso etiam carnium esu violare, quàm necessariæ alijs refectionis confidentiam adimere. Quapropter, cùm ciborum, qui appositi erant, nonnihil leuiter degustâsset, non ieiunium soluit, sed Charitatem ieiunio prętulit, ieiuniumque fraternâ Charitate accumulauit. Tandem præclarus hic Vir, cùm Bononiensem Prouinciam multis virtutum exemplis illustrasset, Fauentiæ graui morbo discruciari cœpit; in quo, cùm admirabilis patientiæ, ac pietatis documenta cęteris præbuisset; morti tandem proximus, Regulæ codicem manu tenens, oculosque lachrymis perfusos ad Cœlum attollens, eorum, quæ in promissam Regulam fortè deliquerat, à Deo veniam postulat: Virginemque Deiparam, ac B.P. Franciscum sibi propitios inuocans, sic tandem letho oculos claudit, immortaleque post mortem apud suos nomen reliquit. Obijt Anno 1586.

FRATER IACOBVS A PETRA RVBIA FF[um] CAPVC[um].
PICENÆ PRÕÆ VICARIVS PROL[illegible] 32.

Fr. IACOBI A PETRA RVBIA, PICENÆ PROVINCIÆ VICARII PROVINCIALIS

VITA, ET GESTA.

RATER IACOBVS à PETRA RVBIA, Picenæ Prouinciæ Sacerdos, tametsi genere ignobilis; virtute tamen, ac rerum gestarum splendore illustrissimus, cùm primùm Religionis spiritum hausit, cum vitæ austeritate exactissimam Regularis obseruantiæ disciplinam complexus, id suâ virtute assecutus est; vt post inferiores illius Prouinciæ dignitates præclarè administratas, ad supremum Prouincialis Ministri munus, Electorum omnium consensu assumptus fuerit. Quo in munere virtutes, quas ante susceptum onus sibi comparauerat, plurimis nouis virtutibus auxit. Exteriorem namque hominem primùm ornabat Abstinentiæ virtus, quâ tam seuerâ gustus sensum lege coërcere consueuerat; vt cùm pleraqúe, præter ea, quæ ab Ecclesiâ, vel Regulâ præscribuntur, ieiunia obseruaret, in his sæpissimè nullum, præterquam panis, & aquæ edulium ac potum gustaret. Verùm alteram huic seueriorem abstinentiæ legem copulans, ipsam quoque panis saturitatem sibi prohibuerat: quo fiebat, vt perpetuâ ferè inediâ vexaretur. Porrò id sibi Iacobus fixum in animo statuerat, eo tantummodò cibo vti, qui ad vitæ alimentum illi satis esset: quare ab ijs omni diligentiâ cauebat, quæ vel gulæ appetitum irritarent, vel ex naturæ propensione peculiarem illi oblectationem afferrent. Hinc cùm naturali quodam appetitu ad fructuum esum traheretúr; vt sensus voluptatem iugularet, per 40. annorum spatium, vltrò à cunctis fructibus sese continuit. Quadragesimale Epiphaniæ ieiunium quadraginta annorum spatio absque vllâ intermissione possedit, neque itinere, vel infirmitate, ac virium imbecillitate confectus, ab eo arceri potuit. Illustrabat præterea morum honestas; quâ Vir hic ita præditus fuit; vt cùm trium annorum spatio Nobilis cuiusdam Matronæ, cui ex Ministri Generalis indulto, Anconæ Confessiones excepisset, eam nunquam ex vultu, sed ex voce tantummodò loquentem agnouerit. Exornabat denique altissimæ Paupertatis cultus, cuius sic amore afficiebatur, vt nec quicquam penitus illius

animum oblectaret, nisi in eo paupertatis vestigia intueretur. Admirabilem vitæ ipsius austeritatem, carnis macerationes, corporis castigationes, cæterasqúe sensuum mortificationes pretereo; quibus exteriorem hominem ita ad virtutem composuerat; vt ab eo quisque ad benè, beateque viuendum documenta haurire valeret. Cæterum interiorem illius animi faciem tot preclaræ virtutes honestabant, vt quænam illarum potiorem in eo locum sibi vendicaret, haud facilè dignosci posset. Fulgebat Humilitas, quæ hominem, licet dignitate conspicuum, ad vilia quæqúe, ac infima domus officia absqúe vllo discrimine obeunda prouocaret. Elucebat Mansuetudo, quâ illatas iniurias, ac contumelias tam bellè excipiebat, vt contumeliosos ipsos beneficijs oneraret, ac maiori beneuolentiâ complecteretur. Ardebat Charitas, quæ illum ad vniuersas gregis sui oues tanto studio curandas pelleret; vt pro ijs seipsum impendere non dubitaret. Neque enim ob grauioris morbi, ex quo sæpè sanguinem ex ore euomere compellebatur, afflictationem, aut alterius ægritudinis incommoda, visitationem vnquam omittebat. Flagrabat deniqúe frequens, ac feruens orationis studium, quod cùm hominem ab hominum, quoad fieri poterat, consuetudine abstractum, ad solitaria vt plurimum loca orationis amica propelleret, Diuinarum rerum contemplationi vbiqúe tam aptum, atque assiduum præstare consueuerat, vt maiorem in eâ nocturni temporis partem insumeret. Hinc plerumqúe Dæmonum, qui pias illius vigilias, ac orationis studium interturbare conabantur, infestationes tulit, technas detexit, ac de eo gloriosas victorias obtinuit. Cæterum assiduum hoc feruentioris orationis studium, pleraqúe illi à Deo dona conciliauerat, quæ Cœlestem potiùs quàm communem hominem indicarent. In his fuit Prophetiæ spiritus, quo imbutus multarum rerum, quæ deinde acciderunt, futurum euentum prædixit. Huius orationi adscriptum fuit, vt cùm Romam Anno 1584. ad Generalia Comitia cum alijs quatuor pergeret, quinque panes illis è Cœlo ministrati fuerint. Asculi quoque sancti Viri merito vas vino vacuum semiplenum redditur. Plurimæ verò Beati huius Viri reuelationes, ac gesta desiderantur, quæ suo tempore minimè conscripta, hominum nunc memoriam effugiunt. Hic tandem in Asculano Conuentu morbo oppressus, cùm iam ad vitæ finem peruenisset, à Paulo Sarnanensi, quota hora noctis sit, percunctatur. Cui cùm Paulus quintam imminere dixisset: Bene, (inquit,) duæ duntaxat mihi adhuc vitæ horæ supersunt. Neque eum hora præterijt:

septimâ

ſeptimâ namque noctis horâ, ſenſibus integris, animoque optimè cum Deo compoſito, inter Dei laudes ex hoc mortali domicilio migrat. Cuius poſt mortem gloria cuidam Fratri diuinitùs declarata fuit; qui cùm in Eccleſiâ ſolitarius oraret, magnam Fratrum Capucinorum turbam, conſuetæ Proceſſionis more, Eccleſiam ingredientem conſpicit. Hi cùm albas veſtes induti præcederent, Iacobus & ipſe albis indutus, ac inſuper magnificâ quadam ſtolâ auro texta, ex qua pretioſiſſimæ fimbriæ pendebant, amictus, atque in ſellâ geſtatoriâ à pluribus in teſtimonium honoris delatus ſequebatur: qui cùm ad orantem Fratrem perueniſſet, primùm culpæ illum cuiuſdam arguit; tùm poſt colloquij longioris moram, tandem in Cœlum conceſſit. Frater verò, qui hac viſione fruitus eſt, quæ ſibi dicta fuerant, ſilentio celans, Iacobi duntaxat gloriam velut certam cunctis prædicauit. Obijt Vir Sanctus Anno 1586.

Fr. AMBROSII A CIVITATE DVCALI, VMBRIÆ ET S. FRANCISCI PROVINCIÆ VICARII PROVINCIALIS

VITA, ET GESTA.

FRATER AMBROSIVS à Ciuitate Ducali Concionator prudentiâ ac virtutibus clarus, cùm ſummâ vitæ integritate, morum diſciplinâ, Regularis obſeruantiæ zelo, ac conſilio antecelleret, S. Franciſci Prouinciam tàm præclarè per aliquot annos adminiſtrauit; vt & auſterioris vitæ exemplis, & ſuâ virtutum luce maximè Seraphicam huius Prouinciæ Familiam illuſtrauerit, ac Regulari obſeruantiâ auxerit. Hic Vmbriæ Prouinciam nudis pedibus, abſque Sandalijs, toto triennij ſpatio colluſtrans, ardentioribus verbis filios ſuos ad virtutum perfectionem alliciebat. Feruentiſſimus quoque ſuæ tempeſtatis Concionator fuit; Dominicæ potiſſimùm Paſſionis inculcator. Virginitatem perpetuò coluit: cui cùm Dæmon mulieris cuiuſdam procacitate inſidias tendit, fugatâ muliere illius technas euadit. Tantæ deniquè virtutis fuit, vt ad mulierem moribundam, Adrianam nomine, vocatus, quæ tum auditus, tum linguæ iam ſenſu carebat, cùm eam nomine ſuo appellâſſet, illa protinus ad ſenſus rediens, ac rediuiua reſponderit, breuiq; incolumitatem aſſecuta fuerit. Hic tandem cùm ad 60. ætatis annum,

cœleſti-

cœlestibus opibus diues, pertigisset, Spoleti graui morbo corripitur. Obijt verò Vir præclarus sanctimoniæ famâ apud omnes relictâ, Anno 1587. Cuius illud post mortem argumentum fuit, quod ipsius caro tam mollis, ac tractabilis, faciesque tam decora extitit, perinde ac si viuentem, non defunctum ostenderet: quem præterea, hac ipsa sui obitus die, Fr. Valentinus Interamnensis, Vir virtute clarus, ad Cœlestem gloriam ascendentem conspexit.

FRATER PETRVS A MVRRO FF.[um] CAPVC.[um] PICENÆ
PROÆ. VICARIVS PROLIS.

Fr. PETRI A MVRRO,
PICENTIS PROVINCIÆ
VICARII PROVINCIALIS
VITA, ET GESTA.

RATER PETRVS à MVRRO, Sacerdos & Concionator, Vir præclarus, cùm apud ſęculum Iuriſperitiâ, clarus, Prætoris aliquando officio, haud ſine integritatis laude functus eſſet, muneris illius periculo territus, ad tutiorem vitæ ſtatum apud Capucinos ſe contulit. Vbi admirabilem vitæ rationem inſtituit, tot maximarum virtutum ſplendore illuſtrem; vt cùm primùm hæc, velut in theatrum prodiêre, is protinus tum ad mediocres, tum ad ſummos in Piceni Prouinciâ dignitatum honores euectus fuerit. Picentem Prouinciam Vir hic aliquamdiu tantâ prudentiâ, conſilio, Regularis obſeruantiæ rigore, virtutum exemplis, ac ſanctimoniæ laude adminiſtrauit; vt nihil in eo, quod ad optimum Religioſi Gregis Paſtorem ſpectaret, deſideraretur. Tantâ Vir hic illuſtris in vultu, in geſtu, in verbis, ac totius corporis compoſitione, pudicitiæ venuſtate fulgebat; vt qui in eum oculos conijceret, protinus illius virtutis amore caperetur. Quo fiebat, vt non niſi ægrè cum mulieribus colloqueretur: raro etiam, niſi id neceſſitas interdum poſtularet, cum Fratribus conuerſaretur: diutius enim in ſolitudine orare, ac diuinæ contemplationi vacare ſolitus erat. Hinc Diuinæ prędicationi inſiſtens, cùm Dei verbum priùs cum oratione maritaret, haud mirum, quod vberes ſemper animarum fœtus produceret, & copioſos Chriſto filios generaret. Cùm ſemel prędicaturus per Montis S. Martini Oppidum iter faceret, cuiuſdam nobilis tot vulneribus ſaucij, vt illius à Medicis ſalus iam deſperata eſſet, cùm poſt orationem ter vulnera ſigno Crucis obſignâſſet, ſtatim morbo miteſcente æger ad priſtinam incolumitatem redijt. Poſt hæc, cùm in Conuentu Vrbini Guardiani munus ageret, mulier quędam Nobilis hydropiſi laborans, Crucis ſignum inſtantiſſimè ab eo ad morbi curationem quęrebat. Cui Petrus, importunis mulieris precibus victus: Ego quidem, mulier, quo fungor Sacerdotis officio, Crucis ſignum exhibebo: tu ne malum Sacerdotem conſideres; ſed plenam in Deum fidem erige, qui

potenti hoc Crucis ſigno incolumitatem conferre valet. Tum Crucis ſigno ſuper ægram formato, abijt. Poſtridie illa incolumis è lecto ſurgit, ad Capucinorum Eccleſiam ſe confert, Deo, & Petro Dei Seruo gratias actura. His & alijs Dei donis cohoneſtatus Vir illuſtris, cùm ſuum iam vitæ finem ſibi imminere intelligeret, Amendulam proficiſcitur; vbi, vt extremum diem clauderet, iam pridem à Domino petierat: ibiqúe viſitationis curriculo interrupto, aduerſâ valetudine correptus, ad vitæ coronam euolat Anno 1588. Poſt ipſius obitum Fr. Gabriel à Monte Nouo, & Vincentius à Porciâ, qui Viri ſanctimoniam venerabantur, inter ſe condicunt, vt quid Petro poſt mortem in Dei iudicio acciderit, impenſius in oratione à Deo poſtulent. Haud diu ab ijs oratum, cùm vterque ſuâ Petri viſione potitur. Prior Gabriel, cùm Petrum, velut in Capitulo Fratribus prædicantem, ac valedicentem perſpexit; ad ſe tandem conuerſum, hisque verbis compellantem audit: Eia, Gabriel, meas ego partes egi: iam verò tuæ partes incipiunt. Hisque dictis euanuit. Quibus, cùm illum in Prouincialis munere ſibi ſucceſſurum prænunciaſſet, res, vti prædixerat, euenit. Alter verò Vincentius Petrum hilari vultu inter ſplendidos quoſdam Miniſtros conſiſtentem cernit: qui cùm Sacra Myſteria celebraturus eſſet Pontificalibus illum veſtibus niue candidioribus ornabant: ex quo illum in cœleſti gloriâ inter optimos Eccleſiæ Paſtores collocatum didicit.

***

FRATER BERNARDVS AVXIMENSIS FFrum CAPVCINORVM
PRŌÆ PARISIENSIS VIC·PROLĪS

34

Fr. BERNARDI AVXIMENSIS, PROVINCIÆ PARISIENSIS VICARII PROVINCIALIS VITA, ET GESTA.

RATER BERNARDVS AVXIMENSIS, Concionator, tenui ex familiâ ortus, natalium obſcuritatem maiori virtutum luce illuſtrauit: Cùm enim maturâ iam ætate inter Capucinos adſcriptus eſſet, maiori cum prudentiâ Euangelicæ perfectionis ſtudium aggreſſus, breui illud virtutum culmen attigit; vt inter illuſtriores illius Prouinciæ Viros locum, & nomen ſibi compararet. Regulæ, & Conſtitutionum Generalium obſeruantiſſimus, tam ingenti paupertatis, abſtinentiæ, atque auſteritatis rigore excellebat; vt cum carne fœdus pepigiſſe videretur, ne vllâ vnquam ſenſus voluptate frueretur. Pauli Apoſtoli conſilium ſecutus, ab omnibus ſe abſtinens, ipſa quoque naturæ neceſſaria interdum exuebat. Cæterùm perpetua illi erat cum ciborum ſatietate lucta: Sextas quaſque Ferias, ac reliqua Domini Sabaoth, & Beatiſſimæ Virg. atque aliorum plurimorum feſtorum peruigilia, perpetuo panis & aquæ ieiunio celebrare conſueuerat. Hyemis verò tempore, in frigore, & nuditate Domino famulabatur. Porrò quàm Deo id gratum eſſet, Cœleſti aliquando teſtimonio manifeſtum fuit: Cùm enim brumali tempore è Galliâ Romam proficiſcens, inter Auenionem & Maſſiliam cum Socio iter faceret, frigidiſſimâ aëris temperie penè gelu conſtringerentur; eo tempore puer quidam egregius teſtam prunis ardentibus plenam gerens, à tergo accedit; hiſque illos gratioſè verbis affatur: Patres mei, ſi vos frigus cruciat, ad ignem accedite. Illi verò cùm facie ad Puerum verſâ, à tergo reſpicerent, maximam ignis pyram in planitie mox ardentem conſpiciunt: quo dum pergunt puerum cum teſtâ inde euaſiſſe animaduertunt. Quapropter ad rogum accedentes, dum frigus depellunt, Diuinam Clementiam pijs laudibus extollunt. Tantâ ſui ipſius deſpectus cupiditate flagrabat, vt tametſi dignitate ſuperior eſſet, vilia tamen quæque domus miniſteria iucundiſſimè ſubiret: Sæpe etiam in Capitulo ſeipſum genuflexus coram

Fratribus accuſaret, ac flagellis cæderet. Præter hæc prudentiâ, & conſilio ita excelluit, vt Secundus in Pariſienſi Prouinciâ Vicarius electus fuerit: quo in munere tanto virtutum ſplendore coruſcauit; vt non modò gregarios homines, verùm & ipſos Reges ad ſui admirationem, atque amorem alliceret. Quadam Natalis Domini die, cùm Henricus III. & Ludouica Regina Coniunx ad Eccleſiam noſtram conueniſſent; accidit, vt Vir quidam à Dæmone obſeſſus nimium ſtrepitum ederet: at Bernardus vix primo Dæmonem pręcepto ad exeundum compulit; cùm is præcepto obediens, hominem liberum reliquit: ex quo maiorem ſibi ſanctimoniæ famam comparauit. Pariſienſem Prouinciam bis Vicarij Prouincialis in eâ munere functus, plurimùm in Regularis obſeruantiæ perfectione, verbis, & pręclaris vitæ exemplis confirmauit. Ita Orationis ſtudio tenebatur, vt aliquando in quædam ſolitaria Conuentus Meudonenſis Oratoria ſecedens, ab omni conſortio remotus, priùs quindenos, poſtea quadragenos in Oratione, & rerum Diuinarum contemplatione dies inſumeret. Porrò, ex frequenti Orationis ſtudio, & diligenti ſui ipſius cuſtodiâ, cui ſedulò inuigilabat; tanta in eum mentis puritas emanauerat; vt non ſemel, cùm ad Pœnitentiæ Sacramentum accederet, è vultu lucis radios fulgurare viſus fuerit; qui Cœleſtis interni candoris teſtes eſſent. Haud rarò quoque à Nobilium pediſſequis, per Capucium huc, illucque raptatus, ſuâ patientiâ vniuerſa hominum ludibria ſuperabat. Vir fuit omnium opinione ad miraculum pius. Cùm in Galliæ Regno aliquando bellici tumultus ebullire cœpiſſent; numeroſo Fratrum agmine Pariſijs conuocato, ſolemnem ex his ad publicam Regni quietem à Domino impetrandam à Pariſienſi Conuentu ad Carnutenſem vſque, duodeviginti leucarum Gallicarum ſpatio, Supplicationem inſtituit: in qua Fr. Angelus Ioioſæus, qui ſuperiori anno de ſæculi delicijs, atque è ſublimiori Ducalis Dignitatis gradu, ad Capucinos euaſerat, grauiori Cruce onuſtus, ac ſpineâ Coronâ redimitus; vtpote Diuinam Chriſti Domini perſonam referens, cæteros pręcedebat. Porrò res noua, & pietatis plena, populos maximè permouit, vt Viri pietatem maximè commendarent. Bernardus igitur, cùm ad ſextum vſque annum Pariſienſem Prouinciam magnâ cum prudentiæ, & ſanctimoniæ laude adminiſtraſſet, in Picenum redit: vbi dum ardentius verbum Dei diſſeminat, Euangelicamque prædicationem præclarioribus virtutum exemplis exornat, nonnullis à Deo ſignis

illuſtratur. Quidam enim ex noſtris Sacerdos, Ioannes Baptiſta nomine Anconitanus, qui à pluribus annis grauiſſimâ cephalalgiâ detinebatur, cùm à Bernardo Crucis ſignum poſtulaſſet, eo accepto, tam perfectè à morbo conualuit, vt nunquam deinceps eo cruciatus fuerit. Alterum quoque à Dæmone vexatum curat. Poſtremò, cùm ad ſexageſimum quartum ætatis annum perueniſſet, vitæ curſum magnâ cum virtute expeditum, fine haud abſimili abſoluit

Anno 1591.

FRATER BARTHOLOMAEVS CAESENAS FRATRVM
CAPVC.um PICENTIS PROÆ.VICARIVS PROLIS.

5 75

Fr. BARTHOLOMÆI CÆSENATIS, QVI EREMITA NVNCVPATVR, PICENTIS PROVINCIÆ VICARII PROVINCIALIS

VITA, ET GESTA.

FRATER BARTHOLOMÆVS CÆSENAS, Sacerdos, ex Nobili Cacciaguerræ familiâ ortus, cùm primum Iuuentutis florem varijs simultatibus intricatus traduceret, per quendam aliquando Cæsenę vicum solus deambulare sibi in animo proponens; vix primum in vicum pedem intulerat, cùm vocem sibi audire visus, quasi alicuius eum, ne per vicum illum incederet, monentis. At vocem ille contemnens, pedem iterum in vicum profert; rursumque se ab eâdem voce absterreri percipit. Tertiò quoqúe, cùm voci reluctans, gressum in vicum dirigeret, vi maiori se detineri, & à voce durius se increpari audiens, eidem tandem sibi parendum statuit. Quare domum rediens, certo mox nuncio, necem sibi ab hostibus, quam effugere non valeret, eo in vico paratam fuisse accipit. Quare Dei beneficium, variaqúe mundi pericula agnoscens, sæculo valedicit, & in Capucinorum Familiam sese transfert. Vix Bartholomæus annum probationis exegerat, cùm aliquando in Ecclesiâ oranti IESVS CHRISTVS, vnà cum Matre Virgine, gloriosi apparent, eumque his Beatissima Virgo verbis compellat: Bartholomæe, quandoquidem hac te Filius meus gratiâ cumulare voluit, vt è Cœlo ad te veniret, æquum planè est, vt aliquo eum dono excipias. Cui Bartholomæus: Æquissimum sanè, ô Angelorum Domina, sed vnde illud mihi comparare queam, ignoro. Dum hæc ita fatur, discum fructibus plenum in Choro positum animaduertit: quem vberiori lætitiâ perfusus accipiens, illum Christo Domino summâ cum animi reuerentiâ offert. At Christus fructibus, qui in disco erant, inspectis, hæc Bartholomæo respondet: Fructus hi, quandoquidem maturitatem nondum sunt adepti, nec grati, nec gustui meo suaues esse possunt. His cùm Christus Bartholomæum dictis mœstum dimisisset; adfuit extemplò Beatissima Virgo, quæ eun-

dem his verbis consolatur: Ne animo concidas, Bartholomæe; altera post hæc tempestas adueniet, cùm fructus maturescent, atque iucundi Filio meo erunt. His cùm dictis Visio terminata esset, Bartholomæus diuinitùs se edoctum intelligit; vt per Pœnitentiæ, & cæterarum virtutum fructus quos in Probationis anno necdum maturos protulerat; eo nunc expleto ad perfectam maturitatem prouocet. Quapropter hac nouus Tyro doctrinâ imbutus, tam impigrè à principio carnis concupiscentias prosecutus est, vt cùm parùm illi videretur, eam quotidianis ieiunijs edomare, vniuersas Quadragenas B. P. N. Francisci ieiunio consecratas (quibus si alias, quæ à Regulâ pręscribuntur, coniungas, totum ferè annum absorbent) legitimo sempiterno ieiunaret. Dies ita dispensare solitus erat, vt vnâ quidem die leuem tantùm cibum sumeret; alterâ omninò à cibo abstineret: hacque dierum alternatione, atque ieiunij formâ totum anni circulum perageret. Ieiunio haud cætera dissentanea: flagellationes namqúe sanguine redundabant: Somnus ad sesqui horam, vel ad tertiam ad summum extendebatur: & cùm procero & gracili corpore esset; tam angustum nihilominùs ex viminibus, in quo iaceret, in cellâ sibi pręsepe leui paleâ stratum confecerat, vt vix illud corpus caperet; tamqúe breue, vt in eo iacens tibias extendere minimè valeret. Euangelico denique in se odio excandescens, Prouincialatum fugiendo declinat. Orationis verò studium Viro Dei tam assiduum erat, vt præter diei horas, quas post exoluta sui officij munera (sæpe enim tum Guardiani, tùm Magistri Nouitiorum, tùm etiam Prouincialis Vicarij munere functus fuit) quotidie orationi dedicaret, vniuersas noctis horas, tribus exceptis, in orationem, ac rerum diuinarum contemplationem insumeret. In eâ verò tantâ interdum spiritus voluptate fruebatur; vt Fr. quidam Franciscus nomine, qui clam orantem obseruabat, illum tam diuino spiritu ebrium animaduerteret; vt vultu cœlestibus flammis ardenti Crucem quandam, quæ in horto eminebat, amplexaretur; hæcque tantùm verba promentem audiret: *Sat est, Domine, sat est.* Mentis quoque haud semel excessus patiebatur; in quibus pleraqúe illi Diuina pandebantur. Ex hoc Diuinæ charitatis æstu, inexplebilis quædam Diuini honoris fames in eo exoriebatur. Tanta quoqúe erga quoscunque, siue pauperes, siue ægrotos, siue molestiâ aliquâ affectos Charitatis flammâ ardere visus est; vt nihil Bartholomæus tam sibi necessarium esse putaret, quin ad alterius inopiam subleuandam

libentissimè non conferret. Hinc mulieri pauperculæ brumali tempore, pallium, ac præterea ampliora quædam panni præsegmina, quibus habitum consarcinauerat, dissuens, absque mora largitur. Nouitium acrius à frigore vexatum, suo se habitu spolians induit. Alteri etiam Fratri, qui Sandalijs indigebat, propria tribuit. Tertio quoque, cui pallio opus erat, proprium erogat. Per id tempus tàm alta in Camerinensi agro nix è Cœlo ceciderat; vt egeni maximâ necessitate premerentur. Quapropter mox binos Fratres, pane ac leguminibus onustos, in proximum pagum destinat, qui in pauperes annonam dispertiantur. Homini, qui syluam ingressus, castaneas furto surripiebat, in flagranti crimine deprehensò, ei cibos parari, castaneasque liberè secum ferre iubet. Alteri, qui brassicam furtiuè ex horto surripuerat, brassicarum illi numerum addere; ligna insuper, quæ ad brassicam coquendam sufficiant, ministrare imperat; sicque semper eodem Charitatis spiritu, pauperes tametsi damnum inferentes. prosequebatur. At cùm vera Charitas à Deo tentatione, & patientiâ probari soleat; haud mirum, quod illum D. O. M. tot Diaboli tentationibus exagitari voluerit; vt planè incredibile sit, quo pacto hominis imbecillitas tot Tartarei huius malleatoris tunsionibus, ac molestijs par esse posset. Tot enim nèquissimi illi Spiritus diu, noctuque in eum artes, arma, ac bella parare; tot leonum, tigridum, luporum, ac sæuissimarum ferarum velut in eum irruentium passim formas obijcere; tot demum minis, terroribus, & conatibus aggredi, & oppugnare visi; vt in eo Dominus perfectum constantiæ, ac tolerantiæ simulacrum posteris admirandum, exhibuisse videatur. His itaque tentationibus diu probatus Dei seruus ad eum tandem diuinæ amicitiæ gradum conscendit; vt & Prophetiæ spiritu futura prædiceret, ac Diuinis reuelationibus sæpè frueretur. Basilio enim à Mondauio, ex nostris Sacerdote, Frater erat in sæculo adolescens; cui Bartholomæus futurum aliquando prædixit, vt Deo in Castris Capucinorum militaret. Hieronymæ, Antoniæ Pellicanæ Maceratensis filiæ, grauiter ægrotanti incolumitatem pollicetur, eâ conditione; vt Ordinis S. Hieronymi habitum per annum induat: Votum incolumitas mox secuta. Alteri verò eiusdem Sorori morbo correptæ, mortem prædicit. Iuuenculæ præterea, quæ nuptura erat, infaustas nuptias, re succedente, prænunciat. Alteri futuram claudicationem, ex morbo contrahendam præsignificat: sibi verò febrim, quæ iter suum ad Capitulum interciperet, Fr. Francisco à

Matelicâ prædicit, ac tandem quo loco, ac tempore supremus dies sibi futurus esset, Ioanni Baptistæ à Mercatello per litteras aperit. Cùm autem Nouitiorum educationi præesset, à Christo aliquando, ac B.P.N. Francisco sibi astantibus admonitus, Nouitium è Religione extrudere cogitur. Rursus, cum Æsij Guardiani, & Magistri Nouitiorum officio fungitur, orans mente excedit; ac in excessu Nouitij cuiusdam è Religione egressum diuinitùs accipit. A duenis Fratribus aduentantibus, cùm ne quidem buccella in penu residua esset; in Ecclesiam ad orationem secedit, in quâ ex Diuinâ reuelatione cognoscit vberem quandam volatilium, atque aliarum carnium annonam, sub secundam noctis horam à Nobili quodam mittendam fore. Cumque secunda noctis hora immineret; necdum ianuæ tintinnabulum pulsatum fuerat; cum Vir Dei ad popinæ Præfectum: Festina, inquit, ad Conuentus fores: te namque præ foribus expectant, qui nobis cibaria deferunt. Ad fores festinat Præfectus, ac plerosque famulos assis volatilibus, & vitulinis carnibus, alijsque edulijs onustos eò aduentâsse offendit; quibus Diuinæ illius reuelationis veritas comprobata fuit. His quoque nonnulla Miracula ab eo Diuinâ virtute patrata accedunt; quorum aliqua enarrare libet. Fani Petrus Angelus Borgogninus, Ciuis Fanistris grauiter ægrotans, cùm Viri Dei suffragia apud Deum implorâsset, is per integram noctem in Crucifixi Ecclesiâ orans, incolumitatem ægroto impetrat, eamque manè Faustinæ Vxori certò futuram pollicetur. Post hæc puella quædam Iosephi Maceratensis filia, iam desperatâ valetudine, extremo cum morte agone colluctabatur; quam Vir Sanctus post breuem orationem signo Crucis consignans, protinus abscedit. Vix autem domus limen egressus fuerat, cùm puella reuiuiscens certa incolumitatis signa prodit. Post hæc cùm Vir quidam in Ordinem beneuolus, vindemiarum tempore Fratres ad vindemiam vocauisset; quò cùm & is concessisset, Cœlum nubibus obductum copiosos imbres minabatur: quo tempore dum Fratres, & vindemiatores, vt imbrem fugiant, tectum sibi consulere parant, is cunctos stare, nec imbres timere iubet: fore etenim pollicetur, vt ne gutta quidem imbrium in eâ vineâ cadat. Res profectò tunc omnibus mira: cùm enim loca omnia circùm, nubes aquam effunderent, in eâ tantùm vineâ, iuxta Viri Dei verbum, ne quidem imbris gutta defluxit. Nouanæ præterea, Fratris cuiusdam Didaci ex nostris Sacerdotis Matrem à Dæmone obsessam solo vocis imperio liberat.

n Camerinensi Conuentu cùm paululum panis, quod familiæ
esiduum erat, pauperi cuidam erogari iussisset, à Deiparâ, vel ab
Angelo sub mulieris specie, canistrum albo, ac recenti pane refer-
um accipit, quæ mox ex oculis Ianitoris euanuit. Rursus in eo-
lem Conuentu, cùm Familia pane ad refectionem careret, Vir Dei
Fratres secum ad orationem impellit; ijsque vnà ante Sacrum
Eucharistiæ Altare orantibus, ingens strepitus in cellâ panaria au-
litur: ad quem cùm Fratres accurrissent, neminem quidem in eâ
offendunt; at arcam panariam ad os vsque refertam conspicien-
es, Angelorum ministerium eo strepitu declaratum agnoscunt.
Præter hæc, alia quoque miracula ab eo patrata referuntur, quæ
ndicare magis, quam explicare libet. Maceratæ Iacobæ Forna-
iæ, Nobilis Maceratensis Nepotem signo Crucis à febre curat.
Mulierem Nouanensem hactenus sterilem signo Crucis fœcun-
dam reddit. Bernardinam Pellicaniam Maceratensem, à graui ca-
pitis dolore, quo diu laborauerat, eodem signo Crucis adhibito li-
berat. Alteram quoque Oppidi sanctæ Luciæ mulierem, eodem
Capitis languore correptam signo Crucis obsignatam sanat. Io-
sephum à Monte Sancto, & Bonauenturam Marinensem, Capu-
cinos Sacerdotes, sanguinis profluuio laborantes, fluxu Crucis
signo exsiccato, mox ad incolumitatem prouocat. His & alijs il-
lustrioris sanctimoniæ testimonijs cum D. O. M. fidelem Seruum
suum, ad sexagesimum quintum vsque ætatis suæ annum, inter in-
finita pæne Dæmonum certamina prosecutus fuisset; tandem è
Conuentu Murriuallis Anno 1592. ad cœlestem Coronam vo-
cat, clarioribusque post mortem signis illustrat. Vix enim per
Oppidum ipsius obitus rumor diffusus est, cùm turba ad Conuen-
uentum properat; corpusque in feretro iacens tot honoribus pro-
sequitur, vt Sanctum vniuersi acclamantes, illius pedes oscula-
rentur; alij vestem, alij capillos, alij barbam præscinderent, ac
velut sancti Viri reliquias venerarentur. In his Venia quædam La-
zarena, quæ diu quartanâ febre laborans, vniuersa ad curatio-
nem remedia experta fuerat; cùm illius corpus plenâ fide exoscu-
lata fuisset, eodem temporis momento à febre curatur. Post hæc
quidam Nicolai Cōlatruni, Ciuis Maceratensis famulus, casu vtroq;
lumine orbatus fuerat; qui ad Bartholomæi suffragia confugiens,
perfectæ vtriusque oculi luci restituitur. Anno verò 1602. post sancti
Viri obitum decimo, Antonius Brocolius cùm desperatâ valetudi-
ne grauissimè ad mortem ægrotaret, implorato S. Viri patrocinio,

statim

ſtatim ab Inuocatione incolumitatem conſequitur. Anno verò poſt ipſius mortem elapſo, B. Vir cuidam Fratri, quem Iacobum Aſculitanum eſſe ferunt, oranti glorioſus apparens, his eum verbis affatur: Iacobe Frater, te ſuprema dies celeriùs tollet, & Cœleſti ſede Beatis aſſociabit.

Fr. BERNARDINI ARAGONENSIS, CATHALONIÆ PROVINCIÆ VICARII PROVINCIALIS

VITA, ET GESTA.

RATER BERNARDINVS ARAGONENSIS, Sacerdos, cùm in Prouinciâ Romanâ Capucinorum militiæ adſcriptus eſſet, eorum Religione in Hiſpaniâ propagatâ, Barcinonem proficiſcitur. Cum autem multis virtutibus, ac mirâ vitæ ſanctimoniâ inter cæteros floreret, primus ſanctæ Eulaliæ Guardianus creatur, atque ad Nouitiorum educationem electus, id munus planè Cœleſti ſapientiâ adminiſtrat. Vir ſiquidem erat omni morum diſciplinâ ornatus, modeſtus, affabilis, manſuetus, abſtinentiâ, & vitæ auſteritate clarus, tantâque animi prudentiâ prẹditus, vt ſæpè ad Miniſtri Prouincialis munus in eâ Prouinciâ aſſumptus fuerit. Nudis ſemper pedibus abſque ſandalijs cùm Prouinciam inſpectaret, incedens, tametſi itinere fatigatus; nullum ſibi præter communem cęteris cibum miniſtrari patiebatur; neque tamen ob vllos itineris labores nocturno tempore à Matutinis vnquam Horis aberat. Nudas perpetuò tabulas ſibi ad quietem ſubſtrauit, parco ſomno vſus, vt longiores in oratione moras traheret. Charitate atque ardentiori pro Chriſto patiendi æſtu tantopere flagrabat, vitamque pro Charitate profundere maximè ſibi optabat. Prophetico ſpiritu clarus Adoleſcenti cuidam Gerundenſi in Seraphicam noſtrorum militiam adſcribi ab eo poſtulanti, re prius in oratione cum Domino communicatâ, eundem mox in Nouitiorum numerum cooptans, futurum illi, vt in Prouincialis munere ſibi ſuccedat, prẹdicit; cuius vaticinij veritatem rei euentus comprobauit. Pleroſque igitur cum Bernardus annos in eâ Prouinciâ tum inſtituenda, tum virtutibus illuſtrandâ con-

ſumpſiſſet, Cuſtos ad Generalia Comitia Romam profectus extremum in Romano Conuentu cum pietate diem clauſit. Poſt venerabilis Viri obitum ſeptem menſium ſpatio, Seraphina quædam Capucinarum in Barcinonenſi Vrbe Fundatrix, quæ pietate atque oratione apud Deum plurimum valebat, Bernardinum Cœlum conſcendentem cernit.

***

RATER BERNARDINVS A COLLE-PETRACIO FF. CAPVCINORVM
PROVINCIALIS.

Fr. BERNARDINI à COLLEPETRACIO, VMBRIÆ PROVINCIÆ VICARII PROVINCIALIS

VITA, ET GESTA.

FRATER BERNARDINVS à COLLEPETRACIO, Sacerdos, à primo Natiuitatis suæ exordio cùm stola in Crucis modum transuersâ contectus è matris vtero apparuisset, quam Christi Crux illi affinis, & consanguinea futura erat, quamque cœlesti dono iam ab ipso ortu ad illud Religionis genus à Deo vocaretur, qui sub Patre Crucis signa gestante Crucis filios colligeret, velut præsagio demonstratum fuit. Duodecimum vix annum Bernardinus attigerat, cùm apud Minores Fratres, qui de Obseruantiâ nuncupantur, Religionis ingressum tentat: Verùm ab his vsque ad sextumdecimum ætatis annum repulsam passus, tandem Sacro habitu donatur. Paruo tamen post solemnem votorum emissionem tempore elapso, arctioris Obseruantiæ studio ad Capucinos migrat. Tot Vir hic, cùm primum Religioni stabili voto affixus fuit, virtutibus floruit; vt illustriora Dei dona, quæ non nisi probatissimis, & maioris sanctimoniæ Viris conferri solent, diuinitus assecutus fuerit. Ac primùm tantâ carnem abstinentiâ macerat, vt triginta annorum spatio, nullum præterquam panis & aquæ cibum aut potum degustauerit. Vmbriæ Prouinciam asperâ, vt plurimum, & niuosâ hyeme horrere nemo ignorat; quâ tamen Bernardinus haud ita terreri vnquam potuit, quin abiectis sandalijs, nudis pedibus niuem & glaciem premeret, vnicâque contentus tunicâ, & sæpè lacerâ, membra frigoris rigore, cilicio ac dirâ verberum castigatione edomaret. Quinimò etiam sæpè, cùm ad immoderatos libidinum æstus extinguendos, tum etiam ad Dominicæ Passionis dolores in seipso excitandos, inter vepres & dumeta, nudum corpus volutabat. Hinc in eo vitæ innocentia, & pura quædam simplicitas efflorescebat: inde Continentia, & morum honestas pullulabat; inde & paupertatis amor, mentis humilitas & mansuetudo erumpebat; hinc mira illius patientia, & in aduersis fortitudo exoriebatur, hinc cum Bernardinus in Spoletano S. Annæ Conuentu graui quadam tribulatione pressus, per syluam incederet, grauesque animi sui angustias Domino aperiret, Senem quendam aspectu decorum

extemplò sibi obuiam venientem conspicit; qui his eum verbis alloquitur: Cur, Bernardine, gemis? nihil tam durum, quod humilitate & patientiâ leue non fiat. Porrò eâ voce confirmatus, cùm post hæc in Conuentu Carcerellarum, in quo Guardiani munus gerebat, graues à quibusdam alterius Ordinis Regularibus persecutiones ferret, in his tam animo immotus perstitit; vt cum Perusiæ Guardianus, Thadæus nomine, pro eo ad Dominum preces funderet, orans Angelum aspectu pulcherrimum, tripodem manu gestantem conspexerit; qui, vt Bernardini constantiam commendaret, eo super Altari statuto, Thadæo ait: Vides hunc tripodem, Thadæe; ita Guardiani Carcerellarum patientia, & fortitudo est planè immobilis. Eadem ferè Visio Iustino quoque à Pamgalio Guardiano, prout in præcedenti Florum Seraphicorum Tomo explicatum fuit, est exhibita. Cùm enim Iustinus pro Bernardino in oratione pernoctans ad Deum preces funderet, ei Dominus scamnum tripes manu gestans apparet; qui Iustinum his verbis compellat: Vides hoc tripes scamnum, Iustine, scito, quod in eo Guardianus Carcerellarum sedet; quo fit, vt ab omni periculo vacet. Ex quibus inuicta Viri huius patientia cunctis explorata fuit. Hanc iugis quædam, & lachrymosa Oratio fouebat, alebat, vegetabat; cuius propterea tanto studio afficiebatur, vt cùm in eâ ad quintam vsque & sextam horam immobilis perseueraret, sibi tempus orationi semper deesse quereretur. Quo fiebat, vt quo diutiùs rerum diuinarum contemplationi vacare posset, Fratrum consortia fugiens, quotidiana fere ieiunia coleret. Haud mirum igitur, quod in eâ sæpè raptus, ecstases, ac pleraq; alia dona assequeretur. Hinc frequenter illum Fratres toto corpore in aëra sublatum cernebant. Cùm autem ob assiduum Orationis studium id à Deo muneris tulisset, vt duobus ante Matutinum Horis, quod mediâ apud Capucinos nocte persoluitur, Cœlesti quâdam voce ad orationem prouocaretur. Accidit aliquando, vt intempestâ noctis horâ eum Cœlestis illa vox ad surgendum compelleret; at is grauiori somno oppressus tardius surgeret; rursus eandem vocem his eum verbis compellantem audit: Surge velociter, Bernardine, festina; lupus enim tuam rapit ouem. Magistri Nouitiorum munus agebat tunc Bernardinus. Quare confestim è strato exiliens in Ecclesiam properat; vbi Nouitium, qui Diaboli tentatione victus ad suos reditum parabat, in ipsis Ecclesiæ foribus offendit. Cui tam Cœlesti eloquentiâ, quâ à Deo præditus erat, animum à discessu reuocat, vt stabilis vsque ad mortem in Religione perseuerauerit.

Cœlesti quoque sapientiâ Aquæspartæ Clericum falsis visionibus delusum, à Dæmonis fraudibus liberat. Oratione magis quam studio ad Prædicationem accedens, Apostolico spiritu Dei verbum populis proponit. Acerrimus is quoque Regularis obseruantiæ propugnator fuit; quare ad Prouincialis Vicarij munus assumptus, totam vmbriæ Prouinciam nudis pedibus absque sandalijs perlustrat. Tot virtutes, ac pręsertim assiduum Orationis studium cùm Satanas ferre non posset, tàmdiu, ac tàm dirè Dei Seruum persequitur; vt cum quinque mensium spatio somnum illi intercepisset, facilè ad amentiam eum compulisset; nisi singularis Dei clementia illi è Cœlo opem tulisset. Post has verò immanissimas tentationes, Clementissimus Dominus Cœlestium ei donorum thesaurum aperiens, & futuros rerum euentus Cœlesti lumine dedit prænunciare, & pleraqúe in Dei nomine miracula perpetrare. Diabolicos impetus quasi magnæ equitum turmæ in Nouitiorum perniciem armatâ manu in Monasterium irruentis suâ oratione irritos reddit. Ioanne quodam Albezino Nobili Tifernate grauiter ægrotante, cùm Vir Dei pro eo Deo orationem fundens, eum ob varia scelera ad Tartarum damnandum Diuinâ reuelatione accepisset; impensiùs pro ipsius salute rogans, & vitæ illi prorogationem, & in melius commutationem impetrat. Rursus, dum aliquando orationi vacat, via recta ac spatiosa illi diuinitus ante oculos obijcitur, in quâ Religiosus quidam, qui illi haud ignotus erat, inoffenso per aliquod tempus pede gradientem spectat. Verùm cùm idem postea per quasdam fallaces semitas gressum dirigeret, illius ex sui Ordinis gremio dilapsum prænunciat. Fr. Bonauenturam à Spoleto, cùm quatuordecim annorum Adolescens nullum adhuc in Religionem studium habuisset; idoneum Religioni Virum à sancto P. N. Francisco destinatum prædicit. Cum Bernardino Venantio Physico Fulginate aliquando confabulans, his illum verbis affatur: Cum primùm Francisco Mariæ Ruuereo, Vrbinatum Duci, filium natum audieris, Fr. Syluester Assisias ex S. Francisci Prouincia, Generalis in Religione exurget. atque ita res ad amussim vndecimo post huius sancti Viri obitum anno contigit. Vrbano VII. Pont. è viuis erepto, dum Cardinales in Conclaui de nouo Pontifice aliquamdiu inter se disceptant, Aquæspartę Duci Vir Dei Nicolaum Sfondratum Cardinalem Pontificię Sedi destinatum affirmat; aliaque quamplurima spiritu Prophetico prædicit. Alerij cuiusdam Aquaspartani filio lethali morbo laborante, cùm Medici breui eum moriturum affirmassent, Patri eius

opem

opem imploranti, filij ſanitatem his verbis pollicetur: Vade,inquit; filius tuus viuet. Atque eodem tempore æger conualeſcere, & in vitam reſpirare cœpit. Mulieri verò Tifernati perpetuam vſque ad occaſum illi ægritudinem prænunciat. Fridericum Cæſium, Aquæſpartæ Ducem, Romæ peſtilenti febre correptum, atque ad Medicorum deſperationem ægrotantem abſens ſuâ oratione perſanat. Eodem quoque Duci fratris obitum, ac tandem ſalutem conſecutum diuinitus reuelat. Solo etiam ſui nominis imperio abſens febrim putridam, nec non pleuritidem in momento ab eiuſdem Ducis primogenito moribundo fugat. His accedat, quod cum Iulius Proſper Sacerdos ad eum morbi ſtatum pertigiſſet, vt Medicorum omnium iudicio ad mortem properaret, Aquęſpartæ Dux ægrotantis amici periculum illi impenſiùs commendat. Porrò Seruo Dei diutius oranti futura ægri incolumitas reuelatur: quo tempore Vir Sanctus ad ægrum, nuncium deſtinat, qui de futurâ illum valetudine certiorem faciat. Necdum nuncius ad ægrotantem pertigerat, cùm Bernardinus illi in ſomnis apparet; vixque è ſomno expergiſcitur, cùm eò nuncius à ſancto Viro miſſus aduentat, qui futuræ illi incolumitatis opem certam pollicetur. Iſabellæ Lucianæ Cęſiæ, ſalutis certitudinem cum Deo reuelante accepiſſet; illaque ſupremâ ægritudine preſſa, nuncio ad ſanctum Virum miſſo, obnixè ab eo peteret, vt ſibi in extremo agone pręſens adeſſet; annuit Vir Dei, tametſi ſenio confectus: Cumque viam cum Matthia quodam Ducis Aquęſpartæ famulo aggreſſus, ad medium vſque iter proceſſiſſet, Iſabellæ animam ab Angelis ſubuectam Cœlum conſcendentem conſpicit. Quare Conuentum repetit; Matthias verò cùm Aquamſpartam perueniſſet, Iſabellam ex humanis migrâſſe comperit. Inter alias ſancti huius Viri viſiones, ea potiſſimùm celebris fuit; quod etſi alias ſępenumero Beatiſſimæ Virginis conſpectu, & colloquio illum potitum fuiſſe conſtet, tam ſingulari tamen aliquando honore ab eâ exceptus fuit; vt poſt familiare colloquium, coronam Cœleſtibus floribus contextam, ſibi in perpetuæ ſanctimoniæ ſignum, ab eâ capiti impoſitam acceperit. Cęterùm, quod ad eius miracula ſpectat, nonnulla hic recenſere haud importunum erit. Ac imprimis Hieronymum Amerienſem ex noſtris Sacerdotem, cùm adhuc ſæcularis eſſet, à ſtomachi languore Crucis ſigno curat. Mulier quædam à S.Geminiano graui cephalalgiâ tenebatur: quam cùm ſanctus Vir, capite manibus compreſſo, ſigno Crucis conſignaſſet, mox pulſo dolore conualeſcit. Hoc quoque modo

Victorio Montano Porcarienſi, qui ad vitæ occaſum, Medicorum iudicio feſtinabat,ſigno Crucis incolumitatem reſtituit. Petri Pauli Paceſordi, Viri Tifernatis ſex annorum filiâ, graui febre correptâ, Vir ſanctus febri imperans, eam ab ægrotante protinus depellit. His accedat Fr. Hilarius Trebienſis ex noſtris Sacerdos; qui cùm ad Religionis gremium receptus, iam iam Nouitiorum numero adſcribendus eſſet, callidâ Dæmonis tentatione à Religionis propoſito reuocabatur. Hunc cùm nihil ab arrepto mentis propoſito, dimouere vllo modo poſſet: Iam, Hilari, (inquit Bernardinus) quandoquidem te diutiùs detinere non poſſumus, vinum ſaltem ante diſceſſum deguſta. Cumque vini calix allatus eſſet; vbi illum Vir ſanctus ſigno Crucis benedixit, eidem ebibendum porrigit. Quo ille hauſto tam repentè animo mutatus eſt, vt omni Dæmonis tentatione fugatâ, Sacrum mox Religionis habitum ſibi cum lachrymis poſtulauerit. Montis Caſalis Conuentum aliquando Bernardinus moderabatur, cùm Fratres niue altâ obſeſſi, conſumpto pane à mendicatione prohiberentur. Quare Bernardinus vniuerſos Familiæ Fratres ad orandum conuocat. Interea tintinnabulum pulſatur; ſenexque vultu, ac barbâ decorus, viginti quinque panes candidos craſſiores, ac veluti tunc ex clibano hauſtos profert; moxque euaneſcit, nullo ſenis veſtigio in niue relicto. Idipſum & Spoleti, dum S. Annæ Conuentus ſtaret, eodem Guardiano contigit: eo duntaxat diſcrimine, quod poſt tintinnabuli ſonitum, ſaccus pane confertus ex alto ſuperliminari decidens, Ianitoris fores aperientis humeros conterit; nullius inter altas niues, qui illum attuliſſet, deprehenſo veſtigio. Plurima quoque alia ſuâ oratione impetrat, ac ſpiritu Prophetico prædicit. Tot itaque Bernardinus cœleſtibus à Deo donis illuſtratus, cùm ad extremam vſque ſenectam, pari vitæ ac virtutum curſu deueniſſet; diuinitùs ſui obitus horæ promonitus, Porcariæ, ſeu Aquæſpartæ in morbum incidit. Quapropter ſacrâ Confeſſione, diuino quoque Viatico munitus, cùm morbo ingraueſcente Fr. Nicolaus Meſſanenſis extremum illi Vnctionis Sacramentum ſuadet. Ei Bernardinus: Nondum eſt (inquit) Sacræ Vnctionis tempus: cùm maturuerit, aperiam. Interea ad Cœleſtem Patriam anhelans ardentiori animi ſtudio terrenorum omnium oblitus, ſacro ſe Oleo inungi poſtulat. Poſt hæc, cum totus Cœleſtium deſiderio exardeſceret, animum tam feruidis diuinæ Charitatis flammis accendere viſus eſt, vt illius ſplendore in faciem redundante, vultus Diuinâ quadam luce refulgeret, luminaq; ſtellarum

instar coruscarent: ita, vt cùm non mortalis, sed Cœlestis planè homo omnibus appareret. Hic vultus, & oculorum splendor tamdiu in eo ab adstantibus conspectus fuit, quoad sensibus integris spiritum in ijs Psalmographi verbis exhalaret: *Quoniam ex omni tribulatione eripuisti me; & super inimicos meos despexit oculus meus.* Post huius sancti Viri discessum, Caro eius mollis ac tenera, artus flexibiles apparuêre. Famâ verò de ipsius obitu diuulgatâ, tanta vndiquè ex vicinis Oppidis hominum turba ad ipsius corpus confluit; tantoque Deuotionis impetu in cadauer irruit, vt cùm habitus sibi quisque particulas præscinderet, altero indui opus fuerit. Aquæspartæ Dux, qui multa à Viro Dei beneficia tulerat, cùm defuncti corpus aromatibus condiri iussisset; illud in suâ Montis Scopij Ecclesiâ sarcophago inclusum sepeliri impetrauit, vbi etiamnum sepultum iacet; Spiritu (vt creditur) Cœlesti Coronâ donato apud Deum regnante. At quandoquidem, quo demortui corpus aromatibus curaretur, ventrem findi, viscera extrahi, caput secari, & cerebrum tolli opus fuit; in eo lepidum sancti Viri vaticinium expletum fuit; qui viuens aliquando prædixerat, se in morte Martyrem futurum. Hic vnus fuit ex Ordinis nostri M. S. Author; cui ab Hieronymo à Monteflorum Generali Ministro olim onus demandatum fuit, vt illustrium nostri Ordinis Virorum, quos is ab initio notos habebat, gesta colligeret, ac scriptis mandaret; ex quo etiam plura, quæ tum in primo, tum in hoc secundo nostro florum Manipulo conscripta sunt, acta decerpta fuerunt. Obijt Vir Sanctus Anno 1594.

***

Fr. CLEMENTIS A GRAVINA,
BARIÆ PROVINCIÆ
VICARII PROVINCIALIS
VITA, ET GESTA.

RATER CLEMENS à GRAVINA, Sacerdos, Vir omnium Sæculorum memoriâ dignus; ex eo, quiſquis ad bonam, beatamque vitam animum intendebat, Cœleſtis vitæ lucem haurire, ac Euangelicarum virtutum ſibi igniculos comparare valebat. Etenim ſiue humilitatem optes; is omnium humillimus; etiam cùm Prouincialis munere fungeretur, viliſſimam ſui abiectionem quærebat: ſiue vtramque hominis compoſitionem expetas; tanta in eo morum honeſtas, tanta ſuauitas, tamque perfecta in omnibus animi moderatio, cernebatur, vt in eo omnes S. Bonauenturam velut rediuiuum aſpicerent: ſiue Charitatem expoſcas, eam tam abundè illi animo inditam reperias; vt ſi Fratrum quempiam, cùm Prouinciæ Rector eſſet, habitu indigere conſpiceret; is ſuo ſe habitu ſpolians eo indigentem contegeret, ægrotisque vilia quæque miniſteria exhiberet. Erat inſuper Clemens acerrimus Regularis obſeruantiæ, ac præſertim Seraphicæ paupertatis propugnator. Et ſi patientiam quæras, admirabilis in hoc Viro tum in duris, tum in aduerſis perferendis fortitudo enituit. Falsâ criminatione aliquando appetitus tantam patientiam exhibuit, vt nunquam ob illatas iniurias conquereretur; aut violati honoris ſibi damna reſarciri expoſceret: ſed ſolum in illatis contumelijs illud vindictæ genus ſibi relictum eſſe arbitraretur, contumelioſis parcere. Viri denique innocentia multis argumentis probata, ac perſpecta: quotquot ſceleratè in ipſius famam conſpirauerant, Deo vlciſcente, breui morbo conſumpti periêre. Admirabilem hanc Viri patientiam fouebat ardens quoddam orationis ſtudium, quo ſe ad Diuinæ vnionis complexum ita prouocabat, vt in Deum perpetuo animi motu ferri, eique perenniter adhærere videretur. Hinc tanta illius ſuffragijs vis diuinitus acceſſerat, vt cum pro Litæ Marchioniſſæ filia, quæ extremo morbo laborabat, aliquando ad Deum preces funderet eam poſtridie incolumitati reſtituerit. Animam quoq; Fratris cuiuſdam ſibi apparentis à Purgatorijs pœnis ſuâ oratione

liberauit. Deus verò, qui Electorum vias, ſummo conſilio adminiſtrat, admirabilem illius patientiam horribili carcinomatis morbo, qui priùs dextrum illius brachium, tum humeros occupat, declarare voluit. Hoc ille per plurium menſium ſpatia tam dirè, atque acerbè diuexatus fuit, vt qui illius curationem agebat, plura quotidie ab eo carnis fruſta præſcinderet; donec tandem morbus eò euaſit, vt coſtæ carne, quâ tegebantur, conſumptâ nudebantur: neque tamen alia in tam diro cruciatu ab eo vox penitùs audita, præterquam: Adeſto, bone IESV; ô dulcis MARIA! atque interdum: O B. P. Franciſce propera. Hæcque tanto pietatis ac patientiæ ſpiritu proferebat, vt qui adſtabant, Fratres ad lachrymas prouocarentur. Quin & Chirurgus ipſe eâ Viri patientiâ exterritus, perinde ac ſi ſanctum Virum curaret, non niſi genuflexus illi operam ſuam impenderet. His itaque grauiſſimis morbi doloribus, cum Vir Dei per aliquot menſes afflictatus fuiſſet in illis verbis: *Maria, Mater gratiæ, Mater miſericordiæ, Tu nos ab hoſte protege, & horâ mortis ſuſcipe*; purum Deo ſpiritum reddidit æterno patientiæ præmio coronandum Anno 1595. Cuius id primum argumentum fuit, quod ipſius facies poſt obitum ita effulgere cœpit, vt iam Claritatis dotem à Deo accepiſſe videretur. Prætereâ, hac ipsâ horâ Sacerdoti cuidam Grauinenſi ex noſtris, ſuo olim familiari, glorioſus amico riſu, ac luce circumfuſus apparet.

FRATER GABRIEL A MONTE NOVO FF^rum CAPUC^ri
PICENÆ PROÆ VICARIUS PROLIS.

5 37

Fr. GABRIELIS A MONTE NOVO, PICENTIS PROVINCIÆ

VICARII PROVINCIALIS

VITA, ET GESTA.

RATER GABRIEL à MONTE NOVO, Concionator, Vir prudentiâ, consilio, atque omni virtute ornatissimus, cùm ab ipso Adolescentiæ flore in Capucinorum Castra euolasset, tantâ pudicitiæ laude, tantâ morum disciplinâ, tantâ suipsius abiectione, & humilitate, tanto Regularis obseruantiæ studio, tanto denique virtutum omnium splendore, Regularis vitæ cursum instituit; vt cùm his senilis animus, prudensque in omnibus consilium accederet, celerrimè ad varia Prouinciæ munera, & dignitates, ac tandem ad totius Prouinciæ administrationem haud semel vocatus fuerit: quibus ita præclarè functus est, vt cùm præclaris vitam exemplis exornaret, summam quoque prudentiæ laudem adeptus fuerit. Virgineus candor, quem ad Religionis gremium attulerat, tantam illi morum honestatem oculisque pudorem conciliauerat; vt cùm ad nullius vnquam vultum intuendum lumina attolleret, hinc commune apud Fratres humi spectantis (Italicè Guardabasso) agnomen assecutus fuerit. Cæterùm ex assiduo Orationis studio, cui noctu potissimùm, multo lachrymarum rore perfusus vacabat, id sibi Diuinæ lucis donum comparauerat, vt Diuinis visionibus cohonestatus, quæ hominum consilium, ac scientiam effugiebant, quæque euentura erant, Prophetico spiritu anteuerteret. Post biennium in Prouincialis munere exactum, Marini in lethalem morbum incidit. Medicis verò de illius vitâ desperantibus, quo tempore eum Fratres Sacro Oleo inungere parant, eidem S. Bonauentura, & S. Ludoicus noctu apparent; qui illum à morbi somno excitantes, his illum verbis compellant: Heus, Gabriel, æquo animo esto: Surge; iam Dei munere sanus es: officium tuum cura. Atque his dictis euanuêre. Post hæc cùm Puerulum IESVM ad se accedentem cerneret, tantâ animi voluptate effundi cœpit, vt ab illius complexu nullo pacto diuelli posset: at post aliquod breue temporis spatium, cùm Diuinus Puerulus sese ex illius oculis subripuisset, Gabriel incolumis è lecto surgit. Cum porrò

Fratres,eum ex graui morbo phreneſi correptum putarent,in lectum reducere parant; quibus ille: Quid me, Fratres, ad ſtratum cogitis? iam non lecto, ſed Eccleſia mihi opus eſt, in quâ Deo, ac SS. Ludouico & Bonauenturæ gratiæ agantur, qui me incolumem præſtitère. Et ne veſtrum huius rei dubitatio animum pulſet; hoc vobis teſtimonium ſit, quod hac ipsâ die, ſecundâ poſt meridiem horâ, Hieronymus à Caſtroferretto, Guardianus, & alter Guardianus à Monte florum huc ad nos appellent. Quæ omnia, vt prædixerat, euenêre. Pleraque alia hoc tempore illi à B. Ludouico & Bonauenturâ, de ſtatu Religionis, de futurâ quorundam ſalute, ac nonnullis Fratribus, qui breui hinc emigraturi erant, reuelata fuiſſe, communi famâ traditum fuit. Nonnullis etiam miraculis eum ante obitum claruiſſe, omnium traditio eſt. Inter quæ illud refertur, quod mulierem faſcino alligatam in Faneſtri Vrbe ſigno Crucis à Dæmonis poteſtate liberauerit. Gabriel graui iam ab exordio herniâ laborauerat; quam cùm propter honeſtatis pudorem; nulli vnquam aut Medicò, aut Fratri aperuiſſet, ita inſanabilis reddita fuit, vt eâ quamdiu vixit, afflictatus fuerit: illâ verò vnâ cum ætate ingraueſcente, ab eâ tandem in Conuentu Fabriani conſumptus, vitæ curſum omni cum virtutis, ac ſanctimoniæ laude peregit Anno 1598.

***

FRATER FRANCISCVS A VICO FF.^{um} CAPVC.^{um} PROAE
S. ANGELI VICARIVS PROLIS.

Fr. FRANCISCI A VICO,

PROVINCIÆ S. ANGELI

VICARII PROVINCIALIS

VITA, ET GESTA.

FRATER FRANCISCVS à Vico, Sacerdos, Vir virtute illuſtris: cum maturè Deo in Clericali habitu adoleſcentiæ annos, magnâ cum pietatis laude conſecrâſſet, ex eo ad Seraphicam B. P. Franciſci militiam apud Capucinos euocatur: vbi cùm vitæ auſteritate, rerum paupertate, animi humilitate, Regularis diſciplinæ præſtantiâ, orationis ſtudio, morum grauitate, ac mentis prudentiâ inter alios clariùs emicaret; breui in Nouitiorum Magiſterio conſtitutus fuit: quo in munere vigintiquinque annorum ſpatio tàm præclarè verſatus eſt, vt S. Angeli Prouinciam eximiâ Virorum virtute præſtantium ſobole exornauerit. Adhæc tam eximium à Deo donum conſecutus fuerat; vt internas animi tentationes, quibus Nouitij à Dæmone pulſabantur, non obſcurè penetraret: quibus ſtatim opportuna remedia adhibebat. Cuidam enim Nouitio graui Satanæ tentatione arrepto, ac de diſceſſu cogitanti, Franciſcus ſpiritualem librum, loco digito illi indicato, legendum offert; qui cùm totam ſuæ tentationis ſeriem in eâ explicatam, ac ratione propulſatam offendiſſet; à tentatione liber deinceps in Dei vocatione conſtans perſeuerat. Cùm autem in eo omnia grauia, omnia moderata, omnia tandem virtute digna apparerent; in ſuâ S. Angeli Prouinciâ ad Prouincialis munus electus, tale ab Hieronymo à Sorbo Generali ſibi elogium meruit; Illum, nimirum, Virum tam præclaris moribus inſtructum, tantâque prudentiâ præditum; vt ſub illius adminiſtratione Prouinciam magna in virtuteincrementa ſuſcepturam non dubitaret. Cùm verò in Conuentu S. Ioannis Rotundi Magiſtri Nouitiorum munere fungeretur, igne in ſyluâ Conuentui proximâ ſuccenſo; cùm flamma vento flante ad Monaſterij ſepta raperetur, Nouitius Magiſtri ſuo præcepto obediens, flammam, quæ rectà ad Monaſterium ferebatur, mox in alteram, & obliquam viam à Conuentu deflectit. Nullâ Franciſcus vnquam vitij carnalis labe pollutus; ſed perpetuâ à Deo virginitate donatus, id quoque à Deo meruit, vt funis, quo præcin-

gebatur, Ferrantis Bramantis Vxori, alijsque quamplurimis, quæ diu partus angustijs vexatæ fuerant, impositus, eas à partus dolore liberas redderet, & ad fœtum enitendum compelleret. Post hæc etiam Violanti Curitanæ, quæ Medicorum ope destitutâ, iam iam animam exhalatura erat, suâ oratione incolumitatem reddidit. Tribus quoque Nouitijs, qui vt Parentibus morem gererent, Diuinâ vocatione contemptâ, ad sæculum remearant, secuturam Dei vindictam prænunciat: quam paulò post, duobus ex his vnâ cum Parentibus morte sublatis, tertio ab hostibus trucidato, subière. Denique Vir hic præclarus, cùm ad vltimum suæ administrationis annum peruenisset, sui obitus diuinitùs præscius, tribus ante mortem mensibus se officio abdicans, in Histonij Conuentum Domino aduenturo viam paraturus secedit: quò cum primùm appulit, Monasterij limen ingressus ait: *Hæc requies mea in sæculum sæculi: hic habitabo, quoniam elegi eam*: tribusque ibi in oratione, ac rerum cœlestium meditatione mensibus consumptis, cum his & vitæ cursum magnâ cum pietate absoluit Anno 1599.

FR. LAVRENTII A MONTE POLITIANO, APRVTIENSIS PROVINCIÆ VICARII PROVINCIALIS

VITA, ET GESTA.

FRATER LAVRENTIVS à MONTE POLITIANO, Concionator, inter illustres nostræ Religionis Viros haud infimum sibi locum vendicat. Huic à naturâ tanta animo benignitas, atque amabilitas indita fuit; vt quicunque in eum oculos conijceret, mox ad ipsius amorem alliceretur. Hanc verò optimam naturæ indolem, cùm maioribus animi virtutibus confouisset; factum est, vt breui tempore ad maximas quasque res pertractandas, & maiora munera obeunda natus, nedum aptus videretur. Quapropter ad Nouitiorum priùs curam, & educationem vocatur: quo in munere tantam diuinitùs sibi inditam lucem accepit, vt intimas Nouitiorum cogitationes, tentationes, & peccata penetraret. Nouitium quendam Nicolaum nomine, à Religionis instituto resilire cogitantem, obuium habens, illi tentationem quamprimùm aperit, atque ab eâ protinus liberum dimittit. Alteri, Iuliano

nomine, mortiferum quoddam crimen in animo fouenti, quod nec pœnitentiâ delebat, nec in Confeſſione manifeſtabat, aperit, atque ab Ordine dimittit. Ruffino quoque Nouitio, tentationes, quibus premebatur occultanti, omnes illi indicat, liberumque ab ijs reddit. Ab altero quoque herbæ cuiuſdam odore tentationem fugat. Hoc ipſo tempore, cùm pleriſque, tum in S. Franciſci, tum in Aprutienſi Prouinciâ dignitatibus functus, in his tanto Regularis obſeruantiæ ſtudio, ac præclaris virtutum exemplis excelluit; vt cum Vir multæ orationis eſſet, & cum primum rerum diuinarum contemplationi addictus, eum ſæpè Nouitij in Cellâ orantem, velut à ſenſibus alienum offenderent. Quantâ vitæ innocentiâ, ac mentis puritate præditus eſſet, auiculæ factum declarat, quæ in Conuentu Pinnæ, dum Laurentius vnà cum Fratribus in mensâ diſcumbit, ſæpè Refectorium ingreſſa rectâ ad eum volitabat: atque ex eâdem paropſide ſibi cibum carpens, ab eo quoque panis micas accipiebat. Cæterùm tam ſingularis erat in hoc homine ad quæcunque gerenda, agendaque lepos & ſuauitas; vt nullum diſſidij, aut inimicitiæ genus eſſet, quod is ſuâ prudentiâ, ac dicendi venuſtate non perimeret, & ad pacem componeret. Porrò hæc illi in dicendo vis ac ſuauitas, quamuis à naturâ ineſſet; plurimùm tamen ab oratione iuuabatur: quâ fiebat, vt non ab hominibus tantum, ſed & à Deo, quæ vellet, impetraret. Quod vel hoc aliquando exemplo perſpicuum fuit: Dum enim Cutiniani Monaſterium extruitur, fabricatores in ſupremâ tecti coronide ſuam operam præſtabant: quo tempore contignatione, quæ illos ſuſtentabat, ſolutâ, omnes ex alto præcipites ruunt. Aderat ibi eo tempore Laurentius, qui cùm Cæmentarios Fabros è ſublimi cadentes cerneret, mox genibus flexis, Beatiſſimæ Virginis illis opem poſtulans exclamat: Sancta Maria, ſuccurre miſeris. quâ ſancti Viri oratione ita ſeruati fuère, vt ex ijs nemo prorſus damnum tulerit. Prophetico tandem illum ſpiritu à Deo donatum, id inter alia factum indicat, quod Pinnæ aliquando accidit, dum ibi Guardiani, ac Magiſtri Nouitiorum officio fungitur: cum enim in extremâ illius diei cœnâ, quæ Quadrageſimale ieiunium præcedit, Fratrum Familia tam tenui menſa excepta eſſet, vt nihil, quo recrearetur, in penu ſuppeteret: Laurentius vbi Nouitios ad deguſtandas ſanctæ Paupertatis iucunditates in mensâ cohortatus eſt, protinus addit: At, Filij, num Dei prouidentiam ab altiſſimâ rerum paupertate abeſſe exiſtimandum erit? Haud equidem: illa enim eſt, quæ noſtram paupertatem nutrit, ac fouet. Hæc quam

larga, & copioſa eſt, quamprimùm ſpectabitis. Quid, quamprimùm? Modò, modò, nullâ interiectâ temporis morâ, ea vobis perſpecta erit. Hæc adhuc ille ore verba proferebat, cùm Monaſterij tintinnabulum pulſatur. Quapropter is ad Ianitorem: Feſtina, (inquit) Diuinæ nobis prouidentiæ, ac liberalitatis nuncius futurus. Porrò, qui tintinnabulum pulſauerant, quatuor Auguſtini Scorprini eximij Fratrum Benefactoris famuli erant, varijs carnibus ac edulijs onuſti; quibus Nouitiorum, ac Profeſſorum Familia abundè recreata fuit. Poſtremò, cùm in Aprutienſi Prouinciâ Prouincialis Vicarij munere fungeretur, ſexto, antequam è viuis excederet, menſe, obitum Stephano Socio præſignificat. Cùm igitur Pinnam appuliſſet; ibi ſupremùm ægrotans, vitæ curſum magnâ cum virtutum famâ abſoluit Anno 1601. Poſt mortem verò Fratri Mario Sulmonenſi Laico, qui toreuticæ lignariæ operam dabat, glorioſus apparens; eum, quod quadratos iconum margines curioſiùs conſtrueret, ſeueriùs obiurgat; & vt ab his ſe abſtineat, ſeriò monet. Demùm vento velocior ad Cœleſtia migrat.

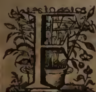

FRATER SPIRITVS BALMENSIS FF.rum CAPVC.rum
LVGDVNENSIS PROÆ. VICARIVS PROLIS.

FR. SPIRITVS BALMENSIS LVGDVNENSIS PROVINCIÆ VICARII PROVINCIALIS

VITA, ET GESTA.

RATER SPIRITVS BALMENSIS GALLOLIGVR, Concionator, Vir omni virtute, ac Euangelicâ Prædicatione excellens, vitæ austeritate, abstinentiâ, paupertate, oratione, ac totius Regularis obseruantiæ studio ita claruit; vt sępissimè inter Prouinciæ Patres, ac Definitores cooptatus, eandem quoque sub Vicarij Prouincialis titulo administrauerit. Nihil ad difficiliora quæque austeritatis, atque virtutis opera exantlanda, præterquam corporis incolumitate opus erat: tantus enim in eo spiritus ardor efferuescere videbatur; vt languidum etiam corpus ad arctiora ieiunia, & quotidianas ferè flagellationes, ac macerationes pertraheret. Dei Verbum tantâ Apostolici spiritus vehementiâ dissęminabat, vt mirabiles vbique ad pœnitentiam commotiones excitaret. Perniciosa quædam eo tempore, propter frequentes bellorum tumultus, in Sabaudia morum libertas inualuerat, vt carnes diebus Veneris, & Sabbathi passim ederentur: Matrimonia absque Parocho sæpè contraherentur: Sacra Altaris Mysteria, tum à Sacerdotibus, tùm à populo ita negligerentur, vt iam rari essent, qui ad ea confluerent: furta, blasphemiæ, periuria, fraudes, impunè vbique permeabant: vsuræ & concubinatus nullo prohibente regnabant; atque alia huiusmodi in fidei perniciem passim vitia grassabantur. In hæc Spiritus, tum publicis Concionibus, tum priuatis colloquijs tam acriter, tantaque Spiritus vehementiâ inuehi cœpit; vt breui tempore tota illa Sabaudiæ Regio ab eâ morum corruptione expurgata fuerit. Hęreticum quoque ibidem ad Catholicam Fidem perduxit. Quo tempore Spiritus Maurianensem agrum Euangelicâ prędicatione percurrebat; accidit aliquando, vt eo prędicante, Puer in profluentem torrentem prolapsus rapido illius cursu statim ad ima raperetur. Eo Populus casu perterritus, cùm exorto tumultu, se quisque ad opem Puero ferendam pararet; Spiritus hanc Dęmonis artem agnoscens, quâ Populum à Dei verbo reuocare studebat, protinus ad Populum: Ne vos, inquit, Pueri casus perturbet:

Diaboli hic astus est, vt Diuini Verbi fructum impediat. Puero nihil mali continget. Substitit illicò Populus, Concionatoris consilio acquiescens. Cumque aliqui duntaxat ad Puerum concurrissent, illum in quodam torrentis decliui, ex quo aqua alto quodam præcipitio ad ima prolabebatur, vndæ ita insidentem offendunt; vt solâ Dei virtute, ac Serui Dei oratione retineretur, quo minus ad ima præceps dilaberetur. Rursus, cùm Lugduni Dei Verbum in angustiori quadam Vrbis Ecclesiâ, quæ confluentem turbam capere non posset, prædicaturus esset; suggestum in Ecclesiæ aream, quæ spatiosior erat, deferri iubet. Eo porrò prædicante, cum pluuia inualesceret, ac Cœlum atris nubibus obduceretur, mox Populus perturbari, ac discessum parare. Cui Spiritus: Quid, inquit, pluuiam extimescitis? Cessabit pluuia si ad Dei Verbum aurem & mentem intenderitis. Mirabile dictu! Dicto citius stat imber; donec absoluto sermone quisque ad sua se commodè reciperet. In Magos aliquando pro Concione inuectus, tantâ Diuini Spiritus vi, ac verborum luculentiâ artis illius vanitatem ostendit; vt Magus quidam, qui diu Diabolicæ arti vacauerat, pœnitentiâ ductus, suos Magiæ libros ad eum detulerit: qui cùm in Nobilis cuiusdam aulâ fasciculis impositos combureret; en vndique ex libris mures erumpunt, qui per aulam cursitantes inde effugere tentabant: at Spiritus eos Dæmones agnoscens, ijs protinùs in Dei nomine imperat, vt simul in rogum se cum libris conijciant. Parent continuò illi, summâque omnium, qui adstabant admiratione cum libris comburuntur. Hoc pacto, cùm in Domini vineâ maximo cum animarum fructu ad senectam vsque labores suos continuasset, tandem Lugduni morte sublatus, fidelis, ac strenui à Deo Operarij mercedem assequitur Anno 1602. Post ipsius obitum, cùm Monachus quidam Cluniacensis, Adamus nomine, summo in vitæ discrimine versaretur, huius Serui Dei opem inuocans, volantis flammæ signo accepto, à periculo liberatur.

***

FRATER DOMINICVS A COSTA FRATRVM CAPVCINORVM PROVINCIALIS.

FR. DOMINICVS A COSTA, VENETÆ PROVINCIÆ VICARII PROVINCIALIS VITA, ET GESTA.

FRATER DOMINICVS à COSTA, Prædicator, genere quidem obſcurior, ſed virtute ac morum ſanctimoniâ clarior: huius tanta fuit innocentia, tanta humilitas, tantus ſuiipſius contemptus, tanta vitæ auſteritas, tantus paupertatis zelus, tantus caſtitatis amor, tanta corporis compoſitio, tantum Regularis obſeruantiæ ſtudium, tantus denique, ac tam ingens virtutum ſplendor; vt eo non ſolùm maioribus ſuis præluxerit, verùm & totam S. Antonij Prouinciam illuſtrauerit. Hinc ad Prędicationis officium vocatus, cùm maiori Charitatis æſtu, quàm verborum lenocinio Populis Euangelium prędicaret, mirâ in hominum animis poteſtate imperitat; inueterata odia expellit, inimicitias propulſat, ac rebelles quaſque impiorum mentes ad lachrymas ac pœnitentiam inflectit. Quamobrem ad Prouinciæ gubernacula euehitur: quo in munere tantâ prudentiâ, vigilantiâ, Regularis obſeruantiæ zelo, ac præclaris potiſſimùm auſterioris vitæ exemplis Prouinciam adminiſtrat; vt in eâ plurimùm Regularis diſciplina ſuo tempore aucta, atque illuſtrata fuerit. Nouitiorum quoque aliquamdiu curæ pręfectus, id munus tam pręclarè geſſit; vt cum Nouitios aliquando in Refectorio Vicentini Conuentus ſpiritualiter erudiret, hirundines, quæ garritu lectionem impediebant, pręcepto à garritu cohibuerit: quæ tamdiu ſiluêre, quoad lectione abſolutâ, is benedictione impertitâ, illis garriendi facultatem redderet. Hoc modo, dum Nouitios prope ſtagnum inſtruit, coaxantes in eo ranas imperio compeſcit. Tantâ in Deum fiduciâ præditus erat, vt nulla vitæ pericula timeret, quo aliorum commodo, atque vtilitati conſuleret. Dum Prouincialis Vicarij munere fungitur, iter aliquando faciens, in lupum incidit; qui puellam ore geſtans, eam in ſyluam deuorandam aſportabat: quapropter curſu arrepto fugientem lupum inſequitur, puellamque ex illius ore erutam ſuis reſtituit. Nonnulla quoque futura, quæ euenêre, Diuino ſpiritu prædixit. Inter hęc dum Gemonæ Dei Verbum diſſeminat, futurum cuidam pręnunciat; vt niſi Dei

iram in eum concitatam suâ pœnitentiâ placandam studeat, pestilentiæ morbo, qui à binis peregrinis eò aduentantibus in Oppido disseminabitur, sit castigandus. Neque dissentanea à dicto res euenit. Rursus, dum Euangelium Montichij prædicaret, quorundam odia extinguere, eosque ad concordiam reducere, summo studio curabat: at ijs pertinaciter reluctantibus, futurum præsignificat; vt cunctis Carnificis gladio peremptis, eorum Familia radicitus extirpanda foret. Hæc illis accuratè accidisse, rei deinde euentus non obscurè confirmauit. Veronæ aliquando commorabatur, quo tempore Nobilis quædam Fœmina grauiter à Diabolo tentata, ab eo fusis lachrymis auxilium postulat. Cui oculis paulisper in Cœlum sublatis: Vade (inquit) deiectus est Satan: cras te tentatio deseret; neque eâ deinceps vexaberis. Cumque eâdem nocte pro illâ Dominum rogâsset, postridie à tentatione omninò libera fuit. Mantuam denique profectus, cùm iam septuagenario maior in morbum incidisset, vitam plurimâ cum virtute, & sanctimoniâ actam, fine haud absimili conclusit: cuius illud insigne ipsius post mortem gloriæ argumentum fuit, quod octauo, ab ipsius obitu, anno elapso, eius corpus integrum, atque omni ex parte incorruptum repertum fuit.

FR. FRANCISCI LVSITANI,
PROVINCIÆ S. ANGELI
VICARII PROVINCIALIS
VITA, ET GESTA.

FRATER FRANCISCVS LVSITANVS, Concionator, cùm inter Minores Discalceatos in Hispaniâ versaretur; Regularis obseruantiæ, quam apud Capucinos puriorem vigere agnouerat, studio ductus in Italiam proficiscitur: vbi Fr. Alphonso Lupo, cui is notus erat, pro eo rogante, à Generali Vicario Capucinorum numero adscribitur; & in S. Angeli Prouinciam destinatur. Hic cùm ab omnibus, præterquam rerum Cœlestium curis remotam, omniumque virtutum splendore illustrem aliquamdiu vitam duxisset; morum illius grauitate, animi prudentiâ, ac virtute perspectâ, ad Prouinciæ honores ac munera vocatur: & Guardiani, Definitoris, ac Prouincialis Vicarij laboribus functus, in

his

his tantam apud Deum laudem consecutus est; vt cùm Fratrum visitationi incumbens, Eserniæ aliquando Sacra perageret, eo Angelorum Hymnum, *Gloria in excelsis Deo*, inchoante, candida columba extemplò in ipsius humeros aduolauerit; quæ tamdiu ibi permanere visa est, quoad Hymno persoluto, repentè euanesceret: quæ res tanto circumstantem populum stupore perculit, vt deinceps Viri sanctimoniam magis venerari cœperit. Hoc in Prouincialatus munere, eximium aliquando singularis Castimoniæ signum exhibuit, cùm in Prouinciæ Visitatione, à Nobili quadam Matronâ hospitio exceptus, & ad Venerea pellectus, Matronam facti pœnitentem dimittens, duplex de sordido hoste trophęum retulit. Huic quoque aliquando id accidit, quod B.P.N. Francisco contigisse, Ordinis nostri monumenta ferunt: cùm enim Romam ad Generalia Comitia proficisceretur, in quosdam Nobiles incidit; qui cùm instante prandij horâ Franciscum, vt secum refectionem sumat, amicè compellunt; statimque famulos ad Oppidum, quod proximum erat, mittentes, nihil illi vnquam, aut panis, aut vini, aut alterius obsonij, quocunque pecuniæ precio oblato sibi comparare potuerunt: quo fit, vt vacui ad Dominos redirent. At his Franciscus: Certè (inquit) Domini mei, vestrum Oppidani pecuniæ genus non agnoscunt; nostrum fortè agnoscent. Quare actutùm is cum Socio ad Oppidum profectus, cùm eleemosynam propter Dei amorem, ab Oppidanis postulassent; inde tantùm panis, vini, casei, ouorum atque aliarum rerum copiam referunt, vt ea non sibi tantummodo; sed & Dominis, & famulis abundè sufficeret. Tutici nequam Spiritus hominem obsidebat, qui multis exorcismis, ac pręceptis exagitatus; is frustrà omnia tentari affirmat, donec Capucinus quidam, Franciscus nomine, à quo tantùm pelli debet, accedat. Francisci Guardiani in eo tunc Oppido nomen clarum erat: quapropter is, cùm ad eum accessisset; mox Spiritum his verbis compellat: Quid hic agis cruenta bestia? Christi, non tuus hic locus est. Hinc celeriùs apagè, ac Christo locum cedito. Vix hæc protulerat, cùm Spiritus spumas ex obsessi ore euomens, ab eo erumpit, ac liberum hominem relinquit. Hinc tandem multis pro sancti Angeli Prouinciâ laboribus perfunctus, plurimâ virtutum laude clarus è viuis excedit, ac laborum à Deo præmia consequitur

Anno 1607.

Fr. COSMÆ CAVLONENSIS, RHEGINÆ PROVINCIÆ VICARII PROVINCIALIS *VITA, ET GESTA.*

RATER COSMAS à CAVLONE, Sacerdos, ex ſancti Auguſtini Cœnobio ad Capucinorum S. Franciſci Familiam vocatus, magnâ in eâ cum ſanctimoniæ laude ad canos vſque vitam duxit; paupertatis cultor, ac propugnator acerrimus fuit: carnem duris abſtinentiæ legibus, ac macerationibus coërcens: Orationi verò, ac rerum diuinarum contemplationi ita addictus, vt totus ipſius vitæ curſus perpetua quædam oratio fuerit. Hic cùm triginta annorum ſpatio Nouitiorum educationi præfuiſſet, tot virtutum exemplis nouella illa Religionis germina aluit, excoluit & ad omnia virtutum incrementa prouocauit; vt eo cultore diu Rheginæ Prouinciæ hortulus illuſtrium Virorum plantis floruerit. Guardiani quoque, Definitoris, ac Prouincialis in eâ Prouinciâ muneribus functus; in his tanto Regularis obſeruantiæ ſtudio, tanto Paupertatis zelo, tam ſingulari mentis pudicitiâ, tam denique præclaris vitæ exemplis effulſit; vt ſingulare ijs, qui cæteris authoritate præſunt, exemplar eſſe poſſet. Prophetico ſpiritu clarus, cùm aliquando à Franciſco Plutino, Viro Nobili, vt ſuas illi calamitates aperiret, inuiſeretur, quamprimum eas Coſmas percepit: Siſte (inquit) pauliſper, Franciſce, donec negotio quodam expleto, celeriùs ad te redeam. Protinusque in Eccleſiam ſecedens, cùm pauliſper ante Sacræ Euchariſtiæ Altare oràſſet, ad Franciſcum rediens, cuncta ad amuſſim, quæ illi poſt hæc euentura erant, & calamitatis exitum prædixit. Cum in Conuentu S. Eliæ Guardiani officio fungeretur, Agatio cuidam Laniæ, Nobili Caulonenſi grauiſſimè ægrotanti ſequentis diei incolumitatem prænunciat. Vix autem Coſmas abſcedit, cùm febri ſimul abſcedente, manè ſibi ſua veſtimenta poſcens, incolumis è lecto ſurgit. Idem cùm Ieracenſem Conuentum moderatur, Tertiariæ cuidam Capucinæ occultas animi cogitationes reuelans, ſubdit: Iam Deo gratias age Roſella: nam vt fideliùs illi obſequare; quæ extimueras, quæque malè te habebant, longiùs expulit. Lauræ Curſaræ, Nobilis Caulonenſis copioſum bombycem

fascino alligatum, Crucis signo à fascino soluit. Bombyx verò ab eo liber, sancti Viri benedictione pinguescens, consueti operis duplum suæ nutrici reddit. Adhęc, huius Laurę Virum suâ oratione à grassatoribus liberat. Eâdem quoque Carafinum Zoleam, hypochondriâ laborantem curat. Postremò, cùm prefatæ Lauræ canabaceum funem, quo precinctus erat, obnixè postulanti tribuisset; eo plures ægroti persanati, & pleręque mulieres à partus dolore liberatæ fuerunt. Plurimos igitur cùm hoc virtutum, ac cœlestium donorum splendore Cosmas annos in Religione egisset; diù podagrę dolore cruciatus, ac varijs morbis affectus; in his & ipse pręclaris eximiæ patientiæ exemplis relictis, Cauloni tandem animam exhalauit. Verumenimverò, cùm magna illius apud Populos sanctimonię fama percrebuisset; vix illius obitus rumor Cauloni, ac per Oppida vicina diffunditur, cùm turbæ ad Conuentum confluunt, in corpus, quod de more in Ecclesiâ expositum fuerat, irruentes; habitum, barbam, capillos, vngues præscindunt. Erat defuncti caro tenera, mollis, ac pueri instar palbabilis, sudorque è toto corpore tàm abundè cœpit erumpere, vt pleriquè illum strophiolis abstergerent, ac strophiola velut reliquias haberent. Mox Principis Rocellæ, ac Procerum consilio, defuncto sepultura vsque in tertium diem differtur. Dies erant æstiui, quibus facilè defunctorum corpora corrumpuntur, ac tetrum odorem efflant. At tantùm abest, vt Cosmæ corpus putrefieret, aut fœteret; quin potiùs ab eo tempore suauiter olere cœpit. Denique, cùm necdum sepulto corpore Cœlestis quædam Angelorum harmonia in Ecclesiâ audita fuisset, re cum Diœcesano Episcopo communicatâ, Cosmæ corpus ligneâ capsulâ inclusum, in Ecclesiæ pariete à Fratribus seorsim tumulatur. Obijt Anno 1607.

Fr. Fran-

FRATER FRANCISCVS A CASTELLONE FRATRVM CAPVCINORum
PROVINCIALIS. 41

5

FR. FRANCISCI A CASTELLONE, NEAPOLITANÆ PROVINCIÆ VICARII PROVINCIALIS

VITA, ET GESTA.

RATER FRANCISCVS à CASTELLONE, Sacerdos, Vir inter Neapolitanæ Prouinciæ Patres zelo, prudentiâ, ac omni virtutum genere ornatissimus: qui cùm Neapolitanam Prouinciam nouem annorum spatio administrasset; tot in eâ administratione virtutibus præluxit, vt nihil quod ad Euangelici Viri, ac veri Pastoris officium spectat, vnquam pretermisisse videatur. Charitate tamen, quæ potissima virtus est, quâ veri Pastores probantur, ita precelluit; vt cum in Beneuentano Conuentu, Guardiani, ac Magistri Nouitiorum onus sustineret, magnâ annonæ egestate totum Beneuentanum agrum occupante, is fabarum sextarium, qui domi asseruabatur, in pauperum alimoniam insumi iusserit: ex quo cùm quotidie, quantum mediocris olla capere potest, vnius mensis spatio, pauperibus erogatum fuisset; haud tamen fabarum sextariùs vnquam minui visus. Appropinquante verò sacro Dominici Natalis Die accidit, vt secundo, vel tertio ante solemnitatem die, tam frequens atque alta è nubibus nix deciderit, vt via ad mendicandum niue obstrueretur. Quamobrem pane, ac reliquâ annonâ ad Fratrum refectionem deficiente, communi consilio decretum fuit, vt in solemni Die Natiuitatis Dominicę, Familia fabis, quarum sextariùs adhuc integer domi supererat, sustentaretur. At D.O.M. qui in eos liberalior esse solet, qui sollicitam pauperum curam gerunt, fabas in Pauperes erogatas Seruis suis solemni conuiuio compensare voluit. Matutinis namqúe Horis, dum in Choro, Hymnus *Te Deum laudamus*, decantatur, en Ianuę tintinnabulum pulsatur. Ianitor verò cùm lentiùs ad fores festinaret, iterum illud validiùs personari audit. Quare Guardiani iussu ad fores accedens, amplam in foribus corbem, pane candido ac recenti, vino optimo, caseo, ac plerisqúe alijs dapibus confertam, ac lino candidissimo opertam reperit. Cumqúe ab eo lator quereretur, nullus vbiqúe conquisitus conspicitur, imò neque hominis, neque iumenti in niue vestigia impressa apparent. Hoc Charitatis spiritu cum in Grumensi noui Conuentu Lucanæ Prouinciæ, Guardiani ac Magistri Noui-

tiorum aliquando munus gereret; Catharinæ Maſtroiudicis Baroniſſæ Vigiani, quæ tunc in ſuo Vigiani Caſtro, nonnullis ab Grumeto milliaribus diſtante ægrotabat, Confeſſiones excipiebat; quæ cùm maximè illum ſibi conſolatorem expèteret; eum tamen ob itineris incommoda ad ſe accerſere verebatur: quo tempore, dum Franciſcus Sacra facturus, Sacerdotales veſtes induit, vocem ſibi intus loquentem, &, vt ad Catharinam ſe conferat, prouocantem audit. Cui cùm Franciſcus minus animum intenderet; eadem clarior, dum Viuorum apud Deum in Miſsâ Memoriam agit, ab eo percipitur: quâ permotus, Catharinæ, quam necdum ægrotantem nouerat, ſi quæ forent impenſiùs Deo neceſſitates commendat. At vbi peractâ Miſsâ Sacras veſtes exuit, clariſſima tandem ad eum vox defertur, his illum verbis excitans: Quid, Franciſce, moraris, quominùs ad Catharinam Baroniſſam grauiter ægrotantem pergas? Age, rumpe moras. ad eamqúe celeriùs te confer. Hac voce admonitus, iter ad Catharinam carpit: dumque eam verbis conſolatur, vocemqúe ter ſibi è Cœlo allatam narrat; illa Franciſci manum exoſculans, ſtatim à febre ſanatur. Hæc ipſa cùm litem quandam, in quâ de graui pecuniæ ſummâ agebatur, Franciſci orationi commendâſſet; is poſt orationem, litem non modò proſperè, & ad voluntatem, Iudicis ſententiâ definiendam pręnunciat, ſed & diem, qua ſententia pronuncianda eſſet, pręſignificat: quæ cùm Iudicio haud aſſignata eſſet, optatum rei exitum admirabiliorem tulit. Huic Catharinæ, quæ ob nauigij tritico onuſti periculum maximè afflictabatur, eiuſdem nauigij intra duos dies, vti reipſa euenit, aduentum prędixit: atq; alia futura, quæ accidère, pręnunciat. Beatrici, huius Catharinæ Nurui, maſculi partum; ac filij, cuius ſalus deſperata erat, futuram incolumitatem quæ, vti pręd ixerat, euenêre, indicat. Neapoli Dianę cuidam Moniali Capucinæ, altero oculo orbatæ, lucem Crucis ſigno reſtituit. Mulierem quoque, quæ partus periculo laborabat, eodem Crucis ſigno, fœtu prouocato à periculo liberat. Plurimis denique in Nouitiorum curâ, ac Prouincię adminiſtratione piè laboribus perfunctus, cùm Neapoli in ſupremum morbum incidiſſet, ingenti omnium Fratrum luctu, mortalem ibidem corporis Sarcinam depoſuit. magnâ ſuæ ſanctimonię famâ poſt ſe relictâ: quâ factum eſt, vt cum Antonius à Neapoli Laicus, diuturnâ hydropiſi laborans, poſt ipſius obitum, eius ſe habitu contexiſſet, pręter omnium ſpem, ac Phyſicorum opinionem ab eo morbo conualuerit. Obijt Vir Dei Anno 1608.

FRATER CHERVBINVS A QVILLIANO FRATRVM CAPuccinorum
GENVENSIS PROAE. VICarius PROLIS

42

FR. CHERVBINI A QVILLIANO, GENVENSIS PROVINCIÆ VICARII PROVINCIALIS

VITA, ET GESTA.

FRATER CHERVBINVS à QVILLIANO, Sacerdos, Saccarellorum Familiâ natus, Antonij è Sacro Baptiſmate nomen tulit: is tam egregiam indolem nactus fuerat, vt ab ipsâ ineunte ætate propenſum ad pietatem animum gerens, quę pro antecæniis accipiebat, omnia pauperibus erogabat. Hac igitur pietate ſimul cum annis adoleſcente, cum duodeviceſimum annum attigiſſet; accidit aliquando, vt quendam Ordinis noſtri (oncionatorem Dei Verbum diſſeminantem audiret: cuius verbis (Deo intus operante) ita animo commotus fuit, vt paulo poſt vale ſęculo dicto ad Capucinos ſe contulerit; & Cherubini nomen conſecutus, in Monaſterio S. Barnabę Vrbis Genuenſis, Angelicum Religionis tyrocinium inſtituerit; breuiq; in perfectum, & Euangelicum Virum excreuerit: ita vt ſeptimum in Religione annum agens, propter eximiam Viri virtutem, primùm ad Guardiani; tum poſt aliquod tempus ad Definitoris; poſtremò ad Prouincialis Miniſtri munus aſſumptus fuerit: quod nouem annorum ſpatio diſtinctâ temporum ſerie, tam pręclarè, totque virtutum, ac Regularis obſeruantiæ exemplis adminiſtrauit, vt perfectam, quæ B.P.N. Franciſco placet, adminiſtrationis formam aſſecutus videretur. Vnico Socio, eoque Laico contentus Viſitationem pręſtat: Cumq; puſilli gregis forma ad omnem virtutem factus, omnia, duce Charitate perageret; eo fiebat, vt nemo in tot annorum ſpatio, quo Genuenſem Prouinciam adminiſtrauit, de eo vnquam conqueſtus fuerit. Nouitiorum quoq; curæ pręfectus, diù tantâ cum virtutum laude eo munere functus fuit; vt humilitatis, paupertatis, honeſtatis, patientiæ, charitatis, atq; omnium virtutum exemplar, velut Aquila prouocans ad volandum pullos ſuos, & ſuper eos volitans, ijs Seraphicæ Perfectionis viam, tú verbis tum exemplis aperiret. Orationi verò ita ab exordio animum adiecit; vt eam vbiq; tam domi, quàm foris ſibi amicam concilians, in eâ ſuas ſpiritus delicias collocaret. Principiò quidem, non altas, ac ſublimes rerum Diuinarum contemplationes aggredi, ſed Dominicę

Paſſio-

Paſſionis meditatione contentus, columbæ inſtar inter Chriſti Crucifixi vulnera gemere ſolebat. Hinc eum illo attrahente, qui in Cruce exaltatus, omnia ad ſeipſum traxit; ad illud diuinæ Charitatis faſtigium conſcendit, vt ecſtaticâ illum amoris vi complecteretur. Huius rei exempla haud pauca adferri poſſent; verùm vnum aut alterum ſufficiat. In S. Barnabæ Conuentu Cherubinus Nouitiorum educationi vacabat, cùm Fr. Franciſcus à Ripâ Nouitius, circa tertiam noctis horam, ab eo nonnihil poſtulaturus, Cellam ipſius adit; apertoque Cellæ oſtio, eam tanto lucis ſplendore perfuſam offendit, perinde ac ſi multæ in eâ faces collucerent; Magiſtrumque in aëra vſque ad Cellæ tabulatum toto corpore ſubleuatum, tamque cœleſti luce fulgentem cernit; vt terrore correptus ſtatim pedem è Cellâ retraxerit. Iterum cum Angelicæ Seruareciæ vir, grauiter in lecto ægrotaret; Cherubinus ad illius viſitationem accerſitus, cùm ægrum conſolatus eſſet, inde paululum digreſſus, per viridarium deambulans, in quandam Beatiſſimæ Virginis imaginem, quæ Puerum IESVM in ſinu geſtabat, incidiſſet; mox tanto ex illius aſpectu Diuini amoris incendio inflammari cœpit; vt brachijs in Crucis modum extenſis, tamdiu animo, & corpore in aëra ſublatus ſteterit; quoad Angelica illius colloquio frui cupiens ad eum accederet. Cæterùm, quanta illius orationi à Deo vis indita eſſet, hoc aliquando exemplo manifeſtum fuit. In Sexti Monaſterio apud Ligures die quâdam contigit, vt mare fluctibus iactatum inſaniret: quo tempore Andreas quidam Caſtella, qui nauigium mercibus onuſtum pelago commiſerat, cum eo in cellâ colloquebatur; cuius Cherubinus verba intercipiens: Andrea (inquit) an non tumentes maris fluctus intueris, qui mercium tuarum nauigio naufragium moliri queunt? Age: opportunas ad Deum preces fundamus, vt illud tandem ſaluum recipias. Statimque ad Eccleſiam prodiens, Deum pro nauigij proſperitate deprecatur. Andreas verò Viri Dei ſermone permotus, cùm diem, ac horam obſeruaſſet; nauigio poſt hæc ad littus appulſo, nautas, quid nauigio die illâ acciderit, ſollicitè interrogat: qui ſe tunc tam aduerſis ventis iactatos affirmant, vt vix naufragium euaſerint; ac ſolâ Dei virtute ſeruati fuerint. Sacrum Miſſæ ſacrificium celebraturus, mentem ſemper longâ Dominicæ Paſſionis, ac Diuinæ charitatis meditatione inflammare conſueuerat: quo fiebat, vt ferè nunquam abſque lachrymis Sacra illa Myſteria Deo offerret: in hisq; interdum tanto internæ charitatis æſtu flagraret, vt cum ſe ad populum illis cum (Dominus vobiſcum) verbis ſaluta-

turus, conuerteret, ignei ac splendentes radij ex ipsius ore emicarent. Vnde nec mirum, quod Deus varijs eum etiam signis, ac miraculis illustrauerit: quorum nonnulla exempla adferre lubet. Bartholomęus Nulanus Saltatorius Magister, è præcipiti quodam loco ruens, humerum sibi ex lapsu confregerat; qui cum Cherubino familiæ angustias, quas ob suam ægritudinem patiebatur, tristis aperuisset; is vbi oculis in Cœlum sublatis Deum paulisper orauit; confractum humerum Crucis signo obsignans, ait: Bartholomæe, æquo animo esto, ac Deo confide: quamprimum è lecto incolumis surges. Cumq; his dictis abscessisset, vix Cherubinus domus fores egressus fuerat, cùm Bartholomęus humero consolidato, ac pristinæ incolumitati restitutus è strato exilijt. Petrus Ressonus Tirolensis, graui in genâ cancro laborans, morbi sui ærumnam grauiter deflebat: quo tempore Cherubinus, Andreâ Gandulpho Presbytero comite, ex Beatissimæ Virginis, quæ Coronata appellabatur, Ædibus rediens, cùm eum plorantem vidisset, miseratione commotus, institis, quibus gena alligebatur, solutis, Vir Dei, genam signo Crucis petens, cancrum tribus digitis apprehensum, absq; vllo ægri dolore, radicitus à gena auulsit, atq; eidem tradens ait: Iam ad B. Virginis Coronatæ Ædes pergens, eidem gratias age: ea enim est, quæ te à morbo liberum pręstitit. Margarita Bensa Cheriensis, ob frequentes partus tam grauem oculorum morbum contraxerat, vt omni penè luce careret; cumque post multa Medicæ artis remedia frustrà tentata, incolumitatis spem abiecisset; Cherubinus pro eâ preces fundens, paruo post tempore elapso, perfectâ oculorum luce potitur. Theodorina Gandulfa Sextensis, tam graui oculorum dolore cruciabatur; vt nullâ diù noctuq; quiete frui posset: cui cùm Vir Dei signum Crucis impendisset; protinus fugatur dolor, mulierque pristinæ sanitati restituitur. Hoc modo Maria, Ioannis Baptistæ Perosæ Sextensis filia, quæ ob pituitę fluxum iam per aliquot annos obcœcata fuerat; cùm à Viro Dei benedictionem postulasset, is post indictam eidem ante Sacrosanctę Eucharistiæ Altare, Orationem Dominicam & Salutationem Angelicam quinquies recitandam; dum aliquantisper oràsset; signo Crucis ipsius oculis impresso, ita illi oculorum lucem restituit; vt obscura protinus discerneret, ac breui post tempore perfectum lumen adepta fuerit. Eodem quoque Crucis signo Theodoram Quillionensem, quæ tam infirmâ oculorum valetudine vtebatur, vt domestica negotia agere non posset: alteram quoque Mariam, Philippi Saccarelli filiam, eodem morbo laboran-

tem, post vnum, aut alterum diem reddit incolumes. His & Camilla Carazana accedat; quæ cùm in Nouensi Oppido diu incurabili morbo languens in lecto iacuisset, Cherubini se precibus commendat. Cui Pater Camilla, te diu nimis hic lectus detinuit: inde tibi quamprimum emergendum est. Cumque his eam dictis, ac benedictione consolatus fuisset; ægra post vnum aut alterum diem paulatim è lecto surgens incolumis euasit. Præter enumeratos bini Leonoræ Spinolæ filij, quorum alter continuâ, alter vehementi febre tenebatur; Maria Hieronymi Germani Sextensis filia, ab aurium tumore: Andreas Iacobi del Bono Quillianensis filius, à gutturis morbo: Elisaberha quoque Andreę Soror, à Diabolico fascino; iterumqúe à graui cephalalgiâ: Philippus Saccarellus, à continuâ febri: tres Bernardini Garauagni filię, à boę morbo: Catharina Augustini Perosi Vxor, à graui capitis dolore: Maria Andreę Casellæ Vxor, ab intestino dolore, quo curua incedere cogebatur: Magdalena Eustachij Miconi vxor, à grauissimo vberum dolore: Argentina Burota Quillianensis ab erysipilate, & febri: Nouella Oberti Prescreti vxor, à mentis delirio: Marrina Peisia, à manus luxatione: Iunipera Christophori Prunionis vxor, à pleuritide quâ ad vitæ occasum properabat. Postremò, Fr. Franciscus Polupicensis Capucinus calculis grauissimè laborans; ac pleriqúe alij, ab eo oratione, & benedictione curantur. Diuinæ huic signorum operationi, Diuinarum quoque reuelationum, ac Prophetici spiritus dona accedebant: quibus & res futuras, & occultas hominum cogitationes illi penetrare datum fuerat. Cujus rei nonnulla extant exempla. Inter hæc, cum quatuor Triremes Genuenses è Barcinonensi portu soluentes Genuam adnauigarent: vix medium irer confecerant, cùm pelago intumescente; tam graui repentè procellâ iactari cœpere; vt ex tribus à fluctibus absorptis, quarta, quæ magnam Nobilium Genuensium copiam vehebat, naufragium quoque passa crederetur. Huius naufragij famâ per Genuensem Vrbem diffusâ, cùm magnus lectus fieret; Cherubinus non cunctas Triremes, atq; eam pręsertim, quæ Nobiles vehebat, ab vndis absorptas esse, spiritu Prophetico annunciat. Post hæc Iacobus Ragius, Nobilis Genuensis, domestica quædam negotia Madriti gerebat: quæ dum se facilè expedire existimat, ad Hieronymam Vxorem scribit, tot nouis quotidie salebris negotia obuolui, vt ad ea explicanda diuturno illi tempore opus sit: Quapropter Hieronyma Virum Dei, vt pro celeriori Viri negotiorum expedirione suas ad Deum preces fundat,

impen-

impensiùs rogat; qui protinus ad eam: Hieronyma (inquit) ne dubites; Iacobus sua citiùs, quàm putat, negotia absoluet: proximus enim hic October mensis eum tibi huc incolumem reducet. Res exitum sortita Propheticam hanc Viri vocem fuisse haud obscurè manifestauit. Per id tempus Ioannes Baptista, Alerami Parauicini filius, inconsultis Parentibus è Genuensi portu soluens, Occidentem versùs adnauigauerat: cuius cum decem & septem annorum spatio ne nuncius, aut litteræ quidem Parentibus allatæ fuissent; eum cuncti vel vndis submersum, vel casu aliquo extinctum existimabant; cùm Cherubinus Matri: Ne filium, inquit, Faustina, velut mortuum lugeas; is enim & superstes, & lætus viuit, splendidâ domo, & rei familiaris copiâ illustris: atque vt id tibi faciliùs persuadeas, breui ab eo litteras accipies. Nec diu illam rei expectatio suspensam tenuit: nam vix duorum, vel trium mensium morâ interiectâ, à filio litteras accipit, qui eam prædictorum certiorem reddit. Quo tempore Ioan. Maria Caualerius, eximius in Capucinos beneficus Genuæ ad mortem ægrotabat; Viro Dei ante lucem oranti ipsius obitus à Deo reuelatur. Magdalenæ Miconę Sextensi filius erat boâ laborans; quem cum Viro Dei benedicendum obtulisset, vt ex ipsius benedictione incolumitatem consequeretur; simul atque Seruus Dei puerum conspexit: Sine, inquit, Magdalena, sine, vt puer cum Angelis ad Cælestia migret. Vixq; pedem abscedens extra domum protulerat, cum infans morte solutus ad Angelorum sedes conscendit. Augustinus Pensus Sextensis, cùm in Piratę manus deuenisset; Catharina Vxor, eum quem mortuum suspicabatur, sancti Viri precibus commendat. Cui ille: Augustinus, ait, sospes est: breuique de illo nuncium accipies. Nec diu cunctatum est, cùm mulier ab eo litteras accipit, quibus se captiuum significans, quadringentos aureos nummos ad sui liberationem necessarios indicabat. Quod cùm mulier Viro Dei indicasset: Sustine (inquit illi) paulisper: Vir enim absque pretio liberabitur. Quod Viri Dei magis oratione à Deo impetratum, quàm humano consilio actum putatur; cum illum Pirata ne quidem cogitantem sponte libertate donauerit. Cattaneus de Marinis, Nobilis Genuensis, septuagenario maior, desperatâ à Medicis valetudine ægrotabat; quo tempore ad eum Cherubinus accedens, cùm illum Crucis signo munijsset, futuram illius incolumitatem significat, quæ magnâ Medicorum omnium admiratione subsecuta fuit. Stephanũ quoq; Arsiliæ Centurionis filium grauissimè ægrotantem,

breui incolumem futurum: eodemque tempore alterum eiusdem filium morbo laborantem moriturum, rei euentu vtrumque dictum comprobante, prænunciat. Idem quoque Ioanninam, Octauij del Bon Quillianensis filiam, quæ extremo cum morte agone colluctabatur cùm post orationem à morbo curandam affirmâsset, incolumitas secuta fuit. Christophoro Prunoni ægrotanti incolumitatem; rursus morbo laboranti mortem prædicit. Ioanni Baptistæ Garauagno, qui dolia ad futuram vindemiam parabat, futuram vini corruptionem præsignificat. Anno 1611. cùm rumor de bello à Gallorum Rege Italis inferendo percrebuisset, rumorem inanem futurum, bellumque ante ortum iugulandum prænunciat. Præter hæc Mariam Prunonam, quæ animum à Monachali statu alienum gerebat, Monialem futuram suis prædicit. Helenæ Pauesiæ ad Medicorum desperationem ægrotanti incolumitatem pollicetur. Ioanni Baptistæ Gauoto Saonensi febricitanti certam febris curationem: atque eidem futuram ante octauum diem Pauli V. Pontificis creationem prænunciat. Hac igitur tùm futurorum prædictione, tùm virtutum operatione, eam apud omnes sibi sanctimoniæ famam comparauerat; vt eum Liguriæ populi vbiqúe Sanctum prędicarent. Cum igitur octogesimum quartum ætatis annum attingeret, illustrioribus Saonensis Vrbis Viris id obnixè à Prouinciali Ministro postulantibus, Saonem destinatur. Eò cùm primùm nauigio appulit, se vitæ suæ occasum haud longè abesse, iam Deo reuelante accepisse, Socio manifestat. Post hæc, vbi primùm Sacram Beatiss. Virginis ædem in totâ Liguriâ celebrem deuotissimè veneratus est; domum rediens leui febre laborare cœpit: quâ sensim ingrauescente, omnibus Ecclesiæ Sacramentis deuotissimè susceptis, pridie quàm è vitâ excederet, suam omnibus, præsertim Saonensis Vrbis Ordinis Benefactoribus, benedictionem scripto exaratam relinquens, quasi leui sopore detentus, Deo spiritum reddit, cùm sexagesimum in Religione annum ageret. Post animæ discessum, caro illius tam mollis, ac tenera attrectata fuit, vt dormientis potius quam mortui esse videretur. Statim verò vbi illius per Vrbem obitus fama diuulgata fuit, tanta populi frequentia ad Monasterium confluit, Viri Dei cadauer veneratura, vt iusta ei persolui non possent: certatim enim omnes habitum, quo tegebatur, præscindere, barbam, vnguesque obtruncare visi; ita vt corpus ab eorum manibus eripi, atque inter Ecclesiæ cancellos vsque ad sepulturam collocari opus fuerit. Cęterùm Cherubini anima è corpore soluta, Viduæ cuidam

Sextensi, Catharina nomine, quæ omni virtutum genere in Oppido Sexti florebat; intempestâ illius diei nocte apparens, his eam verbis affatur: Catharina, en in Cœlum abeo, tuus apud Deum intercessor futurus. Rursus, cùm eadem post hæc in lecto ægrotans, Sancti Viri è Cœlo opem imploraret, habitusque illius particulâ sibi admotâ, incolumitatem mox adepta esset; dum illi pro accepto beneficio gratias reddit; en Cherubinus claro vndique lumine coruscans oranti adest; qui cùm oculos Solis instar emicantes gereret, se illi apud Deum perpetuum Patronum pollicetur. Alias eiusdem appariтiones cuidam Luchinetæ Sextensi pietate celebri factas pretereo; quibus Deus Serui sui post mortem gloriam cunctis testatam esse voluit. At ea minimè silentio pretereunda, quæ de perpetuâ sancti huius Viri virginitate, Catharinæ, cuius supra memini, diuino testimonio comprobata fuêre. Hæc igitur, cùm de Serui Dei gloriâ certior, nonnihil de illius virginitate, cùm in sæculo versabatur, apud se dubitaret; Deum ob id triduo orans, in mentis excessum rapta, Angelum candidâ veste contectum, vitreamque ampullam clarissimo liquore plenam, manu gestantem sibi præsentem cernit, qui his eam dictis affatur: Postulas, Catharina, num Cherubinus hinc purus, ac Virgo migrauerit, agnoscere: iam id apud te certum habe, Cherubinum ab omni carnis labe, ampullæ huius splendentis instar, purum, ac Virginem è viuis excessisse. Cum id illi ter eodem modo confirmatum fuisset, rem apud se deinceps certissimam habuit. Necdum autem illius corpus sepulchro conditum fuerat, cùm Aurelia Raineria, quinque annorum puella, altero crure capta, ipsius habitus particulam à matre cruri eius admotam attigisset, crus integritati est redditum. Eadem quoque die Hieronyma Polleria, quæ grauissimo genuum dolore tenebatur, habitus eius particulam sibi adhibens, mox à dolore curatur. Bartholomea Bessina, Quillianensis alterum oculum tam tumidum gerebat, vt illius prorsus lumine careret: quo tempore habitus Cherubini particulâ sibi oculum contingens, protinus arefacto tumore, oculi lumen recipit. Hoc modo Peragrius Carpeninus, ab Odontalgiâ, quâ octo dierum spatio grauissimè laborauerat: Fullinia Ferraria à genarum dolore: Minetta Barbeua à febri continuâ: Ludouica Ioannis Baptistæ Saccarelli Vxor diutinâ febri laborans: Hieronyma Augustini del Bono Vxor, & Catharina Leonardi Castelli Sextensis filia, à graui cordis passione: Lucanus puer quinquennis, à boæ morbo, ex quo moriturus putabatur: Peregrina Saonensis, Augustini Magij filia dextri oculi lumine

carens: Hieronymus puer, Baptistæ Pinziboni filius ad mortem ægrotans: Ambrosius Sauinionus ab alteriùs pedis tumore: Lælia de Nigris, Nobilis Genuensis ab oris apostemate: Pueri duo moribundi in Oppido S. Margaritæ: Augustinus Parauicinus à gutta artheticâ: Iulia Seraualia Genuensis à fluxu catarrhi: Georgia Belmosta ab odontalgiâ: Nicolaus Sextensis à mentis delirio: Stephanus Brianus Sextensis ab acutâ febri: huius sancti Viri habitus contactu liberantur. His accedat Fr. Iosephus Genuensis, Ordinis Capucinorum, tam graui ischiade laborans, vt alterâ corporis parte mutilus esset; qui cùm sancti Viri habitus particulâ læsa membra contigisset, tam integram incolumitatem assecutus est, vt eo deinceps morbo nunquam laborauerit. Atque idem rursus eodem habitus segmine genæ dolorem fugat. Hoc eodem habitus contactu, Fr. Mauritius Genuensis, Clericus, eiusdem Ordinis, à febre continuâ: Maria Elisabeth Grilla, Syluia Hiacyntha, & Pacifica, Moniales S. Syluestri Pisani, à graui molarium dolore: Vincentia Alphonsa & Maria Paraclita eiusdem Monasterij Moniales à laterum pressurâ: Margarita eiusdem Monasterij Conuersa ab oris abscessu, sancti Viri merito persanantur. Obijt Vir Sanctus Anno 1612.

Fr. BERNARDINVM à CILENTO, Virum virtute præstantem, Neapolitana Prouincia ad cæterorum exemplar in medium profert. Qui, cùm Vir singulari prudentiâ ornatus esset, Neapolitanam Prouinciam magno cùm Regularis obseruantiæ zelo administrauit; cuius illud Apophthegma legitur; Tria esse Religionis propugnacula. Primùm, cultus Diuinus ritè persolutus. Secundùm, silentium Euangelicum, ac Regulare. Tertium, orationis studium. Multarum lachrymarum Vir extitit, quas præsertim in Sacrorum Mysteriorum celebratione fundebat. Cumqúe multarum virtutum odore eam Prouinciam respersisset, in Conuentu tandem S. Euphebij Corporis sarcinam deponit, Anno 1586.

Fr. HIERONYMVS PICENS, Sacerdos, cum omni tum prudentiæ, tum virtutum laude Aquitaniæ Prouinciam administrâsset; abstinentiâ, & orationis studio eximius quiescit, Anno 1593.

Consentina Prouincia suum HIERONYMVM AQVARIENSEM, Concionatorem, ac Pastorem celebrat. Qui cùm magnâ cum virtutis, ac Regularis obseruantiæ laude aliquot annos eam administrasset, quibusdam post mortem sanctimoniæ signis emicat; in quibus illud commemoratur, quod sexto ab ipsius obitu mense elapso, cum ipsius corpus in sepulchro conquireretur, non modò integrum &

incor-

incorruptum repertum fuerit; verùm, & dum facies ipsius Caputio inhærens ab eo vi aliquâ auellitur, ex eâ copiosus sanguis effunditur. Quod cum ipsa corporis demortui natura, calore omni, quo sanguis efferuet, destituta præstare nequeat, Diuinæ in eo virtutis opus agnoscitur; quæ viuentis animæ signa in exangui corpore declarare voluit. Obijt 1595.

Fr. ANTONIVM à PETRA MOLARIA, Sacerdotem & Concionatorem Neapolitana Prouincia encomijs extollit: qui cùm doctrinâ, prudentiâ, ac præclarioribus vitæ exemplis eam Prouinciam administrasset; atque in eximiæ Sanctitatis testimonium Alexandri Vetij filium, desperatâ a Medicis valetudine ægrotantem, signo Crucis incolumitati restituisset, summo apud omnes sui desiderio relicto, Neapoli in Conuentu Immaculatæ Conceptionis vitæ cursum pari virtutum laude absoluit, Anno 1603.

Fr. ANGLICVS PANORMITANVS, Sacerdos & Concionator in Panormitana Prouinciâ, magnæ virtutis ac prudentiæ commendatur, qui cùm eam Prouinciam præclarè aliquamdiu moderatus fuisset, magnâ cum sanctimoniæ famâ in eo munere diem suum Licatæ obit, toto Vrbis populo ad corpus confluente. Post obitum ipsius Caputij particula mulierem partus doloribus oppressam, ad fœtum prouocat: ipsius quoque capilli alteri, quæ ob partus difficultatem magno in vitæ discrimine versabatur, impositi, eam prouocato fœtu incolumem reddunt. Obijt Anno 1605.

Fr. PAVLVS ALETINVS, Sacerdos, Hydruntinam Prouinciam magnâ prudentiâ ac consilio; magis tamen virtute ac sanctimoniâ aliquot annis administrauit. Moribundi Pueri futuram incolumitatem; alteriùs verò, qui necdum ægrotabat, mortem Diuinitus præsignificat. Postremò proprio obitus die præsignificato in Domino obdormit Anno 1608.

* *
*

FRATER SERAPHINVS A NEAPOLI FRATRVM
CAPVC.um PROÆ COSSETANÆ DEF.or PROALIS.

Fr. SERAPHINI A NEAPOLI, COSSETANÆ PROVINCIÆ DEFINITORIS VITA, ET GESTA.

RATER SERAPHINVS NEAPOLITANVS, Sacerdos. Hic Sacris initiatus, cùm Barcinonem cum Alarconio appulisset; ibi tantâ humilitate, tantâ sensuum mortificatione, tantâ vitæ austeritate; deniq; tam admirabili virtutum luce coruscare cœpit; vt qui pudicitiæ germen, honestatis formam, morum exemplar, pietatis normam, & deuotionis simulachrum sibi propositum vellent, in eum oculos defigerent. Post hæc Sacerdotio inunctus, tam ardenti, ac pio mentis affectu sacra Mysteria peragere cœpit; vt haud semel puerum IESVM, dum Sacris incumbit, sub Eucharistiæ accidentibus, humanâ formâ præditum conspexerit. Ad Nouitiorum educationem vocatus, mirum quantâ illis virtutum luce anteiret, quantâq; sollicitudine munus illud gereret. Tabulis pro strato vtebatur: nudis absque sandalijs pedibus incedebat: corpus inediâ afficiebat: nocturnis sæpè vigilijs incumbebat: assiduæ orationi insistebat: arcta silentia seruabat; alijsque vitæ austeritatibus carne castigatâ animum ad superiora ducebat. Cùm autem Seraphinus quartanâ aliquando febre laborans, iter faceret, Feriâ sextâ hospitio exceptus, is Quadragesimalibus cibis solis admissis, cùm oua respueret; nec tamen piscium, nec Quadragesimalium aliorum ferculorum copia esset: En Iuuenis quidam, qui piscator videbatur, protinus in ianuâ conspicitur, qui nonnullos in fiscellâ venales pisces gerens, eos hospitæ pretio comparandos offert. Cui dum ea pretium soluere parat, Iuuenis, piscibus cum fiscellâ relictis, euanescit. Hunc Deus Cœlesti luce, qua occulta penetraret, aliquando collustrare voluit. Etenim dum Nouitiorum Magisterio incumbit, Nouitius quidam Bartholomæus nomine, tam ad omnia ineptus, ac Religioni inhabilis videbatur, vt eum Fratres ab Ordine dimittere omnium calculis statuissent: quo tempore, dum Nouitij communi oratione vacant, Seraphinus, Bartholomæum orantem conspiciens, candidam columbam ipsius capiti insidentem animaduertit;

quam tametsi is manu effugare studeret, columba tamen circumuolans statim ad caput redire cernebatur. Quo visu Seraphinus columbinum mentis candorem Nouitio inesse edoctus, Religionis gremio solemni votorum emissione confirmatur. Qui tandem virtutibus, ac sanctimoniâ clarus post 26. annorum curriculum ad Coelos migrauit. Post hæc contigit, vt Gerundensis Conuentus putei aquis putrefactis, Seraphinus Nouitios conuocans, eos vt in Beatissimæ Virginis honorem Rosarium recitent, obedientiæ merito prouocat: quod cum ij omni pietate præstitissent, mox aqua, quæ omnino corrupta erat, ad pristinam integritatem ac saporem rediјt: Plurimis tandem tam in Nouitijs instituendis, quàm in administrandâ Prouinciâ (sæpe enim inter Prouinciæ Patres connumeratus, Guardiani & Definitoris officio functus fuit) piè laboribus exantlatis; cùm Custos electus ad Generalia Comitia pergeret, Genuam nauigio reductus, post aliquot ægritudinis dies, quibus ipsius virtus ac patientia enituit, eò tandem nauigio appulit, vbi nullum deinceps naufragium timere queat, Anno 1593.

Fr. An-

Fr. ANDREÆ A GANDESA,

PROVINCIÆ CATHALONIÆ

DEFINITORIS PROVINCIALIS

VITA, ET GESTA.

RATER ANDREAS à GANDESA, Sacerdos, anno 1583. ex Obſeruantium gremio ad Capucinos aduolans, præclarum virtutum curſum, quem in priori Ordine conſtituerat, tanto ſtudio apud noſtros proſecutus eſt; vt vitæ auſteritate, abſtinentiâ, paupertate, humilitate, manſuetudine, oratione, ac demum Regularis obſeruantiæ perfectione inſignis fuerit. Virginitatem, quam à naturâ tulit, hanc tantâ morum honeſtate coluit, vt mulierum omnium ſtudiosè aſpectum & conſortia fugiens, perpetui cuiuſdam pudoris, qui virginitatis color eſſe ſolet, in vultu inſignia geſtauerit. Maiores in eâ Prouinciâ dignitates ſuâ virtute aſſecutus, in his tantâ prudentiâ, moderatione, ac humilitate verſatus eſt; vt neque eum dignitas extolleret, neque humilitas dignitatis grauitatem minueret. Tyronum quoque cùm per aliquot annos educationem ſibi commiſſam ſuſcepiſſet, ijs ita verbo, & exemplo præluxit, vt Cathalonienſem Prouinciam bono Virorum ſemine fœcundauerit. Perpetuâ, ac ſingulari Beatiſſimam Cœlorum Reginam cùm Religione proſequeretur; eo factum eſt, vt plerumqúe etiam illius aſpectu ac colloquio potiretur. Poſtremò, meritis ac virtutibus diues, cùm in Conuentu Montis Caluariæ Barcinonæ ad immortales conceſſiſſet; ipſius anima à Seraphinâ quadam inſigni muliere, quæ Monialium Capucinarum apud Barcinonenſes fundatrix fuit, rectà, abſque vllâ Purgatorij pœnâ in Cœlum ferri viſa fuit.

Obijt Anno 1605.

***

FRATER ARCHANGELVS SCOTVS FRATRVM CAPVCINORVM
DIFFINITOR PROVINCIALIS.

5 44

Fr. ARCHANGELI SCOTI, BELGICÆ PROVINCIÆ DEFINITORIS

VITA, ET GESTA.

FRATER ARCHANGELVS SCOTVS, Concionator, claro natali, at præclarioribus virtutibus exornatus; Hic materno ex genere Regiâ ſtirpe oriundus (vtpote Margaritâ Gordoniâ progenitus, quæ cùm Marchionis de Huncle filia eſſet; cuius anteceſſor Regis Scotiæ filiam in vxorem duxerat, Regiæ Stuartorum Familiæ ſanguine coniuncta fuit;) Paterno quoque Nobiliſſimus extitit. Patre namque Comite de Forbes, ditione & opibus potente ortus; ex vtroque parente præclaram generis Nobilitatem tulit. Diſpar erat parentum cultus, ac diuerſa Religio: cùm enim Margarita Mater Catholicam Religionem ac Fidem, quam Gordonirum ſtirps ſemper coluerat, omni ſtudio amplecteretur; Forbeſius Pater contrà ita in Caluinianam ſectam iurauerat; vt cùm Margaritæ animum à Catholicâ Religione, nullis aut minis, aut terroribus auocare poſſet, primogenito filio ab eâ ſuſcepto, eidem repudij libellum obtulerit; alteramq; eiuſdem ſectę puellam duxerit. Alterum tunc Margarita in vtero fœtum gerebat: quapropter accepto repudij libello, pro fide profuga, hinc inde inter notos & propinquos aliquamdiu latuit; donec euoluto pariendi tempore puerum peperit, cui Ioannis nomen impoſuit. Hic verò Archangelus noſter fuit, qui necdum natus, pro fide fugas, exilia, ac perſecutiones perpeti, ac pro iuſtitiâ agonizare cœpit. Cum primùm verò Hæreticus Pater Margaritam puerum enixam fuiſſe percipit, vim ac dolos omnes tentat, vt vel puerum Matri abripiat, vel Matrem ſimul cum puero è medio tollat. Id ille tandem poſt biennium aſſequitur, vt ablactatum puerum vi à Matre abſtractum, ad ſe deferri curet. Margarita verò, vbi puer rationis, ac iudicij compos eſſe potuit, frequenter per ſecretos monitores, & fideles nuncios ad Catholicam Religionem hortabatur. Idem quoque ſtudium, ac ſollicitudinem in maiori natu ab paternâ hæreſi abducendo, & in Catholicâ Fide inſtruendo conferebat. Neque intempeſtiuum, aut inane hoc illius ſtudium fuit: etenim maior natu his piæ Matris monitis

magis in Fide confirmatus, in Belgium proficiſci cogitat; vbi Nobilium menſâ, ac ſtipendiariâ penſione, quæ illi à Rege Catholico protinus collata fuit, à Farneſio Principe honorificè exceptus, ſub eo nonnullo tempore militat. Verùm ad præſtantiorem militiam à Deo vocatus, ad Capucinorum Caſtra ſe confert; ac ſub Archangeli nomine Deo militare cœpit. At breue illius militiæ tempus fuit: paucis enim, magnâ cum vitæ auſteritate, abſtinentiâ, oratione, ac cæteris Euangelici Viri virtutibus, annis in Religione exactis; necdum Sacerdotio inunctus, Gandaui in Choro, dum Diuinas laudes perſonat, animam efflat, à Choro pſallentium ad Angelorum Choros migraturus; quod cœleſtis lucis candore, quæ tunc ſupra Chori tecta refulſit, teſtimonio comprobatum fuit. Verſabatur hoc tempore etiamnum in Scotiâ Ioannes Archangeli frater, iam adoleſcens; qui cùm ex Patris, ac Sororum hæreticarum conſuetudine, ac perſuaſione Circæum iam hæreſis poculum deguſtâſſet; hunc Archangelus ex Belgio, Margarita quoque Mater frequentioribus litteris ſalutis periculum edocentes, ad Catholicam Fidem prouocabant. Erat in Scotiâ præclarus quidam Dominicæ vineæ operarius, Iacobus Gordonius nomine, Presbyter Societatis IESV, horum germanorum patruus, Vir doctrinâ ac virtute præſtans, qui ſedulam in profligenda hæreſi, & Catholicâ Fide clam diſſeminandâ operam nauabat. Hunc Archangelus adire, atque ab eo viam veritatis explorare Ioannem Fratrem tam ſæpè per litteras admonet, vt his Adoleſcentis animus excitatus, ad Iacobum Patruum ſe contulerit, animumque aperuerit. At pius Sacerdos nepotem chariſſimè amplexatus, ſollicitè in Catholicâ Fide inſtruit, roborat, confirmat; atque à peſtiferâ hæreſeos labe abſolutionis Sacramento expurgatum dimittit. Hinc melior Ioannes quàm venerat, ad Patrem redit: qui cum filium à priori immutatum; ac ſacra amuleta, quæ ille à Patruo acceperat, collo appenſa aliquando geſtantem vidiſſet, Catholicum ſuſpicatus; rem tamen diſſimulat: protinusque nobiliſſimam puellam, facie decoram, & hæreſi imbutam, qualisqúe ad filij animum à Catholicâ Religione auertendum expeti poterat, mox illi matrimonio iungere parat. Haud repugnat Ioannes, animum diſſimulat, ſimulat procum, choreis vacat, venationi incumbit; atque vt omnem ſui propoſiti ſuſpicionem Patri adimat, nuptias vrget. Interea, vt Catholicam Fidem, quam profundè animo hauſerat, incolumem ſeruet, fugam à paternâ domo atque à toto regno meditatur. At ne ea aliquando in diſcrimen vocetur, Sponſam ſibi

deferen-

deferendam ſtatuit. Contigit verò, vt dum fugæ modum ſecum animo verſat, Nobilium aliquando turbâ ſtipatus feras inſectaretur: quo tempore longo equi curſu defatigatus, dum ab alijs diſiunctus parumper quieſcit;en in viſu pauperum quorundam Religioſorum; quorum ſe nunquam aut habitum, aut formam vidiſſe meminerat, in ſupplicationis modum ordinatè incedẽtium agmen cernit. Eo ille aſpectu ſtupere;& quò irent, quidve portenderent,ignorare. Interea ſe paulatim erga illos affici, & ad eorum imitationem Diuino quodam impulſu pertrahi animaduertit.Ignorabat Adoleſcens Diuinæ adhuc vocationis arcanum;quod illum tamdiù latuit,quoad in Capucinorum numerum cooptatus, quid ea viſio præſe ferret, tunc primum agnouit.Ioannes igitur poſt huius viſionis aſpectum,magis animo ad fugam accenſus, re iam apud ſe deliberatâ, puellam,quæ ſibi deſponſanda erat, opportunè adit, idque ſibi in votis eſſe, aperit; antequam cum eo Coniugij iugum ſubeat, exteras, vt Nobilem decet, Regiones perluſtrare; poſtremò ſe Catholicam Fidem colere, vt in eandem ea quoque Religionem conſentiat, blandis verbis ſuadet. His illa auditis obſtupeſcens, paucis Ioanni reſpondet; quod ad primum attinet, profectionis conſilium non omninò improbare: quod verò ad alterum Catholicæ Fidei caput ſpectat, illud maiori conſilio indigere. Hoc cùm ſe pacto Ioannes à Sponsâ expediſſet, domum reuerſus haud procraſtinat: ſed cùm in Belgium proficiſci cogitaret,ludo poſtridie ſimulato,longiùs à Caſtro procedit.Cumq; in Adoleſcentem Ouium Paſtorem incidiſſet, cum eo luſum ſimulans, ſuas cum illo veſtes commutat, paſtoritioque ſago contectus, paulatim ſe ab illius oculis abripit; ac velociori dein curſu in fugam ſe dat; donec nauigio conſcenſo Antwerpiam adnauigat. Hoc modo Generoſus Adoleſcens duodevigeſimum circiter annum agens, ac floreſcente ætate, paternâ domo, parentibus, ſororibus, propinquis,ampliſſimâ hæreditate,primogeniturâ; omnibus denique pro Catholicâ Fide tuendâ contemptis; cum his & Sponsâ, ſummâ animi conſtantiâ relictâ,alterius Alexij inſtar, ad ignotas ſibi terras pergit.Hoc igitur Opilionis habitu, cùm Noordam, Belgij munitiunculam appuliſſet,à Regio milite Catholico, ob id potiſſimùm eum exploratorem ſuſpicante, quod tibialia ſerico intexta, quæ fugæ feſtinatione non exuerat, ſub opilionis habitu aduerteret, comprehenditur;& captiuus ad Mondragonium,tunc AntwerpienſisArcis Gubernatorem mittitur; à quo cùm fugitiuus miles crederetur, in carcerem conijcitur. At D. O. M. tantam illi inter hæc vincula

vultus hilaritatem, animo ſolatium, intrepidamque pectori fortitudinem contulit, vt nec vincula horrere, neque ex carcere mœrorem contrahere videretur. At cùm diutius in eo detineretur, Carceris Custos præclaram illius indolem, morum honestatem, patientiam, laborum tolerantiam, liberalemque agendi modum; ac præsertim animi pietatem, quâ ſæpe interdiu, ac nocturno tempore orationi vacabat; demum tot probitatis ſigna, quæ nec vagabundum, nec fugitiuum, neque exploratorem comitari ſolent, inſpectans, Gubernatori perſuaſit, vt Adoleſcentem omni ſuſpicione vacuum, liberum dimitteret. Eâ porrò animi conſtantiâ in hoc vitæ periculo Ioannes à Deo præditus fuit; vt post hæc interrogatus, quid ſibi in his vinculis, ac comminati patibuli periculo animi eſſet, reſponderit intrepidus, ſe neque carcerem, neque mortem exhorruiſſe: cum ex quo Catholicus eſſe cœperat pro Christo tum viuere, tum mori lucrum putaret. Liber itaque à vinculis, rectà ad Beatiſſimæ Virginis, cui deuotiſſimus erat, Vrbis Antvverpienſis Ædem fertur; vbi genuflexus immenſas pro impenſâ custodiâ gratias agit, aſſiduiſque in eâ tamdiu ſe ieiunijs & orationibus exercet, quoad quidam illius Templi Sacerdos, tam egregiam in Adoleſcente pietatem admirans ab eo, cuius patriæ ſit, & quorſum eò venerit, inquireret. Cui cùm ſe natione Scotum, eoque conſilio eò acceſſiſſe indicaret, vt inter bonos Catholicos vitam ageret; hoc ipſo tempore duo Capucini Fratres Templum ingreſſi, conſuetâ Ordini proſtratione, Diuinum Sacramentum adorant: quos vt ille attentius conſpexit, à Sacerdote, cuius inſtituti ſint interrogat. His, ait ille, Capucinorum nomen, ac institutum eſt, in toto Orbe Christiano celeberrimum, qui B. P. Franciſci ſpiritu geniti, Apoſtolicam in Dei Eccleſiâ vitam referunt. Statimque viſionis, quam nuper in Scotiâ venationi vacans, acceperat, recordatus, mox in hæc verba erumpit: Vtinam & ego Capucinus eſſem! Sacerdos verò, vt Adoleſcentis animum ad Capucinos propendere animaduertit, illum ad eximium quendam Capucinorum Benefactorem Ludoicum Claris nomine adducit; qui peregrinum domo, ac mensâ benignè acceptum, vno aut altero die ieiunijs confectum recreat; ac tandem ad Capucinos adducens, ijs Adoleſcentis animum ad Religionis amplexum anhelantem exponit. Fratres verò, cùm nec Latinam, nec Belgicam linguam tenere animaduerterent, Ioanni perſuadent, vt ſtudijs aliquamdiu vacet. At ille Laicum ſe fieri optare reſpondet. Fratribus verò litterarum illi ſtudia inculcantibus, paret ille, atque inter Vrbis pauperes con-

numeratur; præſtantique ingenio fretus, haud mediocriter in litteris proficit. Interea, cum nec pecunia ad res vitæ neceſſarias comparandas, nec domicilium illi ad habitandum ſuppeteret; mirum ſanè, quanta corporis incommoda delicatus Adoleſcens pertulerit. Etenim aliquamdiu in ligneâ quâdam excubitoriâ caſulâ, humi cubans ſomnum carpſit; emendicataque ſtipe quotidie victitans, vix pane, aut frugibus famem hoc tempore ſedare potuit. Hæc verò facilè euitare potuiſſet, ſi genus tantùm & ſanguinem, quo præditus erat, indicâſſet. At tantus in tenui Adoleſcentis animo Chriſti amor efferbuit, vt cuncta corporis incommoda pro illo ferre non horreret. Ludouici tandem Claris, Viri ad miraculum pij ope adiutus, cùm breui & Latinam & Flandricam linguam didiciſſet; inter Capucinos adnumeratus, tunc primùm genus & ſtirpem, voluntarijque exilij cauſam Patribus aperit; atque Archangeli Fratris, qui nuper Gandaui diem obierat, nomen ſortitur. Vigeſimum tertium ætatis annum agebat nouus Archangelus, cùm in ipsâ S. Mariæ Angelorum die, quæ Portiuncula nuncupatur, Anno 1593. Probationis annum auſpicatur. Mirum profectò, quantâ animi voluptate perfuſus, in omnem ſe tum obedientiam, tum patientiam, tum ſuiipſius deſpectum, tum ſimplicitatem, tum paupertatem, atque aliarum virtutum formam componeret. At Satan, cum priùs vinculis ac carceribus illius propoſitum mutare non potuiſſet, nunc illius in Religione conſtantiam aggreditur. Rumore namque de Archangeli ſtirpe in Belgio diffuſo, Nobiles quidam Scoti pro fide profugi, cùm breui eum ſolemnia Religionis vota nuncupaturum intelligerent, quæſtionem apud Duacenſis Facultatis Doctores ſub hac propoſitione agitant: Vtrum liceat Nobili Primogenito ſuæ ſtirpis Familiam deſerere, in Patriæ propriæ, & Catholicæ Religionis præiudicium. Quibus cùm ij reſpondiſſent, non licere; hac Facultatis ſententiâ armati, Tornacum conuolant; Archangelum petunt; & à votorum obligatione deterrent. At Capucini Patres, quanquam iuſtis de cauſis diuerſa ſentirent: attamen, vt Archangeli conſtantiam probarent, rei deliberationem eius arbitrio committunt. Controuerſiæ illi ſtatus proponitur: Facultatis ſententia aperitur: vrgent Scoti Nobiles commune bonum, & ad ſuos reditum. Quibus ille paucis verbis reſpondit, ſuum à paternâ domo diſceſſum, non ſuo, ſed diuino conſilio diſpoſitum. Commune porrò tunc ſalutis bonum curandum eſſe addit, cùm proprium in diſcrimen non vocatur. Poſtre-

mò, firmum illud, ac fixum in animo ſibi propoſitum eſſe aſſeuerat, Religionis vocationem conſtanter proſequi : quod ſi eam hac in Vrbe, aut Prouinciâ interceperint, in alterâ inſtauraturum ; neque inter alios, quàm inter Capucinos extremum Spiritum exhalaturum. Hanc illi animi conſtantiam in nouo Religionis tyrone admirantes, mox Diuino ſpiritu perciti conclamant: Dei hæc vocatio eſt; in eâ permane. Hoc itaque certamine deuicto, cùm Archangelus ſolemnia vota emiſiſſet, mox tantâ cœpit virtutum vbertate florere, vt inter humiles humillimus, inter pauperes pauperrimus, honeſtiſſimus inter honeſtos haberetur: atque adeò ad omnium virtutum ſtudia Cœleſti quâdam animi cupiditate raperetur, vt indicto carni, ſenſibus, ac vitijs omnibus bello, breui ita omnium victor euaſerit; vt præter virtutum omnium exemplar nihil in oculis, in habitu, in inceſſu, in actibus, in moribus præ ſe ferret. Vilia domus officia, tam auidè amplectebatur, vt in ijs omnem voluptatem collocaſſe videretur. Tanta illius erat in exteriori homine compoſitio, tanta oculorum demiſſio, tanta vultus modeſtia, tanta morum venuſtas, tanta denique actuum morigeratio, vt eâ quemcunque ad ſe alliceret, deprauatosque aliorum mores tacitè ſugillaret. Singularem Viri abſtinentiam ; frequentia præter conſueta ieiunia ; carnis macerationes ; vitæ denique auſteritatem taceo: quæ ita exeſum atque exſuccum præſtiterant, vt caro præmortua viuentem ſpiritum teſtaretur. Atque hæc quidem interiorem animi compoſitionem indicabant : cùm enim in quotidiano domus miniſterio Martham referret; in oratione, ac rerum Diuinarum contemplatione Mariam: in Choro, ac Diuinis laudibus Angelum, in Dei amore Archangelum ac Seraphinum ſeſe oſtendebat. Peractis verò Theologicæ diſciplinæ ſtudijs ad Prædicationis munus aſſumptus, tanto æſtu in Catholicæ Religionis propagationem ferebatur; quod niſi celerius morte interceptus fuiſſet, in Scotiam redire decreuerat, vt Patris, & Patriæ ſalutem, vel etiam profuſo ſanguine curaret. Interim cùm Teneramundæ Guardiani officio fungeretur, audiens non paruam Scotorum militum manum, ex quibus non pauci Hæreſi infecti eſſent, Dixmundæ præſidiariam collocatam fuiſſe, eò quamprimùm aduolat: Hæreticos milites tot Scripturarum, ac inditæ eloquentiæ telis adoritur; vt ex his trecentos, & amplius, ad Catholicam Fidem pertraxerit: quos tantâ vitæ, ac morum diſciplinâ conuerſos continuit, vt qui anteà ob deprauatam vitæ rationem Vrbi graues erant, ijs abſcedentibus, tam morigerato deinde

milite

milite Ciues destitui ægrè ferrent. Alterum quoque in eodem itinere Scotorum Hæreticorum agmen Mennenis ad Ecclesiæ Catholicæ sinum perduxit. Eâdem post hæc Charitate vrgente; cùm & Cynatum Comitem hæretico errore imbutum, ad Hæresim abiurandam impulisset; missis ad Matrem litteris, quibus illam sui status, ac Religiosæ Professionis certiorem reddit, Belgicam illi profectionem suadet, quo suorum tandem hîc laborum metam, ac finem accipiat. His pia Mater litteris plurimùm lætata, ad Filium pergit: At cùm primùm, quem nunquam post incunabula viderat, ex internâ potissimùm viscerum commotione agnouit; quantâ exultatione ac lachrymarum effusione in filij amplexus ruerit, vix explicari potest. Archangelus autem Matrem consolatus, aduentum gratulatur, Amantissimique Filij officia eidem perpetua pollicetur. Cùm igitur Archangelus omnibus, quibus poterat, Matrem charitatis officijs prosequitur; haud interea Sponsæ suæ, quam in Scotiâ reliquerat. & ad Catholicæ Fidei amplexum cohortatus fuerat, obliuiscitur. Cùm enim quotidianas pro eâ ad Deum preces funderet, eo factum est, vt post Archangeli ab eâ discessum, suprema illa Sponsi verba sæpè animo reuoluens, Diuinam sibi lucem affulgere, ac Cœlesti quodam impulsu excitari senserit; quo Gordonij illius Patris è Societate IESV, qui Archangelo Dux ad fidem fuerat, sibi colloquium quæreret: quo tandem potita, ita Fidei Catholicæ veritatem hausit, vt ab eo in Ecclesiæ gremio collocata fuerit; ac post biennium à Sponsi discessu in Fide constans ad Cœlestem Sponsum fœlix migrauerit. Post hæc Archangelus Teneramundam cum Guardiani potestate profectus, Margaritam Matrem Antvverpiæ diuinis rebus seriò incumbentem relinquit: quæ cùm post Filij sui discessum aduersâ valetudine laborare cœpisset; & obitus sui diem ante sex hebdomadas familiari cuidam suo prædixisset; obnixeque se à Deo petituram diceret, vt & Archangelus breui secum esset, maturiusq; vitæ cursum absolueret, omnibus Ecclesiæ Sacramentis munita, die, quam prædixerat, piè ad Dominum migrat. Quod vbi Archangelus per nuncium accepit, imperturbato animo, ac vultu ad pietatem composito immensas Deo gratias agit, quod charissimæ genitricis laboribus tandem finem imposuerit. Post hæc Archangelus Waëstmonsterium, Oppidum duas vix leucas Teneremundâ distans, in quo lues grassabatur, piæ cuiusdam causæ gratia profectus, pestilenti morbo corripitur. Quare celeriùs Teneramundam rediens, ne Conuentus Familia eâ tabe inficeretur, post Sacramenta

omni cum Charitatis ardore, ac pietate suscepta, in hortum se deferri iubet: ex quo tandem ad amœna Paradisi vireta, Deo animam exulis sui, dum languidum corpus asportatur, ad præmia vocante, euolat, sexto post obitum Matris mense: Anno verò ætatis suæ trigesimo sexto; à Natiuitate Christi 1606.

Fr. CLEMENTIS APRICINENSIS, PROVINCIÆ S. ANGELI DEFINITORIS VITA, ET GESTA.

FRATER CLEMENS APRICINENSIS, Concionator, cùm orationis studio potissimum incumberet, omnium virtutum supellectili ita animi domicilium exornauerat, vt inhabitantem Dei spiritum consecutus, cùm ad Euangelicam Prædicationem accederet, eo per ipsius os proloquente, vberes semper animarum fructus referret. Hinc ad Prouinciæ dignitates euectus, quo tempore Manfredoniæ versabatur, accidit, vt Frater Dionysius à sancto Ioanne, Concionator, qui plurimo illi amicitiæ vinculo coniunctus erat, in altero Conuentu longè à Manfredoniâ distante, diem extremum clauderet: qui eâdem, quâ obierat horâ, Clementi oranti apparens, illum amicis verbis salutat, seque eâ horâ ex humanis excessisse, atque ex Dei misericordiâ salutem adeptum fuisse indicat. Clemens porrò amici tum aspectu, tum nuncio lætus, ab eo quęrit, num Dei in morte iudicium (vti vulgò circumfertur) tam rigidum ac formidandum sit. Cui Dionysius: Ne dubites Clemens (ait) quin formidabilius, quàm existimari ab hominibus solet, hoc Dei iudicium sit, rigidaque omnium discussio fiat. Cumque amicum nonnullis salutaribus consilijs prosecutus esset, euanuit. Ea verò defuncti amici consilia Clementis animo ita insculpta fuêre; tantumque his ad perfectiorem vitæ rationem ineundam excitatus fuit, vt ab eo tempore miris cœperit virtutibus coruscare; ac visionibus cœlestibus, pręsertim sacræ Deiparæ, quam singulari semper veneratione est prosecutus, aspectu frui: quæ cum eidem ad mortem posthęc ægrotanti apparuisset, de futurâ illum incolumitate admonet, quam paulò post assequitur. Hic cùm in Cęsaris Natalis, Regij Aduocati domo aliquando versaretur, ipsius filium

adhuc puerum intuitus, imminens illi mortis periculum prænuntiat; quod is deinde equi calcitratione subijt. Idem in Villam quandam cum Nouitio profectus, Molossorum rabiem contra eos excitatam signo Crucis coërcuit; ac tandem B. Virginis laudes decantans Luceriæ vitæ cursum absoluit Anno 1608. Hic post mortem Fratrem quendam ab acediæ Spiritu tentatum à tentatione liberat, nonnullaque ei monita salutis tribuit.

***

FRATER HIERONYMVS NOVARIENSIS FRATRVM
CAPVCINORVM SACERDOS.

45

5

Fr. HIERONYMI NOVARIENSIS, FRATRVM CAPVCINORVM GVARDIANI

VITA, ET GESTA.

FRATER HIERONYMVS NOVARIENSIS, Prouinciæ Mediolanenſis Sacerdos, ex illuſtri Auogadrorum Familiâ ortus, maturè Deo famulari cœpit; atque in ipſo iuuentutis flore iugo Domini aſſueſcens, in Seraphicam Fratrum, qui de Obſeruantiâ nuncupantur, militiam conſcribi voluit: in quâ, magnâ cum Regularis obſeruantiæ, tum cæterarum virtutum laude cùm per aliquot annos verſatus fuiſſet, Diuino ſpiritu excitatus, ſimul cum Ioſepho Fernenſi, ac tribus alijs Familiæ Fratribus ad Capucinorum gremium ſe recipit. Vir ætate prouectus, ac moribus grauis erat Hieronymus, cùm ad Capucinos migrauit. Tanta in eo Temperantiæ virtus, & abſtinentiæ rigor elucebat; vt cùm primùm menſæ aſſideret, eam tum panis, tum obſonij partem, quæ melior eſſet, quamque magis ſenſus appeteret, à cæteris præſcinderet; ac ſeorſim, quaſi eam Chriſto pauperi, ab eo Eleemoſynam petenti erogaturus eſſet, reponeret, vt nullo vnquam tempore ſatur à mensâ recederet. Hinc cùm lepidè quoſdam ad eduliorum vilitatem, ac paupertatem hortari vellet: Cauete (aiebat) Fratres mei, à B.P.N.Franciſco: is enim cùm ſuprema dies nos ante Dei tribunal iudicandos ſtatuet, gladio armatus apparebit; eoque vniuſcuiuſque ventrem findens, quid in eo lateat, explorabit. Si quos optimis carnibus, grandioribus piſcibus, ac lautioribus epulis infartos offenderit, eos inter diuites, non inter Chriſti pauperes computaturus eſt. Quos verò præter olera, fabas, legumina, piſciculos, ac pauperum cibos nihil in ventre gerere conſpexerit, hos velut Chriſti pauperes, ac paupertatis altiſſimæ filios eſt complexurus. Cum autem Hieronymus alimenti quippiam corpori indulgeret, animum ita in Cœleſtium rerum contemplatione imbuere aſſueuerat; vt ciborum ſapor vix ad guſtum pertingeret; ita vt qui cum refectioni incumbentem cernerent, alia, altioraque præter cibos animo cogitantem animaduerterent. Paupertatis altiſſimæ

ſeuerus cultor, nihil præter ea, quæ à Regulâ conceduntur, admittebat, rerumque penuriâ potiùs, quàm copiâ oblectabatur. Humilitatem, voluntatis abnegationem, patientiam, manſuetudinem, ſilentium, carnis mortificationem, puriſſimam caſtitatem, ſibi familiares conciliabat: quinimò ad eam mentis ſimplicitatem peruenerat, vt ne malum quidem de altero ſuſpicari poſſe videretur. Atque hoc aſſiduo virtutum ſtudio illud mentis, ac ſenſuum omnium dominium aſſecutus eſt; vt nec linguam in otioſum verbum prolabi, nec animum præter inditæ rationis leges voluptate aliquâ capi permitteret. Animi verò puritati tanto ſtudio vacabat, vt minimas quaſque mentis labes, quibus vix hominum vita propter naturæ corruptionem carere poteſt, quotidianâ confeſſione deleret. Orationi, ac rerum Diuinarum contemplationi ita deditus erat, vt ſiue cum alijs ageret, ac negotia pertractaret, (ſæpe enim Guardiani, ac Magiſtri Nouitiorum munere functus fuit) ſiue in menſâ recumberet, ſiue proprio muneri ſatisfaceret; tam indefeſſo, atque inter-turbato ipſius mens in Deum motu ferebatur; vt cùm facie in altum erectâ Cœlum ferè ſemper aſpiceret, eò quoque animus meliori ſuâ actione tenderet: quo fiebat, vt velut ſenſibus exutus, atque ab humanis auulſus, ſæpè immobilis conſiſteret. Dominicæ verò Paſſionis meditationem velut præcipuam ac familiarem ſibi adſciuerat: in quâ cùm diu noctuque verſaretur, eam tot lachrymarum imbribus aſpergebat, vt vix de illâ cum alijs colloqui poſſet, quin in lachrymoſos ſeſe gemitus effunderet. Ex hac aſſiduâ Dominicæ Paſſionis memoriâ Hieronymus tantam erga Diuiniſſimum illud Altaris Myſterium, quod viuum & incruentum eſt Dominici ſacrificij ſimulachrum, animo venerationem hauſerat; vt nunquam niſi poſt prolixam orationem, ac diuturni temporis præparationem ad illud accederet; in quo ex diuinæ Charitatis contemplatione, tam cœleſti, & copioſâ ſuauitate perfundebatur, vt ea quoque in alios redundaret. Id exemplo aliquando manifeſtum fuit: nam cùm Clericus quidam Theodorus nomine, eidem ſacra peragenti miniſtraret; tam vbere ac cœleſti voluptate frui cœpit, vt ſibi inter Choros Angelorum verſari videretur. Quo tempore res planè mira illi aſpectanda ſe offert: dum enim ſanctum Virum poſt Panis conſecrationem Corpus Chriſti attrectantem, ac diuidentem cernit; quatuor priores ipſius manuum digitos repentè Domini Sanguine aſperſos animaduertit: quod cùm is factum admiraretur, ſecum hæſitabat, num caſu aliquo illos ipſe ſibi digitos ſauciaſſet. At verò cùm poſt

Sacratiſſimi Sanguinis ſumptionem, ad manum purificationem ventum eſt, digitis aquâ prolutis, ac cruore, quo eouſque illius digitos commaculatos conſpexerat, abſterſo, ſani digiti atque incolumes apparuêre, Diuinumque duntaxat in eo opus peractum fuiſſe animaduertit. Tam Angelicâ mentis puritate, ac Seraphicæ charitatis ardore ſanctus hic Vir adhæc ſacra Altaris Myſteria ferebatur; vt nonnunquam, dum Sacris incumberet, igneus quidam ſplendor ex illius capite ſurſum erumpere viſum fuerit: quod in Cremonenſi Conuentu illi aliquando contigiſſe certa fide teſtatum fuit. Chori religionem ſummo ſtudio proſequebatur. Beatiſſimam Virg. præcipuâ deuotione colebat; ſolitudine plurimum delectabatur. Denique cum tam ingens in hoc Viro morum Sanctimonia eluceret, tantusque virtutum ſplendor effulgeret; vt omnium exiſtimatione Sanctus haberetur, haud hominum opinioni Diuina teſtimonia defuêre. Etenim in nitidiſſimæ illius puritatis ac virginitatis argumentum, auiculæ, ac cicadæ ad eum, velut domeſticum conuolare, ac cum eo colludere viſæ fuêre. Dum Nouitiorum curæ præfectus eſſet, Nouitius quidam, Theodorus nomine, crebris à Dæmone tentationibus pulſabatur; qui cùm ad Hieronymum confugiens ab eo opem poſtularet, vix ab illo audiebat: Vade, Fili, iam recedet tentatio; cùm mox liber à tentatione reuerteretur. Alterum quoque Nouitium, quem Satanas ſuo aſtu circumuenerat, Cœleſti prudentiâ ab illius inſidijs liberat. Huius quoque Viri quam pretioſa, & efficax apud Deum oratio eſſet, plurimis argumentis manifeſtum fuit: potiſſimùm verò id Anno 1578. cunctis innotuit, in quo toto Cremonenſi agro ob ſummam ſiccitatem pallente, frugibusq; ob humoris inopiam dilabentibus, Hieronymus Guardiano iubente ad Eccleſiam aduolat; & ante Domini Altare proſtratus lachrymas fundit, pro populo obſecrat, pluuiam poſtulat. Iam meridiem Sol conſcenderat, cùm Vir Dei ad Dominum deprecator acceſſit; neque vlla prorſus in Cœlo nubes pluuiæ prænuncia apparebat. Porrò eo orante aër denſis nubium tenebris obducitur; ac tam copioſus ante Solis occaſum imber è Cœlo effunditur; vt eo Cremonenſis agri tellus, quæ penè aruerat, madefacta reuiruerit, lætaque ſegetes ac fruges protulerit: Poſtremò, cùm admirabili virtutum, atque Apoſtolicæ vitæ exemplo per 58. annorum curricula, quibus inter Capucinos verſatus eſt, omnibus in Religione præluxiſſet, perfectiſſimamque Regularis obſeruantiæ formam cæteris imitandam reliquiſſet; ad Brixienſem Conuentum ſe confert, in quo prima olim

Religionis tyrocinia posuerat: ibique grauiori morbo, qui illi supremus fuit, correptus, eodem virtutis, ac Sanctimoniæ cursu, quo cœperat ad vitæ finem properat. Quapropter, cum paulò ante Completorij Horam ab Infirmorum Præfecto mortem iam iam sibi imminere intellexisset: Iam igitur, inquit, & nos hanc mortalem vitam in Dei laudibus absoluamus. Totâq; Completorij Hora, quæ illi recitanda supererat, sensibus integris, ac summâ deuotione persolutâ, cum eâ supremam quoque vitæ periodum clausit, æternas Dei laudes inter superos auspicaturus. Obijt Hieronymus septuagenarius, magnâ post se virtutis, ac sanctimoniæ famâ apud omnes relictâ Anno 1582.

FRATER IOANNES A FRENTANO FRATRVM CAPVCINORVM GVARDIANVS.

Fr. IOANNIS A FRENTANO, FRATRVM CAPVCINORVM GVARDIANI
VITA, ET GESTA.

FRATER IOANNES à FRENTANO, Hidruntinæ Prouinciæ Sacerdos, ex Clero ad Religionem profugiens, quamdiu Frentani Clericalem inter Sacerdotes vitam duxit, tam prǽclaris Religiosæ vitæ exemplis enituit; vt miserorum patrem, afflictorum consolatorem, peregrinorum hospitem, diffidentium conciliatorem, pauperum ac egenorum refugium, cùm primùm ad Capucinos se contulit, Frentanenses sibi sublatum lugerent. In ipso autem Religionis exordio, perfectam in seipso Minoris Fratris imaginem efformare studens, nulla virtutum studia prǽtermittebat. Humilitatem tam profundè animo insculpsit; vt ad studia, Apostolicumque Prędicationis munus promoueri recusauerit. Ad Guardiani tandem Officium inuitus raptus, ligna nihilominus, ac tabulas per Vrbem raptabat, ac lapidibus onustus, operam suam, quo tempore Baruli Conuentus construebatur, cæmentarijs præstabat. Paupertatem verò S. P. N. Francisci Sponsam arctissimo sibi vinculo copulauerat. Patientiâ quoque illustris Charitatis tamen virtus in eo omnibus prǽcellebat, ac principem locum tenebat; ita vt pro infirmis prǽcipuè perquam lubentissimè sanguinem, ac vitam profudisset. Quare haud mirum, quod pleraque quoque D.O.M. supernaturalia illi è Cœlo dona ad ægrotorum curationem contulerit. Modauij namque cùm Virum graui febre laborantem offendisset, solâ manuum impositione, cùm primùm verba illa Euangelica protulit: *Super ægros manus imponent, & bene habebunt.* Confestim incolumitati restituit. Peteliæ Viri cuiusdam ouium grex, peste correptus ad interitum rapiebatur; qui cùm nullo remedio tam graui damno occurrere valeret, ad Ioannem confugit: qui cùm pro gregis incolumitate Dominum rogâsset, cerâ benedictâ ad caulam appensâ, vniuersas oues singillatim egredi iubet: quæ cùm ceram benedictam attingerent, quæ morbo laborabant, curabantur; quæ verò à morbo liberę erant, à peste prę seruabantur: atque hoc modo totum gregem incolumem reddidit. Mesapię cùm Guardiani Officio

funge-

fungeretur, Virum quendam Agricolam prece conduxit, vt in ſyluâ ligna nonnulla ad Monaſterij vſum cæderet: qui, cùm excelſam arborem conſcendiſſet, vt ſuperiores ex eâ ramos preſcinderet: pede caſu è ramo prolabente ex alto arboris faſtigio ruit: quo ex caſu ita exanimis effectus eſt, vt mortuus ab omnibus crederetur. Hic cùm ad Monaſterium, quod à ſyluâ longiuſculè aberat, perlatus eſſet, Vir Dei protinùs accurrens, cùm hominem iacentem, ac vitali penè ſpiritu deſtitutum cerneret; paululum Deum oraturus ſeceſſit: tùm ad hominem reuerſus, Dei nomine inuocato, ac Beatiſſimæ Virg. nec non B. P. N. Franciſci ſuffragijs imploratis, illum ſurgere iubet: vixque verba compleuerat, cùm is, qui multarum horarum ſpatio, velut ſemimortuus iacuerat, repentè ſeſe in pedes erigit; adeoque valens ac incolumis cernitur; perinde ac ſi nullam illi prior ille ex arbore caſus moleſtiam intuliſſet. Eodem quoque modo cùm Matteolam Anno 1582. poſt Comitia pergeret, eoque in itinere ob diſruptas inguinis tuniculas ita illi inteſtina defluerent, vt ne greſſum quidem mouere poſſet, Fr. Andreas à Torrito, qui tunc illi Socius erat, oppidò iumentum parat, quò ad Conuentum, qui inde adhuc procul aberat, vehi poſſet. At is iumentum cernens, cùm idcircò illud conſcendere exhorreret, quod eovſque ſub Capucinorum habitu, nunquam equo vſus fuiſſet, ſupplex Dominum rogat, vt cui ab equo hactenus abſtinere dederat, iam ad finem vitæ properantem nullatenus equitare permittat. Annuit pijs ipſius votis Dominus: extemplò namque inteſtinis ad ſua loca remeantibus, inguinis membranulæ Diuinâ virtute tam perfectè inſtauratæ ſunt, vt velociùs Socio progredi cœperit; tamque celeriter totum illud iter confecerit, quaſi eo nunquam morbo affectus fuiſſet. Hoc porrò tempore Ioannes Andreæ Socio, ſui ipſius vitæ finem; quem hoc ipſo anno futurum Diuinâ (vt creditur) reuelatione acceperat, non obſcurè prænunciat. Necdum igitur is annum Matteolæ abſoluerat, cùm ægrâ valetudine affici cœpit: ex quâ cùm ſe à Deo vocari intelligeret, ſanctis Eccleſiæ Sacramentis munitus, ex humanis migrat. Pleraque ad illius inuocationem poſt mortem miracula à Deo patrata fuiſſe, communis olim fama fuit. Veruntamen vt formidabilia Dei iudicia nobis manifeſta fierent; accidit, vt octauo poſt illius obitum die Ioannes defunctus Fr. Thomæ Aletino, Sacri Verbi Concionatori, quem in Ædilis officio Collegam habuerat, cuique ſub Diuinæ voluntatis beneplacito de futuro ſui poſt mortem ſtatu, eum certiorem facturum promiſerat, clarâ luce apparet. Illum

Thomas cùm primùm ſibi præſentem conſpicit, de ſalute interrogat. Cui Ioannes: Optimè, inquit, nunc mecum de ſalute agitur. Verùm ſcito, Thoma, me in Dei iudicio maximum in ſalutis diſcrimen, haud aliam ſanè ob cauſam, quàm propter Conuentuum ædificia, adductum fuiſſe: in quibus, tametſi omne me ſtudium contuliſſe putarem, vt paupertati ædificatio reſponderet, pleraque tamen, tùm in abundantiori cellarum, ac Officinarum copiâ, tùm in ſtructuræ qualitate, ac ſimplicitate vitia, quæ ne quidem vitia putabam, me innuente irrepsêre; quæ à Deo ſeueriùs iudicata ſunt: ac niſi maxima mea erga infirmos Charitas mihi in Dei iudicio ſuffragata fuiſſet, de meâ profectò ſalute actum erat. At miſericors Deus meâ illâ Charitate commotus, merita quidem Inferni ſupplicia condonauit: verùm ad octauum vſque diem Purgatorijs pœnis affici voluit; quibus hodie abſolutis in Cœlum concedo. Tu verò tibi meo periculo caueto; & ſi ſapis, ab ædificijs, quæ tibi minùs proſunt, abſtineto. Obijt Vir Sanctus Anno 1582.

Fr. BASILII SYRACVSANI,
FRATRVM CAPVCINORVM
GVARDIANI
VITA, ET GESTA.

FRATER BASILIVS SYRACVSANVS, Prouinciæ S. Angeli Sacerdos, vt Deo vocanti perfectiùs obtemperaret, Sæculum deſerens ad Capucinos conuolat. In Religionis verò ſinum admiſſus, tantâ cœpit Regularis obſeruantiæ, ac virtutum omnium laude florere, vt inter præſtantiores illius Prouinciæ Viros haud immeritò cenſeretur. Humilitate ita reſplenduit; vt cùm oblatos Guardianatus honores recuſaret; aliquando tamen Manfredoniæ Guardianus à Patribus electus; oneri quidem, cùm obedientiſſimus eſſet, humeros ſuppoſuit: ſed cùm illud inuitus ſuſcepiſſet, Deum precatus eſt, vt ipſum citiùs ab eo liberaret. Deus autem Serui ſui orationem haud irritam eſſe voluit. Nam paulò poſt eidem inter orandum apparens, proximum, qui in die ſanctæ Crucis futurus erat, obitum prænunciat: quem ille his aliquando verbis Fratribus præſignificauit: Patres (inquit) indignum, atque

inuitum me ad hanc honoris Sarcinam rapuerunt: verùm Dei Maiestas, quæ impares humeros, ac ſpiritus imbecillitatem non ignorat, velocius me ab hoc onere liberaturus eſt: Dies enim Inuentionis S. Crucis, qui proximus eſt, hinc ereptum, atque ab hac Cruce dimiſſum, meo me principio reddet. Nec Diuina eum reuelatio fefellit: cùm enim Kalendis Maij leui quadam febri in eodem Manfredoniæ Conuentu correptus fuiſſet, ipsâ quam præſignauerat, S. Crucis die, præter omnium expectationem diuinis Sacramentis expiatus, lætus ex hac luce migrat. Communem verò de illius Sanctimoniâ ab omnibus opinionem animo hauſtam Deus poſt mortem miraculo confirmare voluit. Cum enim, necdum extructo ſepulchro ipſius corpus humi conditum fuiſſet; poſt tertium annum inde effoſſum tam integrum, atque incorruptum, barbâ capillisque tenaciùs cuti inhærentibus repertum fuit, vt eâ die tumulo conditum eſſe videretur: ac præterea tam ſuauè olere cœpit, vt vniuerſi Cœleſti illâ odoris fragrantiâ recreati, ex eâ corporis incorruptione, ac odore colligerent, quàm incorruptâ & immarceſſibili apud Deum coronâ frueretur.

Obijt Anno 1582.

***

Fr. ATHANASII TYRACENIENSIS, GVARDIANI

VITA, ET GESTA.

RATER ATHANASIVS TYRACENIENSIS, Messanensis Prouinciæ Sacerdos, Sanctimoniâ apud omnes celebris: eam sibi tot virtutibus comparauit, vt nulla virtus, nullaq; virtutis lux ad perfectum mentis splendorem ei deesse putaretur. Paupertatem altissimam zelans, habitum, quem semel in anno Probationis assumpsit, nunquam subinde mutauit. Cùm quotidianum illi Ieiunium esset; in eo tamen duntaxat pane, ac herbis crudis vescebatur, sitimque aquâ extinguebat. Veruntamen cùm antiqua illa Anachoretarum ieiunia æmulari vellet, post aliquot annos ter tantummodò in hebdomadâ cibum sumere est exorsus. Hoc abstinentiæ genere, quod per multa annorum curricula vsque ad mortem prosecutus est, cùm carnem extenuaret, leuiorem ad Cœlestia contemplanda, ac degustanda animum parabat. Quamobrem haud mirum, quod in Oratione frequentiores raptus, ac ecstases pateretur. Sæpè ante Sanctiss. Eucharistiæ Altare orans, tam à Sæcularibus Viris, quàm à Fratribus visus est altiùs in aëra extolli. Hinc verò, cùm totum suum studium, animum, ac diligentiam ad Diuinæ charitatis incrementa, ac perfectionem contulisset; solitaria semper loca, ac noctis silentia sibi sollicitè quærere solitus erat; quibus Deo, ac rerum Diuinarum contemplationi vacaret. Quapropter breui somno contentus, ante Matutinas Horas geminâ ferè semper horâ, in Ecclesiam pergens, diuque in oratione pernoctans, Diuinis complexibus fruebatur. Quo tempore, cùm aliquando in Conuentu Tyraceni Fratres consuetâ noctis horâ ad Matutinum decantandum conuenissent; præeuntes nonnulli Athanasium ante Eucharistiæ Sacramentum orantem, luminibus in Cœlum erectis, ac manibus in Cœlum protensis altiùs in aëra sublatum cernunt. Id verò frequentiùs ei contingere solere, inter alios Fr. Andreas à Petraliâ Sacerdos inter primos virtutibus illustris asseruit, qui eundem Guardiani officio in Tyraceniensi Conuentu fungentem, sæpissimè dum oraret, corpore in sublimem aërem eleuatum conspexisse testatus est; vt quâ vi is animo in Deum ageretur,

eo teſtimonio perſpicuum fieret. Sæpenumero vſque ad 5. & 6. horam Vir Dei tam immobilis in oratione genuflexus perſeuerabat; vt nec motum quiſquam illius perciperet; neque is vnquam ab vno, eodemque loco toto eo tempore oculorum aciem dimoueret. His Dei donis cùm prçclarus hic Dei Seruus abundè cumulatus eſſet, quàm plurimas à Tartareis hoſtibus moleſtias patiebatur, de quibus tandem glorioſè triumphabat. Nouitiorum curæ prçfectus, non paucos ſuæ Sanctimoniæ hæredes, ac æmulatores reliquit. Poſtremò virtutibus, & ſanctitate conſpicuus, rebus humanis valedicens, optatâ velut poſt tempeſtatem tranquillitate potitur. Quod ne quis in dubium reuocare poſſet, Cœleſti teſtimonio comprobatum fuit. Cùm enim poſt ſancti Viri obitum Fr. Conſtantinus à ſancto Saluatore pro illius animâ Deum rogaret; quidq; de eâ in Dei iudicio actum eſſet, impenſius ſibi ſignificari in oratione peteret; noctu in Eccleſiâ orans, ingentem à tergo ſtrepitum audit: quo perterrefactus, cùm eò vultum conuertiſſet, Athanaſium lucidiſſimâ nube, ac gloriâ circumſeptum intuetur, qui eum his verbis affatur: Quid, Conſtantine, de meâ gloriâ dubitas? en ego inter ſuperos habito, ac Cœleſti gloriâ ex Dei miſericordiâ donatus, Diuinâ viſione fruor. Cui Conſtantinus: Bene, inquit, ac fœliciter in æternum tibi ſit, Athanaſi. Verùm dic, obſecro: qualem ſibi ſtatum noſtra Capucinorum Religio apud Deum vendicat? His Athanaſius: Ne dubites, Conſtantine, (inquit) quin bonum hactenus Religio apud Altiſſimum nomen, ſtatumque ſortita ſit: tu verò ſatage, vt optimum, quod in te eſt, efficias. Quæ cùm dixiſſet, confeſtim ſe iterum ad Cœleſtia recepit. Obijt verò Vir Sanctus Anno 1582.

Fr. ELISÆI A MESSANA,
GVARDIANI
VITA, ET GESTA.

RATER ELISÆVS à MESSANA, Meſſanenſis Prouinciæ Sacerdos, Deo, ac hominibus dilectus, cùm perfectâ Regularis obſeruantiæ, quæ omnium Euangelicarum virtutum chorum amplectitur, laude excelleret, virtutum omnibus ita ſe formam exhibuit, vt vniuerſi Seraphicum hominem admirarentur. Angelicam enim ipſius vitam, Angelicam con-

uersationem, Angelica studia, perennis, cui vacabat, Oratio facilè demonstrabat. Super hæc autem singularis quædam, & eximia erga Beatissimam Cœlorum Reginam in eo veneratio eminere videbatur: quo aliquando factum est, vt eo Castri Conuentum moderante, cùm Fratres tantâ aquæ penuriâ laborarent; vt eam è fonte, qui longius à Conuentu aberat, haurire, proprijsque humeris in Conuentum deferre compellerentur; postquam Fratres hortatus fuisset ad Virginis Matris Patrocinium implorandum; vniuersique mox vnà procumbentes Angelicam Salutationem recitassent: Necdum Fratres ab oratione surrexerant, cum Elisæus scalptro humum perfodiens, illicò è collis silice aquæ vena scaturijt, quâ Conuentus illius Familia adhæc vsque tempora vsa fuit. Elisæus verò, cùm Sanctimoniæ famâ vbique diffusâ, vitam pari virtutum curriculo consummasset, Politij, magno sui desiderio relicto, terris eripitur, Cœlestibus, vti creditur, sedibus donatus. Huius, quemadmodum & aliorum multorum gesta, Scriptorum negligentiâ, ac Patrum humilitate perierunt; quæ tamen digna apud Deum præmia consecuta viuunt. Obijt Vir Beatus Anno 1582.

Fr. PACIFICI A SESTINO,

GVARDIANI

VITA, ET GESTA.

FRATER PACIFICVS à SESTINO, Picentis Prouinciæ Sacerdos, cùm in sæculo Regulam Tertij Ordinis B. P. N. Francisci profiteretur, tandem inter Capucinos adscriptus, durissimum sub Auunculo Probationis genus patientissimè tulit. Post emissa verò vota, tam Cœleste vitæ genus instituit; vt potiùs inter Angelos, quàm inter homines versari videretur. His namque, quæ ad Obedientiæ, aut Charitatis opus spectant, exceptis, reliqua omnia temporis momenta Orationi, ac rerum Diuinarum studio dicabat. Hinc nemo illum aut cum altero confabulantem, aut amico colludentem, aut sermonem cum alijs miscentem vnquam vidit. Temporis tantum somno eripiebat, vt ad tertiam duntaxat horam produceret. Orationis nocturnæ tempus, cui singulis noctibus vacabat; ad septimam vsque non

minus horam extenderet. nemora lachrymosis gemitibus complere, ac sæpissimè ad Cœlestes raptus, & ecstases compelleretur. Ita quod Fr. Angelus à Montefano, plurimique alij eum sæpissimè in cella orantem, ac sensu omni carentem deprehendisse testantur. Assiduum hoc Orationis studium prudens quædam abstinentia fouebat: quanquam enim is cibos communes non respueret eos tamen vix attingens, in alios præsertim Nouitios, quorum diu curam gessit, dispertiebatur; ita vt multos pascens famelicus ipse semper à mensâ recederet. Abstinentiæ comites erant quotidianæ flagellationes, diuturni labores voluntaria frigoris tolerantia, profundissima humilitas, summaque rerum omnium egestas: quibus cùm plurimæ carnis macerationes coniunctæ essent, pacificus omnibus, sibi verò tantùm infestus erat. Ad Nouitiorum Magisterium & educationem vocatus in eo munere tam præclaris Dei donis præfulsit, vt occultissimas Nouitiorum cogitationes Diuinâ virtute rimaretur, Diabolicasq; tentationes aperiret. Nouitios verò, quamprimùm ad Religionis gremium confluebant, attentius intuens; quinam in Religionis vocatione stabiles futuri; qui etiam palearum instar, ab eâ auolaturi essent, Prophetico spiritu omni dubio procul præsignificabat. Sub illius disciplinâ militabat aliquando Nouitius quidam, Valerianus nomine, Clericus, qui cùm partim Dæmonis operâ, partim ob ingenij hebetudinem Diuini Officij Ordinem addiscere non posset; sæpiùs, ac opportunè à Pacifico efflagitabat à Clericorum Ordine in Laicorum numerum transferri: Cui post varias repulsas, Pacificus tandem manu capiti illius impositâ ait: Iam animo quiesce, Fili; non te Dominus ad Laicorum statum vocat: Clericus, Sacerdos, ac Concionator eris. Nec dicto veritas defuit: post hanc enim manus impositionem tam facile ingenium sortitus est, vt eximius tandem in Religione Diuini verbi Prædicator euaserit. Valerianum Æsinum varijs Dæmonum molestijs agitatum Crucis signo ab ijsdem infestationibus liberat. Quapropter Dæmon, cum nullum Nouitijs damnum se inferre posse cerneret, iras in ipsum Magistrum despumat, varijsque illum molestijs aggreditur; quas cùm patientissimè fert, multiplices de hoste, patientiæ coronas refert. Cùm aliquando in Camerini Conuentu, quem tunc ipse moderabatur, nihil præter pauca quædam legumina, ac bini panes Fratribus ad vescendum superessent. Copiosa viginti & amplius Fratrum tunc Familia erat; tamque alta nix è Cœlo ceciderat,

vt omnes ad mendicationem vias obstruxisset. Hac cum annonæ inopiâ dum mensæ accumbunt, en Peregrinus ad Monasterij fores aduentat; panem postulat, quo se iam triduo caruisse affirmat. Re ad Pacificum delatâ, propriam leguminum pultem, cui geminas panis buccellas intinxerat, ad Peregrinum mittit, vniuersosque Fratres ad Ecclesiam compellit; vbi ante Christi crucifixi Imaginem omnes quinquies orationem Dominicam cum Angelicâ Salutatione persoluunt. Vix orationem absoluerant, cùm Fœmina quædam ter in somnis Cœlesti voce admonita, tintinnabulum pulsat, geminasque grandiores placentas Ianitori offert. Cùm verò Ianitor studiosius ex eâ quæreret, quo pacto tam horridâ tempestate, atque altâ niue eò cum placentis appulisset, subridens illa: Certè, Pater, (inquit) vt verum fatear, num niuem vestigio meo presserim; an potius Angelicâ manu suffulta, huc perducta fuerim, ignoro: tam leuis enim mihi esse videbar, vt vix niuem attigerim. In eodem Conuentu Camerini, præsidente Pacifico, cùm iterum vberior nix effusa esset; ita vt via mendicationi præclusa existeret, omni, familia quæ copiosa erat, victus annonâ carebat: quare Pacificus, vbi omnium animos in Diuinæ Prouidentiæ spem erexit, vniuersos ad Ecclesiam conuocat: vbi dum attentius orant, ostij tintinnabulum pulsatur, mulusque pane, vino, carnibus, caseo, ouisque onustus cum agasone, ante Conuentus fores apparet: quem cùm Ianitor cibariâ illa annonâ exonerasset, neque mulus, neque agaso ampliùs visi, neque eorum vlla in niue deprehensa vestigia. Sub eodem Pacifico Æsinum Conuentum moderante cùm Fratres eâdem inopiâ laborarent, eosque in Diuinæ Prouidentiæ opem sperare docuisset; En, Senex quidam Aselli ductor præ Conuentus foribus adstat, ostium pulsat, Asellum pane, vino, caseo, ac plerisque alijs cibarijs onustum Ianitor exonerat; dumque ignem, ac cætera necessaria parat, quibus Senem hospitem excipiat, Senem euasisse comperit, nullaque hominis aut Aselli post aliquot passus in niue vestigia cernit; vt eo luculentius ijs Cœlestis Prouidentiæ miraculum pateret. Rursus, in Camerini Conuentu, quo tempore Pacificus illius habenas gerebat, niue exuberante Fratres duo supra viginti in summâ egestate versabantur; at cùm Pacificus quinquies Orationem Dominicam cum Salutatione Angelicâ indixisset, vix mensæ accumbere cœperant, cum tintinnabuli sonitus Ianitorem ad fores vocat; amplumque canistrum duobus & viginti panibus crassioribus, ac recentibus refertum, iuxta Fratrum numerum, nullo præterquam Cœlesti, ac inuisibili latore,

ante Conuentus fores reperitur. Illud verò Diuinæ benignitatis teſtimonium haud ſilentio inuoluendum eſt, quo clementiſſimus Deus Camerinenſi Fratrum Familiæ, quæ à Pacifico adminiſtrabatur, paucos ante dies, quàm ab eo Ieiunium Quadrageſimale indicaretur, ex Diuinæ liberalitatis ſuæ penu abundè prouidere voluit. Cùm enim extremis his diebus, quibus Fratres tantiſper recreari ſolent, nihil in domo, aut carnium, aut ouorum, aut alteriùs obſonij prorſus adeſſet; porca quædam ſylueſtris catulorum agmine ſtipata, roſtro Conuentus oſtium pulſat: quæ cùm proprio in dorſo nefrendem geſtaret; vix Ianitor oſtium aperit, cùm illa longiùs intra Monaſterij fores porculum proijciens, ſtatim in tam celerem fugam ſe conuertit; vt breuiſſimo tempore ab omnium conſpectu ſe diuulſerit. Hoc pacto Dominus, honeſta quoque ſuis pauperibus ſolatia, quæ hominum prouidentia haud contulerat, brutorum operâ miniſtrare voluit. Cæterùm, cùm hæc tam illuſtria Viri huius Sanctitatis argumenta eſſent, vt in Picenti Prouinciâ, etiamnum viuus, ac ſuperſtes Viri ſancti nomen adeptus eſſet; illud tamen luculentiùs rem ipſam demonſtrat, quod eo Tipherni Metaurenſis aliquando Conuentum regente, dum cellâ incluſus orat, præfulgens quædam ſtella ex eâ erumpere viſa, quæ locum vndique ſuis radijs illuſtrat. Porrò Andreas Beneuentanus, Sacerdos, qui eam ſe proprijs oculis vidiſſe teſtatur, communem tunc inter Fratres famam diffuſam refert, Beatiſſimam illam Deiparam fuiſſe, quæ cùm Pacificum ſibi deuotiſſimum ſuâ pręſentiâ conſolata eſſet, ab eo ſub lucidiſſimi ſyderis formâ diſceſſerit. Tipherno verò cùm Cingulum migraſſet, vitæ finem ſibi à Domino prænunciari audit: Quapropter diligentius, ac maiori ſtudio, atque orationis aſſiduitate ſe ad eius aduentum parat. Tandem morbo correptus, cùm leuem illum, atque omnis mortis periculo vacuum Medicus iudicaret; is verò certum ſibi vitæ occaſum imminere Fratribus indicaſſet, Eccleſiæ Sacramentis muniri poſtulat. Poſtridie verò cùm Fratres ad mutuam charitatem, ac Chriſti Domini imitationem pijs verbis cohortatus fuiſſet; Sexagenarius ad immortales migrat. Æſtiui tunc Caniculæ calores maximè feruebant; cùm ad illius funera concurrente magnâ hominum turbâ, ipſius corpus, quod ob pleraque cauteria eidem inuſta malè olere conſueuerat, tam ſuauem odoris fragrantiam cœpit effundere; vt Eccleſia, & Conuentus eo maximâ omnium admiratione, ac voluptate complerentur. Poſt ſextum verò ſepulturæ menſem, imò & poſt ſeſquiannum, cùm Fratres, ob conceptam de Viri ſanctitate

opinionem, ipſius corpus in ſepulchro exploraſſent; habitum qui dem putrefactum reperiunt; corpus verò candidum, incorruptum, haud ſecùs quàm in ipſo ſepulturæ die odoriferum offendunt: vt qui præclarè illius geſta percepturi eſſent, in eorum odorem currentes, quod in Viro Dei virtutis admirantur, id operis imitatione proſequi ſtudeant. Obijt Vir Sanctus Anno 1584.

***

FRATER CYPRIANVS A MONTE CORVINO FRATRVM CAPVCINORVM GVARDIANVS.

Fr. CYPRIANI A MONTE CORVINO,

GVARDIANI

VITA, ET GESTA.

RATER CYPRIANVS à MONTE CORVINO, Sacerdos, virtutibus, ac signis celeberrimus, in ipso Iuuentutis flore ad Capucinos euolans, nullum tam durum asperitatis genus, nulla tam aspera vitæ austeritas, aut carnis mortificatio erat, quam ad Christi Passiones imitandas auidissimè non captaret. Quapropter memor ieiuniorum Christi, cùm totum ferè anni tempus quotidianâ inediâ, quam ex omnibus B.P.N. Francisci ieiunijs collegerat, præstitutâ sibi lege absumeret; Quadragesimam tamen Christi ieiunio consecratam, quam communi lege Ecclesia Christianis omnibus obseruandam indicit, solâ fabarum escâ, Dominicis tantùm diebus exceptis, quibus pane & aquâ tantùm vescebatur, celebrare consueuerat. Præter hæc illi quasi legitimum sempiternum fuit, qualibet sextâ anni feriâ, nihil præter fabarum pugillum ad victum adhibere. Durissimum quoque Crucis lectulum, in quo Dominus in morte decubuit, animo reuoluens; quamquam somno parcissimo vteretur; eum tamen, quem tanquam vitæ necessarium sibi negare haud poterat, duabus tantùm stratis tabulis, aut sedens, aut genuflexus potius irritare, quam sibi conciliare videbatur. Nouitiorum curæ præfectus tot in eo fulgebant virtutum exempla; vt non modò inter Sæculares homines, sed nec inter Fratres vllus de illius Sanctimoniâ dubitaret. Neque immeritò: tot namque, ac tam Cœlestia à Deo sibi testimonia vendicabat; vt omnem propemodùm de eâ dubitationem expellerent. Etenim inter plurima Dei dona, quibus Cyprianus abundè cumulatus fuerat, ecstases, ac mentis excessus, quibus tum in cellâ, tùm in Ecclesiâ, ac passim sursum agebatur, adeò illi familiares erant; vt haud alio penè, præterquam Ecstatici nomine appellaretur. Id verò, vt luculentiùs pateat, nonnulla huius rei exempla lubet percurrere. Nouitiorum is dum in Conuentu Marsici curam gerit, accidit, vt Abbas quidam Salernitanus, Ioannes Andreas nomine, qui Nouitiorum depositarius erat, quo tempore Cyprianus in Choro Orationi vacabat, ad Capucinorum

Ecclesiam accederet: qui cùm ex Altaris fenestellâ, quæ Chorum penetrat, clarissimam lucem erumpere animaduerteret; rem admirans, confestim ad Conuentus ianuam festinat, Monasteriumque ingressus rectà in Chorum proficiscitur: cuius vix ostium aperuit, cùm Cyprianum in sublime elatum, atque vndique clarissimo splendore circumfusum intuetur. Sancti Michaelis Ædem in Gargano Monte extructam Cyprianus aliquando visitaturus, cùm per Manfredoniam iter faceret, viam, quæ ad Capucinorum Monasterium duceret, ignorabat: quamobrem à nobilibus quibusdam Viris eam percunctatus, illi simul atque oculos in Virum coniecêre, cùm micanti illum vndique splendore coruscantem cernerent, obmutescentes, nullum præterquam admirationis illi responsum reddere potuerunt. Multa huius sancti Viri gesta desiderantur, quæ priorum Patrum humilitas silentio obtexit. Plurima tamen signa, ac miracula, quibus D. O. M. fidelem Seruum inter homines illustrem esse voluit; quàm præclara illius vita, ac virtutes fuerint, non obscurè testantur. Ex quibus nonnulla hic recensenda sunt, quæ certâ fide probata, & fideliter tradita fuêre. Fungebatur aliquando Cyprianus Guardiani, ac Magistri Nouitiorum officio in Conuentu Grumenti noui, in quo familia ad 26. Fratrum numerum pertingeret; accidit aliquando, vt cœnæ horâ ingruente, ob Eleemosynarij incuriam, tres tantummodo ad refectionem panes in domo superessent, quos Cyprianus in omnes æquè distribui iubet. Id cùm Eleemosyrius præstitisset, vix exigua cuique buccella obtigit. Porrò, dato refectionis signo vniuersi in mensâ discumbunt; omnes ex buccellâ comedunt, famem sedant, satiantur; nec tamen buccella minuitur: quodqúe miraculum auget, tot post cœnam panis fragmenta à mensâ tolluntur, quæ decuplo tres illos panes excederent. Eodem planè quoque miraculo, eodemque anno iterum eandem Familiam, cùm modicum tantùm panis in domo esset, saturam reddit. Sequenti verò anno, qui fuit 1577. cùm in eodem Conuentu Marsici hoc ipso in munere versaretur, contigit; vt exuberante niuium copiâ, iam vno atque altero die panis defeceret; solaque legumina victum Fratribus absque pane præberent. Iam tertia dies ipsis quoque leguminibus absumptis, omnis illis escæ penuriam afferebat, cùm Cyprianus Sacræ Deiparę Litanias decantari iubet: tùm quinquies Oratione Dominicâ, & Salutatione Angelicâ Fratribus indictis, dum omnes ante Sacrę Eucharistiæ Sacramentum preces fundunt, & pauperum escam à Domino postulant;

en Conuentus tintinnabulum quasi validâ manu pulsatum auditur: aperiuntur fores, atque in ipso vestibulo bini sacci recenti, ac calido pane ad os vsque referti, simulque vini cadus conspiciuntur: quis lator, aut ductor fuerit, nemo cernitur, nullą in niue vestigia deprêhenduntur: quare è Cœlo hæc transmissa nemo dubitat. Hoc ipso anno cùm Laura Nicolai Textoris filia, quæ Marsici ob partus dolores Medicorum sententiâ in vitæ discrimine versabatur, per internuncium Cypriani se precibus commendasset; is canabaceo cingulo, quo præcinctus erat, ad eam misso: Dic, ait, Sorori nostræ Lauræ, vt hoc se fune præcingat: futurum etenim, vt ex Dei benignitate masculum puerum vitâ comite pariat. Haud dubia res fuit; funem illa accipit, renes præcingit; moxque à partus periculo libera masculum salua enititur. Potentiæ Dæmonem à muliere obsessâ verbo, ac signaculo Crucis expellit. Eodem modo etiam in Oppido Galæ hominem à Dæmone obsessum ab illius imperio vendicat. Nobilis quædam mulier, Veronica nomine, Langonerij diu sanguinis fluxu laborauerat: quæ cùm Virum Dei singulari deuotione prosequeretur, ab eo benedictionis Chirographum manu ipsius exaratum impetrat: quod cùm primùm sibi imposuit, à fluxu liberata fuit. Sereno Cœlo copiosum imbrem Prophetico spiritu prædicit. Tanta quoque erat huius Viri puritas, ac Sanctimonia, vt cum auibus Cœli colluderet. Fr. Marcum Antonium Ferrandinensem à Marsicano ad Vitri Conuentum mittens, cùm ei ne pallium in viâ deferret, præcepisset; Vitranus verò Conuentus quatuordecim millia passus Marsico distaret, eo factum fuit, vt cùm imbrem toto illo itineris spatio è Cœlo comitem habuissent, eo vndique madefacti Marsicum appulerint. Protinùs verò Nouitio de more à Magistro benedictionem petente, is ad Nouitium: Quid, Marce Antoni? num te pluuia venientem madefecit? Cumqúe velut explorans manu habitum contrectaret, is repentè tam siccus apparuit, perinde ac si nullo vnquam imbre perfusus fuisset. Quo verò tempore Vir Dei Eboli Conuentui præerat, circa secundam noctis horam, cùm se in Ecclesiam oraturus contulisset, alterum in Presbyterij angulo Fratrem orantem deprehendit: quem vbi semel, ac iterum admonuit, vt se in cellam ad quietem reciperet; is nullo reddito responso, eodem semper in loco immobilis perstabat. Hunc tandem tertio Cyprianus caputio apprehensum his verbis affatur: Heus, dura ceruix, non audis, cùm te superior ad cellam compellit? sic iussa Patris contemnis? at Frater, qui hactenus orans videbatur, vix faciem ad Cyprianum

attol-

attollit; cùm is multo iam tempore illum defunctum agnoſcens, quid in eo loco agat, ſciſcitatur. Cui defunctus: Hic, ait, meorum delictorum pœnas luo. Etenim cùm viuens meridianâ Orationis horâ hunc in locum me conferens, ſomno potiùs, quàm orationi vacarem; neque Altiſſimam Chriſti præſentiam, quæ in Sacro hoc Euchariſtiæ Sacramento exhibetur, vererer; delictumque nunquam verâ pœnitentiâ eluerim; vbi ſcelus paratum fuit, hîc ſceleris plagas ſuſtinere cogor. Verùm ſi Sacroſanctum Altaris Myſterium, vbi pro Animabus ſuffragia, Apoſtolicâ authoritate, conceduntur, obtuleris, pœnarum ex Diuinâ miſericordiâ finem accipiam. Atque his dictis ex illius oculis euanuit. Quamobrem Vir Dei ſummo manè in Cathedrali Vrbis Eccleſiâ, in quâ Altare hoc priuilegio fruebatur, Deo pro defuncti animâ expiatorium Sacrificium offert; eamque à Purgatorij pœnis in Cœleſtem libertatem vendicat. Vir hic inſignis, cùm vitæ huius ſtadio magnâ cum Sanctitatis, ac iuſtitiæ laude decurſo ad Generalia Comitia Romam profectus fuiſſet; ibi corruptibili hac carnis ſarcinâ depoſitâ, incorruptibilem, vti credimus, gloriæ coronam adipiſcitur, quam Deus Cœleſti teſtimonio mox omnibus perſpicuam eſſe voluit: Dum enim defuncto in copioſâ Fratrum coronâ iuſta perſoluuntur; en duodecim Pueri albis ſtolis amicti, omnibus eatenus ignoti nullo ductore apparent, qui feretro circumfuſi, tamdiu ipſius funera exornant, illique velut innocentiæ coronam componunt, quoad Corpus ſepulchro conditum ab omnium oculis eriperetur: quo tempore & ipſa Puerorum turba tam repentè ſe ex omnium aſpectu diuulſit; vt Angelicum potius, quàm humanum adſpectantibus ſe ſpectaculum exhibuiſſe teſtaretur: quo Propheticum illud ad Cyprianum pertingere intelligerent. *Quis aſcendet in montem Domini, aut quis ſtabit in loco Sancto eius? Innocens manibus, & mundo corde.* Obijt Vir Sanctus Anno 1584.

Fr. ALBERTI BERGOMATIS, GVARDIANI *VITA, ET GESTA.*

RATER ALBERTVS BERGOMAS, Prouinciæ Mediolanensis Concionator, Vir Seraphicus, & Apostolico spiritu imbutus; eo acerrimum vbique totius Regularis disciplinæ, ac præsertim Altissimæ Paupertatis propugnatorem exhibuit: cuius ita cupiditate flagrabat, vt ne minimâ quidem, maximè cùm Guardiani officio fungeretur, eam maculâ labefactari æquo animo ferret. Cæterùm admirabilis ipsius in Dei verbo disseminandi vis, libertas, constantia, & efficacia, non obscurè illum Apostolico spiritu præditum declarabat. Cùm Gardonij Dei verbum aliquando publicè proponeret, tam asperè illius Oppidi homines maximis sceleribus irretitos increpauit; vt facinorosi quidam Iuuenes, quorum is vitia sermone perstrinxerat, illum è medio tollere decreuerint. Quapropter cùm peracto sermone Dei Seruus iter ad fluminis aquam, quæ extra Oppidum defluebat, solus cœpisset; ibi nonnulla panis frustula, quæ sibi ex Oppido mendicauerat, educens; aquâ intinctâ comedebat. Illi verò, qui in illius necem condixerant, viam ipsius obseruantes, cùm primùm illum ad fluminis ripam sedentem, soloque pane aquâ intincto famem depellentem conspiciunt, animo compuncti, ac mente in melius commutatâ, animi feritatem deponunt; propiusque ad eum accedentes, machinati sceleris ab eo veniam petunt. Hoc modo Albertus, quos increpatione ad Deum pertrahere minimè poterat, meliores suo vitæ exemplo reddidit. Hæc porrò vitæ austeritas Alberto tam familiaris erat; vt cùm Verbum Dei disseminaret, nihil post Concionem, præterquam panem & aquam, quæ sibi mendicatione parabat, ad cibum adhiberet. Pleraque etiam Quadragesimalia ieiunia, dum prædicat, solo pane, & vino, leguminibus tantùm additis, celebrat. In die Parasceues, cùm in Oppido Mariani per quinque horarum spatia, in publicâ Oppidi plateâ (neque enim præ multitudine Ecclesia populum capere poterat) de Passione Domini verba fecisset, concione absolutâ, in aliud Oppidum, quod quarto inde milliari distat, se confert: vbi nouo de

Passione Domini sermone per totidem horas instituto, hinc Marianianum ad Conuentum redit; soloque pane, & aquâ senile corpus post tot labores refocillat. Hæc huius Viri læta post Prædicationem conuiuia erant, quibus opiparè animum recreabat. Eam quoque in Prædicando secum rationem inierat, vt nunquam ad Prædicationem accederet, quin vnius saltem horæ oratio ad Deum effusa præcurreret. Quare haud mirum, quod ipsius Prædicatio oratione, & ieiunio stipata, vitia perimeret; Dæmonesque ex hominum animis deturbaret. Hoc Apostolico spiritu imbutus, cùm Cocalij aliquando pro suggestu Albertus concionaretur, Nobilis quidam Octauius nomine, crateri lustrali cubito innixus, fœminas Ecclesiam ingredientes insolenti quâdam lasciuiâ, lustrali aquâ aspergebat; atque inde cachinnum efferens, cæteros quoque ad risum mouebat. Hunc cùm Albertus primùm suauibus, tum acerbioribus verbis à scelere deterrere aggressus fuisset; is verò in crimine pertinax perseueraret, infaustum illi exitum spiritu Prophetico Albertus prænunciat: qui paucis elapsis diebus innumeris vulneribus confossus atrociter interijt. Rursus Nouariæ, cum ad Sacrum Beatissimæ Virginis Fanum saltationes festis diebus instituerentur, Vir Dei in eas inuectus Populum ab hoc Sacrorum abusu reuocare conabatur. At eo reluctante, & Prædicationis verba contemnente, is sandalijs vtrâque manu apprehensis, puluerem super eos excutiens: Audite, inquit, qui saltatis, & Verbum Domini, quasi anilis quædam fabula & cantilena esset, in canticum oris vestri vertitis: cùm venerit tempestas ingruens, ac deuastans; & miserit Dominus de Cœlo lapides prægrandes, elangueritque vinum, & triticum vestrum; tunc deficiet tibia, & cithara, & saltatio. Hæc cùm ijs Prophetico spiritu comminatus esset, populo adhuc saltante, & choreas ducente, Cœlum, quod prius serenum erat, densis nubibus obduci, totque è Cœlo fulgura coruscare cœperunt, vt vniuersi æthere mugiente, perterriti, huc illucque diffugerent: mox tam sæua grando agros segete turgentes, ac vineta lapidat, vt messem omnem, ac plurium annorum vindemiam in saltationis pœnam depopulata fuerit. Idipsum quoque Herbæ Insubriæ Oppido accidit; dum incolæ sancti Viri monita spernentes saltationi incumbunt: agris enim & vineis grandine deuastatis, ab eâ tandem abstinere addiscunt. Pręclara hæc Alberti gesta, vehementiorque in vitijs euellendis, atque animis ad pœnitentiam prouocandis ardor, passim in populis euulgata, tantam illi apud

omnem famam comparauerat, vt duodeviginti interdum Oppida, ſub vnius anni circulum, apud S. Carolum Borromæum, non ſine huius ſancti Antiſtitis admiratione, agerent, vt eum Quadrageſimali tempore Concionatorem obtinerent. Mulierem etiam aliquando libidinis furijs agitatam, quæ proſtratum ad peccatum propellere conabatur, ſtrenuus caſtitatis Athleta, ſe inter dumeta proripiens ſpinoſis ramis à ſe abſcedere cogit, nobileq́ue de Tartareo tentatore trophęum reuehit. Poſt hæc in quartanam febrem incidit: cuius tamen languore haud impediri potuit, quin & conſueta ſemper ieiunia coleret, & cum cæteris ad Matutinas Horas nocturno tempore conueniret. Denique, etſi eo tempore acrioribus febris ardoribus corriperetur; communibus tamen orationibus, ac flagellationibus, perinde ac ſi nullâ febris moleſtiâ teneretur, interesse conſueuerat. At vbi ex eo morbo conualuit, dum Euangelicę Pręedicationi ardentiori Charitatis æſtu inſiſtens, bis aliquando in Dominicâ die Dei verbum diſtinctis in Oppidis miniſtrâſſet, anginâ correptus in Conuentu Colonij agri Brixienſis, Deo deuotiſſimè depoſitum reddit, & à laboribus ad pręmium euolat. Anno 1585.

Fr. IOANNIS NOVOCOMENSIS, GVARDIANI

VITA, ET GESTA.

FRATER IOANNES à NOVOCOMO, Hetruſcæ Prouinciæ Concionator, claris Natalibus ortus cum 16. annum attingeret, Nobili itidem Adoleſcentulæ Matrimonij vinculo coniunctus, alteriùs Alexij inſtar, primâ Nuptiarum die intactâ ſponsâ, ad Capucinorum Monaſterium aufugit; alterum caſtius cum Religione connubium initurus: vbi à Prouinciali Miniſtro, qui Deo ita rem diſponente eo tempore in eo Conuentu verſabatur, Religionis habitum obnixè poſtulans, eo præter morem donatur. In eo ſtabilis Ioannis animus, cùm vniuerſos mundi conatus ſæpiùs tentatos Diuinâ virtute ſuperâſſet, tranquillam tandem in Religione ſtationem adeptus, Virginitatis lilium, quod ad concluſum ſponſæ Religionis hortum purus attulerat, quamplurimis poſtea virtutum floribus

ſtipan-

ſtipandum curat. Cùm enim illius cuſtodiæ vitæ auſteritatem, & carnis macerationem cum primis neceſſariam eſſe intelligeret; corpus primùm abſtinentiâ, tùm laboribus, flagellis, vigilijs, atque omni aſperitatis genere aggreditur: atque adeò ſenſuum mortificationi, ac mentis puritati inuigilat; vt illud à D. O. M. donum retulerit, quo nullâ vnquam nocturnâ labe ſe contaminatum ſenſerit. Ad Prædicationis munus promotus, eam in dicendo vim à Domino aſſecutus fuerat, vt facilè audientes ad lachrymas, ac fletus compelleret: atque adeo vberes ipſe inter concionandum lachrymas fundebat; vt cùm eas minimè cohibere poſſet, à Prædicatione tandem abſtinere coactus fuerit. Mirâ quoque erga pauperes pietate afficiebatur, ac miſerorum calamitatibus mouebatur. Orationis præterea, ac pſalmodiæ ſtudioſiſſimus, tantam in his animi voluptatem collocauerat, vt cùm altera ceſſaret, altera protinùs in ipſius locum ſuccederet. Quo factum eſt, vt eo Piſanum Conuentum moderante, cùm Horæ Matutinæ aliquando in Choro decantarentur, Acolythi is munus præ animi humilitate obibat: quo tempore lignea Crucifixi imago, quæ legili inſidet, brachium à Cruce auulſum ad illius amplexum inuiſibiliter extendit: ac tamdiu in illius amplexu perdurauit, quoad Matutinæ Horæ integrè abſoluerentur: ex quo tanto illius mens voluptatis torrente inebriata fuit, vt nullam eo tempore cantus vocem promere potuerit. Hic denique cùm ſingulari vitæ innocentiâ, mentis candore, ac plurimâ pietate clarus, vitam vſque ad ſexageſimum quintum annum traduxiſſet, ad Virginitatis Lauream, ac cæterarum virtutum coronam à Domino vocatus, Aretij mortalis Corporis exuuias deponit.

Anno 1585.

FRATER CONSTANTINVS A SALVATORE FRATRVM CAPVCINORVM GVARDIANVS.

Fr. CONSTANTINI A SALVATORE, GVARDIANI

VITA, ET GESTA.

RATER CONSTANTINVS à SALVATORE, Messanensis Prouinciæ Sacerdos, cùm primùm à sæculi pelago ad Religionis littus nauigium appulit; solitudinem ita sibi amicam conciliandam statuit; vt rarò cum Fratribus, rariùs cum sæcularibus, rarissimè cum mulieribus colloquia haberet. Quod si nonnunquam cum his sibi necessariò colloquendum esset, tantam oculorum demissionem, verborum circumspectionem, & totius corporis compositionem præse ferebat, quasi cum seuerissimo morum censore, aut inimico illi agendum esset. Admirabilem ipsius abstinentiam declarabant seueriores panis & aquæ inediæ, quibus ter in qualibet hebdomadâ carnem extenuabat: quam ieiunij legem licet sibi toto vitæ suæ curriculo, tametsi ætate grauis, ac varijs morbis afflictatus inuiolatam præscripsisset; Nouitiosque, quorum curæ aliquamdiu præfuit, ad maiorem virtutis stimulum, obseruare docuisset; in alijs tamen sic prudentiâ & Charitate temperabat; vt indulgentiorem potius, quàm seuerum se erga cunctos exhiberet. Huius Viri tanta erat mentis humilitas; vt quanquam Guardiani munus, ac dignitatem gereret; quoties publica de more in Refectorio accusatio fit, is post Fratrum correptiones, suam quoque genuflexus accusationem institueret, atque à Confessario pœnitentiam sibi iniungi impetraret. Cæterùm, sic sensus ab omni voluptate cohibebat; vt id cum oculis fœdus pepigisset, quo minimum somno, plurimum nocturnis vigilijs ac Orationi concederet. Quo fiebat, vt cum diu ante Matutinas Horas in Ecclesia Diuinæ contemplationi incumberet, illis peractis, nunquam ab oratione ad quietem rediret. Hinc velut ex consortio sermonis Domini ipsius facies aliquando tam splendida apparuit, vt Frater quidam Vincentius Calactensis, qui ad ipsius cellam peccata sua expiaturus accesserat, clarissimum in eâ splendorem cernens, terrore correptus retrocesserit. Verùm cùm à Constantino vocatus Cellam ingressus fuisset, Constantini vultum cœlestis lucis fulgore ita emicantem intue-

tur,vt eo velut clariſſimo lumine tota cella illuſtraretur. Tyracenienſis Conuentus eo tempore Conſtantinus clauum tenebat, quo Fr. Athanaſius Tyracenienſis è viuis exceſſit. Porrò etſi Athanaſij vita, quæ clariſſimis virtutibus ornata fuerat, minimè illi ſuſpecta eſſet; grauiſſima tamen illa corporis ægritudo, quâ diu ante mortem afflictatus fuerat, leuem aliquam animo ſuſpicionem pepererat, num ab eo æquâ animi patientiâ & conſtantiâ tolerata fuiſſet. Quamobrem nonnullis ab ipſius obitus diebus elapſis Deum impenſius rogare cœpit; vt quo in ſtatu Athanaſij anima ſe haberet, ſibi pro ſuâ benignitate oſtenderet. Hac in oratione dum diu perſtat, nocte quâdam ante Matutinas Horas, dum coram Sanctiſſimæ Euchariſtiæ Altari preces fundit, ingentem ex alto ſtrepitum percepit, quo expaueſcens; cùm vultum poſt tergum, vnde fragor exoriebatur, conuerteret, Athanaſium ſplendidâ aduectum nubeculâ è Cœlo ad ſe venientem conſpicit: qui propius ad eum accedens his illum verbis alloquitur: Quid, Conſtantine, times? aut quid de meâ ſalute formidas? Iam metum depone. Ego enim iam Dei gloriâ inter Beatos, ac immortales fruor. Conſtantinus verò de amici gloriâ exultans, D.O.M. (inquit) gratias immortales ago. Verùm quæſo te, Athanaſi, vt quo in gratiæ ſtatu apud Deum Religio noſtra verſetur, indices. Cui Athanaſius: Bene, inquit, Conſtantine, Religionis res apud Deum ſe habent: vtinam ita ſemper. Neque vltrà ſermonem protrahens ex ipſius oculis mox euaſit. Poſthæc mons Ætna Catanæ coniunctus, cùm triginta quinque annorum ſpatio nullos è faucibus ignes euomuiſſet, Conſtantinus, qui in Conuentu Frentani, Oppido ad Ætnæ radices iacente, eo tempore præſidebat; quod in oratione Diuinâ ſibi luce impertitâ didicerat, Fratribus aperiens: Diu, inquit, à flammis abſtinuit Ætna, diu ſiluit: At in Sacro Deiparæ Virginis Natiuitatis die flammas parturiet, mugitibus loquetur, igneaque flumina vaſtitatis metum afferentia eructabit. Quod eo ipſo anno, die à Conſtantino prænunciatâ plurimo incolarum damno contigit. Plurima quoque alia prædicens, ſpiritu Prophetico illum ornatum fuiſſe veritas demonſtrauit. Præter hæc in Frentenenſi Conuentu, cùm lapis ingentis molis coquinæ locum ita occuparet, vt eius ædificationem impediret, duodecim eò robuſtiſſimi Viri conuenêre, vt illum vi è loco emouerent: ſed cùm tam immanis illa moles eſſet, vt nec omnium vi loco dimoueri poſſet, opus infectum relinquunt. Nonnullis verò diebus elapſis, Conſtantinus Philippo Catanenſi, ac Franciſco à Linguâ groſsâ ſecum ac-

citis:

citis: Agite, Fratres, (ait) lapidem illum, qui Coquinam occupat, vnâ inde efferentes, aliò transferamus. Cui Philippus: Quid Constantine, ludis? Duodecim robustissimi Viri illum nequidem concutere valuerunt; nos amouere posse putas? At Vir Dei Philippo: Quid te, Philippe, lapis ille tantopere terret? Macte animo, pergite; Obedientię enim virtus leuem illum vobis reddet. Verùm, cùm primùm ad lapidem accesseritis, antequam manum lapidi admoueatis, IESV tantummodo nomen simul omnes omni pietate inclamate. Mira quidem; sed vera, & certâ fide probata refero. Abeunt illi; IESV nomen deuotè pronunciant: mox tam facilè prægrandem illam lapidis molem, quasi leue quoddam pondus esset, inde amouent, ac longius ferunt. Quàm plurimos quoque Diuinâ virtute ab eo ægrotos curatos fuisse, nonnulla, quæ sequuntur, exempla demonstrant. Consueuerat Vir Dei sacra illa verba: *Super ægros manus imponent, & benè habebunt.* In chartulâ conscribere, ac IESV nomine obsignata ægrotis, qui ad eum confluerent, distribuere. Cùm itaque cuidam quartanâ febre laboranti huiusmodi chartulam tribuens, is protinus Diuinâ virtute à febre conualuisset: id cùm primùm alijs nonnullis quartanâ, tertianâ, quotidianâ febre correptis innotuit; ij confestim ad Virum Dei confugientes ab eo chartulam impetrant; quâ in frusta dissectâ, cùm quilibet suam sibi particulam vendicasset, eâ quisque incolumitatem est assecutus. Virum quoque quondam Frentani diutinâ quartanâ febre vexatum, nullâ prorsùs interiectâ temporis morâ, signo Crucis sanat. Hieronymum Cardum Frentanensem, Christi verba pronuncians: *Si potes credere, omnia possibilia sunt credenti.* Insuper & Crucis signo muniens, perfectâ apostematis curatione donat. Postremò Senex quidam pauperculus, qui molestissimâ febre quartanâ cruciabatur, ad Conuentum accedens, vix Serui Dei habitum contigit; cùm mox à febre dimissus, fidei suæ præmium tulit. Idem quoque puero, qui eodem morbo conflictabatur, contigit. Alter itidem grauiter ægrotans solo Constantini habitus contactu incolumis ab ægritudine surgit. Biennio igitur antequam corpore excederet, dùm Fr. Marianus Tyracenienfis in Frentani Conuentu Fratrum sepulchrum construit, obitum illi suum pronunciat. Is igitur, cùm ad extremam tandem vitæ metam peruenisset; antequam animam ageret, oculis in Cœlum defixis in mentis excessum rapitur. Quidam verò Sacerdos, Massæus nomine, qui illi à Confessionibus erat, cùm mortuum suspicaretur, vehementius concutit: quare is ab excessu rediens, oculis ad

Maſſæum conuerſis: Ignoſcat tibi Deus (inquit) Maſſæe: maiora enim mea ſolatia, importunâ tuâ concuſſione exturbaſti: ſplendidus enim quidam locus, ac delicijs plenus, in quem breui conceſſurus ſum, nunc mihi ab Angelo aperiebatur. Tum poſt hæc dicta, breui tempore elapſo, lumina ad mortis ſomnum occludit. Huius Viri obitu per Vrbem euulgato, tanta fuit erga illum populi deuotio; vt ipſius habitu à confluenti multitudine in fruſta conciſo, altero illum indui opus fuerit. Aqua verò, quâ illius corpus poſt mortem de more prolutum fuit, tantam, ob inclyta eius apud Deum merita, virtutem aſſecuta eſt; vt cùm eâ Frater Maſſæus Sacerdos, ad tibiæ, quam diu languentem geſſerat, velut balneo vſus eſſet, illius protinus incolumitatem adeptus fuerit. Nonnullis ab ipſius obitu diebus Vir Dei cuidam apparuit, atque ſe ex Dei miſeratione ſalutem conſecutum; trium verò dierum Purgatorium luiſſe ſignificat; mox verò ad Cœleſtia remeat. Obijt Vir Sanctus Anno 1586.

Fr. IACOBI A BELFORTIO, GVARDIANI *VITA, ET GESTA.*

RATER IACOBVS à BELFORTIO, Picenæ Prouinciæ Sacerdos, cùm inter ipſa Religionis Capucinorum initia, ex Ordine Minorum, qui de Obſeruantiâ nuncupantur, ob arctiorem Regularis obſeruantiæ diſciplinam ad Capucinos migraſſet, priſcorum illorum Patrum, quorum virtute ſata, ac propagata Religio fuit, vitam, ac mores tam egregiè imitatus eſt, vt inter eos meritò connumerari debeat. Hic durum ſibi ab exordio abſtinentiæ genus elegit. A carnibus namque, caſeo, ouis, herbis, leguminibus, omnique pulmentarij genere abſtinens, duris tantummodo panis fruſtulis, quæ feruenti aquâ madefaciebat, abſque oleo aut ſale veſcebatur. Cùm verò conſenuiſſet, fruſtulis duntaxat in contritum panem commutatis, nullo præter id vnquam cibi genere vſus fuit. Huius vitæ auſteritati veſtium aſperitas, corporis caſtigatio ſenſuum mortificatio, ſui ipſius neglectus, demum dura & aſpera omnia reſpondebant. At neque minores erant animi virtutes, quibus is præclaram Dei vocationem haud ſegniter, quoad vixit,

in seipso prosecutus est:tanto enim Regularis obseruantiæ studio tenebatur;vt obedientiæ,humilitatis, mansuetudinis paupertatis, patientię,castitatis,ac reliquarum virtutum,quibus ea integra constat, custos esset diligentissimus. Sæpè cùm Guardianus esset, de Regulæ obseruantiâ disserens,tantâ in dicendo rerum abundantiâ affluebat;vt cùm in cœnâ aliquando, Fratribus in mensâ discumbentibus,de eâ verba faceret, magnâ tum sui, tum aliorum voluptate sermonem vsque ad Matutinas Horas produxerit. Ordinis Constitutiones sibi,& alijs tam accuratè obseruandas proponebat, vt nec apicem ex his præteriri pateretur. Quantâ verò mentis mansuetudine præcelleret,hoc aliquando exemplo manifestum fuit.Cùm enim furem quendam Altaris supellectilem subripientem in flagranti crimine deprehenderet,haud duris illum verbis excipit;sed suaui duntaxat admonitione vsus cibos eidem ministrari iubet.Feruens quoq; ipsius Charitas illustri testimonio comprobatur. Auerardo namq; Camerinensi Episcopo, cùm grauissimè ægrotanti, ac extremum iam spiritum agenti pia officia persolueret; id inter alia Euangelicæ Charitatis impendit, vt impensiùs Dominum rogauerit; vt si quis pœnæ reatus Episcopum in purgatorio maneret, hunc pro suâ Clementiâ in ipsum transferens, illum absque Purgatoriâ pœnâ ad Cœlestem gloriam abire permitteret.Neque Deo ingrata huiusmodi postulatio fuit ex integrâ Charitate profecta: vix enim Episcopo vitâ functo Iacobus paralysi corripitur: quæ cùm illi mediam corporis partem. eorumque membrorum vsum abstulisset, perpetuis eum vsque ad mortem doloribus afflixit. Nihil eum æquè, ac Orationis studium delectabat: quapropter Orationi sedulò inuigilans nocturno præsertim tempore ante Matutinas Horas diu Domino vacare solebat. Eam verò diei partem,quæ illi à necessarijs curis, aut Charitatis officijs supererat;quandoq; in syluam, interdum in Ecclesiam secedens, cùm in rerum Diuinarum meditatione insumeret; hinc plerisque à Deo donis Cœlestibus locupletatus, sæpenumerò aliorum occultas animi cogitationes Diuinitus perscrutabatur. Interdum etiam, quæ euentura essent, Prophetico spiritu illustratus præsignificabat. Cum in Conuentu Tipherni Metaurensis Nouitiorum educationi præesset, Nouitium fictè confitentem, quem Dæmon præfocare studebat, Crucis signo gutturi impresso, à Dęmonis imperio liberat. Postremò fidelis hic Domini Seruus, cùm primæuas illas Ordinis tempestates constantissimo animo pertulisset;maioribusq; virtutibus auctus, Diuinorum mandatorum, atq; consiliorũ viam, perfectamq;

Seraphicæ legis Obſeruantiam omni ſtudio ad ſeptuageſimum quartum vſque annum percurriſſet; prænunciato ſui obitus tempore, Tolentini Anno 1586. ad metam peruenit: eamque ſui nominis poſt mortem gloriam reliquit; quæ nullo vnquam aut tempore ſeneſcere, aut obliuione deleri queat.

Fr. ISAIÆ MEDIOLANENSIS, GVARDIANI *VITA, ET GESTA.*

FRATER ISAIAS MEDIOLANENSIS, Sacerdos, Vir clarus, atque omni pretioſo virtutum lapide ornatus, cùm eâ integritate, morum diſciplinâ, paupertatis zelo, orationis ſtudio, animi candore, innocentiâ, charitate, vitæq; auſteritate inter alios floreret: vt ſe totius Regularis obſeruantiæ formam omnibus exhiberet ad Nouitiorum educationem vocatus, id munus tam præclarè geſſit; vt quamplurimis Religionis Tyronibus ad ſpiritualis vitæ normam Dux & Magiſter extiterit. Nihil porrò hoc humilius, nihil mitiùs erat. Rarò hic cum Fratribus, ſæpiſſimè cum Deo in oratione colloquebatur: quo fiebat, vt nonnunquam etiam in mentis exceſſus raperetur. Nouitios Sacris Dominicæ Paſſionis myſterijs ſedulâ meditatione vacare docuit: ex quo id aliquando accidit; vt cùm cuiuſdam Nouitij Pater, qui filij inuiſendi gratiâ ad Conuentum acceſſerat, ab Iſaiâ communi Fratrum, ac Nouitiorum menſâ exceptus eſſet, dum Pater filium conuiuantem intuetur, ſpinas illum cibi loco manducare videbatur: quod cùm is maximè admiraretur, ſimul etiam ægrè ferret; refectione abſolutâ ab Iſaiâ Pater percunctatur: Cur reliquis Nouitijs panis, ac familiares cibi; ſuo tantum filio ſpinæ, quibus veſceretur, pro cibis appoſitæ fuerint. Cui Iſaias: Quid ais (inquit) bone Vir? falleris profectò: non ſpinas; ſed communes cum alijs cibos filius tuus accepit, ac comedit. Cumque accitum Nouitium Iſaias diligentius de cibo interrogaſſet, eadem quoque & ille Patri reſpondit. Cui Pater admirans: At ego (inquit) te ſpinas comedentem vidi. Porrò Iſaias Diuini hic nonnihil latere animaduertens, à Nouitio ſciſcitatur; quidnam inter edendum mente reuoluerit. Cui ille: Toto, ait, refectionis tempore, illud Saluatoris

noſtri

nostri mysterium, quo is in Passione suâ spinis coronatus fuit, ita animo inhæsit; vt in eo meditando totam refectionem consumpserim. Tunc Patri Isaias: En, quales spinæ sunt, quibus filium tuum vescentem vidisti: Christi spineæ coronæ, spinæ sunt, quibus mens, non corpus vescebatur. Tibi mentis illius potius, quæ melior fuit quàm ventris refectio, Deo tecum benignè agente, ostensa fuit. Nouitiorum cogitationes si quando in oratione ad mundanas res distraherentur, tàm certò penetrabat, vt sæpè Orationis tempore ad eos pergens, ne ijs animum intenderent, admoneret. Postremò, cùm Mediolanensem Prouinciam suauissimo virtutum, ac sanctimoniæ odore respersisset, Mediolani in Conuentu S. Victoris post prolixæ ægritudinis probationem terreni corporis molem deponit. Anno 1586.

***

FRATER AVRELIVS MEDIOLANENSIS FRATRVM CAPVCINORVM GVARDIANVS.

Fr. AVRELII MEDIOLANENSIS, GVARDIANI VITA, ET GESTA.

FRATER AVRELIVS MEDIOLANENSIS, Sacerdos, Leone Canobio, & Ludouica Besotiâ Parentibus, nobili genere ortus; præstantiorem tamen sibi ex virtute nobilitatem acquisiuit: Puer namque Cæsar nomine tam pręclara sanctimoniæ fundamenta iecit; vt in ipsâ puerili ætate puerilia fugiens solitaria loca ad Orationem quæreret; Quâlibet sextâ Feriâ ob Dominicæ Passionis memoriam, & Sabbatho in Deiparæ Virginis honorem ieiunium coleret; ciliciolum sub veste gestaret; & cùm somno illi indulgendum esset, nuda arca nuda illius membra exciperet. Tanta quoque in ipsius vultu modestia, tanta in moribus venustas, tanta denique in verbis suauitas elucebat; vt cunctos ad sui amorem, atque admirationem alliceret: Pietate verò cum ætate adolescente, non solum B. Mariæ Virg. sed & Canonicarum Horarum pensum quotidie persolueret: Coætaneos etiam, si quando turpia inter se colloquentes audiret, verbis increpans, tum ad Deiparæ Virginis venerationem, ac Diuinorum cultum; tum etiam ad piam Sacramentorum frequentiam exemplo prouocaret. Scortum aliquando reprimens, tot ad Pœnitentiam verbis impulit, vt mulierem ad meliorem vitæ frugem conuersam, ac proprio ære dotatam honesto matrimonio copulauerit: quo facto, tantam sibi apud Deum gratiam conciliauit, vt bis Dominus IESVS sub Pueri formâ se illi in Eucharistiæ Sacramento conspiciendum prębuerit; semelq; hoc tempore B. Mariæ V. conspectu potitus fuerit. Iam vnde trigesimum annum agens ad Capucinos accedit; vbi Aurelij nomen sortitur. Porrò inter Seraphicos B. P. N. Francisci Filios cooptatus, qui in sæculo tot virtutibus præluxerat, in Religione Seraphicum planè animum induens, Angelici hominis formam præ se ferebat: tam enim ad omnem virtutem compositus erat; vt qui minorem Fratrem, ad B. P. Francisci mentem numeris omnibus absolutum delineare voluisset, omnium planè sententiâ Aurelium sibi exemplar statuendum proponeret. Frater quoque Claudius Cremonensis, qui diu illius Confessiones excepit, licet Angelicum planè Virum, in quo Adam

minimè peccasse videbatur, asserere non dubitaret: omnium tamen is se hominum scelestissimum prædicabat. Tenuissimo victu contentus eam sibi abstinentiæ legem præscripserat, vt præter communia Ordinis, & B. Francisci ieiunia, frequentiùs ab omni, pręterquam panis & vini, aut aquæ alimento abstinens, si quando communi pulte vesceretur, vt gustus voluptatem falleret, hanc ipsam absinthico puluere vel cinere conspergeret. Ab hac præstantioris vitæ ratione ad Nouitiorum educationem vocatus, in his instituendis omnium virtutum, ac totius Regularis obseruantiæ luce anteibat. Hanc porrò Aurelius ob præclaram Nouitiorum educationem à Deo gratiam consecutus fuerat; vt si quis ex his grauiter à Dæmone tentaretur, cum solâ manuum impositione à tentatione liberaret. Tanto Vir hic præclarus Orationis studio tenebatur, vt cùm ab eâ ægrè diuelli posset, longas, noctu præsertim, in eâ vigilias duceret: in quâ sæpè ecstases, ac mentis excessus patiebatur. Neque id duntaxat, cùm solus oraret; sed cùm vel ægrotos inuiseret, vel peregrè iter faceret, illi contingere solebat. Dum Modętiæ Guardiani, & Magistri Nouitiorum munere fungitur, Vir quidam, qui omnem penè rem familiarem sibi fœnore comparauerat, ad mortem ægrotans, peregrinum ignoto vultu diu noctuque sibi astantem intuebatur: cuius cùm præsentiam ferre non posset, domesticis, vt eum è domo expellerent, iteratis sæpè clamoribus imperabat. At illi, cùm neque peregrinum, neque vllum ægri lecto astantem cernerent, infaustum aliquid suspicantes, Aurelium ad ægri visitationem prouocant: Is verò post longam orationem cùm pluribus hominem ad Pœnitentiam, ac fœnoris restitutionem hortaretur; is, cùm primùm de restitutione secum agi percipit, terga Aurelio vertens, ne illius quidem nomen sustinere poterat. Quo factum est, vt paulò post, sceleris impœnitens inter horrendos mugitus, animam, prout Aurelius ei comminatus fuerat, in Tartarei peregrini manus æterno supplicio mancipandam exhalauerit. Hoc ipso tempore Comiti cuidam Brembati tunc Nouitio ad sæculum redeunti, infaustum exitum prædicit; Neque perperam: post aliquod enim tempus miserè trucidatus absque exomologesi animam fudit. Plura huius Viri gesta desiderantur; qui cùm eam tum in Sæculo, tum in Religione vitam duxisset, vt totus illius vitæ cursus perpetuum virtutis curriculum dici queat, haud dissimilem vitæ occasum est sortitus: Cùm enim sospes & incolumis Mediolano Modętiam tenderet, suæque diuinitùs propinquæ mortis admonitus, facie ad Vrbem

con-

conuersâ, eidem valedicens benedicit. Modętiam igitur appulsus vix ibi vnum atque alterum diem sospitem duxit, cùm morbo correptus grauiter ægrotare cœpit: quo tempore Dęmonum multitudo, quæ ad duodena millia excreuerat, cùm alterius culpæ eum insimulare non posset huius tantùm accusant, quod fictilium paropsidum, ac patinarum fornacem instruendam curauerit, in quâ arctioris paupertatis metas excesserit. Neque eorum falsa accusatio fuit: sed cùm is culpam, si quæ facto inerat, sæpè Pœnitentiæ Sacramento se diluisse responderet, Dęmones cum suâ accusatione reiecti fuêre, Aureliusque Dei sententiâ absolutus, summâ cum animi pace Deo spiritum reddidit Anno 1588. Illud verò haud aspernandum ipsius Sanctimoniæ post obitum argumentum fuit; quod ex illius corpore, quod in Cœmiterio conditum fuit, flores pulcherrimi speciei hactenus ignotæ pullularunt. Dęmon quoque, qui mulierem obsidebat, ab eius corollâ mulieri impositâ ita cruciatus est, vt ingentes in clamores erumperet.

Fr. MICHAELIS A DENIA, VVLGO A VALENTIA GVARDIANI

VITA, ET GESTA.

Rater Michael à Denia, Sacerdos, cùm ab Adolescentiâ Domini iugum in Sacro Obseruantium nuncupatorum Ordine ferre didicisset, simul cum germano Fratre eiusdem Ordinis Professo in Capucinorum Familiam migrat. Omnium fuit hic virtutum exemplar; Humilitate, Obedientiâ, vitæ innocentiâ, animi puritate, paupertate, honestate, ac pręsertim Charitate apud omnes præclarus: austeriorisque vitæ formam complexus, victus parsimoniâ, vberioribus ieiunijs, assiduâ carnis maceratione, somni parcitate, nocturnis vigilijs, corporis asperitate ita cæteris pręcellere visus est; vt omnibus veram Fratris Minoris imaginem virtutum omnium coloribus depictam contemplandam, imitandamque referret. Orationem verò tanto studio complexus est, vt vix ab illâ auelli posset: potissimùm verò in Dominicæ Passionis memoriam ita mentis aciem intendere, atque animo affici visus est; vt cùm sibi aliquando ægrotanti vena ad sanguinis emissionem inci-

deretur, Chirurgo in hæc eum verba compellante: O Michaël, quanto putas Charitatis æſtu feruebat illa Sanguinis vnda, quæ ex Redemptoris noſtri vulneribus ſcaturiebat? Vix hæc Chirurgus pio animi ſenſu protulerat, cùm Michaël mentis exceſſum præſentiens vniuerſos egredi iubet; ac diu extra ſenſus raptus diuinâ vulnerum Domini contemplatione fruitur. Hoc ſæpè aliàs ecſtaſis dono potitum, atque orando toto corpore in ſublime elatum fuiſſe, ex multorum teſtimonio conſtat. Blandæ, dum Guardiani munere fungitur, aliquando orans, cùm à ſæcularibus quæreretur; minimè tamen quamuis præſens conſpicitur; vel diuinâ virtute inuiſibilis redditus vel in aëra ſublatus vt eorum oculos effugeret. Tam præclara erat huius hominis virtus, tantaque in eo vitæ Sanctimonia elucebat, vt quicunque in eum oculos conijcerent, ad Pietatem abundè inſtruerentur: tantamque apud illius Oppidi incolas ſibi ſanctitatis famam comparauit; vt eum velut Cœleſtem hominem venerarentur. Cùm autem aliquando Michaël quoſdam Nautas, vt viuam calcem Conuentus ædificationi neceſſariam Blandam nauigio veherent, impuliſſet, cum ijs Michaël quoque adnauigat. At verò, cùm Cœlum nubibus obductum tempeſtatem minaretur, Nautæ Michaëlem à propoſito reuocare ſtudent, ne & ipſi cum calce commune periculum ſubeant. Quibus Michaël: Ne vos (inquit) imber ſollicitet: nauem onerate: Deus nauem, & calcem, noſque cum his tutos ſeruabit. Vix igitur medium iter confecerant, cùm ortá repentè pluuiâ, & calcem, quæ nullis integumentis operta erat, & nautas, ac nauigium in diſcrimen adducit. At D.O.M. nec calcem ædificationi deeſſe, nec Nautas pio operi incumbentes periclitari, nec Serui ſui promiſſum inane eſſe voluit: cadentes enim imbres ita coërcuit, vt cum circum circa nauigium ſeſe effunderent, ne gutta quidem calcem attigerit. Charitate denique ita excelluit, vt cum duas ſpiritualium bonorum omnium, quæ, Deo adiuuante, præſtiterat, in morientes quoſdam partes erogâſſet, tertiam tandem, vt nihil perfectæ Charitati deeſſet, in Eliſabetham quandam Raphaëlis Rables Coniugem, quæ extremo agone cum morte colluctabatur, ſpontè confert; atque alia Spiritualia Deo, ſi è viuis excedat, pollicetur: paucis verò poſt Eliſabethæ obitum elapſis diebus, dum Michaël pro eâ ad Deum preces fundit, defunctam mulierem ſibi aſtantem, atque his eum verbis alloquentem intuetur. Michaël, plurimas Charitati tuæ gratias ago: iam enim à pœnis ſoluta Cœlum ingredior. Verùm cùm ſæua lues hoc tempore Barcinonenſem Vrbem, agrumque

inuaderet, seipsum pro Charitate superimpendens diuinâ Charitate æstuans, huic se ministerio consecrat; ac postpositis omnibus vitæ periculis, tam ingenti studio & sollicitudine ægrotos curare, infectis Sacramenta ministrare morientes consolari, mortuos suis humeris asportare, atque humo tegere visus est; vt & ipse eadem morbi tabe infectus voluntariam tandem pro Charitate mortem subierit; inter Charitatis Martyres non immeritò in Cœlo collocandus. Obijt iuuenis Michaël, cùm nonum in Religione duntaxat annum attigisset Anno 1589. Post aliquot verò ab ipsius sepulturâ annos, aperto sepulchro inter aliorum corpora, quæ in eo condita erant, putredine consumpta, Michaëlis corpus agnoscitur, integrumque, incorruptum ac suaueolens conspicitur.

***

FRATER PETRVS BESSONIVS FRATRVM CAPVCINORVM
GVARDIANVS

56

Fr. PETRI BESSONII, GVARDIANI

VITA, ET GESTA.

RATER PETRVS BESSONIVS, Sacerdos, Droci seu Druidis, ex honestâ progenie ortus cùm Virginem sibi despondisset, meliori Dei luce perfusus, incactam sponsam deserit, & sanctiori connubio Capucinorum Religionem perpetuâ sibi fide desponsandam statuit. Petrum igitur Probationis adhuc annum agentem cùm Dæmon à proposita Religionis vocatione deterrere, ac sæculo reddere plurimùm optaret; Virginis, quam in sæculo desponderat, formâ assumptâ, noctu post Matutinas Horas in Cellâ orantem adit; ac verbis suauibus atque amatorijs, vt ad sæculum redeat, & cum eâ nuptias instauret, hortatur. Cùmque hæc dicens in Petri amplexus ruere vellet, strenuus Christi pugil tam dirè abs se illam reijcit, vt in Cellæ parietem alliserit. At Dęmon se contemptum ægrè ferens, tam rabido in eum impetu ruit; vt vi penè oppressum, ac robore destitutum relinquens protinùs euaserit. Petrus itaque hac Diaboli tentatione superatâ, cùm ex eâ fortior euasisset, ad solemnem votorum nuncupationem admissus, tanto animi æstu virtutum omnium studia complectitur; vt in eâ pręsertim priorum temporum angustiâ, omnibus pręclarum se totius patientiæ exemplar pręberet; non probra, non contumelias, non publicas ignominias extimesceret: neque Caputio tenus ab infimæ plebis hominibus in Parisiensi Vrbe circumagi, & circumvasari exhorreret; sed illustri patientiâ munitus vniuersa non tam patienter quàm hilariter toleraret. Abstinentiâ quoque tam insignis fuit, vt cùm vniuersa B. P. N. Francisci ieiunia, tanquam lege latâ sibi colenda pręscripsisset; omnium tamen Sanctorum, & communem Dominicæ Resurrectionis Quadragesimam tantâ victus austeritate celebraret; vt ter tantum in hebdomadâ cibum sumeret, eumque tam exilem, vt pręter panem & aquam, ac nonnihil iusculi, aut fabarum, nihil his sibi diebus edulij adhiberet. Carnem verò tam seuerâ castigatione plectere solebat, vt cùm vel communem cum cęteris, vel priuatam seorsim flagellationem exerceret, humum, & circumcirca parietes sanguine aspergeret. Charitate deniq; ita in omnes, ac potissimùm

agro-

ægrotos effusus videbatur; vt cùm Rothomagensem Conuentum, in quo tunc Guardiani munus agebat, sæua pestis inuasisset; is metu omni mortis deposito, ægrotantibus Fratribus sollicitè ministraret. Hoc pietatis, ac veræ Charitatis officio, cùm plerosque ex nostris quos tunc morbus pestilens absumpsit, omni studio prosecutus esset, is tamen ad ampliorem Iustitiæ Coronam à Domino seruatur. Hinc cùm ardentiori Martyrij pro Christo subeundi desiderio incensus emersisset, haud optatis pia Dei Clementia defuit. Cùm enim aliquando per Vrbem Hæreticam iter agens ab Hæreticis comprehensus, & suspendio adiudicatus, cùm nullam sibi excusationem texeret, necis procul dubio sententiam subijsset, nisi à Nobili quodam Viro, qui casu in eam Vrbem aduentauerat, cùm Petrus ad supplicium duceretur, agnitus, eodem agente liber dimissus fuisset: at is qui eo tempore Martyrij palmam distulit, non abstulit. Nam cùm semel Aureliano post generalem admissorum Confessionem à puero initam, digressus, Lutetiam Parisiorum proficisceretur; & in quandam Beatissimæ Virginis Ædem sibi obuiam oraturus diuertisset, ac in eâ aliquantisper Beatiss. V. sibi præsidium implorâsset, ab Hæreticorum copijs inuaditur; ij verò strictis gladijs in Petrum irruentes, ex his alter sublato ense illius caput diffindit; alij corpus mucrone transuerberant, & vulneribus confodiunt. Hoc pacto Petrus, velut Christi Hostia, Hæreticorum manibus mactata, sese gratum, ac voluntarium Deo Sacrificium obtulit, optatamque Martyrij palmam consecutus est. Petri autem corpus Aurelianum delatum, cùm in Fratrum sepulchro conditum esset, septimum post annum conquisitum, tam integrum atque incorruptum, vulneribusq; tam rubenti sanguine conspersis aspicitur, perinde ac si pridie tumulatum fuisset. Trucidatus est

Anno 1589.

FRATER ANSELMVS BONONIENSIS FRAT,
RVM CAPVCINORVM CVARDIANVS. 5

Fr. ANSELMI BONONIENSIS, GVARDIANI *VITA, ET GESTA.*

RATER ANSELMVS BONONIENSIS, Concionator, virtutibus emicans; in eo admirabilis Dei Sapientia, quæ ſtultam huius mundi ſapientiam efficit, præclarè elucet. Hic enim de Humanis litteris benè meritus, cùm publicas Bononiæ de re Philoſophicâ theſes defendiſſet, perfectamque triginta annorum ætatem attigiſſet; cùm primùm ad Religionem acceſſit, tam ineptus, atque ad omnia agenda inutilis in ipſo Probationis anno redditur; vt cùm neque in Choro Lectiones recitare, neque in Refectorio pios libros recumbentibus abſque multo errore legere valeret, velut ignauus ab vtroque munere pulſus fuerit. His eadem quoque cùm in cæteris ſtupiditas ac hebetudo reſponderet, eò patientiâ, humilitate, obedientiâ, ſimplicitate, ſuiipſius deſpectu. & oratione clarior apparebat. Ab initio ita linguam cohibere didicerat; vt ne otioſum quidem verbum eam proferre pateretur. Tanta erat ipſius abſtinentia, vt aliquando cum ſenſus appetitu contentioſè decertans, ad quintum vſque diem omni cibo abſtinuerit. Poſtremò, in carne præter carnem viuens, cœleſtem ſibi cum Deo ac ſuperis aſſiduâ rerum diuinarum contemplatione conuerſationem eligebat. Non communis, aut vulgaris illius Oratio erat: tam enim in eâ ſemper defixus, atque immobilis verſabatur, vt præter humanum aliquid ſentire videretur. Cùm Foroliuienſem aliquando Conuentum moderaretur, poſt Matutinas Horas, vti ſolebat, in Choro orabat: quo tempore Angelus Capuanus Laicus, & ipſe in Eccleſiâ orationi incumbens, ingentem in Choro fragorem erumpentem percipit; quaſi alicuius, qui alteri ſonantem ibi colaphum impegiſſet. Quare ſtatim ab Oratione ſurgens, factum exploraturus in Chorum aduolat: vbi præclaram quandam mulierem candidâ veſte amictam, quam mox Sacram Dei Matrem eſſe agnouit, non obſcurè conſpicit; quæ Anſelmi Guardiani caput ſuo ſinu excipiens, ſimulatque ab eo viſa fuit, confeſtim euanuit. Hæc Diaboli inuidia fuit; qui cùm ardentes Anſelmi preces, quibus mirum in modum cruciabatur, ferre non poſſet, ingentem

oranti alapam impegerat; cui ſtatim Beatiſſima Virgo, quam ille ſingulari veneratione proſequebatur, opportunè adfuit, eidem ſuo ſinu ſolatium præſtans. Miſſæ Sacrificium operans vberes in eo lachrymas fundere ſolitus erat. Quamplurimas à Deo Cœleſtes viſiones, ac reuelationes accepit. Dum is Fratre Maximino Foroliuienſi Sacerdote comite iter facit, ad eum ait: Maximine, humana apud nos ſileant: de Diuinis ſemper loquendum, aut tacendum. Id me Dominus IESVS orantem aliquando ore proprio docuit, dicens: Anſelme, ſi mihi placere optas, à mundanis, & humanis ſermonibus abſtineto ac de Diuinis ſemper rebus colloquitor. Orabat is noctu aliquando in cellâ, cùm à Bernardino Rhegienſi Sacerdote ad quædam agenda vocatus, his Bernardino verbis reſpondet: Ignoſcat tibi Dominus, Bernardine; quandoquidem optimam mihi animi voluptatem eripuiſti: cùm enim mei vtriuſque Parentis præſentiâ in Cœlo fruerer, & cum ijs de ineundo cum Deo colloquio agerem, intempeſtiuè me ad hæc humana reuocaſti. Eliſabethæ Tertij Ordinis S. P. N. Franciſci Sorori adhuc iuuenculæ mundano plus æquo luxui deditæ, breui mundo valedicturam, ac ſub cinericeâ veſte Domino famulaturam Prophetico ſpiritu prædicit. Hoc ipſo ſpiritu Stiliani Principiſſæ, quæ fœtum in vtero geſtabat, maſculum fore prænunciat. Fuit Anſelmus Euangelicâ Prædicatione clarus; atque adeò Apoſtolico ſpiritu præditus; vt liberrimè vitia increpans, obſtinatos quoſque poſt ſcelerum pœnitentiam, vitam in meliorem frugem commutare compelleret. Quamobrem Serui ſui Prædicationem ſignis, ac miraculis Deus confirmatam voluit. Etenim dum Saxolij Dei verbum prędicat, quoſdam, inter quos quidam ex Ferrariorum Familiâ enumeratur, Crucis ſigno adhibito à morbis curat. Helenam Orſellam Tertij Ordinis S. P. N. Franciſci Foroliuienſem à graui cephalalgiâ eodem ſigno priſtinæ ſtatim ſanitati reſtituit. Alia quoque eiuſdem Ordinis Soror, Franciſca nomine, ex Balduorum Familiâ in eâdem Vrbe viſu, auditu, ac cæteris ſenſibus iam deperditis, extremo cum morte agone colluctabatur; cùm ad eam Anſelmus accedens, validiori eam voce proprio nomine appellans: Heus, Franciſca, (inquit) heus: Cui illa, velut è graui ſomno expergefacta, reſpondens ait: Quis es tu, quem me appellantem audio? Necdum illa oculos aperuerat, proximo mortis horrore, ac languore obtenebratos. Quamobrem ad illam Anſelmus: Agedum (inquit) oculos aperi, & nos reſpice. Cumque illa apertis oculis Anſelmum intueretur, ex illius vultu emicantem

lucis ſplendorem cernens illius aſpectu adeò confirmata fuit, vt poſt aliqua conſolationis verba reuixerit, ac breui incolumitatem adepta fuerit. His & aliud accedat. Grauis annonæ tempore pauperculæ cuidam Familiæ Anſelmus exiguum panem è manticâ depromptum tradens, ita multiplicat, vt denis familiæ perſonis ad ſaturitatem abundè ſuffecerit. Denique cùm Dei Seruus pleroſque in omni ſanctitate & iuſtitiâ annos in Religione conſumpſiſſet; Anno 1590. dum Tuſſiniani Dei Verbum diſſeminat, febre corripitur: moxque obitum Socio ſuo præſignificans, maturè ad ForoCornelij Conuentum ſe confert, vbi Eccleſiæ Sacramentis munitus vitam auſpicatò initam, meliori ac fœliciori occaſu concludit.

Fr. IOANNIS A COLLEAMATO, GVARDIANI *VITA, ET GESTA.*

RATER IOANNES à COLLEAMATO, Sacerdos, cùm primùm è ſæculi pelago ad Religionis portum euaſit, tam perfectam vitæ rationem inſtituit; vt omnium virtutum choros ad ſe vnum attraxiſſe videretur. Candidiſſimæ namq; mentis puritati, quam ſibi velut cæterarum ducem elegerat, pudicitia; pudicitiæ, morum honeſtas; morum honeſtati, exterioris hominis compoſitio; externæ compoſitioni, ſenſuum omnium mortificatio; huic ſingularis animi ſimplicitas, modeſtia, manſuetudo, patientia, humilitas, Regularis diſciplinæ vigor, paupertas, abſtinentia, ac perpetuæ orationis ſtudium ita coniuncta erant; vt cum his æquè ſtipatus incederet, quænam perfectiùs in eo virtus eluceret, haud facilè dignoſci poſſet. A mulierum conſpectu ſummoperè abhorrebat. Cùm enim is & facie decorus, & vultu verecundus eſſet, cui & ipſa morum elegantia venuſtatem addebat; bis à mulieribus incontinentiæ tentatus, tam ſtrenuè aduerſus illas pro Caſtitate pugnauit, vt victor tandem in vtroque certamine euaſerit. Tantâ præterea in Deum fiduciâ præcellebat, vt cùm in Mondauij Conuentu, in quo is Guardiani munus ſuſtinebat, ob magnam niuis copiam neceſſariâ Fratres annonâ laborarent; copioſa ipſius oratione à Deo miniſtrata fuerit. A Dæmone varijs infeſtationibus appetitus,

titus, dùm vehementiùs orationi incumbit, ipsius astum eludit. Neque illi in extremo mortis agone cum Tartareo Hoste certamina defuêre; at inclyta Cœlorum Reginâ in ipsius opem accurrente, Dæmonum agmina effugata; isque læto rerum successu exultans, dum ter Beatissimam Virginem, velut præsentem salutat, eâdem comite ex hac luce migrat Anno 1591.

***

FRATER LAVRENTIVS OSCENSIS FRATRVM CAPVCINORVM
GVARDIANVS.

52

Fr. LAVRENTII OSCENSIS, GVARDIANI

VITA, ET GESTA.

RATER LAVRENTIVS OSCENSIS, Sacerdos, honestâ Parentum stirpe progenitus, Neapoli à sæculi curis cum fratre ad Religionis quietem à Domino vocatur. Necdum is carnis vulnera senserat, cùm Seraphicæ militiæ palæstram est ingressus. In eâ verò tam nihili durissimas quasque corporis asperitates faciebat, vt non carneum, sed vel ligneum vel lapideum corpus gerere videretur. Crebra ieiunia, parcus somnus, prolixæ orationes, pedum nuditas sandalijs reiectis, cruentæ flagellationes, atque aliæ corporis castigationes, quæ cæteris horrorem atque admirationem adferebant, illi leues atque iucundæ videbantur. Post aliquot annos è Romanâ Prouinciâ in Cathaloniæ Prouinciam inter ipsa Fundationis initia missus, dum eo in itinere aliquando attentius orat; Beatissima Virgo duabus alijs Sanctis Virginibus stipata apparens, Seruum suum Cœlestibus verbis recreat: vbi verò Barcinonem appulit, ita omnium maximarum virtutum studia auxit, vt ad Nouitiorum educationem assumptus fuerit. Humilitas verò, suiipsius contemptus, patientia, profusa in alios Charitas, & reliquæ ipsius virtutes haud facilè enarrari possunt; ac præsertim ardens illius in Deum Charitas; quâ fiebat, vt nihil magis, quam vitam pro Christo profundere optaret. Hic tam multus in oratione erat, vt maiorem noctis partem in sacris vigilijs, & lachrymis velut spiritu ebrius orando consumeret; quo tempore à Deo visiones, ac reuelationes accepit, quas obliuio, vnâ aut alterâ exceptâ, deleuit. Nocte quâdam aliquando oranti Beatissima Cœlorum Regina cœlesti vndique lumine refulgens apparet, dextrum illi tantummodò tam vultus, quam corporis latus protendens: quo aspectu tanta ipsius animum voluptas incessit, vt si reliquam vultus, & corporis partem aspectandam exhibuisset, præ voluptatis vbertate anima illi è corpore soluta fuisset. Antoninæ Iacobi Cors vxori, cum Barcinone fœtum in vtero gestaret, masculum parituram prædixit, quem precibus Viri Dei adiuta incolumis in lucem edit. Cum in Conuentu sanctæ Eulaliæ panis aliquando deficeret, Nouitium, cui Refectorij

cura commissa erat, panem à Beatissimâ Virgine, quæ mater nostra est, petere iubet; mox eo orante copiosus in arcâ panariâ panis è Coelo ministratus conspicitur. Cùm idem rursus in eodem Conuentu contigisset, Fr. Martinum Sardum Quæstuarij munere fungentem, ante Beatissimæ Virginis imaginem Antiphonam *Salue Regina*, rerecitare iubet; eam vix absoluerat, cum Vir pane, atque alijs edulijs onustus ante fores conspicitur. Incredibili Laurentius Deiparam Virginem veneratione, ac cultu prosequebatur: quo fiebat, vt pictam ipsius Imaginem secum ferret: quam dum piè ægrotis atque alijs deosculandam præbet, pleraque miracula patrat. Fabri cuiusdam Vxor, de cuius vitâ Medicorum sententiâ actum erat, cùm Laurentius ad implorandam Beatissimæ Virginis Clementiam cohortatus esset, vix pictam Deiparæ Imaginem, quam is è sinu protulit, piè osculata est; cum hoc ipso tempore, morbo retrocedente, breuissimo temporis spatio perfectæ sanitati reddita fuit. In Oppido Constantini, Martini cuiusdam Oppidani filia oculorum prorsus luce carebat: cui vbi Laurentius hanc ipsam Beatissimæ Virginis imaginem deosculandam tradidit, manuque eidem benedixit, integram protinus ei lucem restituit. In eodem Oppido, Bernardi Iudicis Vxor, cùm aliquando è gradibus excidisset, grauiter ob casum afflictabatur; quam Laurentius eodem modo mox à cruciatu liberam reddit. Huius quoque filiam, Eulaliam nomine, quæ ex ligni casu graue in capite vulnus tulerat, eodem modo à vulnere curat. Rursusque eandem paulò post, huius Sacræ Imaginis osculo ab oculorum morbo, quo ad cæcitatem pertrahebatur, incolumem reddit. Hoc pacto Nobilis quoque cuiusdam mulieris Barcinonensis pedissequam à Dæmone obsessam liberat. Nullum Laurentius pij cultus officium vnquam prætermittere visus est, quo Beatissimæ Virginis venerationem prosequeretur. Imò tam ingenti erga Deiparam amore flagrabat; vt quæcunque ab eo ob Virginis amorem postularentur; protinùs erogaret; atque eiusdem Festorum pervigilia nullo cibo transigeret. Denique in Virginem vota sua omnia, & cogitationes intenderet. Hinc multis olim indubitatum fuit, eum sæpius Beatissimæ Virginis aspectu potitum fuisse. At neque minor illi erga ægrotos Charitas inerat: Quapropter, cùm Nouitij cuiusdam putridum aliquando vlcus suis manibus curasset, & saniem abstersisset, simul cum sanie vlcus abstulit. Cùm autem is perpetuò à carnibus abstineret; contigit aliquando, vt tam graui ciborum inappetentiâ teneretur, vt cùm cibaria omnia respueret, Fratres illi carnium

esum

esum multis argumentis persuaderent: quem cùm ille recusaret; en auicula fenestram ingressa in ipsius sinum aduolat: quam mox Fratres, tanquam à Deo missam apprehendentes, illi ad escam parant; qui dum Cœlesti facto compulsus eâ vescitur, mox appetitum recuperat. At præter hactenus enarrata, pluribus eum miraculis claruisse, ex ordinario Processu de illius vitâ & gestis instituto, satis constat; ex quo hîc aliqua referenda sunt. Ferrerium quendam Barcinonensem, lethali morbo in supremum vitę finem adductum, Crucis signaculo communitum paulò post incolumem reddit. Mulieris quoque hoc ipso tempore, quæ Carbonella appellabatur, filiam grauiter ægrotantem, eodem Crucis signo sanat. Dum Vallensem Conuentum moderatur, mulier quædam calcinomatis morbo ipsius vultum depascente laborabat: quam cum Dominicâ illi prius Oratione, ac Salutatione Angelicâ indictâ, signo Crucis petijsset, integra illa canceris plaga, perinde ac si nouaculâ abscissa esset, mox illi è pectore delabitur, eaque pristinæ saluti restituitur. Barcinonæ Ioannem Bonauenturam Iacobi Cors filium, quinque mensium infantem animam agentem, cùm inter vlnas suscepisset, signo Crucis mox sospitem reddit. At longè maiori admiratione dignum fuit, cùm Franciscus huius Iacobi & Antoninæ filius morbo correptus, inter Parentum manus tandem animam efflâsset, in lecto collocatur, ac lineo panno contegitur. Intereà verò, dum eum tanquam mortuum Parentes lugent; en Laurentius adest, moxque adstantibus ait: Quorsum gemitus? Haud infans interijt, sed dormit; propiusque ad defuncti lectum accedens, positis genibus vbi per aliquot temporis spatium orauit, demum ab oratione surgens, Pueri facie detectâ, his eum verbis compellat: Francisce, in nomine Domini Iesu Christi, ac Beatissimæ Matris eius expergiscere. Cumque eâ voce necdum infans moueretur, ad adstantes conuersus: En (inquit) quàm profundo hic infans sopore detinetur. Denique cùm ter altiùs Puerum ijsdem verbis inclamâsset, defunctus à mortis somno excitatus prius oscitare, tum membra mouere cœpit, Matrisque vbera mox incolumis petit. Laurentius autem post hæc cùm plurimâ virtutum, & Cœlestium donorum segete diues tantam apud omnes sibi sanctimoniæ famam, nomenque comparâsset; vt passim haud alio, quàm sancti Viri nomine appellaretur; longè anteà prænunciato sui obitus tempore Barcinonæ in Conuentu S. Eulaliæ tandem carnis sarcinam deponens, meliorem apud Deum vitam adipiscitur Anno 1591. æternâ apud homines dignus memoriâ.

Fr. ANDREÆ TAVRINENSIS, GVARDIANI VITA, ET GESTA.

RATER ANDREAS TAVRINENSIS, Sacerdos, huius potissimùm virtus in educandis, & ad omnem virtutem instruendis nouis Religionis Tyronibus enituit: Vir enim fuit tantâ Dei sapientiâ præditus, vt cùm primùm ad eum Nouitij accederent, quinam in Religione stabiles; qui verò ab eâ euolaturi essent, certò præsagiret. Hic cùm acerrimus, tùm paupertatis, tùm etiam totius Regularis Obseruantiæ æmulator, Euangelicæ Perfectionis virtutes sibi ab exordio comparâsset, plerosque claros, ac virtute insignes Religioni Viros peperit. Mirâ quoque erga Pauperes charitate præditus ad eorum inopiam subleuandam, sibi necessaria vitæ alimenta substrahebat. In Genuensi namque Prouinciâ, quo tempore ingens fames totam ferè Italiam inuaserat, Andreas cum alijs iter agens, paucos panes, quibus in viâ vescerentur, ij secum detulerant, quum nonnullos in eo itinere egenos offendunt: qui cùm fame ita confecti essent, vt animam propè exhalare viderentur, ijs vniuersos panes iubet distribui. Paulò post cùm fame vrgente, nihil & ipsi quo vescerentur, haberent: En peregrina Mulier, velut è longinquo veniens illis extemplò apparet; quæ tot ijs candidissimos panes, quot numero erant, è perâ profert, & continuò ex oculis eorum euanescit. Dum autem Andreas Taurinense Monasterium S. Mariæ ad Aquas moderatur; accidit, vt inter Epiphaniæ Quadragesimam, quæ Benedicta nuncupatur, & Quadragesimale ieiunium, quod à totâ Ecclesiâ colitur, vnicus tantum dies, quo Fratribus carnibus vesci licet, eo anno interflueret. Suadebant Andreæ Fratres, vt rem Ordinis Benefactoribus aperiri permitteret, quo nonnihil ab ijs obsonij Familiæ prouideretur. At Vir seuerus tum Regulæ tum Constitutionum cultor Fratrum postulationem reijciens: Si Dei, inquit, voluntas fuerit, ipse obsonium prouidebit. Necdum verò Cœnâ instante Andreas cum totâ domus Familiâ ad ignem collectâ, animum pijs sermonibus recreabat. Interea Deo cum ijs liberaliùs agente, en Felis volucrem grandiorem ore gestans apparet; quam ante omnium

oculos humi reliquit, ſtatim abſcedit, & poſt modicum tempus reuerſus alteram profert: denique tot ſucceſſiuè aues, quot in eâ familiâ Fratres enumerabantur, in medium adducit, quæ eorum eſui abundè ſufficere valerent. Tandem Vir hic præclarus cùm multos in perfectâ Dei viâ erudiſſet, ac totius vitæ ſuæ curſum ad omnem Euangelicæ legis iuſtitiam compoſuiſſet, Genuæ in Conuentu S. Barnabæ placidâ morte ſublatus Iuſtitiæ Coronam aſſequitur Anno 1593.

***

FRATER IUSTINUS A NURSIA FRATRUM CAPUCINORUM GUARDIAN

Fr. IVSTINI A NVRSIA, GVARDIANI VITA, ET GESTA.

RATER IVSTINVS à NVRSIA, Sacerdos, cùm animi ingenuitate, morumque elegantiâ plurimùm in sæculo præstaret, hæc secum ad Religionem allatâ tam præclarâ virtute accumulauit, vt Deo, & hominibus amabilis redderetur. Hinc tam admirabili exterioris hominis apud omnes compositione fulgebat; vt nihil in eo incompositum, nihil non virtute venustum conspiceretur. Oculorum præsertim demissione tam præclarus fuit, vt nemo illius vnquam oculos conspexerit. His accedebant vultus honestas incessus grauitas, sermonis suauitas, quædamque in rebus omnibus moderatio: quibus cùm interioris hominis compositio, quæ ex obedientiæ, humilitatis, patientiæ, paupertatis, castimoniæ, proprij contemptus, abstinentiæ, & cæterarum virtutum gremio erumpebant, abundè responderet, perfectum in eo Minoris Fratris simulachrum cunctis admirandum elucebat. Quò factum est, vt ad Nouitiorum educationem vocatus, plerósq; perfectos vtriusq; hominis cultores Religioni pepererit. Linguam vel silentio, vel rerum Diuinarum colloquio ità sacrauerat, vt nemo otiosum ex ipsius ore verbum vnquam audierit: Orationem verò studio tam sedulò coluit, vt ternâ vel quaternâ quotidie orationis horâ, cui post Matutinas de more vacabat, non contentus, eam vbique sibi comitem adhiberet. Quo tandem factum est, vt plerasque à Domino reuelationes acceperit, ac miracula Diuinâ virtute patrârit. Ex quibus pauca, cæteris, quæ Scriptorum negligentiâ periêre, prçteritis, enarrare libet. Inprimis Andreæ cuidam ex nostris Sacerdoti, de Sororis maximo periculo sollicito, Sororis incolumitatem annunciat, celeriusque ab eâ nuncium accepturum pollicetur. His cùm Andream consolatus esset, paruâ interiectâ temporis morâ, de Sororis salute Andreas per nuncium fit certior. Post hæc Iustinus cùm in Conuentu Montis Regalis Guardiani officio fungeretur, Sacerdos Iustini nomine imperans, Erucarum agmen omnia depascens repentè ex horto fugat. Rursùs locustâ Fratrum hortulum deuastante, cùm Iustinus illi in Dei nomine discessum imperasset, ita fugam confestim capessit,

vt ne quidem vna in horto remanserit. Adhęc, cum in S. Annæ Conuentu Vrbis Spoletanæ, Guardiani aliquando munus ageret, tam ingens terram siccitas occupauerat, vt horti solo arente nulla Hortulano eo anno brassicæ transplantandæ spes reliqua esset. At Iustinus Hortulanum accessit, vt brassicam suis sulcis pangat, iubet. Dicto cùm Hortulanus paruisset: Mirabile visu! mox Serui Dei orationę fit, vt sereno vbique Cœlo nubecula Conuentus duntaxat septa contegens, tam copiosum imbrem effunderet; vt eo brassica terræ coalescere, ac pullulare cœperit. Huius quoque Viri Dei cùm Fridericus Pater, & Frater ob grauem causam carceri mancipati, in manifesto vitæ periculo versarentur. Iustino assiduè pro illis orante; en intempestâ nocte duo Capucini Fratres Friderico in carcere apparent, celerioris que eum liberationis certiorem reddunt. Postremò, dum Montis sancti Conuentus habenas moderatur, Sillanum profectus, vt quædam à Pharmacopolâ pro Fratre ægrotante pharmaca quæreret, pro his Pharmacopola pretium sibi exolui postulabat. Cui cùm Iustinus pretium à Deo exoluendum fore assereret, his haud assentiente Pharmacopolâ, Iustinus orationem: *Retribuere dignare &c.* cum Socio persoluit; quam in chartulâ conscriptam pretij loco Pharmacopolæ offert. At Pharmacopolâ etiamnum pecuniæ pretium deposcente, pharmaca Iustinus in alteram lancem, quæ in Officinâ aromataria pendebat, afferri postulat: tum in alterâ, quæ eminebat, chartulam apponens, hæc illi tam præponderare visa est, vt nullo aromatum pondere æquari valeret. Id cùm Pharmacopola oculis conspexisset, eo miraculo commotus, pharmaca liberaliter dedit, ac perpetuò in posterum se daturum repromisit. Pleraque alia huius Viri miracula, quæ solâ famâ superstite vigent, conscribenda essent; in quibus & mortuum ipsius oratione suscitatum ferunt: Verùm his pretermissis, illud tantùm exploratum sit, Iustinum, cum plurimos in Religione annos, virtute ac sanctimoniâ plenos traduxisset, Ameriæ, carnis exuuijs depositis, iustitiæ à Deo Coronas accepisse

Anno 1594.

***

Fr. An-

FRATER ANDREAS CREMONENSIS FRATRVM
CAPVCINORVM GVARDIANVS. 54

5

Fr. ANDREÆ CREMONENSIS, GVARDIANI

VITA, ET GESTA.

FRATER ANDREAS CREMONENSIS, Sacerdos, ex nobili Mussorum stirpe progenitus, cùm sæculo in virili ætate valedixisset; austerioris inter Capucinos vitæ genus exorsus, abstinentiæ, ac paupertatis eximius cultor fuit. Fraternam verò erga cæteros Charitatem summo studio prosecutus fuit: vilissima quæque officia, licet Guardianus, exercere solitus. Oratione quoque tantopere delectabatur, vt antelucanas pręsertim horas, quæ post Matutinas supersunt, in eam auidiùs insumeret. Communi aliquando cùm post Completorium orationi vacaret, vultu ad Cœlum erecto, atque extensis in Crucis modum brachijs, cubito tenus in sublime elatus conspicitur: ex quo alios quoque mentis excessus passum fuisse, facilè colligi potest. Aduenis Fratribus ex itinere fessis, cùm nihil obsonij, quod illis in mensâ apponeretur, in Conuentu esset, iuuenem oua illi necessaria prębentem offendit, qui mox ex ipsius oculis euanescit. Cùm æstiuo tempore, illi munus à Guardiano demandatum esset, vt grandiorem vini lagenam, refrigerationis causâ ad mediam putei regionem demitteret, putei rotam nullo clauo distentam obfirmare consueuerat: quo fiebat, vt solâ Dei virtute, rotæ cursus lagenæ pondere excitatus retineretur. Plerisque eum miraculis claruisse M.S. nostra testantur. In his mulierem quandam nobilem Albiatensem à pestilenti febre suâ oratione liberat. Hoc modo Cremonæ cuiusdam Ciuis Cremonensis filium grauiter ægrotantem protinus incolumitati restituit. Clericus quoque quidam ex nostris, qui maiores Hostias excoquens, nullâ ratione integras ex ferreo instrumento referre poterat, cùm Andreas depositam farinam signo Crucis benedixisset, integras deinceps, & nullâ labe aspersas accepit. Denique cum virtutibus ac donis Cœlestibus diues ad extremam vitæ metam peruenisset; Diabolus Andream, sub terribilis cuiusdam Leonis formâ aggreditur: At Dæmone Beatissimæ Virginis, ac S. P. N. Francisci præsentiâ effugato, mox ille vultu in iucundum commutato, lætus exclamare cœpit: En Virgo Deipara; en B. P. N. Franciscus præsentes adsunt. Cumque pleraque tunc lætitię signa ederet, inter hæc spiritum suo Creatori æternâ gloriâ coronandum reddidit Anno 1594.

Fr. RA-

Fr. RAPHAEL A MONSERIA,

GVARDIANVS.

RATER RAPHAEL à MONSERIA, in Neapolitanâ Prouinciâ Concionator, Vir omnium virtutum laude præclarus fuit; qui dum Casertæ Conuentum moderatur, quorundam, qui ab hostibus ad necem quærebantur, periculum Prophetico spiritu præsentiscens, mox Fratres ad eos destinat; & in Conuentu receptos cum inimicis conciliat. Obijt Anno 1595.

Fr. ANDREÆ A SESTINO,

GVARDIANI

VITA, ET GESTA.

RATER ANDREAS à SESTINO, Sacerdos; huic præter quandam naturæ benignitatem, quæ illum omnibus amabilem redderet, nulla ei virtus deesse videbatur. Cùm enim omnium virtutum cultor, ac Magister esset, Nouitiorum educationi sæpe præfectus, asperrimo probationis genere nouos Religionis Tyrones excipiebat. Hæc porrò morum seueritas, tametsi partim illi à naturâ indita esset; nulli tamen dubium erat, quin ea ex ardenti potissimùm zelo proficiscens in Religionis bonum ac commodum redundaret. Hinc Viri huius Sanctimoniam Deus Cœlesti aliquando testimonio contestatam voluit: magnâ enim annonæ penuriâ totam ferè Italiam occupante, cùm is Forosemproniani Conuentus habenas regeret, in quodam Societatis S. Lucæ agro, fabas ad pauperum alimoniam serit: quibus maturitatem adeptis Præconis voce peruulgandum curat; vt quicunque fame premerentur eò ad agri fabas confugerent; fabasq; scaphis relictis sibi ad alimenta reponerent. Intereà assiduè is orationi vacans, D. O. M. vt suam in pauperes liberalitatem è Cœlo extenderet, precibus pulsabat. Nec vana illius oratio fuit: tot enim in scaphis fabalibus fabę Diuinâ virtute germinarunt; vt pauperibus vndique ad fabas confluentibus, quo plures ab his colligebantur, eò vberiores fierent. Quotidie colligentium turba in fabario conspiciebatur, quæ cùm inde fabis onusta recederet, vix fabarum scaphos integros remansisse existi-

masses; cùm postera die tot in stipulis fabalibus exortæ cernebantur, vt nullæ inde vnquàm fabæ euulsæ, ac collectæ viderentur. Porrò, hæc fabarum incrementa tam diu Diuinâ virtute producta sunt, quoad pauperum frequentia cessaret; messisque adueniens pauperes ad segetum spicas colligendas è fabario auocaret. Quod dignum magis admiratione fuit, post tantam pauperum ad fabas frequentiam, cùm vix scaphi integri putarentur; his post hæc excussis, tanta ex ijs fabarum copia erupit, vt annuum fabarum fructum excederent. Alterum quoque huic testimonium accessit. Cum enim Frater quidam aduena, longo ex itinere fessus, ac viribus imbecillis, tempestiuâ refectione indigeret; arcâque panariâ diligentissimè exploratâ, nihil panis in domo reliquum repertum esset; Andreas indigenti Fratri succurrere volens, Diuinæque liberalitati confidens, ad panariam redire iubet, Diuinâque virtute, atque Andreæ oratione fit, vt tunc primùm in eâ octo candidissimi panes, & recens placenta appareat, quibus vberiùs Fratris necessitati subuentum fuit. Hic tandem cùm quinquagesimum in Religione annum omni cum pietate, ac vitæ sanctimoniâ explêsset; Septuagenarius Maceratæ mortalem cum immortali vitâ commutat Anno 1597.

Fr. STEPHANI TYRACENIENSIS, GVARDIANI

VITA, ET GESTA.

FRATER STEPHANVS TYRACENIENSIS, Sacerdos, è sęculi tempestatibus ad Religionis portum, Deo flante; perductus; tantâ primùm abstinentiâ vitam instituit, vt tres cuiusque hebdomadę dies arcto ieiunio consecraret: Quadragesimali verò tempore totidem absque cibo transigeret. Aduentus autem ieiunio, in quod peculiari deuotione ferebatur, quartum quoque diem ab omni escâ vacantem adderet. Abstinentiæ, ceteræ quoque carnis castigationes, quales cruentæ flagellationes, corporis labores, somni parcitas, atque his similes esse solent, accedebant. Neque id frustra: tanta enim mox animi humilitate, tanto asperrimæ paupertatis studio, tantâ morum disciplinâ, tantâ orationis assiduitate florere, tamque incenso Charitatis in omnes spiritu, ac pręsertim ægrotos effundi cœpit; vt in eum omnes, velut in Cœlestem homi-

nem oculos intenderent. Quamobrem ad Nouitiorum educationem vocatus, plurimos Euangelicos Viros perfectæ virtutis cultores Messanensi Prouinciæ efformauit. Viri huius iam notam apud homines sanctimoniam D.O.M. haud absque multiplici signorum testimonio esse voluit. Accidit enim aliquando; vt hyemali tempestate, in quâ Aduentus ieiunia à nostris celebrari solent, ciborum prouisionem respuens, iter ex obedientiâ susciperet; maioriqùe diei parte inter cœnosas ac salebrosas vias consumptâ, vires illi ad iter prosequendum deficerent. Via deserta erat, nullis hominum habitationibus obuia. Quare oculis in Cœlum conuersis à Deo Cœlestem penum sibi aperiri postulat: Vix autem ipsius apud Deum gemitus peruenerat, cùm repentè elegantioris formæ Iuuenem candido equo insidentem cernit; qui cùm Stephani animum verbis auxisset, panem, vinumqùe è perâ profert; protinusque ex oculis euanescit. Rursùs, cùm eo tempore aliquando Politium versus proficisceretur, quo in S. Michaëlis honorem ipse ieiunia Quadragesimalia obseruabat! præcedebat Stephanus, Socio intereà ad cuiusdam pauperculi asinum, qui sub onere iacebat, subleuandum relicto; cùm Satanam sub Socij formâ ante se gradientem conspicit; nec tamen is, cùm animum diuinis rebus intentum gereret, quicquam de Socio post se relicto cogitabat. Præibat Satan, se viæ ducem præbens; Cumqùe iter illud ad quoddam præcipitium duceret, S. Michaëlem Archangelum, sub splendidi Iuuenis armati specie sibi occurrentem cernit, qui his illum verbis compellat: Quò pergis Stephane? Non hæc via est, quæ Politium ducit; sed quæ ad præcipitium rapit: terga verte, Ac verum iter indigitans: Hac tibi (inquit) pergendum est. Vix hæc ille effatus erat, cùm eo repentè ex oculis sublato, Socium post se inclamantem, & quâ viâ illi procedendum esset, aperientem audit: Satan verò suâ spe frustratus, ad veri Socij vocem aufugit. Prophetico spiritu clarus Homicidæ cuidam occultum crimen aperit, atque ad Pœnitentiam prouocat. Antoniæ cuidam Pauli à Rocha Vxori, duriùs, acerbiusqùe, quàm par est, à Viro suo exceptæ, breui à Pauli Coniugis molestijs liberandam prædicit. Quod & verè contigit; Paulo circa eiusdem mensis finem è viuis erepto.

Postremò, cùm Catharinæ Antoniæ propinquæ proximum sibi
sui obitus diem imminere prædixisset, Messanæ apud
omnes sanctimoniâ clarus, diem supremum
obijt Anno 1597.

***

Fr. AMBROSII VRBINATIS, GVARDIANI VITA, ET GESTA.

RATER AMBROSIVS VRBINAS, Concionator, ex Nobilissimâ Rodulphorum, vel Bufforum stirpe ortus; cùm in pueritiâ admirabilem, velut in gemmâ præter ætatem pietatem præ se ferret, tam solidam in Adolescentiâ, quæ vt plurimùm ad vitia prona esse solet, virtutem animo sibi inditam ostendit: vt præter vitiorum omnium fugam, morum honestatem, animique ad omnia virtutum studia propensionem, carni, antequàm prouocaretur, prælia indicens, clam mollia sibi omnia subtraheret, lectum delicatum fugeret, duriùs vel humi, vel super stratis tabulis cubaret; longioresque noctu in oratione vigilias ducens, Tartareum hostem necdum pugnantem prosterneret. At cùm Iuuentutis florem attigit, cùm labile sæculum, & periculis plenum animaduerteret; maturè ex eo erumpens, in Seraphicâ Capucinorum militiâ inscribi festinat: Vbi tam præclarum vitæ Tyrocinium ponit, & humilitate, patientiâ, paupertate, abstinentiâ, vitæ austeritate, ac totius Regularis obseruantiæ disciplinâ omnibus planè se admirabilem redderet. Quare ad humanarum, ac diuinarum litterarum studia promotus, in his diuinâ tantùm luce profecit, vt inter illustriores Ordinis Theologos recenseretur. Hinc ad Prælectoris munus vocatus, cùm æquè spiritu, ac litterâ Auditores suos Philosophicâ, & Theologicâ disciplinâ erudiendos curaret; eosque non verbo tantummodò, sed illustrioribus quoque vitæ exemplis anteiret; plerosque Verbi Dei Præcones Religioni ac Dei Ecclesiæ vtilissimos peperit. Orationi præsertim ita deditus fuit, vt in eâ integros plerumq; dies, ac noctes visus fuerit insumere. Hinc tanta illius animo in Deum fiducia indita erat; vt omnia absque vlla animi dubitatione à Dei prouidentiâ expectaret. Quò factum est, vt dum Camerini Guardiani officio fungitur, præaltâ niue è Cœlo delapsâ, panis mendicari non posset, ipso orante, Vir maiori panis sacco onustus in Conuentus foribus apparet; qui pane Ianitori tradito, dum illi ignis extruitur, ita ex omnium oculis euanescit; vt neque qui saccum repeteret, neque vllius, qui panem tulerit, in niue vestigia

deprehenderentur. Orans verò tam Cœlesti luce perfundebatur, vt cùm in Pisaurensi Conuentu cum cæteris communi Orationi in Choro vacaret, mulierculam aliquando Sacra Altaris Ornamenta, quæ in Sacello asseruabantur, clam surripientem in spiritu conspiceret. Quamobrem Sacristam monet, vt oppidò se in Sacellum conferens, mulierem à furto absterreat. Fr. Laurentio à Brundusio à Capituli Generalis Patribus Pragam destinato: is inter alios à Patribus eligitur, vt qui plurimum virtute, ac doctrinâ pollebat, Laurentio adiunctus, Catholicam Fidem vastis hisce Regionibus, hæresi vt plurimùm infectis inferret. In Bohemiam igitur proficiscens, Syllæ Busignano propinquo suo obitum suum prędicit. Post hæc Pragam cùm appulisset, plurima ibi ab Hęreticis mala patientissimè perpessus, extremùm tandem ibi magnâ cum vitæ sanctimoniâ, ac populi admiratione diem claudit Anno 1600. ipsius enim caro post mortem, non cęterorum mortuorum instar dura ac rigida; sed ita mollis ac delicata apparuit, vt compressa assurgeret, & in pristinum statum rediret.

FRATER MARCELLVS TRIFLVMINENSIS FRATRVM CAPVCINORVM GVARDIANVS.

55

Fr. MARCELLI TRIFLVMINENSIS, GVARDIANI

VITA, ET GESTA

FRATER MARCELLVS TRIFLVMINENSIS, Sacerdos, pijs parentibus ortus, Ioannis Baptistæ nomen in Baptismo sortitur: cùm autem ab ijs prima pietatis semina hausisset, haud mirum, quod adolescens ætas tantam deinde virtutum segetem pullularet; vt quod de altero Ioanne Baptistâ, olim per Montana Iudeæ diuulgabatur; id quoq; Trifluminenses de nostro Ioanne Baptistâ insolita ipsius Pietatis præludia admirantes, dicerent: *Quis putas puer iste erit?* Etenim vix è pueritiâ emerserat, cùm tres hebdomadæ cuiuslibet dies ieiunio consecrat: ex quibus duos, nimirum quartam Feriam, & Sabbathum in Beatiss. V. honorem, panis & aquæ abstinentiâ prosequitur; Carnem cilicio domat, oculis somnum eripit; ac nocte consurgens diu orationi vacat: linguam ita fræno cohibet, vt ne in otiosum quidem verbum prorumperet: Cordis puritati inuigilat: honestatem fouet: quemlibet quoq; festum diem Sacrâ Confessione & Communione celebrat: Quotidianum Beatiss. V. Horarum ac Rosarij pensum deuotè exoluit: Sacro Missę Sacrificio pio mentis affectu quotidie adstat: omnia demum Adolescentię studia ita in diuinam pietatem contulerat; vt nihil illi æquè iucundum esset, ac de diuinis rebus proloqui, Xenodochia inuisere, ægrotos solari, Ecclesias orationis gratiâ adire, Sacris Officijs interesse; ita vt pius Adolescens ad Angelicam propiùs, quàm ad humanam vitam accederet. Verùm, cum nullâ adhuc à Deo vocatione dignatus, quodnam vitę institutum sibi eligendum esset, ignoraret, Diuino planè consilio accidit, vt quodam Dominico die ad S. Michaelis ædes, quę Mediolani à Monialibus incoluntur, Vespertinas Horas auditurus, se conferret: quo tempore, dum in ligneam Christi Crucifixi statuam, quæ in Ecclesię signo eminebat, oculos defigit, flamma ex eâ erumpere sibi visa, quæ cordis ipsius intima penetrans, eum ad Diuinam seruitutem impelleret. Quapropter cùm Dei vocationi sibi obtemperandum statueret, illud sibi Religiosorum institutum amplectendum proponit, qui difficiliorem sibi ad Religionem aditum præstarent. Hoc secum inito consilio, cùm ad quorundam Ordinum Religiosos accessisset, illique facilè Religionis sinum aperirent, tandem ad Capucinos accedens, ab ijs repulsam passus, eò se vocatum iudicat. Quapropter, cùm per vnius anni spatium precibus ac lachrymis

pulsasset, tandem in Nouitiorum numerum cooptatus, Marcelli appellatione cohonestatus fuit. Marcellus igitur decimonono suæ ætatis anno, Religionis gremio exceptus, B. P. N. Francisci mores, & vitam tam egregiè assecutus est; vt cum eo altissimam rerum paupertatem sibi sponsam eligens, nullâ non modò rerum cupiditate teneretur; verùm & in ipso rerum necessariarum vsu ita parcus & auarus esset, vt & ipsa, quibus ob vitæ necessitatem vtebatur, sibi deesse optaret. Nouo nunquam, aut habitu, aut pallio vsus est: pallium enim, quod ab exordio primum accepit, postremum quoque illi in morte fuit, tot panni segminibus consarcinatum, vt vix quicquam in eo prioris reliquum esset. Eiusdem quoque sancti Patris cùm ieiunia & abstinentiam sibi imitanda proposuisset, aquam eius exemplo liquidis cibarijs immiscens, ea vt plurimùm reddebat insipida. Hoc modo neque potu ad satietatem, sed ad necessitatem vtebatur. Tanta præterea in eo honestas elucebat; vt ad nullius vnquam mulieris vultum oculos attolleret. Verba, gestus, facies, pudor; illius tandem omnia pudicitiam redolebant; vt Virginitatis lilium, quod è Matris vtero candidum acceperat, inuiolatumque in sæculo seruauerat, illibatum, ac nullâ prorsus labe inquinatum vsque ad obitum seruauerit. Cæterùm in ipso Probationis anno, cùm orationi ardentiùs insisteret in mentis aliquando excessum raptus, Cœlestem quandam lucem conspexit: cuius aspectu ita ad omnia virtutum studia accensus fuit, vt vniuersa corporis incommoda pro Christo ferre deinceps sibi iucundum fuerit. Tantâ obedientiâ, humilitate, simplicitate, patientiâ, suiipsius contemptu, charitate, omniumque virtutum suppellectile animum exornauit; vt ad Religionis Tyronum regimen vocatus, illustrioris vitæ exemplis cœperit emicare. Integras enim tunc plerumq; noctes in oratione insomnes ducere; sæpe ob Diuini amoris vehementiam in syluâ exclamare, ac dulce IESV nomen fortiùs eructare, arbores, stipites, saxa interdum ardentiùs, quasi dilectum amplecti, sæpissimè inter orandum sensibus excedere, Cœlestes è vultu splendores effundere, in aëra toto corpore efferri visus est. Ex iugi autem Dominicæ Passionis meditatione ingens Diuinæ Charitatis flamma in Marcelli animum irruperat; quâ fiebat, vt tametsi omnium; in ægrotorum tamen potissimùm, obsequia se totum effunderet. Pauperum qnoque, Christi pauperis memor, ita miserijs afficiebatur; vt cùm iter faciens pauperculum quendam lignis onustum offendisset; eo exonerato, lignorum sibi humeris fasciculum imposuerit, atque in destinatum vsque locum

comportauerit. Plura de huius ſancti Viri exceſſibus, quos ſæpiſſimè patiebatur, certâ fide probata traduntur. Fr. Franciſcus Mediolanenſis, Sacerdos, Vir omni exceptione maior, Marcellum dum in Eccleſiâ orat, Cœleſti luce perfuſum, altiusque in ſublime elatum ſe vidiſſe iureiurando affirmat. Fr. Ioannes Albiatenſis Nouitius, dum ad Magiſtri Marcelli Cellam, culpas Sacramento Pœnitentiæ expiaturus, accedit, eum in aëra ſublatum, & luce circumfuſum conſpectans, expaueſcit. Fr. Sabinus à Baretio, Laicus, cum ante Matutinas Horas in Aaronæ Conuentu ſe in Eccleſiam contuliſſet, Dei Seruum orantem, Eccleſiamque illius ſplendore affulgentem intuetur. Fr. Nicolaus à Terrâ-Nouâ Laicus, ſecundâ noctis horâ Eccleſiam orationis causâ petens, Chorum mirâ luce ſplendentem cernens, ſolum Virum Dei in eo orantem offendit. Fr. Iſidorus Mediolanenſis, Sacriſta, Modoctiæ dum primâ noctis horâ Chorum ingreditur, Marcellum orantem, ac lucis radios è vultu fulgurantem ſpectans perterritus retrocedit. Cæterùm tantâ hic Dei Seruus vitæ innocentiâ præditus erat; vt qui illi à Confeſſionibus fuêre, poſt illius mortem ſe in eo voluntariam culpam, ne quidem venialem vnquam deprehendiſſe teſtati fuerint: quanquam enim pleraque vel ex naturæ imbecillitate, vel ex mentis inaduertentiâ, vel tandem ex ſubreptione & ignorantiâ vitia in animum cadere valeant, quæ ob negligentiæ periculum expiatione indigent; ea tamen eò minùs voluntaria cenſentur, quo magis ab his animus abhorret. Quanta verò in eo vitæ innocentia eſſet; auium, quæ ſæpè in horto ad eum volitabant; & cum eo domeſticè verſabantur, familiaritas confirmat. Iter aliquando faciens cùm Perdice, quæ agrum excurrebat, frui optaret; ea protinus ad eum volitans inter manus incubat; neque ab eo, donec eam dimitteret, recedit. Eodem modo cum Coturnice colludit. Rursùs, cùm Modoctiæ res diuinas Nouitijs explicat, auis diſcolor, & pulcherrima cunctis ſpectantibus, inter illius manus aduolans, mirâ cum eo familiaritate verſabatur: quæ tandem ab eo dimiſſa, cùm in proximam arborem euolaſſet, dulces ibi modulos effingit, Cœleſtique voluptate audientium animos inebriat. Tam præclara erant Diuinæ beneuolentiæ ſigna, quibus D. O. M. Seruum ſuum proſequebatur; vt iam nemo de illius vitæ ſanctimoniâ dubitaret. Mediolani cùm aliquando oraret, ardentiori in Deum Charitate flagrans ſignum aliquod ab eo poſtulat, quo ſe ipſius gratiâ, ac beneuolentiâ donatum agnoſcat; ſignumque mox cœcitatis accipit.

Verum cum eâ à sacro Missæ sacrificio præpediri se cerneret, Diuinam rursus Clementiam pro oculorum illuminatione exorans, iterum oculorum lumen recipit. Cùm aliquando Modoëtiæ in Conuentu oleum in vrnâ defecisset, precesq; Marcellus pro oleo Domino offerret; eadem nocte B. P. N. Franciscus Ioanni Stephano Littæ, Nobili Viro in somnis apparens, eidem, oleo Capucinos indigere, indicat; qui è somno euigilans cum somnium paruifaceret, iterum obdormiuit. Rursus verò, cùm B.P. Franciscus dormientem admoneret, vt oleum Capucinis Fratribus prouideat, Ioannes Stephanus iteratâ hac B. P. Francisci voce permotus, primo diluculo famulum ad Conuentum destinat, num Fratres oleo indigeant exploraturum. Cui Marcellus, B.P.N. Francisci apparitionem edoctus: Hæc Domino tuo (inquit) renuncia: opportunè illum à B. P. N. Francisco olei admonitum, quando summa illius apud nos penuria viget. Id ille cùm primum accepit, non eo tantùm tempore, sed & perpetuò, quoad vixit, Familiæ oleum ministrauit. Sed quoniam hi quibus liberalis Deus vberiùs dona sua largitur, tentationibus haud rarò pulsari solent, vt ijs humiliores fiant; Marcello quædam ridendi tentatio à vanitatis spiritu profecta data fuit. Id verò cùm primùm ille ex occulto Dei iudicio pendere animaduertit; ne risus in aliorum scandalum, aut Diuini honoris iacturam redundaret, à Domino impetrat; vt dum vel in Choro Diuinas laudes decantat, vel in Refectorio Sacræ lectionis auditioni incumbit, ab eâ risus tentatione liber esset. Inter aliâs porrò huius sancti Viri visiones, quibus à Deo cohonestatus fuit, ea potissimùm refertur; in quâ illum aliquando in Ecclesiâ orantem Christus Dominus clarissimâ luce perfusus, his verbis alloquitur: Marcelle, vt cœpisti, perge: quæ agis, age; opus perfice: certa viriliter, apud me Electorum præmia consecuturus. Pleraqúe alia à Deo Marcellus dona acceperat, quæ mirificè ipsius apud homines sanctimoniam commendabant. In his Prophetici spiritus, & miraculorum charismata fuêre, quibus ita præcelluit, vt inde magna tum apud Fratres, tum apud sæculares homines de eo fama percrebresceret. Nouitiorum tum cogitationes tum tentationes, quamdiù eorum curam gessit, tam illi diuinitus manifestæ erant; vt nihil in eorum animis, quod ipsum lateret, agi videretur. Inter alios Nouitius quidam Galdinus nomine, sub specie recti à Dæmone tentatus, secum animo decreuerat vniuersa coquinæ vasa confringere; quò à fratribus amens, & furiosus crederetur: hoc enim pacto se, iuxta Apostoli consilium, propter Christum stultum

ab hominibus habendum, ac propriæ existimationis vitium faciliùs extinguendum sibi persuadebat. Hac animi deliberatione, quam hactenus nemini communicauerat, cùm à commmuni oratione erumpens, in coquinam vasa perfracturus pergeret; Marcellus, qui iam Nouitij consilium, ac diabolicam technam diuinitùs rimatus fuerat, oratione intermissâ eundem prosequitur: quem in Coquinæ limine deprehendit; integram tentationem aperit, atque ab eâ liberum reddit. Nobili cuidam, qui canum venaticorum multitudinem alebat; qui agros discurrentes vineta deuastabant, nec sæpiùs à Viro Dei admonitus acquiescebat; tandem iram Dei vehementius comminatus, vix octauo post hæc die agros suos, & vineta, circumstantibus cæterorum agris prorsus immunibus, sæuâ tempestate depasta, ac penitùs deuastata cernit. Pleraque alia his addi possent, quæ is futura prænunciauit, ipso rerum exitu veritatem contestante, quæ breuitatis gratia prætereo. Ad miracula venio. Margaritæ Antonij Centinelli Viri Dei germani Vxori ad mortem vsque ægrotanti, cùm eam cibis in nomine Domini Iesu Christi, Beatissimæ Virginis, ac B. P. N. Francisci vesci coëgisset, simul vitam, & incolumitatem pollicetur: illa verò cùm paululùm obdormisset, post somnum à morbo libera ac valens consurgit. E Conuentu Meratensi Marcellus aliquando digressus, in pauperculum vlceribus plenum in viâ iacentem incidit; cuius aspectu permotus in humeros sublatum illum in Monasterium tulit: vbi igne extructo, balneoque ex odoratis herbis composito, Nouitijs aquam, ac munda linteola ministrantibus, is languidum à plantâ pedis vsque ad verticem suis manibus lauat, abstergit, in lecto collocat, & sollicitam illius curam agit: Languidus verò post alterum diem, vlceribus Diuinâ potiùs quàm humanâ virtute curatis valens & incolumis è Monasterio abscedit. Modoëtiæ, tam horribiles aliquando in Cœlo nubium congressus, ac spurcissima tempestas terris imminens conspiciebatur; vt summum omnibus pauorem incuteret: quo tempore Marcellus Ioanne Albiatensi Nouitio secum assumpto in hortum procedit: vbi positis genibus cùm Deum aliquantisper oràsset; nubes quædam rubens ac ignea à cæteris auulsa, fulguris instar, in eum dilabitur: quæ cùm Viro Dei proxima esset, in aëre consistens, horribilem illi aspectum præseferebat. At Dei Seruus, nequaquam perterritus in eam ter signum Crucis vibrat; quæ velocissimo cursu ad cæteras nubes rediens, tam ingentem in eis motum concitat, vt cùm tertio eas Crucis

ſigno appetijſſet, nubes vndiquaque diſſolutæ ſerenum Cœlum præſtiterint. Poſt hæc, cùm Vir Dei Luganenſem Lacum piſcatoris ſcaphâ traijceret, quendam honeſtæ magnitudinis piſcem à piſcatore obtinet, quem manibus apprehenſum iterum in lacum demergit, qui eam ſuo liberatori gratitudinem oſtendit, vt in omnium oculis aquis ſupernatans, ſcapham nunquam deſeruerit; donec Vir Dei ſcapham egreſſus eundem ſigno Crucis benediceret: quo accepto altis ſeſe condidit vndis. His & alijs pleriſq; beneuolentię ſignis Vir Dei à Deo accumulatus, cùm vigeſimum nonum in Religione; ætatis verò quadrageſimum octauum annum attigiſſet, ad vltimam vitæ lineam properans, pleriſque obitum ſuum longè antequam contingeret, prænunciat. Quo tempore verò is Canobium profectus, Diuinas aliquando laudes in agro multis præſentibus perſoluit, cùm auis quædam volitans in proximâ arbore conſediſſet, is ad propinquos conuerſus: An non, inquit, auiculam hanc cernitis? Hæc quoque Deum pro modulo ſuo laudat. Moxque auiculæ præcipit, vt ſuo cantu diuinam Maieſtatem celebret: quæ cùm ſuperioribus arboris ramis inſideret, ad inferiores deſcendens ſuauem protinus cantum inſtituit; quo audientes ſummâ tum pietate, tum admiratione afficit. Cardanum igitur profectus, cùm in morbum, quem ſibi ſupremum fore intellexerat, incidiſſet, omnibus Eccleſiæ Sacramentis, munitus, omni ſtudio ſe ad Domini aduentum parat. Pridie verò quàm è vitâ excederet, Guardianus vniuerſos ad eum Nouitios adductos, vt ſuâ benedictione fruantur, poſtulat: qui cùm ſingulos pro cuiuſque exigentiâ, peculiaribus monitis, ac benedictione proſecutus fuiſſet; vnum duntaxat excipit, quem abſque benedictione ac monitis præterijt. Is autem à Religione paulò poſt excedens, cùm ſe turpi vitæ dediſſet, à riualibus miſerè trucidatur. Marcellus igitur vitæ curſu magnâ cum ſanctimoniæ laude confecto, Cardani tandem Anno 1601. 21. Decembris diem extremum claudit; quem poſt obitum pleriſque ſignis Deus illuſtrem eſſe voluit: Annam etenim Petri Pauli Barbauaræ vxorem, à diuturnâ ægritudine ſuis meritis liberat. Hæc ipſa Anna, poſthæc cùm filiam altero crure breuiore, & maiori ex parte deformem genuiſſet, cùm primùm ad ſancti Viri merita confugit, votumque emiſit; res planè mira: fœtus, qui breuiſſimus erat, in iuſtam ſe longitudinem ac magnitudinem extendit; breuior tibia producitur, omniſque à filiâ deformitas tollitur. Thomas Barbauaria ſanguinis vomitu laborans, cùm nullo remedio curari potuiſſet, voto ad Marcellum

emiſſo,

emisso, ac sacro Agno cereo, qui ipsius olim fuerat, sibi ad Collum appenso, breui tempore perfectam curationem assequitur. Eodem quoque cereo Agno, Maria Angela, Thomæ Soror Diabolico fascino alligata; Franciscus Antonius vtriusque Germanus, tertianâ febre afflictatus; & Ruffeninus de Romanis, veneficio deuinctus sibi adhibito liberantur. Postremò Matthæus Barbauaria Thomæ, Mariæ Angelæ, & Francisci Antonij Pater, cùm equum ita ferocientem haberet, vt nullo fræno, aut arte domari posset; eodem Marcelli Agno Sacro mox ita edomitus fuit, vt se deinceps omnibus tractabilem præberet.

FRATER FRANCISCVS NOVARIENSIS FRATRVM CAPVCINORVM
SACERDOS.

Fr. FRANCISCI NOVARIENSIS, GVARDIANI

VITA, ET GESTA.

RATER FRANCISCVS NOVARIENSIS, Vir virtute ac miraculis clarus. Huius Viri vitâ tam perfectè vitijs, & omnibus sensus atque animi cupiditatibus mortua fuit; vt inter mortuos viuens, quorum ea vox est: *Viuo ego, iam non ego, viuit vero in me Christus;* Gal. 2. rectè connumerari posset. Is enim ab omnibus carnis, & sensuum oblectamentis ita abhorruit; vt perpetuâ gustus sensum abstinentiâ, visum oculorum demissione, auditum familiaritatum omnium fugâ, & solitudine coërcuerit; carnem crebris verberibus, corpus somni, & necessariorum multorum detractione, demum quicquid carnem sapere videretur, acerbè vsque ad mortem prosecutus fuerit. Quod si insanas animi cupiditates spectes, superbiam omnem humillimâ suiipsius tùm existimatione, tùm abiectione expulerat. Proprios animi motus, ac voluntatis electiones, Obedientiæ virtute perfectè contriuerat. Vniuersos incontinentiæ appetitus acutâ honestatis ac pudicitiæ falce obtruncauerat. Rerum abundantiam adeò exhorruit, vt vix necessaria, eaque parciùs sibi indulgeret; ita vt de eo Apostolicum illum pronunciari posset: *Mortui enim estis, & vita vestra est abscondita cum Christo in Deo. Cum Christus apparuerit vita vestra, tunc & vos apparebitis cum Christo in gloriâ.* Coloss. 3. 3. & 4. Inde fiebat, quod cum Deo etiam tam assiduè orando conuersaretur; vt nullum illi præter illud, quod somnus, licet breuis eidem subripiebat, vacuum ab oratione tempus esset. Sacrosancta Corporis, & Sanguinis Domini Mysteria tam ardenti Charitatis spiritu offerre consueuerat; vt non semel inter ipsius manus, dum sacram Hostiam attollit, Christus Dominus sub Infantuli formâ visus fuerit. Hic suam post aliquod tempus in Nouitiorum curam & educationem operam contulit: quo in munere mira illius Charitas, prudentia, & vitæ sanctimonia enituit. Postremò cum Augustæ Taurinorum in Conuentu S. Mariæ ad Agros Guardiani Officio fungeretur, vitæ austeritatibus exesus, & virtutibus obesus cum his & vitæ finem accepit. At verò, cuius hactenus in Deo abscondita vita fuerat, cùm primùm Christus illius vita

apparuit; ſimul & cum eo Franciſci gloria ſignis & miraculis manifeſtata fuit. Etenim decimusquintus iam à Franciſci obitu menſis effluxerat, cùm Angelicæ, Ariani Comitiſſæ filiæ precibus lapideum ſepulchri operculum apertum fuiſſet; primumque Franciſci corpus integrum, atque incorruptum ſe illis ſpectandum exhibuiſſet ex eo tam ſuauis odor diffundebatur, vt moſchi paſtilli, nec vlla ſuauiſſimi odoris thymiamata illi comparari poſſent; ea res cum Ducis, Principumque animos haud leuiter commouiſſet, ad Franciſci ſepulchrum conuolant, corpus explorant, ſolidas, candidasque illius carnes pertractant; barbam, capillosque cuti tenaciter hærentes offendunt; Mutatoria femoralia, quæ à lumbis pendebant, alba atque integra, qualia poſt obitum illi conſtricta fuerant, ſpectant; corpus in pedes erectum ita per ſe ſtare conſpiciunt, vt nullo fulciente indigeat. Demùm in eo ita integra, atque incorrupta omnia ſummâ cum admiratione cernunt, perinde ac ſi corpus pridie tumulatum fuiſſet. Quod Paſchaſio Medico, qui eò à Duce miſſus fuerat, tam præter omnem naturæ ordinem accidiſſe viſum fuit; vt illud abſque vllâ dubitatione Dei miraculum aſſeruerit. Hinc huius rei famâ per Vrbem Taurinenſem diffusâ, plurima vtriuſque ſexus multitudo ad ſepulchrum confluere, ac corpus venerari: plerique etiam varijs languoribus preſſi, Franciſci nomen & merita inuocare, optatâque incolumitate frui: ſpiritus nefarij in obſeſſis corporibus cruciari, & cruciatus clamoribus atque eiulatibus indicare viſi: quodque perrarum eſt Cœleſtis gratiæ teſtimonium; quamplurimi ad Franciſci ſepulchrum accedentes tantâ ſcelerum ſuorum pœnitudine mouebantur, vt profuſis lachrymis à Deo veniam peterent, ac in meliorem frugem vitam commutarent. Id præſertim Michaëli cuidam Perinoto contigit; qui cùm nullis vnquam amicorum, aut Religioſorum hortationibus adduci potuiſſet; vt ſimultatem, quam cum inimico gerebat, deponeret; ad Franciſci ſepulchrum accedens, ita animo mutatus eſt, vt depoſitis odijs protinùs pacem cum eo componeret. Cæterùm inter eos, qui Franciſci ſuffragia implorantes ipſius è Cœlo opem tulêre, primus eſt Paſchaſius Medicus, cuius ſuperius memini: qui cùm in grauem febrem incidiſſet, quâ paulatim ad vitæ occaſum rapiebatur; Franciſci in graui illo vitæ diſcrimine opem implorans, en noctu vigilanti Franciſcus è Cœlo clariſſimâ luce perfuſus apparet: qui poſt aliqua conſolationis verba: Ne timeas (inquit) Paſchaſi: ex hac citò ægritudine conualeſces. His cùm ille dictis abſceſſiſſet, ægrotus inde conualeſcere cœpit;

per-

perfectamque post aliquot dies incolumitatem assequitur. Vir quidam Nouocomensis, Tribunus militum, qui podagræ dolore cruciabatur; quo tempore cum Fratres capsulam, in quâ Francisci corpus seorsim condere decreuerant, componere statuissent, ab eo tabulas postulant: qui eas non modò promptissimè erogat; verùm & Francisci ipsius opem, quâ ab acerbo illo podagræ dolore subleuetur, è Cœlo sibi efflagitat. Vix ex illius ore vox eruperat, cùm se repentè à dolore liberum sentiens, equum hoc ipso tempore conscedit; & ad Francisci sepulchrum conuolans suo liberatori gratias agit. At quandoquidem nonnihil tumoris in pede relictum fuerat, cùm aperto sepulchro is nudo pede Francisci pedem contigisset, mox tumor euanuit, ac perfectâ deinceps incolumitate potitus fuit. Idem posthæc, cùm tam graui brachij dolore correptus esset, vt eo minimè vti posset, Francisci merita implorans persanatur. Claudia à Serosenasco, Nobilis mulier, grauissimis doloribus cruciata, simul atque ad Francisci suffragia confugit, ab ijs statim incolumis euasit. Franca Fœlix Taurinensis, grauissimo brachij morbo laborans: Alia quoque Illustris fœmina, Fiani Comitis Soror, carcinomate, quod illi penè brachium absumpserat, sauciata: Altera mulier, in Padi suburbio diuturno stomachi dolore languens: Ioannes Baptista Cassola, ex oppido villæ Franchæ Astensis, continuâ febre laborans: Idemq; rursus graui dolore oppressus: Salitor Taurinensis podagræ dolore afflictatus, voto ad Franciscum emisso, statim curantur. Vir quidam Ripolensis repentino dolore correptus, ad Viri Dei sepulchrum reptans, ibique sancti Viri opem implorans, ab eo liberatur. Eustachius Iauenus extremo cum morte agone conflictabatur; quo tempore voto ad Virum Dei ab vxore emisso, vitam assequitur. Nobilis quoque mulier Taurinensis, cùm pleuritide, & febre continuâ periculosè laborâret, & ad sancti huius Viri auxilium confugeret, incolumitate adeptâ à necis periculo liberatur. Huius Soror Blaca Maria nomine, Francisci se intercessioni commendans, à graui corporis dolore liberationem assequitur. Olympiæ Canelli Marchionissæ filius erat ita fascino alligatus, vt cute vix ossibus inhærente totus aruisse videretur. Hunc cùm illa Viro Dei deuouisset, mox incolumitatem recepit. Alphonsus Comes Neuilliensis criminis accusatus, cùm funis torturæ secundò subijciendus esset, Francisci ope imploratâ, atque illius Habitus particulâ sibi inter tibialia collocatâ, ita ab omni cruciatu immunis fuit, vt nec dolorem senserit.

Fr. Alexander à Cherio, & Constantinus à Monte Regali, ex nostris Sacerdotes, ille laterum dolore affectus, hic febricitans, cùm sancti Viri præsidium inuocassent, vterque optatâ sospitate fruitur. Præter hæc plurima alia huius sancti Viri intercessione Miracula patrata fuêre, quæ cùm certiorem fidem exigant, ab his consultò abstineo; ne, quæ minus probata sunt, probatissimorũm fidem diminuant. Obijt Vir Sanctus Anno 1603.

Fr. ZACHARIÆ MEDIOLANENSIS,

GVARDIANI

VITA, ET GESTA.

FRATER ZACHARIAS MEDIOLANENSIS, Sacerdos, Vir simplex, rectus, & ad Miraculum pius, cùm eximium Religiosæ vocationis donum, quod à D.O.M. acceperat, tam sedulò in animo versaret, vt cum Bernardo seipsum interrogans, sæpe diceret: Zacharia, ad quid venisti? Ne minimam quidem temporis particulam absque oratione, aut pio opere sibi elabi patiebatur; seque ad communem cæterorum vitam componebat, vt his omnibus virtutibus præcelleret, quæ communem vitam perfectam redderent. Mirum sanè, quantâ in pauperes charitate ferueret; quos sæpe subtractis sibi cibarijs subleuabat. Nec minori in ægrotos Charitatis æstu ferebatur; quibus vilia quæque ministeria tantâ voluptate exhibere solitus erat, vt ab ijs nonnisi ægrè recederet. Mirum etiam, quàm ad Dei laudes in Choro diu noctuque persoluendas assiduus; quamque tum communis, tum priuatæ Orationis studiosus esset. Mirum denique, quàm se totius Regularis disciplinæ, Regulæ ac Constitutionum obseruantissimum præberet: quibus eum sanctitatis gradum apud Deum consecutus est, vt nonnulla per eum Deus miracula patrauerit: Nam in Conuentu Verani Anno 1596. cùm Fr. Seraphinus Mediolanensis Sacerdos continuâ febri laboraret, optabat is Beatiss. Virginis Natiuitatis diem, qui proximus erat, sospes cum cæteris celebrare, Deoque eâ in solemnitate Missę sacrificium offerre: quod cùm Zacharię, qui tunc superior erat, aperuisset, ab eo Crucis signum, quo febris abscedat, sibi exhiberi postulat. Annuit ille, signum adhibet; atque eodem tempore effugata febris Seraphinum incolumem relinquit: qui hac ipsâ die cum cęteris

ad Dei laudes perſonandas conuenit. Præclarum quoque aliud accedat: Cum enim in Oppido Romanico Mediolanenſis Diœceſis Nobilis quædam Mulier ægrotaret, eò Zacharias ſe conferens, dum ægrotantem pijs verbis conſolatur; accidit, vt alterâ pallij extremitate, vitream ampullam, in quâ ægrotantis vrina vſque ad Medici aduentum aſſeruabatur, contingens, ad caſum impulerit: quâ perfractâ lotium ſtatim humi effuſum. Rem mox Zacharias, non tam ob ampullæ confractionem, quàm propter lotij effuſionem, quæ in ægrotantis damnum vergebat, ægrè ferre: quare breui ad Deum, qui ſolus damnum inſtaurare poterat, oratione confugiens, diſperſa ampullæ fragmenta colligit, ac in menſâ ſtatuit: quæ mox ita Diuinâ virtute ſimul coaluêre; vt ampullâ inſtauratâ in eâ & lotium clarum, nullâque ex parte corruptum inſtar prioris effuſi, conſpectum fuerit. Itaque cùm plurimos magnâ cùm vitæ innocentiâ, tùm perfectâ Regulæ obſeruantiâ annos in Religione conſumpſiſſet; Mediolani in Conuentu S. Victoris extremum Deo ſpiritum reddit, præclarâ ſuarum virtutum apud omnes, tum Fratres, tum etiam Sæculares homines memoriâ relictâ. Obijt Vir Dei Anno 1605.

FRATER HILARION VIBONENSIS FRATRVM CAPVCINORVM GVARDIANVS.

Fr. HILARIONIS VIBONENSIS, GVARDIANI VITA, ET GESTA.

RATER HILARION VIBONENSIS, Sacerdos, Vir omnium virtutum ſplendore illuſtris, ex carnali ad ſpirituale à Deo Religionis connubium vocatus, cùm mortuâ coniuge, ex quâ filium Coſmum nomine, ſuſceperat, ſeſe Capucinorum Religioni ſpirituali & indiſſolubili votorum vinculo copulâſſet; mox ab eo tanta vitæ auſteritas, quæ prioris vitæ delicias elideret, tamque aſperæ carnis macerationes exoriri viſæ, vt nulla abſtinentiæ ieiunijs, cilicijs, flagellationibus, vigilijs, quibus domeſticum hoſtem ſibi ſubderet, atque ad ſpiritus ſeruitutem compelleret, meta illi pręfixa videretur. Ex his tam pręclara in animo virtutum ſoboles procreari cœpit, vt nemo eo humilior eſſet, nemo obedientior, nemo pauperior, honeſtior nemo. Vitæ innocentiâ, mentis puritate, ſimplicitate, patientiâ, Charitate tum in pauperes, tum in ægrotos ita præcelluit, tamque ſingulari ſpiritus prudentiâ exornatus fuit, vt ſæpè Guardiani, ac Magiſtri Nouitiorum munere magnâ cum prudentiæ laude perfunctus fuerit. Summum verò illi orationis ſtudium fuit; in eâ tam aſſiduè diù noctuque verſabatur, vt vix ab eâ diuelli poſſe videretur. Ex aſſiduâ vulnerum Domini memoriâ, tam perennem ſibi lachrymarum fontem comparauerat; vt oculis illi ex fletu caligantibus, (quod olim B. P. N. Franciſco accidiſſe hiſtoriâ compertum eſt) eorum fermè lumine careret: At ille corporeorum luminum iacturam paruipendens; quin etiam lucrum reputans, ea in Domini obſequium profudiſſe exultabat: Id verò tantùm lugere videbatur, quod ſacra Altaris Myſteria, ad quæ maximâ religione ferebatur, iam peragere non valeret. Quapropter ad Sacræ Deiparæ, quam præcipuâ veneratione proſequebatur, Patrocinium confugiens, id ipſius ſuffragio aſſequitur; vt eo tempore duntaxat, quo ſacris Myſterijs vacaret, claro oculorum lumine frueretur. Res planè admiranda erat, eum, qui nec homines, nec ipſos Eccleſiæ parietes diſcernere poterat, cùm primùm ad Altare accederet, tam perſpicuè literarum apices diſtinguere; ac

vniuersa, quæ ad Missæ sacrificium spectabant, intueri; vt ne quidem perspicilijs ad videndum indigeret: mox verò, vt sacra peregerat, oculos caligare, & ad priores tenebras redire. Denique tantus in hoc Viro virtutum splendor, ac morum sanctimonia elucebat; vt quisquis in eum vel oculos intenderet, vel eius colloquio frueretur, ab eo quendam sanctitatis odorem efflari animaduerteret: quo fiebat, vt non modò apud Sæculares homines; sed & apud Fratres magnam sibi sanctimoniæ famam compararet. Cœlesti igitur Prophetici spiritus, ac Miraculorum dono illustris, Viboni cùm Nobilis quidam Iuuenis eiusdem Vrbis in eâ factiones aleret, inde ad tempus exulare iussus, dum in Conuentus nostri areâ extra Vrbem cum alijs confabulabatur, Hilarion fores egressus, vt ad eum peruenit, his illum verbis affatur: Heu miserande Iuuenis, si quæ te fata, manent, agnosceres, haud profectò inter odia & simultates vitam duceres. Ludit nunc tecum iuuentus, colludunt amici, ridet incolumitas: At heu! quàm breues lusus, quamque fallax risus, qui vix quindenum prouehetur in diem! Placeat tibi, amice, consilium meum; odia deponito, simultates pellito, animum à sceleribus quamprimum expiato; etsi quæ pro domus tuæ familiâ tibi disponenda sunt, curato; vt te dies illa imparatum non offendat. Ridere primùm ille dicto, mox horrere. Cumque ita nota Viri sanctitas hæc haud frustrà ab eo illi dicta esse persuaderet, consilio acquiescit; rebusque cum Deo, ac hominibus compositis, die ipsâ quintadecimâ, cunctis, qui id à sancto Viro prædictum nouerant, admirantibus, vitam cum morte commutat. Posthæc, cùm Hilarion in Angelicum Panormitanum Prouincialem Vicarium, qui Licatam proficiscebatur, incidisset, eundem his verbis compellat: Quò properas, Pater? Licatamne? An non satiùs est, vt in Cœlum festines? Licatam quidem pertinges: at ibi visitationis, ac mortalis vitæ cursu peracto, laborum finem capies. Vix Angelicus Licatam appulit, cùm in morbum incidit; quo tandem consumptus, iuxta Hilarionis dictum, vitæ ac laborum finem accepit. Cæterùm, quo tempore Angelico vitæ occasum prædicit, etiam Ioanni Mariæ à Castro veterano futuram Prouincialatus Dignitatem, quam post Angelici excessum assecuturus erat, & obitum inexpleto triennij munere præsignificat; vtrumque rei euentu contestante. Plurimis igitur ad extremum vsque senium annis in sanctitate & iustitiâ in Religione peractis, Viboni dum noctu ad Matutinas Horas

proficiſcitur, è gradibus delapſus in morbum incidit; atque eodem tempore Coſmus ipſius filius ægrotare cœpit. Vtriuſque morbo ingraueſcente, cùm fratres Coſmi ægritudinem ſeni ægrotanti, ne morbo moleſtiam adderent, renunciare formidarent; paucis, antequam Hilarion è viuis excederet, diebus, Coſmus vitæ curſu abſoluto, Patri apparet, benedictionem poſcit, manus exoſculatur, immenſaſque illi ob adeptam ipſius causâ à Deo ſalutem gratias refert. Hilarion verò, actis pro æternâ filij ſalute Deo gratijs, poſt vnam aut alteram diem, magnâ cum pietatis ac ſanctimoniæ laude vitæ curſum abſoluit. Poſt Hilarionis obitum, perſoluto, iuxta antiquum Religionis vſum, defuncto corpori lauacro, Ioannes à Calatanixceâ Laicus, qui grauiſſimo capitis languore diuexatus fuerat, vittam, quâ defuncti mentum alligatum fuerat, ſoluens eâ ſibi caput præcingit: quo facto, tam repentè ac perfectè à capitis morbo conualuit, vt eo deinceps nunquam conflictatus fuerit. Porrò hac vittâ, quæ nunc Panormi aſſeruatur, plurima circa ægros, ac præſertim vertigine oppreſſos, miracula patrari communi voce euulgatur. Huius ſancti Viri corpus etiamnum in Eccleſiâ expoſitum erat, cùm Antonia Scidita, Mulier Nobilis Vrbonenſis, quæ ita alterius cruris morbo laborabat, vt incedere minimè valeret, defuncti manu crus contingens, tam integrâ mox cruris incolumitate potitur, vt in perfectæ curationis teſtimonium pedeſter domum redire voluerit. Hac ipſa Antonia, cùm nonnulla Corollæ grana, quibus Vir Sanctus Virginem Deiparam venerari conſueuerat, à Fratribus accepiſſet; ijs tum ſtomacho, tum dentibus, quorum dolore grauiſſimè cruciabatur, admotis, mox liberationem aſſequitur. Iiſdem cùm prægnantem mulierem, quæ partus doloribus torquebatur, contigiſſet, ſtatim illam ad fœtum prouocans à cruciatu liberat. Ioannes Baptiſta Franchinus Vrbonenſis & altera eiuſdem Vrbis mulier, qui renum dolore dirè prægrauari conſueuerant, cùm ſepulchri lapidem, vbi Hilarionis corpus conditum fuerat, renibus attigiſſent, confeſtim à dolore perſanantur. Antonini cuiuſdam Vxor, quę morbo inſanabili detinebatur, Hilarionis cingulo canabaceo ſibi collo impoſito, ab eo hoc tempore curatur. Alter quoque eiuſdem Vrbis ægrotus, cùm ad B. Viri ſepulchrum acceſſiſſet, ab eo incolumis redit. Quidam eiuſdem Vrbis Adoleſcens, qui calculorum morbo grauiter laborabat, vbi ad ſancti Viri ſepulchrum acceſſit, breui ſopore correptus, inde à morbo liber exurgit. Poſtremò, tot Miraculorum famâ per Vrbem diuulgatâ, tam communi Vrbonenſes in ſanctum

Virum veneratione ferebantur, vt qui tertianâ, quartanâ & continuâ febri laborarent, passim ad illius sepulchrum orantes ab his curationem assequerentur. Obijt Vir Sanctus Anno 1605.

Fr. ANTONII MARIÆ ASTENSIS, GVARDIANI VITA, ET GESTA.

FRATER ANTONIVS MARIA ASTENSIS, Sacerdos, Genuensem Prouinciam admirabili virtutum splendore exornat. Hic ab adolescentiâ iugo Domini assuetus Minorum Conuentualium militiæ primùm nomina dedit: in quâ cùm ad duodecimum vsque annum magnâ cum vitæ innocentiâ, quam antea amplexatus fuerat, ac indiuiduam sibi comitem adsciuerat; nouâ virtutum prole ita accumulauit, vt humilitate, obedientiâ, morum honestate, paupertatis zelo, modestiâ, mansuetudine, patientiâ, charitate, oratione, totius Euangelicæ perfectionis apicem conscendisse videretur. Quamobrem ad Nouitiorum educationem euocatus, plerosque Euangelicos Viros, perfectos Regulæ cultores Genuensi Prouinciæ peperit. Orationis tam assiduus cultor fuit, vt cùm Niciæ Guardiani munus obiret, orantem in Choro aliquando Marcus Antonius Textor quidam Ordinis familiaris Chorum ingressus, à sensibus alienatum, ac duobus cubitis altius ab solo in aëra subuectum conspexerit. Eius verò Orationis quanta vis fuerit, nonnullis Deus miraculis testatum voluit. Vultrij Antonius Maria aliquando morabatur; quo tempore Lauiniæ Hieronymi Cani vxori fœtum in vtero gestanti, masculum parituram prędicit. Post hæc infans vix nonum mensem attigerat, cùm graui herniâ laborare cœpit; quem cum Ioannes Maria Crucis signo benedixisset, is postridie ab herniâ liber perfectâ incolumitate potitur. Cùm Genuæ in Monasterio S. Barnabæ, Nouitiorum curæ incumberet, Viri cuiusdam Ordinis familiaris filius, ita vesicæ morbo laborabat, vt lotium effundere non valeret: pro quo cùm Ioannes Maria in oratione procumberet; necdum preces absoluerat, cùm vesicæ vlcere persanato à puero lotium liberè effunditur. Geminæ Viro Dei in Astensi vrbe Sorores erant; quæ fratris aliquando prę sentiam nactæ, aquæ venam sibi in puteo aruisse secum conqueruntur. At Vir Sanctus subridens:

Quàm parua (inquit) res vos sollicitas reddit? vbinam puteus est? Mox ad puteum ductus, cùm super os putei manu Crucis signum extendisset, tàm copiosè protinus aqua in eo scatere visa, vt cæteris puteis arentibus, is aquâ deinceps nullo vnquam tempore caruerit. Is denique cùm plurimos in Religione annos, magnâ cum Regularis obseruantiæ, ac sanctimoniæ laude peregisset, in Astensi Conuentu in morbum incidit; eximijsque admirabilis patientiæ exemplis clarus Anno 1605. extremum vitæ cursum simul cum virtute confecit. Huius sancti Viri corpus cum cæteris in communi sepulchro conditum, post 22. mensem tam integrum & incorruptum, nulloque tetro odore perfusum conspicitur, perinde ac si eâ die humatum fuisset. Post huius sancti Viri obitum, cùm nonnulla IESV nomina; quæ ab eo adhuc superstite, chartulis impressa fuerant, in oppido sancti Romuli apud ligures, nonnullis ægrotis, ac binis præsertim, quorum salus desperata erat, imposita fuissent, horum virtute incolumitatem assecuti fuêre. Costulæ quoque ipsius particula tam suaui erat odore fragrans, vt inde facilè quisque colligere valeret, suauiori ipsius animam apud Deum gloriæ odore fragrare.

Fr. AVGVSTINI GENVENSIS, GVARDIANI VITA, ET GESTA.

RATER AVGVSTINVS GENVENSIS, Prædicator, inter priscos illos huius Prouinciæ Fratres connumeratur; qui in eius exordio pleraque ab hominibus adhuc Capucinorum ignaris incommoda passi, suâ patientiâ & virtute Genuensem Prouinciam maximè illustrarunt. Hic in Religionis Hortulo omni virtutum genere florens, cùm necdum Sacerdotio inunctus, in sancti Barnabæ Conuentu in febrem incidisset; nocte quâdam germanum Fratrem, quem in sæculo reliquerat, vix adolescentiæ annos attingentem, lucidâ nube septum conspicit; qui his eum verbis affatur: Augustine Frater, ecce ad Cœlestem gloriam conscendo. Porrò Augustinus illum ascendentem cernens, mox exclamare cœpit; Expecta, Frater, expecta. Eâ quippe innocentiâ ac animi puritate præcellebat, vt iam ab eo tempore Cœlestibus se visionibus aptum præberet. Post hæc ad Sacerdotium assumptus, cùm in

Taurinensi Conuentu Guardiani officio fungeretur, Vrbe eo tempore à Gallis occupatâ; ex his plerique hæresi infecti, quibus Capucinorum nomen odiosum erat, noctu in Conuentum irruere, ac Fratres trucidare inter se condicunt. Eorum consilio Guardiano à quodam familiari patefacto, Augustinus re cum Familiâ communicatâ, cuncti animas expiant, Matutinas Horas persoluunt, orationi incumbunt; atque ad Martyrium parati, Hæreticos trucidatores constanter expectant. Quo tempore lux quædam Cœlestis per Ecclesiæ oculum refulgens, Ecclesiam, vbi Fratres orabant, ingenti lumine collustrat; atque hoc ipso tempore Hæreticorum agmen, quod ad Ecclesiæ fores accesserat, eo ita perterritum fuit; vt catapultis, cæterisque armis abiectis in fugam se dederit, maneque eorum arma per agros passim dispersa visa fuerint. Hinc ad Saonensis Conuentus regimen vocatus, cùm publicæ supplicationi, quæ in die Apparitionis B. Virginis Antonio Bottæ, pio Viro Anno 1536. factæ, vsque ad Sacram eiusdem Virginis Ædem, quæ per quatuor circiter millia passuum ab Vrbe distat; die duodeuigesima Martij quotannis celebrari solet, cum suâ Conuentus Familià interesset, Sacram Deiparam Cœlesti luce perfusam in proximo colle, Saonensem populum, qui aderat, benigno vultu aspectantem, ac Cœlesti dextrâ benedicentem intuetur. Nonnulla etiam Prophetico spiritu prædicit. Cùm Nicolaus Palmarius in sancti Romuli Oppido sanitatis officio Præfectus lethali morbo correptus, ad vitæ finem properaret, Augustinus assiduus ipsius consolator erat: quo tempore Ioannem Baptistam filium, summo Patris obitum mœrore deflentem cernens; dum in alterum cubiculum seorsim ductum nonnullis consolationis verbis illius dolorem lenire studet; en extemplò Diuinâ (vt putatur) luce perfusus, ait: Eia, Ioannes Baptista, iam nos Nicolaus deserit: Nos quoque ad Deum proficiscentem, nostrâ oratione prosequamur. Mox verò ad eos nuncius accedit, qui Nicolaum ad Deum migrâsse renunciat. Post hæc ad Conuentum reuersus, dum longas eâ nocte in oratione, quam pro Nicolai animâ ad Deum fundebat, vigilias ducit; en Nicolai anima Augustino apparet; ac Purgatorijs pœnis se detentam aperiens, ipsius ampliora suffragia exposcit: orat ille, ac pro Nicolao lachrymas simul cum Christi sanguine Deo Patri offert; quibus eum à pœnis solui postulat. Vix autem preces ad vnius horæ quadrantem produxerat, cùm Nicolai animam festiuam, ac Cœlesti splendore septam conspicit. Quæ vbi gratias pro beneficio reddidit, in Cœlum con-

ſcendit. Huius Viri patientiam D. O. M. triginta circiter annorum ſpatio podagræ, & chiragræ morbo probare voluit; quo ita afflictatus fuit, vt toto hoc tempore in lecto decumbens, ob membrorum omnium mutilationem, ne naturæ quidem neceſſaria abſque alterius ope ſibi miniſtrare potuerit: quo tempore Dæmonum aliquando multitudo ab eo viſa; ex quibus qui inter eos maior videbatur, monſtri ſimilitudinem præſeferens, cùm propiùs accedens eum damnatum aſſereret; is cubitum (manum ſiquidem chiragrâ truncam gerebat) tantâ vi in eiuſdem roſtrum impegit, vt ad Cellæ vſque fores retrocedere compulerit; vbi riſu à cæteris Dæmonibus exceptus, cum ijs vnà ſtatim euanuit. Hoc podagræ morbo cùm diu vexatus fuiſſet, in quo perferendo ſingularis illius ſemper patientia eluxit; eo tandem conſumptus, octogenario maior, probatæ Patientiæ à Deo coronam tulit Anno 1606.

Fr. CONSTANTINI MVTILENSIS, GVARDIANI

VITA, ET GESTA.

FRATER CONSTANTINVS à MVTILO, Sacerdos, cùm vitam omni cum innocentiæ laude ad iuuentutem vſque deduxiſſet, purus è ſæculo ad Capucinorum Religionem accedit. Vbi tam ſtrenuè ac veraciter omnes ſenſus perſtringere cœpit, vt gulæ appetitum quotidianis ferè ieiunijs cohiberet. Aduentus & Quadrageſimæ ieiunia pane tantùm, ac fructibus; paucis videlicet nucibus, aut lupinis, aut oleis, vt plurimùm celebraret; atque interdum à pane abſtineret: carnem ſpiritus hoſtem aſpero cilicio contereret: lumbos cingulo clauorum acuminibus horrente præcingeret: cumque animum Iuſtitiæ loricâ indueret, corpus quoque ferreâ contegeret: membra verò, quæ necdum arma iniquitatis ad iniquitatem fuerant, tam diris verberibus cædere viſus eſt, vt copioſum vndique ſanguinem effuderent; quibus haud alium ad ſomnum, qui breuiſſimus erat, præterquam aut ſcamnum, aut breuem tabulam, lectum ſternere conſueuerat. Oculos animæ prædones tam ſeuerâ cuſtodiâ coërcuit, vt non

modo à fœminarum aſpectu, ſibi accuratiſſimè caueret; ſed quam à primo Religionis ingreſſu didicerat, eandem ſemper luminum demiſſionem ſeruaret. Linguam denique indomitum humanæ naturæ monſtrum ita edomare nouerat; vt vix vnquam cum alijs colloqueretur; vnde ita ex ſilentio loqui didicerat, vt ne vllum quidem inane verbum ex illius ore elaberetur. In Bononienſi Prouinciâ ad Nouitiorum educationem euocatus aſſiduo Orationis ſtudio id à Deo conſecutus fuerat, vt Diuinæ illi mentis conſilia patefierent: cùm enim ex ipſius Nouitijs quidam, Alexius nomine, qui anxijs animi ſcrupulis angebatur, ſuas apud eum animi anguſtias depoſiturus ad illum acceſſiſſet; necdum peccatorum Confeſſionem inchoauerat, cùm illi Conſtantinus: Vade, fili inquit) tua tibi peccata à Deo condonata ſunt; eumqúe inauditum dimiſit: qui ab eò digreſſus tantâ mox mentis ſerenitate potitus eſt, vt nullâ deinceps ſcrupulorum anxietate affectus fuerit. Quanta verò fuerit illius Orationis virtus, nonnullis exemplis manifeſtum fuit. Cæſenæ enim cùm Guardiani aliquando officio fungeretur, extremo cum morte agone colluctabatur Nobilis cuiuſdam Matronæ filius: quo tempore Mater, miſſo ad Conuentum nuncio, moribundum filium ſenſibus deſtitutum Fratrum orationibus commendat. Orabat in Eccleſiâ eo tempore Conſtantinus, cùm Ianitor ad eum accedens certum filij periculum, ac Matris Fratrum ſuffragia depoſcentis inſtantiam refert. Silet ille aliquantiſper, orat cum Ianitore: Dic nuncio (inquit) vt Matri renunciet, ne filij periculum extimeſcat: futurum enim eſt, vt ab ægritudine conualeſcat; quod & rei euentus comprobauit. Rurſus, cùm Vir Dei Parmenſem Familiam moderaretur, fluuius, qui per mediam Vrbem fluit, ita intumuerat, vt inundans alteram vrbis partem aquis operiret: quo tempore Conſtantinus ſupplicatione inſtitutâ ad pontem, ſub quo fluuius defluit, accedens; vbi aliquantiſper orat, ſacro Agno cereo in aquas immiſſo, ita tumentes aquas repreſſit, vt ijs mox detumeſcentibus, exundatio ceſſauerit. Cùm annonæ caritas Rauennatenſem agrum occupaſſet, Conſtantinus, qui Rauennæ Conuentui præerat, pane ſuâ manu quotidie in fruſta conciſo ſportulam complens, eam Ianitori tradere conſueuerat, vt egentibus diſtribueret: quo tempore accidit, vt quamuis multæ ſportulæ Pauperum multitudini haud ſufficere poſſent; Diuinâ tamen virtute ſportulæ vſque ad extremum diei occaſum panis nunquam deeſſet. Tanta denique huius Viri ſanctitas fuit, tamque latè apud Bononienſes Fratres diffuſa, vt cùm aliquando ad Fratrem febrici-

tantem

tantem acceſſiſſet; is Viri ſanctitate permotus, ab eo habitum, quo induebatur, popoſcerit: quem vbi ægrotus induit, illicò à febre conualuit. Poſtremò varijs corporis morbis affectus, cùm admirabilis in his ſemper Patientiæ ſigna exhibuiſſet; his tandem probatus, & conſumptus, magnâ cùm ſanctimoniæ famá Mutinæ diem extremum claudens, Patientiæ ac cęterarum virtutum coronam accepit Anno 1607.

Fr. VINCENTII A PETRAMELIA, GVARDIANI *VITA, ET GESTA*

RATER VINCENTIVS à PETRAMELIA, Sacerdos, magnæ auſteritatis cultor, ac propriæ carnis oſor; Huic cùm communis Religionis aſperitas, communia ieiunia, communeſque corporis caſtigationes haud ſufficerent, à carnibus, piſcibus, atque huiuſmodi obſonijs ſe abſtinens; ac ſolis herbis, ac leguminibus famem ſedans, biduum ſæpè abſque cibo tranſigere; duris corpus verberibus cædere; nunquam cubando, ſed ſedendo ſomnum capere; neque vnquam ipſo etiam hyemis tempore ſtragulo, quo calefieret, vti conſueuerat. At neque minori animi quoque virtutes humilitatem ſcilicet, obedientiam, paupertatem, patientiam ac pręſertim charitatem ſtudio proſequebatur. Quo factum eſt, vt cùm Fratris cuiuſdam vlcus, ex quo copioſa ſanies effluebat, cęteros horrentes cerneret, is ore vlceri admoto ſaniem ſuxerit, atque expuerit. Propter pręclaras hominis virtutes ad Magiſterium vocatus Nouitiorum, cùm in S. Mariæ Magdalenæ Conuentu, Nouitios, ac familiam moderaretur; accidit, vt Nouitius quidam Diabolicâ verſutiâ circumuentus, quo Martyrij palmâ frueretur, Dęmone ſub Domini formâ illi apparente; atque vt ſibi ipſi necem inferret, ſuadente, intempeſtâ nocte laqueum ſibi, quo ſeipſum perimeret, in Cellâ paràſſet: quo tempore Vincentius inſolito horrore percelli, ac repentino horrore ita agitari cœpit, vt è lecto exiliens ad Nouitij cellam vi quâdam impelleretur: quam ingreſſus Nouitium iam funem, quâ ſeipſum ſuſpendere decreuerat, collo alligatum gerentem conſpicit; Dæmoniſque arte detectâ, Nouitium à Dæmonis laqueo liberat. Prophetico hic ſpiritu Per-

tusæ cuiusdam militis Vxori sterili futuram prolem prædicit, quam vix anno elapso suscipit. In eodem S. Mariæ Magdalenæ Conuentu, Fratris Francisci ab Illicitano Portu, suumque obitum Fratribus prænunciat. Emanuelem quoque Petri à Belluis Filium virulento corporis humore ad occasum properantem, suâ oratione pristinæ incolumitati restituit; ac demum virtute clarus Valentiæ in pace quieuit Anno 1608.

***

FRATER BENEDICTVS CANFELDENSIS FRATRVM CAPVCINORVM GVARDIANVS.

Fr. BENEDICTI CANFELDENSIS, ANGLI GVARDIANI VITA, ET GESTA.

FRATER BENEDICTVS CANFELDENSIS, Anglus, Concionator, Nobili Filchorum ſtirpe ortus, & Guillelmi nomen ſortitus, inter impuros Puritanæ Sectæ, quæ familiæ domeſtica erat, ſinus à teneris annis enutritus fuit. Qualis eius ad vigeſimum quartum vſque annum, quo ab hæreſi ad Catholicam Fidem,& à ſæculo ad Capucinorum gremium à Deo vocatus fuit,vita & conuerſatio fuerit; quæque illius conuerſionis exordia extiterint; idemmet in Soliloquio, quod Capucinus conſcripſit, diſertè aperit: ad quod, ne breuitatis metas excedam, Lectorem mitto; aliqua tamen breuiter attingere libet. Guillelmus igitur per ſeptennij ſpatium Londini moratus, totus in vanitatibus volutabatur, totum ſe in ludicris contemplandis ponebat; donec poſt multos in his oblectamentis conſumptos dies, placuit D.O.M. cor eius cæcâ errorum caligine inuolutum lucenti veritatis radio ferire. Cum enim quodam æſtiuo die apud ſe conſtituiſſet rus proficiſci,animum cum amicis relaxaturus, incidit in manus eius paruus liber, in cuius capite hoc erat inſcriptum: Formula benè viuendi. Cumque optaret detegere argumenta, quibus virtutis ſemitam dirigere nitebatur, inuaſit Guillelmum ingens timor, vindicem animaduertens adeſſe Deum,qui peruicaces Legis ſuæ tranſgreſſores opprimat, oppreſſos æternis ignibus cruciandos condemnet. Moxque ad ſe conuerſus vitam emendare propoſuit. Sed heu! quot, & quantis interceptus fuit impedimentis! Quâ fraude, quo dolo, ille ſcelerum artifex non laborauit, vt vota, & conatus eius inanes redderet! At ſalutares inſpirationes auribus continuò inſonabant, copioſaſque ex oculis emulgebant lachrymas. Nec interim deſinebat antiquus hoſtis tentationum laqueos vbique prætendere. Apparuit illi (inquam) Diabolus in ſpecie Angeli lucis, vt ipſum ſeduceret; ſed Clementiſſimus Dominus inſultantem conturbauit & quodam ſupernæ ſuæ diſpenſationis moderamine tanto robuſtius repulſam paſſus eſt, quanto illum tentationis impulſu expugnare contenderat. Cumque tandem conſideraret,quot erroneæ opiniones hominum mentes inuaſiſſent,

perplexus

perplexus hærebat, quam ſibi eligere deberet; Londinum reuerti cogitabat, quò ſibi libros controuerſiarum compararet; ibiq́ue ſolitarius legere, & commodiùs orare, ieiunare, humi iacere, & cætera huiuſmodi deuotionis officia exercere valeret: quamuis enim Proteſtantes his omnibus actionibus ex intimo corde fluentibus aduerſentur, nihilominus fructus inde naſcentes videre cupiebat. Dum igitur quodam die prędicto libro finem impoſuiſſet, ſerò egreſſus rus deambulandi gratiâ & aliquid meditandi profectus eſt; vbi cùm per aliquod tempus permanſiſſet, domum reuerſus eſt; cui cùm ſatis eſſet proximus, & fortuito caſu ad latus reſpiciens, numerum equorum ſimul gradientium in prato vireſcente animaduertit: primo aſpectu id eſſe verum credebat, quod intuebatur; neque iter inceptum proſequebatur: vixq́ue quatuor paſſibus peractis retrò aſpiciens, & eò iterùm conuertens oculos, non illi ampliùs equi videbantur, ſed ſpiritus; quare ad eos feſtinanter perrexit. Sed breui itineris ſpatio peracto, veri equi iterum ipſi viſi ſunt: tunc ſtetit Guillelmus, & ſeipſum leuitatis arguens, vix inceptæ viæ ſe tradidit, cùm poſt terga reſpiciens, nihil eorum, quæ viderat, prorſus apparuit; ſed eorum loco turbam pauperum animaduertit, qui fuſco colore tenuiter induti, candidas peras humeris impoſitas ferebant, alij lagenas coriaceas in manibus. Hac nouâ, & repentinâ mutatione magis ſolito obſtupuit; quare ad eos conuerſus cum feſtinatione perrexit, vt facilius contemplaretur: Et ſatis longo itineris ſpatio peracto, eosq́ue attentiùs conſiderans, farri meſſores eſſe credebat. Sed hæc omnia euoluens animo ad eos pergere contendit: At iterum in hunc locum conuerſus, hæc omnia euanuerunt; atque eorum loco elegantem hominum, & puerorum turbam vidit ſubalbido colore indutorum; ad quos confeſtim ire contendit. Nec ipſi licitum fuit propiùs accedere: quantò enim eos appellere contendebat, tantò longius recedebant: eos tamen facilè conſiderauit. Simili veſte erant omnes induti, oblongis ſcilicet togis leucophæi coloris, quibus inſutæ erant longæ manicæ, in vnâquaque eorum togâ aliquid à collo ad zonam dimiſſum, Hiſpanicæ chlamydi ſimile pendebat, vnuſquiſq; cinctus gradiebatur. Nonnulli verò ſub illâ primâ veſte togam candidam ſuperpelliceo ſimilem, cum magnis & latis manicis gerebant. In capitibus gerebant pileos eiuſdem coloris. Homines in medio ſimul congregati, pueri ab vtroque latere ordinatim incedebant. Venerando erant aſpectu, & quaſi ſaltantes, licet in ſignum exultationis manus extollentes. Libenter eos Guilielmus conueniſſet; ſed

quò eos appellere properabat, eò velociori gradu ad instar præcedentium recedebant. Quibus indicijs arbitrabatur eum ad se attrahere velle, vt eos imitaretur. Cùm igitur per longum temporis spatium eos insecutus fuisset, stetit aliquantulum, clausitque oculos, vt eos postea clariùs intueri posset: quo facto, eos vidit, qui, vt antea, fingebant, ipsum expectare: tum velociter properans, ad eos perrexit, credens si vlteriùs essent processuri, saltem ad vicinam sepem gradum sisterent, illiqúe res foret apertior. Quò cùm accessisset, nihil prorsus vidit; sed eminus conuertens oculos, hominem ex maioribus candidâ veste indutis vidit, qui solus illi apparebat. Moxque omnia euanuerunt, Deusque illi horum notitiam abscondit, & in tempus opportunum manifestare reseruauit. Interim vndique cogitationes, suggestiones, & mille nocendi artes tanto impetu in ipsum malignus hostis intorsit, vt penè exanimatum reddiderit; donec illi adfuit Spiritus sancti virtus tantam gratiam, & copiosa charismatum dona cordi eius infundens; vt oblitus sui, & mundi vanitatum, Deum suum toto mentis affectu quæreret; modoque mirabili claram, perfectam, certamque suæ Sanctissimæ Religionis cognitionem Deus illi reuelauerit. Hoc verò visitationis tempore, amicum ad fores cubiculi pulsantem audiuit. Qui ingressus mirum in modum Religionem Catholicam extollens, eamque cum animi feruore commendans aiebat: Scito, nullam aliam esse indagandam veritatem. Et ipse tantis attonitus consentire cœpit. Tum quæsiuit Guilielmus, an esset reconciliatus Ecclesiæ. Respondit: Non sum, sed breui (Deo dante) spero fore. Sequenti igitur die, qui Dominicus erat, Sacerdotem aggrediuntur, qui sanctæ Ecclesiæ conciliatos in portum sperandæ salutis introduxit. Eo verò die ab errorum laqueis liber euasit Guilelmus, quo soluta sunt beati Petri Apostoli vincula. Cùm autem vereretur, ne cum peruersis peruerteretur, honoribus, patriâ, amicis, ipsâque vitâ neglectis, in aliam regionem pergere instituit, in cuius Ecclesijs maiori cum fiduciâ publicas laudes Deo referret. In Galliam igitur iturus, nauem conscendit, quæ tandem post plurimas tempestatum procellas integra optatum portum cœpit. In Patriâ itaque Catholicâ, & in Religione Christianâ maiori quiete, & securiori mente viuens, cùm ter iteratò Missæ sacrificium in honorem Sanctissimæ Trinitatis Sacerdoti celebrandum commisisset, vt Deus ipsi gratiam fugiendi sæculi faciliùs impertiretur, ad perfectum Religiosæ vitæ statum

tam clarâ & apertâ voce à Domino fuit vocatus, vt & corpore & animo fixus tam potenti & insolitæ vocationi recalcitrare non potuerit. Cùm enim solus esset in cubiculo, sub mediam noctem, mentem ad Deum eleuans supernaturali lumine ita obumbratus, & ardentibus Charitatis faculis inflammatus fuit, vt sui immemor, & in Deum penitus absorptus, quasi totiùs sensus expers, & ab omni mundanâ sollicitudine liber permanserit: in quo raptu, & sensuum alienatione Dei de sua vocatione voluntatem tam ineffabili modo cognouit, ac si Angelus è Cœlo demissus ad eam illi indicandam visibili specie apparuisset. Cùm igitur apud se planè constituisset Ordinem sancti Francisci suscipere; nihilominùs aliqua orta est difficultas; quem videlicet habitum, vel Cordigerorum, vel Capucinorum esset suscepturus; vel quinam essent sancti Francisci veri æmulatores: Etsi enim ipsum non lateret, Capucinos vitam longè austeriorem ducere, vt satis ex statu constat exteriori; nihilominus ignorabat, an Regulam sancti Francisci in omnibus obseruarent, aut verum illius habitum ferrent, quod minimè sibi persuadebat; præsertim quoad habitum. Quare Cordigerorum Ordinem suscipiendum constituit. At videns eos à verâ & strictâ Regulæ obseruantiâ deflectere, & modum viuendi longè opulentiorem victu Capucinorum seruare, tristis, & afflictus constitit, credens non posse verè, & perfectè S. P. Franciscum imitari, vt sibi paulò ante proposuerat. Cùm igitur æstuanti animo, quid facto opus sit, excogitat, Lutetiam proficisci constituit, vt quibusdam sermonibus habitis cum vtriusque Religionis Patribus res illi clariùs innotesceret. Quo facto, nouit Capucinos, siue quoad Regulam, siue habitum esse acerrimos S. Francisci imitatores; ita vt reiecto omni scrupulo habitum PP. Capucinorum penè susceperit, P. Capucino persuadente, qui olim Cordigerorum Ordinem professus fuerat; quippe rigidioris vitæ zelo ductus aufugerat: Cuius consilio licet parere constitueret; tamen nonnullos pios & deuotos homines consulebat, qui illum certum reddiderunt; nihilominùs quantum poterant, dissuadere conabantur ob nimiam victus penuriam, vestitus rigiditatem, & in cohibendis motibus vigilantiam. Quare penè mœrore confectus, Lutetiâ egreditur, vt PP. Capucinos Conuentus Medonensis inuiseret, & prædictum Patrem alloqueretur. In itinere verò Deum sine intermissione deprecabatur, donec se Conuentui proximum ab omni curâ & sollicitudine leuatum comperit; tantumque illi robur de

Cœlo largitum eſt, vt ea; quæ ex pręcedenti viſione illi fuerant indita cognouerit. His enim equis, quos priùs conſpexerat, non ſolum anteactæ vitæ ſuæ peruerſitas; ſed & inanis in ipſis ſordibus lutoſis iactantia oſtendebatur: His omnibus interpolatis veſtibus indutis mundi contemptus, & ſumma rerum omnium paupertas ipſi colenda proponebatur: Colore fuſco, habitus formâ, lagenis coriaceis ad Ordinem Capucinorum amplectendum commouebatur. His verò pueris, & hominibus leucophœo colore, & ſuperpelliceo veſtitis Cordigeri illi verè exhibebantur: quoties enim eos in Choro ſimul laudes Diuinas decantare viderat, toties illius viſionis ſenſibus impreſſa ſpecies ipſi veniebat in mentem. Cùm autem eos ſemper proſequeretur, id quod deinceps erat futurum indicabat: Cordigeros, videlicet, illum vacillantem multoties excitare ad eorum Ordinem ſuſcipiendum; & quando ante ipſum gradum ſiſtebant, nihil aliud ſignificare volebat, niſi quod quando illi occurrebat de Regulæ obſeruantiâ difficultas, ſuum propoſitum ſtabilire conabantur, ſeque in extremo Dei iudicio pro eo reſponſuros promittebant, ſi in eorum inſtituto moreretur. Quod denique ad eum ſpectat, qui relictis cęteris longiùs receſſerat, & illi vltimus apparuerat, Cordigerum ſignificabat, qui relictis Socijs, eos demum vitæ auſteritate antecellebat, & in aliam terræ partem pergebat, ſuſcepturus videlicet Ordinem Fratrum Capucinorum rectà, id eſt verſus rectum perfectionis tramitem, eumque poſt ſe videbatur attrahere, videlicet relictâ Cordigerorum Societate, in eam Capucinorum, quod (Deo dante) paulò poſt Lutetiæ eſt exequutus, die ſcil. 23. Martij, elapſis menſibus à ſuâ conuerſione ſexdecim; ipſum verò paulò poſt ſecuti ſunt alij duo Angli nobili orti genere, qui ob eam cauſam patriâ relictâ in Galliam ſecum venerant. Quæ ſupra ab ipſomet Patre deſcripta, & à me compendioſè tradita Lector accipiat. Hoc igitur pacto Guilielmus ab Hæreſum tenebris liber, cùm ad Religionis ſinum profugiſſet, Guilielmi in Benedictum nomine mutato, tanto animi æſtu in Religionis arenam deſcendit; vt ab eo tempore carni, ac cęteris ſpiritus hoſtibus mox bellum indicens, illuſtre virtutum Tyrocinium inſtituerit. At Satan tantam in eum tentationum aciem inſtruit, totque nouum Tyronem artibus, ac inſidijs aggreditur; vt foris beſtiarum impetus, hominum pugnas atque horrenda ſpectra obijceret, intus terroribus animum quateret: quo fiebat, vt ſæpe ingenti timore perculſus clamores edere compelle-

retur.

retur. Verum is haud animum despondere, sed inuictus in acie stare videbatur. Inter hæc contigit aliquando, vt communi orationi cum cæteris vacans sibi inferorum loca patefieri cerneret; variasqúe ibi damnatorum animas, horrenda tormentorum genera, ac terrificos Dæmonum vultus conspiciens tam ingenti timore corriperetur; vt exclamans ab Ecclesiâ aufugerit; ac trium vel quatuor dierum spatio hoc animi terrore exagitatus amens videretur. His accedat, quod ab eo tempore frequenter mente excedere, atque à sensibus aberrare cernebatur; ita vt biduo semel ita ecstaticus perseuerauerit, vt planè mortuus crederetur: quo tempore cùm varia Medici remedia, quibus illum ad sensus reuocarent, frustrà experti fuissent; rem à Deo profectam ignorantes, naturæ defectui, seu apoplectico symptomati adscribebant. Patres verò, quanquam rem altiùs perpenderent, atque ex Nouitij vitâ, quæ vndique virtutibus scatebat, Dei donum in eo suspicari possent, haud tamen facilè in id omnes collimabant. Quamobrem alij Medicorum sententiæ inhęrentes eum ab Ordine dimittendum sentiebant. At verò cùm biduanus ille mentis excessus valdè omnium animos sollicitaret; Guardianus accito Patrum Concilio Nouitium coràm præcepto interrogat; vt quid in eâ mentis alienatione cum eo actum fuit candidè aperiat. Erubuit ille; quæ sibi tunc acciderant, silere potius, quàm eloqui optans: at pręcepto obstrictus altissimas quasdam Euangelicæ perfectionis vias, quæ sibi eo tempore reuelatæ fuerant, distinctè explicat: plurima etiam de Diuinorum attributorum excellentiâ & perfectione in eo excessu sibi exarata aperit: quæ cùm per omnia Fidei orthodoxæ, & Sanctorum Patrum doctrinæ consentanea deprehenderent, omnem quidem ab animo suspicionem abiecêre, quin ea vera, ac Diuina ecstasis esset; eâ præsertim ratione, quod Nouitij mens ijs instructa magis sibi sui cognitione vilesceret. Veruntamen, vt si quis fortè ex rerum tam Diuinarum reuelatione illi spiritus tumor irrepserat, abstergeretur, perfectiusque illius mentis constantia, ac spiritus virilitas probaretur; velut amentem, ac mente imbecillum intra cellulæ angustias præcepto compellunt; atque inde præterquam ad Sacrum audiendum illi egressum prohibent: cunctis etiam Magistro excepto, ne cum eodem colloquia misceant, edicto cauent. Hoc modo cùm ad quadragesimum vsque diem non solùm constanter; verum & alacriter inclusus perseuerasset; quo tempore maiorem is diei, & noctis partem in oratione & vigilijs consumpsit, inde liber dimissus,

& ad cæterorum Nouitiorum cœtum admiſſus, durâ is, ac ſeuerâ præ alijs probatione examinari cœpit: vt qui præ cæteris donis cœleſtibus fruebatur, maiora, amplioraque ad ea integra ſeruanda virtutum præſidia ſibi compararet. Quapropter tunc cuique illum verbis inſectari, correptionibus aggredi, conuitijs laceſſere, ac velut amenti illudere licuit; totque à ſuperiore tùm publicè, tùm priuatim vitia illi conficta inuri, tam acutis verborum aculeis pungi, ac verecundiâ ſuffundi cœptum; vt niſi ſolida illi animo virtus adfuiſſet, facilè vis eundem ad ea ferenda defeciſſet. Hæc itaque duriora probationis genera cùm Benedictus conſtantiſſimo animo ferret, eo tantùm illius animus mirum in modum angebatur, quo ſe ab Ordine dimittendum paſſim à Fratribus audiebat. Quapropter cùm Beatiſſimæ Virginis fuſis lachrymis ob id opem aliquando poſtulaſſet, in ecſtaſin raptus, ſibi funem, quo præcingebatur, diſſolui cernebat: vt eo ſublato etiam habitu expoliaretur: quod cùm is ſummo luctu proſequeretur, confeſtim adfuit Virgo Deipara, quæ fune iterum ſuis illum manibus præcingens, his eum verbis conſolatur: Ne extimeſcas, Benedicte; nemo te hoc habitu expoliabit; ſed in eo extremum ſpiritum duces. Id verò tantummodo cura, vt eo te dignum tuâ virtute præſtes. Hac igitur Beatiſſimæ Virginis pollicitatione confirmatus, & tanquam aurum igne examinatum probatus, ſolemnia Religionis vota ſummo omnium Fratrum conſenſu nuncupat. Redditâ itaque, poſt varias hominum, Dæmonumque conflictationes, animo pace; generoſus Chriſti pugil ad maiora, ac præſtantiora virtutum ſtudia animum prouocat, carnem durius macerat, ſenſum ſeueriori ſub lege cohibet, cunctas ex animo cupiditates expellit, voluptates domat, vniuerſoſque ſpiritus hoſtes ſuo cogit parere imperio. Hinc tot in Benedicto virtutum germina pullulare cœperunt, vt eum cuncti quaſi Domini hortulum vniuerſis virtutum floribus conſitum contemplarentur. Inter hos verò Cœleſtium virtutum flores, potiſſimùm oratio, ac Diuinarum rerum contemplatio eminebat: quam cùm ſummo ſtudio excoleret, inde raptus, inde ecſtaſes, ac mentis exceſſus frequentiſſimos, ac præſertim ardentiſſimi in Chriſtum amoris flammas colligebat. Quo fiebat, vt cùm poſt Philoſophica, ac Theologica ſtudia, eidem Prędicationis officium creditum eſſet; poſtulatâ, ac impetratâ à Generali Miniſtro facultate, nec non Apoſtolici Nuncij benedictione, An. 1599. Martyrij pro Chriſto obeundi deſiderio flagrans, Lutetiâ digreſſus in Angliam, comite Ioanne Chryſoſt. Scoto Concionatore,

tore,profectus fuerit. Benedictus igitur cum Dubrim Angliæ Portum cum Socio appulisset; rectâ ad Vrbem Santvich, quæ Londinum ducit,feruntur: vbi ex Breuiarij Codice deprehensi, quod Catholici Sacerdotes essent, in carcerem detruduntur. Inde Londinum perducti coram Barone quodam de Coblam Carcerum Præfecto sistuntur: à quo de genere, patriâ, Religione, ac profectionis causâ interrogati, Benedictus, vbi priora duo interrogationis capita opportunâ responsione excepit, liberè se cum Socio Catholicam,ac Romanam Religionem colere;Romanæ Ecclesiæ Sacerdotes,Regulariq; Capucinorum instituto solemni votorum nuncupatione affixos esse profitetur. Quod verò ad profectionis suæ causam attinet, eam solam, ac potissimam esse aperit, vt Patriæ, ac populis cœcâ errorum caligine immersis veræ Fidei lumen afferrent:Neque id se ignorare affirmat,ijs qui talia auderent, carceres equuleos, supplicia, ac varia mortis genera parata esse: at eos nihil horum vereri; quin etiam pro Fratribus, qui secundum carnem sibi coniuncti erant,se libentissimè cruces, ignes, gladios, necemque acerbissimam subituros; dummodo & ipsi veram Christi fidem, ac salutem consequerentur. Hæc Benedictus tam suauiter, tantâq; spiritus eloquentiâ Baronis illius animo instillauit, vt his ille haud leuiter commotus, humaniter eos tractari iusserit: atque ab eo tempore ita rebus Catholicorum fauerit, vt tandem Catholicus obierit. Nonnullis posthæc diebus Regio Commentariensi sistuntur,Viro si quis alius, hæresis propugnatore: Qui cùm à Benedicto multa ad Fidem Catholicam spectantia quæsijsset; eo rationem reddente ita mitescere visus est; vt & carceris expensas pro ijs exolui iusserit, melioremqúe in Catholicos animum induerit. Hinc Londinum reducti, cùm ex Reginæ mandato distinctis carceribus mancipandi essent; cùm nullam præterquam necis sententiam expectarent,peccatorum Confessione animam expiantes, mutuam sibi absolutionem impendunt: tum, quasi dies vltima esset, quâ se mutuo aspectu solarentur, charissima pacis oscula sibi inuicem reddentes, tandem separantur. Iam duodeviginti menses Christi Pugiles in carceribus consumpserant, cùm Henricus Galliæ Rex litteris ad Elisabetham Angliæ Reginam directis vtrumque in sui gratiam à vinculis liberari postulat. Regina verò Epistolâ acceptâ, Chrysostomum quidem libertate donat, atque in Galliam remeare iubet; Benedictum verò, eo quod Anglicani Regni beneficiarius Cliens esset, in vinculis retinet, atque Londini carceribus diligentiùs custodiri curat.

Id

Id verò silentio haud prætereundum; vtrumque & Benedictum & Chrysostomum dispensatione sibi à Pontifice factâ, Religionis habitum sæculari veste contectum gestâsse: at simul atque alter ab altero disiunctus fuit, Benedictus sæculari veste abiectâ, Capucinorum habitum palàm detulit, calceos exuit, cunctaque Regulæ ieiunia, B.P. Francisci Quadragesimas, Religionis asperitates, carnis macerationes, orationis tempora, quæ in Monasterijs obseruari solent, inter vincula exactiùs colere cœpit; ita vt cæteris concaptiuis, virtutum, ac totiùs pietatis norma esset. Deus autem seruum suum Benedictum, Diuino amore flagrantem, atque inter vincula exultantem, maiori eo tempore Cœlestium consolationum vbertate prosequitur; cumque à diuturno stomachi languore, quo per decem annorum spatium grauiter afflictatus fuerat, in momento curat. Trium igitur annorum curriculo à Benedicto inter vincula exacto, cùm Henricus Galliarum Rex nouas ad Elisabetham Reginam ad Benedicti liberationem litteras dedisset; is tandem perpetuo ab Angliæ regno exilio mulctatus, liberè è carcere dimittitur, & in Galliam destinatur. Itaque Lutetiam Parisiorum reuersus, ob eximias Viri virtutes iam cunctis perspicuas, Nouitiorum curæ præficitur: quo in munere ita excelluit, vt integros de præstantiori Euangelicæ Perfectionis viâ Tractatus, qui prælo dati leguntur, tam altis Mysticæ Theologiæ sensibus respersos conscripserit, vt qui de spirituali animæ profectu profundiùs egerit, haud facilè Scriptorem inuenias. Hæc dum Religionis Tyrones sibi creditos docet; quandoque etiam Diuinum ex illius vultu splendorem cernunt erumpere. Denique tam frequentes hoc tempore, ac familiares erant illi mentis ecstases, & excessus, vt nunquam ferè absque ijs orationi vacaret. Carnutensis Conuentus cùm aliquando habenas moderaretur, in grauem morbum incidit, ex quo, vitâ comite, haud resurrecturus speraretur: quo tempore Beatiss. Virginis Deiparæ imaginem sibi ad lectuli pedes collocari iussit; quam vbi tantisper fixis oculis contemplatus est, mente excedens, per duodevicenas horas ita à sensibus abalienatus fuit, vt nullâ attractione, strepitu, vociferatione, aut aliâ ratione ad sensus reuocari potuerit. Porrò post decimamoctauam horam sibi redditus, maximâ tum Fratrum, tum Medicorum admiratione, qui mortuum suspicabantur, perfectè à morbo curatus fuit. Iterum, cùm diutino morbo correptus, eò maximè doleret, quod in Choro cum cæteris Psalmodiæ vacare non posset; vocem protinùs sibi dicentem audit: Benedicte, in die festo S. Francisci à morbo

cura-

curaberis. Cumque eo die conualuisset, illum panis, & aquæ ieiunio celebrauit. Rursùs, cùm in Aurelianensis agri Oppidum hæreticâ tabe infectum Prædicationis causâ profectus esset, Prædicationem longâ oratione præcurrens, illum Socius clarâ luce perfusum, atque altius ex humo sublatum conspicit. Neque id frustra: ipsius namque Prædicationem insignis illius populi ad Catholicam Fidem conuersio secuta est. Post hæc, dum Benedictus in Rothomagensi Conuentu Guardiani munere fungitur, accidit, vt Concionator quidam Franciscus nomine, supremum in eo Conuentu diem clauderet: qui tertio post obitum die, Dei Seruo ante & post Matutinas Horas oranti, vultu, qui mœstitiam præseferret, bis apparet, hanc semper edens vocem:

Multorum manibus grande leuatur onus.

Oppidò Vir sanctus multo illi Fratrum suffragio opus esse intelligens, à Sacerdotibus omnia Missarum pro eo Sacrificia Deo offerri, sacras Communiones, orationumque suffragia ad ipsius liberationem multiplicari mandat. His omni Charitate expletis, sequenti nocte defunctus à Benedicto in Ecclesiâ, cum cæteris orante, iterum, sed hilarior conspicitur: qui se ipsius, ac Fratrum precibus à Purgatorijs pœnis liberum asserens, gratias egit, ac Cœlum conscendit. Diuinarum quoque Benedictum reuelationum, ac Prophetici spiritus luce à Deo illustratum fuisse, pleraque huius rei exempla testantur. Cùm in Montisfortis Conuentu Guardiani munus ageret; quâ die Elisabetha Angliæ Regina è medio sublata fuit, ipsius obitum Diuinâ reuelatione acceptum cuidam ex suæ Familiæ Fratribus aperuit. Fr. Emanuelem à Pontearco adhuc in sæculo versantem in Capucinorum Album conscribendum prędicit. Ambiani Adriana quædam obsessa à Dæmone cùm sacris Exorcismis oppeteretur; Dęmon per Obsessæ os se inde nunquam egressurum affirmat, donec eò Benedictus Anglus accedat. Quapropter Ambianensis Episcopus datis ad Benedictum literis rogat; vt quamprimùm Ambianum se conferat. At verò Dei Seruus Diaboli artes agnoscens, quibus illum in inanis gloriæ vitium pertrahere studebat; atque eodem tempore Diuinâ intus luce illustratus, quid de Puellâ Diuino consilio statutum fuisset, Episcopo respondet: Dæmonem solito sibi mendacio ludere, cùm Puella nulla vnquam Exorcismorum vi (Deo ita disponente) à Dæmone liberanda sit; quare ab ijs abstinendum persuadet. Rei porrò euentus certam dictis fidem reddidit. Dilectus igitur Deo & hominibus Benedictus, cùm

his, alijsque à Deo donis cohonestatus extremum vitæ occasum sibi imminere diuinâ reuelatione accepisset, Parisijs in morbum incidit: quo tempore ante omnia à peccatorum sordibus Sacramento expiatus, ac sacro Christi Corpore saginatus, dulcia cum Dilecto cœpit miscere colloquia: quibus ita se iugiter occupatum præferebat, vt vix in aliud animum intenderet. Inter extremæ illius ægritudinis dolores, tot patientiæ, humilitatis, ac diuinæ Charitatis in eo exempla eluxêre; vt qui illius curam gerebant, Viri perfectionem suspicientes facilè animaduerterent, maximas illum virtutum opes in animo congestas habere. Christi Crucifixi imaginem cùm sibi in extremâ lectuli parte collocari iussisset, in eam oculos perpetuò intendens, lachrymarumque ex his imbres fundens, Dilectum ignitis orationum iaculis vulnerabat. Vitæ verò fine appropinquante, tantâ mentis humilitate, ac suiipsius abiectione, à Fratribus lecto circumfusis, si quem verbis, aut prauo vitæ superioris exemplo læsisset, veniam petit, vt vniuersos ad lachrymas compellat; Fratresque his verbis obtestatur: Fratres mei, extrema iam interpellat hora: nihil mihi præter IESVM & MARIAM loquimini. Cumque animum totum ad diuina collegisset, quodam ex Fratribus dicente, Diem illum Beatissimæ Virginis Præsentationi sacrum esse, O Beata Virgo! exclamans, Deo paulò post spiritum reddit Anno 1620. Præclari huius Viri vitam, ac gesta, Historiâ Gallico sermone conscriptâ prosecutus est Iacobus Brossius, Theologiæ Candidatus, libello Parisijs impresso Anno 1621.

Fr. ROGERII A TIPHERNO, GVARDIANI

VITA, ET GESTA.

FRATER ROGERIVS TIPHERNAS, Sacerdos, circa annum 1575. ex antiqua Manaſſæorum familiâ ortus, Petri Rogerij nomen è ſacro Fonte tulit; & ad decimum vſque octauum ætatis annum eâ pietate vixit, vt mollem ſæpe lectum refugiens, ſibi ſarmenta ſubſterneret; inclitam Cœlorum Reginam ſingulari amore diligeret; eamque mentis & corporis pudicitiam ſeruaret, quæ mulierem ad Venerea propellentem à ſeſe longiùs propulſaret, & ab incœpto deſiſtere cogeret. Cumq; in ipſo Adoleſcentiæ flore præclarum huiuſcemodi futuræ Sanctitatis ſpecimen dediſſet; dum ſolida Cœleſtium bona in Capucinorum Ordine ſibi quærenda decernit, Rogerij ſibi nomine retento, Capucinorum albo inſcribitur. In quo haud facilè verbis referri poteſt, quàm ſingulari ſtudio Seraphici Patris veſtigia ſibi calcare propoſuerit. Super omnia autem tanto Seraphicæ paupertatis amore flagrauit, vt præter ea, quæ à Regulâ præſcribuntur, nihil ſuperfluum, aut nouum vnquam ſibi adeſſe pateretur. Vnicam tantum, eamque parcam in die comeſtionem citra ſaturitatem ita ſumebat, vt vel cœpas, vel allia ipſa ſcrupuloſus haberet in delicijs, neque auarus vnquam tam auri cupidus, quam Rogerius ſemper ſobrietatis fuerit ſtudioſus. Ieiunia Seraphico Patri familiaria tam arcta lege colebat; vt ſerotinam refectionem ſumere nunquam viſus fuerit. Quadrageſimam verò omnium Sanctorum tantâ deuotione celebrabat; vt interdum præter panem & aquam nihil omninò ſibi addere voluerit. Et licet in ſeipſum rigidiſſimus eſſet; tanta tamen veneratione proſequebatur vitam communem, vt ſæpe percunctantibus Fratribus: Quid ſibi, vt perfectionis culmen attingeret, eſſet agendum, hæc eadem ſemper repetere ſoleret: Vita communis, ſed feruens: & hoc vnum, ſi benè fiat, tantùm ſufficit. Linguæ tam ſeueram cuſtodiam adhibere ſolitus erat, vt otioſum nihil ex illius ore audiri vnquam potuerit: quod vt faciliùs præcaueret, omnium, quoad poterat, colloquia vitabat; & in Eccleſiam, aut in cubiculum ſe recipiens ſolitudini vacabat: ita tamen, vt corporalia exercitia non deſerens, vilioribus ſe Conuentus, & ægrotorum miniſterijs mancIparet; tantoque in humilitatem æſtuabat

amore; vt si quempiam de illâ verba facientem audiret, quasi calore liquesceret, lachrymæ statim ex ipsius oculis erumpere cernerentur. Tale & suum oculis frenum iniecit, vt eos semper in terram defixos tenens, nunquam mulieris vultum aspectâsse adhuc famâ vulgari feratur. Eo in rebus agendis consilio, ac prudentiâ floruit, vt Guardiani munus sæpe multis in locis obierit; totque præclarissimarum virtutum splendoribus subditos antecesserit, vt maiorem semper, quâm ab eâ acceperit splendorem suæ Dignitati contulerit. Cùm primum Vir Dei Superioris mandato Romano in Conuentu apparuit, tàm preclaris virtutum omnium exemplis die noctuq; resplenduit; vt nouum Conuentui sidus omnibus ortum esse videretur: ibique cellulam sibi elegit; quæ ita loci arctabatur angustiâ, vt nec tabulam scriptoriam capere vllo modo posset; in eâ verò B. Virginis, ac Sanctorum exemplis in vnum colligendis vacauit. quæ operibus maritabat. At super hæc omnia Orationi potissimùm ita deditus fuit, vt plus illi, quàm somno tribuere soleret. Nam ante Matutinum ad trium, aut quatuor ad summum horarum spatium somnum extendebat: tùm è lecto exiliens in Ecclesiâ Deo, & orationi vacabat. Matutinis Horis postmodum persolutis, reliquam noctis partem ad auroram vsq; in Cœlestium rerum contemplatione tam indefesso studio dispensabat; vt Rogerius ad Cœlestia magis, quàm ad terrestria meditanda natus videretur. In oratione verò, erectâ facie, genibus flexis, & immobilis perinde ac si è marmore statua esset, superna meditari & lachrymas sæpe fundere conspiciebatur; suæque mentis in Deum ascensio & recollectio adeò assidua illi semper erat, vt loca omnia, ac tempora ad orandum illi idonea ministraret. Missam tanto pietatis ardore, ac exterioris hominis compositione celebrabat; vt & audientes longiùs attraheret, & eorum animos vi quâdam sursum eleuaret. Ob cuius rei gratiam Viri, ac mulieres, Nobilesque imprimis & Dynastæ nostram crebriùs frequentabant Ecclesiam; vt & Dei Viro Sacra facienti adstarent, & Diuini amoris flammâ incalescerent. Iucundiùs nihil, nec chariùs quicquam Viro Dei esse poterat, quàm in solitudine Diuinis vacare amplexibus: at si interdum cum aliquo colloquendum esset, oculis in humum defixis, totoq; corpore maximo cum decore composito, tanta illis ex consortio sermonis Dei vis in colloquio indita erat; tantâq; suauitate res Diuinas eructabat, vt omnes ab illius ore penderet, & Angeli potius quàm hominis verba omnibus viderentur. Tanta quoque huic Seruo Dei ad quæcunque agenda lepos, ac suauitas inerat, vt nemo

angustiâ, aut tribulationis pondere pressus ad eum accederet, quem eloquij suauitate recreatum non subleuaret, ipsiusque verba mentes hominum ignis instar adurerent: Nec mirum, cùm & ipse loquendo adeo Diuino incalescebat amore, vt nonnunquam in ipso sermonis fluxu in ecstasim raptus, & à sensibus planè abalienatus remaneret. Nullum inimicitiæ genus erat, quod suâ prudentiâ, & dicendi venustate peremptum ad pacem non componeret, quod pluribus exemplis demonstrari posset. Et licet Rogerius eorum familiaritatem minimè negligeret; quorum saluti consulere verbo, aut vitæ exemplo poterat, à propinquorum tamen conuersatione, simul atque se Deo in Religione consecrauit, adeò semper abhorruit, vt omnem prorsus ab intimis præcordijs Consanguineorum & Patriæ amorem exhausisse videretur. Vir quoque tàm eximiæ charitatis fuit, vt nihil quod fraternæ Charitatis zelus exposceret, omninò prætermitteret; tàm egregiæ Patientię, vt re nullâ vnquam aduersâ perturbari posse videretur. Denique cùm preclarissimis vitæ exemplis Posteris omnibus præluxisset, & S. Francisci Prouinciam, & Romanam plurimis virtutibus, ac vitæ sanctimoniâ illustrâsset; senio, & vitæ austeritatibus consumptus, cùm iam sapientissimi negotiatoris instar, multos operum, ac virtutum thesauros prǽmisisset; eos & ipse anno 1610. Romæ rebus valedicens humanis, insecutus est. Nondum anima illa fœlix corporis exuuias deposuerat, cùm Fratres ob singularem, quam de ipsius sanctimoniâ opinionem conceperant, in ipsius cellam irruentes pallium, cingulum, sandalia strophiolum, & quæcunq; suo vnquam vsui deseruierant, sibi vendicarunt, ac certatim sibi velut Reliquias reposuerunt. Nec frustra: Nam cum D.O.M. quàm grata sibi illius anima esset, apud omnes innotescere, ac nonnullis post mortem miraculis illustrare voluisset; accidit, vt inter alios nouissimus omnium in cubiculum Serui Dei accurrisset, Fr. Claudius à Fescennio; qui cùm spoliatum, ac vacuum offendisset, funiculum quendam, qui appensus ibi remanserat, accipit: Et dum plenâ fide ad manum (quam propter catharri descensum pluribus iam diebus dolore affectam gestauerat) circumligat, dolor, ac descensus statim abscedit, & euanescit. Vir quidam Bononiensis Nobili genere natus dum Viri huius habitus sibi frustulum adhibet, à plagâ magna liber euadit, ac perfectè se curatum sentit. Monialis Capucina, quæ Romano in Conuentu oculorum visu orbata remanserat, dum Serui Dei conspicilia oculis admouet, visum læta recipit.

Fr. BONAVENTVRÆ CALARITANI, GVARDIANI

VITA, ET GESTA.

RATER BONAVENTVRA CALARITANVS, Sacerdos, ex sæculi mercaturâ ad præstantiorem Euangelicæ margaritæ negociationem in Capucinorum Ordine à Deo vocatus, multiplicata Deo talenta reddidit. Inter præclaras huius Viri virtutes, quibus abundè exornatus fuit, assiduum Orationis studium refertur, quam lachrymarum vt plurimum imbribus irrigabat; vnde facilè omnium illi virtutum germina exoriebantur, ac Diuinarum reuelationum fores patefiebant, quibus haud rarò fratrum cogitationes aperuit. Fr. Hieronymo Barcinonensi Nouitio, Dæmonis tentationem circa Fidem, alteri quoque Nouitio Bernardo, qui ad sæculum reditum parabat, occultam tentationem aperit. Hieronymo Attanagiensi Nouitio, occultum peccatum, quod in sæculo perpetrauerat, in memoriam reuocat, vt illud in Confessione aperiat: atque eidem cogitationes, quibus animo, dum in Choro psallit, distrahebatur, haud semel indicauit. Huic in somnis aliquando apparuit Fr. Franciscus Borgerrensis, Sacerdos defunctus, magnæ tristitiæ signa præseferens, qui ab eo interrogatus, num suffragijs indigeret; eo annuente, pro illo Sacrificium, & carnis macerationes Deo offert. Quibus defuncti anima post aliquot dies eodem modo apparens, ac plurimùm se refrigeratam asserens, noua ab eo suffragia postulat: quibus à Bonauenturâ magnâ charitate exhibitis, illam tertiò hilarem, ac Cœlesti splendore fulgentem cernit; quæ cùm tunc se ad immortalium gloriam conscendere affirmaret, summas illi pro collatis suffragijs gratias reddit. Obijt Bonauentura Anno 1611.

FRATER IOSEPHVS A LEONISSA FRATRVM CAPVCINORVM
GVARDIANVS.

Fr. IOSEPHI A LEONISSA, GVARDIANI

VITA, ET GESTA.

FRATER IOSEPHVS à LEONISSA, Concionator, Anno 1556. Nobili ſtirpe, Ioanne videlicet Deſiderio, & Franciſcâ Paulinâ parentibus progenitus, cùm Eufranij in Baptiſmo nomen accepiſſet; ab incunabulis Diuinæ cœpit benedictionis ſemine perfundi: Mater enim cùm profundâ nocte puerum aliquando lactaret, ſomno correpta ita infantis ori cœpit incumbere, vt eum intercluſo halitu peremptura eſſet, niſi Diuino planè Miraculo infantis ſaluti proſpectum fuiſſet. Nam hoc ipſo tempore Mater ſopore oppreſſa, tam ingentem ab inuiſibili manu colaphum ſibi impingi ſenſit, vt eo à ſomno excitata, pauens exclamare cœperit. Quamobrem lucernâ à Viro, qui colaphi ſonum perceperat, confeſtim accensâ, tunc primùm infantis periculum deprehenſum; Mater verò cùm liuidam ab inflicto colapho genam per aliquod tempus geſtaſſet, prudentior deinceps in puero lactando euaſit. Alterum quoque Diuinæ erga puerum prouidentiæ, ac ſollicitudinis teſtimonium eluxit: etenim ſæpè obſeruatum fuit, quod eo in cunis iacente, ac vagiente, cùm nemo eſſet, qui ſopiendo puero cunabula agitaret, illa dextrâ, & virtute duntaxat inuiſibili mouerentur, quo illi ſomnus conciliaretur: quod ſanè non modò Cœleſte; ſed & inter Cœleſtia perrarum fuit futuræ huius infantis excellentiæ argumentum. At cùm primùm Eufranius ab infantiâ ad pueritiam emerſit, pijs, ac optimis à parentibus moribus inſtructus, tantùm in virtutis, ac totius pietatis diſciplinâ profecit; vt puerilibus omnibus, ac ludicris, quæ illi ætati familiaria, & cognata eſſe ſolent, abiectis, animum ad ſeria tantummodò, ac ſolida virtutum ſtudia, quæ ætatis etiam humeros ſuperarent, ſollicitè conferret. Vix enim ſeptimum ætatis annum attigerat, (vt ex ipſius Proceſſibus conſtat) cùm ſextas cuiuslibet hebdomadæ Ferias, ob Dominicæ Paſſionis memoriam, panis & aquæ ieiunio celebraret; eandemque ieiunij legem in Beatiſſimæ Virginis, quam ab hac ſuæ ætatis aurorâ, piâ quadam veneratione proſequi cœpit, pervigilijs puerulus obſeruare. Altaria puerorum more in paternâ domo extruere;

ante illa diutius genuflexus orare; Sorores, & extraneos pueros eò ad orandum conuocare: Singulis diebus Veneris simul cum sancti Saluatoris Confratribus flagris seipsum cędere: cæteris nocturnæ quieti indulgentibus intempestâ nocte surgere, & orationi vacare cœpit. Adolescens cùm nonnunquam in paternâ domo epulo instructo choreæ instituerentur; is in secretiorem domus locum secedens, vbi à nemine reperiri posset, solitarius sedebat, orationi vacabat, meditabatur: tantam pudicitiæ custodiam ab illius ætatis exordio adhibere exorsus, vt & ab mulierum aspectu, haud secus quam ab aspide, & basilisco sibi caueret. Denique cùm ita modestiæ, humilitati, verecundiæ, pietati, ac cęteris virtutibus, quæ Adolescentiam exornare solent, studeret, vt à cunctis, velut quoddam virtutis prodigium suspiceretur; inde futura communi voce ipsius sanctimonia pręsagiebatur. Necdum Eufranius adolescentem ætatem excesserat; cùm vtroque parente orbatus sub Patrui curâ educatur; qui cum inter illius tempestatis Ludimagistros moribus, ac doctrinâ pręcelleret, Adolescentem qui præstans à naturâ ingenium, ac dicendi facultatem sortitus fuerat, Humanioribus litteris tàm perfectè instruit, vt etiam his reliquos ille facilè condiscipulos superaret. Interea Nobilis quidam Viterbiensis, qui in Adolescente tantam, & coaceruatam virtutem sæpè animaduerterat, illius studio allectus, pingui septem millium aureorum dote constitutâ suam illi filiam coniugio copulare statuit. Re cum patruo communicatâ, coniugium Eufranio persuadet; qui cùm suam Deo Virginitatem vouere decreuisset, illud apertè recusat. At Patruo rem vehementiùs vrgente ac summâ cum eo austeritate agente, ad Dei opem supplex confugit. Deus verò, quem castæ cogitationes delectant, Patrui consilium dissipat; diuturnâq; Eufranium febri in lecto ægrum prosternit. Sextumdecimum tunc is annum agebat, cum diuturna illa morbi ægritudo in dies grauior Medicos compellit, vt illi ad patrium solum, donec à morbo conualescat, migrare persuadeant. Eufranius igitur Leonissam rediens, vix patrium Cœlum conspexit, cùm incolumitati redditus simul & à patrui imperio, & à coniugij necessitate se liberum vidit: quo tempore Diuino intus numine agitante, anno suę ætatis decimoseptimo fluctuantis mundi vorticibus hactenus sicco pede calcatis, ad Capucinorum se Religionis portum, propinquis omnibus inconsultis confert; ac Eufranij nomine mutato, Iosephi non modò appellationem, sed antiqui illius Iosephi virtutem ac benedictionem sortitur. Cum primùm igitur ad Religionis sinum exceptus fuit, non modò

propinquorum conſpirationem, qui vt eum à Religionis propoſito reuocarent, precibus, minis, pollicitationibus, omnibus denique artibus illius animum tentauerant; ac demum ſcalis admotis in Sacras Ædes inuadere parabant, ſuâ conſtantiâ perfregit. Verùm inter Religionis Tyrones pręclariſſimas virtutum aſcenſiones in animo diſpoſuit. Ioſephus igitur à lachrymis exorſus, tot cœpit animum in oratione fletibus eluere, & anteactæ vitæ rationem, tametſi multâ cum virtute peractam lachrymis conſpergere; vt quemadmodum poſt multam imbrium copiam clarior in Cœlo ſerenitas exoriri ſolet; ita in Ioſephi animo maior poſt hæc quies, ac tranquillitas affulſerit. Triennio verò in Religione exacto, cùm primùm ad Philoſophica, ac Theologica ſtudia vocatus, tam admirabili carnem abſtinentiâ extenuare cœpit, vt ternos cuiuslibet hebdomadæ dies ſolo panis & aquæ victu, cultu ſempiterno tranſigeret; atque eâdem abſtinentiæ lege pleraſq; anni Quadragenas celebraret; quodq; vix credibile eſt, ternos plerumq; dies abſque cibo præteriret. Quid? quod eò tandem abſtinentiam contraxerat, vt æſtiuo aliquando tempore denos plerumq; dies, ſolâ panis per diem buccellâ guſtatâ, integros ageret. Denique cùm omnem guſtus voluptatem acri bello proſequeretur, eò fiebat, vt cùm communibus cum alijs cibis veſceretur, pulmentum vt plurimùm vel aquâ inſipidum, vel abſynthio puluere amarum redderet; tantâq; corpus victus tenuitate extenuaret, vt vix illi vitæ neceſſaria miniſtraret. Prioribus quidem ſuſceptæ Religionis temporibus aliorum conſilijs acquieſcens, mitiùs cum corpore agebat: quo tempore ſæpè ægritudine detentus cùm abſtinentię virtutem ſibi paulatim defluere animaduerteret, tantâ, ac tam rigidâ abſtinentiæ ratione in valetudinarium illum corporis ſtatum conſurrexit; vt eo breui tempore deuicto, ac mutato, nouâ abſtinentiâ firmum & incolumem deinceps adeptus fuerit. Hanc Ioſephus in victu perpetuam abſtinentiæ legem ſibi præſcripſerat; vt non quantum corpori; ſed quantum ſibi, qui corporis vitia nouerat, ſatis eſſe videretur, cibi ſumeret: quo fiebat, vt cùm primùm ad menſam accederet, panis portionem, quæ ad vitam alendam ſufficeret, ſeorſim ſegregaret. Annum 1599. qui Iubilæi annum anteceſſit, quotidiano ieiunio præuenit. Tam duris inſuper caſtigationibus carnem premere conſueuerat, vt pleriſque cilicijs, tum ex equinis crinibus, tum etiam ex ſuillis pilis contextis, quibus diu carnem afflixit, minimè contentus; alia quoque ex ſicco vaccæ corio, & fæno conſerta; vltimum denique (quod eatenus planè inauditum fuerat)

duriùs ex viminibus textum diutiùs gesserit. Nemo vnquam tantâ animi fame aurum esurijt, quantâ hic dura omnia pro Christo patiendi cupiditate flagrauit. Quapropter cum hæc illi nimis leuia viderentur; his aliquamdiu loricam ferream, quæ nudum corpus ad femora vsque contegeret, adhibuit: huic etiam ferream laminam, quâ lumbos constrinxit, per aliquot annorum spatia addidit: quâ tandem in ferream catenam commutatâ, cùm eâ diu noctuque arctiùs constringeretur, carne diutino illius vsu supercrescente, ac tabescente; eam tandem, ne inde incurabile vlcus erumperet, forcipe obtruncari opus fuit. Verùm, ne seruo contumaci vincula deficerent, alteram catenam paulò laxiorem sortitus, eâ ad obitum vsque vsus fuit. At cùm his animus, grauiora pro Christo perferendi famelicus, exsaturari minimè posset, ferreâ catenâ corpus quotidianis ferè verberibus cædebat; perexiguum oculis somnum indulgebat; vt noctis partem in sacras vigilias, & orationem insumeret. At ne breuem illam quietem mollem, aut iucundam corpori exhiberet, despectissimâ totius Conuentus cellâ, quæ vix illum caperet, sibi electâ, sæpè nudam humum; vel si corpus molliùs aliquando excipere vellet, tabulas fessis membris, ac capiti ligneum puluillum ad quietem substernere solebat: & haud rarò absque cellâ in aliquo domus angulo leui stratâ paleâ iacere cernebatur. Nullum denique tam durum, tamque molestum austeritatis genus erat, quod si illi per Superiores liceret, non auidissimè complecteretur. Quamobrem cùm peractis Theologicæ Disciplinæ studijs, & ad Euangelicum munus assumptum, Prouincialis Minister eum sibi publicæ visitationis comitem elegisset, nouâ mox vitæ austeritate ita enitere cœpit; vt Prouincialis ipse Minister, tametsi vitæ rigiditate conspicuus id tandem fateri coactus fuerit, se nullatenus Iosephi austeritatem assequi posse. Quapropter in sancti Francisci Prouinciâ id tandem suâ vitæ austeritate agnomen tulerat, vt à Fratribus propriæ carnis lanio communi voce appellaretur. Quàm perfecta autem in Iosepho sensuum omnium mortificatio eluxerit, hinc haud obscurè apparet; quod ori primùm tam seueram vbique custodiam adhibuit, vt Christiani Pythagorici instar, ne in otiosum, ac inutile, nedum perniciosum verbum aliquando dilaberetur, taciturnitate pro sermone, silenlentio pro linguâ vteretur: Ei siquidem familiare erat, omnium familiaritates fugere, solitudinem quærere; plura cum Deo, pauca cum hominibus proloqui, & quamlibet temporis iacturam, quam

mutua consuetudo adferre solet, magni æstimare. Linguæ frænum oculorum quoque custodia comitabatur: perpetuus enim hic Virginitatis custos non modo à mulierum aspectu, verùm & ab ijs omnibus, quæ pudicum animum quoquo modo labefactare possent, sollicitè cauebat. Cum primum verò in Religione virtutum tyrocinium posuit, ad Humilitatis virtutem tanto studio animum contulit; vt nihil iucundiùs putaret, quàm aliorum sese obsequijs mancipare, vilissimis domus ministerijs incumbere, ac se omnium Seruum, ac captiuum exhibere. Hinc tam ingens in illius animo suiipsius contemptus pullulauerat; vt non modò illatas sibi tum publicas tum priuatas correptiones æquo animo sustineret, verùm ijs obuiam iret, suæque apud aliös despicientiæ occasiones venaretur; quosque alij diligentius quærere solent, is honores metueret. Eo fiebat, vt quanquam euangelizandi Officio præcelleret, oppidula tamen sibi ad prædicandum eligeret, eaque illustrioribus Vrbibus anteferret. Oblatos Guardianatus honores, quoad fieri poterat, recusare solitus erat. Huic itaque primo humilitatis gradui secundus succedit; in quo se tantò profundiùs ante Dei oculos, atque hominum conspectum deijciebat, quantò se solum impium, ac scelestum, cæteros præ se iustos sibi persuadebat. Quo fiebat, vt eorum consortio, ac societate indignum sese afferens, nullum tam profundum, qui se demitteret, locum inueniret, quin adhuc sibi profundiorem expeteret. Cùm enim ea sibi mala, & peccata adscriberet, quæ exclusâ Dei gratiâ, perpetrare potuisset; se non modò peccatorem arguebat, sed & inde omnium peccatorum maximum euincebat. Hæc verò profunda suiipsius cognitio, tam altas in Viro Dei veræ humilitatis radices infixerat; vt perpetuo quodam Diuinorum iudiciorum timore, quò magis in eâ constabiliretur, ipsius animum pulsaret. Hoc humilitatis sensu, cùm se vel ob prædicationis fructum, vel ob sanctitatis opinionem commendari, aut aliquem sibi honorem deferri animaduerteret; id tam indignè ferebat, vt sæpè dicere soleret, se grauissimæ contumeliæ loco omnem collatum ab hominibus honorem ducere; libentiusque omnem iniuriam & contumeliam accepturum, quam eo, qui Deo omnium bonorum auctori debetur, honore affici. Superest tertius humilitatis gradus, qui in altissimâ quadam Dei cognitione consistit; qui cùm mirabiles in Iosepho ad omnem sui despicientiam motus cieret, tot etiam illum ad Christi humilitatem sectandam stimulis prouocabat, vt eius opprobrijs exsaturari quàm maximè expeteret. Quamobrem cùm sæpè à Generali Ministro,

Euan-

Euangelij inter Infideles prædicandi facultatem postulasset; anno tandem 1587. optata ab eo facultate potitur; & cum alijs nostri Ordinis Concionatoribus Byzantium obedientialibus litteris præmunitus destinatur; vbi & contumelias, & verbera, varijque generis opprobria ab Infidelibus ab eo summo gaudio lata, quemadmodum infra fusiùs enarrabimus. At quandoquidem vera ac perfecta humilitas patientiam parit; hanc Iosephus tanto studio prosequitur, vt ad probra & contumelias ardentiùs, quam quilibet ad honores ambitiosus anhelaret: ijsque lacessitus non modò patientiam seruaret, verùm & eas cum gaudio susciperet, in hisq; plurimâ cum voluptate versaretur, quare nemo perfectissimum illum patientiæ gradum conscendisse dubitabat. Verùm vt id nonnullis exemplis lucentius fiat, Vir quidam, cuius nomen & patria consultò reticentur, aliena bona non minus violenter, quàm iniustè occupauerat; quem Iosephus ad ea restituenda piè admodum, ac sæpè admonebat. At ille pia sancti Viri consilia, ac monita ægrè primùm ferebat: quæ deinde tam indignè, refricata, tolerare cœpit; vt cùm eum Iosephus in publico quodam vico obuium haberet, ac bonorum restitutionem illi de more persuaderet; ille grauiori irâ percitus, ingens ei colaphum impegerit, & calce oppetierit. Cui Vir Dei, ne minimùm quidem animo conturbatus, mox alteram genam pacatè porrigens ait: Parum est, me vnam abs te alapam suscepisse; alteram nec inuitam, nec prohibens, quin etiam libens accipiam: dummodò animum ab iniustâ hac bonorum vsurpatione reuoces, ac iram Dei effugias. Quo ille audito, cùm terga verteret, Iosephus post tergum inclamans: Cur abis? (inquit) ac me velut inimicum fugis? si monentem audisti, saltem ignoscentem ne exhorreas: & si admonitionis odium colaphum extorsit, parcentis amor odium expellat. At cùm Vir ille auara bonorum cupiditate possessus, nec salubrioribus monitis acquiescere, nec vllis conscientiæ stimulis pungi videretur; Iosephus iterum Virum domi conuenit, quem dum ad meliorem animi sententiam verbis pertrahere conatur; is Diabolicis planè furijs actus, Iosephi vtrâque manu Capucinum arripit, & collum perstringens præfocare nititur: quo tempore Iosephus agni instar, nihil præterquam preces ingeminat, quibus illum ad sanæ mentis consilium reuocet; dextrâque ligneâ Crucifixi imagine, quam secum gerebat, assumptâ, ad meliorem mentem reuocare conatur. His Iosephus cùm non modò constantem animi in Viri contumelijs perferendis patientiam; verùm & inuictam in eo corripiendo pectoris fortitu-

dinem prætuliſſet, ex illius tandem manibus euadit. Tuderti præterea cum iuuenculam Religioſæ vitæ addictam ſuſpectæ cuiuſdam familiaritatis corripuiſſet, rem illa ad ſpiritualem Patrem, ac Ductorem detulit; qui eâ ſtomachatus, cum Virum Dei obuium in viâ haberet, Hypocritam appellans, pleriſque eum iniurijs onerat: quibus ille ne minimum commotus, riſu illum, ac profundâ capitis inclinatione excipit. At verò quàm iuſtè iuuenculam corripuerit, rei euentus non declarauit: ea namque paulò poſt in eam vitæ licentiam ſe præcipitem dedit, vt publica tandem meretrix euaſerit. Quot verò à Fratribus, qui illius patientiam probare decreuerant, duras, ac inopinatas correptiones, ac verborum aculeos tulerit, haud facilè referri poteſt: quas tam patienter, atque æquo animo pertulit, vt à ſuâ animi tranquillitate ijs nunquam deijci potuerit. Colico dolore, ac varijs corporis ægritudinibus Vir Dei ſæpè premi conſueuerat; quas tantâ patientiæ virtute tolerare viſus, vt querulas in his nunquam voces depromere auditus fuerit. Id præſertim in graui carcinomatis morbo, qui circa finem vitæ in genitalibus partibus laborauit, perſpectum fuit: quem cùm ab exordio ob ſolam honeſtatis, ac pudicitiæ cauſam curari noluiſſet; eo tamen ingraueſcente, ſi quando carnis inciſiones à Chirurgo adhibendæ forent, tam admirabili in his tolerandis patientiæ vi præcelluit, vt cùm de illo vinciendo à Chirurgo ageretur, is Chriſti Crucifixi imaginem manu arreptam oſtendens diceret: Quid alijs vinculis opus eſt? Hæc mea vincula ſunt: hic me fortiùs, quàm ferreæ catenæ ſuis charitatis nexibus conſtringit. Neque alia in grauiſſimis illis carnis inciſuris illius vox audiebatur, præterquam: Sancta Maria, ſuccurre miſeris, iuua puſillanimes. Cætera verò illius patientiæ exempla, quæ apud Infideles potiſſimùm in varijs illis contumelijs, flagris, verberibus, ac tormentis illatis enituêre, paulò infrà exaranda ſunt. Altiſſimam Paupertatem, Patientiæ amicam, à ſuæ conuerſionis exordio tam ardenti amore proſequi cœpit, vt non modò à ſuperfluis abhorreret, ac neceſſariarum duntaxat ſibi rerum vſum præſcriberet, ita vt præter ea, quibus per Regulam vti liceret, quæ pauciſſima ſunt, nihil ſibi habendum vellet: ſed & neceſſaria ipſa ad breuem, ac pauperem rerum vſum ſibi arctabat. Eo factum eſt, vt nunquam nouam tunicam, aut pallium induerit; ſtrophiola, ac linteola, quibus ad emungendas nares, vel ad ſudorem ex prædicatione contractum extergendum vti ſolebat, vel cilicina,

vel ex facco rudi contexta erant. His & alia quamplurima paupertatis teſtimonia accedebant. Verùm non in ſolâ rerum penuriâ, aut in arcto rerum neceſſariarum vſu; ſed in voluntariâ rerum indigentiâ, ac penuriâ eam Ioſephus collocabat. Hinc cùm Verbum Dei proponeret, annonam, quæ ad neceſſariam vitæ rationem illi conſtituta erat, recuſans, ſolum panem pauperum more, mendicare, eoque voluptuosè veſci ſolebat. Ligna quoque ab Oppidi, aut Vrbis vniuerſitate oblata renuebat; & vt ſummam paupertatem teſtaretur, cum Socio tenues quoſdam lignorum faſciculos quotidie colligere, atque ijs onuſtus ad hoſpitium redire conſueuerat. His, reliquus rerum vſus reſpondebat. Cùm in Oppido S. Iacobi, Dei Verbum Quadrageſimali tempore diſſeminaret, quotidianâ annonâ, quæ illi ad victum deſtinata erat, partim in Socium, partim in pauperes diſtributâ, is dimidiâ tantùm panis parte ſibi ſeruatâ, ad cuiuſdam lacunæ oram deſcendens eâ veſcebatur: tum lacunæ aquam, quæ corrupta vermibus ſcatebat, attingens, ex eâ potum toto Quadrageſimali tempore maximâ cùm voluptate ſibi ſumpſit. Principio quidem eam carnis ſenſus refugere videbatur: At Ioſephus ita corporis ſenſum alloqui cœpit: Eia, frater Aſine, quid horres? quid nauſeas? vermeſne? At bibe, ne extimeſcas; & cum ijs, quorum eſca aliquando futurus es, iam nunc amicitias iunge. Inter paupertatis incommoda haud leue frigoris rigor exiſtimatur: At Ioſephus in maximâ niuium copiâ, extremiſque hyemis algoribus, licet vnicâ tantùm, & obſoletâ tunicâ vteretur, nunquam tamen, vel perrarò ad ignem, quo frigus depelleret, cum cæteris accedebat. Illam verò Ioſephi obedientiam fuiſſe indicâſſe tantum ſufficiat, quæ cùm illum ita perfectè Superioris voluntati ſubderet, vt nullam illi præterquam Superioris voluntatem integram relinqueret, eos omnes Obedientiæ gradus, qui à Patribus diſtingui ſolent, proculdubio aſſecuta fuit. Quanta verò in eo caſtitas floruerit, quàm pura, quàm candida, quàm perfecta, vel inde licet colligere, quod ea illi non communis, aut vulgaris; ſed virginea vſque ad obitum fuerit. Quod multis argumentis in eius proceſſu probatum eſt. Quid enim primum illud conſtans nuptiarum repudium, præterquam purum eum à Venereâ labe, è ſæculo emerſiſſe indicat? Religionis verò ſinu exceptum, ac nunquam intermiſſo virtutum ſtudio addictum, tot ieiunijs exeſum, tot cilicijs tot ferreis laminis, tot catenis, tot flagellis contritum; tantâ denique morum, ac vitæ honeſtate præditum, vt vnumquemque ſuo aſpectu ad pudicitiam alliceret; quis tam turpi vitio fœdatum

ſuſpi-

ſuſpicari audeat? Accedat tertium Sacerdotis, qui generalem totius vitæ in morte peccatorum confeſſionem excepit, teſtimonium; qui eundem ab omni carnis inquinamento liberum fuiſſe affirmat. Denique, ſi Viro, cuius vita tot Cœleſtium miraculorum ſignis à Deo probata fuit; vti fuſiùs poſt explicabitur, fides adhibenda eſt, id aliquando ex Ioſephi ipſius ore elapſum confirmatur: qui cùm à cancro, qui genitales ipſius partes inuaſerat, à Medico curaretur, his aliquando Franciſcum à Leoniſsâ Guardianum, qui adſtabat, verbis affatus eſt: Ecce, Pater, quam iuſtus eſt Dominus: Quandoquidem eo mihi gloriari videbar, quod me Deus hac in parte ab omni labe purum ſeruaſſet: Cùm enim in die feſto Sanctorum Innocentium ſancta Dei Eccleſia ea verba decantaret: *Hi ſunt, qui cum mulieribus non ſunt coinquinati*. tacita mihi in animo cogitatio reſpondebat: Et ego non ſum coinquinatus; hanc mentis cogitationem haud Deus impunem eſſe voluit. Quapropter in hanc mihi partem morbum immiſit; vt dum grauiori hoc dolore corpus afficitur, minus in collato dono mens ſibi applaudat. Illud tandem accedat, quod id Cœleſtis gratiæ à Deo tuliſſe exploratum fuit, vt carnis ſorde coinquinatos ſingulari quodam huius vitij fœtore à reliquis diſcerneret. Ioſephum verò per Diuinæ Charitatis gradus ad ſupremum aſcendiſſe, nemo, qui illius geſta percurrit, ignorare poteſt: Si enim Hieronymo Ioannem Euangeliſtam ob relegationem in Pathmos, & feruentis olei dolium, in quod immiſſus fuit, abſque morte Martyrem appellare licuit: eâdem quoque ratione & Ioſephus inter Martyres collocari poſſet, cùm nec Martyrio voluntas, nec voluntati Martyrium defuerit; tametſi vitam Diuinâ illi virtute ſeruatam perſecutoris gladius non abſtulerit. Etenim cùm poſt aliquot maximis hiſce in virtutibus annos in Religione tranſactos, ardentiori aliquando Charitatis æſtu incenſus ipſos Mahometicæ legis Sectatores ad Chriſti Fidem pertrahere, ſanguinemque, ac vitam pro Chriſto profundere peroptaret; Conſtantinopolitanam profectionem, quam ſæpè antea à Generali Miniſtro fruſtrà poſtulauerat, anno 1587. ac ſuæ ætatis 33. quem is ſibi præſtituerat; vt eodem, quo Dominus Ieſus pro delendis hominum ſceleribus in Crucem actus, ſanguinem fuderat, & ipſe propter eum vitam funderet; ab Hieronymo à Politio, qui eo anno Generalis creatus fuerat, tandem obtinet, & cum alijs noſtri Ordinis Concionatoribus Byzantium deſtinatur. Soluens itaq; Ioſephus è portu Veneto cum Socijs, cùm aliquamdiu proſperâ nauigatione vſi eſſent, dum per Boſphorum Thracium nauigant, naui diutinâ

tem-

tempeſtate iactatâ, cùm omnis victus annona nautis cæterisq́; iam conſumpta fuiſſet; exigua quædam panis portio, quam ſecum Ioſephus tulerat; quæ tamen tam tenuis erat, vt vix vni ſufficeret; eo orante tam Diuinâ virtute multiplicata fuit, vt triginta dierum ſpatio omnibus, qui in naui erant, ſatis fuerit; donec tranquillitate mari redditâ ad portum appellerent. Nauis igitur, quâ Ioſephus cum Socijs vehebatur, cùm longiùs aliquantò ab Vrbe ad littus applicuiſſet; is pedeſter cum Socijs iter faciens, viam prorſus qua pergeret ignorabat. Quapropter Deum impenſiùs rogare cœpit, vt quo eos Diuina ipſius voluntas vocaret, eò greſſus eorum dirigeret: protinus ſibi puerulum Nepotem, qui pridie antequam Leóniſsâ diſcederet, è viuis exceſſerat, ſibi adſtantem cernit: qui cùm ei dextram dediſſet, illos rectà ad Conſtantinopolitanam B. Virginis Ædem perduxit; ijsque ibi relictis euanuit. Poſt hæc illi domicilium ſibi in Conſtantinopolitanâ Vrbe quęrentes, antiquum quoddam ſancti Benedicti Cœnobium ſemidirutum ſibi inhabitandum eligunt; in quo cùm integrum adhuc Sacellum ſupereſſet, nonnullis circum ſibi cellulis conſtructis, in eo Sacra Myſteria celebrant. Porrò Turcæ ad nouam habitus formam confluentes, Sacellum explorare, cellas perſcrutari, nudamq́ue illis humum pro lecto ſterni, tenuemq́ue domus ſuppellectilem conſpicientes, ſummam eorum paupertatem eò magis admirari cœpêre, quo oblatam pecuniam ab ijs reſpui, & contemni cernebant. Hinc Ioſephus poſt ardentium orationum flammas, tanquam Leo ignem ſpirans, ac Diuinâ charitate exardeſcens, in Vrbem quotidie erumpere, vicos & plateas circumire, vt ſi quando magnum (vt vocant) Dominum obuiam haberet, eidem Chriſtianam Fidem prædicaret. Verùm cum id nunquam ſibi è voto obtigiſſet, ad Regiam die quâdam accedens, ab Excubitoribus ad Imperatoris conſpectum, quaſi cum eo grauia quædam negotia tractaturus introduci poſtulat: qui cùm ſordidum hominem, lacerum, deſpectum, Imperatoris aſpectu & colloquio indignum cenſerent, id ſibi contumelia loco inuſtum putantes; eum pugnis, calcibus, varijsque verberibus exceptum è Regiâ expellunt. Mox ille Deo ex animo gratias agere, quod dignus fuerit pro nomine Iesv contumeliam pati, nec tamen à cœpto deſiſtere. Cum enim idipſum ſæpè tentâſſet; ſæpè etiam flagris & alapis cæſus ad ſuos redire cogitur. Hoc quoque modo, cùm Mahometarum delubra, vt Chriſti Fidem infidelibus inſtillet, ingredi contendit, quamplurimis contumelijs ab ijs affectus eijcitur: quæ omnia cùm is iucundè ferret,

haud tamen his animum vnquam exsaturare visus; quin potius indies Diuinâ magis Charitate feruens, cùm aditum sibi ad Turcicum Imperatorem, ac cæteros Turcas intercludi cerneret; ad Christianos, qui in Triremibus captiui detinebantur, animum confert: Quibus dum Fidei constantiam, patientiam, ac Cœleste regnum prædicat, haud semel in vitæ pericula incidit: quæ tamen paruipendens cum his hoc tempore pane nautico duntaxat putrefacto, ac vermibus scatente iucundè vescitur: quin etiam ne & ij ipsius aliquando penuriâ laborarent, sæpè oblatum recusans, solos sibi malos citrios ad cibum adhibet: quos etsi natura acerbos protulerit, eos tamen illi fames dulciores reddit. Inter hæc cùm Chrysoceram, quod est Bizantij suburbium, aliquando sub vesperum pergeret; cùm nullum aliud sibi hospitium esset, ad ænea tormenta, quæ ante Regiam Imperatoris domum instructa erant, secedens inter ea sibi quiescendum eâ nocte eligeret: quod cùm ex Regiæ speculatoribus nonnulli animaduerterent, ad eum aduolantes, tot fustium ictibus onerant, vt velut exanimem humi iacentem reliquerint. At viuum post hæc conspicientes, mox in carcerem conijciunt: vbi integri mensis spatio pane tribulationis, & aquâ angustiæ pascitur; ex eo tandem vix Veneti Procuratoris supplicatione liberatur. Bizantium eo tempore, ac præsertim Tryremum stationem lues inuaserat; quapropter cùm Iosephus feruentiori Charitatis spiritu ductus captiuis Christianis nullis officijs, ac laboribus parceret, eodem & ipse morbi contagio laborare cœpit; ex quo tamen Diuinâ potiùs quàm humanâ virtute conualescens, omnium saluti incumbebat, ac seipsum Deo pro ijs hostiam offerebat. His inter eos, qui Christianam Fidem abnegauerant, cùm in Græcum quendam Archiepiscopum, qui Bassæ, seu Gubernatoris titulo fruebatur, aliquando incidisset, eum tandem rationibus conuictum ad Christianæ Fidei amplexum reduxit. Diuinæ igitur Charitatis flammâ, quâ ad Martyrium pro Christo subeundum ferebatur, accensus, extremam tandem aleam iacere in animum sibi inducit. Quamobrem Diuinâ priùs orationis virtute armatus, ad Regiam se confert; intrepidus Aulam penetrat, primamque Excubitorum custodiam dormientem offendens, ad secundam progreditur: in quâ cùm neminem adesse conspiceret, ad tertiam atque intimam pergit. Colludebant eo tempore illius cubiculi custodes; qui simul atque hominem pauperem, ignotum, & Christia-

num ex verbis agnoſcunt, mox apprehenſum conſtringunt è cubiculo expellunt, & carceri mancipant. Re intereà ad Iudicem delatâ, tanquam læſæ Maieſtatis reus ad extremum vnci ſupplicium damnatur. Eſt vnci ſupplicium quoddam tormenti genus, quo ad necem damnati hoc modo afficiuntur. Duo è patibulo vnci, velut harpagines, quorum alter breuiori, alter verò longiori catenâ affixi ſunt, pendent. Qui igitur ad necem damnatus, dextrâ priùs ipſius manu perforatâ, breuioris catenæ vnco ſuſpenditur: vnco verò, qui longiori è catenâ pendet dextrum eiuſdem talum, inter poſticum neruum, & os tibiæ perfoditur, hocque modo appenſus, ac fame enecandus deſeritur. Ioſephus itaque cùm triduo abſq; cibo hoc modo vncis ſuſpenſus è patibulo pependiſſet; puer, vel potiùs cœleſtis Angelus ſub pueri ſpecie extemplò apparet, qui vncos arundine, quam manu geſtabat, attingens, protinùs ab eo diuellit; geminisque panibus, ac vini lagunculâ recreatum, cùm in Italiam redire iuſſiſſet, mox ex illius oculis eripitur. In quo ſanè arcanum Dei conſilium admirari licet; qui cùm Ioſephum non ad ſanguinis, ſed ad Charitatis potiùs Martyrium delegiſſet; ita illius Martyrium æternâ illâ ſuæ mentis ſapientia temperauit; vt nec ſanguis illius Martyrio defuerit, quo Martyrij præmium aſſequeretur; neque tamen ſanguinis Martyrio, quo ardebat, conſumptus fuerit, vt ſuum Charitati Martyrium relinqueretur. Porrò hoc ipſo tempore alij quoque Ioſephi Socij ad palum damnantur: at quodam Medico, qui ex Chriſtiano Mahometanus, plurimâ apud Turcarum Imperatorem authoritate valebat, agente, ſententiâ reuocatâ à nece liberantur, & ad Chriſtianorum terras expelluntur. Ioſephus ergò Cœleſti præcepto redire compulſus, Archiepiſcopi, quem iterum Chriſto pepererat, obliuiſci non potuit: Quapropter eidem perſuadet, vt oblectationis animi ſimulatâ causâ ſecum nauigium conſcendere ne formidet. Acquieſcit Ioſephi conſilio Archiepiſcopus; & dum vnâ cum Ioſepho, & Socijs Italiam verſus adnauigat, en repentè tempaſtas oritur: quo tempore dum omni ſpe vitæ abiectâ, certum ſibi naufragium nautæ expectant; Ioſephus qui eovſque Dominum rogare diſtulerat, poſitis genibus Deum precatur: Vixque orationem abſoluerat, cum auis diſcolor, ac pulcherrima, nauis malo inſidere conſpicitur; quæ dulci vocis modulamine proſtratos omnium animos recreans, in meliorem ſpem erigit: mox eâ auolante quieſcunt fluctus, æquora ad priſtinam tranquillitatem redeunt;

ac tandem læti Venetias appellunt; atque inde Archiepiscopus Romam profectus, Sanctæ, ac Romanæ Ecclesiæ reconciliatur. Cęterum quæ Iosephus duorum circiter annorum spatio, quibus inter Infideles versatus est, corporis damna & incommoda pro Domino pertulerit, quosque, vt Infidelium animas Christo lucraretur, mortis pericula euaserit, quantaque perpessus fuerit, faciliùs ex illius ardentissimâ in Deum Charitate colligi, quàm verbis explicari possunt: quâ tandem factum est, vt quamuis decreto mortis supplicio persecutor ei vitam non abstulerit; is tamen Martyrij palmâ haud frustratus fuerit. Tantâ erga omnes, pręsertim inimicos, Charitate quoque ferebatur; vt qui eum vel iniurijs lacesserent, vel probris oppeterent, vel contumelijs aut verberibus afficerent, hos Iosephus post iniurias, probra, ac verbera, eo amore prosequeretur, vt pro iniurijs, ac contumelijs benefacta redderet. Admirabilis planè huius Viri in pauperes Charitas fuit, quos tam tenero amore matris instar complectebatur, vt necessaria sibi ipsi vt plurimùm alimenta subtraheret, quo illorum necessitatibus subueniret. Vbicunq; Dei verbum Quadragesimali tempore disseminaret, primum illius studium, ac sollicitudo erat Hospitalem Domum inuisere, pauperibus ministrare, ægrotos consolari, & quæ sibi ad quotidiani victus annonam mittebantur, suâ Socio portione seruatâ, exiguâque sibi panis parte relictâ cætera in pauperes distribuere. Innumera exempla adferri possent, quibus pręsertim cùm Guardiani Officio fungeretur, Iosephi in pauperes Charitas abundè cognosci potest, quæ breuitatis studiosus prætereo. Hoc vnum tamen silentio prætereundum non est; quod in Oppido Criptarum, agri Spoletani, Dei verbum Quadragesimali tempore disseminaturus, cum certum tritici cumulum ab Oppidanis ad suiipsius alimenta paratum audisset; is, vt in pauperum alimoniam paratum sibi triticum commutaretur, quotidianam panis stipem ostiatim sibi toto eo tempore in Oppido emendicat; ex eoq; MontemPietatis, quo pauperes alerētur, instituit. Sępè etiam fiebat, vt cùm in ægrotos pręsertim pauperculos, incideret, quibus propter inopiam necessaria non suppeterent, ad Diuinæ mox virtutis penum confugiens, è Cœlo, quæ illis necessaria essent, ministraret. Cumprimùm vero Euangelizandi munus accepit, ita in animarum lucra inhiare visus, vt nullum vnquam Verbi disseminandi finem faceret. Haud illi vnum, aut alterum in die Sermonem ad populum habuisse sat erat; sed vicos & castella improbissimo labore peragrans, sæpè ad sextum, ac septimum pertingit. In his verò tàm incredibili

spiri-

ſpiritus ardore agebatur, vt facilè quiſque animaduerteret non humanum, ſed Diuinum in eo ſpiritum proloqui. Quo fiebat, vt audientium animos nullo negotio ad pœnitentiam & lachrymas compelleret. Quid plurà? Vſque adeò animarum ſalutem eſuriebat, vt ſæpe imbre madidus, vel cœno fœdatus, atque interdum itineris labore confectus, ac febricitans ſermones inſtitueret; cibique, ac potus haud raro oblitus, ieiunus ad quietem accederet. Poſt ſuum è Conſtantinopolitanâ Vrbe reditum Ioſepho mos fuit, ad Dominicæ Crucis memoriam, præſertim in paſſionibus excitandam, Cruces quaſdam præaltas in montibus erigere, quas humeris ſuis deferens, eò conuenientes turbas ad Crucis venerationem, & Dominicæ Paſſionis memoriam ſermone prouocabat. Hoc modo cùm in Montem Leoniſſæ proximum, Crucem prægrandem, æſtiuo tempore ſuis aliquando humeris ferret; eo in itinere Socius ſiti æſtuare cœpit: cui protinùs montis locum is indigitat, vbi è fontis venâ ſitim ſedare queat: Nulla eovſque aquæ vena eo in loco ſcatere viſa fuerat. Quapropter ſimul atque Socius aquâ ſitis æſtum extinxit, fons protinus aruit, vt ea ſancti Viri oratione tunc exorta probaretur. Odia quoque & inimicitias ſicubi inter aliquos graſſari intelligeret, omni ſtudio iugulare & componere ſatagebat. Quod in Amatricis Oppido aliquando accidit: in quo cùm inter Piccarorum & Ficardorum Familias inteſtina odia vigerent, rixâ inter vtriuſque factionis homines haud longè à Capucinorum Conuentu exortâ, vtrimque catapultæ in aduerſam partem ſine numero explodebantur: quo tempore Ioſephus è Conuentu erumpens, vt cædem impediret, dextra æreâ Crucifixi imagine, quam ſecum gerere conſueuerat, armatâ, inter vtraque pugnantium agmina, vnde catapultariæ glandes hinc inde frequentiſſimè eiaculabantur, intrepidus proruit; pacemq; Chriſti nomine ab ijs poſtulans, hanc non priùs impetrat, quam ſex circiter horæ in eo conflictu dilaberentur. At quàm efficax, ac Deo grata hæc illius Charitas fuerit, Diuino planè miraculo tunc omnibus perſpectum fuit: cùm enim ſex horarum ſpatio ab ijs tam pertinaciter dimicatum eſſet, vt multi vtrimque cecidiſſe, ac plures, atque adeò Ioſephus ipſe, catapultarum ictibus ſaucij omnium opinione crederentur; Dei virtute factum eſt, vt nec Ioſephus, nec vllus omninò, vel leue vulnus tulerit; ſed (vt ex Proceſſu conſtat) Ioſepho media inter agmina conſiſtente, catapultarij globuli, qui ex vtrâque parte emittebantur, cùm ad Ioſephum pertingerent, velut perfractâ virtute, ante illius pedes cadebant. Hoc modo & diuturnum diſſi-

dium, quod inter Borbonium & Postam Aprutij Oppida, ex quo certa clades expectabatur, suâ oratione, ac Cœlesti eloquentiâ ita composuit, vt mutua deinceps inter eos necessitudo, ac beneuolentia successerit. Aprutij Proregem in Amatricis Oppidanos tam graui irâ commotum vt in ipsorum excidium iurâsset, eâdem quoq; eloquentiæ vi pacatum reddidit. At præclarum illud Christianæ Charitatis, ac pietatis exemplum fuit: Cum enim vnicus cuiusdam Viduæ filius tunc primùm miserè ab inimicis trucidatus fuisset; adhuc corpus exanime in lecto iacebat cùm Iosephus viduam consolaturus adit: quę cum nullam prorsus consolationis vocem admitteret; omnibus consolationis verbis prętermissis, Iosephus cum illâ protinùs extinctum filium lugere, & eiulantem Charitatis fletu prosequi cœpit. Hoc verò cùm aliquandiu mœstę Matri solatium exhibuisset, tandem Christi Crucifixi æream imaginem exerens, his eam verbis affari cœpit: si extinctum filium tuum, ô Mulier, qui vnicus tibi erat, tot hactenus lachrymis deplorauimus; an non æquum est, vt vnigenitum hunc Dei, & Mariæ Virginis Filium, qui crudelissimè olim à Iudæis necatus est, hunc inquam, amantissimum, ac dulcissimum animarum nostrarum Patrem, ac Redemptorem, qui pro nobis vitam cum sanguine fudit, simul cum Virgine Matre, si non amplioribus, saltem æquis lachrymis prosequamur? Totque Domini mortem, ac Passionem verbis illi inculcat, vt extincti filij lachrymis in meliores commutatis, vnà Domini mortem acerbissimam vehementius deplorare cœperint. Hinc Iosephus occasione captatâ, Sacræ Deiparæ exemplo, quæ Iudæos filij sui interfectores ex animo diligebat, eam ad pacem cum filij sui interfectoribus conciliandam prouocat; quam etiamnum filij cadauere insepulto ab eá facilè impetrat. Plura huiusmodi fraternæ charitatis officia enarrari possent; quæ ne immensum excedant, consultò prætereo. At illud minimè silentio tegendum, quod Bizantij cùm inter Christianos captiuos Virum quendam singulari prudentiâ & virtute ornatum ânimaduerteret, illius tantopere miseratione ductus fuit; vt protinus cum Archipiratâ de illius liberatione agens eius loco seipsum captiuum obtulerit. Quantum verò orationis studio addictus fuerit, mens ipsa; quam à terrenis suspensam perpetuò gerebat, ac nunquam intermissa oratio, cui diu, noctuque, etiam inter ipsa negotia & Charitatis officia vacabat, facilè testantur. Vt autem mens & lingua se inuicem coadiuuantes Diuinis se laudibus occuparent, Christi Domini, ac Beatissimæ Virginis

Matris

Matris annos Corollis distinctos quotidie colere:quotidianas quoq; Sacræ Deiparæ Horas, ac Defunctorum Officia persoluere omni studio curabat. Canonicis verò Horis tantâ mentis attentione, & corporis compositione, quasi qui non inter homines in Choro; sed inter Cœlestes Angelorum Choros in Cœlo versaretur, incumbere videbatur. Tanto verò eo tempore plerumque Diuini amoris æstu incalescebat; vt cùm is intra cordis septa contineri non posset, sæpe orationem intermittere, atque in apertum aërem prodire cogeretur; vt inclusas in corde flammas quasi per spiraculum exhalaret. Deniq; ex hac velut Diuinæ Charitatis fornace tam ardentes amoris flammas emittebat; vt ex earum ardore alios quoque, qui ad eum propiùs accederent, inflammaret: quod binis Fratribus aliquando contigit; qui cùm eum fortè obuiam haberent, ardentem illius faciem conspicientes, ita ex illius aspectu incaluêre animo, vt se nunquam tam Cœlesti voluptate potitos affirmarent. Vir etiam quidam Borboniensis, Benignus nomine, cùm ipsius colloquio frui optaret, ad ipsius Cellam à Fratribus adductus, vultu illum tam splendido, atque ignis instar coruscante conspexit, vt ab eo maximâ tùm admiratione, tùm pietate commotus abierit. In hoc igitur supremo Diuinæ contemplationis gradu tantò altius Iosephi mens ad Deum ascendebat, quò ardentiori illi Charitate coniuncta perfectiori lumine fruebatur. In eâ autem tam assiduus conspiciebatur, vt quotidiano vsu, quartâ tantummodo noctis parte necessario somno indultâ, reliquas Sacris vigilijs, ac Diuinæ contemplationi dicaret; & plerumque etiam integras noctes in oratione insomnes transigeret. Hinc Cœlesti hoc lumine perfusus, ita Diuinâ virtute sursum agebatur, vt velut immobilis petra, absque motu & sensu consisteret; ac plerumque ecstaticâ actione in Deum raperetur. Cùm enim aliquando ante quandam Beatissimæ Virginis imaginem, quæ extra Leonissæ Oppidum in Ædiculâ publicæ viæ expositâ, depicta erat, stans oraret, à nonnullis, qui eò præteribant, toto corpore in aëra ferri visum fuisse, ex ipsius Processu constat. Hinc etiam summa ipsius in Sacrosanctum Eucharistiæ Sacramentum religio exoriebatur; quâ fiebat, vt nunquam Sacrorum Mysteriorum celebrationem vel ægrotus intromitteret; tantâque mentis puritate ad Sacra hæc mysteria peragenda ferebatur; vt animum quotidie ante celebrationem Sacramento ab omni sorde expiaret: tamque singulari ad ea mentem præparatione anteiret, vt semper B.P.N. Franciscum sibi in Diaconi, S. Antonium ad Subdiaconi ministerium; Angelum

tandem sui Custodem, vnà cum cæteris sibi adsistentem vocaret, quò maiori Dignitate Sacramenta perageret. Quæ res quàm Deo grata esset, quantâque apud eundem Iosephus sanctimoniâ præcelleret, Diuino aliquando testimonio declaratum fuit. Cùm enim in Oppido Montis Regalis, Sacra semel faceret, Missâ peractâ dum Iosephus Sacerdotalia indumenta exuit, Ecclesiæ Rector ex illius humeris, velut è Sole emicantem splendorem animaduertens, Cœlesti testimonio, non vulgarem, sed eximium Dei Seruum agnouit. Hinc denique ad Cœlestes visiones ascensio diuinitus aperta fuit. Paucos adhuc Iosephus, ætate iunior, in Religione annos exegerat; cùm ex Fratribus quidam, illi admodum familiaris, soluto mortis debito, è viuis excesserat. Nonnullis verò post amici obitum diebus elapsis, cùm is post prandium in cellam secessisset, amicum, qui vitâ functus fuerat, eò ingredientem cernit. Cui ille: An non, Frater, (ait) iam ex humanis decessisti? Quomodo hic te præsentem cerno? Cui ille: sum equidem vitâ functus; at non absque Dei consilio huc ad te accessi. At Iosephus: Aperi, quæso, quis nunc vitæ status te detineat. Mox defunctus magno ex imo pectore suspirio educto: O Ioseph, (inquit) si quàm seuera omnium, quæ fiunt, à Deo in morte ratio exigitur, tibi perspectum esset? Iterumqúe altiùs ex intimo suspirium trahens: O Ioseph, ô Ioseph, (addit) si quàm difficilis est ad salutem aditus, non obscurè intelligeres! Atque hoc modo obtruncato, imperfectoque sermone cùm protinus euanuisset, Iosepho perficiendum, & quid sibi agendum esset, perpendendum reliquit. Post hæc cùm Leonissæ, Lucas quidam Argentius grauissimè ægrotaret, horrenda vultu signa, quibus domestici haud leuiter terrebantur, præferebat. Quamobrem eò Iosephus accersitus, cùm primùm ad ægrotum accessit, cubiculum, & ægrotantis stratum Dæmonum turbam occupasse cernens: Heu (inquit) quot hic Dæmones adsunt! Cumqúe statim cubiculum, ac Domum aquâ lustrali aspersisset, suamqúe benedictionem addidisset, mox effugatâ Dæmonum nube æger quiescens, paulò post suauiter in Domino obdormiuit. Cuius animam apud Deum salutem adeptam fuisse postea conspexit. Postremò cum Anno 1611. Leonissâ discedens, Amatricem proficisceretur; ab eâ vix lapidis iactum digressus, cùm iterum ad patrium Oppidum oculos conuertisset, innumeris illud Dæmonibus obsitum conspiciens, mox lachrymas fundere, ac Dominum, vt suam ab eo iram auerteret deprecari cœpit. Demum suâ illi benedictione impertitâ, suum, Amatricem versus, iter prosequitur

His

His igitur breuiter, quæ ad Visiones spectant, prælibatis, ad ipsas Iosephi Reuelationes venio: quæ cum copiosissimæ sint, ne ab institutâ breuitate longiùs abscedam, aliquibus tantùm explicatis, cæteras compendio colligendas duxi. Leonissæ Nicolaus Argentius, qui & Blancucius dicebatur, cùm à Viro, cuius nomen consultò prętereo, viginti aureorum summam, quam tabulis probare non poterat, apud Iudicem repetere minimè valeret; isque debitum negaret, odio atque irâ percitus in ipsius necem conspirat; reque nulli communicatâ, armatus solus in agrum pergit, vbi Vir ille suam in fœno metendo operam pręstabat. Cùm Iosephus, cui Deus animum ad scelus paratum reuelauerat, eidem insperatò in viâ occurrit; eumque manibus apprehensum quasi de serijs rebus cum eo collocuturus, in Conuentum pertrahere nititur: Reluctari ille sanguinario spiritu incitatus. At Iosephus tot illum, tamque suauibus verbis attrahit, vt tandem in Conuentum perduxerit: vbi iniquum illi animi propositum aperiens, eum grauiter increpat, atque in Ecclesiam ante Sacræ Eucharistiæ Altare perductum à Deo machinati sceleris misericordiam petere, odiumque iam animo conceptum deponere iubet. Tùm verò ad eum: Blancuci (inquit) æquo animo esto; neque enim hic elabetur dies, quin debitâ tibi pecuniâ fruare. His Blancucius verbis recreatus, cùm in Oppidum rediret, Amicum quendam Onufrium nomine, in ipsa Leonissę portâ sibi obuium habet, qui rem suam cum Viro compositum refert; ab eoque optatam pecuniæ summam refert. Quo ex facto Iosephum non modo intimam illius cogitationem rimatum fuisse, sed & futurum rei euentum agnouisse exploratum fuit. Nobili quoque mulieri Aquilanæ ex Alferorum familiâ conceptum scelus aperit, eamque grauius obiurgat. Cui illa: Quis (inquit) Ioseph meum hoc tibi consilium aperuit, cuius duntaxat mihi animus conscius est? At Iosephus: . Is planè, qui nisi ab eo animum reuocaueris, crimen grauius vlciscetur. His illa exterrita consilium reuocauit. Post hæc Cicubi quoque Baronissæ, quæ quiddam sibi in animo agendum proposuerat, quod in propriam ipsius animæ perniciem redundaret, reuelat, eamque à proposito absterret. Ioannis Clodoli Nepotis sui immaturam mortem prędicit. Romæ Anno 1608. Pantam de Maximis Nobilem Romanam Iosephus extremo morbo laborantem offendens, vix illi incolumitatem prenunciauit, cùm illa ab ægritudine libera conualuit. Per id tempus Flaminius Falconius Spoletanus, Vir illustris ægrotans magno in vitæ periculo

versabatur. Quamobrem Maximilla ipsius nurus grauiter affligebatur, præsertim ob duos liberos, quibus ex ipsius morte maximum detrimentum exoriri videbat. Cui Iosephus. Quid Maximilla tantoperè afflictaris? Socerumque velut mortuum luges? Viuet Socer, & vsque ad B. Martini annos pertinget. Et hanc quam geris tuorum liberorum sollicitudinem exue: neque enim is ante rebus humanis valedicet, quàm & filio vxorem, & filiæ Virum copulauerit. Res ita ad amussim accidit: Flaminius namque, cùm ad octogesimum vsq; annum superstes peruenisset, vtriusque & pueri & puellæ nuptias vidit. Anno 1611. cum Lęlius Palla, Leonissæ, febri laboraret à Iosepho inuisitur: qui vbi ægrum ad morbi tolerantiam verbis adhortatus est, diutinâ quidem febris molestiâ vexandum; ab eâ tamen sospitem futurum significat. Verum hæc addit: Ex hac quidem, Læli, ægritudine licet tardiùs conualesces, at ne incolumitati credas: ab repentino enim symptomate, quod in insidijs latet, haud multò post inopinatò abripieris: at tunc mutuo apud Deum aspectu fruemur. Æger igitur, cùm non nisi post aliquot menses à febre incolumis euasisset, posteriori anno 1612. repentino morbo oppressus, vix ad vicesimam quartam horam vitâ comite peruenit: Cumqúe Iosephus hoc ipso anno mortalem cum immortali vitam commutauerit, eos apud Deum mutuo conspectu potitos, vti prædixit, piè credere debemus. Ægrotabat Leonissæ puer, Anconiæ Colandicæ filius, quem cum Iosephus visitandi gratia vocatus accessisset, vix gradum conscendit, cùm hæc ab eo vox erumpere cœpit: O quam beatus Puer! ô quam fœlix anima iam iam inter Angelos cessura! Cumqúe iam Puerum in lecto iacentem cerneret, ad Parentes conuersus: O ter (inquit) quaterqúe fœlices, qui charam sobolem quamprimum in Cœlesti sede, si non corporis, saltem mentis oculis fulgentem conspicietis. His cùm dictis Parentes solatus esset, Puer postridie morte sublatus in Cœlum conscendit. Neque absimile fuit, quod de Coriolano Puero, Hieronymi Morelli filio in processu legitur: qui cùm grauiter ægrotaret, ad eum Iosephus accedens, simul atque in eum oculos defixit, ad Parentes conuersus: Qualem (inquit) hunc Puerum esse arbitramini? Angelus certè est, & inter Angelos quamprimùm in Cœlo coronandus. Verùm cùm Hieronymus Pater huius filij occasum molestissimè ferret, futurâ illum alteriùs filij, cui Ludoici nomen imponere debeat, natiuitate consolatur. Vtrumque verò de Pueri prioris morte, ac posterioris ortu vaticinium ipso rei exitu confirmatur.

Hoc modo Paulino à Leonifsâ, qui liberos optabat, cùm copiosam liberorum sobolem prænunciasset; eos tamen vno vel altero excepto, non mundo, sed Cœlo consecrandos fore annuit, rei euentum ipso decem circiter filiorum exitu pronunciante. Futuram hanc liberorum procreationem cùm Vir Sanctus plerisq; Diuino spiritu prædixerit, hoc compendio perstringere libet. Constantiæ Venantiæ à Leonifsâ, quæ ob sterilitatem molestias à Coniuge patiebatur, masculi fœtum, quem sequenti anno enixa est, prænunciat. Pueri quoq; procreationem Olympiæ Attiæ, quæ nullos eatenus liberos genuerat, pollicetur; quem illa nouem mensium expleto numero à Coniuge suscipit. Iosepho item Pulcino à Leonifsâ, qui fœmineam tantùm prolem ab Vxore susceperat, masculi fœtum præindicat. Marcello itidem à Leonifsâ masculum puerum primo coniugis partu procreandum affirmat; quem is sibi ortum conspicit. Posthæc Hyacinthum Cassianum à Monte Regali, Ioannem Baptistam Petronium, & Andream Sanctutium masculæ prolis, quam suo quisq; tempore ab Vxoribus suscepêre, præmonet. Postremò Portiæ Caietanæ, Amatricis Baronissæ, futurum masculi pueri fœtum, quo post nouem menses potita est, præsignificat. Latinum Vrsinum huius Portiæ Virum, qui Fescenninos mimos, ac mimas Amatricem aduocauerat, quibus casti hominum mores in discrimen trahebantur, liberiùs correptum, cùm à proposito reuocare minimè potuisset, futurum ei, & Amatricis populo, qui æs illi ad huiusmodi hominum alimenta, & sumptus conferebat, Dei iudicium comminatur. Id vterque sibi aduenisse serò licet ingemuit. Post hæc Anno 1611. Laurentius Piccarus de Amatrice Neapolim profecturus, vt à Prorege laboris, ac Officij præmium consequeretur, rem cum Iosepho communicat. Cui protinùs Vir Dei: Laurenti, tu quidem (inquit) de præmio cogitas: at te graues molestiæ manent. Verum ne animum despondeas; breuis hæc tempestas erit, lætam tibi serenitatem paritura. Neque à dicto res aliena fuit: Laurentius namque in vincula coniectus, duorum mensium spatio vitæ pericula, & graues ærumnas pertulit; à quibus tandem ipsius innocentiâ crumpente, ereptus, ampliores apud Proregem honores adipiscitur. Postremo, vt pleraque alia ipsius vaticinia ipso rei euentu confirmata prætercam, cùm eodem anno Vir Dei à Francisco Meuaniensi tunc Exprouinciali, cuius antea in ipsius Officij triennio Socius fuerat, separandus esset, his eum affatur verbis: Francisce Pater, triennium vnà multo cum labore exegimus: verum supremi adhuc

nos labores manent, quibus fortiter perferendis mutuâ nobis ope necesse est: ex nobis enim alter infra vnius anni spatium vitæ cursum absoluet: alter adhuc superstes graue vitæ incommodum est laturus. Alter igitur alterum suo apud Deum auxilio & oratione foueat. Rem exitus probauit: Franciscus enim in Luniani Conuentu post paruum tempus in siccam cisternam dilapsus, vtrumque sibi crus confregit: Iosephus verò, necdum expleto anno extremum vitæ cursum confecit. Ab his igitur vt Miraculorum narrationem exordiar: primum illud Antonini Iacobelli, Viri Dei ex Sorore Nepotis occurrit, cui rabiosus canis talares alterius pedis neruos pestifero morsu absciderat. Hic cùm post varia Medicorum remedia frustrà tentata, morsu omnem curationem respuente, ad Montis Regalis Conuentum, vbi tunc Vir Dei degebat, tandem appulisset, tam diro cœpit vulneris dolore torqueri, vt propediem moriturus crederetur. Neque id frustrà; alter enim, qui ab eodem cane admorsus fuerat, eâ tabe consumptus, diem suum iam obierat. Iosephus intereà Nepotis casum miseratus, assiduis Deum precibus exorat; Moxque post Matutinas Horas festinus ad Nepotem pergit; hisque eum dictis compellat: Antonine, quid gemis, quid formidas? animum repete: cum primum cibo corpus refeceris, domum illicò remeare poteris. Die igitur illucescente, cùm cibi illi allati fuissent, vix illis degustatis, à pestiferâ plagâ ita incolumis euasit, vt instauratis neruis, ac consolidato vulnere, ne cicatrix quidem in talo relicta fuerit: quare eodem tempore pedester domum redijt. Constantia quædam à Leonissa, diuturnâ hydropisi laborans, Iosephi sanctimoniæ famâ permota, cùm maximâ siti arderet, aquaque à Flaminia Fratri velut perniciosa illi negaretur; Iosephus vrceolum aquarium, qui ante Conuentus cisternam pendebat, arripiens, paulisper orat, aquam benedicit, plenumque vrceum Constantiæ porrigens: Bibe, Constantia, (inquit) quovsque sitim extinguas. Porrò Constantia aquâ epotâ, mox aluum detumescere, vimque morbi ita mitescere sensit, vt eo deinceps nunquam afflictata fuerit. Armellina Palla à Leonissâ, catapultariâ glande, quâ alter illi pes casu perfossus fuerat, grauiter sauciata, spasmo superueniente certo in vitæ discrimine versabatur: quo tempore Vir Dei ad eam accedens, cùm primum cubiculum ingressus est: Armillina (inquit) tuo tibi imprimis vulneratori ignoscendum, & pax cum eo ineunda. Cui illa: Et ignosco, & pacem Dei causâ dare non abnuo. Tunc Iosephus vulnus aperiri iubet; breuique ad Deum oratione factâ; vulnus Crucis signo petit:

statimq;

ſtatimq; ſpaſmus abſcedit. Cumque veſper incumberet, Vir Dei abſcedens ægram integræ ſalutis ſpe conſolatur. Hac ſpe cùm Armellina ſuaui totâ nocte ſomno potita eſſet; manè curatum vulnus, pedem incolumem, ac plantam ita conſolidatam experitur; perinde ac ſi nullo vnquam vulnere ſaucia fuiſſet. Eodem ſanctæ Crucis ſigno, cùm Ioannem Ioſephum Petronium, ad Medicorum deſperationem ægrotantem, proſecutus fuiſſet, ſtatim incolumem reddidit. Vlyſſes Ioannis Baptiſtæ Petronij filius, aliquot annorum puer, tam deſperato à Medicis morbo ægrotabat, vt velut mortuo iam funera pararentur: quo tempore Ioannes Baptiſta Pater ad Ioſephum, cuius vaticinio puerum à Deo acceperat, actutum ſe confert. Cui Vir Dei: An non (inquit) antequam hunc à Deo natum acciperes, Bonauenturæ nomine tibi appellendum monueram? Hæc tu monita ſpernens, Vlyſſem potius, quàm Bonauenturam, quo ſeruari poterat, appellandum voluiſti: tua hæc omninò culpa eſt. Veruntamen ſi primùm, quem ab vxore breui ſuſcipies, puerum Bonauenturæ nomine appellandum ſpoponderis, ſalua tibi erunt omnia. Id cùm Ioannes Baptiſta certâ fide pollicitus fuiſſet; Iam (inquit) lætus domum reuertere; puerum enim ſaluum & incolumem reperies. Id verò Ioanni Baptiſtæ ipſo rei euentu certum fuit. Hoc modo etiam Borbonæ Saluatorem quendam Marinucium, qui per quindenorum annorum ſpatia ita inſanâ mente fuerat, vt vinculis eum interdum conſtringi opus eſſet, cum obuium ſibi haberet, Cruce illius fronti manu impreſsâ ad ſanam ita mentem reuocauit, vt deinceps inter prudentes & cordatos Viros connumeratus fuerit. Hoc ipſo Oppido Filautus Petronij Qualliæ filius extremo cum morte agone colluctabatur: quo tempore Pater Ioſepho extremum filij ægrotantis periculum narrans ab eo opem implorat. Cui Vir Dei: Qualem (ait) moribundo opem afferre poſſum? Veruntamen Dei in hac proximâ nobis B. V. Æde auxilium exquiramus. Atque hoc ipſo tempore cùm in B. Virginis Eccleſiam ſeceſſiſſet, pro ægroto ad Deum preces fundit: Petronius verò, cùm poſt ſancti Viri orationem domum redijſſet, filium, quem mortuum credebat, viuum & incolumem è ſtrato emerſiſſe comperit. Dum Aſculanum agrum Ioſephus Dei Verbum euangelizando peragrat, ad Truentum aliquando fluuium peruenit; qui cùm ex imbrium copiâ ita intumuiſſet, vt tranſuadari minimè poſſet, breui oratione ad Deum fuſâ, pallium ſuper fluminis vndas expandit; ſimulque cum Socio pallium calcans flumen traijcit. Per id tempus Viro pauperculo ægrotanti aquam in vinum

Crucis benedictione conuertit; ex quo cùm primùm æger potum sumpsit, à febri liber incolumis euasit: ac post eum plerique infirmi eandem aquam, vinum factam, degustantes à morbis conualuêre. In Oppido Campli agri Nursini cùm post prædicationem à muliere quadam rogatus ad ægrotum filium accessisset, morti proximum comperiens, vini paululum postulat, quo illius vires instauret. At vinum iam ab eâ domo exulare est responsum; vrget tamen Vir Dei, quandamque lagenam, quæ iam pridem vino vacauerat, quasi eo plena sit, indigitat. At mulier, tametsi eam vino carere nequaquam ignoraret, vt sancto Viro pareat, ad lagenam pergit: quam præter spem optimo vino, quod non dolium, sed Diuina manus effuderat, plenam offendit. Porrò in eo Vir Dei cum panis buccellam intinxisset, moribundo degustandam præbet; quâ sumptâ statim in vitam & incolumitatem respirat. Hoc modo in Oppido Campensi & Iacobæ cuiusdam filium ægrotantem ad salutem reuocat; doliumque iam pridem vino vacuum, siccum, absque epistomio eleuatum, suâ oratione plenum præstat. Iosephum Santucium Andreæ filium, cui funera parabantur, Crucis signo obsignans certam illi salutem pollicetur, quam postridie recuperatâ valetudine assequitur. Leonissæ cùm Fabricij Pulcini agrum, tritico satum, vermes deuastarent; simulatque Iosephus rogatus, vermibus discessum imperauit; ij præcepto audito, præter vermium naturam, vt celeriùs imperanti obediant, quasi alas assumunt; vnaque se in aëra attollentes inde vno volatu sese abripiunt. Hoc pacto Tauro feroci agrum depascenti, ad quem Armentarius propiùs accedere non audebat, cùm in nomine Domini discessum præcepisset, eum solo vocis præcepto, Crucis signo adiuncto, ab agro expulit. Idem in Oppido sanctæ Mariæ à Nursiâ Dei verbum Quadragesimali tempore proponens; cùm semiquadrans modij fabarum ab Ecclesiæ Rectore accepisset; suâ illud ita oratione multiplicauit, vt sibi, ac pauperum multitudini, toto illo tempore alendæ satis fuerit. Verùm quod maiori admiratione dignum, eadem fabarum mensura post Quadragenarium ieiunium integra conspicitur. Dominicus Raucus à Leonissâ, Medicus, qui hydropisi incurabili laborabat, cùm Iosephi apud Deum opem implorasset; suam ille apud Deum pollicetur: ac tertio post die conualescens, breui perfectam à morbo incolumitatem adipiscitur. Dei verbum Iosephus Otricoli aliquando prædicabat, cùm auditâ Familiæ cuiusdam inopiâ, ad eam subleuandam in ipsius

Domus hortulo, qui quindenorum pedum menſuram non excedebat, cicera ſeminat; quæ ita eo orante excreſcunt, vt viginti quatuor horarum ſpatio fructum germinauerint: Ad cicera verò cùm tota Domus familia, quæ filiorum præſertim fœcunda erat, quotidiè confluens, ea non modò minui, ſed ita augeri videbantur; vt quò plura colligebantur, eò copioſiora fierent: quo non parum pauperculæ familiæ egeſtati proſpectum fuit. Trebæ in Latio Martha quædam decem annorum puella, quæ apud Moniales S. Luciæ educabatur, incurabili hydropiſi laborans, grauiſſimis inſuper doloribus affli̇ctabatur; quo tempore Vir Dei ad Sacra facienda eò accedit. Moniales verò cum per internuncium rogant, vt hydropicam puellam manu contingat, ac ſigno Crucis benedicat. Abnuit Ioſephus. At cùm illæ ab eo ſaltem orationem pro puellâ expoſcerent, is internuncio: Quid (inquit) Moniales vlteriùs petunt, cùm Puella à morbo libera Dei clementiâ iam incolumitate fruatur? Lætæ igitur Moniales cùm ad puellam rediјſſent, perfectè incolumem reperiunt, ſolâ corporis imbecillitate in morbi ſignum manente, quæ breui inſtaurata fuit. Hyacinthus Caſſianus à Monte Regali, Vir in Ordinem beneficus, tàm dirè colico dolore torquebatur, vt ab eo ſe perimendum planè non dubitaret: quo tempore Ioſephus Hyacinthi periculum inaudiens ad orationem ſe confert. Eodem tempore Hyacinthus leui ſomno correptus, Ioſephum ſibi adeſſe conſpicit: qui cùm ſuâ Crucifixi imagine doloris locum contigiſſet; primò quidem æger maiori dolore correptus exclamat: Quid agis, Ioſeph? dolorem auges. Tùm verò dolor ita miteſcere cœpit, vt eo ſe liberum exiſtimaret. Mane verò die illuceſcente Ioſephus Hyacinthum accedit, eumque pijs verbis conſolatur. Cui Hyacinthus: Plurimùm tibi, ô Ioſeph, pro nocturnâ viſitatione debeo, ex quà integra ferè incolumitas eſt ſecuta. At Ioſephus: Non mihi (ait) ſed Deo, quod accepiſti, debes: Veruntamen animum auge, ac Diuinis auxilijs confide, integram accipies. Iam Sacra facturus ad Beatiſſimæ Virginis Ædes pergo, vt pro integrâ tuâ ſalute orem. Tùm verò Sacris ibi Myſterijs peractis, cùm ad ægrum rediјſſet: Iam (inquit) Deo, ac Beatiſſimæ Virgini gratias refer, quorum ope iam integram es incolumitatem aſſecutus: moxque perfectè à dolore conualuit. Quadrageſimali tempore, quo Seruus Dei Ioſephus Concionator fuit in Caſtro Campi, febri hecticâ, & ſuppuratione, ſeu apoſtemate laborabat Antonius, Ioannis Mariæ Depincti filius, annum agens ſupra duodecimum: ac tali pacto angebatur, vt mortis limen quaſi pertingens,

gens, non alio, quàm muliebri lacte vitam duceret. Mater igitur Iosephum adit, miserum filij statum exponit, & vt illi visitationis gratiam exhibeat, impensè postulat. Quibus auditis Pater misericordiâ motus, ægroti domum adiuit; vbi infimo vitâ propemodum functo, perbreuem orationem habuit: quâ expletâ ægroti pectus Sanctiss. Crucis signo muniuit: quibus peractis statim apostematis saniem latentem euomit, & Iosephus ad matrem conuersus, ait: Præbe mihi vini parum, & panis, quo mero infuso illum valeam restaurare. Cui Mater: O Pater dolium, quod viuente meo Viro plenum esse solebat, modò prorsus exhaustum manet; & iam annus preterijt, cùm epistomate, ac ligneis circulis vacans existit; nec domi est mihi; vnde comparem. At ille: Deus ipse prouidebit. Inspice igitur vas illud supra mensam expositum. Cui iterum mulier: Vas illud vino omninò caret. Tum Iosephus denuò: Inspice: Nam Deus parabit. Ipsa verò: Vas illud (inquit) mihi est vsui hyemali tempore ad aquam calefaciendam, nigrum, & fumo deturpatum. At hæc iterum Iosephus: Inspice quæso, & panem vino dilutum infimo tradere ne differas: Deus enim opitulabitur. Quibus dictis ab illâ discessit. At vix domo egressus fuit, cùm mulier agnouit filium moribundum, quasi perfectâ valetudine frueretur, per lectulum sese mouere. Ex quo non parum admirationis eliciens, etiam in vase vinum se reperire autumauit. Nec sua eam opinio fefellit, cùm vas prædictum vino redundare perspexit: quo cum pane mixto vt Dei Seruus preceperat, filium ita restaurat, vt exinde perfectam sanitatem, ac vires resumendo è lectulo desilierit; & cùm pedibus stare, ac firmiter se valere sentiret, domo exultans egredi statuerit. Vnde mater maiori admiratione affecta animo sibi duxit, quod sicuti mensæ vasculum Iosephi precibus vino plenum repererat, dolium quoque in cellâ vinariâ plenum inuentura esset: quare in cellam ambo descendentes dolium ipsum loco firmè collocatum, cum epistomio, quo ante vacauerat, & vino plenum sensêre. Lucretia vidua quædam à Leonissâ ischidiaco dolore per viginti & ampliùs annorum spatium dirè laborauerat; super quam cùm Angela Soror à Iosepho, vt sanctum Ioannis Euangelium legeret, anxiè postulasset, respondit Iosephus: Mihi modò (inquit) per otium non licet; verùm Angelum Custodem accipiet, cuius præsentiâ ac virtute persanabitur. Vix hæc effatus fuerat, cùm Lucretia à diutino morbo libera Cœleste præsidium sensit. Anno 1610. cùm Venafri Principissa ex Peret torum familiâ, Capucinorum Ordini plurimùm addicta, diuturnâ

ægritu-

ægritudine detineretur, Iosephum Romam aduocandum curat: cuius præsentiam nacta, cùm se plurimum illius orationi commendasset; vbi illam Vir Dei pijs verbis consolatus est, æream Christi Crucifixi imaginem deosculandam præbet. Quo factum est, vt simul cum Crucifixi osculo ea integram incolumitatem consecuta fuerit. Hoc ipso anno Dei Verbum Otricoli disseminans, cùm Pauperem quendam leprâ conspersum suis manibus lauisset, eodem tempore à leprâ curat: pauper verò à leprâ mundatus, cum nullo deinceps loco appareret, num Angelus, an Christus sub pauperis formâ fuerit, incertum reliquit. Anno vero 1611. cùm aliquando fluuium Marroiam aquis tumidum in itinere offendens, ne crura alijs præsentibus detegere cogeretur, paulisper in ripâ subsistit; cum equum illi Viro Dei offerre, vt eo ad fluuium traijciendum vtatur: recusare ille. Tandem quo incedebat habitu demisso flumen ingreditur, progreditur, fluminis vndas calcat, sicco pede traijcit; atque ad alteram fluuij ripam, ne sandalijs quidem aquâ madidis peruenit. Cùm Dei Verbum aliquando in quodam Leonissæ pago disseminasset, in mulierem quandam incidit; quæ cœcum puerum manu ducens, dum eum illius precibus commendat, cœcus puer Iosephi habitum manu apprehendens, visum confestim recipit. Anno Sanctissimi Iubilæi 1600. in terrâ Otricoli, & circa finitimos tam dira grando regionem totam inuasit, vt prorsus terræ fructus, & segetes deuastauerit: Et cùm eo tempore Orbis totius Christiani populi summæ Veniæ causâ vndequaque confluerent; tanta annonæ caritas postero anno 1601. sollicitauit, vt non solum plerique premerentur; verùm & multi inopiâ necarentur, & fame. Seruus Dei Iosephus, qui tunc temporis ibi Quadragesimali Concionandi munere fungebatur, ista perspiciens, licet sedulò nonnullas familias egentes, aliosque multos Otricoli pauperes adiuuare niteretur, ab hoc pietatis opere non quiescens, in quartam Dominicam Quadragesimæ, in memoriam miraculi, quo Christus Dominus quinque panibus, ac duobus piscibus turbam illam tam numerosam expleuit, Conuiuium aliud spiritualibus, ac corporalibus epulis mixtum fidelibus populis parandum constituit. Quâ de re, Dominica tertiâ, postquam omnes inter Concionandum hortatus fuit, vt sequenti Dominicâ singuli proximum Templum D. Mariæ Patrum sancti Onufrij plenariam peccatorum Veniam consequendi studio peterent, solemni inuitamento, vt quam habere debeat illius diei Concionem

de dicto miraculo conficiendam audirent, placidè commonefacit, volens habitâ Concione in miraculi ipsius memoriam panem bene dicere, & illum cunctis tam egenis, quàm diuitibus sic benedictum prębere. Expletâ Concione rogauit D. Attiliam Martinam, tunc Societatis Sanctiss. Rosarij Præfectam, vt Dei, ac Deiparæ Protectricis amore in eum finem ostiatim farinam quæreret, & ex ipsâ panem conficeret. Cui mulier: Paternitas vestra magnum fecit inuitamentum; nam cùm de more singulis annis huc gentes innumeræ Indulgentiæ causâ accedant; & hoc anno tanta penuria immineat, tam frequentes populi, quibus panem pollicita fuit, confluent, vt non parum farinæ, sed multum frumenti, vt modicum quis accipiat, necesse foret. Inter nos autem, tribus aut quatuor exceptis familijs, omnes & frumento & farinâ carent, panem quotidie in victum ementes: Idcircò & sententiam mutet, & ab incepto desistat oportet. Cui Iosephus: Perge, quæso, & farinam ob Dei, & Sanctiss. Genitricis amorem quæritare ne graueris. Concionatori igitur reluctans, obsequendi studio, vnà cum Iacoba Veturiâ, dictæ Societatis Ministrâ, vt farinam reperirent, totam terram circuierunt; & quamuis omnem diligentiam adhiberent, vix paruam conchulam, quæ farinæ ad summum 12. aut 15. libras capiebat, inuenire potuerunt; quam Iosepho exhibentes, vt opus infectum deserat, suadent. Adhæc hilaris Pater respondit: Ite, & ex modicâ istâ farinâ panes conficite: Deus enim, & Sanctissima Mater egestati prospicient. Quinimò ne alteram farinæ portionem addant, prohibet. Cùm autem Mulier amplius obstare non posset, panem se illicò facturam promisit. Farinæ igitur modicum excussit, quæ expurgata, tam modica profectò erat, vt in arculâ vix cerni posset: fermentum immisit, & ex aquâ farinam subijcere paulatim cœpit; quæ talem in modum sibi crescere præ manibus videbatur, vt illam amplius tractare non posset, ex quo magno stupore correpta, ac suæ incredulitatis conscia, altis gemitibus plorare cœpit. Quod Vir eius audiens, ad ploratum accurrit: cuius auditâ causâ vnà cum Vxore totus alacris farinam iam conglobatam dimouere ac premere cœpit. At iterum tàm breui aucta fuit, vt nec ipsi ampliùs eam dimouere possent. Ab Vxore igitur viciniori vocata, validè cum ipsis farinæ subiectum globum permouere contendit. At cùm magis, magisque ipsis verè cernentibus cresceret; nec addito auxilio tractari posset, superiùs nominatam Iacobam, & Iustinam Pucciam accersire cogitarunt; quorum ope opus ad exitum redactum fuit.

In

In quo præter alia hoc admiratione dignum narratur ; quod furnus , qui trecentas & vltrà farinæ libras excipere solebat , panes huiusmodi nequaquam excepit : sed , quod ex prima clibani calefactione superfuit , secundâ coquere opus fuit. Hoc totum cùm tot multorum testificatione publicaretur , breui tempore tùm finitimis , tùm exteris miraculum exploratum fuit. Ad diem igitur dictam gentes innumeræ Otricoli constiterunt. Expletâ prædicatione , Iosephus allatum panem benedicit , & liberaliter vnâ cum Archipresbytero , & alijs porrigentibus distribuere cœpit. Et quamuis cunctis tam diuitibus , quàm pauperibus ; tam conciuibus , quàm extraneis ; tam paruulis, quàm adultis ; bis atque iterum , & deuotionis & penuriæ causâ accedentibus , & quatuor & octo panes traderentur ; panis tamen inter tot tradentium manus superfuit : quo prædicta Attilia consanguineos & amicos postea exclarauit qui etiam in morbis Diuinam propè virtutem sortitur. Deuota verò mulier Attilia in perpetuam miraculi huiusce memoriam, & suæ in B. Iosephum deuotionis argumentum, testamento legauit prædium , ac domum , vt perpetuò ipsius redditibus singulis annis prædicto Quadragesimæ die pauperibus distribuendus panis cumulus conficiatur. Quod semper factum fuit ; & quotannis singulari deuotione fit ; vbi B. Iosepho , cuius meritis tantum opus adscribitur , deuotissimas gratias agunt. Iterùm Borbonium , cùm Pater prædicationis causâ se contulisset, totum populum ingenti penuriâ exagitatum offendit : Quare cùm à ditioribus frumenti cumulum cum dimidio recepisset , quod Romanâ mensurâ octoginta , vel centum librarum pondere extabat , panem ex illo conficiendum iussit ; & in quartam Quadragesimæ Dominicam fideles omnes audientes , vt de ipso die Concionem habendam audituri præsto essent inuitauit; monens, post Concionem velle , in miraculi ipsâ die à Christo Domino perpetrati memoriam , benedictum panem præbere : quod cùm cunctis illicò innotuit , tum deuotione, tum summâ egestate cogente ferè innumeri conuenerunt. Habitâ Concione mulieres illæ , quæ panem confecerant , canistra duo in Ecclesiam deportauerunt. Quæ cùm Iosephus benedixit , singulis sex , octo & duodecim panes, sex vncijs quolibet constante , distribuit. Quibus cognitis Ieremias Quaglia ad Dei Seruum conuersus , ait : Quid inter tantos? Paternitas vestra modum faciat in dispensando. Nonne cernit, quotquot hominum hìc expectant? Cui feruens charitate Iosephus:
 Ne

Ne dubites; Deus prospiciet. Et maiori quàm fecerat liberalitate distribuens, sicut ipse plenis manibus tradere non desinebat; ita & panis ad distribuendum non deficiebat. Quare Iosephi Socius, Archipresbyter, alijque Sacerdotes, & Laici panis multiplicationem conspicientes, & ipsi nonnullis octo, nonullis verò decem, & duodecim panes liberalissimè præbere cœperunt: & cùm famâ volante dictum panem dispensatione non minui intelligerent, bis, atque iterum pauperes æquè ac diuites panes accipere non desinebant: tamen cùm nec tantâ populi frequentiâ minuerentur, nec per tempus distributio amplius liceret; Archipresbytero, alijsque probantibus factum fuit, vt post prandium ad proxima rura, pauperumque domos, quod supererat, deportaretur. Quo facto, licet Borbonij terra quadringentas familias contineat; & ipsarum nulla foret, quæ se hoc pane non reficeret; sexaginta tamen panes superfuerunt, qui in Iosephi domicilium à Socio in futurum distribuendi delati fuêre. Cæterum sanctus Vir ex ipso pane voluit, vt quotidie manè, tàm pro sui, quàm pro Socij refectione buccella sumeretur; & octo; imò plurimorum dierum spatio in singulos dies, cunctis petentibus, nec non domi pietatis causâ illum seruaturis humanissimè tribuebat; quemadmodum eousque seruatur; nullâ parte corruptus, ita vt ariditate, ac duritiâ amotâ recens haberetur. Cùm semel Leonissæ Conuentum repetens, ante Templum imaginem nuncupatum Seruus Dei transiret, non parum perturbatus inspexit, quod intra Templum segetes binis bobus triturabantur. Diuino amore flagrans ad Franciscam Annutij Laureti vxorem, boum Dominam conuersus, eam acriter increpauit; & parui cultus Religionis arguens Diuinæ Iustitiæ vltionem minatus fuit. Mulier suæ culpæ excusationem afferens, ob imminentes pluuias opus illud ibi exercere coactam fuisse aiebat: at Iosephus magis magisque Cœlesti ardore inflammatus respondit: Quid sit euenturum, videbimus. Et cum Socio discessit. At parum ipso distante, triturantum bos vnus ante Altare Deiparæ Virgini Sacratum inopinanter occubuit. Quocirca Francisca flens è Templo discessit, ac Iosephum assecuta de bouis morte certiorem faciens, supplex eum exorat, vt suæ paupertatis misertus in vitam Iumentum reuocet. At Iosepho minimè exaudiente tamdiu ipsa precibus contendit, & lachrymis, donec ad Templum reuersus bouem iam pelle denudandum extra templum inuenit. Tum Iosephus: Nonne hoc omne significaui? Nonne id totum præuidi? His dictis Dei Seruus prope bouem flexis genibus se inclinauit,

nauit, & post illum omnes adstantes; quibus vt Orationem Dominicam & Salutationem Angelicam deuotè proferrent, imponens, & manu, & Cruce, quamsecum gestabat, mortuum bouem consignauit: qui iussus statim resurgere, illicò resurgendo stetit, & supra decem annos incolumis vitam traduxit. Beatus verò ille Vir se ad circumstantes conuertens; eos, vt deinceps Templa, & loca Sacra, quæ summæ Maiestatis domicilia, non bestiarum receptacula sunt, colere, & venerari discerent, admonuit. His, ac quàm plurimis alijs (quæ breuitatis studio prætermittuntur) cùm Deus Seruum suum miraculis illustrâsset; eximiâque vitæ sanctimoniâ ita se apud omnes clarum præstitisset, vt vbique Iosephi nomen, & sanctitas peruulgaretur; gloriæ tandem coronâ illustriorem redditurus, plerisque eum futuri obitus reuelationibus cohonestauit. Leonissâ namque multis comitantibus per iactum lapidis digressus, cùm vultum ad patrium, ac natale Oppidum extremum illi valedicturus conuertisset, his Patriam verbis affatur: Iam (inquit) ô dulcis Patria, abs te supremum digredior; neque vlla mutuo aspectu fruendi spes relicta est. Stat præ foribus extrema dies. Iam æternum vale: benedicatq; tibi Dominus benedictionibus Cœli desuper: det tibi de rore Cœli, & de pinguedine terrę abundantiam Frumenti, & Vini: abundare te faciat omnibus bonis, Mala extinguat, Odia dissipet, Simultates sepeliat, Pacem in medio tui custodiat. Ipse autem Dominus Pacis det tibi Pacem sempiternam. His haud sine lachrymis prolatis, familiares, qui eum eousquè comitati fuerant, amplexatus, eos pacis osculo dimittit. Hinc cùm ad Montis Regalis Conuentum appulisset, Leonessani, qui celerem Iosephi obitum ab his, qui illum comitati fuerant, maturè didicerant, ad eum Nuncios mittunt, qui illi ad Patriam reditum totius Oppidi nomine persuadeant. Quibus ille cùm Obedientiam sibi Patriæ anteferendam respondisset, cœptum Amatricem versùs iter prosequitur. Amatricis eo tempore Connentum moderabatur Franciscus à Leonissâ: cui cùm Iosephus singulari necessitudinis vinculo coniunctus esset, simul atque eò peruenit, Guardiani sese pedibus prosternens, his eum verbis affatur: Francisce Pater, id ego iam pridem à Deo obnixè postulaui; vt cùm primùm extrema dies præstitutum mihi vitæ Cursum interciperet, id te præsente fieret. Quapropter omnem meiipsius sollicitudinem exuens, animæ, corporis, eorumque omnium, quæ ad me spectant, studium, ac curam tibi omnem committo. Cui cùm Franciscus responderet, nihil eiusmodi illi hactenùs formidandum esse, cùm longiori adhuc

per aliquot annos vitæ vsurâ frui debeat. His ille : Non anni, (inquit) sed menses & quidem pauci mihi ad finem vitæ præscribuntur. Post hæc diarrhæâ ægrotare cœpit : quâ per quatuor circiter mensium spatium vexatus, haud tamen eo tempore à Sacrorum celebratione vnquam abstinuit : morbo tamen ex superueniente febre ingrauescente; ac prætereà cancro illi inter genitalia exorto ; cùm neque Sacra facere, nec sacris Mysterijs interesse valeret; id tamen à Superiore impetrat, vt quotidie sacro Domini Corpore reficeretur; quod in ipso cellæ vestibulo genuflexus recipere voluit, vt vtroque & mystico, & litterali sensu Domino cum Centurione obtestari posset: *Domine non sum dignus, vt intres sub tectum meum.* Ab eo itaque tempore cùm tam grauiter habere cœpisset, vt diro vndique dolore corporis premeretur, tunc maximè illius patientiæ virtus enituit : neque enim vlla vnquam lamentationis, aut luctus, sed Diuinæ tantùm laudis vox ex ipsius ore toto eo tempore, audita fuit. Morbo igitur indies augescente cùm extremum sibi diem imminere non ignoraret, generali totiùs vitæ peccatorum Confessione animam expiat : quam ex Sacerdotis, qui eam exceperat, dicto tam inculpatam duxerat, vt eam nullius vnquam mortiferæ culpæ sorde labefactâsset. Tum sacro Domini Corpore, tanquam Viatico muniri postulat : quo tempore tantâ mentis humilitate, totque lachrymis à Fratribus, si quos eatenùs dicto, facto, aut improbo exemplo læsisset, veniam poscit, eorumque in supremo illo mortis articulo, in quo ad Dei iudicium profecturus erat, tam impensè opem efflagitat, vt vniuersos ad fletum compelleret. Deo insuper, pro innumeris sibi hactenùs collatis beneficijs, ac præsertim Religiosæ vocationis dono, gratias agens, circumfusos Fratres ad Diuinam ipsius benignitatem secum celebrandam, commendandam, ac laudibus extollendam prouocat. Vniuersos denique cùm ad perfectam Regulæ obseruantiam, paupertatem, rerum tolerantiam, ardentioremque Dei charitatem, Cœlestibus præmijs propositis cohortatus esset, Guardiano iubente suâ Christi Crucifixi imagine omnibus benedicit; tùm se ad seipsum colligens, animum ad Cœlestia transfert, totusq; Diuini amoris amplexibus inhęrere cœpit. Hoc quoq; tempore ad varios Ordinis Superiores litteras scribit, quibus animam suam ad Deum profecturam commendat, Catholicę Fidei Confessionem instaurat, solemnia Religionis Vota in Professione nuncupata renouat, & eorum sibi benedictionem exposcit. Sęquiebat indies magis carcinoma-

tis morbus, quo Vir Dei afficiebatur. Quamobrem ex Medicorum consilio decretum fuit, vt ferri incisione pars illa carnis tabescens amputaretur: Eam verò incisionem (vt supradictum est) tantâ animi constantiâ pertulit, vt nulla prorsus, præterquam illa Beatissimæ Virginis inuocationis vox ab eo audiretur: Sancta Maria, succurre miseris. At cùm necdum integra illa incisio esset; altera postridie repetitur, quam pari animo sustinet: ex quâ cùm se ad vitæ occasum pertrahi intelligeret, extremæ se Vnctionis Sacramento inungi poscit: quo tempore sensibus integris Sacerdoti respondet; tantámque in vultu serenitatem & claritatem insinuat, vt Angelicam potiùs quâm humanam speciem præseferre videretur. Sacro itaqúe Oleo inunctus, cùm Primam Horam Canonicam cum Sacerdote sibi adstante pleno mentis sensu ad ea vsque verba: Pretiosa in conspectu Domini mors Sanctorum eius. Sancta Maria, & omnes Sancti intercedant pro nobis ad Dominum &c. persoluisset, vnius Miserere spatio oculis in Cœlum erectis constitit. Tum quasi qui somno indulgere vellet, membra componit: nulloque omnino aut corporis motu, aut vultus mutatione editis Anno 1612. pridie Nonas Februarij, cùm duodesexagesimum ætatis annum ageret, quorum quadraginta magnâ cum vitæ austeritate, paupertate, patientiâ, charitate, atque illustrissimâ virtutum sanctimoniâ in Religione exegerat, felici tandem in Domino somno consopitur, feliciori in Cœlo gloriâ coronandus. Porrò soluta è corpore anima defuncti vultum tam serenum, ac specie decorum, carnemque ita mollem ac tractabilem, artusque ita flexibiles reliquit, vt nihil illi morte sublatum, quinimò Cœlestis quædam venustas, quæ spectantes recrearet, superaddita conspiceretur. Post consueta verò defuncto ablutionis officia à Fratribus reddita, Guardianus, qui irruentem populi frequentiam metuebat, Fratres ne sancti Viri obitum peruulgent, mox præcepto cauet. At quem Guardianus silentio premere curat, pueri Diuino œstro perciti cateruatim per Oppidum discurrentes detegunt, clamantes: Mortuus est Vir Sanctus: Mortuus est B. Ioseph. Hac voce protinùs occluduntur mercatoriæ tabernæ, cessant nundinæ, totoque ad Capucinos populo conuolante, desertum, ac velut absque habitatore Oppidum manet; solaque pauperum communem egenorum Patrem lugentium vox, ac gemitus audiebatur. Mox tam ingens populi frequentia ad Conuentum confluit, vt eo Ecclesiam, domum, hortum, dormitoria, atque omnia Monasterij loca obsidente, defuncti corpus in Ecclesiam deferri non

possèt.

posset. Interea Latinus Vrsinus, atque Oppidi Proceres à Guardiano postulant, vt ijs sancti Viri corpus exenterare, atque aromatis condire liceat. Reluctari primùm Guardianus, eò quod nullo apud nostros id vsu receptum esset; at ijs vehementiùs contendentibus cedit Guardianus; corpusq; apto in loco collocatum, cùm primùm tribus præsidentibus Medicis, à Chirurgis insectum fuit, tanta mox ex intestinis suauissimi odoris fragrantia erupit, vt eo Vrsinus Dynasta, Proceres, ac cæteri, qui præsentes aderant, maximam tum admirationem, tum animi voluptatem perceperint. Explorata primùm intestina, quæ cùm excrementis vacua essent, excrementorum loco candidum lac reddidêre. Quod cùm à Medicis magnâ rerum consideratione discussum esset; id á naturali agente in intestinis produci minimè potuisse communi tandem sententiâ consensêre. Dum itaque intestina à Chirurgo, qui Ioannes à Massacinis appellabatur, nouaculâ à corpore præscinduntur, accidit, vt nouacula in Chirurgi pollicem delapsa profundum illi vulnus infligeret: quod Seuerus Caponicus Medicus animaduertens Ioanni suadet, vt saucium pollicem in defuncti sanguinem, qui ex intestinis fluebat, statim demergat: qui consilio acquiescens, simul atque pollice sanguinem attigit, confestim persanato vulnere incolumem recepit; diuque post hæc pollex suaui odore perfusus fuit. Hæc ex sancti Viri corpore: cùm Vrsinus, Medici, ac cæteri Oppidi Proceres, qui aderant, Diuina signa oriri cernerent; ipsa corporis intestina, (corde excepto, quod sibi Guardianus vendicat) inter se dispertiuntur, ac sibi pro sacris Reliquijs reponunt: quæ deinde varijs ægrotis applicata, quemadmodum fusiùs infrà explicabitur, ijs incolumitatem contulêre. Postridie, quæ Dominica dies erat, cùm sancti Viri corpus in Ecclesiam delatum fuisset, vt ardentissimo turbarum vndique ex finitimis Leonissæ, Montis Regalis, Accumuli, & alijs Oppidis confluentium studio satisfieret; tùm etiam, vt ei iussa à Fratribus persoluerentur; mox turbæ tam immoderato in illud deuotionis impetu irruunt, vt ijs haud satis esse videretur, ipsius habitum dilacerare, capillos tondere, barbam euellere, manuum ac pedum vngues obtruncare; verùm & dentes excutere ac membra dilaniare contenderent; nisi summâ vi Corpus à Fratribus armatâ militum manu opitulante, è turbarum manibus ereptum fuisset. Falsus hoc tempore in Amatricis Oppido rumor inualuit, Leonissanos, vt Iosephi corpus raperent, inter se consilium inijsse. Quapropter Vrsinus Dynasta, vnà cum Oppidi Magistratu, omnem lapidem mouent, quò illud nostris

ereptum in Collegialem Oppidi Ecclesiam transferant: at eorum consilio Guardiano à quodam Ordinis familiari detecto, cum spe suâ frustrati essent, Conuentum armatorum militum custodiâ muniunt. Guardianus verò dum commotos animos sedare omni studio conatur; en toto spectante populo sancti Viri corpus insolito prodigio tam copiosum ex se sudorem effundit, vt vndique ex eo aquæ venæ scaturire viderentur. Eo populus exterritus, magno mox clamore à Deo misericordiam exposcere, ac sudariolis sudorem extergere. Post quintum verò ab obitu diem corpus in ligneâ capsulâ occlusum seorsim, toto Oppido postulante, in Ecclesiæ pariete tumulatur. Mox tot post obitum miraculis coruscare cœpit, vt eorum famâ permotus Asculanus Episcopus eò post duodecimum diem delegatæ Iurisdictionis Iudicem, vt de ijs diligenter inquireret, destinauerit: qui cum sancti Viri corpus exhumari iussisset, ita venustum, molle, integrum, labra rubicunda, artus flexibiles, nulloque tetro odore perfusos offendit; vt viuens potius quàm exanime videretur. Hoc modo & quinto post hæc mense elapso, à Portiâ Caietanâ Baronissâ, nonnullisque sancti Viri propinquis conspicitur. At verò cùm miraculorum, quæ ab eo post mortem Diuinâ virtute patrata sunt, tam ingens copia abundet, vt singula, historicâ narratione prosequi, nimis institutæ breuitatis metas excederet, grauioribus duntaxat, vel explicatis vel indicatis, cætera in Processibus, qui tum Spoleti, tum Amatrici, atque alijs locis de his confecti fuêre, explicanda relinquemus. Atque vt rem ab ipsius apparitionibus exordiar: Quâ horâ sanctus Vir mortalem cum immortali vitâ commutat, Neapoli Laurentio Piccardo in somnis apparet: qui cùm à Prorege in carcere detineretur, proximam ei post duos dies liberationem, quam & viuens prædixerat, pollicetur. Cæterùm quo tempore Iosephi corpus adhuc inhumatum in loculo iacebat, Andreas Lactantius Amatricensis cum Fratre Marco, ex nostris Sacerdote in eodem Amatricis Conuentu, de præclarâ illius vitâ, ac virtutibus iuxta ignem colloquebatur, eundem Iosephum hilarem, ac festiuum, post Marci terga quasi qui eo colloquio delectaretur, stantem intuetur: qui cùm tanto temporis spatio, quo ab eo planè agnosci posset, ibi perstitisset, illius tandem est oculis euanuit. Anno 1625. Michael Angelus Senensis, ex nostris Sacerdos, dormiens catarrhi fluxu nocte quadam præfocabatur: quo tempore à beato Viro sibi apparente his se verbis excitari audit: Surge, Michael Angele, ac sanctum Iosephum beatæ Virginis

Sponſum inuoca. Qui ſurgens confeſtim, cùm ſanguinis volumen ex ore eructaſſet, mox à periculo liber, nunquam deinceps eo oppreſſus fuit. Poſtremò, anno 1627. Caſtoria Deſideria, Ioſephi vterina Soror, cùm altera corporis parte paralytica iam diu in lecto iacuiſſet, Ioſephi Fratris ſibi apud Deum opem implorat; qui eadem illi nocte apparens, cum illius brachio apprehenſo illud ita fortiter perſtrinxiſſet, vt eam altiùs exclamare coëgerit, paulò poſt incolumem reliquit. Venio ad Miracula, quibus D. O. M. Serui ſui gloriam declarare voluit. Necdum ſancti Viri corpus humi conditum fuerat, cùm Clementina Amatricenſis è Nauigantium familiâ, cui filius erat Hieronymus nomine, febri, ac tam diris ceruicis doloribus laborans, vt contractis colli neruis, caput immobiliter ad humeros reflexum gereret. Hæc cùm primùm ad loculum, in quo Ioſephi corpus iacebat, peruenit, B. Viri merita inuocans, puerum fide plenâ ſuper corpus extendit; moxque fidei præmium recipit: puer enim confeſtim caput mouet, atque vndequaque flectit, febris fugatur: Demùm integrâ valetudine potitus, toto ſpectante & admirante populo, domum cum Matre redit. Hoc quoque tempore Grauina Rabina Amatricenſis, graui humeri dolore affecta, cùm Ioſephi corpus exoſculans ab eo doloris liberationem poſtulaſſet, eâ abſque vllâ temporis morâ perfruitur. Laurentius Petronius Leoniſſanus iam per decennium tam graui genuum morbo detentus fuerat, vt abſque fulcris vltrò citroque progredi non valeret; cùm primùm ipſius ſancti Viri corporis aſpectu fruitur, Cœleſtemque ipſius opem implorat, eâdem nocte Ioſephi ſuffragio incolumitatem aſſequitur, domumque pedeſter regreditur. Camillus Claretta à Leoniſsâ, continuâ febre laborans diu in lecto iacuerat; cùm Reliquijs ſancti Viri ad collum appenſis, vix Reliquias contigit, cùm à febre liber exurgit. Ioanna Laureta à Leoniſsâ, eâdem febre continuâ correpta plurima ad illius curationem remedia fruſtrà experta fuerat; vbi exiguam habitus illius particulam ſimul cum cibo ſumpſit, ab eâ nullâ temporis morâ interiectâ liberatur. Fridericus Maſſæus iam per trimeſtre continuâ febri vexatus, cùm vniuerſa Medicorum remedia minùs ſibi prodeſſe animaduerteret, ſtrophiolum, quo Ioſephi ſudor poſt mortem exterſus fuerat, ſibi magnâ cum fide applicans, ab eâ confeſtim curatur. Colaſantium puerum Amatricenſem diuturna febris, quæ comitiali morbo grauior euaſerat, miſerè cruciabat: at vix in ipſo quoque comitialis morbi ſymptomate, quo

humi ſpumans volutabatur, habitus ſancti Viri particula illi admota fuit, cùm protinùs à morbo, & à febre liber ab humo exurgit. Dominicus Mautinus Narnienſis, & Paula Niculea Leoniſſana vterque febricitans, dum Ioſephi Reliquias piè exoſculantur, mox integram incolumitatem conſequuntur. Eodem modo & Calixtus, Remigij Collis filius, & Franciſcus Antonius Galucius hecticâ febre laborantes, ſolo Reliquiarum ipſius contactu plena mox corporis ſalute potiuntur. Iacobus Vitellus Borbonenſis, altero crure claudus; ac prætereà calculis laborans; cùm ſancti Viri Reliquias ſibi admouiſſet, eodem tempore ab vtroque morbo liber emergit. Poſt hunc Hyacinthus Craſſus, & ipſe altero poplite claudicans, ſtrophiolo Ioſephi ſanguine intincto poplitem conſtringens liber, ac rectus incedit. Iphigenia Alegrana Amatricenſis ita vtrâque manu capta, vt ne quidem cibum ſibi manifeſtare poſſet, cùm poſt varia remedia incaſſum tentata, ad ſancti Viri opem implorandam animum contuliſſet; inter hæc pia ad Ioſephum vota obdormiſcens, manè liberas, atque incolumes manus ipſius interceſſione ſibi redditas lætatur. Cinthius quidam Tocius, cuius os & oculi catarrhi fluxu ita oppreſſi fuerant, vt oculis peruerſiſſimis, os illi ad aures vſque diſtenderetur; vix ſancti Viri caputio, & cilicio os, & oculi illi obſignati fuêre, cùm ijs ad priſtina loca redeuntibus, rectus illi horum membrorum vſus reſtitutus eſt. Gratioſa Leonina Amatricenſis è ſublimiori loco cadens alteram ſibi manum ita læſerat, vt oſſe perfracto & contractis neruis digiti palmæ inſeparabiliter adhærerent: plurimis verò ſex menſium ſpatio Medicorum tentatis remediis, cùm nulla ſibi prodeſſe cerneret, manu Ioſephi tumulum tam plenâ fide contingit, vt in eâ inſtaurato oſſe, ac extenſis neruis, libera illi manus reſtituta fuerit. Patientia Amatricenſis arthritico morbo ita vndique obſeſſa, vt contractis neruis nullum ſibi membrorum vſum vendicaret, hoc morbi ſtatu duos & ampliùs menſes continuis doloribus vexata, abſque vllâ ſalutis ſpe tranſegerat; cùm nocte quâdam, quâ hiſce vehementius doloribus angebatur, ſancti Viri opem è Cœlo poſtulans, eam etiam tunc primùm miteſcente, tùm paulò poſt abſcedente morbo, celerius accepit. Eodem morbo correpti Barbara Craſſia, Paulinus Vitellocius, & Ioſephus à Leoniſsâ Iunior, Capucinus Sacerdos. Reliquiarum ſancti Viri contactu perſanantur. Atq; hoc ipſo Reliquiarum contactu Ioannes Dominicus Rampinus à Chiragrâ; Laurentia Fares ab ingentium faucium tumore; Franciſcus Boſchius à poplitis luxatione;

Paula Sportiana Meuaniensis à mutilatione manus; Ioannes Andreas Pompeius membris mutilus; Mulier quædam Amatricensis curua,à neruorum attractione, nullâ temporis morâ interpositâ curati fuêre. Laurentius Paulinus Amatricensis cùm in sylua ligna cęderet, securis in alterum genu dilapsa graue illi vulnus inflixerat: cui cùm à Medico, præsertim ob spasmi metum, celeriùs remedia pararentur, Felix mater, omnibus Medicæ artis remedijs posthabitis, strophiolum Iosephi sanguine intinctum, B.Viri merita implorans, vulneri admouet: nec spe illa suâ frustrata fuit. Etenim eo ipso tempore vulnere consolidato, Laurentius opus suum incolumis prosequitur. Porrò Felix huius Laurentij Mater,cùm paulò ante genuum dolore ita afflictata fuisset, vt nec loco dimoueri posset; vbi illa eodem strophiolo obuoluit, protinùs effugato dolore liberè incedere valuit. Stephanus Pellinus è Castro S. Angeli,vulnus in fronte acceperat, quod omnibus licet remedijs adhibitis curari non potuerat; At sancti Viri Reliquijs in fronte obsignatus, mox curato vulnere incolumis euasit. Franciscus Antonius Gassanus à duplici dorsi, & dextri vberis vulnere; Petrus Angelus Amatricensis à plagâ in superiori labro acceptâ; puer demùm Ioannis Mariæ Coracini filius à mortifero gutturis vulnere, Iosephi Reliquijs adhibitis illicò persanantur. Fausta Palla, Leonissana, Garofanus eiusdem Coniux, ac puerulus eorum infans varijs vlceribus affecti, voto ad B.Virum emisso perfectam ab ijs curationem assequuntur. Maria Antonia Massiotta, Meuaniensis, cancro laborans, qui sinistram oris ipsius partem ferè integram exederat, annulo catenæ, quâ Iosephus viuens se præcinxerat, ori applicato, statim à morbo curatur. Hoc ipso adhibito Isotta Spatia, ab apostemate, quod sub dextro oculo contabuerat, confestim sanatur. Sudarioli, quod B.Viri sanguine intinctum fuerat, contactu Hieronymus infans à serpentino morbo; Felix Paulina à grauissimo genuum dolore; Antonia Carocia à colicâ passione liberantur. Hieronymæ Sirochiæ Amatricensis femur tuber quoddam putridum inuaserat; quod cùm indies excresceret, in eam magnitudinem euasit, vt quodlibet humanum caput excederet: eo verò tabescente, tam sæuus inde illi dolor exortus, vt cùm in spasmum degeneraret, in summum illam vitæ discrimen adduceret. Frustrà omnibus illa Medicæ artis remedijs adhibitis, cùm nulla alia tentanda superessent; ad Iosephum voto emisso, cùm totâ nocte præter morem obdormisset, manè fascijs solutis, mox tuber nullo pellente dilabitur; & carne consolidatâ genu pristinæ sanitati reddi-

tum cernitur. Flaminia Vbaldesca, graui in altero humero dolore affecta, cùm eo B. Viri sepulchrum pie contigisset, protinus se ab eo liberam sensit. Andreas Ciachitus à Leonissâ stomachi languore diu laborauerat: quo tempore Maximilla Soror B. Viri opem implorat, Andreas Frater à languore conualescit. Camilla Aloysia, quæ acerbo dextri brachij dolore cruciabatur, simul atque B. Viri cingulo ægrum brachium præcinxit, eodem tempore effugato dolore, brachij incolumitate potitur. Eo quoque lumbos sibi præcingentes Maria Ioanna Piccara, & Frabritius Sinibaldus Leonessani, illa à laterum; hic ab humerorum, & lumborum dolore conualescunt. Sermonia Caretta à Leonissa, sacras Iosephi Reliquias omni pietate contingens, à diutino femoris cruciatu, quo clauda incedere cogebatur, eiusdem suffragijs eripitur. Augustinus Canocius eiusdem Oppidi, qui per quinque annorum spatia monstruoso corporis tumore, ac præterea assiduis doloribus laborauerat, vix B. Patris habitum induit, atque ipsius cordis, quod Leonissæ seruatur, Reliquijs obsignatus fuit; cùm mox euanescente tumore, ac doloribus sedatis, perfectam corporis incolumitatem adipiscitur. Anno 1618. equus Laurentij Nouelli ab Amatrice, è rupe decidens, sinistram corporis coxam confregit: & licet quatuor mensium spatio diligentissimè curaretur; nihilominus cùm morbus incurabilis esset, pede claudus remansit, nec in posterum sanari potuit: & cùm septimo elapso mense, nulli vsui accommodatus, sic claudus pabulum sumeret, ex aliá rupe se denuò præcipitem dedit. At cùm ab omnibus equorum medicis medicamen omne superfluum esse diceretur, & ideò deglubendum: Mater ipsius Laurentij Iosephi memoriam reuocans, sumpto linteolo, quo sudorem à Dei famulo triduo post mortem emissum absterserat, equum toto corpore tumefactum, & semimortuum B. Iosephi protectioni commendat, & prædicto Sudario superposito recedit. Quo facto equus repentè in pedes dissiluit, primo & secundo casu coxæ fracturâ, & morbo incurabili planè liber, in posterum non solum ephippio, verùm & clitellis aptum se præbuit. Cuius rei comprobandæ studio Dominus Victorius Lancellotus, vnus ex Delegatis Apostolicis, qui præuio examine hoc miraculum approbauit, eundem equum per decem & octo milliaria, non sine stupore & deuotione ad equitandum adhibuit. Petrus Fontichij in Aprutio Ecclesiæ Præpositus, colico dolore tam acerbè affligebatur; vt cùm nullis Medicorum remediis leuari posset, ad certum vitæ occasum festinaret: quo tempore illi à nostris cingulum ex Iosephi habitu

compactum defertur: quo præcinctus, protinus mitescit dolor, ac postridie incolumis è lecto emergit. Neuę cuiquam dubium esset, quin ea curatio ex cingulo, Diuinâ illi virtute inditâ, in eum profecta esset; quinto post die, cùm cingulum, quod eatenus præcinctum gestauerat, exuisset; eisdem repentè doloribus obrui cœpit, à quibus non nisi repetito cingulo liberatur. Hoc colicò dolore Diana Ficarda Leonissana, diu exagitata, simul atque canabaceo sancti Viri cingulo præcingitur, in salutem vendicatur. Flauia Lælia ad quintam vsque diem partus doloribus cruciata, cùm fœtum edere non posset certum vitæ occasum expectabat: quo tempore Iosephi præsidium inuocans, filium mox salua, ac læsa parit. Hac quoque in sanctum Virum pietate Lucretia Riccia, diu inter partus angustias certo mortis discrimine constituta, sese feliciter à fœtu expedit. His & Delia Dionysia Leonissana, & Olympia Barasassia, & Helena Micoratia, & Virginia Massæa, fœtæ accedant; quæ Reliquias sancti Viri admotas gestantes à partus doloribus, & vitæ periculo eximuntur. Franciscus Infans Amatrici recens natus, cùm tam graui herniâ laboraret, vt illi intestina defluerent, à Patientiâ Matre ad B. Viri sepulchrum allatus, mox inde incolumis ab eá domum refertur. Pari modo & ad sancti Viri sepulchrum Franciscus è Trionis Oppido, & alter Oleander Quatroculus pueri herniæ curationem accipiunt. Quartus Vespasianus Lucius à Pedepodij Oppido, cùm à boue cornupetâ in inguine vulneratus illi intestina defluerent, B. Viri opem implorans, mox ad pristinam sospitatem reuocatur. Ab eodem herniæ morbo Vincentius Boschius, & Ioannis cuiusdam filius è Castro sancti Angeli, necdum duorum annorum pueri, cùm B. Viri Reliquias attigissent, integram incolumitatem assequuntur. In Villâ Musciani Nucerinæ ditionis Anno 1610. Margarita, filia Angeli Bernardini, cùm ferè vigesimum secundum annum attingeret, in febrem vehementissimam incidit: quo tempore cùm magis magisque per totum corpus mirabili modo crassesceret, à Physicis morbum illum hydropicum autumantibus, multis, ac varijs medicamentorum generibus, sed vanis & inutilibus curata fuit: quindecim enim annos ægritudine istá laborans, in dies postea ingrauescente, tam crasso corpore affecta fuit, vt non ampliùs mulier, sed monstrum horribile videretur; adeò vt magni dolij speciem omnibus præseferret. Præterea, cum multis, & quinque præsertim plagis aliarum maximis, ac magis patentibus, per quas intima viscera

cerni poterant, & fœtidissima, perennisque sanies egrediebatur, non sine ingenti & assiduo dolore agitaretur; tandem salutis spe destituta; postquàm tres denique annos vltra quindecim nunquam è lectulo dimoueri potuisset, cunctaque hominum medicamenta infructuosa euenissent. Anno 1631. die mensis Iulij 15. eam visere contenderunt duo ex nostra Familiâ Fratres, Paulus nempe à Meuaniâ, & Frater Eusebius à Nuceriâ: qui postquam illam ad patientiam hortati fuêre, dictus Pater sic ægram alloquitur: Cùm tibi humana remedia non prosint, ad Diuina confugere, & patrocinium B. Iosephi Capucini à Leonissâ, tot tantaque miracula operantis confugere certè debes; Cui cùm illa deuotissimè fuisset assensa, Fratres ipsi flexis genibus preces aliquas adhibuerunt. Intereà ægra mulier simul Beati ipsius, quem celebrari audierat, patrocinium implorauit. Quibus peractis illum Sacerdos exiguâ telæ parte, quâ cor B. Iosephi inuolutum fuerat, pertingens, cum Eusebio Socio discessit. At non priùs Fratres domo egressi erant, quàm infirma mulier Cœlestis medelæ virtutem experta fuit: nam corporis venæ illicò deficientes, in naturalem & pristinam formam redire visæ fuerunt: plagæ & vlcera, quibus venter scatebat, vlteriùs nec dolorem, nec putredinem attulerunt: immanis corporis crassitudo, quam domus ianua capere non poterat, vnâ cum pondere & dolore penitus euanuit. Id totum die Martis euenit: posterâ autem die, cùm venter omninò tumorem deposuisset, plagarum (quas nunquam præ ventris altitudine videre poterat) solum signum in cute relictum conspexit. Die Iouis dolore & grauedine leuata, è lecto nullo adiuuante dissiluit; ac duobus innixa baculis, quod per plures annos facere non potuerat, extra domus limen se contulit. Veneris die, quæ fuit 18. mensis prædicti, & tertia suæ valetudinis, cùm se iam vires resumpsisse agnosceret, Templum, rem Sacram auditura, petere excogitabat: at Parocho dissuadente, die tandem Dominico, qui ipsius mensis fuit 20. nullius ope itineri se commisit, nulloque postea egens præsidio domum egressa, postmodum Templum, campos, & culturam, vt ante morbum fecerat, ac si nunquam ægrotâsset, omnibus obstupescentibus repetere visa fuit. Alexander Bocanegra Leonissanus, & Paulus Grassus Amatricensis Odontalgiâ ad insaniam vsq; laborantes, ille B. Viri iecoris particulâ; hic eiusdem molari dentibus admoto, à morbo persanantur. Leo à Monte Leone miraculorum, quæ ad B. Viri Reliquias quotidie patrari audiebat, incredulus, has morborum curationes humanæ potiùs virtuti adscribendas puta-

bat; cùm repentino capitis morbo tam acerbè cruciari cœpit, vt cùm nullâ illi diu noctuque quies esset; & humanæ artis remedia illi potiùs dolorem augerent, quàm minuerent, mox B. Virum inuocare, mox vt eius Reliquiæ adferantur, exclamare; mox lachrymis ab eo suæ incredulitatis veniam petere. Tandem sancti Viri Capucio Capiti ipsius imposito, cessat capitis dolor; ac suopte periculo, quâ pietate Dei Seruorum signa accipienda, ac interpretanda sint addiscit. Eodem quoque sancti Patris Capucio, Pompeio Piccaro Amatricensi, qui eâdem cephalalgiâ laborabat, capitis incolumitas redditur. Comitiali morbo Iosephus, Remigij Collis filius, Narniensis, tam grauiter afflictabatur, vt eo ter, quaterque in die obrueretur. At harum Reliquiarum virtute protinus sanatur. Strumis præterea Carolus Mautinus Narniensis, & Semidea Amatricensis laborantes, haud alio præterquàm sacrarum huiusmodi Reliquiarum remedio, ab ijs incolumes emergunt. Ab ischiadico morbo tam acriter Margarita Angela, & Valentina Piccara Amatricenses premebantur; vt ne quidem gressum mouere possent: quo tempore sancti Patris sibi reliquias adhibentes postulatâ incolumitate perfruuntur. Anno 1635. filia Petri Antonij Genuensis, Mediolani Nummularij, Virgo Monialis Professa ex Capucinarum Familiâ in S. Caroli Cœnobio Vrbis Placentinæ, annorum ætate 22. die 14. Iulij grauissimis doloribus toto corpore afficiebatur: morbo autem ingrauescente mense Nouembri tam vehementi cruciatu affecta fuit, vt contractis neruis pedes lateribus iungerentur; & talem in modum brachia se contraxerunt, vt instar arcus ad humeros se conuerterent. Manus adeò in pugni formam se coarctarunt, vt nullâ humanâ facultate, ac medicaminis virtute dissolui possent. Hisce doloribus detenta, nullâ parte dimoueri poterat: & dum ab alijs mouebatur, dolore ingenti afficiebatur. Medicamina sicut semper frustranea; sic morbus à Medicis incurabilis fuit habitus. Verùm cùm octo menses tali pacto impedita, salutis spem abiecisset; Serenissima Ducissa Parmæ Heroïna Cœnobium petijt; vbi Virginis audito morbo Abbatissam docuit, vt ægrota B. Iosepho à Leonissâ tot miracula patranti se commendaret. Abbatissa igitur Serui Dei effigiem à Dominâ Constantiâ Picedâ Fontanâ, Parmæ Heroïnæ à cubiculo acceptam, Virgini sacræ detulit: quam ostendens hortabatur, vt depicti Patris intercessionem expeteret. Ægra die 19. Martij 1636. die Lunæ Maioris Hebdomadæ, quâ doloribus magis vexabatur, summâ animi propensione, ac pietate B. Iosephum exorauit, vt in tot cruciatibus sibi

præstò esset. His propemodum oblatis precibus, internâ quâdam ac spirituali voluptate se repleri visa fuit; animo sibi certò ducens, B. Iosephi meritis perfectam sanitatem sibi restituendam. In quâ sententiâ persistens, B. Viri gratiam implorare non desinebat, firmè constituens, velle singulis annis eius vigiliam panis & aquæ ieiunio, eiusque diem festum, quâ fieri posset veneratione celebrare. Et cùm in dies internum gaudium experiretur, maiori suffultà fide, credebat propediem morbum abscedere: hoc pacto sanandi credulitate auctâ, Beatum orabat, vt in proximam Paschatis solemnitatem sanitatem restitueret, vt benevalens, Missæ sacrificio interesse posset. Hac in petitione perseuerans, interiùs sensit preces non fore irritas. Quare die Sabbathi Sancti, quò magis dies crescebat, eò magis lætabatur, sibi suadens, B. Iosepho intercedente, perfectâ sanitate potiri. Quo die tandem aduecto, qui fuit 22. prædicti mensis, vix solutis Campanis, earumque percepto sonitu, attracta membra se dissoluerunt, crura, brachia, & manus dimoueri cœperunt, & deuotâ hilaritate imbecillitatem superante, sacris duabus Virginibus innixa, nullo affecta dolore strata deseruit, pedibus constitit, D. O. M. gratias egit, Intercessoris patrocinium recensuit; & cunctis Monialibus obstupescentibus, ad Templum, Paschatis solemnia celebratura, se contulit: cuius membra licet tamdiu impedita, & sensu carentia fuissent, adeò solida, firma, & soluta redierunt, vt morbi præteriti nedum signum reperiatur. Franciscus filius Ioannis Mariæ Bassoli à Carpro Anno 1636. grauissimo epilepsiæ morbo laborabat, cuius octies, & decies in die, sæpè & duodecies symptomata patiebatur. Et quamuis varijs medicaminibus curaretur, singula tamen inania fiebant. Postquam circa mensem tot in angoribus versatus fuit, ægroti Pater humana auxilia desperans, & Diuina tantùm exoptans, Patrem Ioannem Baptistam Estensem Capucinum, quem iam, dum Mutinæ Ducatus habenas moderabatur, suum Principem naturalem agnouerat, sibi adeundum constituit. Cui cùm filij ægritudinem narrasset, eius opem suppliciter exorauit. Quod pius Pater accipiens, tùm parentis, tùm filij miseratione motus, statim ad ægrotum festinat; quem postquam breui ac miti sermone exhilarauit, flexis genibus beatum Iosephum, suum peculiarem patronum pro infirmi valetudine deprecatus; aquam deinde, quæ os quoddam sancti Viri tetigerat, potandam præbuit: vnde ægrotus tam frequentibus symptomatibus minimè obnoxius, firmior in

posterum factus fuit. De hoc certior factus Pater Ioannes Baptista, quarto die ægrum visurus redijt; cuius ex salutis progressu spem perfectæ valetudinis concipiens, B. Iosephum vehementibus precibus orandum duxit. Et cùm infirmi Parens vltrà preces pro filij incolumitate fusas, vouisset cum argenteâ imagine, vnà cum filio B. tumulum inuisere; aquam prædictam denuò præbuit, & sequenti die bis tantùm: die verò Dominico semel cadere visus est. Fugato tandem morbo B. Iosephus apparuit dicens; in diem Iouis futurum Christi Corpori sacrum, se planè confirmatum fore. Interim non ampliùs cadens, non alio quàm angore solito affectus fuit. Christi tandem Corporis die adueniente, vt sanctus Vir prædixerat, sanitatem recepit; quam summo rerum Opifici, suoque Patrono acceptam referens, semper in posterum ab hoc morbo, Deo annuente, liber fuit. Marchesana Amatricensis, S. Augustini Tertiaria, primùm sinistræ, tùm vtriusq; auris auditu carens, pleraq; ad earum curationem remedia contulerat; quæ cum vana, ac inutilia probâsset, ad Cœleste Iosephi remedium confugit, ipsiusq; iecoris, & habitus particulam strophiolo, quod eiusdem sanguine intinctum tulerat, inuolutum surdis auribus alligat. Post hæc vix secundâ vel tertiâ horâ elapsâ, ingentem in auribus, velut rotæ, quæ celerrimè vertitur, strepitum percipit, quo totius illi corporis compago commoueri videbatur. Eo verò strepitu cessante, & surditas cessat, & aures illi ad voces distinctè percipiendas aperiuntur. Martha à Castro S. Angeli, mulier nonagenaria, obtusæ penitùs auris, cùm post sacrarum S. Viri Reliquiarum contactum, aquam, in quam Reliquiæ demersæ fuerant, secum domum asportasset; & antequam ad quietem decumberet, Iosephi sibi è Cœlo opem implorans, eam guttatim sibi in aures instillari curâsset; mane exurgens integro auditus sensu perfruitur. Franciscus Massutus puer, vtroque ita lumine orbatus, vt nihil in oculis, præter albuginem præferret; cùm Anno circiter 1622. ab Antoniâ Matre, ad B. Viri sepulchrum perductus fuisset; dum pro eo Mater preces cum lachrymis fundit, aqueum is primùm humorem guttatim ex oculis stillare, tùm copiosè effundere, ex quo subobscurè res intueri poterat: demùm perfractâ oculorum membranâ, vnde lacteus ac sanguineus humor effluere visus; inde perfectum illi oculorum lumen erumpit. Alcinæ à Turre ex catarrhi fluxu oculi ita caligauerant, vt luce penitus careret. Quamobrem catenæ, quâ Iosephus viuens præcingi solebat, annulum nacta, vbi pias ad eum multo cum lachrymarum imbre preces fudit, eo

ſibi oculos obſignans, mox lucem recipit. Dominicus à Puteo, & mulier quędam Amatricenſis, altero lumine capti, cùm ille præfato catenæ annulo oculum contigiſſet; & hæc vino, quo Ioſephi oſſa lota fuerunt, ſibi lumina aſperſiſſet, vterque mox ad lumen reuocatur. Oleandrum Quatroculum puerum, vtroque oculo cœcum, cùm in veſpere mater B. Viri impenſiùs ſuffragijs commendâſſet, manè claro lumine omnia videntem offendit. His & alij accedant vtroque lumine orbati, qui ad ſancti Viri Reliquiarum contactum lumen recepêre. In his in Proceſſu enumerantur Patienza puella Ioannis Lucidi filia, Nancidonia Palla Amatricenſis, & Ioſephus de Maximis Amatricenſis, ſex annorum puer; qui vel ex ſolo ſepulchri contactu bis repetito, integram oculorum lucem receperunt. Petrus Paſchalis; qui trium menſium ſpatio, in Trionis Oppido ita inſanæ mentis fuerat; vt eum ſæpè vinculis alligari neceſſe eſſet: cum Amatricem ad B. Viri ſepulchrum vi perductus fuiſſet, vix per horæ quadrantem iuxta illud commoratus, ſanæ menti redditur; atque eâ deinceps vſque ad obitum potitur. Bartholomæus Meſſanienſis iam à multo tempore inſaniens, quem vix vincula tenere potuerant, ad ſacrarum Reliquiarum aſpectum, ac impoſitionem, ſtatim ad mentem redit. Idem & alteri à Vallona Oppido dementi contigit, ad ſanam mentem harum Reliquiarum contactu ad mentem reuocato. Hoc modo & Philippa à Monte Leone, & Lucia Leoniſſana à phreneſi liberantur. Lucia Lazzari Leoniſſana ob ſobrini cædem extra mentem acta, cùm in inſaniâ perſeueraret ad B. Viri Reliquias, quæ Leoniſſæ aſſeruantur, ducta, ijsque obſignata, non modò ad mentem reuocatur; ſed & â febre, quâ laborabat, eodem tempore curatur. Franciſcus Romulus à Leoniſsâ iam diu à malo ſpiritu poſſeſſus, qui cùm in Fratrem Franciſcum à Leoniſsâ ex noſtris Sacerdotem, qui ſecum B. Viri Reliquias gerebat, fortè incidiſſet; nequam Spiritus in eum, tanquam ſuæ Pacis perturbatorem, verbis inuehi cœpit: quem Franciſcus, cùm ſacris Reliquijs capiti obſeſſi impoſitis ad exitum prouocaſſet; ſtridere ille primùm, ſpumare, obſeſſum exagitare: demùm poſt vnum, aut alterum diem, liberum hominem relinquere cogitur. Sancia Mercurij Maſſari vxor, & Diaris à Fondo Viſſi, vtraq; iam pridem à Dæmonæ obſeſſa, cùm Leoniſſæ Viri Dei Reliquias veneratæ fuiſſent, nefarij ſpiritus erumpentes, egreſſus ſigna dedêre, liberasq; mulieres deſeruêre. Porphyria quoq; Ioannis Maſſari vxor, ab infeſto Dæmone nuper obſeſſa, maturè Sacrarum Reliquarum contactu liberatur.

Poſtremò Lucia à Monte Leone, & Olympia è Sale Oppido, Dæmonico faſcino alligatæ, ſacras Reliquias venerantes, à Diabolico vinculo ſoluuntur. Ludouicus Hieronymi Morelli filius, qui Ioſephi vaticinio natus, ab eo Ludouici nomen acceperat, cùm deſperatá penitus ſalute ægrotaret, B. Viri Reliquijs obſignatus ſtatim perſanatur. Chryſoſtomum Monutiam à Leoniſsâ cum morte colluctantem, velut mortuum Parentes lugebant: quo tempore cùm vittâ ex B. Viri habitu præciſâ ægri caput à noſtris præcinctum eſſet, paulò poſt à morbo liber & incolumis è lecto ſurgit. Hoc pacto Dominicus Carmellanus Narnienſis, Pompeius Picardus Amatricenſis, Paulus Nouellus, Baptiſta Lombardus, Santus de Amicis, Hiacinthus Tranſius, & Ioannes Baptiſta Caponius Amatricenſis; quorum penitus deſperata ſalus erat, ſacrarum Reliquiarum impoſitione ad ſalutem reuocantur. Poſt hoc Ioannes Petronius Leoniſſanus, Maria Antonia à Caſtro ſancti Ioannis, ad Medicorum deſperationem ægrotantes; & Bartholomæus Angelus vnius anni infans, qui non tam moribundus, quàm mortuus credebatur, voto pro ijs ad B. Virum emiſſo conualeſcunt. Lucretia Vitellotij Georgij vxor, Meuanienſis cùm febri continuâ correpta plurimos in ægritudine dies duxiſſet, tandem è vitâ exceſſit. Iam decem poſt illius obitum horæ effluxerant, cùm illi funera parantur; Dominicus quidam Camaſſeus, qui Ioſephi catenæ annulum, quo pleraque iam miracula patrata fuerant, domi aſſeruabat; eos ad B. Viri opem implorandam prouocat; annuloque ſtatim allato, cùm tota Domus familia humi proſtrata, Ioſepho pro mortuâ excitandâ vota obtuliſſet; ac piè Dominicam Orationem cum Salutatione Angelicâ perſoluiſſet; Dominicus annulo in aquam demerſo, illius aquæ paululum in defunctæ os ſtillat: quo facto mox oſcitat defuncta, frigida membra caleſcunt, albeſcunt manus, rubeſcit vultus, ac tandem lumina aperiuntur, & à mortuis excitata, pulsâ febri conualeſcit. Poſt hanc Carolus Virginiæ Amatricenſis filius, cùm ex vtero Matris mortuus prodijſſet; & cunctis in eum, quæ ab obſtetricibus adhiberi ſolent, experimentis tentatis, omni vitæ ſenſu carere probatum eſſet, in lecto componitur, vt primo quoque tempore ſepulturâ donetur. Interea Mater, quæ Ioſephi in eo partu, ex quo moritura credebatur, opem experta fuerat; ſupplex ab eo tantùm filio vitę poſtulat, quoad ſacrâ Baptiſmatis vnda frui poſſit. Iam quartâ ab illius partu horâ effluxerat, cùm B. Viri Reliquias, quas etiamnum ſibi impoſitas geſtabat, mortuo filio applicari iubet: quo tempore dum tota

domus familia vnà cum Matre piam obſecrationem ad B. Virum fundunt; en infans in vitæ ſignum vagitum edit: moxque ſacro Baptiſmate intinctus, cùm in eo Caroli nomen ſortitus eſſet, ad biennium vſque vitam produxit. Præter hæc pleraque alia B. Viri miracula enarrantur, quæ ad Crucis, quam is viuens Leoniſſæ in Portâ Vinearum erexerat, contactum patrata fuêre. Huius namque Crucis particulâ collo appensâ, Dominicus Luciæ Lauretæ filius febricitans; Eliſabetha Pipia membris trunca, Conforti Leoniſſani filia clauda, Micinella Pulcinia, & Maximilla Ciachetta dentium diu dolore afflictatæ incolumitatem aſſequuntur. Quibus & alia quamplurima addi poſſent, quæ ſcripto minimè excepta fuerunt. At præclarum illud, quod Medicorum iudicio Diuinum comprobatum fuit: ipſius enim ſanguis, qui in vitreâ ampullâ penes S. Saluatoris Sodalitium Leoniſſæ aſſeruatur, tam recens, rubicundus, ac liquidus conſpicitur; perinde ac ſi eâ die ex illius venis hauſtus eſſet. Quo planè & Dei gloria, & B. Viri apud homines ſanctitas in dies illuſtrior apparet; vt qui Diuina hæc in Ioſepho miracula ſuſpiciunt, ad altiorem eorum contemplationem emergant. Obijt Vir Sanctus Anno 1612.

Fr. THOMÆ ATRIENSIS, MAGISTRI NOVITIORVM

VITA, ET GESTA.

RATER THOMAS ATRIENSIS, Neapolitanæ Prouinciæ Sacerdos, Vir ad miraculum pius, & ad Nouitiorum educationem ijs omnibus virtutibus inſtructus, quæ illuſtriorem in eo munere adminiſtrando, morum Magiſtrum reddere ſolent, ita ſuâ virtutum laude hanc Prouinciam cumulauit; vt ipſius nominis gloriam nulla vnquam obliuio delere, nulla ſæcula conticeſcere valeant. Hic cùm Nuceriæ Paganorum quæ Vrbs eſt Campaniæ, Nouitiorum curam ageret; nihilque in extremo ante ieiunium Quadrageſimale die obſonij, præter caſei modicum, in cœnâ Fratribus reliquum eſſet, vni ex Nouitijs, qui inter Nobiliores Neapolitanæ Vrbis Familias cenſebatur, præcepit, vt Pſalmos Graduales pro benefactoribus deuotè recitaret. Paret ille confeſtim. Quid inde? Talai Princeps, qui nullâ eatenus Eleemoſynarum

largitione Capucinos prosecutus fuerat, eâdem horâ Diuini (vt idem post hæc fassus est) numinis impulsu permotus, Capucinis cœnam ministrat. Hic denique cum admirabili vitæ austeritate, perpetuæ Orationis studio, ac perfecto Regularis obseruantiæ cultu, posteris omnibus preluxisset eâ die ac loco, quæ sibi ob summam erga Beatissimam Cœlorum Reginam religionem à Domino postulauerat; nimirum Sabbathi die Beatiss. Virgini Sacro, atque in ipso Neapolitano Conuentu Immaculatæ eiusdem Conceptioni dicato, magnâ cum sanctimoniæ famâ post se relictâ, vitæ cursum peragit Anno 1583.

Fr. FABRITII CAMERINENSIS,
MAGISTRI NOVITIORVM
VITA, ET GESTA.

FRATER FABRITIVS CAMERINENSIS, Picenensis Prouinciæ Sacerdos preter alias animi virtutes, quibus abundè preditus erat, tam eximiâ honestate præstabat, vt oculorum demissione, vultus pudore, corporis compositione, verborum ac morum honestate, & mulierum omnium fugâ, quàm preclarè illa ei in animo inesset, facilè demonstraret. Magistri Nouitiorum aliquamdiu maximâ cum laude in S. Angeli Prouinciâ munere functus, cùm in Picenum redijsset, Mateliæ non sine Sanctimoniæ famâ diem supremum obijt; cum in morte Demonem Dei illi odium persuadentem fortiter repulisset. Mense post mortem elapso, Guardiano apparens, Cœlestem gloriam se à Domino assecutum narrat. Obijt 1584.

FRATER LVDOVICVS à SVLMONA Concionator, ac Magister Nouitiorum, in Aprutiensi Prouinciâ magnis ob vitæ innocentiam, morum disciplinam, Regulę obseruantiam, atque omnium Euangelicarum virtutum exempla, laudibus effertur: cùm eò innocentiæ peruenisset vt cum auibus Cœli luderet, moriens, in splendidi fulgoris modum, à Nouitio Aquilano è viuis emergere cernitur, Anno 1588.

FRATER SECVNDINVS ASTENSIS FRATRVM CAPVCINORVM MAGISTER NOVITIORVM. 5 6

Fr. SECVNDINI ASTENSIS, MAGISTRI NOVITIORVM

VITA, ET GESTA.

FRATER SECVNDINVS ASTENSIS, Sacerdos, Vir omnium virtutum odore fragrans, ex honestâ illius Vrbis familiâ satus, cùm primùm Iuuentutis florem attigit, maturè illum Deo in Capucinorum Religione consecrauit. Ab ipsis suæ conuersionis incunabulis summarum virtutum fundamenta iaciens, ijs tam præclaram deinde Regularis perfectionis molem superstruxit, vt inter præstantiores, atque illustriores illius Prouinciæ Viros omnium voce censeretur. Carnis enim primùm maceratione tantopere excelluit vt perpetuo corpori bello indicto, illud tanquam hostem quotidianis loris perstringeret; neque communibus contentus, cùm Dominicam flagellationem flagris ad sex vel septem horarum spatia protractis, antiquâ apud nos traditione constare accepisset; tùm ad Dominicæ Passionis memoriam, quam sedulò in animo versabat; tùm etiam ad ampliorem corporis castigationem, captatâ occasione, in quadam Beatissimæ Virg. Æde noctem totam pernoctans, nudato corpore flagellationem ad Matutinum vsque tempus protendit. Rursus, cùm hanc Domini flagellationem celebrare vellet, in Insulam Sepurtano, quæ nullos incolas habet, adnauigat; nauiculario que septem horarum spatium præscribit, quo peracto ad eum redire debeat. Ibi inter dirutos Cœnobij alicuius parietes, copiosos ob Dominicæ Passionis memoriam lachrymarum imbres ex oculis fundens, longam flagellationem instituit; quam cùm ad septimam vsque horam produxisset, tam ex eâ languidus euasit, vt ferè exanimis ad Conuentum redierit. Hanc ille Dominicæ Passionis flagellationem tam Cacodæmoni exosam affirmabat, vt cùm eum sæpe aliàs aggressus esset, inuidi Cacodæmonis minis, ac terroribus impeditus integram vix vnquam absoluere potuerit. Carnem quoque crebris ieiunijs præter consueta institutis confodere; membra quotidianis laboribus defatigare; corpus denique vigilijs, & alijs vitæ austeritatibus ita extenuare consueuerat, vt myrrhæ fasciculum ex omnibus veræ pœnitentiæ amaritudinibus collectum sibi collegisse, atque inter vbera collocâsse videretur.

Tam ſedulo Orationis ſtudio in Deum ferebatur, vt nullum illi ab Oratione tempus vacuum eſſet: quanquam verò longas, nocte præſertim in rerum Diuinarum contemplatione vigilias duceret; tantâ nihilominus in eâ Diuini ſpiritus ſuauitate fruebatur; vt neque vllâ corpus ſomnolentiâ grauaretur, neque ex orationis diuturnitate animi moleſtiam contraheret: quin ſæpè binas ac ternas horas eodem in loco fixus, atque immobilis conſiſteret. His tandem virtutum vniuerſitas ſuccedit, quæ tàm prçclarè in Secundino elucebat, vt totiùs Regularis obſeruantiæ, atque Euangelicę perfectionis ſumma eſſe videretur. Vigueriæ cùm peſtis graſſaretur, inſignis huius Viri charitas, & patientiâ effulſit: plurimis enim ex noſtris eâ tabe infectis, cùm omni ſtudio & charitate miniſtrâſſet, eâdem quoque ipſe correptus, tantâ animi alacritate morbi illius moleſtias tulit, vt cùm noctes vndecim vi morbi prępeditus, inſomnes duxiſſet, in his Diuinas ſemper laudes decantaret: ex quo tandem conualeſcens, in Aquitaniam mittitur; vbi ob pręclaram vitæ ſanctimoniam, ad Nouitiorum Magiſterium vocatus, tot nouis Tyronibus virtutibus prælucet, vt ſola Magiſtri vita, diſcipulis omnium virtutum diſciplina eſſet. Contigit etiam aliquando, vt ex Tyronibus quidam, dum ignem ex ſilice excutere nititur, quo extinctam Eccleſiæ lampadem accendat, fruſtrà pyritem percuteret. Cui Secundinus: Quid (inquit) in igne excutiendo tantopere laboras? en ignem. Cumque lampadis ellychnium ſuâ manu ad ignis flammam compoſuiſſet; ecce ex ellychnio extemplò flamma erumpit, quę ardentem lampadem pręſtat. Neque hoc tantummodò; ſed & alijs quoque ſignis Deus ſerui ſui ſanctimoniam declarare voluit. Mariam enim quandam iuuenculam, quæ in Fibini Liguriæ oppido iam quadriennio diutinâ quâdam ægritudine laborauerat, pallio ſuo contegens, priſtinæ incolumitati reſtituit. Alterum quoque puerum Bartholomæum nomine, ab elephantiæ morbo Pinarolij ipſius oratione curatum ferunt. Cum igitur in Aquitaniæ Prouinciâ, in Nouitiorum educatione nondum curſum explêſſet, Toloſæ diutino morbo correptus eſt; in quo pręclara patientiæ, ac veræ ſanctimonię teſtimonia poſteris reliquit, & tandem ad extremum vitę occaſum eſt perductus. Dies erat pervigiliæ Dominici Natalis celebris: quo tempore Nouitius ex ſuis quidam Ioſephus nomine, vt Magiſtrum iam ad finem vitæ tendentem exhilararet, clarâ voce illi Eccleſiæ verba, quæ eâ die decantantur

occinere cœpit: *Hodie scietis, quia veniet Dominus; & manè videbitis gloriam eius.* Quæ cum Vir Dei audisset, tanto mens illius gaudio affecta fuit, vt Iosephum rursùs ea verba repetere coëgerit. Tum in strato sedens, quasi ea ex ore Angeli accepisset, tot obortis lachrymis Deo ex animo gratias agere cœpit, vt adstantes Fratres magnâ tum pietate, tùm voluptate afficerentur. Eam siquidem Domini Natalis diem sibi postremam expetierat, atque à Deo postulauerat. Quare cùm totum illud peruigilium in Dei laudibus consumpsisset, Dominici Natalis diem, vti priùs sæpè prædixerat, hinc emigrans, cum Domino celebrat, Anno 1589. Vix autem ipsius obitus rumor per Vrbem diffusus, cùm maxima protinus populi multitudo ad illius funera conuenit; & quem viuentem verum Dei seruum probauerat, debitum defuncto honorem & venerationem persoluit.

Fr. DIONYSII ALETINI,

MAGISTRI NOVITIORVM

VITA, ET GESTA.

FRATER DIONYSIVS ALETINVS Concionator, cùm plurimis in Hydruntinâ Prouinciâ virtutibus floreret, potissimùm tamen honestate, & castimoniâ ita effulsit, vt communis omnium fama illibatæ virginitatis dono præditum fuisse, prædicauerit. Virginitati verò tanta morum honestas, tantus mentis candor, tanta rerum Diuinarum, ac præsertim cùm Sacrosancto Missæ Sacrificio incumberet, lux & sapientia, tanta in omnibus pietas comes accedebat, vt multiplici illius virtute perspectâ, maturè tum ad Nouitiorum curam, tum etiam ad varios huius Prouinciæ honores, & administrationes vocatus fuerit. Regularis obseruantiæ, si quis alius vnquam, acerrimus propugnator fuit. Inter hæc Dei Verbum maximo charitatis æstu prædicans, vberem semper animarum fructum Deo referre consueuerat. Tantam quoque ipsius Oratio apud Deum vim sibi vendicauerat, vt maris tempestatem, oratione ad Beatissimam Virginem directâ, mirabiliter sedauerit. Ex Romanâ tandem Vrbe, quò ad quædam Prouinciæ suæ negotia pertractanda missus fuerat,

rediens, cùm Luceriam Apuliæ Vrbem appulisset, supremo morbo correptus, Cœlestia, Clarâ Maluindâ Mattiolensi, insignis Sanctimoniæ Tertij Ordinis S. Francisci Moniali spectante ac prædicante, penetrauit. Anno 1589.

Fr. BARTHOLOMÆI CAESENATIS, MAGISTRI NOVITIORVM, VITA, ET GESTA.

RATER BARTHOLOMÆVS CÆSENAS, Sacerdos, illustris sanctimoniæ Vir; Hic Sacerdotio inunctus, vnà cum altero illius Vrbis Sacerdote tàm effrænem vitam ducebat, vt nullis vterque sceleribus parcerent. Inter hæc tamen corruptissimæ vitæ scelera, quidam illi erga Beatissimam Deiparam Religionis igniculus animo inerat, quo eam quotidie Hymno illo: *Stabat Mater dolorosa, &c.* venerari consueuerat. His itaque turpioris vitæ tenebris immersus, dum aliquando solitam precationem orat, in mentis excessum raptus, in igneum pelagus se deportari videt: in quod demersus, cùm acrius à flammis cruciaretur, circumspiciens, amicum Sacerdotem eiusdem pelagi flammis obrutum animaduertit. Inter hos ardentes pelagi fluctus, dum miser præ dolore exclamat; en Beatissima Virgo è Cœlo delapsa manum porrigit; eumqúe è pelago eductum, his verbis affatur: Bartholomæe, quandoquidem tam grauiter meum, ac Dei filium tuis sceleribus læsisti; hinc si saluus optas emergere, illius te conspectui adstare, atque ab eo criminum veniam poscere oportet. Cùm primùm igitur coram Dei filio Bartholomæus apparet, confestim ab eo duris verbis reijcitur; à Deiparâ verò confortatus, iterùm ad Iudicis pedes supplex seipsum prosternit: à quo rursùs vultu iracundo expulsus, nihil præterquam suæ damnationis sententiam à Iudice expectabat; cùm illum Beatissima Virgo secum assumptum ad Filium ducit; qui Beatissimæ Matris precibus permotus, eidem hac conditione ignoscit, vt præterita peccata pœnitentiâ deleat, ac vitam in meliorem commutet. Post hæc ab excessu rediens, cùm literas à Fratre accepisset, quibus certior fiebat, amicum Sacerdotem, eo planè tempore, quo hæc illi visio manifestata fuerat,

glande oppetitum repentè interijsse, meliori apud se consilio inito, ad Fratrum Obseruantium Familiam aduolat; in quâ, cùm aliquot annorum spatio religiosam vitam duxisset, demum arctioris disciplinæ studio ad Capucinos se confert. Hic tamen Bartholomæus, cùm negligentiùs virtutum studia, ac præsertim Regularem obedientiam prosequeretur, periculi à Deo in somnis admonetur: dum enim communi orationi vacat, leui quodam sopore oppressus, Romam sibi proficisci videbatur; sed cùm viam ignoraret, en puer egregius illi protinùs obuiam fit, qui se illi itineris ducem exhibet, ac per angustam semitam, horridaqúe loca, ad inferorum tandem barathrum (vt ipsi videbatur) deducit. Quapropter Bartholomæus altis infaustum hunc diem gemitibus deflebat; antiquaqúe Deiparæ auxilia animo repetens, ipsius tunc impensiùs patrocinium implorabat, cùm tenuem lucem lucis radium sibi illucescere vidit, post lucem vox ab eo audita, clamantis: Bartholomæe, egredere, & veni. Statimque è lacu Diuinâ quâdam virtute euectus, almam Dei Matrem conspicit, quæ his eum verbis compellat: Festina, Bartholomæe, ac me præeuntem sequere. Ab eâque in magnificam quandam Regiam perductus, in eâ Dei Filium vnâ cum duodecim Apostolis conuiuantem cernit. Protinùs Beatissima Virgo tres illi eduliorum lances suis operculis instruendas, Christi, & Apostolorum mensæ apponendas porrigit. Duas porrò ille lances cùm satis apposite componeret, tertiam nullo vnquam pacto ita concinnare potuit, quin semper ineptè in alteram partem penderet, atque edulium effunderet. Monebat Beatissima Virgo, vt diligentius lancem componeret: at cum is nullâ ratione rectiùs eam concinnare valeret, atque hoc modo lancem Dei Filio epulanti obtulisset; ab eo grauiter tam incompositæ lancis increpatur. Graui igitur hac Christi Domini increpatione, quæ visum conclusit, cùm Bartholomæus tremebundus è somno euigilasset, eodem tempore Diuinitus totius huius visus mysterium, ac declarationem accepit; tresque illas lances Christo offerendas, tria, Paupertatis, Castitatis, & Obedientiæ vota esse; tertiam denique, quam Bartholomæus tunc quidem rectè componere non poterat, obedientiæ votum præseferre. Hoc itaque visu Vir Dei adeò in morum correctione, ac virtutum omnium studio profecit, vt non modò obedientiæ, sed & totius Regularis obseruantiæ deinceps exemplar fuerit. Nam præter Dominicos dies, in quibus communi cum alijs escâ fruebatur, reliquos, aut panis, & vini ieiunio consecrare, aut cibo vacuos præterire consueuerat.

Carni tam acre bellum hoc tempore indixit, vt eam horrido cilicio domaret, diris verberibus, præter consuetum, cæderet, nudis tabulis, cùm ei quiescendum esset, exciperet, tamque parcum illi somnum indulgeret, vt ad tertiam vsque non ampliùs horam quietem extenderet: reliquam verò noctis partem sacris vigilijs, quas in oratione, & lachrymis, rerumque Cœlestium contemplatione insumebat, velut legitimo sempiterno tribueret. Humilitate verò, paupertate, mansuetudine, patientiâ, suiipsius contemptu, & cæteris animi virtutibus, in quibus Euangelicæ perfectionis studium consistit, tantopere pręcellere visus, vt Nouitiorum illi tandem educatio credita fuerit. Has animi virtutes, ac potissimùm Orationis studium, cùm Satan nimis ægrè ferret, varijs eum modis aggreditur. Cùm enim Ferrariæ in Ecclesiâ post Matutinas Horas de more oraret, Satan, grandioris asini formâ assumptâ, orantem calcibus aggreditur; ac tamdiu fugientem prosequitur, quoad ille plerisque calcibus elisus, in cellam se conferret. Rursùm, cùm in Choro orat, tantus aliquando in eum irruit sopor, vt cùm eum nullâ vi, aut ratione superare posset, in cellam dormiturus se contulerit. Vix autem lodicem complicat, cùm sub eâ ingentem colubrum caput efferentem conspiciens, sub eo statim Dæmonem delitescentem agnoscit. Cui Bartholomæus: Iam (inquit) ô Satan, inter nos paciscamur: Tu in hoc strato dormies; ego verò Ecclesiam oraturus repetam. Sæpius quoque à Dæmone illusus, festinatò Ecclesiam repetens, astus illius deludit, minas paruipendit, atque ad præstantiora se virtutum studia in dies magis ac magis extendit. Hinc tam Cœlesti sapientiâ præditus erat, vt cùm primùm quemquam Religionis habitu donaret, nùm in Religione constans, vel instabilis futurus esset, citrà dubitationem prædiceret. Prophetico hoc illum à Deo spiritu donatum, inde quoque perspectum fuit, quod Episcopatum Germano cuidam ex nostris Fratri prædixit. Puerum quoque à stomachi languore liberat. Cumque Bononiensem Prouinciam plurimis virtutibus, ac vitæ sanctimoniâ illustrasset, plurimosque suæ virtutis æmulatores reliquisset, senio ac austeritatibus consumptus, ad immortales concessit Anno 1592.

***

Fr. HILARIVS CEBENSIS, PEDEMONTANVS, MAGISTER NOVITIORVM.

FRATER HILARIVS CEBENSIS, PEDEMONTANVS, Sacerdos, in Genuensi Prouinciâ Vir virtute præclarus, cùm multos in Nouitiorum educatione, magnâ cum prudentiæ, ac virtutum laude, annos consumpsisset, sæuâ lue Pedemontanam Regionem occupante; dum ardentioris Charitatis æstu incensus, peste laborantibus, simul cum Hieronymo à Vigueriâ Socio ministrat, eodem morbo consumpti, præclarum vitæ finem sortiuntur: quorum suffragia post mortem ad mulieris obsessæ opem implorata, eam à Dæmonum potestate vendicarunt.

Obijt anno 1598.

FRATER MATTHIAS A CONCHA FRATRVM
CAP. MAGISTER NOVITIORVM.

Fr. MATTHIAE A CONCHA, MAGISTRI NOVITIORVM *VITA, ET GESTA.*

FRATER MATTHIAS à CONCHA, Sacerdos, puer Ludouici nomine in ſacro Baptiſmate donatus, mira à Parentibus inſtillata pietatis rudimenta hauſit: adoleſcens verò, cùm nonnullas parentum capras paſceret, ita ſe ab adoleſcentię vitijs immunem ſeruauit, vt nulla in eo vitij labes deprehendi valeret. Quinimò, cùm vigeſimum ætatis annum attigiſſet, ſponſam illi à parentibus ex inito contractu paratam, tanto animi faſtidio recuſauit; vt nec ſponſam intueri, nec illius ædes ingredi voluerit. Ludouicus igitur, cum perpetuam Deo caſtitatem vouere decreuiſſet; ne ea iterum in diſcrimen pertraheretur, patris domum deſerens, in quoddam Fratrum S. Dominici Cœnobium ſe confert, ijsqúe ſtudioſè per biennij tempus famulatur. Eo expleto, Clericalem habitum indutus ſeſe ad litteralia ſtudia confert; in quibus tot breui tempore profectus dedit, vt & ludum litterarium aperiret: Sacro autem Sacerdotio inunctus, ſacram Ædem S. Antonio Abbati dicatam, piorum eleemoſynis inſtaurat, in eâ quotidianæ Miſſę Sacrificia offert; atque in hanc intempeſtâ nocte ſecedens, cùm plerasqúe in Oratione horas inſumeret; Deo tandem intus inſpirante, trigeſimum iam ætatis annum agens, ad Capucinorum ſe gremium transfert; & ſub Matthiæ nomine in Seraphicis S. P. Franciſci caſtris militare incipit. Quàm aſperâ hic vitæ auſteritate, nouum ſpiritualis vitæ tyrocinium auſpicatus fuerit, perpetua ferè ieiunia ad panis & aquæ inediam contracta, quotidianæ flagellationes cruore redundantes, aſperrima cilicia, quibus implacabile carni bellum indixerat, duræ ſuper nudas tabulas cubationes, breuiſſimus ſomnus, prolixæ vigiliæ, quæ vſque adeò carnem exſiccauerant, vt ſola cutis oſſibus adhęreret; atque aliæ corporis macerationes, abundè teſtantur. Quot verò inde animo virtutes pullularent, haud facilè referri poteſt: hinc tam profunda in eo humilitas elucere cœpit, vt honores ac dignitates ſibi oblatas non ſolum refugeret, verum & ab his ſummopere abhorreret. Sui quoque abiectione, ac deſpectu ita delectabatur, vt cùm propter ſanctimoniæ famam iam vbique

de eo euulgatam ad eum populi confluerent; eo tam grauiter afflictabatur, vt in vberes sæpè lachrymas erumpens, has Cacodæmonis insidias, & grauiores persecutiones appellaret. Hinc mira Viri patientia pullulabat, quam semel acri ac mordaci Prælati alicuius reprehensione (qui, num famæ acta respondeRent, periculum facturus ad eum accesserat) exceptus, probatam reliquit. Perfectam hanc Viri patientiam quædam animi magnitudo consequebatur, quâ contra aduersos rerum casus ita communiebatur; vt quicquid mali accidisset, sibi encomium adscriberet. Hanc quoque læta rerum paupertas, simplicitas, animi candor, quo de nullo malum vnquam suspicari poterat, ardens quædam ad omnia virtutum studia cupiditas; potissimùm verò sedulum, & infatigabile orationis studium comitabatur; in quo cùm integras interdum noctes insumeret, haud tamen eo exsaturari vnquam videbatur. Porrò huius Viri oratio tota lachrymosa, & gemitibus plena erat, quæ cùm in Dominicæ Passionis meditationem vt plurimùm ferretur, eum plerumque ad extaticos raptus compellebat. Hinc nonnunquam eo orante, velut accensæ faces in Ecclesiæ tecto ardere visæ, quæ ardentem huius Viri orationem significarent. Ex hoc tam assiduo orandi studio, velut ex consortio sermonis Dei, tam copiosa in Matthiæ animo Diuinitus lux indita fuit, vt & ipsa, quæ futura erant, Diuinâ reuelatione prænosceret. Hieronymæ Cicarellæ è Iuliani oppido, Filio in Belgium contra matris voluntatem pertinaciter proficiscere volenti, graui eum in Belgio ægritudine corripiendum: quâ tametsi incolumis domum rediturus esset, breui tamen post reditum tempore superstitem futurum prædicit. Casertæ cùm creditam sibi Vir Dei Nouitiorum curam ageret, ex his quidam cùm carnis tentationes, quas nunquam Magistro aperuerat, se ferre posse desperaret, discessum ab Ordine cogitabat. Hunc Matthias in Conuentus syluam aliquando secum ductum, dum mundi & carnis illecebras fugere, ac Diaboli tentationibus obsistere docet, virentem quendam herbarum syluestrium cumulum manu indigitans ait: Vides, Fili, quàm pulchra, quàm pinguis, quamque oculis iucunda est illa herbarum massa, quæ tamen tàm citò arescit. Huic prorsus simillimæ sunt mundi, carnisque voluptates; de quibus Dauid Psalm. 89. *Manè* (ait) *sicut herba transeat, manè floreat, & transeat: vespere decidat, induret, & arescat.* At si in solâ earum breuitate tota carnalium voluptatum

pernicies sisteret, malum planè tolerabile esset: Verùm cùm sub his dira serpentis venena lateant, quæ æternum animæ interitum parant; quid hîc periculosius esse potest? Fili, tu ipse iudica. Id verò, vt ipso rerum experimento certius addiscas, nonullas ex densâ illâ massâ tibi herbas collige, quas ad me perferes. Procedit Nouitius: cumqúe iam vt herbas euelleret, massæ manum admouisset, tres in eâ colubros vnà agglomeratos cernit; quorum Nouitius aspectu territus, in ijs Mundi, Carnis, & Diaboli insidias agnoscit: qui dum inter carnis voluptates delitescunt, suo propius accedentes veneno inficiunt, æternumque illis interitum moliuntur. A tentatione igitur liber, stabilis deinceps in Religione permansit. Iuuenem quendam Capuanum, mulierem sibi ad turpes vsus enutrire cogitantem, durius increpat, intimas animi cogitationes aperit, Capucinorumque Religioni adscribendum prænunciat: quod quàm Prophetico spiritu prędixerit, breui rei euentus probauit. Andreæ Massarum in Hispaniam proficiscere cogitanti, futurum naufragium præsignificat; ac tandem, rem Deo aliter disponente, accidit, vt ex Neapolitani Proregis triremibus, quibus Andreas in Hispaniam vehendus erat, nonnullæ grauissimâ maris tempestate iactatæ, naufragio perierint. Hieronymæ Columnæ filio, qui Hipponij deinde Dux fuit, grauissimè ad mortem ægrotante, breui illum ad pristinam incolumitatem rediturum annunciat. Duratiani mulierem iam diu phrenesi laborantem offendens, pro eâ genuflexus vnà cum Socio Beatissimæ Virginis Litanias persoluit; moxqúe ad Coniugem: Amice, inquit, ne te diutina hæc vxoris ægritudo conturbet: octauo enim necdum elapso die ad mentem, & incolumitatem reuertetur. Nec dubia res fuit: ea siquidem ante octauum diem, mente & corpore sana, Deo liberatori, & Viro Dei gratias reddit. Francisca Raëma, cùm pro filio febre grauiter ægrotante, Viri Dei apud Deum opem imploraret, hæc ab eo audit: Quid, mulier, pro puero rogas? reuertere, iam puer conualuit; eumqúe cum primùm domus tuæ limen attigeris, trocho ludentem offendes. Credit illa, puerumque ante domus fores incolumem, ac ludentem conspicit. Idem verò puer, cùm iterum post triennium ægrotaret, ad eum Matthias accedens, his matrem verbis alloquitur: Francisca, puer ad meliora vocatur: fine, vt Cœlestium se puerorum agmini adiungat; puerque octauo post hæc die ad superos euolat. Huius quoque Franciscæ filiam, Elisabeth nomine,

cùm eam attentius aliquando intuitus fuisset, quamuis valetudine potiretur, breui IESV Christo sponso suo in Cœlo associandam præmonet; quæ paulò post repentino morbo correpta, ad Cœlestem sponsum migrat. Huic denique Franciscæ, quæ ob Viri zelotypiam graues ab eo molestias patiebatur, celerem eius obitum prænunciat. Carolo de Cardonas, Laudis Marchioni masculam prolem suâ oratione impetrat: at vxoris mortem prædicit, filiumque suâ benedictione muniens, non mundo, sed Deo famulaturum præsignificat: qui cùm primùm adoleuit, se Deo in Clericorum Regularium, qui Theatini nuncupantur, Religione consecrauit. Postremò, Antonio à Quatriâ, Neapolitanæ vrbis Iudici, quem breui moriturum Diuinâ reuelatione acceperat, contulit; vt neglectis huius sæculi honoribus, quasi quotidie moriturus, veros à Deo honores exoret. Qui breui acutâ febre correptus, omni cum pietate vitam cum morte commutat. His quamplurima miracula succedunt, quibus D. O. M. serui sui sanctitatem illustrare voluit. Cùm enim magna frugum inopia Neapolitanum Regnum occupasset, Fratresque in Casertæ Conuentu, vbi plurima tunc Nouitiorum turba alebatur, pane carerent, Matthias arcam panariam, in quâ nec panis frustulum supererat, grandioribus panis placentis suâ oratione plenam reddit. Hac ipsâ famis tempestate, cùm pauperibus fame pereuntibus, is pultem sibi in mensâ appositam, ad pauperum alimoniam contulisset, ea Diuinâ virtute ita aucta & multiplicata fuit, vt pauperum turbam aleret. Antotonio de Alois, Casertano Benefactori, dolium vino vacuum, Crucis signo in fronte consignans, plenum reddit. Rursus, Franciscæ Raimæ, Casertanæ vappam in generosum conuertit; ac paulò post vinum in altero dolio multiplicat. Hæc ipsa Francisca, cùm faucibus graui anginâ occupatis ad lethum aliàs properaret, Crucis signo à sancto Viro accepto, statim conualuit. Similiter cùm in eiusdem hortulo Iuuenem quendam ex altæ arboris culmine in terram prolabentem cerneret, IESV nomine inuocato, illæsum prorsus, ac sospitem reddit. Tertiò quoque, cùm Horatius de Alois, huius Franciscæ coniux, ab agasone verbis lacessitus, fustem Matthiâ præsente, tam grauiter illius capiti illisisset, vt illud protriuisse crederetur, suâ Vir Dei oratione, ac sancti Nominis IESV inuocatione, ita illum ab ictu illæsum seruat, vt nec vllum vulneris signum in capite appareret. Fabritium de Alois octo iam mensium spatio quartana febre

laborantem, Centurionis Euangelio super eum lecto, à febre liberat. Elisabethæ Crispinæ pedissequa, diutinâ sex annorum paralysi afflicta, post orationem, & Crucis signaculum ab eo ipsius fronti impressum; nec non sacræ ceræ Agnum eiusdem collo appensum, mox à paralysi libera, & incolumis è lecto surgit. Princeps Casertanus ad Medicorum desperationem ægrotans, à sancto Viro post orationem, manuum impositione sanatur. Lucij quoque Caprij Nobilis Casertani filius, quem boa morbus ad certa funera rapiebat, cùm ab eo signum Crucis in fronte accepisset, his verbis compellatur: Fili, Beatissimæ Cœlorum Reginæ gratus esto, perpetuâq; illam veneratione amplectere: ab eâ siquidem tibi vitæ beneficium confertur. Protinusq; boæ pustulę euanescentes, puerum sospitem reliquerunt. Octauius de Albinâ, grauissimâ febre laborans, dubiam vitę spem Physicis relinquebat; cùm Vir Sanctus noctu preces, & lachrymas Deo pro ægrotantis salute offerret, is contra Medicorum expectationem Diuinâ virtute salutem consequitur. Mariam Octauij cuiusdam filiam, ad mortem ægrotantem, absens sua oratione sanat. Nonnullo post hęc tempore elapso, Aurelia prefatæ Mariæ mater grauissimâ ægritudine oppressa, certa futurę mortis signa ediderat, cùm Matthias, ad eam accedens, eo conspecto pedissequa exclamat: En Matthias, en Matthias. Eâ voce ægrotans, quæ morbo consopita iacebat, velut è somno euigilans, caput attollit; tum vestes postulat, summâque omnium admiratione è strato exiliens, obuiam Viro Dei procedit; atque ad illius pedes prostrata, eiusque apud Deum opem implorans, conualescit, ac perfectam breui incolumitatem adipiscitur. Angelus de Alois, cùm ad tertiam hecticę febris speciem, in quâ solidæ corporis partes resoluuntur, tandem peruenisset, à Medicis velut insanabilis certæ neci adiudicatus fuerat; quem cùm Matthias consolatus esset, post Beatissimę Virginis Litanias pro eo persolutas, aquam, quâ sitim extinguat, ab eo postulat. Affertur aqua: bibit Matthias: atque inde discedit. Angelus verò, qui Viri sanctimoniam non ignorabat, illud aquę residuum deposcit; multâq; fide fretus ebibit, conualescit, ac tertiâ post hęc die incolumis è lecto surgit. Antonia de Alois ab infantiâ lunatica, cùm nullo vnquam remedio curari potuisset, Matthiæ precibus commendatur: qui sacris Beatissimæ Virginis Litanijs recitatis, vbi ter illam in fronte Crucis signo consignauit, ac Deo sanandam à Matre tulit, eam protinus incolumem prętstat. Alter eiusdem Familiæ Camillus de Alois, colico doloré pregrauatus, à Dei Seruo eodem Crucis

ſigno communitus, ſtatim in ſalutem vendicatur. Quartus etiam Horatius de Alois, qui graues cum nonnullis ſimultates gerebat, cùm omnem in ſancti Viri precibus vitæ ſuæ ſpem collocâſſet; accidit aliquando, vt ſecundâ noctis horâ, dum pro eo Vir Dei in Eccleſiâ orat, is domum rediens in hoſtes incideret: qui dum illum aggredi, & vulneribus confodere parant; en Matthias repentè inter illos apparet, qui ſuauibus verbis eos ab hominis cæde reuocans, Horatium ſuperſtitem ſeruat. Idem Horatius, cùm Matthiam aliquando menſâ accepiſſet, dum criſtallinum vas vino plenum eidem hauriendum porrigit, illud è manibus elapſum in pauimentum lapide ſtratum eliditur: quo tempore Vir Dei Horatio: Ne metuas (inquit) nullum vas damnum patietur. Vas autem in ſolum perlatum, perinde ac ſi pila eſſet, è lapide reſiliens, integrum ſuſcipitur. Huius domus Procurator, Iulius nomine, cùm propter neruorum contractionem vix moueri poſſet, Centurionis Euangelio à Viro Dei ſuper eum lecto, eodem tempore perſanatur. Tiberius à Vineâ, Nobilis Caſertanus, acutâ febri ad extremum vſque ſpiritum laborans, cùm à ſancto Viro Crucis ſigno iuuari popoſciſſet, eo accepto, protinùs à febre curatur. Hoc modo Fauſtina de Gennaſijs, quæ acutiſſimâ febre correpta magno in vitę diſcrimine verſabatur, Scipionis Falechi, iudicis Sorrentini filius paralyticus; & Ludouicus Ieſualdus, cuius alterum oculum ingens quidam tumor occupauerat, ſigno Crucis ad incolumitatem reuocantur. Iulia Caſelana faſcino dementata, ad Virum Dei confugiens, cùm IESV nomen in chartulâ ſcriptum ab eo accepiſſet, mox ad mentem reuocatur. Pleraſque huiuſmodi chartulas, & Serui Dei habitus ſegmina, cùm Ruffinus à Binuniano ex noſtris Sacerdos ſecum in Calabriam detuliſſet, his quamplurimos ægrotos perſanatos fuiſſe teſtatur. Inter hos Frater Gratianus à Moromanno, ex noſtris Laicus, qui triennij ſpatio blaſphemiæ ſpiritu tam grauiter tentatus fuerat, vt ſibi inter inferos verſari videretur; cùm hoc habitus ſancti Viri præſegmen ſibi adhibuiſſet, mox ab eâ tentatione liber, ſummâ deinceps ſpiritus pace potitur. Idemq; cùm graui herniâ laboraret, eiuſdem ſegminis contactù ab eâ liberatur. Poſt aliquot tempus cùm Cæſar Lucretiæ Pelegrinæ filius in morbum incidiſſet, Lucretia ſancti Viri mantile ægroti capiti imponens, mox ſanum recipit. Accidit verò, vt cùm Cęſar ad vigeſimum propè annum accederet, rurſus ægrotare cœperit, & morbo ingraueſcente ad extremam vitę lineam properaret: quo tempore lethargo correptus conſopitis ſenſibus, nullam vitæ

 ſpem

ſpem integram relinquebat. Igitur extremùm ægrotanti mantile imponitur; quo contectus paulò poſt Virum Capucinum deſpecto habitu indutum, ſibi apparentem cernit; qui cùm coram Beatiſſimâ Virgine genuflexus ab eâ mantile accepiſſet, eo Cæſaris caput contegit: quo contactu cùm ægrotus aliquantiſper è morbo recreatus, ac ſibi redditus videretur, mox vtriquè, & Beatiſſimæ Virgini, & Capucino Viro, quem Matthiam eſſe agnouerat, ſe ad Capucinorum gremium euolaturum pollicetur. Cumque matri, Beatiſſimæ Virginis, & Matthiæ viſionem narraſſet, eodem temporis momento perfectæ incolumitati redditus, ad Capucinos euolans, Deo ac Beatiſſimæ Virgini votum exoluit. Eliſabetha Caracciola, graui capitis vertigine ſeptem annorum ſpatio vexata, ſolo beati Viri manus contactu ab eâ liberatur. Alteram quoque mulierem Neapolitanam Lucretiæ Ieſualdæ affinem, quæ iam biennio phreneſi laborauerat, cùm Vir Sanctus ſacro Chriſti Corpore pauiſſet, perfectam illi à Beatiſſimâ Virgine incolumitâtem impetrat. Poſtremò dum Matthias vnà cum Pacifico Salernitano, eximiæ virtutis Viro, Sueſſam proficiſceretur, præcedebat Matthias, Completorij horam exoluens; quo tempore ingens coluber ex arbuſto erumpens, tranſuerſum ſe illi in viâ præbet. Iam ad eum Pſalmi nonageſimi verſiculum peruenerat, in quo legitur: *Super Aſpidem & Baſiliſcum ambulabis, & conculcabis Leonem & Draconem.* Quapropter illâ Dei promiſſione fretus, colubrum intrepidus calcat, iterquè ſuum proſequitur. Cumque Pacificus colubrum, vt inde aufugeret, baculo contingeret, viuentem quidem animaduertit, verùm iam virtute proſtratum, vt Matthiæ pes omnes illi vires ademiſſe videretur. His, atque alijs quamplurimis ſignis, quæ Dei virtus per ſeruum ſuum operabatur, quandoquidem per omnes ferè Neapolitani Regni plagas illius ſanctitatis fama diffundebatur; eò fiebat, vt cum eum per Oppida tranſire contingeret, populi agminatim ad eum confluerent, ac velut ſanctum venerarentur: tam enim ardens erga illum erat populi deuotio, vt comprimentium turbarum, quæ ipſius habitum in fruſta certatim præſcindebant, vix interdum periculum euaderet. Is verò ſæpè exclamans, & lachrymas fundens, indignaquè de ſeipſo prædicans, turbas à ſui veneratione cohibere conabatur. Verùm id fruſtra: quo enim ſuiipſius magis deſpectum alijs perſuadere nitebatur, eò maiori illum omnes honore proſequebantur. Quamplurimis itaque,

magnâ

magnâ cum virtutum ſanctimoniâ annis in Religione ductis, cùm Vir Dei ad vltimam huius vitæ lineam accederet, tertiumq; ante obitum diem, qui à Ioue denominatur, ſacris Myſterijs celebratis, integrum incolumis duxiſſet, in ipsâ ſequentis diei luce, repentino morbi ſymptomate corripitur; Moxque Medici conſilio venâ inciſâ, ab eâ ſanguis emittitur, qui in vitreâ ampullâ aſſeruatus, tam liquidus ac rubicundus poſt illius mortem integri menſis ſpatio conſpicitur, vt eâdem horâ è venâ eductus videretur. Cùm igitur ob nouum ſymptoma ſacrum Miſſæ Sacrificium eâ die offerre Deo minimè potuiſſet; Domini ſaltem Corpore ſe refici poſtulat, totumque illum Feriæ ſextæ diem in Dei laudibus inſumit; dieq; obitus ſui prænunciato, vix ſacro Extremæ Vnctionis Sacramento inunctus, illuceſcente die in Caſertano Conuentu ad æternæ lucis, quæ occaſum neſcit, diem euocatur; quod multis Cœleſtium ſignorum argumentis non obſcurè comprobatum fuit. Tanta enim mox populi frequentia ad Conuentum confluxit, tantoq; deuotionis impetu in eius corpus ferri viſa, vt facilè illud præ immoderato pietatis æſtu diſcerpſiſſet, niſi Caſertanus Princeps eò cum armatâ militum manu accedens, ſe corporis cuſtodem exhibuiſſet. Triduò igitur corpus inhumatum, ter quoque illud tunicâ indui oportuit; tot enim eo tempore turba in fruſta habitus diſſecuit, ac quæcunque illius olim vſui ſeruierant, deprædata fuit: ſuauiſſimus quoque odor ex ipſius corpore effundebatur, palliumque, quo Vir Dei vigintiquinq; annorum ſpatio vſus fuerat, à Marcello Pignatello Nobili Neapolitano aſſeruatum, eandem odoris fragrantiam exhalabat. Eodem etiam odore ſuaueolet ſanguis ex illius brachio ante obitum expromptus, decimoq; poſt ſancti Viri obitum anno, in die Paraſceues colliqueſcere videtur. Quo verò tempore ſancti Viri corpus in feretro iacebat, Eliſabetha Caracciola, Caſertæ Principiſſa quæ diuturnum ſtomachi languorem paſſa fuerat, à Sacerdote ſancti Viri manu Crucis illi ſigno in pectore formato, mox ſe à ſtomachi languore liberam prædicat. Hoc modo Virginia Gambacurta à diutino capitis dolore liberatur. Horatius Coſcia, qui ſancti Viri Capucium à Fratribus dono acceperat, cùm grauiſſimè colico dolore torqueretur, vix illud ſibi renibus adhibuit, cùm pulſo dolore incolumis euaſit. Poſt hæc illud ipſum Aſcanio Minutulo, qui graui febre laborabat, imponens, illum eodem temporis momento reddit incolumem. Eliſabetha Criſpina, iam biduo partus doloribus cruciata, cùm ſancti Viri pallium ſibi humeris impoſuiſſet, mox partum

fœliciter absoluit. Lucretia verò de Alois, quæ mortuum fœtum in vtero gestans, in certo mortis discrimine versabatur, cùm se B. Viri cingulo præcinxisset, salua protinùs mortuum fœtum enititur. Carolus Aquauiua, Principis Casertani Germanus, pessimâ anginâ correptus, mortique à Physicis adiudicatus, Matthiæ habitus segmine consignatus, aquâque, eo panno intinctâ, epotâ, postridie à morbo liber, Physicos summâ admiratione afficit. Marco Antonio de Gennarijs, puero trium annorum, ad mortem vsque ægrotante, cùm Faustina eius amita Matthiæ illi suffragia deprecaretur, Ludouica Mater ad puerum accedens, extremum illum spiritum agentem credens, mox exclamat: En Marcus Antonius expirat. Cui puer: Necdum (inquit) mater, expiro: Matthiam enim à Conchâ, Capucinum mihi adstantem intueor, qui his me verbis affatur: Marce Antoni, si vitam expetis, Caputium meum, quod apud Faustinam amitam est, tibi impone, & viues. Porrò, nec Matthiam vnquam puer nouerat, nec ipsius Caputium apud Faustinam asseruari intellexerat; sed qui dat intellectum paruulis, vt serui sui gloriam manifestaret, hæc puerum videre atque eloqui dedit. Allato igitur Caputio, simulatq; ægrotanti puero impositum fuit, confestim morbus mitescit, ac breui incolumitas redit. Paula Ascanij Preiti filia, ob copiosum sanguinis vomitum, in maximo vitæ discrimine versanti, cùm Matthiæ costa gutturi alligata fuisset, perinde ac si eâ sanguinis quoque vomitus alligatus fuisset, eo confestim cessante, Paula ad pristinam incolumitatem redit. Gregorius Salernitanus ex nostris Laicus, tam putridum in naso vlcus gerebat, vt nullis vnquam medicamentis curari, aut leuari potuerit: Quare Matthiæ habitus præsegmen, vlceri admouet; moxque è nasi fistulâ os quoddam, & cum eo fœtens sanies dilabitur, vlcusque absque remedio persanatur. Postremò frater quidam ex nostris, cùm diu graui carnis tentatione pulsatus esset, simul atque subligaculum, quo Matthias ad herniam constringendam vsus fuerat, sibi adhibuit, ita à tentatione liber fuit, vt deinceps nunquam eâ vexatus fuerit. Sic nempe decens erat, vt qui in seipso olim castitatem fouerat, eam quoque in alijs tueretur. Obijt Vir Sanctus Anno 1599.

Fr. FRANCISCI A MESSAPIA, MAGISTRI NOVITIORVM

VITA, ET GESTA.

FRATER FRANCISCVS à MESSAPIA, Sacerdos, vitam duxit tot virtutibus excultam, vt perfectum quoddam B. P. N. Francisci simulacrum videretur: tantâ enim interioris hominis simul & exterioris venustate fulgebat; tantâ in res Diuinas pietate; tanto in Regularem obseruantiam zelo; tanto in proximorum ædificationem studio; tantâ erga superiores obedientiâ; tantâ in cæteros charitate, humilitate, reuerentiâ; tantâ in verbis circumspectione; tantâ denique in rebus omnibus moderatione ferebatur; vt quid in eo reprehendi posset, nemo penitus videret. Quapropter maturè ad Nouitiorum educationem vocatus, cùm eo munere triginta quinque annorum spatio functus esset, innumeros ferè virtutis alumnos, & sui imitatores efformauit. Vitæ austeritatem cùm Franciscus reliquis virtutibus adhiberet, perpetuo cilicio, crebrisq; verberibus carnis petulantiam domans, vix nudas illi tabulas ad breuem somnum indulsit; nullum denique austeritatis genus fuit, nullum, tametsi laboriosum virtutis opus, cui is omni studio non incumberet: Orationem tamen potissimùm familiarem sibi comitem adiunxit; cui cùm plerisque diei ac noctis horis vacaret, Diuinas quoque in eâ reuelationes accipit. Cuidam Nouitio sæculum repetere decernenti, mortis periculum prædicit: qui à Religione secedens, tribus in eum catapultis explosis, vix mortem effugit; moxque Francisci dictorum memor, iterum ad Capucinos redit. Neriti quoque Ducissam, quæ febri, ac grauissimis laterum doloribus torquebatur, solo Crucis signo adhibito, protinus ad pristinam incolumitatem compulit. Demùm cùm obitus sui diem & horam præsignificâsset, Frentani Salentinorum, claro apud Fratres sibi sanctimoniæ nomine comparato, morti corporis exuuias ponit Anno 1600. quo tempore Carolus Firleus, Vsiani Archipresbyter, viam, quæ Frentano ad Monasterium ducit, in visu splendidam, & clarissimis luminibus vndique septam conspicit. Cuius rei causam ignorans, cùm per eam ad monasterium processisset, Franciscum eâdem horâ ex humanis excessisse audit.

Fr. ANTONIVS CAMERTES,
MAGISTER NOVITIORVM.

FRATER ANTONIVS CAMERTES, Sacerdos, in Picenti Prouinciâ Vir fuit omni virtutum genere ornatus; qui cùm diu Nouitiorum Magisterio prę clarâ cum virtutum laude functus esset, sæpeq; illius oratione suauis Dei prouidentia Fratribus in extremâ necessitate constitutis adfuisset, & cibos ministrâsset, sanctè in Domino quiescit Anno 1601. Dæmonibus, etiam post mortem, formidabilis.

Fr. ANDREÆ A VILLA ECCLESIÆ, SARDI,
MAGISTRI NOVITIORVM
VITA, ET GESTA.

FRATER ANDREAS à VILLA ECCLESIÆ, Sacerdos, Vir plurimâ virtutum laude conspicuus, cùm à puero B.P.N. Francisco dicatus, Minorum Conuentualium habitum solâ ex deuotione gereret, tam pręclara in eâ ætate vitæ prェludia instituit, vt mollem sæpè lectum refugiens humi cubaret, teneras carnes flagello attereret, indusia & calceamenta respueret, ac nudis pedibus incederet. A pecuniâ verò ita abhorruit, vt munuscula pecuniaria, quæ illi à parentibus offerebatur, penitus recusaret. Panem, & cętera edulia, quæ ex domestico penu sibi vendicare poterat, in pauperes distribuebat. Diuinis semper Officijs intererat. Missas deuotè audiebat: Parentesque, vt omni domesticę rei curâ Deo relictâ, sacro Missę sacrificio quotidie interessent, non pueri, sed senis instar, seriùs cohortabatur. Denique feriæ sextæ ieiunia, quæ in B. P. N. Regulâ pręscribuntur, puerulus obseruabat. His cùm virtutum floribus pueritiam atque adolescentię partem exornasset, decimumseptimum annum agens, in Hetruriâ, Capucinorum, quos perfectos Seraphicę Regulæ obseruatores audierat, Congregationi adiungitur.

Optatâ

Optatâ igitur Religione potitus, tam ingentes in omni virtutum genere ſtatim profectus edidit, vt nullus humilior, nullus pauperior, auſterior nullus, nullus denique Regulari obſeruantiâ eo præſtantior eſſet. Orationis verò potiſſimum ſtudium ita familiare habuit, vt in eâ maiorem diei, & noctis partem inſumeret. Perpetuam ferè in ſolitudine vitam agens, Cœleſtem potius cum Deo, quàm cum hominibus vitam ducebat. Hinc frequentiùs mentis exceſſibus in oratione fruebatur. Cum Zepherino Bergomenſi Generali Commiſſario in Sardiniam profectus, & ad Nouitiorum curam, & educationem vocatus, tantâ eo in munere vitæ auſteritate, paupertate, Regularis obſeruantiæ perfectione, oratione, ac virtutum omnium ſplendore nouis hiſce Tyronibus præluxit, vt ſe illis, non verbis ſolùm, ſed illuſtrioribus etiam vitæ exemplis, veræ virtutis magiſtrum ac normam præberet: Neque enim ijs (Apoſtoli conſilium ſecutus, qui Rom. 15. ait: *Non enim audeo aliquid loqui eorum, quæ per me non efficit Chriſtus in obedientiam gentium verbo, & factis:*) aut laboris, aut auſteritatis, vel pœnitentiæ opus exantlandum præcepiſſet, niſi illud ipſum cum ijs ipſe quoque explendum ſuſcepiſſet. Frequentiores hoc tempore cùm mentis exſtaſes pateretur, contigit aliquando, vt cum Vallis Eccleſię Gubernatorem inuiſeret, is piam quandam Beatiſſimæ Virginis imaginem excellentius depictam, ac ſerico velo obductam tunc retegeret; quam vt Andreas conſpexit, protinus in genua procidens, tamdiu ante illam extra ſenſus raptus cernitur, quoad veſpere incumbente ſocij operâ ab ecſtaſi reuocaretur. Rursùs Saſſari in Cathedrali Eccleſiâ, à mente aberrans nonnullis horis immobilis ante ſacrum Altare conſpicitur. Ea porrò Andreæ conſuetudo erat, vt cùm ſacra illi Myſteria celebranda eſſent, ea longâ priùs oratione anteuerteret: oblato verò Sacrificio, orationem ad tertiam vſque horam protraheret: quo tempore, vt plurimùm ab omnibus ſenſibus abſtractus, Diuinâ tantum actione fruebatur. Cùm autem miraculorum gratiâ cohoneſtatus fuerit, nonnulla eorum certâ fide probata referre libet. Antiochi Cani Vallis Eccleſiarum ciuis filius, febri laborans, cùm tabellam quandam, in quâ initium ſancti Euangelij ſecundum Ioannem ſcriptum erat, ab Andreâ acceptam ſibi adhibuiſſet, ſtatim à febre conualuit. Andreas, Ioannis Antonij Pintonij filius, trium annorum puer, acutâ febre iam triduo laborans, deſperatâ valetudine, ad vitæ occaſum ferebatur; quo tempore Andreas à Patre accerſitus puerum inuiſit; cingulum ſuum illi oſculandum præbet; manumque capiti impo-

nens, aquâ benedictâ aſperſum mox incolumem reddit. Huius Ioannis Antonij vxor, iam diu partus doloribus cruciata, cùm ab Andreâ ſacrum Agnum cereum accepiſſet, ſibiq; collo appendiſſet, mox fœtu enixo, à dolore liberatur. Denique cùm tanta in Vrbe Vallis Eccleſiæ eſſet Andreæ ſanctimoniæ fama, vt ad eum ægroti confluerent, quotquot ab eo vel ſigno Crucis. vel manus impoſitione, vel ſacro Agno cereo donabantur, optatâ incolumitate fruebantur. Cæterùm inter ſancti huius Viri reuelationes ea refertur, quâ Ioannis cuiuſdam Piſani, qui moriens quandam pecuniæ ſummam ad Conuentus ædificationem legauerat, animam à Purgatorijs pœnis liberam Cœlum conſcendentem conſpexit. Rursùs, cùm Fratris Petri de Arboreâ germanum Fratrem adhuc puerum aliquando obuium haberet, illum ſua Illuſtriſſimæ Societatis IESV nomina daturum, prænunciat. Hic tandem, cùm virtutis, ac ſanctimoniæ ſtadium ad mortem vſque percurriſſet, Saſſari ad mortalis vitæ metam pertingens, æternæ, omnium opinione, brauium conſequitur Anno 1602.

***

FRATER BENEDICTVS RHEGINVS FRATRVM
CAPVCINORVM MAGISTER NOVITIORVM 62

5

Fr. BENEDICTI RHEGIENSIS, MAGISTRI NOVITIORVM VITA, ET GESTA.

FRATER BENEDICTVS RHEGIENSIS Concionator, ex nobili Paganorum Familiâ ortus, cùm in ipsâ adoleſcentiâ, in præclaras quaſdam honeſtatis, pietatis, manſuetudinis, ac multarum præcocium virtutum gemmas, ætate necdum ad virtutes integrâ pullulâſſet; eas, cùm primùm ad Religionem acceſſit, tam copioſo ac perfectô aliarum virtutum cumulo auxit, vt non immeritò in eâ, Benedicti nomen & rem ſortitus fuerit. Nihil in eo, præterquam angelicum, & religioſo dignum Viro conſpiciebatur: atque adeò vtriuſque hominis compoſitione fulgebat, vt totum, quod ex Adæ generatione contraxerat, Religionis regeneratione in eo deletum eſſe videretur. In omnes cùm charitate effuſus eſſet, ſibi tantùm auſterus erat: cæteris lenis & miſericors, in ſeipſum duntaxat durus, atque immitis. Omnibus denique omnia cùm fieret, ſibi tantùm nullus euaſerat. Huic mentis humilitati, cùm perpetua quædam ſenſuum mortificatio, morum honeſtas, vitæ integritas, animi ſimplicitas, manſuetudo, patientia, orationis ſtudium, ac mira in Deum pietas accederent, nihil quod ad perfecti atque Euangelici hominis conſtitutionem neceſſarium eſſet, in eo deſiderari videbatur. Hoc porrò virtutum apparatu, cùm ad Nouitiorum magiſterium vocatus eſſet, eam ex graui illo munere laudem conſecutus eſt, vt qui ex ipſius diſciplinâ mersêre, omni virtutum genere inſtructi, fortiores ad ſpiritus hoſtes debellandos euaderent. Vniuerſa verò Benedicti ſtudia & cogitationes cùm in Beatiſſimam Virginem ferrentur, ſæpè cum eâ familiariter collocutum fuiſſe, ac puerum IESVM ab eâdem aliquando accepiſſe; is familiari aliquando ſub ſigillo ſignificauit. Cui & illud prætereà ſe, quæcunque à Deo dona hactenus acceperat, Virginis Deiparæ ſuffragijs omnia tuliſſe, addidit. Orationis ſtudio aſſiduè vacans, in eâ tanto in Deum amoris æſtu accendebatur, vt ad cordis flammam refrigerandam lineum pannum frigidâ aquâ madefactum ad cordis regionem applicare ſoleret: ſæpè etiam in oratione mentis ecſtaſes paſſus, & ad Cœleſtia raptus, quæ circum ſe fierent, ignorabat.

Tanta

Tanta verò erat Benedicti patientia, vt calumnijs aliquando pulsatus, calumniatores ipsos singulari amore prosequeretur. Tantus quoque in ipsius animo erga humani generis Saluatorem, qui præ nimiâ charitate spinis pro nobis coronari pertulerat, amoris æstus efferbuit, vt & ipsam, vnius saltem spinæ compunctionem, carnis sensu experiri summoperè expeteret. Quamobrem, cùm ob id sæpè apud Deum lachrymas funderet, ac preces iteraret, optatâ demum à Christo Saluatore eidem in oratione apparente spinâ configitur. Porrò ex eâ spinæ compunctione, tam ingens in Benedicti animo charitas exarsit; vt ab eo tempore nunquam se à Christi charitate auelli posse existimaret. Hoc itaq; Diuinæ charitatis ardore, cùm Euangelicum semen aliquando effunderet, Hirundines Dei Verbum impedientes, solo præcepto, à garritu coërcuit. Cùm autem Benedictus Euangelica tum prædicationis, tum virtutum semina, boni agricolæ instar, in benedictionibus copiosè seminâsset, Bononiæ graui capitis morbo corripitur; quo diu probatus, ac tandem consumptus, qui in spiritu seminauerat, de spiritu metit vitam æternam Anno 1602. Cuius rei argumentum fuit, quod ipsius anima corpore soluta, Paulę cuidam, eximiæ virtutis fœminæ, gloriosa, & luce perfusa apparens, se tunc ad Cœlestem gloriam conscendere affirmat.

In Piceni Prouinciâ Fr. Ioannes Baptista à S. Agatha, Sacerdos, plurimâ virtute floruit. Nouitiorum regimini diu magnâ cum vitæ sanctimoniâ præfuit: inter primos Galliæ fundatores enumeratus, præclaris illic vitæ exemplis enituit: suoq; obitu quinquennio ante prænunciato, Bodij cum sanctimoniæ famâ extremum diem claudit Anno 1603.

Fr. Angelus à Monte Corvino, Sacerdos, in Lucanâ Prouinciâ multæ sanctimoniæ commendatur. Nouitiorum curæ præfectus, raptus & ecstases patitur; oransque Cœlesti splendore septus conspicitur. Pueri, cuius à Medicis salus desperabatur, futuram incolumitatem, & Salernitani Episcopi obitum prædicit. Cuius caro post mortem mollis, ac tenera pertractatur. Obijt Anno 1603.

Fr. Michael Lovaniensis Sacerdos, in Flandriæ Prouinciâ plurimæ virtutis, ac orationis pręsertim commendatur, in quâ raptus, & ecstases sępenumerò patiebatur. Obijt Anno 1606.

SAT EST O VIRGO SAT EST.

FRATER SYLVIVS MEDIOLANENSIS FRATRVM
CAPVC MAGISTER NOVITIORVM.

Fr. SYLVII MEDIOLANENSIS, MAGISTER NOVITIORVM, VITA, ET GESTA.

FRATER SYLVIVS MEDIOLANENSIS, Sacerdos, quàm strenuus Religionis Athleta euasurus esset, in ipsis pueritiæ & adolescentiæ preludijs non obscurè aperuit. Puer namque senilem ita animum induisse videbatur, vt à puerilibus omnibus abstinens, quæ pietatis erant duntaxat, animo versaret: coætaneos, quasi nouus illius ætatis præceptor, Deum timere, parentibus obedire, garrulitates fugere, à ludis abstinere, Missis deuotè interesse, diligentius quàm ætas illa ferret, erudiret: sæpè etiam panis & obsonij partem clam pauperibus erogaret. At cùm primùm adoleuit, aurariæ arti addictus, quod illi à quotidiano opere tempus superèrat, totum in oratione, ac Vrbis Ecclesijs, ac præsertim Beatæ Virginis Æde, & Capucinorum Ecclesiâ venerandis, insumere consueuerat. Christianæ puerorum institutioni sollicitè vacabat; cilicio humeros tegebat. Nocte è molli strato surgens, cum aliquamdiu genuflexus orâsset, vel humi, vel super capsæ tabulas cubans quiescebat. Adolescens ad præstantiora vocatus Capucinorum copijs adiungitur. Nostrorum igitur numero adscriptus, mirum planè, quàm strenuè, quàm fortiter, quamque constanter virtutum omnium tyrocinium complexus sit. Quanquam autem valetudinarius corporis status, eum ab ijs austeritatum excessibus abstinere cogeret, in quos facilè ob feruentioris spiritus flammam, quâ æstuabat, incolumis erupisset; Quadragenaria nihilominus B. P. Francisci ieiunia, ac præsertim sancti Archangeli Michaëlis quadragenam austeriùs celebrabat, panis & aquæ inedias frequentius colebat; quotidianis flagellis corpus cædendo, carnem perpetuâ mortificatione crucifigebat. Humilitate tam abiectus, patientiâ tam inuictus, moribus tam honestus, charitate tam feruidus, paupertate tam locuples, Regulari obseruantia tam perfectus, tam denique ad omnem virtutem compositus videbatur, vt in eum cuncti tamquàm in virtutis prodigium oculos intenderent. Quod verò in eo virtutis praecelluit, orationis studium fuit, in quo suas sibi noctu præsertim horas præstituerat,

quibus Deo familiarius vacaret: quæ verò pręter has vigilanti horæ supererant, eas perpetuo quoque mentis ad Deum aſcenſui, aut vocali orationi dare conſueuerat, quam multiplici Beatiſsimæ Virginis Roſario recitando conferebat. Porrò in hoc orationis ſtudio Syluius ita Diuina charitate viſus eſt incaleſcere, vt cùm in ſyluâ oraret, ſtipites ac ſaxa præ Diuini amoris æſtu complecteretur; ſæpè manu plauderet, atque amoris voces vberiores ſpiritus voluptate ebrius, proferret. Inter hæc, haud ſemel orans ſplendidum, atque ardentem vultum pręſeferre conſpicitur. In Mediolanenſi Conuentu cum Fabritio Porro, Viro Nobili, aliquando de rebus Diuinis in cellâ colloquebatur: quo tempore Sacerdos quidam ad eum accedens, vix oſtium aperuit, cùm vultum illius, flammæ inſtar, ardentem intuitus, vi quadam à cellâ ſe repelli ſenſit: quamobrem perterritus, vix ſui compos receſſit. Rursùs Laudæ Pompeiæ, à Nouitio in Choro orans miro ſplendore circumfuſus cernitur. Idem quoque cùm apud Carolum Buinum Mediolani aliquando cum illius vxore colloqueretur, nouem annorum puella Laura nomine, aureum circulum in Syluij capite fulgentem cernit. Hunc porrò capitis, tum corporis ſplendorem, raptus, & ecſtaſes, quibus extra ſenſus agebatur, haud rarò ſequebantur. Hinc tam mirâ, ac prope incredibili ſacram Deiparam Religione proſequebatur, vt eam quotidie aureâ Coronâ, regio amictu, baltheo, ac ſacris monilibus, iuxta pręſcriptas ſibi mentis exercitationes exornaret: quo tempore tanto ſpiritus impetu agebatur, vt aliquando in Mediolanenſis Conuentus Eccleſiâ, cùm Beatiſſimæ Virgini hæc munera offerret, mente excedens, corpore quoque quaſi in Deiparę ſinum euolaturus, in aëra efferretur. Modoëtiæ Matutinas Beatiſſimæ Virginis Horas aliquando vnà cum Fr. Seraphino Mediolanenſi Sacerdote recitabat, cùm Hymno, *O glorioſa Domina*, inchoato, tam vehementi ſpiritus vi ſursùm corpore ferri cœpit, vt pedibus ad Seraphini caput pertingeret. Hoc modo cùm ſenſibus ac corpore excedens, per quartam circiter horæ partem in aëre perſtitiſſet, paulatim deſcendens, reliquum deinde cum Seraphino proſequitur. At verò Cœlorum Regina haud minori ſeruum ſibi deuotiſſimum benignitate excipiebat, cui ſępè aſpectus, & colloquij ſui delicias miniſtrans, tantâ illum Cœleſtis voluptatis interdum affluentiâ accumulabat, vt nonnunquam Syluius in hæc verba erumpere auditus fuerit: *Sat eſt, ô Virgo, ſat eſt*: neque enim meæ indignitatis alueus tam ingens deliciarum flumen capit.

Modoëtiæ cùm nocte, quæ solemnem Annunciationis Beatissimę Virginis diem antecedit, in Choro oraret; Seraphinus, cuius antea memini, eo tempore Chorum ingressus, maximo splendore fulgentem, ac nonnullas cum Syluio colloquentium voces percipit: quibus perterritus, retrocedens, manè, summis à Dei seruo precibus addiscit, Beatissimę Virginis, & S. Michaëlis Archangeli, qui cum eo colloquebantur, lucem, ac voces fuisse. Ægrotabat aliquando Cremonę Dei seruus; quo tempore infirmorum prefectus, cellam sæpè Cœlesti lumine perfusam cernens, vnde is splendor emanaret, ignorabat, donec à Syluio aliquando rem percunctatus: Ne mirere (inquit) Deus etiam sua ægrotis solatia pręstat. In Meratensi Conuentu, cùm SS. Apostolorum Petri, & Pauli, quadragesimale ieiunium obseruaret, orans, à Domino Euangelicam, altissimamq́ue paupertatem summis precibus postulat. Cui Beatissimi Apostoli in visu apparentes, eam illi à Deo liberalissimè dono collatam testantur. Quare ab eo tempore tàm perfectus altissimæ paupertatis cultor fuit, vt nullus illi dulcior sermo, nulla iucundior oratio esset, quàm de paupertate differere. Mediolani in Conuentu S. Victoris, cùm ante Matutinas horas B. Virginis aliquando Officium persolueret, Fratrem ex nostris Concionatorem, qui anteà obierat, vnâ cum duobus alijs, ad se accedentem cernit; à quibus illos peccatorum reatus in Purgatorijs pœnis exoluere addiscit; moxq́; ipsius apud Deum preces, ac suffragia postulantes, euanescunt. Rursùs, cùm in eodem Conuentu ante Matutinas horas in Choro oraret, defuncti animam Purgatorij pœnas luentem percipit; quæ cùm ab eo petijsset, quatenus à Francisco Caldarino, prędicti Conuentus Guardiano, ob accusationis articulos, non ex charitatis zelo, sed ex animi libidine superioribus oblatos, veniam postularet; & vt triginta Missarum Sacrificia pro se offerri iuberet, impensiùs rogaret: eo præstito, dum Guardianus tertiâ die sua in Cellâ negotia agit, fores pulsari, hæcq́; ad eum verba perferri audit: summas tibi, Pater, gratias ago. Ego Fr. N. anima sum, quæ à pœnis Purgatorijs libera, in Cœlum conscendo; vbi te quoque venturum expecto. Nouitiorum is aliquamdiu educationi præfuit: quo tempore tam pręclaris virtutum exemplis, ac spiritualis vitæ pręceptis nouos illos Religionis Tyrones instituit, vt ex his plerosque perfectos ac virtute illustres Religioni Viros pepererit. Nouitium à Dęmone instabilitatis tentatum, indictâ quinque Orationum Dominicalium, totidemq́; Angelicarum Salutationum, ante sacræ Eucharistię Altare, prece,

à tentatione liberat. Eò denique Sylius, tot Cœlestibus donis cumulatus, sanctitatis euaserat, vt & intimas hominum cogitationes peruaderet, futuraque, velut præsentia, cerneret: ac demum Diuinâ virtute signa patraret. Cùm enim Anna Zochæ Modoëtiensis grauiter ægrotans in lecto iaceret, ad eam Sylius accedens, vix aliquantisper orauit, ac Crucem ex B.P. Francisci ligno ipsius collo appendit, cùm ea statim à morbo libera fuit. Ioannis Iacobi Viri Dei propinqui, equum effrenem ac ferocientem suâ oratione mitem reddit. Pallentiæ apud lacum Vertanum, cùm oblato Missæ Sacrificio, iuxta laci ripam cum nonnullis ambularet, quosdam piscatores retia sua lauantes conspiciens, ab ijs, num pisces captauerint, percunctatur: qui cùm totius noctis labores frustrà in piscatione impendisse dicerent: Iam (inquit) retia in Dei nomine iactate; nec vobis piscis in retibus deerit. Meridiana hora erat, cùm sole aquas illustrante, pisces à retibus aufugiunt. Id piscatores non latebat. Verùm, vt Viro Dei morem gerant, eo orante, retia ad piscium capturam iaciunt; tantamq; piscium multitudinem intra rete concludunt, vt nauiculam piscibus compleuerint. Tanta igitur cùm huius Viri sanctitas esset; haud mirum, quod Angelos Satanæ sibi plurimùm infestos haberet: à quibus cùm sæpè plagis, ac verberibus cæderetur, inuictâ contra eos patientiâ, ac oratione decertabat; donec eius tandem fine quo ad coronam vocabatur, appropinquante, Mediolani morbo laborare cœpit; obitus sui diem, & horam Fratribus prænunciat. Magnâ igitur suæ sanctitatis famâ apud omnes relictâ, vitæ cursum conficit, cùm quinquagesimum quintum ætatis annum ageret. Huius sancti Viri corpus, cùm triduo, vt confluentis populi deuotioni satisfieret, insepultum in feretro iacuisset, tam molle, tenerum, ac tractabile; vultus hilaris ac coloratus, & membrorum artus ita flexibiles visi fuêre, vt nullam mortui, sed viuentis, ac dormientis potius speciem præseferrent: ex quo populi in eum ita deuotio excitata fuit, vt plerique illius habitum, ac capillos præscinderent, ac velut reliquias sibi seruarent. Vix autem corpus in Ecclesiam delatum fuit, cùm immundorum spirituum corpora obsidentium clamores, ac strepitus auditi: nono verò post ipsius sepulturam die, cùm manus illi vena à Nosocomij Præfecto incisa fuisset, ex eâ sanguis effluit: Physicus quoque, cùm post decimum tertium diem, carnem sub digiti vngulâ cultri mucrone perfodisset, ex eâ sanguinem elicuit, vt apud Deum viuens probaretur. Verùm, vt illustrior huius Viri sanctitas cunctis manifesta fieret, plurimis

eum

eum D. O. M. poſt mortem miraculis illuſtrare voluit; ex quibus nonnulla hic explicanda ſunt. Balthaſar Zuchius, graui capitis dolore correptus, fruſtrà omnia medicæ artis remedia expertus fuerat, cùm habitus Syluij particulâ illius capite ab vxore obſignato, ſtatim à dolore curatur. Angelus Piſcina, Mediolanenſis vrbis incola, diutino quindecim annorum morbo laborans, eò morbi deſperationis euaſerat, vt breui à Phyſicis morti adiudicaretur: quo tempore, ſancti Viri ſibi apud Deum ſuffragia implorans, vix quaſdam ipſius corporis reliquias ſibi admouit; cùm effugato morbo, mox à lecto ſurrexit, ac poſtridie ſuâ in vrbe incolumis negotia geſſit. Plautilla Boni, Placentina, Monialis ſanctæ Praxedis Capucina, iſchiadico morbo ita vexabatur, vt octo menſium ſpatio, vix vllâ diu noctuque quiete frui potuiſſet. Fruſtrà à Medicis remedia omnia ad curationem tentata fuerant, cùm Syluij corolla, quam mutuò acceperat, doloris ſibi locum contingens, ſancti Viri interim ope è Cœlo euocatâ, tàm celeriter, ac perfectè è morbo conualuit, vt hoc ipſo temporis momento à dolore libera, nunquam deinceps eo afflictata fuerit. Fr. Paulus Mediolanenſis, ex noſtris Sacerdos, tertianâ febre correptus; Fr. Apollonius à Romano, quartanâ febricitans; Quintilla Quadria pleuritide ad mortem laborans, cochleari, quo olim Syluius vſus fuerat, ſucceſſiuè vtentes, perfectè incolumitati redduntur. Fr. Alexius quoque Vercellenſis, cùm graui pedum dolore cruciaretur, Syluij ſandalia induens, protinus à cruciatu liberatur. Alia quoque præter hæc, Syluij reliquiarum contactu miracula patrata leguntur: quorum cùm fides dubia ſit, ab ijs libentius abſtineo. Hæc verò certâ fide probatiſſima, cùm præclarè huius ſerui Dei gloriam poſt mortem teſtentur; ſimul & Dei, qui in Sanctis ſuis glorioſus haberi vult, laudem, & maieſtatem commendant. Obijt Vir Sanctus

Anno 1608.

Fr. REMIGII BERGOMATIS, MAGISTRI NOVITIORVM, VITA, ET GESTA.

RATER REMIGIVS BERGOMAS, Sacerdos, Vir Seraphicæ Regulæ obſeruantiſſimus, atque omnium Euangelicarum virtutum laude clarus: huic cùm & admirabilis prudentia ineſſet, Nouitiorum curę & educationi pręfectus, grauiſſimum munus, ferè ad obitum vſque, tanto virtutum ſplendore, ac tam mirâ ſapientiæ luce adminiſtrauit, vt quotquot eâ tempeſtate huiuſmodi magiſterio in eâ Prouinciâ pręficiebantur, ab eo curandorum Nouitiorum formam, ac normam ſibi vendicarent. Vir tantæ manſuetudinis fuit, vt eum nemo iratum, nemo vnquam turbatum viderit. Cæteras quoque animi paſſiones, aſſiduâ virtutum exercitatione ita ſibi ſubiectas habuit; vt tranquillum, imperturbatumque interioris hominis ſtatum; atque ab omni, tum cupiditate, tum ſpe, metuque liberum gereret. Hunc verò mentis ſtatum, non tam propriæ virtutis conatu, quàm aſſiduo orandi ſtudio ſibi comparaſſe aliquando affirmauit: maximè verò in Dominæ Paſſionis meditatione verſabatur; quam tam pio mentis affectu proſecutus eſt, vt Pſalmum 118. cuius initium eſt: *Beati immaculati iam viâ.* admirabili pietate, ad Domini vulnerum ſenſum tranſtulerit. Quare haud mirum, quod & Chriſtus Dominus Cœleſtibus propheticæ lucis, ac miraculorum donis eum proſequeretur. Arſiliæ enim cuidam erga Capucinos beneficæ, occultas animi anguſtias, quæ à nemine, pręterquàm à Deo reuelante, ſciri poterant, aperit. Pompeio Faro, Sacerdoti Cremonenſi, ſecretum animi mœrorem peruadit. Rurſùs, cùm idem Pompeius de quibuſdam ad mentis conſcientiam ſpectantibus, quam ſententiam complexurus eſſet, dubius animo inhęreret, Remigium adit; qui cùm ex Diuinâ reuelatione mentis illius dubitationem accepiſſet, antequam is fari inciperet, occultum illi dubium proponit, explicat, diſſoluit, ac conſilium præſtat. Maximino Borſatio Cremenſi futurum rei familiaris incrementum: Claudio Faræ, qui in odio pertinax, pacem cum aduerſario inire recuſauerat, imminentem Dei vindictam, ac luctum: Iordanę Greſſoniæ Comitiſſæ ægrotanti incolumitatem, euentu dictorum veritatem

compro-

comprobante, prædicit. His & alijs à Deo donis cohonestatus, cùm sex, & triginta annos magnâ cum vitæ sanctimoniâ in Religione traduxisset; Cremæ tandem haud dissimili pietate rebus humanis valedixit, grandia in Cœlo meritorum prçmia laturus; quorum testes sunt, copiosa, quç post ipsius obitum miracula ad ipsius inuocationem à Deo patrata leguntur: Vix enim Remigius Deo spiritum reddiderat, cùm Marcellus Setegnaritus, Cremensis, strumis laborans, defuncti digiti attactu; paruo post tempore elapso perfectè sanatur. Hoc ipso anno Ludouicus Fasanius, eiusdem Vrbis ciuis, repentino genarum dolore obrutus, ferè ad insaniam redigebatur; quo tempore vix Remigij opem magnâ voce inclamauit, cùm protinus à dolore liber, eo nunquam deinceps vexatus fuit. Per id tempus Baptista Faiolus, Cremensis, cùm spleneticus, & continuâ febre laborans, humana presidia sibi ad incolumitatem deesse cerneret; Remigij impensius apud Deum opem implorans, secundo post hæc die splene, & febri curatâ, è lecto surgit incolumis. Eodem quoque anno Baptistç Bocatio illustris incolumitas obtigit; qui cùm viginti annorum spatio tam graui stomachi dolore vexatus fuisset, vt sumptum cibum euomere cogeretur, ex quo omnem ferè cibi appetentiam amiserat; voto ad Remigium nuncupato, tam integrâ, eo exoluto, sanitate potitus est, vt ne vllum quidem post hæc stomachi dolorem senserit. Angela denique, Tertij Ordinis S. Dominici Soror, cùm pridie Festi sanctæ Trinitatis, tam vehementi febre teneretur, vt in tam solemni die, se ad Ecclesiam accedere, ac sacrâ Dominici Corporis communione refici posse planè desperaret, mentem ad Remigium conuertens, hanc ab eo gratiam exquirit. Pio illicò Angelæ voto adfuit è Cœlo Remigius; cuius patrocinio tum à febre, tum à corporis imbecillitate libera fuit. His, & alijs signis, quæ silentio prætereo, D. O. M. serui sui gloriam post mortem omnibus testatam esse voluit. Obijt Vir Sanctus Anno 1610.

Fr. IVLIANVS CAMERTES, Sacerdos, ex Iudæo Christianus, & ex Christiano Capucinus; Vir Regulari obseruantiâ, atq; omnium virtutum splendore clarus fuit; qui cùm in Parisiensi Prouinciâ Nouitiorum curam gereret, occultas aliquando quorundam tentationes diuinitus agnouit. Primus inter Lotharingiæ Prouinciæ Fundatores adnumeratus, dum in Virodunensi Vrbe peste laborantibus omni pietate ministrat, eodem & ipse morbo sublatus, piè in ministerio occumbit.

Anno 1611.

Fr. ANDREAE AB ENNA, MAGISTRI NOVITIORVM, VITA, ET GESTA.

RATER ANDREAS AB ENNA, Concionator, ab ipso suæ conuersationis exordio, tantâ morum honestate, tantâ Regularis obseruantiæ disciplinâ, tantâ vitæ asperitate, tantâ animi prudentiâ; tanto denique virtutum omnium splendore eluxit, vt Nouitiorum illi cura, ac educatio concredita fuerit: quo munere præclarè functus fuit. Orationis cùmprimis studio accensus, ad eam nouos Religionis Tyrones, verbis, & exemplo prouocabat. Tanto quoque Diuinæ charitatis æstu, ad sacra Mysteria accedebat, vt cum in oppido Comisi Diuinum, & incruentum illud aliquando Deo sacrificium offerret, ingens è Cœlo lucis fulgor in eum descendere visus fuerit. Peracto verò Missæ sacrificio, cùm ad hospitium diuertisset, noctu orans, à Leonardo hospite, in mentis excessum raptus, quatuorq; circiter palmis in sublime elatus conspicitur. Idem cùm aliquando iter faceret, ab Hieronymo Canitro rusticâ domo exceptus, cùm oleum, quo ignis in lucernâ ad Matutinas Horas persoluendas ali posset, ab eo quæreret; vasculum is oleo vacuum affirmat: atque vt id illi facilius persuadeat, pridiè vasculum ab eo feruenti aquâ lotum narrat. Cui Andreas: iterum, quæso, (ait) vas explora. Paret dicto Hieronymus; summâq; cum admiratione plenum offendit. Post hæc Camilla Santapau, nobilis Licodiensis, pleuritide grauiter laborabat; cum Andreas ad eam visitationis gratiâ accedens, vbi doloris locum manu contigit, mox dolore effugato, incolumem reddidit. Nonnulla quoq; futura prophetico spiritu prædixit, quæ rei euentus vera esse confirmauit. Postremò, cum suo vitæ occasu prænunciato, Licodiâ Motucam profectus esset; ibi annis, & virtutibus onustus, octogenario maior, ad Dominum migrat Anno 1612. illius carne in sanctimoniæ argumentum molli, ac tenerâ se attrectantibus præbente. Post huius sancti Viri obitum, cùm Gutterus Velascus, Camillæ Santapau filius graui febre laboraret, Andream visibiliter sibi apparentem cernit, his illum verbis consolantem: Gutture, ne morbum extimescas: ex eo protinus conualesces: neque enim tui aut tuæ familiæ vnquam obliuiscar. His cùm dictis abscessisset, ægrum incolumem reliquit.

Fr. MICHAEL

Fr. MICHAEL ANGELVS, PRÆDICATOR.

IN Mediolanenſi Prouinciâ floruit Fr. MICHAEL ANGELVS à MEDIOLANO, ex illuſtri Melciorum familiâ progenitus, inſignis Diuini verbi præco; cuius vita plurimùm apud Mediolanenſis Prouinciæ monumenta virtutis commendatur. Obijt 1582.

Fr. IOSEPHI BARCINONENSIS, PRÆDICATORIS, *VITA, ET GESTA.*

FRATER IOSEPHVS è Rocabertorum ſtirpe, quæ apud Hiſpanos Tarraconenſes eſt illuſtris, in eâdem Prouinciâ magnis virtutibus emicat. Hic Patre Petro Rocaberto, ex Baronum Ordine, Caprariæ Dynaſta; & Annâ Gualberiâ progenitus, Clericali habitu aſſumpto, in Complutenſi Academiâ Theologicis ſtudijs omni diligentiâ incumbit, ác tandem ad altiora vocatus, ad Minorum Obſeruantium Ordinem confugit. Plurimos cùm in venerabili illâ Patrum familiâ annos, mágnâ cum virtutum laude, ac prædicationis fructu exegiſſet; quo tempore Archangelus Alarconius cum alijs ab Hieronymo à Monte Florum in Hiſpaniam miſſus, Barcinonem appulit: haud diu Archangelus cum ſocijs in Æde S. Geruaſij commoratus fuerat, cùm de Capucinorum aduentu, ac vitâ, omni virtute, atq; auſteritate plenâ, rumor ad Ioſephum penetrat. Hic cùm eo tempore in Conuentu Minorum de Obſeruantiâ Reuſi, Theologicam diſciplinam traderet, hac Capucinorum famâ permotus, vnâ cum Antonio Mochiali, eiuſdem Conuentus Guardiano, Barcinonem proficiſcitur, Archangelum ſimul adeunt, colloquuntur, interrogant, Fratrum mores contemplantur; cumq; veram Regulæ obſeruantiam nullibi magis, quam apud Capucinos ſe reperire poſſe perpenderent, in idem vterq; Ioſephus, & Antonius conſilium & deliberationem conſpirant, neceſſariâque facultate ſuffulti, nullâ interpoſitâ morâ, ad Capucinorum ſinum ſeſe conferunt.

Quinquagesimum Iosephus iam ætatis annum attigerat, cùm ad Religionem se contulit: Vir erat grauis, prudens, maturus, doctrinâ, ac rerum vsu exercitatissimus; cuius tamen tanta erat humilitas, vt neminem vnquam, siue Sacerdotem, siue Laicum, Nouitiorum instar, nisi genuflexus alloqueretur, aut se alloquentem audiret. Barcinoni cùm ad Monasterij suppellectilem lixiuio expurgandam. Fratres aheno indigerent; Iosephus illud mutuò à quodam Ordinis beneuolo acceptum, per Vrbis plateam suis humeris ferebat; cùm plerique Viri Nobiles, qui Iosephi genus, ac stirpem non ignorabant, in plateâ deambulantes turpè existimarent, Virum tot titulis clarum, & illustrem, eo genere grauari, ipsum adeuntes vim omnem verbis intentant, vt ab eo illum onere liberent, seruorum operam in eo deferendo exhibentes. At ille cacabum magis, quàm eorum verba, & persuasiones æstimans: Quid, inquit, meâ me gloriâ expoliare contenditis? ego cacabum hunc, quem in humeris gero, pluris, quàm torques vestros aureos facio: hic torques meus, hoc meæ nobilitatis ornamentum, hoc decus, hæc gloria, hæc animi voluptas. Sæpè quoque ligna Fratrum vsui necessaria per vrbem raptans, nullum officij genus prætermittebat, quo se veræ ac perfectæ humilitatis cultorem ostenderet. Regularem obseruantiam, cùm primùm ad Capucinos accessit, tam perfectè prosecutus est, vt suâ paupertate, quam tum in victu, tum in vestitu, tum etiam in rerum vsu (quem parcissimum coluit) altissimam profitebatur; suâ quoque obedientiâ semper & vbique ad omnia paratâ; demum honestate, morum suauitate, ac totius interioris, & exterioris hominis compositione, vniuersos ad sui imitationem alliceret. Abstinentiam, vitæ austeritatem, corporis castigationem, patientiam, charitatem, ac reliquas virtutes, quæ Minorem Fratrem maximè apud Deum commendant, tam arcto sibi vinculo coniunctas habuit; vt qui in eum oculos conijcerent, perfectam mox Fratris Minoris imaginem in eo animaduerterent. Nulla illi, præterquam cum solitudine, familiaritas erat; neque aliud sibi animi solatium, nisi in oratione quærens, siue domi degeret, siue ad Dei Verbum disseminandum peragraret, Diuinæ vbique contemplationi vacabat. Quò factum est, vt non semel in Ecclesiâ orans, à sæcularibus Viris in sublime elatus conspectus fuerit: ex quo tantam sanctimoniæ famam sibi apud omnes comparauerat, vt vulgo Vir sanctus haberetur. In Dei verbo disseminando, tantâ spiritus vi, ac virtute præstabat, vt nunquam absque ingenti animarum messe

à prædicatione rediret. Primus is ex nostris fuit, qui in Hispaniâ Quadraginta horarum orationem sermonibus celebraret, ex quâ vberes semper fructus referebat. Cùm in oppido Vallis Quadragesimali prædicationi incumberet, tanta illius populo ad pœnitentiam commotio accidit, vt oppidum illud lugentium domus potiùs, quàm negotiantium forum videretur. In die Parasceues de Passione Domini sermone instituto, eidem finem impositurus, spineam Coronam, durissimis dumis obsitam, tantâ vi suo capiti imposuit, ac compressit; vt vndique per frontem, ac genas sanguis effflueret. Tum grauissimâ Cruce in humeros sublatâ, supplicationem per Ecclesiam instituit; in quâ cùm prior ipse Crucem baiulans, atque vndiq; ex capite sanguinem fundens præiret, populus eo spectaculo commotus, in gemitus erumpere, ac Domini Passionem lachrymis prosequi cœpit. Tot igitur præclarè gestis, ac tantarum virtutum cumulo ornatus, cùm Iosephus sextum in Religione annum exegisset, Barcinone in morbum incidit; qui cùm in hecticam febrim desijsset, diutino illius languore probatus, ac sanctimoniæ famâ apud omnes illustris, Anno 1584. tandem è corporis vinculis soluitur, liberque ad Iustorum præmia euolat. Vix autem ipsius obitus rumor vrbem peruasit, cùm ingens hominum, ac mulierum turba sanctitatis illius odore allecta, ad Monasterium confluit. Ibi alij, vt corpus ipsius attingant, & deosculentur; alij, vt habitus sibi particulas præscindant; alij, vt barbæ, ac capitis pilos euellant; alij, vt manuum, ac pedum vngues obtruncent, tanto deuotionis impetu in feretrum irruunt; vt ne ab ijs sancti Viri corpus discerperetur, intra Presbyterij cancellos occludi necesse fuerit. Quo tempore cùm Physicus, qui illum in postremâ hac ægritudine curauerat, dexteræ illius manus indicem amputasset, ex eo, quasi ex viuo corpore sanguis effluxit. Denique tanta fuit Barcinonensis populi erga Virum Dei Religio; vt quæcunque illius vsui aliquando inseruierant, auidiùs, quàm alij aurum, & gemmas raperet. Neque frustrata illius deuotio fuit; ea namque (vt virorum grauissimorum testimonio probatum fuit) ægrotis adhibita, plerosque à varijs morbis, & languoribus curarunt. Michaël Quirolius Pharmacopola, qui Capucinos Barcinonem aduocandos curauerat, cùm calceos laneos, quibus Vir Dei in extremâ ægritudine ad frigus depellendum vsus fuerat, dono à Fratribus accepisset, his plerosque ægrotos à varijs morbis liberatos fuisse sub certâ iuramenti fide asseuerauit. Hi verò calcei post Iosephi obitum, tam suauè olere cœperunt, vt nullus aromatum odor

ei comparari posse videretur. Hac quoque odoris fragrantiâ perfusum erat cannabaceum cingulum,quo viuens præcingebatur, quod cùm in eiusdem Michaëlis potestatem deuenisset, eo quoque plurimi infirmi curati fuêre. Saluanus item Mercator, qui sancti Viri sandalium à Fratribus impetrauerat, eo pluribus ægris salutem reddidit. Iosephi verò corpus post mortem adeò molle ac tractabile fuit, vt membrorum artus quasi viuentis pro arbitrio flecterentur, facies quoque non pallida, sed candida appareret, in quâ genarum subrubentium candor dormientis potiùs, quàm mortui speciem referebat. Quamobrem cùm ob id populi frequentia in dies excresceret, ipsius sepulchrum ad decimumquintum vsque diem apertum seruari opus fuit; tùm vt pio confluentium desiderio satisfieret, tùm etiam vt Pictoribus, qui monogrammam illius effigiem delineare curabant, otium præberetur. Hac verò tempestate, cum Petri de Mendozâ, Neapolitanæ Arcis nouæ Præfecti filius, sepulchrum, in quo Iosephi corpus iacebat, ingressus, Diuina in seruo Dei miracula cerneret, ita animo affectus fuit, vt ab eo tempore sæculum deserere, & ad Religionis, quæ tales Viros parit, sinum aduolare, certum apud se consilium inierit; quod etiam paulò post facto ipso præstitit. Id verò haud leui admiratione dignum fuit, quod nullus tum ex Iosephi, tum ex aliorum Fratrum corporibus, qui eo in sepulchro conditi fuerant, fœtor in Pictores, aut alios sepulchrum ingredientes emanaret; quin ex Iosephi corpore (quod certum, ac singulare fuit, ac certo testimonio comprobatum) suauissimus odor in sepulchro diffundebatur. Hoc eodem tempore cùm Iuuenis quidam ex Athanagiâ vrbe Cathaloniæ, qui graui capitis morbo laborabat, dum genuflexus in Iosephi sepulchrum caput demittit, ac ipsius apud Deum suffragia, pro morbi curatione implorat, protinus ab omni capitis dolore liberatur. Quare vt se tanto beneficio gratum redderet, se D.O.M. in Capucinorum religione integrè consecrat. Mariæ Angelæ, Michaëlis Amati vxori, annicula quædam filia erat, cui rubentes pustulæ ita fauces occupauerant, vt lac sugere minimè valeret, ex quo certum illi vitæ periculum imminebat. Pater verò, cùm mira de Iosepho audiuisset, ad Capucinos profectus, rerum, quæ Iosephi aliquando vsui inseruierant, quippiam à Fratribus postulat: à quibus cùm laneum puluinum tulisset, in quem Iosephus ægrotans caput declinauerat; vix illum puellæ capiti supponit, cùm ea matris mamillam apprehendens, lac sugit, atque à certâ nece liberatur. Post multos tandem sepulturæ annos, cùm

ſancti huius Viri corpus in ſepulchro à Fratribus conquiſitum fuiſſet, integrum adhuc & incorruptum, nec non ſuaueolens reperitur. Præclarum de hoc Viro Dei euulgauit Sebaſtianus Verdeius in libello, quem inſcripſit Inſtructio &c. Obijt, vt ſupra, Vir Sanctus 1584.

Fr. FRANCISCVS A CONCHA, PRÆDICATOR.

Eapolitana Prouincia Fr. FRANCISCVM à Conchâ, Sacerdotem ac Concionatorem, miris laudibus commendat; cuius virtus, in aduerſis æquanimiter ferendis, potiſſimùm enituit. Cùm enim Panormum adnauigans in Turcarum Piratarum manus incidiſſet, captiuus Algerium ductus, duram illam Barbarorum ſeruitutem, tantâ animi fortitudine, ac virtute ſuſtinuit, vt ipſos quoque indomitos Barbarorum animos ad ſui admirationem compelleret. In eâ Vrbe, in quâ plerique ſemper ex Chriſtianis captiui detinentur, Dei verbum concaptiuis prædicans, eorum animos durâ illâ ſeruitute fractos, ac proſtratos ſubleuat, ſuoque virtutum exemplo ad patientiam prouocat. Qui tandem aſperæ ſeruitutis laboribus, ac moleſtijs confectus, hæc inter alia Neapolitanæ Prouinciæ Miniſtro verba ſcripſit: Quanquam in hac meâ captiuitate Chriſtum imitari ſtudeam; qui cùm in formâ Dei eſſet, ſemetipſum exinaniuit, formam ſerui accipiens; haud tamen perfectam illius imitationem aſſequor. Is namque nullâ vnquam in hac vitâ conſolatione potitus eſt: ego verò, quamuis pane tribulationis, & aquâ lachrymarum ſuſtenter; cùm plurima à Barbaris in carne patiar; ſpiritus tamen plurimâ conſolatione fruor. Hic igitur antequam ab eo ſeruitutis iugo liber erumperet, à carnis cuſtodiâ ſolutus, ad Dominum migrat, Anno 1584.

Fr. AVGVSTINVS à LVCINIANO in Hetruriæ Prouinciâ Concionator fuit; qui cùm Virgo ad Religionem acceſſiſſet, virginitatem multis virtutibus auctam, Deo cum vſurâ reddidit; atque in morte amicos ſibi Angelos cernens, cum his cœleſtem vitam, vt creditur eſt adeptus.

***

Fr. PETRI PLACENTINI, PRÆDICATORIS, VITA, ET GESTA.

RATER PETRVS PLACENTINVS, Bononiensis Prouinciæ Sacerdos, ac Prædicator eximius, Gregorij XIII. iussu Algerium, vnà cum socio Fr. Philippo à Roccacontratâ proficiscitur; vt Christianorum, qui in Turcarum tunc manus inciderant, redemptioni incumberet: cum autem nonnullos captiuos pretio redemisset, Romamq; remisisset, reliquorum captiuorum curam agens, tantâ erga eos charitate ferebatur, vt perinde ac si in his Christum pati conspiceret, totum se pro ijs impendere optaret. Post Diuinum Altaris sacrificium, quod pro ipsis quotidie Deo immolabat, loca omnia perlustrans, in quibus captiui detinebantur, ijs verba vitæ ministrabat, ægrotos consolabatur, in fide infirmos, ac vacillantes confirmabat; alios Pœnitentiæ Sacramento expiabat; alios sacra Communione reficiebat. Tanta autem ei vis, ac suauitas in dicendo indita erat, vt animos mirum in modum ad Deum, ac virtutes alliceret. Vndique, dum is Verbum Dei disseminaret, fletus erumpere, tantaq; ad Deum animarum conuersio erat, vt ipsius non hominis, sed Angeli, aut noui Apostoli vox ab omnibus esse crederetur; felicesq; ij se esse existimarent, qui peracto sermone, illius habitum deosculari, aut contingere valerent. His ergò dum Petrus Diuinæ charitatis studijs indefessus incumbit, sæua lues vrbem inuadit; is verò peste laborantibus inseruiens, eodem morbo corripitur; ac inter acerrimos morbi cruciatus, non modò mira eius patientia enituit, verùm inter hos tanto spiritus æstu Dei laudes decantabat, vt potiùs inter delicias, quàm inter dolores versari videretur. Cùm igitur lethali Petri morbo diuulgato, vndique Christiani, tum serui, tum liberi ad eum confluunt; eos pius Pater, perinde ac si dolorum suorum immemor esset, Diuinis sermonibus, ac pijs hortationibus ad Fidei constantiam, ad laborum tolerantiam, ad mutuam charitatem, ad Dei dilectionem prouocat. Dum itaque Petrus hisce cum acerbis morbi doloribus colluctatur; admiranda, ac prodigio similis res in vrbe visa est: cùm enim in Sacello, in quo is sacra Missæ mysteria celebrare solebat, geminæ S. Rochi & S. Se-

baſtiani imagines, diſtinctis tabulis depictæ eſſent, quæ medium S.Leonardi iconem, velut oſtio concludebant, hoc tempore illæ ſudoris,ac lachrymarum guttas effundere viſæ, quæ ſæpiùs à Fratre Philippo, Petri ſocio, exterſæ, haud tamen exſiccari poterant: ſed tamdiu,tum ex fronte, tum ex oculis erumpere cernebantur, donec Petrus ſpiritum Deo redderet: quo tempore vterque poſtis, præfatis imaginibus inſignitus, nullo, præterquam Dei imperio occluſus, imaginum aſpectum hominibus ſubripit. Petrus igitur ad octauum vſque diem acerbiſſimis cruciatibus à Deo probatus dum ſacro viatico à Philippo ſocio refectus, extremo agone cum morte decertat, eumque callidus hoſtis inflare vellet, vt ſuam, non Dei gloriam quæreret, repentè exclamare cœpit: Apage, fraudulenta beſtia; itanè tortuoſe ſerpens doloſis me verbis circumuenire paras? Poſt hæc Diuino totus amore exardeſcens, illaque Prophetæ verba ore decantans: *Non nobis Domine, non nobis, ſed nomini tuo da gloriam*, glorioſâ tandem hic morte tollitur, ſempiternùm victurus. Ipſius corpus communi omnium luctu, ac ſolemni funere extra Vrbem delatum, in Chriſtianorum cœmiterium conditum fuit, Anno 1585.

Fr. ANGELI A FOROLIVIO.
PRÆDICATORIS,
VITA, ET GESTA.

FRATER ANGELVS FOROLIVIENSIS; Bononienſis Prouinciæ Prædicator, Angelicus Vir, vitæ candore, ac integritate præſtans. Cùm elegantiori formâ præditus, in paternâ domo adoleſcens verſaretur, ſæpè à mulieribus incontinentiæ tentatus, inter tot ſæculi ſpinas, virginitatis lilium candidum, atque immaculatum ita ſemper cuſtodiuit, vt nullo vnquam tempore illud contaminârit. At ne tam cœleſtem theſaurum, quem in vaſe futili geſtabat, ſtygij illi latrunculi aliquando deprædarentur, tutiori loco reponendum curat, religioſamq; inter Capucinos vitam ſibi inſtituendam eligit: vbi virtutum omnium ſtudia tam incenſo animo proſecutus eſt, vt Angelici nominis rem, & laudem planè ſibi comparauerit: impurus tamen ille ſpiritus, immunditiæ pater, qui Angeli pudicitiæ iam ab exordio bellum indixerat, mulierem Angelum

ad tur-

ad turpia pellicendum prouocat; at ille duriùs increpatam, turpi consilio frustratam relinquit. Ad Concionatorium munus vocatus, vnus inter omnes Algerium ad captiuorum redemptionem destinatur. Deniq; cum totius vitæ cursum pręclaris virtutum exemplis exornasset, Florentiæ in supremum morbum incidit; cumq; ad vitæ finem accederet, paulo antequam animâm Deo redderet, ad Stephanum Foroliuiensem, socium adstantem, conuersus ait: Festina, Frater, profer sedes. Cui socius: At nemo est, (inquit) qui sedeat. An non (addit ille) sacram Deiparam, S. Iosephum, ac B. P. Franciscum stantes cernis? exiguo deinde temporis spatio elapso: Eia, Frater, quid cunctaris? citò sedilia affer: huc enim gloriosa Vrsula, innumeris stipata Virginibus, modò accedit. Hęc inter dicta cùm plurima lętitiæ signa ederet, mortalem cum immortali vitam commutat, Anno 1585.

Fr. MARCI TERLITIENSIS, PRÆDICATORIS, VITA, ET GESTA.

RATER MARCVS TERLITIENSIS, Bariensis Prouinciæ Concionator strenuus, cùm prius suo animi agro, humilitate, suiipsius despectu, austeritate, carnis castigatione, paupertate, obedientiâ, ac reliquis Euangelici hominis virtutibus excolendo, impigrè operam nauasset; ad Dominicæ vineæ culturam vocatus, tam fideliter in eà Diuini operis laborem impendit, vt nullis vnquã vitæ incommodis pepercerit, quò durissimos impiorum animos contereret. Nunquam tamen ad Dei Verbum disseminandum accedere solebat, quin priùs duarum saltem horarum spatio, ardentioribus orationis igniculis prędicationis verbum inflammâsset: eo porrò fiebat, vt Dei seruus vberiores vbiq; ex prædicatione fructus referret. Cupersani, cùm sermonem de Beatiss. Virg. laudibus instituturus esset, Dęmonis operâ concitatus aër, tantis repentè fulgurum coruscationibus, ac tonitruis cœpit perstrepere; vt populus, qui in Ecclesiam ad Dei Verbum confluxerat, his maximè perterritus sese ad discessum pararet. At Vir Dei ad Dæmones conuersus, illis in sacræ Deiparæ nomine, ac virtute, fugam imperat; vixq; verba protulerat, cum tempestate sedatâ, cœlo tranquillitas redditur. Plurimis tandem aduersis à Deo probatus, in quibus admirabilis ipsius virtus, ac patientia enituit, dum Histonij fideliter in Dei verbo laborat, morbo correptus, pro exantlatis laboribus paratam à Deo mercedem consequitur. Anno 1585.

FRATER MICHAEL HISPANVS . FRATRVM CAPVCINORVM PRÆDICATOR.

Fr. MICHAELIS HISPANI, PRÆDICATORIS, VITA, ET GESTA.

FRATER MICHAEL HISPANVS, Neapolitanæ Prouinciæ Concionator, cùm excellentis ingenij magnitudine, præclarâ eruditione, atque doctrinâ, morumqúe suauitate præditus esset, cum ijs singularem quoque vitæ integritatem, ac probitatem coniunxit: quapropter multorum annorum spatio, in eâ Prouinciâ Theologicam disciplinam publicè apud nostros professus, quamplurimos Religioni Prædicatores doctrinâ, ac pietate illustres, sui imitatores progenuit. Tanta verò illi aliquando in altero brachio ariditas exorta fuit, vt neque concionatorium munus obire, neque sacris Altaris Mysterijs incumbere valeret. Hic porrò admirabile, atque arcanum in hoc Viro Dei consilium animaduertere libet: qui cùm pio Sacra Altaris Mysteria celebrandi desiderio ductus, Deum pro brachij incolumitate precatus esset, eam à Clementissimo Domino impetrat, brachiumq; mox Diuinâ sibi virtute restitutum sentit. Cùm igitur gratias Domino acturus, Sacerdotalibus ad sacra Mysteria peragenda se vestibus indueret; fortè illi in mentem venit, se brachij curationem absque vllâ Diuini beneplaciti conditione à Deo postulâsse; at quandoquidem neque brachio, neque vitâ ipsâ, nisi sub certâ Diuini beneplaciti lege frui optabat, vestibus statim depositis, rursùs ante sacræ Eucharistiæ Altare procumbit; Deumque impensiùs rogat, vt nullâ, aut prioris petitionis, aut collatæ incolumitatis ratione habitâ, id tantùm, quod Diuinæ ipsius Maiestati magis gratum sit, obtineat; quod si in id potiùs Diuina voluntas propendeat, vt brachium aridum permaneat, ariditas ad brachium redeat: En, quam profundus in consilijs suis Deus. Vix hanc Michaël ante Deum orationem effuderat, cùm brachium sibi iterum aruisse cernit, maioresque Deo gratias agit. Michaël itaque, cùm ad eam vitæ excellentiam ijs virtutum gradibus conscendisset, vt cœlestibus nonnunquam in oratione visionibus potiretur, hac inter alias cohonestatus fertur, quod post Hieronymi à Monte Florum Generalis obitum aliquando orans, eundem inter cœlestes, vnâ manu librum, alterâ aureum

gladium

gladium gestantem conspexit. Michaël tandem Romam profectus, cùm Vrbem suauissimo virtutum odore resperfisset, mortali vitæ colophonem imponens, ad meliorem ac immortalem concedit Anno 1585. Quàm verò illa ipsius adhuc viuentis oratio Deo grata fuerit, quâ se ita in Dei beneplacitum resignârat, vt si ea Deo gratior foret, brachij ariditatem sibi reddi postulauerit, Diuino planè testimonio post mortem declaratum fuit: etenim cùm illius corpus diu in Cœmiterio iacuisset, cæteris illius partibus ab humo exesis, solum illud Brachium, quod aridum fuerat, integrum, & incorruptum, neruis in eo adhuc distentis, maximâ omnium admiratione diu conspectum fuit.

Fr. MARIANVS IANVENSIS, cùm in Genuensi Prouinciâ in Verbo Dei fideliter, ac magno cum animarum fructu diu laborâsset, doctrinæq; Christianæ vsum ad puerorum institutionem plerisque in locis introduxisset, coronam in morte accepit. Cuius id argumentum fuit, quod secundo post obitum anno illius corpus adeò incorruptum, & integrum repertum fuit, quasi eo die tumulatum fuisset. Obijt 1585.

Neapolitana Prouincia haud frustrà ANTONIVM à CEPALVNIO, Diuini Verbi præconem inter suos illustres Viros collocat. Hic enim multis clarus virtutibus, ac prædicationis fructu inter alios celebrandus, puerum hecticâ febre laborantem suâ oratione à morbo curat, & incolumitati restituit; ac demum piè in Domino quiescit, Anno 1585.

Cathaloniæ Prouincia Fr. SYLVIVM AB HOSTABRICH, Hispanum Concionatorem, hominem magnum virtute, ac perfectum Regulæ obseruatorem commendat: quem vitæ austeritas, humilitas, obedientia, paupertatis zelus, ac omnium virtutum studia præ cæteris commendabilem reddidêre.
Obijt Anno 1586.

Fr. PETRI MACERATENSIS, PRÆDICATORIS, VITA, ET GESTA.

RATER PETRVS MACERATENSIS, Picentis Prouinciæ Concionator, cùm in sæculo virtutibus, ac præsertim singulari erga Beatissimam Cœlorum Reginam religione floruisset, inter Seraphicos S. P. N. Francisci filios adscriptus, tot prioribus maximarum virtutum cumulos addidit, vt Beatorum nonnunquam præsentiâ, & colloquio potiretur: inter quos B. Fœlix fuit; qui cùm trium aliorum Beatorum coronâ stipatus Dei seruo apparuisset, cœlesti colloquio mirificè recreatum reliquit. Quantus in hoc Viro sui, ac mundi contemptus eluceret, facto aliquando prodidit; habitum enim semel exuens, ac solis femoralibus sibi relictis, per Corinalti plateam coram totâ multitudine, nudatos humeros duris flagellis cædit. Postremò virtutum sanctimoniâ clarus, cùm à Beatissimâ Virgine salutis suæ certitudinem, ac diem obitus accepisset, in Conuentu Montis vlmi diem extremum claudit, Anno 1587.

In Picenti Prouinciâ Fr. CHERVBINVS à PISCARIA, Concionator, inter alios illustres Viros primus numeratur: cuius orationi inter alia adscribitur, quod annonam Familiæ Foro-Semproniamæ, cui præerat, cœlesti miraculo impetrauerit. Obijt anno 1587.

Fr. FRANCISCI A MAZARA, PRÆDICATORIS, VITA, ET GESTA.

RATER FRANCISCVS à MAZARA, Siculus, Sacerdos, & Concionator virtutibus emicans, cùm in Minorum Conuentualium Familiâ, scientiâ clarus, Bononiæ, ac Panormi publicus Theologiæ Professor institutus fuisset, haud minori studio Regulæ obseruantiæ incumbens, ad Capucinos migrat. Inter quos cùm tredecim annorum spatio, Theologicam facultatem summâ cùm ingenij laude exposuisset, humilitatem, obedientiam,

rerum pauperiem, honoris contemptum, vitæ austeritatem, cæterasque Religiosi hominis virtutes, ita cum summâ eruditione coniunxit; vt num virtus in eo eruditione maior esset, aut eruditio virtutem excelleret, iure dubitari posset. Quo factum est, vt apud vniuersos, tam Fratres, quàm sæculares Viros, haud exiguam sibi sanctimoniæ famam comparârit. Pluribus in eâ Prouinciâ excolendâ laboribus & curis perfunctus, cùm primùm Deo ad meliora vocante, in Drepanensi Conuentu mortalem cum immortali vitâ commutasset, plerique ea, quæ illius quondam vsui inseruierant, postulantes, sibi velut sacra reposuerunt. Inter quos Ludouicus Bicheta, nobilis Drepanensis, cùm illius baculum, quem à Fratribus dono acceperat, post eiusdem obitum mulieri cuidam Mazarensi, à Dæmone obsessæ; alteri quoque graui morbo laboranti, imposuisset; illa à Dæmone, hæc ab ægritudine protinùs libera fuit. Obijt Anno 1588.

Fr. MARIANI A NASO, PRÆDICATORIS, VITA, ET GESTA.

RATER MARIANVS à NASO, Concionator, tot in Messanensi Prouinciâ virtutibus floruit, vt Prophetico spiritu donatus, viuens, duobus cuiusdam mulieris filijs grauissimè ægrotantibus, salutem prædixerit, ac suâ oratione incolumitatem repentè à Deo exorauerit; in morte verò à Nasonensi populo ad illius funus turmatim confluente, & ob sanctimoniæ opinionem sibi habitus ipsius particulas præscindente, caro ipsius mollis, ac tenera pertractatur. Demùm post mortem ipsius pallium grauiter ægrotantem statim à febre curat; & paulatim ad integram incolumitatem reuocat. Obijt Anno 1588.

FRATER DOMINICVS A BVSCHETO FRATRVM CAPVCINOR PRAEDICATOR.

Fr. DOMINICI A BVSCHETTO, PRÆDICATORIS, *VITA, ET GESTA.*

FRATER DOMINICVS à BVSCHETTO, Sacerdos, tenui prosapiâ ortus, piè tamen, atque omni cum timore educatus, cùm ad vigesimum ætatis annum peruenisset, ad Capucinorum gremium inter ipsa reformationis primordia confugit. Quo tempore grauissimas illius tempestatis procellas, in nouam Reformationem concitatas, tam constanter, atque æquo animo pertulit, vt cæteris clarissima patientiæ, ac tolerantiæ exempla exhibuerit. Elucebat quoque in eo cùm primis mira quædam animi simplicitas, virtutum prænuncia, ac prima innocentiæ comes: quâ fiebat, vt cùm omnia in eo ita cum virtute composita apparerent, vt ne quidem leuioris culpæ suspicio cuiquam de eo oriri posset, Angelicam potiùs, quàm mortalem inter homines vitæ conuersationem præseferret. Ex quo sæpissimè ijs, qui illius Confessiones excipiebant, scrupulus exoriebatur; num dignam is sacrâ absolutione causam præstaret. Præclaram hanc vitæ innocentiam perpetua morum honestas, & pudicitiæ candor comitabatur. Dum aliquando in quodam oppido Dei Verbum disseminat, à muliere ad venerea pellectus, generosum ad eâ triumphum referet; cùm tamen aliquâ tentatione caro insolesceret, statim nudatum corpus flagellis aggreditur, durisq; illud tamdiu verberibus cædit, quoad corporis dolor sensus voluptatem fugaret. Porrò inter hæc castitatis prælia, Dominicus pudicitiam tam integram, & inuiolatam seruauit, vt quam in natiuitate semel acceperat, hanc ipsam in morte illibatam reddiderit; quemadmodum ipse circa vitæ finem declarauit. Diu cilicio vsus, quotidianis flagellis corpus terebat, & ieiunijs, præter consueta, extenuabat. Nullum illi tempus ab oratione vacuum erat. Et quamuis breuissimo somno vteretur; nunquam tamen ad quietem accedere solebat, quin à psalmodiâ somnum auspicaretur; à quo excitatus, confestim cœptum Psalmum prosequebatur: sicq; fiebat, vt somnus, qui psalmodiam interceperat, rursùs eam restauraret, & Psalmum Psalmo copularet. At verò, ne somnus grauior efficeretur, non iacens, aut protenso corpore, sed sedens tantummodò, velut qui grauiora, ac

ſomno præſtantiora meditatur,ſomnos captabat. Hic cùm aliquando in oratione defixus,totum ſeſe in Diuinæ charitatis ſinum effunderet, Ieſum Chriſtum è Cœlo delapſum ſpectat; qui cum tria aurea poma manu geſtaret,eidem optionem dat, vt ex his vnum, quod malueritveligat,quod ſe illi daturum pollicetur. Quid verò poma illa aurea myſticæ ſignificationis præſeferrent, aperiens: primum declarabat eſſe Prophetiæ donum: ſecundum miraculorum poteſtatem: poſtremum prædicationis donum. Is itaque, cæteris prætermiſſis, in prædicationis gratiam animum intendit; quæ, cùm ad animarum ſalutem Deo gratiſſimam ſpectet, ex quo potior Dei gloria exoritur, & quæ minus humanæ gloriæ coniunctum habet; illam ſibi à Domino dari poſtulat. Id verò Saluator tam iucundè accepit,vt non tantum aureum illud Apoſtolicæ prędicationis malum, quod petierat,donauerit; verùm & alia Prophetię, ac Miraculorum dona liberalius largitus fuerit. Poſt vigeſimum igitur à ſuſceptâ Religione annum, acceptum prędicationis munus, tantâ ſpiritus vbertate, ac tam ingenti omnium fructu proſequitur; vt, cùm Eccleſiæ populorum ad eum confluentium frequentiam capere non poſſent, ſuggeſtus illi vel in publicis plateis, vel in agris ſępè pararentur; tantaq; ob crebra, quæ ab eo fiebant miracula in eum hominum deuotio efferuebat,vt ſermone peracto,illum certatim turbę raperent; atque in humeros ſublatum, quiſque illum ſibi vendicare vellet. Cùm autem ob Viri ſimplicitatem (ne Religionis exiſtimatio in diſcrimen raperetur) prędicandi facultas illi interdicta fuiſſet, ac poſtmodum reſtituta; Dominicuſque ad prędicationem obedientiâ duce rediiſſet, D. O. M. qui illius maximè patientiâ delectatus fuerat, latam ignominiam ampliori honoris vſurâ reſarcire voluit: tot namque ſtatim miraculis emicare cœpit, vt quotquot ab eo Crucis ſigno tangebantur, à morbis protinus curarentur. Horum libet nonnulla ex innumeris, quæ apud noſtra M.S. habentur, exempla, certâ fide, ac teſtimonio probata, proferre. In his primùs eſt operarius quidam in Conuentu Montis veteris, qui cùm è ponte ſublicio delapſus, os brachij ſui confregiſſet; Dominicus ad eum accedens, ſigno Crucis curat, ac nullâ interiectâ morâ ad opus reuocat. Firmi in Piceno, dum aliquando Vir ſanctus innumeram hominum multitudinem in ipsâ vrbis portâ obujam habet, quæ ab eo benedictionem poſtulat,inter quos Vir erat corpore mutilus, vix ille,vt populum benediceret, manum in Crucis ſignum protendit, cùm ſtatim, qui membris captus fuerat, eâ benedictione conualuit. Cùm iter faceret

Vir sanctus, iam ætate grandæuus, fluuium, qui aquis intumuerat, in viâ offendens, dum agros circumspectat, num quisquam appareret, qui illum cum socio transflumen deferret, fortè languidum hominem, qui graui in tibiâ vlcere laborabat, accedentem cernit. Cui Vir Dei: si tibiæ (inquit) morbo curareris, num hanc in nos pietatem conferres, vt ad alteram nos fluminis ripam pedibus tuis traijceres? At ille: quid hac de re dubitas, Pater? Tunc Dominicus signo Crucis tibiæ impresso, statim vlcus sanat; illeque ab vlcere curatus, exultans Virum Dei cum socio humeris impositos, trans flumen vehit. Franciscum Basium Rauennatem, grauissimo, ac penè incurabili iam dudum poplitis dolore laborantem, signo Crucis incolumem reddit. Hoc pacto alteri quoque, qui immani brachij cruciatu iactabatur, signo Crucis curationis beneficium impendit. Eodem modo Virum claudum, qui nullo modo, præterquam ligneis fulcris fretus, progredi valerèt, sanat. Hoc ipso Crucis signo nobilem quendam Camertem ex Matricorum familiâ, ab hydropisi liberat. Alterum quoque Forosempronianum ex Volpetorum stirpe, à paralysi. Tertiam Faustinam Gotiam à sancto Martino, à colico dolore, & ab oculi argemâ, quæ illi cœcitatem intulerat, atque ipsius famulum ab anginâ, quâ præfocabatur. 5. Thomam Ceuallium Maceratensem, ab vniuersali morbo. 6. Portitorem quendam ad Chientum flumen, qui horribili colli vlcere tabescebat. 7. Fabium quendam à Monte sancto, à graui herniâ. 8. Ludouicam Picinam Forosempronianam, à coxendice, quâ progredi prohibebatur. 9. Agricolam febre laborantem. 10. & 11. Geminas mulieres lethifero morbo correptas. 12. Iuliæ Picæ infantem, extremum iam spiritum exhalantem. 13. Mulierem in monte Cassiano, Baptistam nomine, à pedum ægritudine, qua per quadriennium, & quinquennium afflictata fuerat. 14. Antonium Manochium Firmanum à graui ceruicis dolore, quo diu laborauerat. 15. Agricolæ cuiusdam filium, in oppido sancti Viti, qui in extremis laborabat. 15. Sulpitiam Ruffinam Nouanensem, à vehementi dolore colico: Antoniam quoque Tuffiniam à podagræ cruciatu. 17. Nobilem quendam Tolentinatem, tam graui oculorum lippitudine laborantem, vt vix obiecta cernere valeret. 18. Mulierem quandam Vrbinatem, à graui crurum vlcere, cui nullum vnquam remedium profuerat. 19. Corbellæ Medici vxorem, & filiam: hanc à mentis stoliditate, illam ab hecticâ febri, quâ iam diu intabuerat. 20. Virum

quendam Insulæ Fanestris, à genuum tumore. 21. Mulierem Pergulienſem ab oculorum cæcitate, quâ per quadriennium laborauerat. 22. Parochialis Montis Luponis Ecclesiæ Præpoſitum, à diuturnâ herniâ. 23. Badi Pharmacopolæ Pisaurienſis vxorem, quæ ſideratione omnium ferè membrorum vſum amiſerat. 24. Gentilem quandam Hectoris Mancij à Mondauio filiam, quæ cum morte colluctabatur. 25. Marci Antonij Parisiani Tolentinatis propinquam, à diuturnâ ægritudine, quæ cùm Viri Dei præſentiâ frui non poſſet, induſium à Viro Dei benedictum induerat. 26. Elisabethæ Tanciæ filium, ab vtriuſque oculi cœcitate, quam ex boæ morbo contraxerat. 27. Agricolæ puerum, vtroque crure claudum: quinas item mulieres (Ioanne Veregrani Medico teſte) ab inſanabili morbo; aliosq́ue quamplurimos, quos conſultò prætereo, Vir ſanctus ſolo Crucis ſigno, Diuinâ virtute curat. His tres vitâ defunctos, ab eodem ad lucem Crucis ſigno reuocatos, libet adnectere; quos certâ fide, ac multiplici teſtimonio communitos offendi. Hiſpello Vir ſanctus Fulginium proficiſcebatur, cùm per pagum quendam iter faciens, erumpentes è domo ploratus percipit. Domum ingreditur, puerum in lecto exanimem cernit; qui cum matri vnicus eſſet, hunc eo mane vitâ defunctum mater cum familiâ multis lachrymis lugebat. Illam Vir Dei ex animo miſeratus, paululùm cum genuflexus oràſſet, ad matrem conuerſus: ſiſte lachrymas, (inquit) neque enim mortuus eſt puer, ſed dormit. Tum verò pueri manum apprehendens, quaſi qui quieſcentem è ſomno excitaret: ſurge, (inquit) puellule mi, ſurge in nomine Domini IESV CHRISTI. Confeſtimq́; ſurrexit puer. Is verò ſtatim inde abſcedens iter ſuum proſequitur. Poſt hæc cùm Veregrani peſtilens quidam morbus integras interdum familias depaſceret; Vir Dei ſæpè ægrotos viſitans, domum quandam ingreditur, in quâ binas mulieres in feretris collocatas; & circumcirca propinquos, ac domeſticos lugentes cernit. Hinc Vir Dei piâ miſeratione ductus, cùm genuflexus ad vtriuſque feretri caput aliquantiſper oràſſet, ſocio quoque ſuas ad pedes feretri preces Deo offerente, ſurgens Dominicus ſucceſſiuè ad vtriuſque defunctæ corpus conuerſus, hæc verba, Crucis ſigno adhibito, altius profert: *In nomine Patris, & Filij, & Spiritus ſancti, ſurgite.* Vix ille ea verba protulerat, cùm mox ambæ è feretro exilientes, vniuerſos ecſtaſi, ac ſtupore replent, indeq́ue Diuinas laudes perſoluunt. At præter hæc Caſtrodurantij virum agricolam Vir ſanctus aliquando Prophetico ſpiritu compellat:

Amice inquit) fremat licet in te Satan; haud tamen illius iras reformides: quicquid enim contrà nitatur, id ego tibi certâ fide polliceor, nihil tibi sinistrum hoc anno euenturum fore. Neque id frustrà monuit: nam eodem anno, cùm solutis compagibus, integra domus tota, intus existente familiâ, vsque ad fundamenta corruisset, Diuino miraculo factum est, vt nec minimum vllus ex familiâ damnum passus fuerit. Post hæc hoc ipso quoque anno, cùm ex nimiâ imbrium copia, fluuio exundante, arua, quæ agricolæ agrum vndique circumstabant, circumcirca obruta essent; solus agricolæ ager, haud secus quàm si muris septus fuisset, ab alluuione immunis seruatur. Matelicæ quoque arenti segeti pluuiam suâ oratione impetrat. Montis veteris filium moribundum absens suâ oratione sanat. Fr. Innocentium à Forosarzinio; Sacerdotem ex nostris à sanguinis profluuio, ex quo extra mentem aliquando agebatur, compresso vtrâque manu capite ab illâ ægritudine liberat. Camerini equum languidum biduò pabulum respuentem aquâ lotionis manuum propinatâ ita sanat, vt quamprimùm famelicus ad fœnum cucurrerit. Hoc pacto boues etiam cuiusdam agricolæ, qui veneno intumuerat, certumq; vitæ exitum expectabant, ad sospitatem reuocat. Alexander Thadęi Maceratensis filius, adhuc puer, cùm diu quartana febri laborâsset, plenâ fide sancti Viri pallio se contegit: quo tempore Vir Dei diuinitus factum agnoscens, patri, simulque recumbentibus ait: Alexander, vt à febri conualescat, meo se pallio contexit. Moxq; exclamans: Alexander, (ait, non mihi, sed Deo duntaxat, ac B. P. Francisco confide, si à febri liberari cupis. Mirabantur Propheticum sancti Viri spiritum vniuersi; at multò magis, cum puerum eodem temporis momento à febri curatum resciuêre. Dum Vir Dei Aletiæ verbum Dei disseminat, mucidum vinum suâ benedictione in optimum conuertit. Hoc quoq; modo Spalatrani, cùm vini lagenam, atq; absens dolium benedictione oppetijsset, vnà & lagenæ, & dolij vinum optimum efficitur. E sacrâ Lauretanâ domo Ricinum proficiscens, mulierem à spiritu nequam arreptam, signo Crucis à maligno spiritu liberat. Iuuenis quidam à Rapaniani Castello, in ipsâ Dominicæ Resurrectionis die. publicè citharam pulsabat; quem cùm Vir Dei durè increpâsset, is manum ad pugionem extendens, vt eo virum Dei oppeteret, Diuinâ mox virtute accidit, vt nec pugionem arripere, neque manum à tergo retrahere vllo modo valeret; donec facti pœnitens, Vir sanctus Crucis signo manum consignans,

illam, vt priùs, ei liberam reddidit. Hoc pacto in altero quoque pago, dum alter pugioni, vt Dei seruum inuadat, manum admouet, manus ita pugionis capulo adhęret, vt neque eam à pugione amouere, neque pugionem è vaginâ exerere posset; donec illo ad meliorem frugem conuerso, serui Dei oratione manus restituta fuerit. Rursus, cùm in sancti Casarij oppido publicas choreas exturbare vellet, perditus quidam Vir, districto acinace, Dei Virum aggreditur; verùm simul atque, vt ei vulnus inferat, brachium extollit, mox illud Dei virtute rigens, tam immotum in aëre sistitur, vt perinde, ac si ligneum, aut æreum esset, nullam illud in partem inflectere valeret. Æstiuo tempore, iam ætate grandæuus, cùm Vir sanctus iter faceret, siti æstuans, vinum illi & socio in cucurbitulâ è Cœlo ministratur. In agro Picensi, cùm Clericus quidam sancti Viri socius præ inediâ pedem vlterius efferre non posset, se in humum proijcit. Quo tempore Vir Dei paululum secedens, in genua procidit, ac Beatissimæ Virginis opem impensius implorat. Vix ille ab oratione surrexerat, cùm in proxima arbusta oculos conijciens, binos in his panes, è Cœlo datos animaduertit: quorum esu cùm vterque recreatus fuisset, ab eo, qui stipem illis tam benignè erogauerat, potum quoque non minori spe de eiusdem liberalitate conceptâ, expectabant; cùm paululum progressi domum quandam in latâ planitie assurgentem cernunt, ex quâ Beatissima Virgo sub venerandi aspectus matronæ formâ prodiens, eos manuum nutibus, vt ad ipsam accederent, appellat. Eò cùm illi se protinus contulissent, en nobilis illa Mulier geminos ipsis ad potandum vini calices offert: quibus haustis, cùm lætas illi gratias egissent, inde abscedunt. Vix autem paulumùm in viâ progressi, cùm retrò aspicientes domum attentiùs intueri vellent, neque domum, neque domus vlla vestigia deprehendunt. Cùm Vir sanctus in Conuentu Montis veteris aliquando cum duabus mulieribus de rebus Diuinis sermones texeret, auicula quædam proximæ arboris ramo insidens, dulcius canebat. Quam Vir Dei appellans: Veni (inquit) ad nos sororula; & quandoquidem tam dulces edis sonos, has Dei famulas tuo cantu paulisper recrea. (Mirabile dictu) vix hæc protulerat, cùm auicula in Viri manus aduolat, tamq; suaues ibi modulos fundit, vt summam ijs voluptatem adferret: neque tamen inde abscedere voluit, donec Vir sanctus eam sua benedictione dimitteret. Quod illi sæpè quoq; alias accidisse nostra MS. ferunt; qui cùm varias ad se volucres accerseret, illæ velut ad domesticum conuolantes, cum eo colludere

vide-

videbantur. Alterium, Verbum Dei disseminaturus proficiscens, per medios imbres, absque imbre, totâ die iter facit. Absoluto verò prædicationis munere, à nonnullis illius oppidi viris ad amniculum vsque, qui viam intersecat, deductus, dum amnem traijcere parat, is aquis tumidus difficilem, seni præsertim, transitum præbere videbatur. At ille, cùm baculo, quem manibus ob senium gestabat, aquam attigisset, protinus ad alteram amnis ripam, Angeli alicuius operâ, aut Dei virtute deuectus conspicitur. Fulginio aliquando Camerinum versus cum socio proficiscens, cùm ob niuium copiam in viâ aberrâsset, ab Angelo in rectam viam ducitur. Rursùs cùm Vir Dei, iam senio confectus, Forosempronium iter faceret, viribus repentè destitui cœpit; vixque campestrem quandam ædiculam nactus, in eâ prostratus iacebat. Socius verò, cùm nihil, quo senis vires instauraret, secum ferret, animo grauiùs angebatur: quo tempore ex Beatissimæ Virginis imagine, quæ fortè ibi depicta videbatur, nonnihil excidisse animaduertit. At illud attentius inspiciens, saccari fragmentum esse comperit, quod ad senis imbecillitatem instaurandam, à Beatissimâ Virgine tunc opportunè ministrabatur. Eo igitur, Vir Dei tam facilè ab eâ virium imbecillitate conualuit, vt reliquum iter expeditè breui tempore confecerit. Virum Dei Veregrano aliquando discedentem, cùm ex oppidanis nonnulli, deuotionis gratiâ comitarentur, retiaque ad piscandum secum delata, in lacum iactâssent, nullâ vnquam arte aut labore id assequi potuerunt, vt piscem vel vnicum concluderent. Quibus Vir Dei: vos (inquit) vestra retia iactantes nihil proficitis: huiusmodi enim sunt mundi retia, quibus commoda, & voluptates expiscantes, vanum in his laborem impenditis. Quid si ego absque retibus solo habitus aspectu, piscem expiscatus fuero? an non meliora S. P. Francisci, quàm vestra mundi retia fore, vos sentire æquum erit? His dictis, cùm manicæ os ad laci ripam admouisset, melioris notæ piscis è lacu erumpens, protinus in ipsius manicam exilijt. Cereti Dominicus Dei Verbum prædicaturus, in ipsâ die, quæ diem Cinerum antecedebat, solemnes in domo quâdam audit choreas parari: quapropter Crucifixi imagine manibus arreptâ, cùm populi turbam, quæ eò ad saltationem conuenerat, corrupto chorearum vsu deterrere conatus fuisset, demum futuram domus illius ruinam Diuino spiritu prænoscens, mox exclamat: velocius aufugite, ô Viri, ne vos domus istius ruina comprehendat; iam enim casus illius sonitum percipio. Hæc tam propheticè, ac vehementer in turbe illius aures percrebuit,

vt quotquot aderant, eâ voce exterrefacti, mox ex eâ pedem extulerint; & quidem opportunè: vix enim inde emerserant, cùm domus à culmine tota præceps ruit. Idem quoque Aletij, quò is prædicaturus accesserat, accidit. Firmi quoque infra sesquihoram, domum, in quâ choreæ instituebantur, ruituram prædixit; quæ omnia ipso rerum euentu probata fuêre. Cùm verò Dominicus chorearum damna, & turpitudinem Metij pro concione exagitans, horrendum Dei iudicium ei, qui prior choreas duceret aut institueret, comminatus fuisset, oppidi illius populus, & Viri Dei voce, & domus præfatæ casu perterritus, per triennij spatium à saltatione abstinuit; donec ex eis Vir chorearum cupidus, cùm pretio cuiusdam domum ad salutationem ineundam conduxisset, solus in eâ saltatione gladio peremptus, formidandum Dei iudicium à sancto Viro prænunciatum tulit. In pago Borgopacis, Thadæi Mutioli vxori, quæ fœtum in vtero gerebat, masculum parituram, Deoque in Capucinorum ordine famulaturum prędicit. Intimas cogitationes Bernardinæ cuiusdam Ludouici Mariani vxoris aperit; Resq; à Ludouico apud Ducem Vrbinatem tam fœliciter ab eo gestas, vt pro voto successerint, significat. Friderici Bonauenturæ nobilis Vrbinatis Matri, quæ diutino morbo laborauerat, diu etiamnum eo afflictandam præmonet; iunioris vero pedissequæ, incolumis, & ætate ac robore florentis vicinam mortem pręnunciat. Fr. Nicolai à Monte florum, nostri Ordinis Sacerdotis, sorori grauissimè, ac ferè ad Medicorum desperationem laboranti, incolumitatem promittit: Verùm cùm post annum eadem leui ægritudine correpta, Physicorum sententiâ à periculo abesset, re à Nicolao ad Virum Dei perlatâ, Nicolaum monet, quatenus ad sororem rescribat, vt res suas maturiùs cum Domino componat; ne inopinatus dies, qui proximus est, dormitantem prę occupet. Paret illa; ingrauescenteque pręter spem ægritudine, breui diem extremum claudit. Aurelia Thadęi Mucioli vxor, filiam Margaritam nomine, adhuc lac sugentem Viro Dei benedicendam aliquando offerens, protinus is: Quid mihi (inquit) puellam offers? quam si inter vlnas accepero, proculdubio ad superos transmittam. At mater impensius rogans, vt puellam inter vlnas acciperet; vbi puellam in manibus excepit, ter in hæc verba cœpit erumpere; In cœlum, puella, in cœlum: moxq; illam Matri restituens abijt. Vix paucis post diebus elapsis, puella ægrotare cœpit, celerique morbo consumpta, ad superos abijt.

Pandol-

Pandolfinæ Philipuciæ à Monte ſancto, quæ plurimos cum viro abſque prole annos exegerat, prolem prænunciat. Fratri Ioſepho Neapolitano, fratrem è carcere intra tot menſium ſpatium liberandum, prædicit. Mondauij, dum Conuentus noſtris extruitur, quatuor pueris eò conuenientibus, futuram vitæ rationem prænunciat. Fani dum in cellâ orat, ſeptem quadrigas, ad eum ab Æmiliâ aduenturas prȩuidet. Sophoniſſæ Thadæi Maceratenſis filiæ nubili ſponſalia poſt tres annos, viri nobilitatem, ac pleraque alia prȩnunciat. Flordaliſiæ Sinibaldi ab Empulo obitum, & obitus diem prȩſignificat. Mariæ Thadȩi Maceratenſis vxori culpas, tametſi occultas, ab eâ patratas aperit; & omnia, quæ Thadȩi familiæ euentura erant, quoad ſuperſtes fuit, Diuino ſpiritu agnita, patefecit. Hæc de Diuinis ipſius reuelationibus ſatis. Dum Altiti prȩdicationis munere fungitur eiuſdem oppidi vir, vxorq; à Dȩmone arrepti, immaniter cruciabantur. Dum igitur Vir ſanctus, noctu pro ijs apud Deum orationes fundit, Dominum in ſpiritu conſpicit: qui cùm per anguſtam quandam viam Cruce onuſtus prȩcederet, illum hi quoque, pro quibus ſuas Deo preces offerebat, ſingulas Cruces geſtantes proſequebantur. Hoc is viſu edoctus, cùm eam Domini voluntatem, & conſilium eſſe agnoſceret, vt hac illum ij Crucis viâ ſequerentur, mox is poſt Domini tergum exclamat: O Domine, ô Domine! nequaquam pro his, vt à Dæmonis vexatione liberi fiant, rogo; quin, ſi placet his afflictiones adde: hîc illos vre, hîc ſeca, vt in æternum parcas. Maria Thadæi nobilis Maceratenſis vxor, ita ad fumarij paraſtatem caput alliſerat, vt velut exanimis, ſtatim humi corruerit: quo tempore Dominicus in Vrbini Conuentu orans, Dominum Matri Virgini aſſociatum, in viſu cernit, qui Mariam ſanguine ſordidam, ac letho proximam geſtabant. Intellexit oppido Vir Dei, graue aliquid Mariæ accidiſſe, quo ſuprema illi dies immineret. Quamobrem omnes illicò orationis neruos tendit, vt Mariam ab impendentis mortis periculo liberet. Cui tandem Dominus Deiparæ Virginis precibus exoratus annuens, hoc ipſo temporis momento, Maria, quæ mortua, vel ad ſummum breui moritura credebatur, reuiuiſcere viſa eſt. Frequenter huic Viro Dei Virginem Deiparam, quam præcipuâ veneratione colebat, apparuiſſe, communis huius Prouinciæ vox eſt, famâ duntaxat, abſque ſcripto, cui minùs ætas illa huius, atque aliorum geſta tradere viſa eſt, conſignata. Cuiuſdam tantùm viſionis fragmentum, ex Ordinis monumentis hauſtum, integrum extat: quo fertur Dei ſeruum, dum aliquando

orationi incumberet, à Virgine Deiparâ edoctum, quibus illam verbis inuocare deberet. Dum in Narniensi Conuentu ianitoris munere fungitur, Christus Dominus sub pauperis habitu hospitium postulat, & à Dominico panem accipit. Ibidem Iustino Guardiano grauiter ægrotante, eo tempore Dominico nocte in Ecclesiâ oranti numerosa quædam centum circiter Fratrum Capucinorum supplicatio apparet; qui Ecclesiam patefactis vltrò foribus, ingredientes, & cancellos, & Sancta Sanctorum ad Chorum vsque penetrantes, inde in Dormitorium subeunt. Stupebat Dominicus, & vndenam tot Fratrum multitudo erumperet, quòve tenderet, ignorabat. Quamobrem cùm iam cunctis, qui in supplicatione gradiebantur, preteritis, duo tantùm extremi superessent; ad eos Dominicus accedens, ab ijs, quinam essent, & quò progrederentur, sciscitatur. Cui illi: Fratres (inquiunt) Minores Capucini nos omnes sumus, qui non pridem in Domino obdormientes, cum eo regnamus: nunc verò ab eo missi, ad Guardianum laborantem pergimus, vt visitationis illi gratiam impendamus: suprema enim illi imminet dies, quâ ex hac in meliorem emigraturus est lucem. Iouis proxima haud elabetur dies, cùm huc reuertentes, ipsius animam è corpore emigrantem, rectâ in Cœlum comitabimur. His dictis tota ea Fratrum supplicatio è Dominici oculis erepta fuit. Iam Dominicus consenuerat: & licet septuagenario maior; strenuam tamen in Domini vineâ Dei verbo excolendâ operam nauabat; cùm post Quadragesimalium sermonum pensum in oppido Porquinculi, ad Tiferni Metaurensis Conuentum proficiscitur. Tipherno haud longè abest oppidum Borgopacium; in quo dum verbum Dei disseminat, vitæ sibi occasum imminere diuinitus præsentiens, Thadæo Muciolo, qui illum domo, ac mensâ excipere consueuerat, prænunciat: Cum autem morbus ingrauesceret, inde Tifernum reuertitur. Verùm Petro Thadæi filio ad se ante discessum vocato, baculum, quo in vitâ vtebatur, his verbis tradit: Petre, baculum senis pauperculi accipe, & diligenter custodi: multis enim fortasse proderit. Iisdem quoque verbis vsus, crassioris panni cingulum, quo vestem attollere solebat, Thadæi vxori donat. Post hæc Tifernum versus iter carpit. Conuentum eo tempore moderabatur Vrbanus à Petrâ Rubeâ, cui in aduentu Dominicus: Nescis (inquit) Vrbane Pater, quod hæc me nox vltima manet? Iam, iam supremum tibi, atque humanis rebus valedicturus sum. Cùm primùm igitur in infirmorum cellam Guardiano iubente se contulit, animam Sacramento expiat, ac

colle-

collectum animum tam ardenter in Deum transfert, vt Fratres qui illius vsque ad Matutinas horas curam susceperant, assiduè eovsque orantem, ac vehementius IESV CHRISTI, Virginis Deiparę, ac S.P.N. Francisci patrocinia implorantem, obseruauerint. Dum igitur in Choro Matutinę horæ persoluuntur, Beatus senex, inter Fratrum manus, animam Deo reddit Anno 1589. Obijt Vir omnium seculorum memoriâ dignus, sextum suprà septuagesimum ætatis annum agens, cùm ex his quinquaginta sex annos Deo in Capucinorum Ordine consecrâsset. Dominici obitus nemini adhuc, prę terquam Fratribus innotuerat, neque vllus in toto Tiferni Metaurensis oppido erat, cui Viri Dei sanctimonia nota esset: cùm vix die illucescente, magna virorum, & mulierum turba ad Ecclesiam confluit, sanctique Viri corpus, quod iam in Ecclesiâ collocatum fuerat, veneratur, osculis petit, omnes corollis caput contingunt; ac velut Sancti iam in Cœlo regnantis, opem, & preces sibi postulant. Id verò in eum populi magis studium accendit, quod illius caro, præter cæterorum morem, mollis, tractabilis, atque adeò tenera videbatur, vt pressa iterùm se attolleret, atque infantilem referret; ita vt dormientis potiùs, quàm defuncti naturam, & qualitates prę seferret. Post huius sancti Viri obitum, pleraque D.O.M. piè illius merita implorantibus, è Cœlo beneficia prę stitit: Vir namque in oppido Tiferni Metaurensis, qui ab vtero matris claudus fuerat, ipsius opem apud Deum postulans, integræ incolumitati redditur. Mulier quoque, quæ albuginem in oculis patiebatur, ita vt clarè cernere non posset, eo inuocato, integram lucem recepit. Altera itidem mulier, Peregrina nomine, quę graui tibiæ dolore laborauerat, vix ad sancti Viri opem confugit, cùm repentè tam perfectè sanata fuit, vt nullam deinceps illi molestiam exhibuerit. Hypermnestra nobilis mulier, à Ricino nouo, beati Viri pallium à Fratribus post ipsius obitum dono acceperat. Quo tot miracula (id eâ sub iureiurando atteſtante) patrata sunt, vt cùm ob confluentium multitudinem, qui sibi pallium postulabant, pallio tandem orbari timeret, amplum ab eo præsegmen dissuerit, quod passim petentibus accommodatum, varios ab ijs morbos depulit. Corollas sanctus hic Vir, dum viueret, ex funiculis crebros in nodos colligatis; ligneas quoque Cruces quasdam exiguas componere, ac varijs dispertiri solebat, quæ plerosque, eo tum superstite, tum è viuis sublato, à diuersis languoribus curarunt. Inter quos enumerantur Margarita,

Simonis Boni vxor, è Borgopacio, quæ cùm morbo vniuersali ita detineretur, vt vix alteram manum mouere posset, cruce huiusmodi sibi collo appensâ, breui tempore conualuit. Beneuenta quoq; ipsius filia, cuius salus tùm ob morbi grauitatem, tum diuturnitatem planè desperabatur, hanc ipsam sibi crucem adhibens, celeriter & ipsa ab ægritudine liberatur. Panneus quoque cingulus, quem Vir Dei supremùm ægrotans Thadæi vxori elargitus fuerat, plurima post ipsius mortem ægris beneficia contulit; ac tres potissimùm mulieres, nimirum, Franciscam Lucarellam à Borgopacio, Catharinam à Porquicuelo, & Simonam à Burgopacio, à grauissimo partus dolore, quo earum vita periclitabatur, in momento liberat. Baculum præterea, quem is Petro Thadæi filio tradiderat, cum Lucretia eiusdem vxor, quæ ob partus difficultatem, certo in vitæ discrimine versabatur, iterum atque iterum sibi imposuisset, fœtum mox feliciter edit. Huius B. Viri sudario, quod Penthasilæa Æsina importunè ab eo etiamnum superstite extorserat, pleraque patrata miracula referuntur. Inprimis Ioannem Franciscum Guestrum, Panthasilεæ consobrinum, phrenesi laborantem capiti impositum ad sensum reuocat. Annam quoque Riciam Æsinam eodem morbo correptam, contactum sanæ menti restituit. Canabaceus tandem funis, quo sanctus Vir præcingebatur; habitus præsegmina; sporta quædam, quâ is in itinere vtebatur, tot signis, ac virtutibus, posthæc scatere visa, vt cùm ipsius apud Deum gloriam non obscurè testarentur, immortalem quoque apud homines etiamnum memoriam alant.

Fr. PETRI A CAMPIS, PRÆDICATORIS, *VITA, ET GESTA.*

FRATER PETRVS à CAMPIS, Ambianensis, Sacerdos, præclaris virtutibus fulgens, cùm Ambiani ab ipso iuuentutis flore S. P. N. Francisci Regulam in Fratrum Obseruantium (vt vocant) Familiâ professus esset, post aliquot annos; arctioris obseruantiæ (vt ferunt) cupiditate ductus, cùm Capucinorum vitam amplecti vellet, à sui Ordinis superioribus in carcerem detruditur; è quo intempestâ nocte aufugiens,

primùm in Hispaniam proficiscitur ; deinde in Galliam rediens, Lutetiæ Capucinorum habitum , & vitam extra Obseruantium claustra , nullo tamen Capucinorum Religioni vinculo alligatus; præseferre visus est. Quapropter his minimè insistendum censeo, quæ ab anno 1568. quo is ab Obseruantium Ordine desciuit ; vsque ad annum 1573. in quo apud Capucinos Romæ probationis annum instituit , ab eo gesta sunt , tanquam non legitimè ab eo facta; cùm præter primum illud animi propositum quo in perfectiorem Regularis obseruantiæ formam ferri aliquando visus est ; nihil in eo hic nobis commendandum adsit. Romam igitur primùm ; tùm Anconam , vbi tunc Generale Capitulum celebrandum erat , proficiscitur. Vbi à Mario à Forosarzinio repulsam passus ; postmodum à Vincentio à Monte Vlmi , qui Mario in Generalatus munere successerat , benignè tandem exceptus , & Religionis habitu donatus , in Romanâ Prouinciâ probationis annum instituit. Petrus igitur tyrocinij anno peracto , cum Pacifico à sancto Seruatio Generali Commissario Lutetiam proficiscitur ; vbi Euangelicæ prædicationis munus sibi à Generali demandatum, ita Apostolico spiritu , præsertim aduersus Hæreticos passim in agro Parisiensi grassantes aggreditur , vt cùm vbique falsa eorum dogmata Catholicæ veritatis gladio confoderet , tam sæua illorum odia sibi comparauerit ; vt ab ijs ad necem sæpissimè conquisitus , vix ab illorum insidijs liber euaserit. Nec minorem tum animi constantiam , tum Christianæ charitatis testimonium , cùm sæua pestis Lutetiam inuasisset , in ægrotis curandis exhibuit ; quo in ministerio summam profectò apud omnes laudem consecutus est. Bis ad Domini sepulchrum , tùm ab Henrico III. tùm à Ludouicâ Reginâ Henrici vxore missus , Hierosolymam proficiscitur. Eo tempore multa passus, infideles suâ patientiâ, & preclaris vitæ exemplis ædificat. Hoc quoque itinere ; cum flumen quoddam profundum illi transeundum esset , quâ parte illud transuadari posset, anxius animo inhęrebat ; cum breui oratione Deum precatus , hominem cernit , qui vadum indigitat ; per quod tutò flumen traijcere queat. Post hæc flumen transgressus , cùm viro gratias acturus , se à tergo conuertisset ; neminem conspicit ; ex quo cœlestem opem cognoscit. Hinc cum Massiliam appulisset Petri Imerini filiam , quæ grauissimè ægrotabat , fusis ad Deum precibus incolumitati restituit. Denique ab vtrâque peregrinatione rediens, cùm post Henrici III. Blesis acta , in ea Petrus Aureliani acrius

 inue-

inueheretur, Hæreticorum, qui Regis partes tuebantur, conspiratione ad necem quærebatur. Quamobrem, vt eorum tantisper furorem declinet, ad Belgas se confert; Bruxellisq; lethali morbo correptus, supremum diem absoluit, Anno 1589.

Fr. IOSEPHVS OXIBIENSIS.
PRÆDICATOR.

IN Genuensi Prouinciâ Fr. IOSEPHI OXIBIENSIS (vulgò de Oneglia) Liguris Concionatoris, adhuc floret virtutum memoria. Hic ardentissimus Diuini Verbi præco fuit, tantâ vitæ austeritate præditus, vt Quadragesimali prædicationi incumbens, tres hebdomadæ dies, panis & aquæ ieiunio consecraret, reliquos verò absque cibo transigeret. Orationis studio incensus, longas in eâ noctis vigilias ducere consueuerat. Dum nostri Ordinis Concionatori ægrotanti signum Crucis impendit, mitescit morbus, ac paulatim in integram valetudinem desinit. Spoturni prædicans, Virginum turmam ad priuatum castitatis votum prouocat. Demùm optimo apud omnes virtutum odore relicto, post prolixæ ægritudinis patientiam ad coronam euolat, Anno 1589.

Fr. ANTONII A MONDVLPHO.
PRÆDICATORIS.
VITA, ET GESTA.

FRATER ANTONIVS à MONDVLPHO, Sacerdos, nobili ex stirpe progenitus, iam ab ipsis adolescentiæ annis tanto pietatis studio ad Diuina ferebatur, vt sæpè solus in cubiculo oraret, & cælestium rerum sapore, ac voluptate ductus, noctes interdum insomnes in oratione duceret. Tanta illi erat morum honestas, tanta mentis & corporis pudicitia, vt virginitatem, ab elegantis formæ matris pedissequæ insidijs, ac sollicitationibus, immaculatam seruauerit. Hinc in ipso iuuentutis flore, vehementiori à Deo vocatione excitatus, præstantiorem in Dei seruitute apud Capucinos nobilitatem quærit. Hoc verò suæ mentis consilium cùm parentibus innotuisset; quandoquidem eo ad Religionis gremium

accedente, eorum familia posteritate careret, nullum hi non lapidem mouent, atque argumenta intentant, quo eum à Religionis proposito auocent. At Antonius ante parentes genuflexus, tantam à Deo verbi efficaciam accipit, vt vterque parens lachrymis perfusus, tantâ voluptate in filij propositum consentiens, inde abscedere noluerit; donec filius mundi exuuijs depositis, militare S. P. N. Francisci cingulum inter Capucinos acciperet. Cùm primùm verò Religionis palæstram ingressus fuit, mox carnem assiduis, præter ea, quæ Religioni consueta sunt ieiunijs domans, corpus diris flagellis atterebat; & perpetuum cum sensuum voluptatibus bellum gerebat. Hinc tot animi virtutibus, & Cœlestium donorum copiâ efflorescens, post Philosophica, ac Theologica studia, ad Prædicationis munus vocatus; quandoquidem in eo officio plus orationis, quam olei insumeret, mirum planè, quam vberes, vbicunque Dei verbum disseminaret, inde animarum fructus referret. Theologicam disciplinam aliquamdiu, tùm in Piceni, tum in alijs Religionis Prouincijs, summâ cum ingenij laude publicè tradidit: Nulla tamen interea, quantumuis vilia, domus ministeria refugiens, assiduæq; orationis studium cum Theologico studio componens, discipulos non solum in Theologicâ facultate insignes, sed virtute quoque præstantiores Religioni peperit. Plurimis denique laboribus in eâ Prouinciâ, tum erudiendâ, tùm administrandâ, piè perfunctus, cùm Generalis Theologiæ Professor Neapolim missus, multos ibi tùm ad doctrinam, tum ad iustitiam erudijsset, in Picenum rediens, Romæ in morbum incidit; moxque à Fratribus percunctatur, quantum ad certum quendam, tunc ab eo indicatum, vsque diem temporis intercederet? Cui Fratres, cùm tot dierum spatia abesse respondissent, Deo intimas ex animo gratias agens, inquit: Deus hic primam mihi nascenti vitæ lucem tulit; atque idem alterâ Religionis natiuitate renato, secundam è Cœlo gratiæ claritatem, simulq; Religioni habitum contulit; postremus hic quoque mortali huic vitæ finem imponet. Cumque hoc totum temporis spatium, quod vitæ illi reliquum fuit, in patientiâ, ac Domini laudibus consumpsisset, Deo tandem gratias agens, quod virginitatis florem eousque illi integrum seruasset, eâ ipsâ, quam prædixerat, die, purus hinc ad perennis vitæ fontem euolat; Moxq; matri, quæ Mondulphi in cubiculo orabat, pellucidi radij instar, suæ illam gloriæ admonet: quæ cùm visionis illius diem, & horam obseruâsset, eam certò fuisse comperit, in quâ filius Romæ ex humanis excesserat. Obijt verò anno 1590.

Fr. PETRVS à MONTE MAGNO, Concionator, cùm præclaris vitæ exemplis Genuensem Prouinciam illustrâsset, quatuor Angelorum in morte aspectu dignatur, qui Tartarea monstra, quæ ad eum tentandum vndique conuenerant, suâ virtute fugant. Obijt Anno 1591.

Fr. ANGELVM BRESSONIVM, egregium verbi Dei præconem, Aquitaniæ Prouincia inter primos suæ Fundationis lapides collocat, & ob prẹclaras animi virtutes summis laudibus effert; cuius ea morientis verba fuisse ferunt: Deo meo ob innumera collata in me beneficia gratias ago: verùm ob id potissimùm, quod mihi in Capucinorum gremio dat supremum vitæ habitum fundere. Obijt Anno 1591.

In Hetruriæ Prouinciâ Fr. SYLVESTER ALBINGENSIS, Concionator, his omnibus virtutibus præditus prẹdicatur, quæ perfectum, ac numeris omnibus absolutum Minorem Capucinum prẹstant. In Choro psallens, & Dei verbum prẹdicans, aliquando in mentis excessum rapi visus, falsam accusationem apud Hẹreticæ prauitatis Inquisitorem tantâ animi patientiâ tolerat, vt ipsummet accusatorem deinceps singulari beneuolentiâ prosequeretur. Postremò cùm mulierem obsessam, solâ Beatiss. Virginis inuocatione à Dẹmone liberâsset, pietate ac meritis clarus, hinc emigrat Anno 1592.

Fr. HILARION à IAIOLS, Hispanus Concionator, in Cossetanâ Prouinciâ, Vir omnibus virtutibus ornatus fuit; cuius sanctimoniam, post ipsius obitum, contestata est puella quædam cœca, quæ cùm aquâ ex ipsius sepulchro scaturiente, oculos lauisset, visum recepit. Obijt Anno 1592.

Fr. ALFON-

FRATER ALPHONSVS LVPVS FF^rum^ CAPVCINOR^um^

PRAEDICATOR.

Fr. ALPHONSI LVPI, HISPANI PRÆDICATORIS,

VITA, ET GESTA.

RATER ALPHONSVS LVPVS, honestâ in Hispaniâ progenie natus, dum adhuc in sæculo versaretur, vitia, quæ adolescentem ætatem propius sequuntur, fugiens, omni studio Diuinis rebus vacabat: quare cœlesti quâdam visione inter orandum illustrari meruit. Monasterium pęgrande, quale nunquam antea viderat, in quâdam planitie sibi intueri videbatur: Ad illud igitur accedens, tintinnabulum pulsat; moxque ianitorem festiuum accipit, qui illum in Monasterium introductum, ante limpidissimum quendam aquæ fontem constituit. Huius dum ille fontis magnificentiam admiratur, iuuenem quendam splendidissimum, magnâ nobilium turbâ septum, fonti inhærentem cernit; cui cùm supplices libelli ab his passim porrigerentur, alios quidem is recusare, alios verò in aquæ pilam demergere, ac pęfocare videbatur. Inter hæc illustrissima quædam mulier apparet, calathum supplicibus libellis refertum in dextrâ gerens; quem cùm regio illi iuueni summâ reuerentiâ obtulisset, is acceptum calathum mox in aquæ fontem immersit. Cumque fontis, ac supplicum libellorum mysterium ignoraret, à ianitore his verbis eruditur: Fons, inquit, ipse, inexhaustus Diuinæ misericordiæ fons est, qui ad salutem hominibus impendendam, perennes fundit aquas. Vir autem ille maiestate plenus qui fonti incumbit, IESVS CHRISTVS est, Dei filius, gratiarum omnium dispensator. Porrò, Viri illi illustres, qui eundem circumstantes, supplices illi passim libellos offerunt, Beatorum animæ sunt, quæ pro homininibus sedulò orationes fundunt; quorum vota haud semper Diuinam misericordiam (obsistente pęsertim hominum malitiâ) assequuntur. At cùm primùm mulier illa pęclara, Maria Virgo, Dei mater, ad Filium rogatura accedit, nullam vnquam repulsam passa, vniuersa à Filio postulata accipit. Hæc tibi inter sacrorum hominum claustra demonstrata sunt, vt, vbinam Diuinorum munerum copia quærenda sit, opportunè addiscas. Alphonsus igitur Diuinæ vocationi sibi parendum statuens, in Minorum Discalceatorum Familiam conscribi curat. Vicesimum

circiter

circiter is ætatis annum agebat: cùm autem quatuordecim annorum ſpatio, carnem aſſiduis panis, & aquæ ieiunijs extenuaſſet, corpusq; duris caſtigationibus; mentem verò humilitate, patientiâ, obedientiâ, & cæteris Euangelicæ perfectionis virtutibus imbuiſſet; quo tempore Philoſophicis, ac Theologicis ſtudijs apprimè eruditus, inſignis inter eos Prædicator euaſit. Inter hæc contigit, vt haud leuis inter Toletanum Archiepiſcopum, & Catholicum Hiſpaniarum Regem de re Eccleſiaſticâ diſceptatio oriretur. Quare Alphonſus pro officij ſui munere, Archiepiſcopi cauſam, quam iuſtam ſibi perſuaderat, complexus, publicè pro concione eam tuebatur. Quod cùm Regij Miniſtri ægrè ferrent, Catholico Regi perſuadent, vt Alphonſum, velut regiæ poteſtatis perturbatorem, regni exilio mulctet. Regiâ itaq; ſententiâ Hiſpaniâ pulſus, Italiam adnauigat: quo in itinere cùm nauis naufragium paſſa eſſet, naufragium tamen ipſe effugit. Is itaq; cùm primùm ad littus incolumis peruenit, iuuenem quendam ſibi ignotum in littore offendit, qui cùm vniuerſa ad amuſſim, quæ illi poſt hæc perferenda erant, prænunciaſſet, abſceſſit. Hinc Romam profectus, Pium V. Pontif. Maximum adit, exilij cauſam exponit: à quo ſummâ benignitate exceptus, ab eo quoq; protectus fuit. At Pio V. poſt annum è viuis ſublato, Regijs Miniſtris apud Gregorium XIII. inſiſtentibus, cùm ei necdum de Alphonſi innocentiâ innotuiſſet, eum in ſanctæ Inquiſitionis carceres Romæ detrudi imperat. Neque tamen his Alphonſi animus frangitur, ſed integri vnius anni ſpatio, eam Dei probationem tam æquo animo ſuffert, vt ne vllum quidem querimoniæ verbum, ex ipſius ore vnquam toto eo tempore auditum fuerit: quinimò, obſcuro carceri aſperiorem carnis macerationem addens, totum hoc tempus quotidianæ panis, & aquæ inediæ, aſſiduæque orationi, ac rerum Diuinarum contemplationi conſecrat; ita, vt cum per carceris cuſtodes, qui longam Viri patientiam, & virtutem obſeruauerant, Pontifici ſignificatum fuiſſet, Virum planè ſanctum in carcere detineri, Pontifex illum à vinculis ſolui, & inde emergere permiſerit: eâ tamen conditione, & à prædicatione tamdiu abſtineat, quoad regiæ expoſtulationi ſatisfiat. Interea Alphonſus de Regularis obſeruantiæ ſtatu ſibi deligendo ſecum animo verſans, ad Capucinos animum confert; à quibus tandem ob eandem exilij cauſam repulſam paſſus, Apoſtolico dein mandato Capucinorum habitu donatus, Foroſempronium ad probationis annum mittitur; vbi per integrum annum in ſolitariâ quadam

dam cellâ ad montis radicem in rupe excisâ, in perpetuo ſilentio, ieiunio, & oratione manens, cùm nullam quotidianis panis, & aquæ ieiunijs intermiſſionem, nullum pedum nuditati, cui ſandalia ipſa ademerat, nullum nocturnis vigilijs, modum ſtatueret, omnium virtutum exemplar omnibus exiſtebat. Paupertatis, ac totius Regularis obſeruantiæ eximius ſectator fuit, ſuperuacanea omnia abhorrens, tunicâ viliſſimâ, ac plerumque obſoletâ vtebatur. Humilitatem tàm arcto ſibi Alphonſus vinculo copulauerat, vt ad dignitates acceptandas nunquam adduci potuerit: imò ob delatos ſibi aliquando honores, in horti angulum ſecedens, indeſinentes ibi lachrymas ſæpè fuderit. Mitis, atque erga omnes affabilis, nulli vnquam benignitatis, & conſilij fores ita occluſit, quin, quò ignobiliores, & infirmiores eſſent, eò magis in eorum ſeſe opem effuderit. Hunc quoque inuicta quædam animi patientia, & fortitudo ita exornabat, vt cum ei virtutis materia, moleſtia eſſet, aduerſis fortior, ærumnis clarior, tunſionibus durior, preſſuris vegetior, reddebatur. Exilia gloriam, carceres ſplendorem, infirmitas coronam illi comparabant. Mira quoque erga ægrotos charitate ferebatur: Oratione verò quantopere præcelleret, planè incredibile videretur, niſi vniuerſa Religionis noſtræ monumenta concordi ſenſu teſtarentur, eum ſæpè ad decimam vſque horam produxiſſe; quotidiana tamen ipſius oratio, quam nullus vel itineris, vel prædicationis labor vnquam aut minuit, aut intercepit, ad ſeptimam vſque horam pertingere conſueuerat. Hæc igitur illum ad eum Diuinæ charitatis gradum extulerat, vt id de ſeipſo aliquando enunciare haud veritus fuerit, ſi quis illi odij ſolius causâ, ſingulos barbæ pilos euelleret, haud tamen vnquam ab illius ſe dilectione auellendum fore. Tot igitur cùm virtutibus Alphonſus floreret, Pontifex rursùs illum ad Dei verbum diſſeminandum reuocat, atque Apoſtolicum Concionatorem inſtituit. In Corſicam mittit, vnde tot opimis animarum ſpolijs onuſtus, ad Pontificem redit, vt ab eo maximam laudem conſecutus fuerit. Incredibilis huic Viro in dicendo vis inerat, quâ ita animis imperitabat, vt ferreos quoque atque adamantinos emolliret. Id tantùm indicâſſe ſufficiat, eo aliquando Salmanticæ Dei verbum quadrageſimali tempore proponente, quingentos bonorum artium candidatos, ſæculo cum ſuis cupiditatibus ſpreto, ad Chriſti vexillum, & religioſa caſtra conuolâſſe. Neque id vlli mirum videri debet. Mariani enim Marchioniſſa,

quæ Pij IV. Pontificis fratria fuit, haud ſemel teſtata eſt, ſe ex Alphonſi concionantis ore ſæpè flammarum globos erumpentes conſpexiſſe, quibus nimirum audientium corda inflammabat. Sæpè quoque eidem, Romæ pro concione agenti, adfuit ſimul cum Ioanne Baptiſta Boniporto, Nauarienſis Eccleſiæ Canonico, ſanctus Philippus Nerius; qui cùm Alphonſum tam miro, atque Apoſtolico ſpiritu concionantem audiſſent, ad B. Philippum Canonicus: Quid tibi de hac Lupi concione videtur, Philippe? quàm ardens, quàm efficax, quàm Apoſtolica! Cui B. Philippus: Nihil mirare, ait: Ipſe enim ſacram Deiparam, Lupò, dum prædicaret, adſtantem, & quæ prædicabat, verba dictantem conſpexi. Vtinam plures huius generis Lupos Roma ſibi vendicaret. Atque huc ſpectat, quod de huius Viri prædicatione communi prouerbio peruulgatum erat: cùm enim, hac ipsâ tempeſtate cum eo & duo alij celebres Diuini verbi præcones, inter alios, Dei Eccleſiam illuſtrarent, Hebræus nimirum, Ordinis Prædicatorum, & Franciſcus Panigarola, qui ex Ordine Obſeruantium ad Epiſcopatum Aſtenſem deindè aſſumptus fuit; hoc de his tribus elogium ferebatur: Hebræus docet, Lupus mouet; Panigarola delectat. Quo factum eſt, vt Romæ, Venetijs, Neapoli, Genuæ, Mediolani, atque in alijs præclarioribus Italiæ vrbibus haud ſemel Dei verbum diſſeminauerit; ac eius operâ Mediolanenſis vrbis morum corruptelâ ſublatâ, vrbs ad ſancti Caroli mentem reformata fuerit. Quamobrem cùm Epiſcopus quidam Alphonſum obnixè à ſancto Antiſtite poſtularet, quo ſuæ Eccleſiæ vtilitati proſpiceret, eidem ſanctus Carolus: Fruſtra, amice, tibi Lupum meo damno quæris: oues enim quoque meæ tali indigent Lupo, qui eas perterreat, atque intra Domini caulam contineat. Clara etiamnum in Neapolitanâ vrbe ob illuſtre facinus Lupi viget memoria: is enim cùm Nobilitatis Ordinem ſpontè, ac nullâ neceſſitate compulſum donum quoddam pecuniarium, quod ad multorum aureorum millia pertingeret, Hiſpaniarum Regi publico decreto conſtituiſſe intelligeret; quod cùm à plebe potiſſimùm exigendum eſſet, pauperum penum exhauriret, in id Alphonſus, velut iniquum, & pauperibus exitiale, pro ſuggeſtu inuehi cœpit, eoque ſermonis euaſit, vt Regem eo rectâ conſcientiâ minimè frui poſſe affirmaret. Hiſpani Regni tunc habenas moderabatur Philippus II. nulli tamen pietate ſecundus; cui cum per litteras ea, quæ à Lupo publicè pro ſuggeſtu prędicata fuerant, ſigni-

ficata fuiſſent, dignum Philippo reſponſum dedit; quod iuſtè ex Lupi ſententiâ dari non valeret, iuſtius ab eo refellendum. Quapropter ab eo dono abſtinuit, immortalemque pij ac iuſti Regis ſibi in orbe memoriam comparauit. Hoc verò in hoc Viro admirandum erat, quod inter aſſiduos hos prædicationis labores, haud vnquam à Matutinis Horis in Choro perſoluendis vacâſſe viſus eſt. Contigit verò, vt dum ijſdem cum cæteris vacat, Choro Hymnum: *Te Deum &c.* perſonante, cùm ad ea verba ventum eſſet: *Te ergo quæſumus, tuis famulis ſubuem, quos pretioſo ſanguine redemiſti*; quæ de more proſtrato ad ſolum corpore apud nos pronunciari ſolent, ipſe quoque Alphonſus ſeſe humi proſterneret: quo tempore mentis exceſſu correptus, tam diu eodem loco proſtratus perſtitit, quo à Laudibus & Litanijs decantatis, & communi oratione peractâ, cæteris ad proprias cellas remeantibus, Fr. Bernardinus Arragonienſis vnâ cum duobus alijs Sacerdotibus rei exitum obſeruans, Alphonſum tandem è ſolo aſſurgentem cernit; qui altum ex imo pectore ſuſpirium trahens, vento celerior ad Sacrum Euchariſtiæ Altare aduolat, has ſæpè voces ingeminans: Ah, Domine! Ah Domine! tantane animarum perditio futura! nullumne tantæ animarum ſtragi remedium ſupereſt? Cùm plurimas ibi lachrymas fundens, crebris interea ictibus ſibi pectus tunderet, hoc ſpiritu percitus, in cellam ſe confert. Porrò, communis eo tempore rumor inter Fratres percrebuit, reproborum tunc numerum illi Diuinitus demonſtratum fuiſſe, quibus Dominici ſanguinis effuſio nihil ad ſalutem profutura eſſet. Mira quoque Dei luce perfuſus, futuros euentus proſpiciebat. Ditionis Mediolanenſis Moderatoris, qui maximè S. Caroli legibus aduerſabatur, & aliorum illuſtrium Virorum, qui Moderatori adhærebant, inopinatam mortem Prophetico ſpiritu prædicit. Neapoli quoque, cùm malus de Prorege in vrbe rumor communc in omnium animis ſcandalum pareret, Proregem Alphonſus adit; At Vir Dei ſæpè repulſam paſſus, tamdiu ante Palatij fores conſtans perſeuerat, donec aper venatione comprehenſus Proregi dono offerendus, defertur; cui cùm fores omnes patefierent, mox Vir Dei exclamans: O tempora! ô mores! inquit; Apro Syluestri ad Proregem omnes aditus patefiunt, qui Religioſis Viris, ac Diuini verbi præconibus occluduntur. At Proregi annunciate: maturius Deum illatam ſibi iniuriam vlturum; neque dilata diu vindicta fuit: nam Proregis filius, qui integrâ valetudine fruebatur, poſtridiè repentinâ mortè correptus, animam exhalat.

Quare

Quare casu exterrefactus Prorex, Alphonsum illicò accersiri iubet, ac publico Vrbis scandalo opportunè consulit. Futuram quoque tentationem Fr. Saluatori à Ripâ altâ, Sacerdoti ex nostris præsignificat, qui ipsius postmodum oratione liberatur. Massiliæ Alphonsus cum aliquamdiu aptum nauigationi tempus expectâsset, tandem ventis secundis flantibus, ad triremem vocatur. Reluctatur Alphonsus, iterq; suum ab aduersâ Dei voluntate impediri affirmabat: at molesto sociorum rogatu compulsus, cum ijs scapham, quâ ad triremem veheretur, conscendit; tranquillo verò mari, & plerisque licet captiuis seruis, vndique adnitentibus, & summâ vi remigantibus, nullâ vnquam vi aut industriâ scapha adduci potuit, vt ad triremen accederet. Quapropter Alphonsus id Diuinæ voluntati adscribens, ad littus se reduci postulat. Porrò triremis è portu soluta, dum inferum mare sulcat, vndis absorpta obruitur: in quo & propheticus Viri Dei spiritus, & Diuina erga illum cura, & sollicitudo perspecta fuêre. Massiliæ quoque Nouitius, ipsius benedictionem paruipendens, alteriq; cedens, cæteris perseuerantibus, solus ad sæculum redit. Mediolano aliquando discedentem Nobiles quidam Hispani comitabantur; qui cùm ad vrbis portam peruenissent, palumbarum agmen, haud longè à portâ humi gradiens, conspiciunt. Ex his verò columba quædam se in aëra efferens, recto volatu ad Dei virum fertur, primumq; ipsius capiti insidens, tum humero, tandem in manus delapsa, motu, gestu, & omni, quâ poterat, ratione, Viro Dei blandiebatur. Quam cùm is aliquamdiu demulsisset, tum, vt abeat, in aëra pellit. At columba bis terque repulsa, nihilominus ad manum redire, nec ab eo recedere, donec benedictionem obtinuisset, voluit: Eâ verò donatâ, se in aëra proripit. Eâdem in Vrbe Fr. Lazarum Massiliensem Laicum, capitis vulnere sauciatum, Crucis signo perfectè curatum relinquit: Triennio verò, antequam Vir sanctus spiritum Deo redderet, paralysi correptus, tam mirâ animi patientiâ languorem, doloremque sustinuit, vt eo carere pro summo damno duceret. Principiò quidem cùm doloribus tantoperè excruciaretur, vt à sacrorum celebratione omninò abstinere cogeretur, quotidie tamen ad sacram mensam viuifico illo cibo reficiendus accedebat. Verùm cùm summa Sacrificij illius incruenti Deo offerendi cupiditate teneretur, id suâ oratione assecutus est, vt quanquam tantus illi manibus tremor inesset, vt neque panem sibi in mensâ scindere, neque buccellam ori admouere valeret, cùm primùm tandem ad Altare sacra celebraturus

accederet, tam ſtabiles atque immotas manus à Deo acciperet, perinde ac ſi nullâ vnquam paralyſi diſſolutæ fuiſſent; quæ tamen ſacris peractis, ad priorem tremorem redire cernebantur. Hoc porrò tempore in Hiſpaniam rediens Barcinone pedem figit; vbi Gaſparo Molero, familiari illius Conuentus Phyſico, intimas animi cogitationes reuelat. Graui tandem ad maius meritum tentatione probatus in ſupremum tandem morbum incidit: quo tempore Clementiſſimus Dominus, pulsâ tentatione, ac redditâ animo pace, ſeruum ſuum Cœleſti conſolatione recreare voluit: tam ſuaui namque Diuinæ conſolationis ſomno conſopiri cœpit, vt Cœleſtes iam diuitias, priuſquam ad earum fontem accederet, animo prægustare videretur; iam non amplius triſtia, ſed Diuinæ tantum laudis,& miſericordiæ præconia ex ipſius ore erumpebant. Totâ hebdomadâ, quæ ipſius obitum præceſſit, Chriſti Domini Paſſionem moroſè ſibi legi poſtulauit, quam interno mentis affectu ſedulò ruminabat. Omnibus demùm Sacramentis, plenis ſenſibus ritè munitus, tam placidè in Domino obdormiuit, vt ſomno potiùs, quàm morte conſopitus videretur. Obijt verò anno 1593. Porrò hac ipsâ horâ, quâ Dei ſeruus Deo ſpiritum reddidit, alauda quædam pratenſis, ad cellæ feneſtram aduolans, tantâ ſuauitate cantum modulabatur, vt Fratres ſummâ tum admiratione, tum voluptate afficeret. Vix autem rumor de Viri Dei obitu in vrbe diffunditur, cùm vniuerſus penè populus, communi ſanctimoniæ famâ, quæ vbique de illo percrebuerat, permotus, ad Monaſterium confluens, illius certatim pedes oſculabatur. Habitus alij particulas, alij vngues, alij barbæ pilos, alij capitis capillos præſcindebant: Caro verò ipſius tam mollis, ac tenera pertractari, tantoque candore niteſcere cœpit, vt viuentem potius, quàm mortuum referret. Cùm autem in ſepulchrum infertur, quatuor Fratrum corpora, qui multò antea, non ſine ſanctitatis opinione, diem extremum clauſerant, ita integra & incorrupta reperta fuerunt, vt firmo veſtigio ſtarent: ijs igitur ad parietem rectâ ſtaturâ compoſitis, Alphonſi corpus ſedens, in ſepulchri capite collocatum fuit. Cum verò ſepulchri os octo dierum ſpatio patefactum extitiſſet, nihil non modo tetri odoris ex eo erumpebat, verùm, qui ad deoſculandum Viri Dei corpus, in ſepulchrum deſcendebant, ſuauem inde odorem ſpirare teſtabantur. Poſt huius Viri Dei ſepulturam, pleraque ad illius ſanctimoniam declarandam à Deo miracula, præſertim erga prægnantes fœminas, patrata fuêre. Angela Molera,

Gaſparis Medici vxor prægnans, cùm ob ſanguinis profluuium, fœtus periclitaretur; quâ die canabaceum cingulum, quo Alphonſi corpus præcinctum fuerat, ſibi adhibuit, eodem à ſanguinis fluxu curata, fœtum ſuo tempore, abſque periculo enixa eſt. Anna Palau, nobilis Barcinonenſis, quæ maximis partus doloribus cruciabatur, eodem fune præcincta, ſolutis doloribus, maſculum eodem tempore parit. Raphaëla Ferrau, mulier Barcinonenſis, maximo in vitæ diſcrimine verſabatur; quo tempore idem cingulum ſibi adhibuit, ſtatim emiſſo mortuo fœtu, quem in vtero geſtabat, incolumis euadit. Altera quoque cuiuſdam Rialpi vxor, quæ graui partus dolore angebatur, eo præcincta, ab illo enixo fœtu, libera erumpit. Quod & alijs quàm plurimis contigit. Huius Viri ſpiritum & ſanctimoniam plerique illius tempeſtatis ſcriptores commendarunt. Inter quos enumeratur Franciſcus Arias Societatis IESV, lib. 1. de Imitatione Chriſti Domini cap. 54. Iuſſanus, & Grattalora, in vita ſancti Caroli; & alij.

Fr. AMBROSII SENENSIS,

PRÆDICATORIS,

VITA, ET GESTA.

RATER AMBROSIVS SENENSIS, Verbi Dei præco, è nobili Cianorum Vrbis Senenſis proſapiâ ortus, ab ipſis ferè incunabulis futuræ virtutis ſpecimen edidit; puerulus enim leues quaſque illius ætatis maculas tam magni faciebat, vt mentem octauo quolibet die ſacrâ exomologeſi expiaret. Hac in puero pietatis præludia, tùm à Deo, tum etiam ab optimâ Patrum Societatis IESV, quibus operam à puero dare cœperat, educatione profecta eſſe, nemo dubitat: quo factum eſt, vt cùm ſub eorum diſciplinâ pleroſque in ſtudijs annos conſumpſiſſet, ab ijs edoctus, adoleſcens à carnibus, Iouis, ac Dominicis diebus exceptis, perpetuò abſtineret, vino perrarò, nec niſi aquâ valdè diluto vteretur; nudâ quoque humo, vel ſolis tabulis ſtratâ cubans, ſomnum ſibi conciliabat. Tam duris interdum flagellis corpus cædebat, vt dorſi cute perfractâ,

indusium quandoque ad se pellem attrahens, verberum plagas renouaret. Inter hæc tamen, cùm Canonicarum, & Ciuilium Legum studia non intermitteret, in ijs eam laudem conseсutus est, vt vix Doctoratus lauream adeptus, Cathedram in sapientiæ Academiâ oblatam acceperit. Interea dum pietatis causâ ad Beatissimæ Virginis Lauretanæ Ædem proficiscitur, à pecuarijs in itinere canibus, qui in ipsum repentè irruebant, obsessus, ad Beatissimam Virginem confugiens, si periculum euadat, Capucinorum se perpetuò Religioni addicturum, sacro se voto obstringit: quod deinde euaso periculo, spontè confirmans, ad Religionis gremium accedit. Tantâ porrò vitæ austeritate in Religione enituit, vt prioris vitæ austeritates longè superaret. Paupertatis, ac totius Regularis obseruantiæ cultor fuit insignis; tantoq; in sacram Deiparam deuotionis, ac dilectionis æstu ferebatur, vt cùm de eâ sermonem haberet, ita immobilis consisteret, vt extra sensus raptus videretur; ex quo communis apud omnes fama erat, illius eum interdum aspectu potitum fuisse. Ardentissimus Diuini verbi præco fuit. Postremò cùm Pistorij in supremum morbum incidisset, quâ die sacra S. Mariæ Angelorum indulgentia colebatur, cùm eius diei Vesperas, & Completorium persoluisset, quasi dormiens in Domino quiescit. Statim verò anima corpore soluta, S. Mercurialis Abbatissæ apparens, se tunc Cœlum conscendisse monet. Obijt Anno 1593.

Fr. PETRVS TRIGOSIVS, Concionator, cùm inter Reuerendos Patres Societatis IESV professus, & doctrinâ insignis esset, ad Capucinos migrans, Commentaria in D. Bonauenturam, opere tamen imperfecto edidit. Qui tandem multâ virtute diues, ad immortales migrat, Anno 1593.

Fr. ARCHAN-

Fr. ARCHANGELI ARIMINENSIS, PRÆDICATORIS.

VITA, ET GESTA.

RATER ARCHANGELVS ARIMINENSIS, Concionator., genere & virtute clarus, ex nobili Diotallevi familiâ ortus, ita paternæ stirpis, quæ Diuinam educationem præsefert; nomen, ac rem sortitus est; vt ab ipsis incunabulis; perinde ac si Dei sinu exceptus esset; tantâ in ipsâ ineunte ætate, ad omne pietatis, ac virtutis genus cupiditate ferri cœpit, vt senilem puerili corpori à Deo inditum animum accepisse videretur. Maximo honestatis candore, ac pietatis studio, cùm adolescentiæ ætatem necdum integram transegisset, maturè à Domino, ad Seraphicæ. vitæ inter nostros disciplinam vocatur; in quâ priora pietatis studia tam copioso virtutum fœnore auxit, vt iam nullus eo humilior, nullus abiectior, nullus patiendi pro Christo cupiditate flagrantior, nemo denique austerior esset. Abstinentiam tantopere coluit, vt cùm quotidianis fere ieiunijs corpus attereret; Dei verbum aliquando in oppido Camporegiani quadragesimali tempore disseminans, in quartâ & sextâ feriâ, nihil præter panem, & aquam degustaret (Dominicis exceptis) panis, & vini ieiunio celebraret: Dominico verò die parco, & communi cibo vescebatur. Deus verò, qui præclaris Euangelizantium potissimùm, vitæ exemplis delectatur, piam illam corporis austeritatem, vberiori animarum fructu compensabat. Plerumq; etiam quadragenaria Epiphaniæ ieiunia, tam seuerâ lege prosequebatur, vt tres singulæ hebdomadæ dies, absq; vllo, præterquam panis, & aquæ cibo, aut potu transigeret. Nulla ipsius austeritati meta præfixa videbatur: quasi enim nocturnam corpori quietem inuideret, cum eam ad trium, vel quatuor horarum spatia extraxisset, non in strato iacens, sed baculo geminis funibus ad cellæ tabulati tigillum alligatis, sustentato insidens, ne à somno caperetur, in aëre somnum capere consueuerat. Denique ea Viri in seipsum asperitas erat, vt nullâ re, præterquàm sanguine pro Domino, martyrio effuso exaturari valeret. Martyrij igitur desiderio flagrans, licentiâ à Pontifice obtentâ, Algerium Ottomanno Principi subiectum proficiscitur.

Ibi ergò, dum pio operi summo studio incumbit, haud facilè referri potest, quanta ab infidelibus probra, contumelias, carceres, sustinuerit. Hìc cùm plurimos in Christi fide vacillantes confirmâsset, eo tempore Romam reuerti cogitur, quo Clemens VIII. Pont. Max. bellicam expeditionem ad Strigoniæ vrbis, quæ paulò ante à Turcis occupata fuerat, recuperationem, parans, copias in Hungariam mittit: cui cùm ex Capucinorum Ordine non pauci, qui animum, & sacra in bello militibus ministrarent, Apostolicâ facultate munitos adiunxisset: inter hos & Archangelus connumeratus, cum exercitu in Hungariam proficiscitur. Nihil Vir preclarus eo in munere obeundo pij studij, ac officij prætermittit; nihil non laboris exantlat. Nulla, Vir martyrij cupidus, mortis pericula horret. Prior, dextrâ Crucifixi imagine armatâ, intrepidus castra præcedit. Primus denique omnium Crucis vexillum arcis mœnibus infert. At illud mirabile, (quod Turcarum ipsorum testimonio confirmatum fuit) dum arx expugnatur, Archangeli facies, solis instar, ijs adeò splendere visa, vt haud leuem ipsis metum incuteret. Viri huius pietatem, ac sanctimoniam, plerisque Deus miraculis testatam voluit. Catharina enim quædam Scarpellina, Foroliuiensis, quæ spasmo, phlegmone, ac pustulis, per vniuersa corporis membra scatentibus laborabat, Crucis ab eo signo benedicta, paulò post integræ incolumitati restituitur. Huius quoque Catharinæ mater, cùm pectoris tumore aggrauata, vix halitum ducere valeret; eodem ab Archangelo Crucis signo communita, pulso tumore, mox in perfectam valetudinem respirat. Antonia Scarpellina cùm Archangeli verbis excitata, in graui frugum penuriâ, contra viri voluntatem per semestre sororum inopiam subleuasset, vir per singulos dies triticum, & farinam mensurâ explorans, æquam semper in his mensuram, perinde, ac si nihil ex his detractum esset, conspiciebat: semel autem accidit, vt Antonia quandam leguminum mensuram, ex cumulo haustam, sororibus tribueret: quo tempore vir aduentans, cùm eundem leguminum cumulum dimensus fuisset, non tam à priori mensurâ diminutum, quam nouâ auctum inuenit. Quod sancti huius Viri benedictione, quâ ab exordio tritici, farinæ, & leguminum cumulos prosecutus fuerat, accidisse communis omnium sententia fuit. Eo quoque tempore, quo rerum omnium difficultas in Æmiliâ grassabatur, cùm Archangeli pater Arimini rei frumentariæ præesset, pauperculus quidam, cui

triti-

triticum denegatum fuerat, à patre rediens, dira, & funesta omnia illi imprecabatur: quem audiens Archangelus, egregiâ charitate flagrans, cùm ab eo imprecationis causam didicisset, mox eum sequi iubet; rectaq; ad frumentarium patris horreum ducto; cùm saccum tritico impleri iussisset, pretium quoque clam in ore sacci reponendum curat. Bello igitur felici marte in Hungariâ confecto, cum Archangelus ab exercitu opimis multorum laborum, ac patientiæ spolijs onustus in Italiam rediret; cùm primùm in Carinthiam peruenit, morbo correptus, ibi vitæ cursum, quem magnâ cum virtutum laude hactenus prosecutus fuerat, iustorum morte consummauit. Anno 1595.

Fr. MAXIMVS MESSANENSIS, Concionator, cuius patientia in diuturnâ potissimùm hecticæ febris ægritudine probata fuit; horâ obitus sui prænunciatâ, post mortem sorori prægnanti apparens, masculi partum, abortusque, cui antea subiecta erat, liberationem pollicitus, eam quoque facto præstat. Obijt 1596.

In Hydruntinâ Prouinciâ Fr. RVFFINVS ROFFARIENSIS, Concionator, cùm perpetuæ virginitatis lilium, vsque ad mortem, inter austeritatis spinas, illæsum seruâsset; vitamq; summis in virtutibus, ac potissimùm incredibili erga omnes charitate traduxisset, mortalem vitam cum immortali commutat: & post septem sepulturæ annos, cæteris partibus corporis exesis, linguam incorruptam exhibet. Obijt anno 1597.

Fr. AMBROSII MEDIOLANENSIS,
PRÆDICATORIS.
VITA, ET GESTA.

FRATER AMBROSIVS MEDIOLANENSIS, Sacerdos, Vir sæculo, Deoque illustris, communi appellatione Soncinas nuncupatus, ob Soncinatis Marchionatus titulum, quo in sæculo fruebatur. Asculani Principis filiâ, sibi connubio iunctâ, illi post aliquot annos letho ereptâ, vanis se passim nobilium familiaritatibus, & conuersationibus subtrahens, Diuina animo pertractare, orationi crebriùs incumbere, sacris interesse, pauperum viscera eleemosynis refouere, domos hospitales inuisere, ac pijs omnibus operibus inhærere cœpit. Hierosolymitanam, & Compostellanam peregrina-

tionem aggressus, in eâ, cùm vberiorem à Deo Euangelicæ perfe-ctionis spiritum hausisset; sæculo tandem valedicens, suam sibi inter Capucinos stabilem sedem eligit. Iam Maximilianus (hoc enim in Baptismo nomen sortitus erat) quadragesimum ætatis annum ex-cesserat, cùm ad Religionis gremium admitti postulans, ob proue-ctiorem ætatem, quæ minus communi Religionis austeritati, ac labori apta est, ab Mediolanensis Prouinciæ Vicario repulsam pati-tur; verùm tot is preces ingeminat, tantamq; corporis valetudi-nem, ac robur præsefert, vt Ordinis tandem gremio, sub Ambrosij nomine excipiatur. Vbi tanto humilitatis, quæ veræ animi nobili-tatis indicium est, studio tenetur; vt viliora semper domus ministe-ria sibi peragenda quæreret; ac pro ijs humiliùs cum cæteris dimi-cans, diceret: Sinite, Fratres, vt hæc me ministeria meæ vilitatis ad-moneant: & qui serò sapui, tardiusq; eorum excellentiam agnoui, nunc saltem his animum expleam. Anteactos extra Religionem annos tot lachrymis deplorabat, vt tunc se primùm hominem agno-uisse, cùm Religionis limen attigit, affirmaret. Quapropter nullus illi, quàm qui de Regulâ, ac virtutibus instituebatur, sermo iucun-dior erat. Quo fiebat, vt vanas confabulationes, aut pretiosi tempo-ris iacturas fugiens, nullo vnquam tempore de humanis rebus ser-mones miscere auditus fuerit. Communi abstinentiâ, ac ieiunijs non contentus; tametsi ætate grandæuus, frequentiùs ieiunare, & solem-nem B. P. Francisci diem, præuio quinque dierum peruigilio, in quibus solo pane, & vino vescebatur, celebrare consueuerat. Ora-tioni verò tantopere deditus erat, vt rarò post Matutinas Horas ab Ecclesiâ recederet. Nihil eo mitius, nihil patientius erat: atque adeò hac virtute præcelluit, vt per Mediolanensem vrbem aliquando in-cedens, cùm virum quendam blasphema in Deum verba proferen-tem sceleris arguisset; impatiens ille pugno Dei seruum oppetierit. Cui mox Ambrosius genuflexus: Alteram (inquit) Frater, etiam maxillam percute, dummodò à blasphemijs abstineas. Hac ille tùm humilitate, tùm patientiâ commotus, sceleris ab eo veniam petit. Hinc verò tam ingenti ipsius animus Martyrij cupiditate ardere cœpit, vt à Clemente VIII. Euangelium infidelibus prędicandi fa-cultatem postulauerit: qui cùm Viri virtutem non ignoraret, Apo-stolicâ authoritate munitum, Algerium destinat, vt plenario Iubi-læo Christianis, qui ibi captiui detinentur, prędicato, pœnitentes à peccatis omnibus absoluat. Iter Ambrosius aggreditur: Algerium appellit: ibiq; summâ omnium lætitiâ à Christianis captiuis exci-

pitur;

pitur ; nec minori ab Algerienſi Prorege humanitate ſuſcipitur. Cùm igitur Ambroſius Christianis captiuis ſacrum Iubilæum à Pontifice indultum promulgâſſet ; mirum ſanè, quantâ illos diligentiâ, & ſollicitudine curaret, moneret, inſtrueret, ac Diuinis ſermonibus ad pœnitentiam, ad peccatorum confeſſionem, ad tolerantiam, ad Fidei conſtantiam accenderet. Nullus labor durus: nihil tam aſperum, ac moleſtum illi eſſe videbatur, quòd ardens ipſius in eos charitas leue, ac iucundum non efficeret. Vacillantes confirmans; lapſos reſtituens, ægrotans confortans, fortes corroborans, atque omnibus paterna viſcera pandens, omnes Chriſto lucrifacere conabatur: nonnullos, qui à Chriſtianâ Fide ad Mahometem deſciuerant, Chriſto reddidit: alios in infidelitate ortos, & enutritos, ſuis hortationibus à Mahometicâ lege abſtractos, ad Euangelium tranſtulit. Dum verò his, atque alijs veræ charitatis officijs, Chriſtianos, ac Turcas proſequitur, in carcerem conijcitur, morte proculdubio mulctandus, niſi populi furorem Prorex ſuâ authoritate compreſſiſſet. Intereà multa in eo carcere incommoda, & contumelias ab Infidelibus paſſus, inde tandem Proregis humanitate eripitur : Ambroſius verò, cùm multis ibi laboribus ad vndecimum vſque menſem perfunctus eſſet; paralyſi inopinatò correptus, diem ibi, maximo Chriſtianorum luctu, ac maiori poſt ſe ſanctimoniæ famâ relictâ, extremum obijt Anno 1601. Quarto verò poſt ipſius obitum anno, cùm huius ſerui Dei oſſa capſulæ incluſa, & obſignata, ſub mercis ſimulatæ titulo, Liburnum, Hetruriæ portum à nautis delata fuiſſent; apertâ capſulâ, tam fragrans inde odor erupit, vt adſtantes vniuerſos in admirationem, ac mentis voluptatem raperet. Intus verò explorata, cùm nihil præter defuncti oſſa conſpicerentur, plumbi lamina perſtabat, his verbis inſcripta:

Hæc ſunt oſſa P. F. Ambroſij Soncinatis Capucini, olim
Marchionis Soncini; quæ Mediolanum tranſ-
miſſa, in Fratrum ſepulchro
tumulantur.

***

Fr. ÆGIDII E PORTV S. MARIÆ, PRÆDICATORIS.

VITA, ET GESTA.

FRATER ÆGIDIVS è PORTV S. MARIÆ, Concionator, cùm primùm Capucinorum Religioni nomen dedisset, varijs virtutum gradibus ad tantam Diuinæ charitatis perfectionem conscendit, vt summâ Martyrij pro Christo obeundi cupiditate flagraret; ab Hieronymo à Politio, Ordinis Generali, simul cùm alijs tribus Hetruscæ Prouinciæ Fratribus, infidelium terras adeundi, ijsq; Euangelium prædicandi, facultatem postulat. Quâ impetratâ, primùm Hierosolymam adnauigat: vbi cùm duodeuiginti menses, in Sancti sepulchri Sacello, quod Latinorum nuncupatur, solitarius, ac perpetuæ orationi, & ieiunio vacans, commoratus fuisset; inde Constantinopolim profectus, Latinis & Græcis scismaticis Dei verbum maximâ cum vtilitate prędicat: ac plerisque ad Catholicæ Ecclesiæ sinum perductis, alios in Fide confirmat. Intereà Ægidius Martyrij desiderio flagrans, rimas omnes tentabat, quibus aditum sibi ad illud patefaceret. At cùm multis argumentis à Diuinâ se voluntate præpediri intelligeret, in Græciam proficiscitur: vbi, cùm Greci idiomatis peritiam haberet, tùm docendo, tùm hortando, tùm Euangelizando, tum Sacramenta administrando, & pręclaris vitæ exemplis rudem plebem instruendo, tantum sibi apud eos nomen, atque existimationem comparat, vt is totius populi acclamatione Episcopus Romæ postulatus fuerit; at ille eorum studio fortiter obsistens, paulò post Romam reuertitur. Valentiam deinde migrat, vt nouam Prouinciam, pręclaris vitæ exemplis extrueret. Quàm verò id egregiè præstiterit, communis illius Prouinciæ vox, & crebra, quæ post ipsius obitum miracula, ad ipsius inuocationem à Deo patrata sunt, abundè testantur. Paucis igitur mensibus Valentiæ commoratus, Segobrigam missus, lethali quâdam epiphorâ repentè corripitur: cuius cùm maiori dolore afficeretur, eò magis vocem ad Deum laudandum extollebat: ita vt Chirurgus, qui morbum grauiori incisione indigere non ignorabat, eam absque vitæ illius periculo experiri haud posse intelligeret; ac proinde incisionem aggredi formidaret. Ad illum Ægidius:

Scinde, Fili (inquit) ſcinde: quid dolorem reformidas? Hoc paſſionis, & doloris tempus eſt: nihil intempeſtiuum agis, cùm ad dolores vocas. Hoc pacto, qui iam pridem animum martyrio parauerat, cùm apud Infideles eo frui minimè potuiſſet; illud tamen in Religione, dolore, ac patientiâ aſſecutus eſt; biduo enim poſt inciſionem tranſacto, inter Hymnos, & Pſalmos, Deo animam reddidit; atque eodem tempore cuidam eiuſdem vrbis mulieri pietate, ac virtutibus inſigni, apparuit, futuriq; obitus, ac paratæ gloriæ admonuit. Porrò tam celebris de Ægidij ſanctimoniâ in eâ vrbe fama percrebuerat, vt ſolemne illius funus decretum fuerit: quo tempore, populi vicos, per quos funus deducendum erat, virentibus arborum ramis, perinde ac ſi dies ſacer, & ſolemnis eſſet, exornant, habitum in particulas diſcindunt, cingulum obtruncant, & quæcunque quondam illius vſui fuerant, à Fratribus ſummâ contentione poſtulant: quibus varia deinde miracula patrantur. Atque inter alia mulier quædam, quæ iam per aliquot dies partus doloribus tenebatur, vix cannabaceo ſe Ægidij cingulo præcinxit; cùm ſalua fœtum emittit. Idem & alteri Coloniæ Liriæ contigit. Hilarion Valentinus, Sacerdos, cùm ipſius oſſis fragmento, genu abſceſſu tumidum contigiſſet, eo repentè contactu perſanatur. Beatrix Beneta Sigobrigenſis vidua, eodem oſſis fragmento ab apoſtemate curatur. Fr. Marcus de Albaros, ex noſtris Laicus, cùm alterum brachium ita languidum gereret, vt nec illud mouere, nec manum perſtringere valeret, quoddam Ægidij os ſibi adhibens, brachij mox incolumitate fruitur. Alter ex noſtris Gregorius à Bratiâ, qui graui capitis morbo laborabat, ter hoc oſſe ſignatus, à cephalalgiâ liber, incolumitatem aſſequitur. Plerique alij tùm cinguli, tùm ipſius oſſium contactu, à varijs morbis liberati referuntur. Obijt Anno 1603.

Fr. IOANNES ALARCONIVS, Cathaloniæ Prouinciæ Concionator, cùm vtramque, & Valentiæ, & Arragoniæ Prouinciam ſuâ prudentiâ fundâſſet, illuſtriſſimiſque virtutum exemplis vitæ ſuæ in Religione curſum illuſtrâſſet, die ſui obitus prædictâ, nonnulliſque prophetico ſpiritu, quæ accidêre, prænunciatis, Barcinone in Conuentu Montis Caluariæ, magnâ cum ſanctimoniæ famâ obiit, & populi frequentiâ poſt mortem honoratur. Cuius corpus poſt ſecundum ſepulturæ annum integrum, atq; incorruptum in ſepulchro reperitur.

Obijt Anno 1603.

Fr. MICHAELIS PERPINIANENSIS, PRÆDICATORIS.

VITA, ET GESTA.

FRATER MICHAEL PERPINIANENSIS, Concionator, Vir omnium virtutum numeris abſolutus, ex Perpinianenſis Eccleſiæ Canonicatu, quo in munere tam pręclarè ſe geſſerat, vt magnam ſibi apud omnes vitæ ſuæ integritate, ac probitate haud vulgaris virtutis famam comparâſſet; ad Capucinorum à Deo inſtitutum vocatus, prioris vitæ laudem ſummâ poſterioris gloriâ accumulauit. Quicquid enim virtutis ad perfecti, & Euangelici hominis conſtitutionem neceſſarium excogitari poterat, id totum in Michaëlis vitâ, moribus, conuerſatione intueri licebat. Simplex animus, humilis, rectus, à vitio abhorrens: mens patientiæ dono imperturbata paupertatis cupida, obedientiæ amica; tamq; integra honeſtatis, ac pudicitiæ cuſtos; vt perpetuum illi virginitatis florem illibatum ſeruauerit: ſolitudinis incola, perpetuæ orationis ſtudioſa; ſenſuum pretereà moderatio, morum compoſitio, Regularis diſciplina, feruens charitatis ardor, incenſum denique virtutis ſtudium ita Michaëlis vitam exornabant; vt de eo Ioannes Alarconius aliquando haud immeritò pronunciauerit; in Michaële perfectum B. P. N. Franciſci ſimulachrum elucere. Hinc illuſtriora in eum Dei dona effluxère, quibus prophetico ſe ſpiritu Diuinitus imbutum oſtendit. Cùm igitur Perpinianenſem vrbem, tum ſacro Dei verbo, tum etiam præclaris vitæ exemplis perfunderet, quibus haud vulgare apud omnes ſibi ſanctimoniæ nomen conciliauerat; pleuritide correptus, ingenti quidem totius vrbis luctu; at maiori Angelorum gaudio ad immortalem migrat. Mox agminatim turbæ confluere, defuncti corpus venerari, habitum præſcindere, barbam, capilloſque tondere, vniuerſaq; ſibi in Reliquias, perinde ac ſi iam in Beatorum album inuectus eſſet; Fratribus tamen reluctantibus, reponere: quibus nonnulla deinde miracula patrata. Denique ſacris Officijs ab Epiſcopo, & Canonicis vltrò illi perſolutis, cùm triduo corpus inhumatum iacuiſſet; nullum tamen tetrum odorem ex ſe reddidit: quin etiam ipſius ſtrophiolum, quod à Guilelmo quodam Iuriſperito aſſeruatur, ſuauem odorem effundit. Poſt Michaëlis

obitum, Seraphina Capucinarum Monialium apud Barcinonenſes Fundatrix, notæ apud omnes ſanctimoniæ virgo, Diuinâ, (vt putatur:) reuelatione haud ſemel aſſeruit, Michaëlis animam, ſimul atque è corpore ſoluta fuit, ab Angelis ſuſceptam, & in Cœlum deuectam fuiſſe; &, vt illius verbis vtar, è lecto in Cœlum conſcendiſſe. Anna Dominica, tertij Ordinis B. P. Franciſci, & ipſa apud Barcinonenſes ſanctimoniâ celebris, Diuinâ ſe reuelatione accepiſſe affirmauit, Michaëlem ingenti in Cœlo apud Deum gloriâ frui. Franciſca Bodelta, Perpinianenſis vidua, falſò crimine ſibi ab æmulis impoſito, tam acerbè affligebatur; vt cùm nullam ſecum animo pacem inire poſſet, perpetuis accuſatores odijs proſequi decreuiſſet, cùm nocte quadam Michaëlem, qui olim illi, dum Canonicus eſſet, à Confeſſionibus fuerat, nube lucidâ circumſeptum, ſibi præſentem cernit: qui cùm eam ſeueriùs reprehendiſſet, his eam, inter alia, verbis affatur: Reuoca gradum, filia, cœptumque perditionis iter deſere: Chriſti veſtigijs inſiſte: detractoribus ex animo ignoſce, iiſque omnia dilectionis ſigna impende: his enim Deum promereberis, huiusq; mecum gloriæ particeps eris. Hæc dicens, ſinum aperit, fulgurantisq; gloriæ radium emittens, Franciſcam animo mutatam, accuſatoribusq; placatam, ac demum Cœleſtis illi gloriæ conſpectu recreatam relinquit. Præter hos, Coſmę Perpinianenſis filia, ad Medicorum vſque deſperationem ægrotans, cùm Michaëlis, quem cum Deo regnantem ſibi perſuaſerat, ſuffragia ſibi ad ſalutem inuocâſſet, eundem ſibi apparentem, incolumitatemq; ſibi pollicentem cernit; quam, morbo illicò miteſcente, paulò poſt perfectam aſſequitur. Anna quoque eiuſdem Coſmæ filia, Ludouici Conſtantis vxor, cùm deſperatâ à Medicis valetudine ægrotaret, Michaëlem, qui nuper vitâ functus fuerat, piè inuocans, illum ſibi à dextris adſtantem conſpicit; moxq; à morbo reſpirare viſa, paruo dierum interuallo, perfecte conualeſcit. Ignatij Prat Burges vxor, cùm habitus Michaëlis particulam, quam ſibi poſt ipſius obitum præciſam repoſuerat, mulieri, ad vitæ vſque deſperationem ægrotanti, impoſuiſſet, eâ tam repentè conualuit, vt Diuinâ id virtute, ſancti huius Viri meritis impetratâ, actum, apud omnes certum fuerit. Raphaëlis Regnas, Medici Perpinianenſis frater, lapidis ictu vulneratus, haud ſine vitæ diſcrimine in lecto iacebat: at cùm primùm Michaëlis cingulum ſibi adhiberet, facilè curationem adipiſcitur. Tertiò denique poſt Michaëlis obitum anno, cùm ipſum corpus, quod in communi Fratrum ſepulchro conditum fuerat,

 explo-

exploratum fuisset; tam incorruptum, ac solidum cernitur, vt caro illius digito compressa ad priorem locum rediret: femoralia quoq; tam integra, vt nullâ vi dilacerari possent, reperta. Obijt Vir Sanctus Anno 1604.

Fr. FABIANI CENTELLENSIS, PRÆDICATORIS.

VITA, ET GESTA.

RATER FABIANVS à CENTELLAS, Cathaloniæ oppido, Concionator, vitæ austeritate, obedientiâ, oratione, ac præsertim animarum zelo fuit insignis; qui cùm à sæculo ad Religionem ab omni carnis labe purus emigrâsset, purior à Religione ad superos euasit. Vini dolium, quod Sigismundo Ribotto in vappam degenerauerat; cùm is abstemius esset, suâ oratione optimum præstitit; atque in eâdem Ribotti domo iuuenculæ, quæ per annum febre laborauerat, nomine illi IESV collato, futuram incolumitatem prædicit. Alteri mulieri, Prat nomine, quæ diu sterilis, cum viro vitam duxerat, masculam prolem prænunciat. Denique rerum omnium egenus, ac virtutibus diues, in Conuentu Vagnolij, extremum Deo spiritum reddit, Anno 1604.

Piceni Prouincia Fr. BONAVENTVRAM, in Nursiâ Concionatorem. præclaræ virtutis, ac præsertim honestatis virum celebrat: qui intentatum bis suæ castitati à mulieribus prælium, gemino inde reuecto triumpho, strenuè deuicit; cæterisq; in Religionis stadio agonibus fœliciter consummatis, tandem ad coronam peruenit, Anno 1607.

Fr. VRBANVS FRENTANENSIS, Hydruntinæ Prouinciæ Concionator, tanti apud Deum meriti fuit, vt in Conuentu Brundusij, moribundum Fratrem ad vitam, & incolumitatem reuocauerit. Huius mors ob Viri sanctimoniam, magnâ Aletini frequentiâ celebrata fuit. Obijt Anno 1607.

Fr. MICHAELIS ANGELI BADENSIS, PRÆDICATORIS.

VITA, ET GESTA.

RATER MICHAEL ANGELVS BADENSIS, Concionator, cùm totius Regularis obseruantiæ, humilitatis, paupertatis, ac præsertim charitatis exemplar præseferret; quo tempore in Conuentu Einsen moras trahebat, leprosis ministrare, cunctaque illis pietatis officia pręstare solitus erat: tanto verò erga Virginem Deiparam amore afficiebatur, vt cùm sæpè de illâ sermonem ad populum haberet; accidit aliquando, vt puella, quæ infirmâ valetudine languens concioni interesset, eâ auditâ, protinus conualesceret. Mulier quoque Suittensis, quæ tam graui tibiarum morbo per annum laborauerat, vt neque incedere, neque stare valeret; ipsius benedictione, quam ardentius optauerat, potita, statim incessum recepit; ac tandem perfectam incolumitatem assequitur. Hoc porrò anno, cùm sæua lues Suittense oppidum inuasisset, Vir hic charitate ardens, impetratâ à superiore facultate, vltrò se peste laborantium ministerio mancipat: quos dum omnibus charitatis officijs prosequitur, eâdem ipse lue infectus, ægrotare cœpit: quo tempore, cum eum oppidi Parochus iacentem inuiseret, his illum Michaël Angelus verbis affatur: En, Kirabach (hoc enim nomine appellabatur Parochus) en ego iam ad extremam vitæ metam perueni, breuisq; mihi restat via: prior quidem præcedo; at tu breui tempore posterior sequeris. Plurima tibi in morte cum tartareis hostibus colluctatio erit: at ne animum despondeas, aderit tibi B. P. Franciscus, cuius tu hactenus Ordinem deuotione prosecutus es: aderit & B. Clara, vt victoriam de hostibus referas. Suittensem populum, serius admone, vt quisque se ad Domini aduentum præparet; lues enim proficiet, multosque hinc letho abripiet. His dictis cum per quadraginta horarum spatium immotos oculos in Crucifixi imaginem, quam præsentem habebat fixisset, lætus tandem ad Dominum migrat; cunctaq; ad amussim, vti prædixerat, eueniunt. Obijt Vir Dei Anno 1609.

Fr. SYLVERII MESSANENSIS, PRÆDICATORIS.

VITA, ET GESTA.

FRATER SYLVERIVS MESSANENSIS, Prædicator, omni virtutum genere ornatiſſimus, cùm non verborum tantummodò; ſed & illuſtrium factorum prædicatione in Regno cœlorum magnus euaſiſſet; tantam ſibi apud Deum gratiam comparauerat, vt Deo ipſius vitæ ſanctimoniam ſignis, ac virtutibus conteſtante, ijs etiam apud homines illuſtris fieret. Eius tamen ampliora geſta deſiderantur, quæ vel temporis edacitate, vel ſcriptorum negligentiâ perierunt. Inter ea autem, quæ ad nos huius viri miracula peruenère, primum Paſchalis cuiuſdam adnumeratur, qui cùm in oppido Turturicij, tam graui in crure carcinomate laboraret, vt ne altius ſerperet, iam inter Chirurgos de crure ſecando ageretur. Ad quem Syluerius accedens, cùm æger, ſolutis faſcijs, quibus crus inuoluebatur, illud aperuiſſet; Mox Syluerius: Quid, Paſchalis, (ait,) tantoperè affligtaris? nullus eſt in crure morbus. Cumq; hoc ipſo tempore ipſius manum apprehendiſſet, è lecto exilire compulit: moxq; cancro Diuinâ virtute curato, crus incolume apparuit. Rursùs, idem Paſchalis, dum agrum aratro findit, vomer caſu in idem crus delatum, illud totâ fere pelle expoliat: quo ex vulnere cùm humi dolore oppreſſus iaceret, hoc ipſo tempore Syluerius eò fortuitò aduentat; qui ſaucium Paſchalis crus contuens, bono animo eſſe iubet, ſpemq; omnem in Deo collocare: cumque lineo panno crus attigiſſet, abſcedens Deum pro illo ſe rogaturum ſpondet. Paſchalis verò domum reuerſus, cùm veſpere crus curaturus tegumen ſoluiſſet, illud integrè perſanatum offendit. Poſt hæc accidit, vt huius Paſchalis filius infantulus herniâ laboraret; quem cùm pater Syluerio ſanandum obtuliſſet, is Paſchali: Quid? (inquit) num Sanctus ego ſum, vt ægris ſalutem conferam? Tum S. Petri Apoſtoli imaginem, quæ domus parieti affixa erat, indigitans: En (ait) S. Petrus: illum ad tui filij ſalutem inuoca. Atque his dictis abſceſſit: Infantulus verò eodem die ab herniâ incolumis euaſit. Turturicij puella, quæ ex graui ægritudine oculorum cœcitatem contraxerat, eidem à parentibus curanda oblata fuit. Quibus ille:

B. Luciæ (inquit) hoc munus eſt, non meum, cœcis oculorum lumen præſtare: quapropter ad eam potiùs confugite. Vix hæc protulerat, cùm cœcæ puellæ lumen reſtitutum fuit. Ibidem cùm Sylucrius ad lanarum mendicationem iter faceret, adoleſcentem gregis cuſtodem offendit; qui ob mutilum crus, iam à multis annis claudicabat: cuius is miſeratus, cùm adoleſcentis in diuinæ benignitatis ſpem animum erigeret, quâ fortè aliquando à claudicatione liberaretur; inter hæc vultum ad montem conuerſus: Cernis (inquit) capram per deuia errantem: feſtina, vt eam ad gregem reducas. Protinùs exiliens adoleſcens recto crure ad capram aduolat; ac deinceps ex claudo rectus efficitur. Pleraque, præter hæc, alia ab eo ſigna patrata fuiſſe, conſtans horum temporum famâ fuit. Quo factum eſt, vt haud alio, in oppido Turturicij, præterquam Thaumaturgi nomine appellaretur: qui cùm è Meſſanenſi Prouinciâ aliquando ad ſacram Lauretanam Ædem, religionis causâ, proficiſceretur, Neapoli in morbum incidit; ac ſui obitus die prænunciato, magnâ cùm ſanctimoniæ famâ vitæ curſum abſoluit, Anno 1609.

Fr. CHERVBINI MAVRIANENSIS, PRÆDICATORIS.

VITA, ET GESTA.

FRATER CHERVBINVS MAVRIANENSIS, Concionator, Vir manſuetiſſimus fuit, præſtantiori ingenio, ac præclaris naturæ dotibus ornatus; cui cùm & cætera virtutum ornamenta accederent, maximè ardentiſſimo catholicæ fidei zelo efferbuit: quo factum eſt, vt cùm prædicatione plurimùm excelleret, quo tempore Henricus IV. Nauarræorum Rex, etiamnum Hæreticus, Galliæ regnum affectabat, inuictâ fidei conſtantiâ, omnia vitæ pericula contemnens, populos ab illius obedientiâ reuocabat. Hoc fidei catholicę æſtu, cùm ad Geneuenſium Hęreticorum conuerſionem adſpiraret, ibi Chablaſij Ducatus populos, magnâ ex parte à catholicâ veritate aberrantes, prędicatione & doctrinâ; preſertim verò quadraginta horarum oratione, ad orthodoxam fidem perduxit. Generale Iubilęum ab Apoſtolicâ Sede obtinuit, trium menſium ſpatio productum: quo tempore prædicatione, diſputatione, ac priuatis colloquijs tot hęreticâ tabe infectos Eccleſiæ

gremio restituit, vt Genuensis vrbs se suis incolis viduari extimescerет. Eo denique authore, sacra beatæ Virginis Domus pro hæreticorum conuersione, honestis redditibus dotata, Tononij instituta fuit: quemadmodum in Annalibus Capucinorum Anno 1601. fusiùs explicatur. Denique multis pro catholicâ fide tuendâ, ac propagandâ piè laboribus perfunctus, in Taurinensi Conuentu magnâ cum pietatis laude in Domino obdormiuit. Præclari huius Viri merita, nonnullis Deus pòst mortem miraculis illustrare voluit. In primis Laicus quidam ex nostris, Donatus nomine, podagræ morbo iam à complurimis annis afflictatus, cùm nouem dierum spatio ad illius sepulchrum ex voto accessisset, tàm integrè à morbo curatus fuit, vt eo deinceps nunquam vexatus fuerit. Taurini, mulier, quæ vniuersali morbo sex mensium spatio ita laborauerat, vt è lecto dimoueri nullo modo posset, sancti Viri habitus particulâ collo appensâ, postridie à morbo libera, & incolumis è strato surgit: atque idem viro cuidam ægroto in eâdem vrbe contigit; cuius cùm iam salus desperata esset, eodem modo, posterâ die integram incolumitatem assequitur. In oppido Vuarij, Astensis Diœcesis, puella quædam graui, ac diuturnâ odontalgiâ afflicta, cùm dentes sibi ipsius habitus segmine contigisset, ab eâ protinùs liberata fuit. Altera quoque in oppido Leuariensi, quæ circa genam morbo laborabat, ipsius habitus contactu conualuit. Huius sancti Viri corpus cùm post decimum sepulturæ annum, integrum, ac incorruptum repertum fuisset, illustriorem eum apud Deum coronam assecutum fuisse declarat. Obijt Vir Dei Anno 1609.

Fr. ARCHANGELVS AB AVLETA, Concionator, prophetico spiritu nonnulla prædixit, obitusq; sui horâ præsignificatâ, cum virtute & sanctimoniâ clarus, vitam cum morte commutâsset, eâdem horâ Fr. Vitali à Grumento nouo, Sacerdoti, Cœlesti gloriâ ornatus apparet, Anno 1609.

***

Fr. MARCELLI CVRENSIS, PRÆDICATORIS.

VITA, ET GESTA.

FRATER MARCELLVS CVRENSIS, Concionator, pios parentes ſortitus, præclara ab ineunte ætate pietatis præludia iecit: pueri ſiquidem animo, tam vehemens inſita fuit à Deo Chriſti Paſſionum cupiditas, vt in tenellâ ætate, cùm ad quietem accederet, ſæpè mollem culcitram cum nudâ humo commutaret, interdum minutos lapillos inter lintea ſpargeret; vrticarum quoque perſæpe manipulo nudos humeros verberaret. Hic verò dura omnia pro Chriſto patiendi æſtus, ſimulatque is Religionis gremio exceptus fuit, in eo tantopere incaluit, vt huc omnem cogitationem intendiſſe videretur, quò vniuerſa corporis commoda perſequeretur. Paupertas namque tam altè Marcelli animo infixa fuit, vt ad extremas paupertatis metas rerum ſibi vſum contraheret, & præter ea, quæ Regulæ prę́ſcripto Fratribus conceduntur, nihil prorſus ſibi vendicandum vellet. Carnem verò tam rigidâ abſtinentiæ lege coërcuit, vt decem & octo annorum ſpatio, ſolo pane, & aquâ contentus victitauerit: quo tempore panem, qui alijs ſupererat, arctum ad pondus; aquam quoque ad menſuram breuem ſibi adhiſiere conſueuit: Nonnunquam verò biduo, ac triduo à cibo abſtinebat. Breuiſſimo, quoad vixit ſomno, haud vltra tres horas producto, vſus fuit: neue in tam breui illo quietis ſpatio, corpus aliquâ voluptate frueretur, nudæ tabulæ lectum, ac ligni ſegmen, ſeu fœniculi faſciculus illi puluillum miniſtrabant. Corpus denique cùm tam diris verberibus cæderet, vt vicies Pſalmum: Miſerere, illud cædendo recitaret; ne minimùm quidem, cùm brumale frigus vrgeret, igne calefieri vnquam paſſus fuit. His cùm Marcellus caſtigationibus exteriorem hominem corrumperet, interior mirum in modum ſpiritu renouabatur: mira ſiquidem in eo obedientia; mira humilitas; mira manſuetudo; mira rerum aduerſarum tolerantia; mira morum honeſtas, mira denique in omnes charitas elucere cœpit; ita vt Euangelicę perfectionis, ac Regularis obſeruantiæ forma omnibus fieret. Orationis verò ſtudium illi tam aſſiduum, ac familiare fuit, vt cùm noctem ferè totam in rerum

Diui-

Diuinarum meditatioe insumeret; iugiter interdiu Dei præsentiâ frueretur. Quo fiebat, vt facilè de Dęmonum tentationibus triumpharet. Hinc, cùm ardentes aliquando immundus spiritus in eo libidinis faces accendisset; in oratione ad B. Virginem confugiens, tot eam lachrymis, ad sui pręsidium compulit, vt non modò eam tunc tentationem deuicerit; verùm ab omni deinceps carnis stimulo, ipsius dono, liber fuerit. Ardentissimè Dei verbum prędicans, copiosissima animarum lucra, Deo referre consueuerat: quo tempore, nonnulla Dei virtute ab eo miracula patrata leguntur: Cùm enim in Canepinæ oppido Dei verbum quadragesimali tempore disseminaret, Parochi fratria, Maria nomine, quæ graui capitis dolore torquebatur, cùm apprehensam Marcelli manum sibi capiti imposuisset, repentè à dolore liberata fuit. Rursùm, cùm in Somnini oppido Dei verbum euangelizaret, Sebastiani Doctoris filius, octo annorum puer, extremo agone cum morte colluctabatur; quo tempore à Patre, Marcelli precibus commendatur: qui cùm Sebastianum de futurâ pueri salute certiorem fecisset, erasum ex B. P. Francisci ligno puluerem aquæ mixtum, puero potandum præbet: qui simul atque puluerem cum aquâ hausit, protinus in vitam respirauit. Alia quoque eum signa patrâsse communi famâ peruulgatum. Hoc in Somnini oppido cùm Marcellus ægrotare cœpisset, Pipernum proficiscitur; vbi morbo ingrauescente, plurimâ cum sanctimoniæ famâ, Feriâ quintâ maioris Hebdomadæ diem extremum clausit. Ipsius corpus post obitum molle, tenerum, tractabile; vultusq; colore respersus conspicitur: quamobrem magnâ populi frequentiâ illius funus celebratum fuit; atque ipsius habitus, cingulum, caputium in frusta præ sanctitatis opinione concisa. Post tertium, & quartum sepulturæ mensem, eiusdem corpus, etiamnum in sepulchro incorruptum, suauissimum odorem efflat, ac nonnullis miraculis coruscat. Nam hoc ipso anno, Fr. Bergomas, Sacerdos Romanæ Prouinciæ, cùm Romæ febri, ac tam graui cardialgiâ cruciaretur, vt extremum sibi adesse diem existimaret; panni segmen, quo Marcellus viuens vsus fuerat, sibi ad cordis regionem adhibens, non modò ab vehementi illâ cordis passione, verùm & à febri confestim persanatur. Atque hoc ipso tempore Monialis quædam Piperni, fistulâ incurabili, quâ eius facies deturpabatur, laborans, cùm habitus garticulâ fistulam contigisset, protinus ab eâ curata fuit. Romæ, Dominicus quidam, totius corporis doloribus ita affectus, vt membrorum ferè omnium vsu destitutus esset; cùm

habitus Marcelli ſegmentum aquæ immerſiſſet, eâque aquâ malè affectus, corporis partes lauiſſet, extemplò dolores omnes fugatos ſenſit: ſed cùm ex diuturnâ corporis ægritudine, ita imbecillis eſſet, vt progredi nullo modo poſſet; eâdem aquâ pedes, crura, femora, ac cætera corporis membra iterum abluens, tam firmum corporis robur, ac valetudinem aſſequitur, quaſi nullo vnquam tempore ægrotâſſet: & quod miraculum auget, ab herniâ prætereà, quâ laborabat, perſanatur. Eandem habitus particulam, mulier, quæ acutis partus doloribus, per multos dies cruciari ſolebat, ſibi in partu adhibens, abſque dolore fœtum emittit. Altera quoque parturiens, cùm ſacrum nummum, quem Marcellus olim Corollæ appenſum gerebat, ſibi collo appendiſſet, à partus doloribus liberatur. Obijt Vir Sanctus Anno 1610.

Fr. MICHAELIS ANGELI VENETI, PRÆDICATORIS.

VITA, ET GESTA.

FRATER MICHAEL ANGELVS, Venetus, Concionator, cùm clariſſimis vitæ exemplis, Euangelicæ Prædicationis donum, quo egregiè præſtabat, exornaret, hinc tantam in dicendo vim, diuinitus ſibi inditam acceperat; vt vbicunque Dei verbum diſſeminaret, nouus Apoſtolus cenſeretur. Etenim tam mirâ erga animas Chriſti ſanguine redemptas charitate afficiebatur, vt cùm nunquam abſque vbere lachrymarum copiâ ad prædicationem accederet, ex eâ immenſa ſemper animarum lucra referret, ac lachrymarum filios pareret. Præclariores hic Italiæ Vrbes Apoſtolico ſpiritu percurrens, quo copioſiorem ex his meſſem colligeret, ſpirituales quaſdam virtutum exercitationes ſcriptis edere conſueuerat, quas myrrhæ faſciculos appellabat. Tam eximius Deiparæ cultor fuit; vt cùm vbique populos ad illius venerationem compelleret, Romæ, in Eccleſiâ S. Laurentij in Damaſo Dei verbum quadrageſimali tempore prędicans, puritatis beatæ Virginis in eâ Sodalitatem inſtituerit, ac Regulam prędtituerit: quapropter ab eâ quoque, cùm formicario aliquando morbo correptus fuiſſet, incolumitatem tulit. Huic Fr. Dominicus Coſta, Vir in eâ Prouinciâ probatæ virtutis, nuper defunctus apparuit: à quo cùm is tria

percunctatus esset; primum, in quo ille statu versaretur: secundum, qualem Religio apud Deum gradum obtineret: postremum, nùm ex Capucinis aliqui ad inferos damnarentur. Is singulis respondens ait: Primò, se meliorem vitæ statum expetere non posse: secundò, Religionem hactenus optimo apud Deum gradu frui: tertiò, ex superioribus nonnullos idcircò ad orcum damnari, quod nullâ in sibi subditos charitate, ac compassione ferantur. Ex subditis quoque aliquos, ob eorum in Superiores murmurationes, ac detractiones Cœlesti regno excludi. Propheticæ eum lucis dono haud caruisse, hoc aliquando exemplo non obscurè manifestum fuit. In Venetiarum Conuentu, Fr. Alexander Venetus, Sacerdos, desperatâ à Medicis salute, continuâ, ac malignâ febri laborabat: quo tempore ad eum Michael Angelus visitationis causâ accedens; vbi illum ad Beatissimæ Virginis cultum, ac venerationem prouocauit; ab eo, nùm ex eâ ægritudine conualescere optaret, percunctatur: qui cùm suo illi desiderio annueret: Iam (inquit) bono animo esto: proximus dies Beatissimæ Virginis Assumptioni sacer, te incolumem reddet. Dictum certo rei exitu confirmatum fuit. Denique, cùm multos in Domini vineâ excolendâ labores exantlâsset; Venetijs inter Beatissimæ Virg. hymnos, Deo spiritum reddens, ad præmia euólat Anno 1612. Huius Viri sanctimonia à Deo post illius obitum miraculo illustrata fuit: cùm enim in oppido Roboreti, cuiusdam Ordinis nostri benefactoris filius, animam ageret; pater audito Michaëlis Angeli, quem ob vitæ sanctimoniam Cœlesti gloriâ donatum sibi persuaserat, obitu, eius ad filij salutem merita implorans, se ipsius sepulchrum veneraturum pollicetur. Vixque votum emiserat, cùm moribundus ad vitam respirat, & integram incolumitatem consequitur.

***

Fr. IOAN-

Fr. IOANNIS A FANO, PRÆDICATORIS.

VITA, ET GESTA.

FRATER IOANNES à FANO, Concionator, Vir admirabili sanctimoniâ præditus: cui cùm nulla ad Apostolicum Virum numeris omnibus absolutum efformandum, virtus deesse putaretur; illa tamen in eo potissimùm elucebat, quæ cùm omnium virtutum corona sit, cæteris lucem, ac formam præstat. Hæc nimirum Diuina charitas est, cuius tanto intus ardore flagrabat, vt cùm de Diuino amore, aut cœlesti Beatorum gloriâ aliquid audiret, mox in ingentes oris clamores erumperet: à quibus cùm abstinere non posset, interdum etiam in animi deliquium laberetur. Frequentes, noctu præsertim, quas interdum integras in oratione ducebat, cùm mentis excessus pateretur; in his aliquando toto corpore in aëra efferri visus est. In Conuentu Chinonensi Anno 1607. cùm in mensâ liber legeretur, in quo de Regum adoratione, ac puero Iesu mentio fiebat, tot in Cœlum clamores efferre cœpit, vt his Fratres perterrefierent. Quapropter Guardianus illum ad se vocatum interrogat; cur tam ingentes illos clamores edat! Cui ille saltitando his vocibus respondit: O amor, ô amor, ô amor! Hisque dictis, protinùs humi corruens in ecstasim dilabitur. Tantâ erga augustissimum Eucharistiæ Sacramentum veneratione afficiebatur, vt cùm Deo sacrum Missæ Sacrificium offerret, corde palpitans, totus in tremorem solueretur. Horrendam aliquando tempestatem, quæ frugibus deuastationem minabatur, vi suæ orationis dissoluit. Nostro cuidam Theologiæ candidato, qui tam tenui oculorum luce fruebatur, vt vix etiam adhibitis ocularibus legere valeret, tàm perfectam suâ oratione lucem reddidit, vt deinceps absque ocularibus libros percurreret. Denique apud omnes vitæ sanctimoniâ clarus, in Parisiensi Conuentu ad Cœlestia migrat. Eius sanctimoniæ argumentum illud post mortem extitit; quod cùm Fr. Anselmus Parisiensis, hydropisi laborans, eius impensiùs sibi è Cœlo opem implorâsset, post ipsius inuocationem leui somno correptus, cùm primùm ab eo experrectus fuit, perfectè incolumem sensit. Obijt Vir Dei 1612.

Fr. VITALIS MEDIOLANENSIS, SACERDOTIS.

VITA, ET GESTA.

FRATER VITALIS MEDIOLANENSIS, eiuſdem Prouinciæ Sacerdos, patientiâ, ac virtute clarus. Hic pluribus annis inter ipſos podagrici morbi dolores, qui adeò acuti, atque acres eſſe ſolent, vt homines ſæpè in eiulatus, ac clamores compellant; ita naturæ ſenſum cohibuit, eamque animi temperantiam in ſummis illis morbi aculeis retinuit, vt nullas vnquam querimoniæ voces effunderet: ſed Diuinam tantummodò Maieſtatem ſibi clementem, ac propitiam exoraret. Tandem diuturno languore à Domino probatus, in quo cœleſtes ſibi virtutum opes comparauit, cùm extremum magnâ cum ſanctimoniæ laude, Mediolani in Conuentu ſancti Victoris diem obijſſet, in ipsâ ſui obitus horâ, ſplendor è cellæ tecto conſurgere, atque in Cœlum conſcendere à quàm plurimis viſus fuit. Atque eodem tempore, cùm Fr. quidam, Paulinus nomine, in eodem Conuentu, ita à Dæmone tentaretur, vt nullis eovſque, nec Fratrum monitis, neque ſuperiorum præceptis adduci potuiſſet, vt peccata ſua Sacerdoti confiteretur; pulſo ipſius ſuffragijs Dæmone, tantâ animi contritione, hoc ipſo temporis momento, ad Pœnitentiæ Sacramentum acceſſit, vt id nullius, præterquàm huius ſancti Viri, meritis vniuerſi adſcribendum putauerint. Obijt Anno 1581.

Fr. RAYNERII BITVRGIENSIS, SACERDOTIS.

VITA, ET GESTA.

FRATER RAYNERIVS BITVRGIENSIS, Sacerdos, Picentis Prouinciæ, vitam duxit tot virtutum floribus exornatam, vt rectè hortulus Domini nuncupari poſſit. In eo ſiquidem pallens paupertatis viola ſuauiſſimè olebat; hîc & amaranthus, propriâ abnegatione purpureus; hîc candens caſtitatis lilium, arctiſſimis panis, & aquæ ieiunijs, quotidianis corporis flagellationibus, prolixis noctis vigilijs, atque alijs carnis macerationibus, velut ſpinis obſitum, à labe purum cuſtodiebatur. Hîc quoque cæruleus orationis, & Diuinæ contemplationis hyacinthus, ſuos in ſolitudine tum nocte ad quintam, vel ſextam ſæpè horam, tum die, in quo vacuum ab oratione tempus ſibi eſſe non patiebatur, odores ſpargebat, conſpiciebatur. Hîc quoque candidus Angelicæ cuiuſdam puritatis narciſſus, quæ in ipſius vitæ innocentiâ, ac morum honeſtate, tam preclarè elucebat, vt cùm in eo Fratres nihil vnquam, aut culpandum, aut minùs virtute dignum depræhenderent, eum inter perfectiores, ac ſanctimoniâ illuſtres viros, qui hâc tempeſtate floruerunt, proculdubio recenſerent. Poſtremò, his eminebat rubens quædam charitatis roſa, quæ eum ſuâ fragrantiâ ad omnia charitatis officia impellebat, eoque tandem perfectionis adduxit, vt voluntariam pro eâ ſibi necem elegerit: id enim in M. S. Ordinis monumentis ita accidiſſe legitur. Cùm Raynerius Æſio ad oppidum, quod vulgò Rocca Contrada nuncupatur, profectus eſſet; ibi Baldum quendam mercatorem, virum cumprimis erga Capucinos beneuolum, grauiſſima dyſenteriâ ægrotantem offendit; qui cùm vitâ iam deſperatâ, ob id maximè conquereretur, quod imparatum, ac bonorum operum inopiâ laborantem, importuna mors interciperet, is, vbi ſuauibus ægrum verbis conſolatus eſt, atque in Diuinæ miſericordiæ ſpem illius animum erexit; cùm eum minus ad extremum vitæ occaſum diſpoſitum cerneret, vberiore charitate incenſus, his illum verbis affatur: Balde, quandoquidem te inopinata, mors terret, amplioremque ad ſupremum illum Diuini iudicij

diem bonorum cumulum tibi longiori vitâ comparandum optas; id ego, si tu ipse annueris efficiam, vt precibus Deo oblatis, necem, quæ te hinc eripere parat, mihi ipsi, ob tui in nostros beneuolentiam impetrem: tu verò ad longiorem vitæ lineam serueris; quo cœlestes tibi opes vendicare valeas. Assensit vir vitæ, & incolumitatis cupidus: Raynerus verò Ætium reuersus, cùm ardentius Dominum pro ægroti vitâ exorans, suam vltrò illi in sacrificium obtulisset; Baldus quidem breui ab ægritudine conualuit: is verò Baldi dysenteriâ hoc ipso tempore correptus, pro charitate paulò post animam fudit, suamq; vitam alterius bono postponens, supremum illud in morte charitatis testimonium prodidit, quo nullum maius excogitari posse, Saluator in Euangelio his verbis testatus est. *Maiorem hac dilectionem nemo habet, vt animam suam ponat quis pro amicis suis.* Obijt Anno 1581.

Fr. ANTONII A LOTITO, SACERDOTIS.

VITA, ET GESTA.

FRATER ANTONIVS à LOTITO, Prouinciæ S. Nicolai Sacerdos, cùm paupertate, abstinentiâ, vitæ austeritate, atque orandi studio clarissimus esset, ipsius tandem patientia, diuturno, ac molestissimo podagræ morbo, ac neruorum attractione, septem annorum spatio, à Deo probata fuit. Hæc, & pleraque alia corporis incommoda, cùm patientissimo animo ferret, atque adeò his morbosis molestijs affligeretur, vt vix loco, absque alteriùs ope dimoueri posset; illud tamen in eo mirabile videbatur, quod ad Missæ celebrationem (cui quotidie vacabat) accedens, nullo omninò, vel dolore, vel corporis morbo, perinde, ac si sanus, ac incolumis esset, excruciabatur. Verùm, sacris peractis, iisdem protinùs, quibus antea, morborum doloribus, ac molestijs afficiebatur. Hoc in quotidiani languoris martyrio, cùm septem annos summâ cum animi patientiâ transegisset; consummatâ tandem probatione, malis omnibus morte solutis, ad vitæ coronam euolauit. Anno 1582.

In Bononiensi Prouinciâ Fr. SIMON BVTRIENSIS, Sacerdos, inter viros illustres adnumeratur, qui Regularis disciplinæ

zelo, humilitate, abstinentiâ, plurimisq; alijs virtutibus enituit. Obijt 1582.

Genuensis Frouincia Fr. ANGELI BRIXIENSIS, Sacerdotis, & Concionatoris, memoriam cum laudibus celebrat: qui cùm aliquandiu magnâ cum vitæ integritate, ac prudentiæ laude eam Prouinciam administrâsset; ac multis virtutibus, præsertim rerum aduersarum tolerantiâ in eâ enituisset, tandem in Conuentu Saonensi, magno sui apud omnes desiderio relicto, extremum Deo spiritum reddit. De quo illud inter alia refertur, quod extremum iam spiritum agenti, cùm Dæmon horribilem aspectum præseferens adstitisset, ab eo his verbis despectus: Abi, Satana; Dominum enim propugnatorem, & Fratrum orationes mihi auxiliares vendico: quibus cùm repugnare minimè queas, iras tuas nequaquam pertimesco; statim aufugit; isq; in pace quieuit, Anno 1583.

Fr. FVLGENTII ASCVLANI, SACERDOTIS.

VITA, ET GESTA.

RATER FVLGENTIVS ASCVLANVS, Picentis Prouinciæ Sacerdos, ex Parisianorum honestâ familiâ progenitus; vix duodeviginti annos natus, mundum calcare, & sub Capucinorum vexillo in Christi castris militare didicit. Nouitius, plurimis à Dæmone molestijs afficitur; vbi verò Satan illum indissolubili votorum vinculo Religioni alligatum vidit, suâ spe frustratus, ab eo quamprimùm recessit, neque vllas illi deinceps molestias intulit. Vix in Religionis gremio confirmatus fuit, cùm tanta in eo vitæ innocentia, tanta obedientiæ simplicitas, tam ardens paupertatis zelus, tanta morum honestas, mentis humilitas, patientia, abstinentia, austeritas, charitas, tàm perfecta deniq; Euangelici hominis forma effulgere cœpit; vt nihil, quod àd virtutum exemplar numeris omnibus absolutum effingendum spectaret, in eo expetendum videretur. Quamobrem, cùm tot virtutibus floreret inter 30. illos Fratres adnumeratus fuit, qui sub Anselmo à Petrâ Molinariâ, cum Pontificali classe, ad bellum nauale, quod aduersus Turcam Anno 1571. gestum est, processêre. Cùm aliquando in Conuentu Vlmimontano moras ageret, Iacoboq; cuidam in extremo mortis

periculo adesset, Michaëlem Archangelum ad ægrotantem accedere cernit. Quam plurima quoque nostra MS. ab eo patrata miracula ferunt; quorum idcircò memoria interijt, quod nemine de Annalium historiá cogitante, ea nullo scripto exarata fuerint. Inter alia autem illud enumeratur, quod cùm in Conuentu Montis Vlmi moraretur, cœci pueri oculum Crucis signo obsignans, vix eo efformato puer oculis lumen recipit. Itidem quoque Maria Virginia, Iacobi nobilis viri vxor, ob tabem in digito exortam, graui dolore cruciabatur: quæ cùm Viro Dei digiti cruciatum indicâsset, is morbosum digitum digito suo contingens, signumq; illi Crucis impertiens, non modo ab eo dolorem fugat; sed & putrefactione expulsâ, incolumem præstat. Postremò, cùm hyemali tempore vnà cum Remigio à Montebello, atque altero Mediolanensis Prouinciæ Fratre iter faceret, lacunam quandam, viam intersecantem, offendunt; cuius, cùm ob imbrium copiam, vnda altior esset, quàm quod pedibus transuadari posset; Fulgentius flexis genibus ad Dei Opt. Max. opem confugit: mox verò tres viri equis insidentes illis extemplo apparent, qui cùm illos trans lacunam vexissent, repentè ab eorum oculis euanescunt: ex quo illos cœlestes Angelos, à D.O.M. ad eorum opem missos, agnouêre. Hæc cùm Dei seruum insignem, ac vitæ sanctimoniâ clarum ostenderent; vix trigesimumquintum ætatis annum attigerat; cùm è Monte Vlmi ad S. Ginesij Conuentum missus, supremum, qui ei imminebat, diem Diuinâ reuelatione percipit; ac paulò post in morbum incidit. Multiplex porrò virtus, quæ ipsius vitam, velut Cœlestibus gemmis exornauerat, clariùs in morte effulsit: etenim post mentem Pœnitentię Sacramento expiatam, ac Cœlesti pane refectam, tantâ suauitate Deo laudes cœpit occinere, totq; pręconijs Diuinam Maiestatem extollere; vt ante carnis occasum, iam Cœlestibus Angelorum ac superum Choris interesse videretur. Inter hæc Deiparę Virgini, quam singulari pietate, ac religione prosequebatur, hymnos: *O gloriosa Domina &c.* & *Aue maris stella &c.* decantans, cùm illius ante mortem aspectu dignatus esset, lætus in hęc verba exclamat: *O flos Virginum, Maria! te nulla pulchrior, nulla magis pia: iam te sequar cœlesti viâ.* Hæc etiamnum verba in illius ore versabantur, cùm puram ad Deum animam efflat, Anno 1584.

Fr. LIBERIVS à CORTONA, Hetruriæ Prouincię Sacerdos, inter alias animi virtutes, tantâ erga Eucharistię Sacramentum religione ferebatur, vt sacro Altari, vbi illud asseruari solet, terga nunquam

verte-

verteret: vltrò corporalia, ac sacras pallas, quæ Altaris sacrificio deseruiunt, à Parochis emundanda peteret; vt sacrum Mysterium in mundis linteis ab his perageretur; ac summâ religione, & pietate sacra mysteria offerrentur. Qui tandem prænunciatâ sui obitus die hinc purus excessit, Anno 1585.

Fr. IOANNES MARIA à Maurettâ, Pedemontij oppido, Genuensis Prouinciæ Sacerdos, inter alios vitæ probitate insignis, illud à Deo sanctioris vitæ, & acceptæ gloriæ post mortem testimonium accepit; quod breuissimo temporis spatio, post emissam è corpore animam, ipsius vox in aëre audita est, suauissimè illud Prophetæ decantans: *Lætatus sum in his quæ dicta sunt mihi: in domum Domini ibimus.* Obijt anno 1585.

In Bononiensi Prouinciâ Fr. SEBASTIANVS FAVENTINVS, Sacerdos, miris apud omnes laudibus effertur. Vir admirabilis abstinentiæ, perpetuæ orationis, paupertatis eximiæ, profundæ humilitatis, ac demùm notæ sanctimoniæ commendatur. Obijt anno 1585.

Fr. ANTONIVS MONTOPOLITIANVS, cùm primum Religionis ingressum egregio facinore illustrasset, ac B.P.N. Francisci exemplo, patri, qui eum à Religionis proposito deterrebat, collectas in sarcinam vestes, quibus indutus erat, relinquens, ad indusium vsque nudus, ab eo ad Capucinos aufugisset; vitâ deinde virtutibus plenâ, hisce incunabulis dignâ, in Religione ductâ, ipso S. Antonij Abbatis die, in quo natus, Capucinorum Religioni adscriptus, votorum solemnitate colligatus, Missæ sacrificium primò celebrauerat, ac prædicationis munere functus fuerat, extremum quoque diem claudit, Anno 1586.

Fr. ANGELVS SOLOFRENSIS, in Neapolitanâ Prouinciâ Sacris initiatus, angelicis moribus ornatus, prænunciato sui obitus die, quem Deo reuelante prænouerat, Angelorum, vti piè credi potest, post mortem Choris sociatur, Anno 1586.

Cathaloniæ Prouincia Fr. GASPAREM à Baleari maiore, hominem magnum virtute, ac perfectum Regulæ obseruatorem commendat: quem vitæ austeritas, humilitas, obedientia, paupertatis zelus, ac omnium virtutum studia commendabilem reddidêre. Obijt anno 1586.

Romana Prouincia Fr. ANTONII SICVLI, Sacerdotis virtutes præclaras commemorat; quibus egregiè ornatus, id tandem à Deo consecutus est, vt sui obitus diem, eo reuelante, prænosceret;

eoq; Fratribus significato, eo,quo prædixerat, tempore, piè in Domino obdormierit, anno 1586.

Fr. BENEDICTVS VALENTINVS, Sacerdos, ex Neapolitanâ in Cathaloniæ Prouinciam translatus, cùm totius Regularis obseruantiæ custos esset integerrimus, orationem maximè coluit, in quâ raptus, & ecstases passus, haud sine sanctimoniæ famâ ad Deum migrat, anno 1587.

Fr. GREGORIVS à PRATO REGVM, ex eâdem Cathalonię Prouinciâ Sacerdos, plurimùm austeritatis, paupertatis, charitatis, patientiæ, ac omnium ferè virtutum commendatur. Obijt anno 1587.

Fr. THOMAS ALETINVS, Sacerdos in Hydruntinâ Prouinciâ, acerrimus Regularis obseruantiæ propugnator; charitateque erga pauperes effusus, præ cæteris celebratur: qui cùm obitus sui diem prenunciâsset, mortales exuuias Aletij, magnâ cum vitæ laude deposuit, anno 1587.

Fr. MATTHÆVS CALABER, Sacerdos, abstinentiâ, ac humilitate insignis, mortis suæ futurum diem prędsignificat: angelicum post mortem vultum pręfert: & in morte ab Angelis in Cœlum deferri à Fratribus conspicitur; cùm priùs splendidus fulgor ex ipsius cellâ erumpere visus fuisset. Obijt anno 1587.

Fr. PHILIPPI INIICIENSIS, SACERDOTIS.

VITA, ET GESTA.

FRATER PHILIPPVS INIICIENSIS, Panormitanę Prouinciæ Sacerdos. cùm ex eorum numero esset, qui prioribus illis Religionis nostræ temporibus ex Obseruantium Familiâ ad Capucinos concedentes, exorientem Ordinem suis virtutibus exornarunt, eorum quoq; ad vltimum vsq; senium mores, vitam, austeritatem, virtutesq; egregiè imitatus, suos pręterea splendores Religioni contulit. In hoc viro effusa quædam erga proximos charitas, inter cęteras virtutes potissimùm effulgebat: quâ in ægrotos, & pauperes ita ferebatur, vt in his iuuandis, alendis, consolandis, velut materna viscera effundere videretur. Ita Vir hic egregius, tam ab omni carnis, & sanguinis amore disiunctus erat; vt, cùm Drepani

vigintiquinque annorum ſpatio commoratus fuiſſet, nunquam tamen adduci potuerit, vt vel ſemel vrbem perluſtraret, vel patriam, domum, ac propinquos, qui haud longè habitabant, inuiſeret. Hinc cùm multæ orationis Vir eſſet, pleraque orans ex Diuinâ reuelatione accepit: in quibus & Turcici cuiuſdam nauigij expugnationem, & quorundam Drepanenſium, qui procul in Inſulam confugerant, periculum præmonuit. Adoleſcentis cuiuſdam caluitio laborantis caput cùm manu attigiſſet; quinque illi orationum Dominicalium, ac totidem Salutationum Angelicarum, ante Beatiſſimæ Virginis aram perſoluendarum, oratione indictâ, ita à caluitio curauit; vt poſterâ die capillatus apparuerit. Ad extremam tandem ſenectam prouectus, cùm obitus ſui tempus cuidam germano fratri, qui in ſacro Prædicatorum Ordine Deo militabat, præſignificâſſet; eodem tempore, virtutibus, ac ſanctimoniâ clarus rebus humanis valedixit, Anno 1588.

Fr. IOANNIS ILLYRICI, SACERDOTIS.

VITA, ET GESTA.

FRATER IOANNES ILLYRICVS, Sacerdos, multis virtutibus inſignis, è Minorum Obſeruantium familiâ ad noſtros euocatus, eam inter nos vitæ rationem inſtituit, quæ illius vocationem, non ab humano, ſed à Diuino planè ſpiritu profectam oſtenderet. In eâ ſiquidem, ob aſſiduum Euangelicæ perfectionis ſtudium, ad quod totus inhiare videbatur, tot virtutum generibus elucebat; vt quaſi ſol Religioni datus videretur, quo ſuâ virtutum luce reliquis aſtris præluceret. Nihil in hoc viro incompoſitum, nihil virtute vacuum conſpiciebatur. Prima namque virtus, quæ cæteris fundamentum præſtat, humilitas, ita illius animum imbuerat, vt neque, licet ætate grandæuus, ſuperiorem, niſi genuflexus, allocutus fuiſſet, aut ſe alloquentem audiſſet; neque vllius, tametſi leuiſſimæ rei agendæ, abſque Superioris licentiâ, facultatem ſibi arrogâſſet. Eadem quoq; exterioris hominis compoſitio, oculorum demiſſio, breuis allocutio, vocis ſubmiſſio, quæ Nouitijs præſcribi ſolet, ab eo iam ſene tam ad amuſſim ſeruabantur; vt qui virum non agnouiſſet, Nouitium proculdubio iudicâſſet. Cùm autem ſenio confectus,

atque altero femore claudus minus laboribus aptus esset, ne ætas illa humilitatis testimonio vacua esset, viliora domus ministeria sibi exercenda assumebat. Obedientiam verò, altissimam omnium rerum paupertatem, quam ad arctam rerum necessitatem contraxerat, abstinentiam, assidua preter communem vsum ieiunia, orationis studium, Chori frequentiam, sacrorum Religionem, & ceteras illius virtutes singillatim non prosequor. Vna tantum est, quæ ad illius commendationem nos vocat: nimirum castitatis amor; qui tam altè illi ab exordio animo insculptus fuit; vt grauem propterea, ac perpetuam cum mulieribus simultatem contraxisse videretur. Ab illis enim tam sollicitè cauebat; quod, nisi superioris precepto compulsus, cum nullâ omninò sermones misceret. Imò, vt, quò omnem etiam ab animo earum memoriam expelleret, cum Sacristâ pactum inijsset; ne eum celebrantem ad sacram Communionem mulieribus impertiendam compelleret. Nonnulla eum, quæ reipsâ acciderunt, prędixisse; ac pleraque miracula Diuinâ virtute patrâsse, nostra M.S. ferunt: quibus tam communem in Neapolitanâ vrbe sanctimoniæ famam sibi comparauerat; vt cùm octogenarius diem suum, quem ante obitum prenunciauerat, omni cum pietate obijsset, tam ingens ad illius funus Neapolitani populi frequentia conuenerit; vt ad tumultum sedandum Proregis, & Apostolici Nuncij authoritate opus fuerit. Tanta enim erat in Virum Dei populi deuotio, vt quisque habitus sibi particulas præscinderet, capitis capillos euelleret, barbam raderet, vngues obtruncaret; cumque ex alterius pedis pollice vnguis euulsus fuisset, protinùs viuus ex eo sanguis effluxit. Apostolicus quoque Nuncius, cùm octogenarij senis carnem mollem, ac velut pueri teneram contrectaret: Hoc (inquit) nitidæ huius viri puritatis argumentum est irrefragabile. Denique, cùm ob confluentes hominum, mulierumq; turbas ad tertium vsque diem inhumatus in feretro iacuisset, noctu tandem in sepulchro conditus fuit. Post mortem, dente ipsius binis Petri Capelli filijs, qui pestilenti febre laborabant, collo successiuè appenso, protinùs à febre liberantur. Obijt anno 1588.

***

Fr. THOMÆ A CARAVINIA, SACERDOTIS.

VITA, ET GESTA.

FRATER THOMAS à CARAVINIA, Sacerdos, Vir ad miraculum purus; totq; prætereà virtutibus illuſtris, vt in eo vniuerſi, obedientiæ, ſimplicitatem, honeſtatis candorem, humilitatis abyſſum, paupertatis zelum, vitæ auſteritatem, animi manſuetudinem, morum diſciplinam; demùm totius Regularis Obſeruantiæ exemplar ſuſpicerent. Ad Orationis perfectionem, cùm omne ſuum ſtudium, ac diligentiam conferret; nocturnæ vigiliæ, & quotidiana ferè ieiunia, ſomnum oculis, & corpori eſcam intercipiebant. Hinc tam ſæua Tartarei hoſtis in eum odia excitata, vt dum Matteolæ in Choro ſolus oraret, ingenti procellà in aëre ab eo excitatà, fulmen è Cœlo dilapſum fuerit; quo vniuerſæ Chori tabulæ, præter eas, quæ virum Dei capiebant, refixæ, atque è ſuis ſedibus pulſæ, vno impetu in eum perlatę fuerunt. At Vir Dei, Diuinâ eum virtute contutante, impauidus, ac nec quicquam loco motus Dæmonis impetum ſuâ oratione proſtrauit, atque inanem reddidit. Tanta quippe erat illius orationis virtus; vt ſereno Cœlo, pluuiam abundantem à Deo impetraret. Conſueuerat hic Dei ſeruus in chartulâ nomina IESV, Mariæ, & interdum Franciſci conſcribere, ijsque, qui aliquâ ægritudine laborabant, diſpertiri: totque varijs languoribus correpti, his chartulis curati fuêre, vt vniuerſi ad eum confluerent. Baruli etiam cùm ingens bruchorum copia agros deuaſtaret; turmatim agricolæ ad Thomam accurrentes, chartulas accipiebant; quas cùm in agris arundini affixas erigerent, nullum à brucho prorsùs damnum patiebantur. Hac igitur vitæ ſanctimoniâ, cùm pleroſque in Religione annos tranſegiſſet; demùm Baruli ſupremâ ægritudine corripitur. Quo tempore, cum morbo aliquando prægrauatus, cantu aliquo animum recreari cuperet; mox auicula, tantâ vocis modulatione, tamque ſuauiter in cellę feneſtra cœpit occinere vt inter hos auiculę cantus Thomas mortali è vitâ exceſſerit. Quàm verò Deo accepta eſſet anima illius, mox Diuino teſtimonio declaratum fuit: vix enim conſuetam Fratres defuncto

corpori lotionem exhibuerant; cùm candida columba, nunquam anteà visa, ter Monasterium circumuolat, ac demum cellæ fenestram ingressa, ante defuncti pedes consistit; quibus gestu, alis, garritu, tantâ familiaritate colludit; vt qui aderant Fratres, nouo rei spectaculo commoti, in columbâ nihil præter cœleste spectarent: quò defuncti puritas hoc testimonio omnibus manifesta esset. Aliud quoque huius viri sanctimoniæ argumentum fuit. Cùm enim septem ab ipsius obitu anni iam effluxissent, eius tamen corpus tam candidum, molle, palpabile, & incorruptum in sepulchro visum fuit, vt caro ipsius in pueritiam refloruisse videretur. Obijt anno 1588.

S. Nicolai Prouincia Fr. LVCÆ à BARDANIA, Sacerdotis, virtutes cum laude prædicat: qui cùm breuem vitæ cursum admirabili morum, ac Regularis disciplinæ splendore confecisset, post mortem in Beatorum Capucinorum societatem, à quodam Fratre cooptatus conspicitur, 1588.

In Bononiensi Prouinciâ merito, ac virtute floruerunt FF. GVIDO FINARIENSIS, FRANCISCVS PERVSINVS, ac BONAVENTVRA RHEGINENSIS, Sacerdotes: quorum primus Guido, vitâ cum pietate ad mortem vsque perductâ, cùm neci appropinquans, B. Virginem in strato genuflexus his verbis salutâsset: Aue, filia Dei Patris. Aue mater Dei Filij. Aue sponsa Spiritus sancti. Aue templum totius Trinitatis. hoc modo genuflexus Deo animam reddidit. Secundus, Franciscus, varijs tum Euangelicæ prædicationis, tum Religionis administrationis, in quibus magnâ cum virtutum laude versatus est, laboribus perfunctus; præclara posteris sanctimoniæ exempla reliquit. Tertius denique Bonauentura, Theologiæ, candidatus, cùm inter alias animi virtutes, quibus præditus erat, tantâ erga infirmos charitate præfulgeret, vt ijs ferè suprà vires ministraret; pij ipse quoque operis à Deo supernaturale præmium consequitur. Obierunt anno 1589.

In Mediolanensi Prouinciâ Fr. BERNARDVS CANTVENSIS, Sacerdos, multarum virtutum, ac præsertim puritatis, simplicitatis, ac innocentiæ laude celebratur. Obijt anno 1589.

In Picenâ Prouinciâ PHILIPPVS à RICINETO, Sacerdos, inter eos enumeratur, qui Parisiensem Prouinciam suis potissimùm virtutibus fundârunt; sibi rigidus, cæteris humanus; homines fugere didicerat, vt Deo puriùs viueret, & inhæreret. Demùm virtutibus plenus Aësij mortalem corporis sarcinam deponit, anno 1589.

In S. Angeli Prouinciâ, PIVS TVTICENSIS, Sacerdos, admirabilis abſtinentiæ laude effertur: qui cùm decennium in panis, & aquæ ieiunio conſumpſiſſet; nunquam tamen poſt hæc, aut raro obſonium attingere viſus fuit. Orationem mirum in modum coluit; ex quâ id conſecutus legitur, vt de rebus Diuinis tàm altè, atque ardenter diſſereret; vt cùm Tutici aliquandò apud Mercatorem quendam de ijs ſermonem haberet, in mentis exceſſum raptus, hoc modo ad Monaſterium delatus fuerit. Demùm ſanctimoniâ clarus ad Dominum migrat, anno 1589.

In Genuenſi Prouinciâ Fr. ROCHI GENVENSIS, Sacerdotis, adhuc floret virtutum memoria: qui cùm orationis dono excelleret, quædam Franciſco Rotarino Albiciolenſi, noſtri Ordinis benefactori, ventura prędixit, quæ reipsâ euenêre. Obijt anno 1589.

Fratres IOSEPHVS, & BERNARDVS Celtiberi, Sacerdotes, cùm in Cathaloniæ Prouinciâ ad perfectam Regularis obſeruantiæ diſciplinam virtutum cumulos addidiſſent; ad eum tandem charitatis apicem conſcenderunt, vt pro Fratribus ſpontè animas ponere non dubitauerint. Lue namque per totam ferè Celtiberiam ſæuiente, cum peſte laborantibus ſuâ operâ, ac miniſterio adfuiſſent, Deo gratiſſimum opus tam feruido charitatis æſtu patrauêre; vt voluntario charitatis martyrio occubuerint; ſeque ipſos hoc modo Deo, tanquam gratiſſimas hoſtias in odorem ſuauitatis immolauerint, anno 1589.

Fr. HIERONYMVS à BILBILI-NOVA, Sacerdos, in Cathaloniæ Prouinciâ vitam incredili cum pietate tranſactam, æquâ pietate concluſit, Anno 1588.

Fr. Lv-

FRATER LVDOVICVS AB ALCAMO FF.um CAPVCINOR
SACERDOS.

Fr. LVDOVICI AB ALCAMO, SACERDOTIS.

VITA, ET GESTA.

RATER LVDOVICVS AB ALCAMO, Sacerdos, nobili ortus prosapiâ, vix primum iuuentutis florem attigit, cùm à Deo ad meliora vocatus, mundo cum suis relicto, in eremum Montis, cui Alcamus adiacet, secessit: vbi cùm biennij spatio solitariam vitam, magnâ cum oppidanorum ædificatione, duxisset; inde ad Capucinos se contulit: vbi sub Geruasio, eximiæ sanctitatis Magistro, ita in virtutibus profecit, vt nihil eo humilius, nihil obedientius, nihil honestius, nihil tandem ad omnem virtutem aptius haberetur. Paupertatis tam eximius cultor fuit, vt tunicâ nullo vnquam tempore vsus fuerit: ad somnum nudas tantum sibi tabulas, vel mattam substerneret; cætera quoque altissimæ paupertati responderent. Abstinentiâ tam admirabilis erat, vt cùm quotidiana ferè ieiunia coleret; Aduentus tamen, & Quadragesimæ tempore, tres cuiuslibet hebdomadæ dies, absque cibo transigeret. Geminâ ante Matutinum horâ, quod à Geruasio Magistro didicerat, ad orationem surgere consueuerat. Hinc plurimas illum à Deo reuelationes, ac cœlestes visiones hoc tempore accepisse, communis omnium olim fama fuit. Hinc cùm in Conuentu Castri Veterani aliquandò seorsim in nemore corpus flagellis cæderet; Christum Dominum presentem, atque hæc sibi dicentem audit: Ludouice, animum ad tentationem para: multa enim pro nomine meo molesta passurus es. Is igitur, cùm solidas iam in omni virtutum genere radices ageret, Superiorum iussu ad Portum Velinum in Lucaniam adnauigans, in Turcarum triremes incidit, qui captiuum in Africam ducunt. Vbi à Barbaro quodam pretio emptus, crudelem, omnisq; humanitatis expertem Dominum sortitus est; à quo quotidiano, & frequenti fuste excipitur, nautico pane præduro, ac persæpè à vermibus corroso, pro Regum delicijs parcè vescitur; quotidiè ad improbos labores compellitur, verborum contumelijs afficitur; fessus, verberibus recreatur; quiescens, à nudâ humo refouetur. Hæc porrò Ludouico, qui fortissimâ animum patientiâ imbuerat, iucunda videbantur, atque Apostolorum instar, prorsùs animo

exultabat; quandoquidem has pro nomine IESV contumelias ferebat. Christus verò, qui ad maiora pugilem suum certamina vocabat, ne animum despondeat, duro hoc seruitutis iugo pressum, suâ aliquando præsentiâ consolatur, ac suâ illi ope nunquam defuturum pollicetur. At teterrimus Satan, qui olim, vt Iosephi castitatem perderet, Putipharis vxorem ad Iosephi amorem accenderat; eodem quoque modo, ac consilio Turcæ huius animum, turpi ac venereâ ita Ludouici cupiditate inflammat; vt interdiu sæpissimè blanditijs illum ad peccatum pelliceret. At Ludouici animus, tamdiu fœminæ impudicitiæ obstitit, quoad amorem in odium conuerteret; Ludouicumq; apud virum multorum scelerum reum accusaret: quo fiebat, vt vir crudelis, frequentiùs fustibus contusum, ac ferreis catenis reuinctum, ita clauis humi affigeret; vt ibi prostratus seipsum mouere nullo modo posset. Hæc fortissimus castitatis athleta, æquo animo ferens, diabolicam acriùs in se rabiem concitabat: dum enim ferreis catenis onustus humi iacet; en complures mulieres, venere ipsâ impuriores, in eum lasciuiunt; ac impudicis actibus inclytum castitatis pugilem ad turpia prouocant. Quis non dictum, nedum factum horreat? cùm nulla Ludouico, vinculis vndique obstricto, præterquam animi vis inesset, nec vim alio modo repellere valeret; oculis fulgurare, caput mouere, voces horrendas edere, asperioribus illas verbis aggredi, putrida in earum facies sputa contorquere. His tandem cùm illarum impudicitiam repulisset; secundò in hoc certamine victor gloriosus de hoste triumphat. Intereà Deus benignissimus, qui militis sui agonem è Cœlo spectabat, Angelum mittit, qui Ludouicum catenis vinctum è somno excitans, à vinculis soluit, eumq; statim in spiritu sequi iubet. Præcedit Angelus sub speciosi iuuenculi formâ; Ludouicumq; in ampla quædam plana campestria ducit, acutis vndiq; silicibus obsita; quos dum is nudis pedibus calcare cogitur, maximo hinc dolore cruciabatur; cumq; cruore vndiq; illi è pedibus defluente, longius progredi non posset; mox ab Angelo manus contactu sanatur. Inde Angelus in alteram eum campanorum planitiem ducens, quæ nouaculis exacutas acies cœlum versus protendentibus, per totum consita erat, secum eam percurrere compellit: qui cùm per aliquod temporis spatium, incredibili pedum dolore, præeuntem Angelum prosecutus esset; ab Angelo tandem eodem modo curatur. Tertiò quoque ab Angelo per angustissimam pontis cuiusdam viam ductus, sub quo igneum flumen,

ignitis draconibus, ac serpentibus scatens effluere videbatur; cùm primùm Angeli vestigijs inhærens, ad pontis dimidium peruenit, eo ad alteram pontis partem euolante, tantus ipsius animum terror inuasit; vt Angeli opem mox lachrymis implorare cœperit: qui dexteram porrigens, animum ab angustiâ liberat, eumq; ad alterum pontis extremum, saluum perducit. Hinc Angelus Ludouicum ad inferorum loca sequentem præcedit: vbi primùm Abrahæ sinum, olim habitatione sanctorum Patrum celebrem, nunc verò sine habitatore vacuum ostendit: tum puerorum, qui absque Baptismo decesserunt, limbum omni luce orbatum: tertiò, Purgatorij ignis locum commonstrat; in quo is nonnullos, quos viuentes agnouerat, conspexit. Hinc demùm ad Damnatorum locum, Angelo ductore peruenit. Ex his dum Ludouicus haud leui horrore percutitur, ab Angelo ad Paradisi gaudia, quantùm viuenti fas est, inspicienda subleuatur: vbi inter alia, cùm sedem quandam illustrem, ac gemmis ornatam conspexisset; cuius in prospectu columna procerior, regio diademate coronata erat; cuinam ea parata esset, ignorans, ab Angelo audit; eam Philippo II. Hispaniarum Regi, qui etiamnum superstes erat, seruari: columnæ verò mysterio, ipsius in Fide Catholicâ tuendâ, ac propagandâ pietatem, & constantiam significari. Hinc ad Altissimæ Trinitatis Thronum assumptus, ab æterni Patris dexterâ librum intùs legendum accipit; in quo suum ipsius, atq; aliorum nomina inscripta perlegit. His itaque haud leuiter recreatus Ludouici animus, Diuinam sedulò opem efflagitabat; agonemque suum Domino commendans, ad maiora se indies certamina parabat. Attamen, cùm castitatis prælia nullâ re meliùs, quàm fugâ superari, non ignoraret, clam aufugere, & in Siciliam adnauigare cogitat: res verò domino innotescens, apprehensus diris verberibus afficitur. Diuino tandem consilio fit, vt crudelis herus, pacto cum altero inito, Ludouicum pretio distraxerit. Mitior hic secundus dominus erat. At verò satan rursùs in pace bellum parat: huius enim heri filia nubilis, ac formâ pulcherrimâ, tanto illius amore capta fuit; vt intempestâ nocte, clam ipsius cubiculum ingressa, sese in ipsius stratum iniecerit; nihilq; blanditiarum, minarumq; prætermiserit, quò Ludouicum ad turpes actus alliceret. Is verò protinùs è lecto exiliens, iuuenculam repellit, arguit, totq; illi honestatis virtutem verbis persuadere cœpit, vt ab eo tandem lachrymans discesserit. Alia quoque post hæc, quamdiu secundo huic domino famulatus fuit, ipsius pro castitate certamina referuntur. Dum igitur

Ludouicus inter hos, licet mitiores, ſeruitutis labores verſatur; contigit, vt in iuuenem quendam Hetruſcum, qui Chriſtiana nuper fide abnegatâ, ad Mahometanam ſectam acceſſerat, haud ſine Dei conſilio incideret: huic enim tam efficaci ſermone priſtinam fidem perſuaſit; vt ſuis ille verbis accenſus, Chriſtianam fidem publicè profeſſus fuerit. Quamobrem à populo lapidibus obrutus, Martyr occubuit. Intereà, cùm mutuâ captiuorum permutatione initâ, heræ germanus ad ſuos in Mauritaniam rediјſſet; Ludouicus, & ipſe liber dimittitur, atque in Panormitanam Prouinciam reuertitur. Tot igitur duriſſimæ ſeruitutis ærumnis preſſus, ac probatus, totq; diabolicarum tentationum fluctibus per integrum triennium iactatus; cùm primùm Ludouicus ſe Fratribus, priſtinæq; cellæ redditum videt; quis facilè enarrare queat, quantis tunc Deum laudibus accumulet? quales orando flammas eructet? quamq; feruido Diuinæ charitatis æſtu animum inflammet? Tanta ſanè, ac tam profuſa ab eo tempore in eum Dei dona effluxêre, vt Cœleſtem potiùs cum Angelis, quàm inter homines humanam vitam ducere videretur: ſæpiſſimè enim ex tunc cum Angelo familiaria colloquia miſcens, Cœleſtibus delicijs potiebatur. Altiſſimâ quoque Trinitatis, quemadmodum homini fas eſt, orans præſentiâ fruitur. Sæpè etiam in Cœlum raptus, de rebus altiſſimis, quæ ſenſum omnem ſuperant, inſtruitur. Beatiſſimæ Virginis aſpectu aliquando dignatus, ab eo IESVM infantulum impetrat; diuq; ipſius amplexu potitur. Denique, tot, ac tam perpetuis ad obitum vſque è Cœlo delicijs affluxit; vt illius mens iuge quoddam conuiuium eſſet, Cœleſtibus ſemper dapibus refertum. Quædam Prophetico ſpiritu hoc tempore futura prædixit. Poſtremò, vitâ ac ſanctimoniâ clarus, Vibonæ mortalem cum immortali vitâ commutauit Anno 1590. cuius pallio mira pleraque poſt ipſius mortem patrata fuiſſe ferunt.

Conſentinam Prouinciam Fr. IOANNES à Petrâ fictâ, Sacerdos, ſuis virtutibus illuſtrat; cuius duo præſertim miracula referuntur. Primum, dum is moribundi cuiuſdam, qui cum morte colluctabatur, capiti corollam imponit, eidem protinus amiſſos ſenſus reſtituit, atque incolumitatem reddit. Alterùm, congeſtas nubes, quæ horrendam tempeſtatem minabantur, ter ſigno Crucis obſignans, mox diſſipat, ac diſpergit. Obijt Anno 1590.

Fr. CANDIDI BRIXIENSIS. SACERDOTIS.

VITA, ET GESTA.

FRATER CANDIDVS BRIXIENSIS, Sacerdos, honeſtis parentibus natus, ab adoleſcentiâ clarum virtutis ſpecimen edidit: omnes enim illius ætatis illecebras fugiens, Eremitæ cuidam, viro probo ac Diuinarum rerum haud ignaro, operam dabat: quo ductore prima ſpiritualis vitæ tyrocinia poſuit; duodevigeſimum verò annum agens, noſtrorum Familiæ adiunctus, tantâ humilitate, patientiâ, obedientiâ, ſui, ac rerum omnium contemptu, ſolitudinis, atque orationis ſtudio vitam inſtituit, vt cæteris ad virtutum normam, & exemplar datus videretur. Viri Dei ſanctimoniam Deus Cœleſti teſtimonio confirmatam voluit: cùm enim ſacris aliquando myſterijs incumbens, ſacroſanctum Domini Corpus, populo ſpectandum attolleret; Cœleſtis ſplendor ex ipſius vultu emicare viſus eſt. Hoc virtutum profectu, cùm tertiumdecimum Religionis annum attigiſſet, in Sardiniam miſſus, tam præclarâ ibi omnium virtutum luce enituit, vt magnam ſibi apud omnes ſanctimoniæ famam comparauerit. Saſſari tandem, cùm ſupremum diem admirandis patientiæ pietatis, ac reliquarum virtutum exemplis exornaſſet; Vrbs tantoperè ipſius occaſu commota fuit, vt Archiepiſcopus Pontificalibus indutus, vnà cum Clero, ac immensâ populi multitudine ad illius funera accederet; defunctiq; habitum præſcindentes, ſummam in eum animo conceptam deuotionem teſtarentur. Inter hos Canonicus quidam illius Metropolis, cùm canabacei cinguli ipſius fruſtulum in cotilâ repoſitum ſeruaret, ſuauiſſimum ex eo odorem diffundi ſæpè teſtatus eſt: quo, cùm aliquâ moleſtiâ afficeretur, mirificè recreabatur. Eâdem quoq; odoris fragrantiâ Breuiarij ipſius codicem poſt mortem perfuſum, plerique teſtantur. Poſtremò, Seruinus Bochinus, cum famulæ à Dæmone obſeſſæ habitus particulam impoſuiſſet, illa protinùs Dæmone effugato, ab eâ vexatione libera fuit.

Obijt Vir Dei Anno 1591.

***

Fr. IACOBI CREMENSIS, SACERDOTIS.

VITA, ET GESTA.

FRATER IACOBVS CREMENSIS, Sacerdos, in Amadeorum olim familiam adſcriptus, cùm grauiſſimè ad mortem ægrotaret; Dæmones ſub æthiopum formâ, qui in eum irruentes, ad Tartara rapere conabantur, conſpiciens, ad Beatiſſimæ Virginis opem confugit: quæ eò confeſtim aduolans, Tartareos ſpiritus fugat, ægrotantemq; his verbis conſolatur: Ne metuas Iacobe: non hic vitæ tuæ exitus erit: verùm cura, vt ſtudioſiùs mihi famuleris. His cùm illa dictis exceſſiſſet; Iacobus præterito periculo edoctus, ad Capucinos ſe contulit. Totus huius viri vitæ curſus, fragrans quoddam myrothecium, ex quo virtutum omnium odor erumpere viſus. Hic enim inprimis abſtinentiâ tam ſuauiter olebat; vt quotidianis ieiunijs, S.P.N. Franciſci Quadragenæ inediæ, quæ 5. enumerantur, ſolo pane, & fructibus pingues accederent; his terni in qualibet hebdomadâ dies, cultu perpetuo, aquâ tantùm, & pane celebres, adnecterentur. Feſtorum Domini Sabaoth, Beatiſſimæ Virginis, atque aliorum Sanctorum peruigilia prætereo, quæ eodem ieiunij ritu ab eo celebrantur. Hic altiſſima paupertas, dum hominem vnâ tantùm tunicâ, ac plerumque lacerâ, ipſo brumali tempore, contegit; & nudas tabulas quieſcenti ſubſternit; dum rerum omnium cupiditate animum ſpoliat; arctumque neceſſariorum illi tantùm vſum indicit. Poſtremò, dum varijs illum corporis afflictionibus, ac ſenſuum mortificationibus ſubijcit; quid, præterquam cœleſtis odoris fragrantiam efflat? Inſuper Diuina Myſteria celebrans, vberrimis ſemper Altare lachrymis conſpergebat. Horas Canonicas, quaſi inter Angelorum Choros perſoluebat. Denique ardentiſſima in ſacram Deiparam veneratione ferebatur; vt omne in eâ colendâ, & laudibus celebrandâ, ſtudium ſollicitudinemq; conferret. Hîc humilitas, hîc obedientia, hîc rerum aduerſarum tolerantia, hîc morum honeſtas, hîc pudicitia, hîc iuge orationis ſtudium; & ſi quæ alia Euangelica virtus ad perfecti odoris compoſitionem exquiritur, ſuam hîc odorum ſuauitatem comportabat. Tot itaq; virtutibus cùm Iacobus flagraret;

haud mirum, quod ſæpè Beatiſſimæ Virginis aſpectu, ſæpe etiam B.P.N. Franciſci præſentiâ, & colloquio potiretur. Demùm, cùm prolixæ ægritudinis patientiâ probatus, in Piſtorienſi Crucifixi Conuentu nonagenarius, ad extremam vitæ lineam perueniſſet, quatriduo cum morte colluctatur. Quo tempore, cùm primùm, ob Dæmonis præſentiam, exterreri cœpiſſet, B. P. Franciſco ad filij opem aduolante, pulſi Dæmones, B.P. Franciſco etiam annuente, ad ſacrorum ſtigmatum oſculum admittitur; cùm paulò poſt Beatiſſimæ Virginis aſpectu dignatus, vix eâ conſpectâ, ſuauiter in Domino quieſcit. Neque illius poſt obitum, ſicut cæterorum carnes obriguêre; ſed molles, ac teneræ, artusq; flexibiles, perinde ſi viueret, apparuêre, vt æternum viuentem oſtenderent. Decimo quoque poſt ipſius obitum die, cùm ſepulchri os apertum eſſet, ſuauis ex Iacobi corpore, etiamnum integro, & incorrupto, odor erupit. Obijt Vir Dei Anno 1591.

MARCVS à MARALDO, Sacerdos, ſimplicitatis, humilitatis, atque orationis ſtudio clarus, prænunciato ſui obitus die, in Hetruſcâ Prouinciâ è viuis excedit, Anno 1591.

Fr. HIERONYMVS FOROLIVIENSIS, eiuſdem Prouinciæ Sacerdos, cùm plurimos Religionis Tyrones in virtutum paleſtrâ exercitatiſſimos, & ſui imitatores reliquiſſet, rude donatus tandem in pace quieſcit, Anno 1591.

Fr. BONAVENTVRA VALENTINVS, Sacerdos, cùm in Coſſetanâ Prouinciâ, vitam ſummâ cum auſteritate, paupertate, atque omni cum virtute traduxiſſet, poſt mortem Seraphinæ, piæ mulieri, ſtellato pallio ornatus apparet. Obijt anno 1591.

Fr. VINCENTII ANDRIENSIS, SACERDOTIS.

VITA, ET GESTA.

RATER VINCENTIVS ANDRIENSIS, Sacerdos, tantâ fuit innocentiâ, tantâ mentis puritate, tam ſimplici obedientiâ, tamq; ingenti Regularis diſciplinæ cuſtodiâ, vt inter ſuæ conuerſionis initia, Coſmas à Martinâ, Nouitiorum Magiſter, eo tempore è viuis excedens, poſt aliquot dies ſæpe eidem apparuerit, ab eoqúe preces poſtulauerit, quo à Purgatorijs pœnis, quibus

ob minuta quædam delicta detinebatur, liberari valeret. Id verò cùm omni pietate peregiſſet, Coſmæ anima à pœnis libera, in Cœlum euolat. His itaque, cùm crebra ieiunia, Chori frequentiam, orationis aſſiduitatem, linguæ cuſtodiam, quam nec in otioſum quidem verbum elabi patiebatur; profundam mentis humilitatem, paupertatis amorem, ac totius Regularis obſeruantiæ ſtudium; ac præſertim ardentiſſimum in Beatiſſimæ Deiparæ cultu animum adnecteret; Euangelicum planè, ac Seraphicum virum ſe induiſſe indicabat. Quamobrem, cum tot virtutibus exornatus, ad extremam vitæ metam perueniſſet; ſerpens ille Tartareus, ægrè ferens, quod tam ardenter is in Beatiſſimæ Virginis venerationem foueretur, eidem viſibilis apparens, perſuadere nititur, haud maiori Virginem, quàm reliquas Cœleſtium animas dignitate, atque orationis potentiâ excellere. Quod dum is velut horrendim & Diabolicum commentum, deteſtatione proſequitur; ille è cubili tractum, per Dormitorij viam vix ſemiviuum raptat: quo tempore Beatiſſima Virgo, luce vndique perfuſa, adſtans, Dæmonem abigit; ſuumq; athletam ſuauiſſimis verbis recreans; certum illi gloriæ præmium pollicetur; ſeq; in ipſo ſuæ Annunciationis die, qui proximus erat, redituram, atque in ſuum ipſius ſinum animam excepturam ſpondet. Quod & reipsâ præſtat: nam eâ ipsâ die, dum Vincentius Beatiſs. Virginem lætis vocibus inclamat, ex hac luce migrat, Anno 1592.

Fr. GABRIELIS AB INSVLIS BALEARIBVS, SACERDOTIS. *VITA, ET GESTA.*

FRATER GABRIEL AB INSVLIS BALEARIBVS, Prouinciæ Cathalonienſis Sacerdos, propheticum illud ſibi accidiſſe, gloriari poterat: *Audite, Inſulæ, & attendite populi de longe: Dominus ab vtero vocauit me.* Cùm enim illius progenitores prole carerent; voto ad Deum emiſſo, ſi prolem maſculam progignerent, eam B.P. Franciſco conſecraturos, Gabrielem accipiunt; eumq; vix ſeptimum annum agentem, in Minorum Conuentualium Familiâ, B.P.N. Franciſco vota exoluentes offerunt. Puer tamdiu in omni puritate, atque animi ſimplicitate Domino inter Conuentuales famulatus eſt, quoad ijs ex Inſulâ & Hiſpaniâ migrantibus, Capuci-

norum nomen in Italiâ celebre audiret. Quamobrem meliori regularis obſeruantiæ ſtudio accenſus, Genuam proficiſcitur, vbi Religionis albo inſcriptus,tam pręclara in eâ Prouinciâ virtutum fundamenta iecit, vt obedientiâ, humilitate, patientiâ, oratione, ac pręſertim vitæ innocentiâ, ac puritate omnibus antecelleret. Cum autem Cathalonię Prouincia à fundamentis exurgeret, Gabriel Barcinonem mittitur. Hic ille maiora virtutum ſtudia amplexatus,tantâ ciborum abſtinentiâ, tam durâ carnis maceratione, tam rigidâ vitæ auſteritate, ac cæteris virtutibus, quæ Euangelicum virum exornant, alijs prelucere cœpit; vt omnes in eo virtutis ſimulachrum ſpectarent. Hinc vt perpetuum ſe virginitatis cuſtodem eſſe oſtenderet,eâ morum honeſtate fulgebat; vt virgineum in oculis, in verbis, in vultu pudorem pręſeferret. Hoc virtutum ſplendore cùm per aliquos annos Cathalonienſi Prouinciæ illuxiſſet, in oratione à Deo pręmonitus, vitæ ſuæ occaſum imminere, Guardiano ſuo, nec non alteri,pręnunciat. Anginâ igitur correptus, magnâ apud omnes ſanctimoniæ famâ relictâ, Deo ſpiritum reddit Anno 1592. Poſt Gabrielis verò mortem, plurima ipſius interceſſione miracula patrata ſunt. Etenim,quo tempore illius corpus in ſepulchro conditum fuit, tantùm in eo aqua excreuerat, vt ad trium circiter palmorum altitudinem aſcenderet. Decem verò, aut 12. annorum poſt hæc tempore elapſo,cùm ſepulchri os patefactum eſſet,Gabrielis corpus ſuo habitu contectum, & integrum,ita aquæ ſupernatare viſum eſt; vt arundine compulſum, velut cymba, huc illuc per ſepulchrum vndequaq; ferretur;illudq; Clericis,ac Sęcularibus circumſpicientibus maximè admirationem augebat,quod aqua non putris,non fœtida,ſed clara, conſpicua,ac ſuaueolens conſpiceretar. At neq; id ad Viri ſanctimoniam demonſtrandam ſatis: nam mox ſigna erumpunt, morborumq; curationes diuinitus fiunt:quarum nonnulla placet hic exempla referre. Petrus Paulus, Agnetis Barbarę filius, paralyſi laborans, cùm huius aquæ paululùm hauſiſſet, à paralyſi curatur. Alter huius Agnetis filius,Gaſpar nomine,mutus, cùm à matre Gabrielis ſuffragijs impenſiùs commendatus fuiſſet, ceſpitans, IESV nomen clarè protulit; atque ab eo tempore diſtinctè omnia proloquitur. Eadem cùm ad Melchiorem filium alendum lacte careret,venerato Gabriëlis ſepulchro, & illius aquâ nouem dierum ſpatio epotâ, lac recipit. Hæc ipſa deniq; cùm graui febre, & pituitæ fluxu laboraret, hauſtâ ſepulchri aquâ conualeſcit. Legiſperitus quidam Sulſunenſis, Sanou nomine, ſæpè colico dolore vexatus, aquę eiuſdem lotione curatur.

Catharina Castellaria, 60. annorum virgo, graui epiphorâ laborans, huius aquæ potu sanatur. Hieronymus Petri Guidoti filius graui febre tenebatur, sepulchri aquam postulat ebibit, ac protinùs incolumis redditur. Postremò, quædam ad Gabrielis sepulchrum tabella appensa fuit, in qua hæc verba exarata habentur: Vir quidam honestus, cùm in hostes incidisset, mortis periculum se euadere posse desperans, ad Beatiss. Virginem, Angelorum dictam, & Gabrielis opem confugiens; vtrumq; sibi apparuisse, eumq; ab hostibus liberâsse, affirmat. Quapropter in huius beneficij memoriam, & gratiam actionem hanc tabellam appendit. Aliæ quoque tabellæ appensæ varia ab eo miracula patrata testantur.

Fr. VINCENTII A SALVDECIO, SACERDOTIS.

VITA, ET GESTA.

FRATER VINCENTIVS à SALVDECIO, Sacerdos, cùm sæcularis necdum vitæ statum exuisset, religiosam & virtute plenam vitam agens, maioris virtutis spem in hominum animis alebat; hisque viam sibi ad Religionis amplexum sternens, eius gremio, cùm iam duotrigesimum ætatis annum attingeret, excipitur. Religionis verò habitum assecutus, piam anteactæ vitæ rationem tantâ Euangelicarum virtutum perfectione exornauit; vt se omnibus admirabilem, & velut virtutis prodigium præberet. Quotidianam enim à vino & carne abstinentiam; crebra panis, & aquæ ieiunia; diras ac frequentes carnis flagellationes, lectuli, solis tabulis strati, duritiem; cilicij, ac ferrei cinguli, quo perpetuò lumbos constrinxit, asperitatem; longas noctis vigilias, & cætera corporis incommoda, pro nihilo ducere videbatur. Cæteras verò animi virtutes tam ingenti studio prosequebatur; vt quod in his durum, ac difficilè passim se offerre solet, leue illi ac iucundum planè esset. Id verò illi potissimùm ex assiduo orationis studio, cui plures diei, ac noctis horas vacabat, comparatum fuisse, nemo dubitat. Hæc quoque in Vincentij animo ardens quædam, potissimùm in ægrotos, charitas pullulauerat, quâ cùm infirmos quosdam, suæ curę commissos, ardenter aliquando prosecutus esset, ea Diuinis oculis ita grata fuit, vt postmodum oranti B. Virgo Deipara, & B. P. N. Franciscus apparuerint; piumq; charitatis opus ab eo ægrotis exhibitum commendantes, Cœlesti cohortatione in eo illius magis animum

confirmauerint; atque vt frequentiores pro ijs,qui Purgatorias pœnas luunt, preces ad Deum funderet, commendarunt. Post hæc in Parisiensem Prouinciam missus; quo tempore lues Lutetiæ Parisiorum grassabatur, eodem charitatis æstu, peste laborantibus ministrat. Quo in ministerio, eodem cùm morbo correptus fuisset; plagam contrahit, quam ad mortem vsque saniem effundentem, patientissimè tolerat. In hoc maximarum virtutum studio dum Vincentius animum intendit, suas in eum inuidus Satan artes experitur; vtque hominem in amentiam propellat, varijs infestationibus somnum illi intercipere conatur. At Vincentius tartarea monstra oratione expellens, vniuersos Dæmonum astus, atque impetus irritos reddit. Cumq; longâ horum patientiâ probatus, præclara de hostibus trophæa reuexisset; tandem Nouaræ supremâ ægritudine correptus, cui nunquam intermissa comes oratio fuit; simul & orationis, & vitæ cursum confecit; ac tum primùm circulus ferreus, quem eousque occultum gestauerat, circa lumbos apparuit; vt se non Dæmonis tantùm, sed & carnis quoque victorem demonstraret. Obijt Anno 1592.

Fr. ANGELVS à BVRINO, Lucanæ Prouinciæ Sacerdos, cùm diu contagiosi morbi fœtorem patientissimè tulisset; eo consumptus, post mortem tam suaueolentem odorem effundit, vt qui priùs viuentis odorem ferre non poterant, nouo, & Cœlesti mortui odore mirificè recrearentur. Obijt Anno 1592.

Fr. SERAPHINVS NOVOCOMENSIS, cùm magnis in Genuensi Prouinciâ virtutibus præfulsisset, hoc post mortem suæ sanctimoniæ testimonium posteris reliquit; quod Antonium Ciaponem, ad Medicorum desperationem ægrotantem, atque ipsius suffragia implorantem, cuiusdam corporis sui reliquiæ contactu, ad salutem reuocauit. Obijt Anno 1592.

Fr. CHRYSOSTOMI ALBIDONENSIS, SACERDOTIS.

VITA, ET GESTA.

RATER CHRYSOSTOMVS ALBIDONENSIS, Sacerdos, cuius vitæ curſus, perpetuus cum tartareo hoſte conflictus, ac virtutum omnium diſciplina fuit; breue quidem habuit vitę curriculum: at longam meritorum ſeriem; non annorum, ſed virtutum numero computatam: quam tanta vitę innocentia, tantusq; animi candor exornauit; vt peruigil hoſtis, nihil in morte, quod in eo carperet, ſibi vendicare potuerit; pręterquàm, quod à litterarum ſacrarum ſtudijs mentem, animumq; reuocauerit, quibus pleriſque prędicando prodeſſe potuiſſet. Hac cùm tentatione grauiter illum in morte pulſaſſet, ab eâ tandem Diuinâ virtute liber, Beatiſſimæ Virginis, & SS. Ioannis Baptiſtæ, & P. N. Franciſci aſpectu, & conſolatione potitur: dumq; extremo agone cum morte luctatur, Cœleſtis in morientis cellâ melodia percipitur; quo tempore Chryſoſtomus Deo animam reddit, Anno 1593.

Fr. CORNELIVS à SALVE, Hydruntinæ Prouincię Sacerdos, cùm Diuinâ luce perfuſus ſeni cuidam poſt triduum repentinum obitum prænunciâſſet, Regulari obſeruantiâ, & virtute clarus occumbit, Anno 1593.

Fr. BENEDICTVS SALVENSIS, Sacerdos, cùm Panormitanam Prouinciam, abſtinentiæ, pietatis, ac pręſertim erga ſacram Deiparam religionis exemplis exornaſſet, obitus ſui horâ pręſignificatâ, ad Dominum migrat, Anno 1593.

Lucaniæ Prouinciam Fr. AVGVSTINVS à SICINIANO, Sacerdos, ſuis virtutibus illuſtrat; qui cùm nobilis cuiuſdam tibiam, graui dolore oppreſſam ſigno Crucis oppetijſſet, protinus ab eâ morbum ſimul cum dolore effugauit. Obijt Anno 1594.

In Neapolitanâ Prouinciâ Fr. FOELIX PONGADIENSIS, Sacerdos, cùm multæ orationis vir eſſet, atque ob ſummas animi virtutes Deo charus; Fratris cuiuſdam Iacobi animam, quæ ab eo ſuffragia poſtulauerat, ter perſolutâ B. Virginis corollâ, à purgatorijs pœnis liberat: annisq; ac virtutibus grauis, paulò poſt Iacobum Superatenſem, in Conuentu Immaculatæ Conceptionis, rebus humanis valedicit, Anno 1594.

Fr. MODESTI MVTINENSIS, SACERDOTIS.

VITA, ET GESTA.

FRATER MODESTVS MVTINENSIS, Sacerdos, vitam duxit perpetuâ austeritate, & iugi orationis cursu præditam. Cùm strenuè aduersùs tartareos hostes, cibi abstinentiâ, vigilijs, oratione, ac durâ corporis castigatione dimicaret; illi ex aduerso tam graue illi bellum intentare visi, vt nonnunquam cum eo cominùs confligarentur. Dum enim Modestus, in Dominicæ Passionis memoriam, diris corpus flagris persequitur sæpissimè Dæmon flagellum intercipiens, pium opus impedire studet: Modestus tamen victor euadens, acerbius vtrumque, & domesticum hostem, & tartareum flagellabat. Orationem, cùm sibi quasi indiuiduam comitem elegisset, in eâ diuinis interdum visionibus potitur: inter quas hæc haud aspernanda narratur. Orabat in Ecclesiâ aliquando post Matutinas Horas Vir Dei, cùm adolescentulam splendidam, ac formâ prestantissimam in visu cernit; quæ cùm incredibili vndique pulchritudine præcelleret; quosdam tamen in pectore pulueres gestabat, quas vestiariâ scopulâ sibi astergere nitebatur. Puellæ speciem Modestus maximè admiratus, quo pacto sordes illas in pectore gereret, à puellâ sibi declarari postulans, ait illa: Si me ignoras, Modeste, tua Capucinorum Religio sum, Deo, & hominibus amabilis. Quam in me Cœlestem pulchritudinem cernis, hanc mihi veri Obseruatores, atq; homines virtute preclari apud Deum, & homines comparârunt; ac quotidie suæ Euangelicæ perfectionis studio comparant. At quandoquidem virtutum studio in nonnullis refrigescente, Religionis odor aliquantulum minuitur; hinc hi meo pectori pulueres inhærent, quos præclaris cæterorum exemplis, velut scopulâ, abstergendos curo. Mea mihi quidem semper pulchritudo integra erit: at sibi magnoperè caueant, qui rerum cupiditate, ac sæcularibus curis ducti, bonum meum nomen, summo aliorum labore comparatum, commaculant, hasq; sordes mihi in sinu reponunt. His dictis visio finem accepit. Cùm Fidentiæ aliquando Modestus moras traheret, tres nubiles puellæ, quotidianis cantilenis Fratrum animos ab communi oratione distrahebant. Has cùm Modestus sæpè monuisset, vt orationis saltem tempore à

cantu abſtinerent; nihili illæ monita Patris facientes, cantus iterant; quibus is poſt hæc aliquando: Vos (inquit) nunc veſtras ad cantum voces componitis, & cantu veſtro Seruorum Dei orationem turbatis: at vix quindecim elabentur dies, cùm veſtrum omnium ora claudentur, voxque perpetuo mortis ſilentio intercepta, vltrà à Fratribus non audietur. Id eum non alio, quàm prophetico ſpiritu prædixiſſe, ipſe rei exitus probauit: præſcripto enim tempore elapſo, vnà omnes iura morti perſoluunt. Hic tandem, cùm vitæ curſum multâ cum virtute exegiſſet, illuſtre in eâ Prouinciâ nomen ſortitus, rebus valedicit humanis, Anno 1595.

Fr. BENEDICTI A VENAFRO, SACERDOTIS.

VITA, ET GESTA.

FRATER BENEDICTVS à VENAFRO, Sacerdos, tam ſingulari à Deo naturæ manſuetudine, ac benedictione præditus fuit, vt nemo vnquam turbatum, nemo à conſuetâ vultus ſerenitate immutatum viderit. Hac mentis tranquillitate cùm ad iuge orationis ſtudium ſe contuliſſet; diu ſæpè à ſenſibus aberrans, à toto corpore in ſublime elatus conſpicitur: frequenter inediâ, atque aſpero cilicio corpus affligit, ſomnumq; prolixioribus vigilijs fallit. Dum ſacris Myſterijs deuotiſſimè incumbit, Chriſtus inter ipſius manus, pueri formam geſtans, ab Altaris miniſtro cernitur: qui cùm hilari vultu ijs, qui Miſſæ intererant, dexterâ benediceret; eo aſpectu, diabolica de Sacramenti illius veritate tentatio, quæ illius diu animum exagitauerat, protinùs expellitur. Manfredoniæ mulierem, cuius vir interfectus fuerat, dum varijs argumentis ad deponenda cum interfectore odia inducere ſtudet, illâ pertinaciùs obſiſtente, Benedictus Diabolum ſub Æthiopis ſpecie, iuxta eam ſtantem, ac virgam manu gerentem, ſpectat; qui cùm primùm mulierem rationibus deuictam nonnihil ad concordiam propendentem aduertit, virgâ linguam eius percutiens, priora odia inſtaurat; odijs verò concitatam, charis amplexibus proſequitur. Poſtremò, cùm ſanus, ac valens, proximum ſui obitus diem præſignificâſſet, pleuritide correptus, inter illius morbi dolores, nihil aliud, præquàm IESV nomen, ex ore perſonat: quod cum eò dulciùs proferret, quò acrioribus doloris aculeis pungebatur; cùm eo tandem extre-

mum Deo ſpiritum reddit: atque ante Eccleſiæ limen, vti eo tempore mos Fratribus erat, humo opertus, ſepelitur. Poſt multos ab ipſius obitu annos, cùm effoſſo ſepulchro Benedicti oſſa, vt in nouum ſepulchrum inferrentur à Fratribus ſollicitè quærerentur; fortè accidit, vt qui ligone terram fodiebat, ferro in ipſius humerum peretraret: quo ex vulnere protinus viuus ſanguis erumpit, Benedictiq; corpus detegentes, integrum, & incorruptum Diuinâ virtute ſpectant. Obijt Anno 1595.

Fr. AMBROSII ZISONIENSIS, SACERDOTIS.

VITA, ET GESTA.

FRATER AMBROSIVS ZISONIENSIS, Prouinciæ Gallobelgicæ Sacerdos, Vir omnium virtutum laude clarus, cùm inter Canonicos Regulares Cœnobij Ziſonienſis, eam ſibi virtutis, ac prudentiæ famam comparâſſet, vt facilè eiuſdem Abbas eligendus foret; Cœleſti quodam viſu permotus, ad Capucinos ſe contulit. Viſus autem hic fuit. Orans aliquando ſibi in amœniſſimo quodam prato conſiſtere viſus eſt; in quo cùm vniuerſi Regularium Ordines, ſuis familijs diſtincti verſarentur; inter eos Capucini quoque, qui eatenus illi nomine, & habitu ignoti fuerant, recenſebantur. Dum hoc ille aſpectu delectatur, inclytam Cœlorum Reginam è Cœlo deſcendentem intuetur; quæ cùm vniuerſos illos Regularium Ordines ſingillatim ſalutâſſet, cumprimùm ad Capucinos venit, ijs non modò ſalutationem impendere; ſed & familiariter cum ijs colloqui, ac domeſticè conuerſari videbatur. Id ille animaduertens, & ſecum perpendens, ita ſecum in viſu ratiocinabatur: ſi tanta Beatiſſimæ Cœlorum Reginæ cùm Capucinis eſt neceſſitudo, & familiaritas, vt cùm his præ cæteris conuerſetur; id planè argumentum eſt, eam Capucinorum Ordinem maximâ beneuolentiâ complecti. Quamobrem è viſu reuerſus, cùm rem altiùs reuoluens, eam ſibi in viſu idcircò demonſtratam fuiſſe intelligeret, vt in eam ſe Religionem transferret; nullâ interiectâ temporis mora, Capucinorum Ordini nomina dedit; in quo tam præclarè, tantâque cum virtutum laude verſatus eſt, vt cùm vitę innocentiâ, integritate, morum honeſtate, ac præſertim Diuinæ Charitatis æſtu pręcelleret, ſæuâ lue in Inſulenſi vrbe graſſante, peſte ſauciatis, tum animæ, tum

corporis necessaria ministrat: quo in ministerio, cùm aliquot menses, impigrè, maximâq; omnium ædificatione laborasset, eodem morbo ex humanis sublatus, charitatis martyrij præmium assequitur.

In Aquitaniæ Prouinciâ, Fr. PETRVS BELGA, & EMANVEL TAVRINENSIS, Sacerdotes, eximiæ virtutis commendantur. Obierunt Anno 1595.

In Aprutiensi Prouinciâ, clara SYLVESTRI CINGVLANI, Sacerdotis, etiamnum memoria viget; qui sacræ Deiparæ cultu, ac religione præclarus, tam feruido quoq; in Deum mentis affectu ferebatur, vt cùm in eundem sæpè spiritu ac sensibus raperetur, ex diuturno Diuinę Charitatis haustu, tam splendidam eo tempore faciem præferret, vt in eum vix oculi defigi valerent. Dæmonem in obsessæ mulieris corpore suo imperio compescuit. Quædam etiam, antequam acciderent, futura predixit. Postremò, sui obitus horâ prænunciatâ, æternùm victurus, è morientium regione migrat, Anno 1595.

In Parisiensi Prouinciâ Fr. NICOLAVS AVRILOTVS, Sacerdos, Vir Seraphicâ paupertate, orationis studio, ac pręsertim obedientiæ virtute celebris; de quo id memorabile traditum est, quod cùm obedientiam tam perfectè coleret, vt nihil nisi eâ duce sibi agendum pręscriberet; neq; ipsum vitę occasum absq; obedientia subire voluit. Quamobrem ad vitæ finem properans, à Guardiano obedientiæ meritum, & pręceptum ad vniuersæ carnis viam præcurrendam exposcit: quo accepto, mox Vir obediens vitę finem imponit, Anno 1595.

In Hetruscâ Prouinciâ IOANNES LVSITANVS, Sacerdos, virtute præcelluit; qui ex Obseruantium nuncupatorum familiâ, ad Capucinos migrans, vitæ austeritatem, quam apud Religiosissimos Patres instituerat, aliarumq; virtutum sortem, tam multiplicato fœnore auxit, vt quamplurimos ætatis annos integros, ferè rigido panis, & aquæ ieiunio traduxerit. Quod si in Dominicæ diei cœnâ, acetario interdum vteretur; tum sequenti die, ab omni prorsus cibo abstineret. Abstinentiæ cùm rerum paupertas, perfectę Regularis obseruantia, orationis, omniumq; virtutum studia accederent, inter pręstantiores illius Prouinciæ viros locum sortitus, meliorem, ac fœliciorem hoc anno, mortalis corporis exuuijs in Senensi Conuentu depositis, apud immortales sibi comparat. Huius rei argumentum fuit, quod post ipsius obitum, habitus ipsius particula duos à quartaná febri, tertium à graui capitis dolore Diuinâ virtute curauit. Obijt anno 1597.

Fr. FRAN-

FRATER FRANCISCVS A PATERNO FRATRVM
CAPVCINORVM SACERDOS. 18

Fr. FRANCISCI A PATERNO, SACERDOTIS.

VITA, ET GESTA.

RATER FRANCISCVS à PATERNO, Sacerdos, cùm in ſæculo ruri vitam ageret, die in agrorum labore conſumpto, noctu è ſtrato ſurgens, binas, ac ternas horas in oratione inſumebat. Veruntamen ab aratro, ad meliorem à Deo animi culturam vocatus, ad Capucinos ſe confert: apud quos admirabile planè vitæ tyrocinium inſtituit. Neq; enim oculis ab eo tempore, præterquàm ad neceſſaria, viſum; neq; auribus, niſi ad obediendum, auditum permittebat: linguam verò tam arctâ cuſtodiâ coërcere exorſus eſt, vt ab omni etiam bonorum colloquio, ne quando in mala defluerent, abſtinere cogeret: ita vt perpetui ſilentij cuſtos eſſet. Quo fiebat, vt cùm ab aliorum ferè ſemper conſortio ſemotus ſolitudinem coleret, hinc Eremitæ apud Fratres nomen ſibi comparauerit. Gulam perpetuo, & quotidiano ieiunio, ac ſæpiſſimè ad panis, & aquæ inediam contracto, velut fræno pręſtringebat; molliaq; omnia, quibus carnis vitia foueri ſolent, tanto ſtudio refugiebat; vt præter dura, tam in veſtitu, quàm in cæteris vitæ neceſſitatibus proſequendis, nihil admitteret. Adeò quoque ad propriæ voluntatis interitum anhelabat, vt nihil ſibi vnquam, aut ſequendum, aut fugiendum, niſi ad ſuperioris arbitrium, pręſtitueret. Hinc ſæpè illam Pauli vocem orando vſurpabat: *Domine, quid me vis facere?* Ita animum ab omni honoris, ac propriæ exiſtimationis cupiditate exuerat, vt & probra, & contumelias auidè optaret. Denique, dum vniuerſa animi vitia perpetuæ mortificationis aratro ſuffodit, omnium virtutum in eo ſemina pullulare cœperunt; ipſo pręſertim orationis ſtudio accedente: quo fiebat, vt quod improbo labore in virtute aſſequi non poterat, à Deo ſibi orando compararet. Quid mirum, ſi copioſo Cœleſtium munerum à Deo rore perfundebatur. Hinc enim, vt Diuinâ multarum rerum reuelatione, plurimiſq;, præter ſtatum rerum ordinem patratis miraculis, illuſtrabatur: quæ hic breuiùs à nobis enarranda erunt. Nonnulli, vt hinc exordiar, Paterni oppidi Sacerdotes inter ſe de obſcœnis rebus ante Eccleſiæ fores ſecretò colloquebantur, cùm eò forte Franciſcus pręteriens, his illos verbis increpat: O Domini Sacerdotes, quid veſtro honore, & gradu indigna tractatis?

Eloquia vestra eloquia casta sint. Atque his dictis, iter suum prosequitur. Post hæc Francisco Samperio, nobili viro, quædam, quæ secretò cum vxore colloquia contulerat, diuino spiritu aperit. Augustino quoque Feracio Paternensi intimas animi cogitationes patefacit, vt ab his abstineat. Hoc quoq; tempore, cùm Antonius Michaël, nobilis Paternensis, mulionem, qui mustum ruri collectum domum veheret, quantacunq; diligentiâ adhibitâ, non offenderet; ac apud Franciscum ob id maximè conqueretur, quod illud in vappam euasurum pertimesceret; Franciscus Antonio mulionem è Cœlo suâ oratione impetrat. Cumq; mulio ad vecturæ mercedem exoluendam vbique summâ diligentiâ quæreretur, nullibi reperitur. Cuiusdam mulieris Paternensis filius, qui Religionis se voto adstrinxerat, cùm in grauem morbũ incidisset; deterius quotidie habebat: quem cùm mater Francisci precibus commendasset, is protinus matri filij incolumitatem, Religionis ingressum, ac post aliquot Religionis menses mortem prænunciat. Octauius Cardonetus, vtriusque Iuris peritus, & Augustinus Fararius, ciues Paternenses, Franciscum aliquando conuenientes, cum eo conquerebantur, quod propter Dominicanorum, & Minorum Patrum diuersam de Beatiss. Virginis Conceptione sententiam, quid sibi sentiendum esset, non intelligerent. Quibus ille respondens, quod cùm eadem dubitatio animum ipsius aliquando sollicitaret, diuq; Deum cum lachrymis precatus fuisset, vt claro veritatis lumine, huius ab animo dubitationis tenebras depelleret, hanc tandem in Cœlo vocem personantem percepisse: Gaudeamus omnes in Domino, diem festum celebrantes, sub honore B. Virginis, de cuius Conceptione gaudent Angeli, & collaudant Filium Dei. Ciuis cuiusdam Paternensis filium, ab equo ferociente humi prostratum, vngulis confossum, vixque semiuiuum ereptum, signo Crucis ita mox incolumem reddit, vt ne quidem vulnerum cicatrices remanerent. Hoc modo, & Vincentium Octauij Cordoneti filium, qui ex casu grauiter sibi caput læserat; mulierem quoque Paternensem, vehementi febre correptam; tertium quoque Vrbanum, ex eodem oppido, graui capitis dolore laborantem; quartam denique Agatham Marchisiam, capitis vulnere sauciam, Crucis signo incolumitati restituit. Bartholi quoque Cæmerelli Paternensis dolium vino vacuum suâ oratione plenum reddit. Vincentij etiam Calastij Paternensis vxor, tres tantum telæ vlnas in arcâ gerebat; cuius cùm vnam Francisco erogasset, eius meritis telæ illud reliquum tantoperè Diuinâ virtute excreuit; vt cùm ex eâ mulier familię

abundè necessaria suppeditâsset, ea finem nunquam habitura videretur. Hoc pacto cùm serui sui merita ac sanctimoniam Deus signis illustrat; is Paterni, peracto virtutum cursu, mortali tandem vitæ finem imponit: prænunciatâq; sui obitus horâ laboris mercedem accepturus, ad Dominum migrat, Anno 1598. tantaq; post illius obitum Paternensis vrbis populi ad ipsius corpus frequentia, & deuotio fuit; vt habitum, quo ille contegebatur, ijs in frusta conscidisse non sufficeret; nisi ipsius vngues, capillos, barbam, præ sanctitatis opinione abradentes, sibi in reliquias reponerent.

Fr. OBITII BRIXIANI, SACERDOTIS.

VITA, ET GESTA.

FRATER OBITIVS BRIXIANVS, Sacerdos, cùm à teneris annis Deum timere cœpisset, vix iuuentutis florem attigit, cùm in Canonicorum Regularium S. Laurentij Iustiniani religionem, à Deo transplantatur; in quâ dum vberes obedientiæ, silentij, solitudinis, cæterosq; religiosæ vitæ fructus afferret, contigit aliquando, vt Obitio, illius familiæ Canonico, viro pio, ac probo defuncto, nocturnas excubias præstante, is egregiam quandam Religiosorum supplicationem Ecclesiam ingredientem intuetur; eosq; tantâ spiritus voluptate Hymnos, ac Psalmos suauiter canentes, atque alios Ecclesiasticos ritus, qui circa defunctorum corpora obseruari solent, exercentes cernit, vt nihil vnquam iucundius illi aspectâsse videretur: qui tandem sacro hoc munere functis in Cœlum abeunt. Hoc aspectu Obitius ad præstantiora pietatis studia prouocatus; cùm de Capucinorum vitâ plurima aliquando sibi commendari percepisset; his permotus ad Capucinos migrat, perfectiusq; vitæ tyrocinium amplexatus, in omni virtutum genere, humilitate præsertim elucere cœpit. Sanctis Brixianæ Ecclesiæ ita deuotus fuit, vt nunquam de ijs eo præsente mentio fieret, quin protinùs in lachrymas erumperet. Tam ingenti quamlibet temporis iacturam, ac inutilia verba odio prosequebatur; vt quo tempore honestæ animi remissiones ante ieiunia Fratribus condonantur, à cœnâ præsertim, Sacerdote aliquo secum eiusdem spiritus assumpto, in Ecclesiam secederet; ibiq; Sanctorum Litanias cum eo decantans, ab inutilibus sese colloquijs subtraheret: neque enim fas esse aiebat,

vt dum

vt dum alij, honestis licet, animi remissionibus indulgent, Dei Ecclesia Diuino oratore vidua lugeret. Dei, ac Sanctorum honos, tam profundè illius animo insculptus erat; vt si quando eum periclitari cerneret, asperius interdum delinquentes obiurgaret: cuius eum postmodum tantopere pœnitebat, vt ex profundissimâ humilitate, habitu sibi detracto, ac fune collo alligato, prostratus, supplex veniam peteret. Cæterùm, tam ingens erat Diuinæ Charitatis flamma, quâ Dei seruus intus animo ardebat, vt cùm in Vertuæ Conuentu, in ipsâ Dominici Natalis nocte, solemnem Missam decantaret; cùm primùm Angelorum Hymnum: *Gloria in excelsis Deo.* inchoauit: vix hisce verbis altâ voce prolatis, protinùs excedens, diu immobilis, ac mente alienatus persisteret. Quo tempore populus, qui ad Missarum solemnia confluebat, procul ingentem, velut accensæ fornacis flammam ex Ecclesiæ tecto sursum erumpentem cernit: quo aspectu territus, cùm Ecclesiam conflagrare existimaret, turmatim Ecclesiam ingrediens, nullum materialis ignis incendium; sed Dei seruum tantùmmodo sacris Mysterijs incumbentem, ac Diuini amoris flammas eructantem spectat. Hâc Cœlesti charitatis flammâ, cùm is in omnes, præsertim ægrotos exardesceret, cuiuslibet diei vespere, eos aquâ benedictâ aspergere consueuerat. Inter quos aliquando Fratrem Martinum ab Alaxano, Laicum, tertianâ febri congeminatâ laborantem, præmissâ oratione à febre liberat. Is denique cùm multos in vitæ puritate, austeritate, paupertate, simplicitate, ac perfectâ regularis disciplinæ obseruantiâ, annos in Religione traduxisset; Brixiæ ex huius vitæ procellis, ad tranquillam æternæ stationem concedit, Anno 1599. quod Cœlesti visione Fr. Benedicto Albinensi, Sacerdoti declaratum fuit; qui antequam de Obitij morte quicquam illi renunciatum fuisset, in ipsâ illius obitus horâ, Obitium inter multorum Sanctorum agmina, in modum supplicationis disposita, ac palmarum ramos gestantia, Cœlum conscendentem cernit. Sexto ab ipsius sepulturâ anno, ipsius corpus integrum, atque incorruptum conspicitur.

In Lucania Prouinciâ Fr. IOANNES à FERANDINA, Sacerdos, Vir ad miraculum obediens; qui cùm hâc inter alias viuens virtutes præcelleret; eam quoque post mortem exhibuit: cùm enim illius germana soror Corollam, quam defunctus manibus gestabat, magnoperè optaret, ea nullâ vnquam vi ab ipsius manibus auelli potuit; at accedente Superioris præcepto, protinùs Corollam reddidit. Obijt anno 1599.

Fr. PETRI ALENSIS, SACERDOTIS.

VITA, ET GESTA.

FRATER PETRVS ALENSIS, Sacerdos, cùm omnes, communi omnium Fratrum voce, virtutum gradus conſcendiſſet; inſigni tandem quadam probatione à Deo examinatur: diuturno namque grauiſſimæ elephantiæ morbo affectus, qui labra, naſum, totumque ipſius faciem depaſtus fuerat; cùm lingua duntaxat illi integra relicta eſſet, eâ laudes Deo aſſiduè decantare, illius ſtudium erat, donec perfectas, Cœleſti coronâ donatus, Deo laudes reddidit. Neque id fruſtrà dixerim: cùm enim euulgatâ Petri morte, ingens populorum turba ad illius corpus confluens, habitum illi, vngues, capillos obtruncaret, ac velut reliquias ſibi reponeret, ijs plerique ægroti à morbis curantur. Inter hoc Franciſci Riſtuciæ famulus recenſetur; qui cùm comitiali morbo diù laboraſſet, Petri corollâ ipſius collo impoſitâ, ſtatim à morbo conualuit. Alter quoque eodem morbo correptus, reliquiarum eius contactu liberatur. Catharina denique Pitella, quæ cùm fœtum emittere non poſſet, maximis iam per aliquot dies doloribus tenebatur; vix aquam, in quâ nonnulli barbæ illius pili immerſi fuerant, ebibit, cùm fœtum ſalua, & incolumis peperit. Obijt Vir Dei, Anno 1600.

Fr. IOANNES ALEXANIENTIS, Hydruntinæ Prouinciæ Sacerdos, Vir ſummæ auſteritatis fuit; ita abſtinentiâ clarus, vt carnes nunquam attigerit; 15. annorum ſpatio à vino abſtinuerit; binos, ternosq; hebdomadæ dies abſque cibo tranſegerit; ab Angelo in neceſſitate panem acceperit. Denique inuictâ diutini, ac horrendi morbi patientiâ probatus, ad coronam euolat, Anno 1600.

Fr. DOMINICVS VERONENSIS, Sacerdos Venetæ Prouinciæ, ob aſſiduum orationis ſtudium, multas à Dæmone infeſtationes patitur: dolium vino vacuum ſuâ oratione plenum reddit, & in morte B. Virginem cum B. Clarâ ſibi occurrentem cernit, Anno 1600.

FRATER AEGIDIVS ENNEVS FRATRVM CAPVCINORVM SACERDOS.

Fr. ÆGIDII ENNEI, SACERDOTIS.

VITA, ET GESTA.

RATER ÆGIDIVS ENNEVS, Sacerdos, Vir omnibus ferè naturæ, & gratiæ donis ornatiſſimus, cùm maturè ſub adoleſcentulæ crepuſculum ſe Deo in Clericatus ordine conſecrâſſet, ac velut Dei virgultum prima pietatis germina protuliſſet, in Seraphicam Capucinorum Religionem inſertus, abundantes fructus protulit. Cùm enim altas in humilitate radices egiſſet, in amplos facilè obedientiæ, manſuetudinis, paupertatis ſpiritus, totius denique iuſtitiæ fructu onuſtos, ſeſe ramos extendit. Præcipua verò ſacram Virg. Deiparam, & B. Ioſephum ipſius ſponſum, veneratione proſequebatur: quibuſcum aliquando locutum fuiſſe, communis inter fratres fama fuit. Nam quod ad Beatiſſimam Virginem ſpectat, id proculdubio certum: ei ſiquidem aliquando oranti, ab illâ reuelatum fuiſſe conſtat, ipſius matrem, quæ paulò ante obierat, purgatorijs pœnis, tametſi leuibus, detineri: pro quâ cùm is aliquamdiu Deum rogâſſet, ab ijs tandem liberata fuit. Vir ita ſolitarius, & ab omnium familiaritate ſemotus erat; vt nullo vnquam tempore præterquàm in publicis functionibus, inter Fratres conſpiceretur. Cùm autem à rerum omnium curâ, & ſtrepitu ſemotus, liberiùs, ſuauiusq; orationi, ac rerum Diuinarum contemplationi vacaret; pleriſque etiam ab eo Cœleſtibus donis cohoneſtabatur: ita, vt Diuinâ ſæpè luce perfuſus occulta penetraret, ac futura prædiceret: quod nonnullis exemplis exploratum fuit. Cùm enim Fr. Bonauentura Enneus, ex noſtris Sacerdos, per id tempus ex humanis conceſſiſſet, Ægidius à Fr. Alſio, ipſius germano, vt pro ipſius anima Deo ſacrificium offerret; rogatus, id agere liberè recuſauit. Cuius rei cauſam percunctatus: Bonauentura (ait) noſtris precibus non indiget. Ex his ille Ægidij verbis, cùm Fratrem Cœleſti iam gloriâ donatum intelligeret, impenſiùs ab eo poſtulat, vt ſuâ apud Beatiſs. Virginem, prece interpoſitâ, ſibi defuncti Fratris aſpectu frui liceat. Suffragium ille pollicetur: Deiparam Virginem precibus interpellat: Bonauenturam cœleſti gloriâ perfuſum ſibi oranti adſtantem cernit: diu cum eo colloquitur: Fratris illi deſi-

derium exponit. Cui ille: Haud hæc Alfij Fratris Deo curiositas placet: quapropter illum admone, vt ab eâ abstineat; sed Deo viuere, regulari obseruantiæ diligenter insistere, & quæ sui officij sunt, omni sollicitudine perficere curet. Post hæc Marsilio Bellonio, Enneæ Ecclesiæ Sacerdoti, vniuersas animi cogitationes aperit; moxq; eam cogitationum procellam, quâ hactenus penè obrutus fuerat, sibi in animo ita sedatam sensit; vt deinceps ijs nunquam perturbatus fuerit. Nonnulla quoque futura prædixit, quæ suum deinde euentum sortita sunt. At his prætermissis, ad miracula accedo, quæ ab eo copiosiùs patrata leguntur. Quidam octo annorum puer, Halyciæ, Siciliæ oppido, ex arbore dilapsus, delumbus euaserat: quem mox parentes ad Ægidium delatum, ab eo Crucis signo, & Salutatione Angelicâ adiuuari postulant. Id cùm Ægidius ex humilitate, agere recusaret, ne sibi pueri curatio adscriberetur; vrgent illi vehementiùs, solamq; Salutationem Angelicam ab eo, puero exhiberi poscunt. Quibus ille: si de Beatissimæ Virginis imperio, & virtute agitur, quis eam maiora efficere posse dubitet? Quare Angelicâ Salutatione persolutâ, cùm puerum Crucis signo obsignasset, incolumem protinùs dimittit; curationemq;, vti semper solebat, Beatissimę Virgini acceptam reddit. Hoc modo, dum hoc in oppido commoratur; quotquot illi ægri infantes à matribus offerebantur, omnes Angelicâ Salutatione, Crucisq; signo adhibito, persanabat. Capotarsi Baronissæ, quædam filia erat, quinque annorum puella, quæ cùm à natiuitate oculos tam imbecilli lumine præditos tulisset; vt ne lucem quidem aspectare posset; eâ Ægidio oblatâ, is aquam hauriri iubet, ac Salutatione Angelicâ super illam recitatâ, cùm primùm puellæ oculos lauit, ac signo Crucis benedixit, illicò claros, ac perspicuos reddidit. Angelica Curra Halyciensis graui anginâ laborabat; quam simul atque Ægidius Crucis signo benedixit, & Angelicam Salutationem persoluit, ab eâ post horam perfectè conualuit. In eodem quoque oppido Paulus Riccius, periculoso apostemate in inguine ægrotabat; cuius cùm dolore grauissimè cruciaretur, ab Ægidio Crucis signo benedictus, atque oratione confirmatus, statim à dolore, tùm paulatim à morbo liberatus. Ibidem quoq; Marcellus puer, qui ob renum imbecillitatem incessu frui non poterat, renibus illi ab Ægidio obsignatis, paulò post rectus, ac valens incedit. Ennam Ægidius aliquando proficiscens, in mulierem ex veneficio amentem incidit; cui cùm arundineum baculum, quo fulciebatur, porrexisset, vix ea illum manu contigit, cùm sanæ menti reddita

 fuit.

fuit. Hoc miraculo per vrbem euulgato, cùm baculus ille religiosè asseruatus fuisset, eo plures fœminæ partus difficultate laborantes, partus facilitatem assequuntur. Maximus Maltensis Enneus vir nobilis, cùm ex papulâ illi in altero oculo exortâ, oculi palpebra ita inuersa fuisset, vt monstruosa planè videretur, signum Crucis ei Ægidius adhibet, & Angelicam Salutationem recitat, paulatimq; palpebra pristino statui restituitur. Hoc ipso tempore Ioanna Mediolanensis Ennæ, quartodecimo die partus doloribus laborans, Ægidij pallio operta, statim salua enititur. Per id tempus, Matthæus Baro Cotominæ, qui plurimâ in Capucinos deuotione ferebatur, cùm vini dolium, pio tantùm Fratrum vsui destinasset, accidit, vt vinum in dolio acesceret; ita vt nec Baronis, nec Fratrum vsui aptum esset. Quod cùm Ægidio aliquando retulisset; is vini illius acidi cyathum sibi adferri postulat: quem vbi signo Crucis benedixit, ac super eo Angelicam Salutationem protulit, in dolium refundi iubet: ex quo vinum, ex acido, & corrupto, mox vehemens, ac melioris notæ generosum euadit. Nec multò post, Iosepho Nicasio vini dolium, signo Crucis ex acido, tam pretiosum, ac copiosum reddit, vt ad tertium vsque annum familiæ, Fratribusque vinum fuderit. Eodem quoque signo equi fronti impresso, ex feroci, & indomito, mitem ac lenem Domino restituit. Antoninæ præfati Iosephi vxoris, animi angustias spiritu prophetico prænoscens, ad eam pergit, eiq; quamprimùm locum, vbi claues, quas perditas lugebat, reperiret, indigitans, cunctis admirantibus reddit. Mulum quoque, Nicolai Valentis Ennei, ita aduersus solearum fabrum calcitrantem, vt nullo modo illi ferrea solea induci posset, solo verbo compescit. Tanto itaque signorum splendore Ægidius à Deo illustratus, cùm eam apud populos sibi sanctimoniæ famam comparasset, vt passim Sancti Viri apud sæculares, & apud Fratres Pij, sibi nomen vendicaret; ad Calasibettæ Conuentum profectus, orans à Beatissimâ Virgine non modo futuri obitus tempus; sed & eum, nullo præsente, diem ibi extremum clausurum accipit. Quapropter maiori studio animum ad Cœlestia intendens, cumprimùm morbo corripi cœpit, mente Sacramento expiatâ, & Diuino pane refectâ, quo die Beatissima Cœlorum Regina se in Hierosolymitano templo purificatam ostendit, eodem Ægidius, Dei gratiâ purificatus, cœli adyta penetrauit. Huius serui Dei corpus, cùm Guardiani diligentiâ, qui irruiturum in se populum pertimescebat, antelucanâ horâ, sepulchro conditum

fuisset;

fuisset; obitus deinde famâ per vrbem diffusâ, ad sedandum populi murmur, quæ illius olim vsui inseruierant, in plurimos dispertiri opus fuit: quibus plurima quoque post illius mortem Diuinâ virtute miracula edita fuêre. In his Viola Falconia, quæ mortuum fœtum in vtero gestabat, cùm magno in vitæ discrimine versaretur, Ægidij baculum sibi admouens, protinus mortuum fœtum salua peperit. Hoc ipso tempore, cùm Iosephus huius Violæ filius, stranguriâ laborans, lotij retentione ad funera raperetur, eodem illi adhibito baculo, mox lotio effuso à mortis periculo liberatur.

Fr. LAVRENTIVS, Sacerdos in Hetruriæ Prouinciâ, Vir fuit omnibus virtutibus ornatus: diu Nouitiorum curam præclarè egit: Diuino amore ebrius saxa, ac stipites amplectebatur: ecstaticâ, quoque contemplatione clarus, sui obitus tempore prænunciato, plurimâq; sanctimoniæ famâ post se relictâ, Turtichij mortales exuuias deponit, Anno 1602.

Piceni Prouincia Fr. ELIAM AB ANTICO, Sacerdotem, regularis obseruantiæ, patientiæ, ac perpetuæ orationis commendat; qui cùm extremo necessitatis tempore, Cœlestem annonam familiæ suâ oratione à Deo impetrâsset, multis à Dæmone infestationibus probatus prædicto sui obitus die, hinc feliciter emigrat, Anno 1602.

Fr. ANTONII A FRANCICA,

SACERDOTIS.

VITA, ET GESTA.

RATER ANTONIVS à FRANCICA, Sacerdos, nobili prosapiâ natus, generis nobilitatem maiori virtutum splendore accumulauit. Huius tanta mentis puritas, & animi simplicitas fuit, vt cùm Ieracium aliquando Religionis gremio excipiendus proficisceretur; lepus, qui insequentes canes fugiebat, in ipsius sinum, velut in tutum locum prosilierit. Inter Religionis Tyrones conscriptus, tantâ mox cœpit morum honestate, obedientiæ, simplicitate, sensuum mortificatione, paupertatis zelo, vitæ austeritate, totiusq; regularis obseruantiæ disciplinâ fulgere; vt in nouo palæstritâ Fratres veteranum militem; & in iuuene senis prudentiam, ac perfecti hominis simulacrum suspicerent. At cùm Antonius hinc nobis celeriùs eripiendus esset, breui etiam virtutum

omnium fastigium assecutus visus est: Neque enim trigesimum adhuc ætatis annum expleuerat, cùm Polisteni acutâ febre correptus, supremùm ægrotare cœpit. Mente igitur Sacramento expiatâ, atq; ad Domini occursum paratâ, pridiè quàm è vitâ migraret, dum Fratres circa illum nocturnas excubias obseruant, in mentis excessum raptus, Diuinâ hac visione potitur, quam Fratribus postulantibus, his ille verbis narrat: Videbar mihi (inquit) cœmentarium fabrum conspicere, qui celerrimè scalas suis gradibus distinctas ad Cœlum vsque pertingentes construeret: quibus festinatò absolutis, Angelus mihi Custos manu apprehensum, me per eam ducens, in Cœlum vsque perduxit: atque in Dei, Beatissimæ Virginis, B.P. Francisci, ac multorum Angelorum conspectu statuit, quorum mihi videbar gloriâ frui. Hoc me gloriæ dono cùm honestatum cernerem, protinùs exclamo: Heu me! quia homo peccator sum. Vnde tanta mihi gloria, cui potius pœna, quàm præmium debetur? At mihi Beatissima Virgo: Fili (ait) æquo animo esto: iam pœnas in corpore exoluisti, nunc te gloria manet. Mox Dominus à B. P. Francisco, num me inter filios suos cooptatum agnoscat, percunctatur. Cui ille: Vtique Domine: quandoquidem pauperculus semper fuit, ac paupertatis amator. Tunc mihi inter Martyres, & Confessores sedes collocata fuit. Inter Martyres quidem, ob vitam cruce & martyrio plenam, quam in Religione duxeram: inter Confessores verò, propter religionis habitum, quem à conuersationis meæ exordio hactenus nullâ graui culpâ labefactatum detuli. His ita Dei decreto sancitis, huc ab Angelo iterum reductus sum, eò breui rediturus. Hæc Dei, ac beatæ Virginis iussu vobis aperui: vos ea, donec spiritum egerim, continete. Cumq; per dimidiæ horæ spatium, quasi quiescens, conticuisset; post hæc in lecto genuflectens, Cruce ligneâ manu apprehensâ, cùm eam diu defixis oculis, silens contemplatus esset; tandem in ipsius oscula ruens, tam tenerè eam complectebatur, vt in eius amplexu animo liquefieri videretur. Post hæc in quandam Beatissimæ Virginis imaginem oculos defigens, inter Crucis amplexum, & Beatissimæ Virginis aspectum Deo spiritum reddidit, æternâ in Cœlo gloriâ coronandum. Post mortem verò, tanta illius vultus pulchritudo fuit, vt intuentes maximè exhilararet; ita vt nemo (Deo serui sui gloriæ testimonium perhibente,) illius obitum lugere posset. Tertio post Antonij obitum anno, eiusdem corpus tam incorruptum in sepulchro visum fuit, perinde ac si eodem die in eo conditum fuisset. Obijt anno 1603.

Fr. VINCENTII AB INTERAMNIA, SACERDOTIS.

VITA, ET GESTA.

FRATER VINCENTIVS AB INTERAMNIA, Sacerdos, vitæ innocentiam à sæculo exorsam, tantâ posteriorum virtutum copiâ in Religione auxit, vt inter humiles humilior, inter pauperes pauperior, inter obedientes obedientior, inter honestos honestissimus, ac virtutibus omnibus ornatissimus haberetur. Huic assidua orandi consuetudo, tam ingens callum genibus obduxerat; vt cùm frigore interdùm disrumperetur, copiosus ex eo sanguis efflueret. Assiduâ quoque virtutum exercitatione, eam tandem animi tranquillitatem assecutus fuerat; vt nullum in ipsâ virtutum actione laborem, aut sensus repugnantiam perciperet. Cuidam Fr. Bonauenturæ, qui leui ex qualibet occasione equitabat, futurum aliquando prædixit, vt equitando extremum spiritum duceret: quod, vti prædixerat, re ipsa accidit. Sulmone Aquilam profecturus, Nouitijs sui obitus tempus prædicit. Post mortem verò corpus ipsius tam suaui odore fragrare cœpit, vt ipsam quoque cellam, in quâ iacebat, odoratam redderet. Caro quoque, ieiunijs, & vitæ austeritatibus obdurata, tunc ita mollem ac palpabilem se contingentibus præbuit, vt pueri carnem æmulari videretur. Sancti huius Viri conspicilia, cùm ad Petrum, germanum fratrem, qui angustâ oculorum facultate tenebatur, delata fuissent, his clarum visum recipit. Eius quoque vxor, quæ capitis vertigine laborabat, hæc sibi specularia adhibens, ab eâ subleuatur

Obijt Anno 1603.

FRATER CHERVBINVS A CASTRO S. PETRI FRATRVM CAPVCINOR SACERDOS.

10

Fr. CHERVBINI A CASTRO S. PETRI, SACERDOTIS.

VITA, ET GESTA.

RATER CHERVBINVS à CASTRO S. PETRI, in Æmiliâ Sacerdos. Vir illuſtris, cùm à ſæcularibus vitijs purus ad Religionem acceſſiſſet; in eâ verus Iſraëlita, ſimplex, ac ſine dolo, vitam duxit; atque adeò hac mentis ſimplicitate floruit, vt cùm de nullo vnquam malum ſuſpicari poſſet, in Capucinis præſertim, nullam omninò culpæ labem ineſſe, ſibi certò perſuaderet. Quo tandem factum eſt, vt hoc ſtimulo actus, tam ingentes in omni virtutum genere profectus ediderit; vt Fratres hominem tot virtutibus ornatum ſuſpicientes, ipſius ſimplicitatem, non tam à naturâ, quàm à virtute proficiſci, animaduerterent. Paupertatis tam auarus exactor fuit; vt panni, ac corij præſegmina, fili fruſta, lignuncula, quæ in Conuentu interdum pereunt, ſollicitè colligens, ea velut paupertatis reliquias, ſibi reponeret. Præter communes orationis horas, ſæpè vſque ad tertiam, & quartam horam, in cellâ orans, noctu præſertim, diuinarum rerum contemplationi vacabat: ex quâ tam præclarum diuinæ lucis à Deo donum hauſerat; vt & futura prænoſceret & cordium occulta nonnunquam penetraret: quod certis aliquando exemplis comprobatum fuit. Is enim Antoniæ cuiuſdam Scalpellinæ, quæ maſculum filium pepererat, Foroliuij domum ingreſſus, cùm infantulum vlnis excepiſſet, celerem illius occaſum prænuncians, ita illum alloqui cœpit: In Cœlum, infantule, in Cœlum tibi eundum. Neque id fruſtra: infantulus enim ipsâ nocte, è viuis ſublatus, cœleſtia petijt. Bartholomæo Angelerio Foroliuienſi, nec non Iuliæ Guiſellæ, occultos defectus, vitæque in melius mutationem aperit. His pleraque etiam ſigna, & miracula accedunt, quibus D. O. M. huius ſerui ſui ſanctimoniam teſtatam eſſe voluit. In his Margarita Foroliuienſis, Ioannis Botargæ vxor, quæ diu febre, ac cordis deliquio laborauerat, cùm à Cherubino ſigno Crucis conſignata fuiſſet, vtriuſque morbi curationem ſtatim aſſequitur. Huius puer infantulus ad mortem ægrotans, vix à Cherubino Crucis ſignum in fronte acci-

pit,cum integram ſalutem vendicatur. Liuia Guiſella,iam extremæ Vnctionis Sacramento roborata, eò ægritudinis euaſerat, vt ipſius tantum vitæ occaſus expectaretur; quo tempore Cherubinus ad ægrotantem accedens, vbi aliquantiſper orauit, ouum ei propriâ manu abſorbendum porrigit: quo hauſto, Diuinâ virtute miteſcit morbus,ac breuiſſimo tempore, magnâ cum Medicorum admiratione,è lecto ſurgit incolumis. Iulia Guiſella, huius Liuiæ filia, ſæpius matricali dolore ita torquebatur; vt contractis membris ſpumas ex ore euomeret. Ad eam cùm Cherubinus aliquando hoc morbo ægrotantem acceſſiſſet,chartulâ, in quâ illa Euangelij verba: Super ægros manus imponent, & benè habebunt, conſcripta erant, adiuncto B.P.Franciſci nomine, ad ipſius collum appensâ, ita ab eo morbo illam diuinitus curàuit; vt nunquam deinceps ab eo afflictata fuerit. Ludouici Angelerij ancilla, grauiſſimâ ægritudine oppreſſa,& ab omni ſpe vitæ deiecta, in lecto iacebat: quo tempore Cherubinus ſtipem quotidianam exigens, ad Ludouici domum accedit: qui vbi ad ægrotantem deuenit, Centurionis Euangelium ſuper eam legit. Quo lecto,ſtatim ægrotans reſpirare viſa, breui tempore vitam, incolumitatemq; conſequitur. Hoc modo & puerum hydropiſi laborantem, cùm hydropici à Christo perſanati Euangelium ſuper ipſum pronunciaſſet,illicò incolumem reddidit. Huius quoque pueri patrem ſigno Crucis ab ægritudine liberat. Poſtremò Ludouicus Porcius Foroliuienſis, quadriennij ſpatio ſtomachi dolore ita elanguerat; vt Medicorum iudicio morbus incurabilis haberetur: quo tempore eò Cherubinus aduentans, cùm de more Euangelium de puero Centurionis à Chriſto Domino curato, ſuper eum pronunciâſſet; hoc ipſo tempore dolor cœpit miteſcere; ac breui dierum interiectâ morâ,cum dolore morbus abſceſſit. Hæc, & pleraque alia, cùm ad ſerui ſui interceſſionem D. O. M. miracula edidiſſet,quibus ipſius apud homines vitam, & virtutes commendaret;hunc tandem in Foroliuienſi Conuentu, ad Cœleſtes ſedes acerſens,maioribus etiam in morte donis coronat.Poſtremò namque morbo ægrotanti, cùm horribilis Dæmonum turba, quaſi metum illi inceſſura, apparuiſſet; his illos inuicto animo verbis aggreditur: ô ſceleſti! tot in me vnum condenſato agmine, veſtris velut faucibus abſorbendum irruitis? At ego veſtros, neque vultus, neque impetus reformido: tot enim hîc Chriſti milites adſumus, vt nulla veſtrum,licet ingens,nos copia terreat. His dictis cùm in eos aquam benedictam aſperſorio immiſiſſet, actutùm vniuerſos ad fugam

compu-

compulit. Nec multò post Dominus sub infantuli specie cellam, in quâ iacebat, ingressus; seruulum suum Diuinâ pręsentiâ consolatur: Socius verò, qui tunc aberat, rediens, Cherubinum hæc tantùm verba proferentem audit: O quàm pulcher infantulus! ô quàm formosus puer! Cœlesti itaque Cherubinus hac consolatione recreatus, quæ ad maiora illum Paradisi gaudia pararet, mundo tandem eripitur vt in Cœlestibus sedibus collocetur. Cuius rei præter Angelicam vultus pulchritudinem, quæ post obitum in eo elucere cœpit, & confluentis populi multitudinem, qui rumore de ipsius obitu diffuso, vndique tùm ex vrbe, tum ex vicinis oppidis, ad corpus tanto deuotionis impetu irruit; vt nisi maturè à Fratribus ereptum fuisset, habitu iam maiori ex parte in frusta conciso, corpus quoque ipsum discerptum fuisset, pręclara testimonia fuerunt, pleraque, quæ ipsius intercessione patrata sunt, miracula; quorum aliqua duntaxat exempla, quæ certâ fide commendata fuêre, referre libet. Flaminia Angeleria, nobilis Foroliuiensis, tam vniuersali corporis morbo tenebatur; vt vndique doloribus obsessa, magno in vitæ discrimine Medicorum sententiâ versaretur; cùm domesticorum persuasione, cannabaceo cingulo, quo Cherubinus viuens præcingebatur, à Bernardino Zaulio, apud quem asseruabatur, mutuò accepto; dum illius è Cœlo suffragium postulat, & cingulum induit; eodem temporis momento, effugatis doloribus, ita à morbo libera esse cœpit, vt deinceps eo nunquam affecta fuerit. Elisabethæ Carariæ Foroliuiensi, nepos paruulus erat, qui cùm grauissimâ cephalalgiâ laboraret; æreâ Crucifixi imagine, quam olim Cherubinus gestauerat, illius capiti impositâ, tam repentè ac perfectè ab eâ liber euasit, vt nunquam deinceps illius molestias senserit. Obijt Sanctus Vir Anno 1603.

FRATER STHEPHANVS A TIPHERNO FRATRVM CAPVCINORVM
SACERDOS.

41

Fr. STEPHANI A TIFERNO METAVRENSI, SACERDOTIS.

VITA, ET GESTA.

RATER STEPHANVS à TIFERNO METAVRENSI, Sacerdos, Vir vitâ, ac signis clarissimus, ex honestâ Beuilaquorum progenie ortus, diuinâ ita benedictione præuentus fuit, vt à puerili ætate, ipsâ ætate maior, senilia tantùm in animo versaret: & qui necdum inter bonum & malum discernere, aut diuinorum capax esse poterat; ita optima quæque sibi eligeret, ac Diuinis rebus studeret, vt ad Diuina tantummodò natus videretur. Adolescente verò ætate, ea illius perpetua vox erat, sibi ad Capucinos eundum, & cum ijs commoriendum. Porrò, vt se tum animo, tùm vitâ, tùm, quod caput est, Diuinâ vocatione iam Capucinum ostenderet; solitudinem sibi in quodam domus columbario parauerat; in quo ante ligneam Christi Crucifixi imaginem, quæ in eo clauo affixa pendebat, quotidie orans, quotidie etiam se ob Dominicæ Passionis memoriam plagis & verberibus onerabat. His in pietatis præludijs cùm maiorem adolescentiæ partem consumpsisset, cùm primum duodevigesimum annum attigit, quam animo, ac voce iam amplexus fuerat, tum vitâ & habitu Capucinorum tandem Religionem induit. Admiranda sunt obedientiæ ac patientiæ exempla, quibus cæteris Religionis Tyronibus præluxit, vt in omni virtutum genere probatus, præclaram Euangelicæ perfectionis molem altis hisce fundamentis superstruxerit ipsiusque vita ad Cœlestem propius, quàm ad humanam accederet. Etenim humilitas eum vilissimâ sui existimatione omni superbiæ sensu expoliauerat: Cœlesti sapientiâ emicans, Diuina mente conspicere, & humana omnia virtute transcendere didicerat: obedientiæ aures ad omnem superioris nutum, ac voluntatem patebant: taciturnitas, linguam à noxijs extorrem, & ab otiosis verbis alienam effecerat: abstinentia perpetuam inediam continuâ refectione condiebat: inuicta constantia ad duros quosque aduersæ fortunæ casus prominebat: in eo quoque tam candida pudicitia enitescebat, vt virginitas, quam

ex matris vtero tulerat, eandem absque labe in morte reddiderit. Austeritatis, ac paupertatis cultor, triginta, & octo annorum spatio, tres tantùm habitus consumpsit: Orationi tam assiduus incumbebat, vt illi potius orationi tempus, quàm oratio tempori deesset: Hanc verò compunctio tot lachrymis vberem reddebat, vt vix etiam post orationem ab ijs seipsum continere valeret. In Deum tantâ charitate ferebatur, vt nihil illi iucundiùs contingeret, quàm durum, ac molestum aliquid pro Christo tolerare. Proximum verò tam tenerâ charitate prosequebatur, vt se totum in omnium, ac præsertim pauperum, ægrotorumq; commodum, & vtilitatem effunderet. Hunc igitur præclarissimarum virtutum, cum Stephanus in seipso cumulum circumferret; ex eo mox Cœlestium signorum, quæ illustrem vitæ illius sanctimonium testarentur, fulgor emicare cœpit: quorum etsi maior pars, nullis commentarijs tradita, deperierit; aliqua tamen, quæ certâ fide probata fuêre, ne cum cæteris in interitum ruant, hîc commemoranda duxi. In Conuentu Gradariæ, cùm cuidam ex nostris ægroto, qui ciborum in appetentiâ laborabat, turdus à Medico præscriptus fuisset, ignorarentq; Fratres, quo pacto eum venari possent: en turdum per aëra volantem, atque in Ecclesiæ areâ, iuxta Crucis, quæ in eâ erecta est, basin consistentem, Stephanique manum expectantem, apprehendit, ac coquinæ Magistro ægroto parandum tradit. In Montismonaci oppido, Petri Pauli Capotistæ hospitis vxori, lacte in ipsius vberibus arescente, Crucis signo in aëre à Stephano impresso, mox copiosum illi ex vberibus effluit. Eandem quoque lactis copiam, Nouanæ, Lauræ silentiæ, quæ lactis penuriâ laborabat, bis signo Crucis, atq; oratione contulit. Pelacina Feretta, nobilis Anconitana, graui febre laborans, Crucis signo, simul cum IESV nomine à Stephano accepto, statim conualuit. Geria Guidonia, Petri à Monte Vlmi vxor, iam triennio grauissimis corporis doloribus afflictata, in lecto iacebat: quibus cum humana remedia, quæ sibi abundè (frustra tamen) ministrata fuerant, non prodessent; cùm post orationem Stephanus plerisque Crucis signis ægrotam consignasset, dolores statim mitescunt: tùm breui post hæc ægrotam ita liberam relinquunt, vt ad eam deinceps nunquam redierint. Bradamas, Andreæ à monte Vlmi vxor, tam graui cachexiâ iam per annum oppressa fuerat, vt cùm morbus Physicis ipsis ignotus esset, viribus omnibus destituta, ad vitæ occasum properaret: cum igitur Stephanus aliquantisper oràsset, nonnullaq; illi Crucis signa adhibuisset, nullâ interiectâ temporis morâ, ita à

morbo

morbo conualuit, vt quæ prius aliorum ope eò deuecta fuerat, mox confirmatâ totius corporis valetudine, cęteris velocior suis pedibus domum redierit. Lucas oppidi Montiscodri incola, cùm ex paralysi alteriùs corporis partis vsu, ac sensu careret, à Stephano signo Crucis per totam illius corporis partem extenso, perfectæ mox incolumitati restituitur. Postremò tandem Fr. Ioannes Maceratensis, ex nostris Laicus, continuâ febre, simulq; graui stomachi languore correptus, iam extremum sibi adesse diem arbitrabatur; cùm Stephanus manum stomacho admouens, protinùs ab eo dolorem pellit; ac febris, quæ nullis eatenus remedijs fugari potuerat, post alteram diem, nullo pharmaco adhibito curatur. His & alijs plerisque miraculis clarus, cùm trigesimum octauum in religione; ætatis verò quinquagesimum quintum annum explêsset, Maceratę pleuritide corripitur: quo tempore obitus sui diem, & horam ad amussim Fratribus, prę-significatis, Cœlestibus totus inhęrere cœpit. Intereà Fratribus, qui ob morbi violentiam de repentino ipsius occasu dubitabant, vicissim noctu vigilantibus ait: Fratres mei, quid frustrà vexamini? cùm nondum profectionis meæ maturum tempus sit: id ego, cùm aduenerit, renunciabo. Idipsum ijs quoque, qui extremam, iuxta Ecclesiasticum ritum, animę suæ commendationem persoluere vellent, affirmabat. Cùm verò Sabbathum, quem supremum sibi diem fore prędixerat, eluxisset, solq; iam à meridie declinaret: en (inquit) iam appropinquat hora. Ac tunc primò se in strato extendens; hactenus enim semper genuflexus Hymnos, ac Psalmos mussitauerat, manusq; in Crucis formam componens, suprema animę commendationis verba sibi legi postulat. Quo tempore cum aliqua lætitię signa ederet, à Felice Pedonensi, Sacerdote, qui adstabat, interrogatus, num Diuinum quidpiam conspiceret. Annuit ille: at tam alta sunt, ait, quæ video; vt ea humana lingua explicare nequeat. Animæ verò commendatione absolutâ, cùm ad ea verba ventum esset: Subuenite, sancti Dei: occurrite Angeli sancti &c. os absque vllâ vultus mutatione, aut turbatione aperiens, oculis in Cœlum erectis, pręclarissimè animam efflat. Caro eius longè post obitum tam mollis, ac palpabilis fuit, vt demortui nihil prorsus præ se ferret. Nonnullis ab obitu annis elapsis, Stephanus, Fr. Dionysio à Tiferno Metaurensi, Concionatori, qui sæpè Guardiani, ac Definitoris in Piceni Prouinciâ munere functus fuit, magno gloriæ splendore ornatus, apparuisse legitur, his eum verbis admonens: Dionysi, iam, tempus est, vt teipsum à Fratrum curâ excipias, diligentiusq; ea, quæ animę tuæ sunt, cures.

Hæc quippe Dei voluntas est, vt diuinis potiùs, quam humanis rebus incumbas. Obijt Vir Sanctus Anno 1603.

Fr. DIONYSIVS MEDIOLANENSIS, Sacerdos, ex nobili Pusteolorum familiâ ortus, Vir omni patientiâ & pietate ornatus fuit. Eloquij suauitate, ac prudentiâ ita præcelluit, vt & illustrium Virorum odia, & simultates ad concordiam pertraheret, & multos maximis vitijs implicatos, ad pietatem perduxerit. Medici Canobiensis filium, desperatâ salute ægrotantem, cùm signo Crucis B.P.N. Francisci ligno consignâsset, mox incolumem reddit. Demum omnibus sui desiderio relicto, Mediolani suæ neci iura persoluit, Anno 1603.

Fr. PAVLINVS à CLVSONIO, Brixiensis Prouinciæ Sacerdos, vitam inter Fratres planè admirabilem duxit, ijs omnibus virtutibus ornatam, quæ Euangelicum, ac perfectum hominem præstant. Cremæ cùm extremum diem obijsset, vir strumis laborans, ipsius dum corpus in feretro iacet, manum morbo admouens, à strumis liberatur. Obijt anno 1603.

Hydruntina Prouincia Fr. BONAVENTVRAM ALETINVM, Sacerdotem multis laudibus haud immeritò celebrat: eâ namq; abstinentiâ fuit, vt duos hebdomadæ dies panis, & aquæ victu transigens, cæteros quotidianis ferè ieiunijs consecraret. Porciæ Guarinæ socrum à brachij morbo, solo brachij contactu liberat: obitum suum prædicit: Hydrunti moritur; corporeq; in Ecclesiam delato, cùm Porcia Guerina graui humerum dolore laboraret, Bonauenturæ brachio sibi in humeros extenso, dolor mitescit, ac postridie omninò fugatur. Plerisque etiam alijs ægrotis, ipsius habitus particulas, quæ illi post mortem obtruncatæ fuerant, curationes contulisse, communi famâ peruulgatur. Obijt anno 1603.

S. Angeli Prouincia Fr. GERARDVM Venetum, Sacerdotem, plurimæ austeritatis, orationis, & charitatis commendat; cui ea consuetudo erat, vt a Feriâ quintâ in Cœnâ Domini, ad Dominicam vsque Resurrectionis nihil omninò cibi degustaret. Ad quartam is vsque horam in mentis excessum raptus conspicitur. Tantâq; in Beatissimæ Virginis Conceptionem deuotione ferebatur, vt ad ipsius confirmationem, ardentem rogum, absque vllâ ignis læsione se intraturum spoponderit. Demùm Lutetiæ meritis apud Deum diues decedit, Anno 1603.

Fr. IOANNES EVANGELISTA Mechliniensis, Belgicæ Prouinciæ Sacerdos, cùm virtutibus ornatissimus, humilitate potissimùm,

& charitate pręcelleret, obitum suum longè antea prænuncians, Gandaui, dum peste laborantibus omni pietatis officio ministrat, animam fundit, Anno 1603.

In eadem Prouinciâ Fr. GREGORIVS BRVXELLENSIS, Sacerdos, à telonio ad Seraphicam nostrorum militiam vocatus, post strenuam omnium virtutum exercitationem, assiduumq; orationis studium, raptu ecstatico sæpissimè à Deo cohonestatus, Gandaui itidem lue ægrotantibus ministrans; pro fratribus animam ponit, Anno 1603.

S. Angeli Prouincia Fr. BERNARDVM ECCANENSEM, (vulgò Troia) Sacerdotem, haud immeritò summis laudibus celebrat: cuius vita post Religionis amplexum, perpetuus quidam virtutum cursus fuit: quædam prophetico spiritu, quæ euenêre, prędicit: masculam prolem Cæsari cuidam Lucerensi pollicetur, & oratione impetrat: mira quoque nonnulla exantlat. Obijt anno 1605.

Fr. FRANCISCI A RIPA,

SACERDOTIS.

VITA, ET GESTA.

FRATER FRANCISCVS à RIPA, Sacerdos, vix Religionis stadium ingressus (cùm spiritus, à quo potior hominis vita pendet, partes sibi defendendas suscepisset) carnem suam perpetuam perduellem, tot austeritatum telis oppugnare cœpit, vt vix illi vitæ necessaria, eaque tam parcè indulgeret, vt nullum absque arctiori abstinentiâ diem traduceret: sæpè quadragenaria B.P.N. Francisci ieiunia, quæ maiorem anni partem complectuntur, solo pane, & aquâ, seu vino contentus celebraret; interdum secundâ quaque die, solum pani pulmentum adderet; plerumque etiam ter tantùm in hebdomadâ, solo pulmento, aut acetario sibi adhibito, cibum sumeret; reliquis verò vnicâ tantùm panis buccellâ sub vesperum vesceretur: denique extremos tres hebdomadæ maioris dies absq; vllo cibo ieiunijs transfigere illi familiare erat: cùm id pręterea, velut legitimum sempiternum haberet, perpetuò à carnibus, piscibus, & caseo, ad quæ sensus appetitu ferebatur, abstinere. Cum corpore verò, perinde ac cum asino agens, aspero illud cilicio obtegebat, dirisq; quotidie verberibus ad sanguinem vsque iteratis, premebat;

ac parcam illi somni mensuram præscribens, nudas tantùm illi tabulas sternere; capiti, puluilli loco, vitis sarmentum supponere, nudisq; pedibus absq; sandalijs, inter ipsos hyemis algores incedere solebat. Hoc modo, dum corpus domat, & ad spiritus seruitutem compellit, animũ ita virtutibus exornat, vt humilitatis, obedientię, paupertatis, patientiæ, charitatis, atq; aliarum virtutum cæteris exempla præberet. Animarum zelus mirum in modum illius viscera depascebatur. Somnum cùm ad tertiam non ampliùs horam produceret; reliquam noctis partem in oratione, ac rerum Diuinarum contemplatione insumere consueuerat, in quâ velut ex consortio sermonis Dei, Cœlestis tantum lucis diuinitus sibi inditum hauserat, vt plerumque futuros rerum euentus prænosceret, atque ipsas animi cogitationes rimaret; quemadmodum nonnullis aliquando exemplis probatum fuit. Cùm enim Apuæ (vulgò Pontremoli) Franciscus commoraretur, Stephanus quidam barbitonsor, in Ordinem beneuolus, pestilenti febre correptus, absque vllâ incolumitatis spe, ad vitæ occasum properabat. Eodem porrò tempore alter Michaël Angelus Armonius, cuius domus Stephani domui propinqua erat, grauiter in lecto ægrotabat, quos cùm Veronica Stephani vxor enixè Francisci precibus commendasset; is ad Conuentum reuersus, Deum precibus pulsat, pro vtroque ægroto lachrymas fundit, in oratione pernoctat: denique quid de vtroque diuino consilio decretum sit, supernâ reuelatione addiscit. Quapropter ad Stephanum postridie rediens, incolumitatem ipsi, Armonij verò vitæ metam à Deo constitutam esse annunciat. Porrò, & Stephani incolumitas, & Armonij post hæc mors secuta, nihil ab eo frustrà enunciatum confirmârunt. Huic & alterum exemplum accedat. Lazarina quædam fascino illigata, eo grauiter torquebatur: quæ cùm solitò vehementiùs quâdam nocte afflictata fuisset, manè adolescentem filium ad Dei seruum destinat, superioris illi noctis angustias renunciaturum. Necdum matris nuncium adolescens Francisco explicauerat, cum vniuersa, quæ à matre renuncianda acceperat, eidem aperit: quæcunque illi superiori nocte acciderant, singillatim narrat; eorum causam explicat; vt cuncta pro Dei gloriâ sustineat, hortatur; haud tamen semper (inquit ad Adolescentem) inter has corporis angustias versabitur: Dei enim virtute tandem Satanæ opera dissoluentur. Eodem quoq; veneficio cùm duæ illius sorores, Veronica, & Dominica deuinctæ teneantur; eas etiam diuina virtus, diuerso tamen tempore, priùs quidem Lazarinam matrem, tùm Veronicam absoluet: Dominica

autem

autem poſtremò liberanda erit. Tu verò, fili, Deo gratias age, qui te in domeſticorum ſuorum, qui in domo obedientiæ, inter delicias paupertatis, & lilia caſtitatis connumerantur, aliquando numerum eſt cooptaturus. Plura hîc tum futurorum vaticinia, tum occultorum reuelationes complicata habentur, quæ conſentaneus rerum euentus vera, atq; à Deo profecta eſſe comprobauit. Nonnullis quoq; miraculis Deus viri huius ſanctimoniam, tam in vitâ, quàm poſt mortem illuſtrare voluit. Apuæ namq; Maria quædam Cariſia, quæ diabolico veneficio iam diu conſtricta fuerat, cùm Franciſci apud Deum opem efflagitaret, ſigno Crucis ab eo accepto, ſtatim a veneficio liberata fuit. Aquæ Statellæ cùm à noſtris puteus foderetur, foſſores aquæ reperiendæ ſpem penitus abiecerant; cùm Franciſcus in foſſam deſcendens, cùm aliquantiſper oráſſet, tam copioſa extemplò aquæ vena ſcaturijt, vt vicenorum cubitorum menſura altiùs conſcenderet: ex quo vrbis illius Epiſcopus illum orationis puteum appellare ſolebat. Plurimos igitur Dei ſeruus cùm maximâ in vitæ auſteritate annos exegiſſet, multis cœpit morborum generibus exerceri, in quibus ſingularis illius patientiæ virtus ita elucebat; vt quò magis ab ijs affligabatur, eò in ampliores Dei laudes ora ſolueret: morbo verò ingraueſcente, cùm ſe à Deo vocari perciperet, Eccleſiæ Sacramentis ſummâ pietate ſuſceptis, antequam extremum halitum effunderet, antiquum humani generis hoſtem, ſibi ſub Medici ſpecie adſtantem conſpicit, qui his illum verbis circumuenire ſtudet: Franciſce (aiens) iam duodevigeſimus annus elapſus eſt, ex quo auſteriſſimum hoc vitæ genus à te inſtitutum, plurimam tibi apud populum, & tui ordinis Fratres ſanctimoniæ famam comparauit: corporis incolumitatem ſi petieris, à me protinùs accipies; quâ fretus orbem peragrare, ægrotosq; tuâ virtute curare, & clarum tibi nomen reponere abſq; dubio poteris. Cui ſtatim Franciſcus: Medicum te vultus, ac veſtes præferunt: at verba tetrum, ac fallentem Dæmonem te detegunt. Quid auſteritates? quid miracula? quid incolumitatem? quid clarum nomen polliceris? Nihil à me hactenus actum. Magis Chriſto commori, quam tibi viuere mihi iucundum. Quapropter hinc velociùs apage. His, alijsq; dictis, cùm tentatorem expuliſſet, paulò poſt extremum Deo in pace ſpiritum reddit, Anno 1606. Poſt huius ſancti Viri obitum, Comitiſſa quædam Mediolanenſis, cui filia erat membris omnibus capta, voto de illius ſepulchro venerando piè emiſſo, filiæ incolumitatem confeſtim impetrat.

Fr. MICHAELIS A VALENTIA, SACERDOTIS.

VITA, ET GESTA.

RATER MICHAEL à VALENTIA, Hiſpanus, Sacerdos, cùm priùs in clericali Ordine multarum virtutum ſemina ieciſſet, in Capucinorum Familiam cooptatus, ea tanto ſtudio coluit, totq; alijs accumulauit, vt communi Fratrum omnium voce, Vir vitâ & virtute præſtantiſſimus prædicaretur. Obedientiæ ſiquidem humilitas, humilitati paupertas, paupertati caſtitas, caſtitati charitas, charitati vitæ innocentia; atque huic tam perfecta regularis obſeruantiæ diſciplina adiuncta erat; vt cùm virtus virtutem duceret, in eo coaceruata quædam virtus conſpiceretur, quæ admirabilem, ac planè cœleſtem hominem præſtaret. Hoc virtutum ſplendore cùm nonnullos in Religione annos traduxiſſet, orans aliquando in Conuentu S. Mariæ Magdalenæ, ſecum animo verſati cœpit, num Deus longioris illi vitæ curſum largiturus; vel celeriùs, quod magis optabat, hinc eum abducturus eſſet. Dum hac in cogitatione animus occupatur, cœleſtem protinùs vocem, ſemel, bis, terq; hæc verba repetentem percipit: Michaël, poſt ſex, non amplius, menſes. Quo ille nuncio prǫmonitus, cùm ſe in id tempus, ardentiori ſpiritus æſtu, atque aſſiduâ oratione prǫparaſſet; ſemeſtri expleto, cum eo, & ipſe plurimâ cum ſanctimoniæ famâ, in Conuentu Auleſiæ vitæ curſum abſoluit. Clarior verò poſt mortem huius viri ſanctitas enituit. Michaëlis enim corpus cùm humi conditum fuiſſet, biennio elapſo, vndique integrum, & incorruptum reperitur, capillis, barbâq; tenaciùs cuti hǫrentibus. Quod verò in eo admirandum fuit; in dextro ipſius latere, quadrangulare vulnus, velut lanceâ inflictum, ex quo in prǫcordia aditus patefieret, tunc primum conſpicitur. Erat vulnus apertum, candidum, cuſpidis lanceæ formam gerens: quodq; admirationem augebat, habitu, chorda, ac cæteris corporis operimentis iam putredine conſumptis, habitus portio, quæ vulnus tegebat, conſtans, atque integra cernitur; ipſumq; vulnus, & caro circumſtans mollis, ac palpabilis, ex quibus ſuauis odor efflueret, pertractatur. Res porrò noua, ac miraculo plena cunctis viſa fuit: ita vt Phyſici corpus iam biennio ſepultum,

ſepul-

ſepulturæ locum vliginoſum, vulnus, ac vulneri adiacentia conſiderantes, hæc præter naturam facta, ac pleraque ſibi ſupernaturalia miracula conglobata eſſe faterentur. Hoc verò laterale vulnus, inſtar vulnerati lateris Saluatoris, viuentem illum à Deo impetrâſſe, tunc omnibus perſuaſum fuit. Poſt hæc ſtatim nonnulla coruſcare miracula cœperunt: cùm enim quædam oſſis particula è Michaëlis corpore detracta, in Ioannis Pla, in Ordinem beneuoli poteſtatem deueniſſet, eo plura ſigna patrata fuêre. In his Ioannes quidam Cerdan, qui ægrotans in mortis limine verſabatur; iamq; oleo ſalutis illitus, vitæ finem præſtolabatur, Michaëlis ſuffragia inuocans, osq; illud contingens, confeſtim ad incolumitatem reuocatur. Catharina Pla vehementi febre laborabat, cum ſancti huius Viri ope è Cœlo imploratâ, eodemq; oſſe ſibi admoto, protinùs à febre curata fuit. Eliſabetha Alberta, Ioſephi Pla vxor, cùm ita opthalmiâ laboraret, vt vtroque lumine careret, vix hoc ipſum Michaëlis os oculis adhibuit, cùm breui temporis interuallo integram oculorum lucem recipit. Obijt Vir Dei Anno 1606.

Fr. FRANCISCVS TYROLENSIS, Sacerdos, Vir admirabili ſimplicitate, patientiâ & charitate præditus fuit, atq; adeò ergo animas, quæ in purgatorijs pœnis detinentur, charitate affectus; vt quicquid pij operis præſtaret, aut indulgentiarum ſumeret, totum in earum liberationem conferret; quamobrem ter, quaterq; ab ijs viſibili formâ apparentibus, grâtiæ illi redditæ fuerunt. Sanctum martyrem Laurentium ſub iuuenis ſpecie ſe aliquando alloquentem cernit. Denique graui ſeptem menſium ægritudine maximâ cum animi patientiâ toleratâ, à Deo probatus, ad patientiæ coronam peruenit. Cuius habitus, qui præ morbo grauiter fœtebat, poſt mortem ſuauiſſimum odorem efflat. Obijt Anno 1606.

Fr. ALEXANDER à LAVRO, Neapolitanæ Prouinciæ Sacerdos, omni virtutum genere, ac præſertim obedientiâ floruit: cui cùm à Superiore, vt Dæmonem ab obſeſſo corpore expelleret, iniunctum fuiſſet, eodem obedientiæ precepto Dæmonem expulit. Obijt 1606.

Fr. BONAVENTVRA à PETRAFICTA, Sacerdos Conſentinæ Prouinciæ, eâ vitæ ſanctimoniâ precelluit, vt Silliani mulieri oculorum lumine orbatæ, ſuâ oratione lucem reſtituerit. Obijt Anno 1606.

Fr. LIBERATVS MYLENSIS, Sacerdos, perfectus regulæ cultor, maximâq; in ſacram Deiparam religione feruens, cùm ab eâ ſui obitus diem, & horam accepiſſet, eâdem vitam cum morte commutat, Anno 1606.

Fr. AVGVSTINVS à TYRACENO, Sacerdos, plurimis, ac maximis virtutibus Valentinam Prouinciam illustrat. Turiasoni Raphaëlem Iurisperitum, osculo, ac signo Crucis à podagræ dolore liberat. Iosepho Luquiano, Ordinis S. Dominici, grauissimè ægrotanti, incolumitatem prædicit. Alia quoque nonnulla, quæ euenêre, cùm futura prænunciâsset, cum pietate vitæ cursum absoluit, Anno 1606.

Fr. DAVID à GASSACO, Brixiensis Prouinciæ Sacerdos, Vir apprimè humilis fuit, perfectus regulæ cultor, ac tam eximius castimoniæ custos, vt varijs à Satanâ mulierum formis illusus, vt Satanam deluderet, haud semel se nudum in niuem proiecerit. Hic tam feruenti in Deum charitate præditus fuit, vt Chorum aliquando ingrediens, diuino quodam splendore septus visus fuerit; ac demùm inter lætitiæ signum purum animum exhalat, Anno 1607.

In Consentinâ Prouinciâ Fr. ANTONINVS CONSENTINVS, Sacerdos, cùm omnem vitæ suæ cursum bonis virtutum odoribus respersisset, paulò ante mortem, oculis illi stellarum instar coruscantibus; cella, quæ ob morbum fœtorem tetrum olebat, suaueolens redditur, corpusq; post mortem sepulchro, in quo reconditur, odorem adimit. Obijt Anno 1607.

FRATER MATTHAEVS CVM SOCIO FF.
CAPVCINORVM SACERDOTES.

Fr. MATTHÆI SACERDOTIS, ET EIVS SOCII MARTYRIVM.

RATER MATTHÆVS SACERDOS CVM SOCIO Anno 1608. inter veros, ac legitimos B.P.N.Francifci filios, qui B.Patris veftigia fectantes, fortiter pro Chriftianâ fide, ac iuftitiâ dimicarunt, fibi locum obtinent: qui à piratâ, dum mare Mediterraneum nauigant, cum alijs capti, & captiui Algeriam ducti, cùm cæteros Chriftianos concaptiuos ad Fidei conftantiam, & laborum tolerantiam verbis prouocarent, ac pijs omnibus officijs profequerentur, ad necem damnati, fæuo Martyrij genere, fidei agonem fœliciter confummarunt: Matthæus enim vfque ad vmbilicum humi fepultus excoriatur: Socius verò extructo rogo, comburitur. Hoc modo duri certaminis victores, illuftrem à Deo martyrij coronam accipiunt. Horum martyrum agonem Gregorius quidam, Melitenfis nauicularius, qui in eo tempore captiuus Algeriæ detinebatur, cum Tricaffium liber redijffet, ita accidiffe noftris fub iureiurando affirmauit.

Fr. ANGELI A VISSO, SACERDOTIS.

VITA, ET GESTA.

RATER ANGELVS à VISSO, Sacerdos, Vir immortali memoriâ dignus, tam admirabili vitæ innocentiâ inter Capucinos floruit; vt Angeli nomini, angelica facies, angelica honeftas, angelicus candor, angelici mores, angelica tandem vitæ ratio refponderet. Huius cùm potiffimum ftudium effet, vtramque & corporis & animi munditiem illibatam feruare; immundus fpiritus varijs, ac diris, tentationibus corporis illius honeftatem aggredi cœpit. Reluctabatur ftrenuè nomine, ac virtute Angelus: Quare deuictus Satan, orantem aliquando ita premit, vt penè præfocare videretur: quo tempore viribus, ac fenfibus omnibus deftitutus, facram Deiparam clariffimâ luce circumfufam cernit; quę cùm aureâ illum virgâ

attigiſſet protinus in priſtinum ſtatum vindicauit, atque ab omni deinceps huiuſmodi carnis tentatione liberum pręſtitit. Integrâ itaque hac mentis, & corporis munditiâ potitus, cùm tot alijs virtutibus coruſcaret, vt Angelicum planè hominem illum cuncti ſuſpicerent, cœleſtibus quoque à Deo, tum Prophetici ſpiritus, tum miraculorum donis illuſtrari cœpit. Inter Propheticas illius prædictiones ea primùm refertur: quod cùm Nurſiæ puer quidam quatuor circiter annorum, ſæpè ad Monaſterij fores accederet, ac tintinnabulum pulſaret; cùm eâ mente ianitor aliquando, vt puerum grauiter obiurgaret, ad ianuam procederet, Angelus Ianitori: Caue (inquit) ne puerum duriùs verbis accipias: is enim & Capucinus, & Concionator in Religione non aſpernandus eſt futurus. Nec alium res exitum tulit. Cuidam etiam Sacerdoti diutino morbo laboranti, mortem, quæ ſequenti die futura erat, pręnunciat. Ab eodem in Collepepis oppido, cùm Victoria Vignata nubilis puella, conſilium poſceret, num ſibi ad Moniales potiùs, quàm ad nuptias accedere expediret; huic ille: Victoria (inquit) neque ad nuptias, neque ad Moniales perges; ſed mecum breui iter ad cœleſtia carpendum. Neque id fruſtra: etenim vix menſe elapſo, cùm Angelus è viuis emigrâſſet, paulò poſt & Victoria rebus humanis valedicit. Ipſius quoque oratione quamplurimos ægrotos perſanatos fuiſſe, noſtra Ordinis monumenta teſtantur. Curtij Saluoli filius quadrimeſtris deſperatâ ſalute ægrotabat; qui cùm ad Angelum ægrotantem delatus fuiſſet, cùm infantuli verbis adblandiretur, infans primùm videre, tùm perfectè conualeſcere viſus. Nurſiæ quoque Fr. Chriſtophoro, ac Fr. Bernardo Spoletano, Sacerdotibus febre laborantibus, ſuâ oratione repentinam incolumitatem confert. Denique cùm tam ſingularis huius viri ſanctimonia eſſet, vt ad eum quamplurimi ægrotantes curandi accederent, his Angelus benedictione, ac chartulâ, in quâ hæc verba ſcripta erant: Potentia Dei Patris, ſapientia Dei Filij, virtus Dei Spiritus ſancti, liberet te ab omni malo, à morbis perſanabat. Multis tandem in omni iuſtitiâ, & ſanctitate annis tranſactis, Vir pręclarus in Tudertino Conuentu, octogenarius obdormiuit in Domino, Anno 1608.

Fr. GREGORIVS à MANFREDONIA, ſeu Sipunto nouo, Sacerdos clariſſimis virtutibus, ac cœleſtibus donis enituit. Prophetico ſpiritu nonnulla pędixit, quæ deinde euenêre. Charitate in pauperes eximius, pleraque à Deo ſuâ oratione miraculosè obtinuit. Mulierem impudicam, illum ad turpia pellicentem, procul abiecit. Demùm

perpe

perpetuâ virginitate, ac Beatiſſimæ Virginis cultu clarus, Tutici, magnâ cum ſanctimoniæ laude, vitæ curſum abſoluit, Anno 1608.

Fr. ZACHARIAS MONTENSIS BELGA, Sacerdos, humilitate, paupertate, charitate, virginitate fuit illuſtris. Nouitij cuiuſdam occultam animi cogitationem eidem aperit. Panem è Cœlo ſuâ oratione impetrat; ac tandem prænunciatâ ſui obitus die, ad Deum migrat, Anno 1608.

Fr. FRANCISCVS à GRANDESA, Cathaloniæ Prouinciæ Sacerdos, Vir fuit omnium virtutum genere clarus. Oratione ita apud Deum potens, vt vas fictile in fruſta comminutum, integrum reſtituerit; ac per imbrem abſque imbre inceſſerit. Vir apud omnes ſanctimoniâ celebris, cùm è ſæculo migraſſet, poſt ipſius obitum puer quinquennis cum morte colluctans, dum parentes defuncti Franciſci ſuffragia pro moribundo implorant, extemplò incolumis redditur. Aquæ quoque gutta, à lapide, quo eius ſepulchrum obtegebatur, in cuiuſdam Fratris pedem vlcere ſaucium defluens, eundem continuò perſanat. Obijt anno 1608.

Fr. IOANNIS BERGOMATIS, SACERDOTIS.

VITA, ET GESTA.

FRATER IOANNES BERGOMAS, Sacerdos, magnæ humilitatis ac ſanctimoniæ Vir. Hic inter eos numeratur, qui in Sardiniam miſſi, ſolidiora illius Prouinciæ fundamenta ſuâ virtute poſuerunt: tantæ autem humilitatis Vir fuit; vt tametſi Sacerdos, etiam ætate prouectus, quæſtuarium onus, quamdiu in eâ Prouinciâ commoratus fuit, ſibi obeundum elegerit: quo in adminiſtrando, tantâ ſenſuum mortificatione, tantâ oculorum cuſtodiâ, tantâ vitæ innocentiâ, tantâ pietate; tam denique præclarâ virtutum omnium luce enituit; vt in eum cuncti, velut in lucidum quoddam Apoſtolicæ perfectionis exemplar oculos intenderent, ſanctumq; proclamarent. Huic Viro Dei mos erat, vt poſt ſtipem poſtulatam, per id temporis interuallum, quo ea ſibi erogari differebatur, pro benefactore preces ad Deum funderet, ac priùs orationis pretium exſolueret, quàm benefactum acciperet. Ardens ipſius deſiderium, quo ad dura omnia pro Chriſto perferenda ferebatur, nullæ carnis

macerationes, aut corporis austeritates exsaturare poterant: cùm enim panis & aquæ ieiunijs sæpissimè carnem maceraret, cunctas quadragesimas solâ pulte contentus transigeret, atque in eâ, vt insipidam redderet, sæpè aquam infunderet; cum Nouitijs humum lamberet; se flagris cæderet; baculos in ore deferret; ac cetera pœnitentiæ genera, quibus illi probari solent, vltrò & ipse subiret: His haud contentus, frequenter ante Refectorij fores, cùm Fratres, ac Nouitij ad refectionem accederent, supinus iacebat, vt ab introëuntium Fratrum pedibus conculcaretur. Assiduâ verò orandi consuetudine ad eam orationis, ac Diuinæ contemplationis excellentiam pertigerat, vt sæpè in mentis excessus raperetur. Calaritano Conuentu ædificato, diu in eo commoratus, tantam sibi in eâ vrbe sanctimoniæ famam comparauit, vt vndique ad ægros inuisendos, ac benedicendos quæreretur: ex quibus quamplurimi ab eo benedicti persanabantur. Inter hos Bernardi Lombardi filia enumeratur: quæ cùm ad Medicorum desperationem ægrotaret; Ioanne accedente, ac pro eâ, brachijs is modum Crucis protensis, Deum rogante, protinùs reuiuiscere visa, breuiq; incolumitatem adepta fuit. Alter quoque Leander de Torres, qui graui febre laborabat, à Viro Dei crucis signo, præuiâ oratione obsignatus, à febre liber, integrâ incolumitate fruitur. Eodem signo Crucis, cùm Michaëlem Vlyssipponensem, qui tam acerbo capitis dolore cruciabatur, vt humi sæpè dilaberetur, prosecutus fuisset, ab eo perpetuò liberum, & incolumem reddidit. Ioannam quoq; Hieronis filioli vxorem, quæ septem filios mortuos enixa fuerat, cùm post orationem signo Crucis benedixisset; eam puellam viuam & incolumem peperit, quæ miraculi filia appellari cœpit; ac deinceps plerosque filios viuentes tulit. Communis denique rumor in Calaritanâ vrbe percrebuit, Ioannem, mortuum filium aliquando ad vitam reuocasse. Qui cùm sexagenario maior in S. Francisci Prouinciam redijsset; clarus virtute, & sanctimoniâ, Hispelli, mortalem cum immortali vitam commutauit, anno 1609.

***

FRATER ANTONIVS EBOLENSIS FRATRVM CAPVCINORVM SACERDOS.

Fr. ANTONII EBOLENSIS, SACERDOTIS.

VITA, ET GESTA.

RATER ANTONIVS AB EBOLO, Sacerdos, Vir miraculorum gloriâ illuſtris, cùm ex ſæculari Clero, in quo Sacerdotio inunctus, omni virtutum laude florebat, ad Capucinorum ſinum emerſiſſet, ita ſe ad omnem Apoſtolicæ vitæ rationem compoſuit, vt nullum illi, ad perfectam Euangelici, ac Seraphici viri formam, virtutis ornamentum deeſſe videretur: cùm enim humilitati obedientia, obedientiæ paupertas, paupertati morum honeſtas, huic patientia, manſuetudo, vitæ auſteritas, patiendi cupiditas, charitatis ardor, ac iuge orationis ſtudium accederent; hâc virtutum coronâ, Cœleſtem animum ita exornauit, vt cùm inter homines verſaretur, diuinam planè imaginem in ſeipſo referret. Hinc Dei in eum abundantiùs dona fluere cœperunt; quibus & longè à nobis remota conſpicere, & futura præuidere; ac demùm ſigna, & miracula patrare valeret. Singularia verò huius Viri geſta in MS. noſtris deſiderantur, quibus illuſtrior illius vita, & ſanctimonia apparerent, quæ vel temporum iniuria, vel Scriptorum incuriâ interiêre. Plurima tamen huius Viri miracula referuntur, quæ minimè reticere æquum eſt. In his Franciſcus Antonius Ebolenſis, ob catharri fluxum, toto corpore dolore affectus, cùm ab Antonio Crucis ſigno benedictus fuiſſet, catharri fonte arefacto, à dolore curatur. Hoc ipſo Crucis ſigno, ligneâ Cruce, quam is ſecum geſtabat, exhibito, Hieronyma Iuliana, Franciſci Antonij vxor, à cordis palpitatione: atque huius filius à gemino abſceſſu, quo grauiter affligebatur, incolumes redduntur. Hieronyma Gentiliora Ebolenſis, quo tempore morbo Comitiali ſtridebat, ab Antonio Cruce obſignata, ac pro eâ Antiphona: *Salue Regina &c.* ſemel adſtantibus indictâ, ita ab eo morbo curata eſt, vt eo deinceps nunquam vexata fuerit. Anno 1601. Antonia Cerona, cùm Eboli, Medicorum iudicio, neci adiudicata, iam linguæ vſum amiſiſſet, vbi Antonius aliquantiſper pro eâ orauit, ſermo illi reſtitutus, ac poſt octauum diem, integra incolumitas reddita fuit. Anno 1605. Iulia Paganeta, Ebolenſis, maximis

per totum ferè corpus doloribus afflicta, cùm ligneâ Cruce, quam ab Antonio acceperat, membra dolore affecta attigisset, ab his in momento libera fuit. Anno 1607. Claudia Maffa, Ebolensis, grauiter ligni casu in capite sauciata, cùm ab Antonio Crucis signum postulàsset, eo accepto, protinùs à dolore, tùm paulò post à vulnere conualuit. Eodem anno Victoria Rhoana, Ebolensis, à diuturnâ cephalalgiâ; ac Petrus Ioannes, eius Nepos ab odontalgiâ, quâ ad insaniam adigebatur, ligneâ Cruce ab Antonio illi capiti impositâ, huic molaribus admotâ, nullâ interiectâ morâ curantur. Anno 1608. Thomas Manfredus, 15. annorum adolescens, ex alta turri campanariâ in imum solum delapsus, caput, ac totum ferè corpus ita sibi labefactauerat, vt nulla ipsius vitæ spes Medicis superesset; at cùm Antonius ligneâ suâ Cruce bis ter illius caput, ac membra obsignâsset, mox conualescere cœpit, ac breui integram incolumitatem assecutus fuit. Eodem anno Hyppolita Vitolia acerbo humerum dolore cruciata, cùm nullis Medicorum remedijs curari posset, Antonius suâ illi Cruce humeros contingens, statim ab his dolorem fugat. Antonius Scius, Ebolensis acutâ febri ad mortem ægrotans, Medicorum ope destitutus, ab Antonio eâdem Cruce obsignatus, qui moribundus erat, in vitam, & incolumitatem respirat. In vrbe Campaniâ, Alexandri Mascrutti filius, quatuor annorum puer, ex alto delapsus, breui expiraturus credebatur, cùm Antonius inter manus assumptum, Crucis signo consignat, patriq; incolumem reddit. Idem Decium Corcionem, Ebolensem, humeri dolore grauiter vexatum, Crucis illi signo adhibito, statim à cruciatu liberat. Alteram quoque Antoniam Arminiam, Eboli, ab anginæ morbo, solo Crucis suæ contactu vendicat. Ibidem Antonius quidam Papatatta, nouem annorum puer, vtroque lumine orbatus, spem omnem videndi abiecerat; cùm Antonius IESV, Mariæ, ac B. P. Francisci nomne inuocato, vtrumque pueri oculum viuifico illo signo obsignâsset, illi protinus visum restituit. Iulia Sorentina, Ebolensis, cùm ex catharri fluxu ceruicem ita curuam gereret, vt eam nullâ ratione erigere valeret; ab Antonio Crucis signum accipiens, confestim à catharri fluxu persanatur. Plura alia huiusmodi signa ab hoc Dei seruo patrata referuntur, quæ breuitatis studio prætereo; vt Prophetici spiritus, quo is abundè à Deo donatus fuit, nonnulla etiam exempla historiâ prosequar. Ac inprimis Ferrantem Landulphum, Cilenti Baronem, homicidij accusatum, Neapoliq; in vinculis detentum, post breue tempus liberum è carceribus emersurum,

matri prænunciat. Anno 1608. cùm inter Hyppolitæ cuiusdam Vitoliæ fratres, & peditum Ducem, tam capitales inimicitiæ grassarentur, vt mutuas sibi cædes machinarentur; Hyppolita Antonium, vt suâ illos oratione ad concordiam adducat, cum lachrymis rogat: Antonius verò Hyppolitę filiæ adhuc puellæ, vt nouem dierum spatio ante beatæ Virginis iconem, Salutationem Angelicam deuotè recitet, iniungit; quod cùm illa pręstitisset, crastinæ diei sextadecimâ horâ, pace inter fratres, & peditum Ducem firmatâ, omnia simul odia, ac inimicitias restinguendas pręnunciat. Rem exitus probauit. In oppido, quod vulgò, Rocca dell'Aspido, appellatur, Laurâ Horatij vxore, diu ægritudine vexatâ, Horatium veneficium suspicatus, Antonium adit, vxoris languorem, veneficij quoque suspicionem aperit. Vterq; Antonio ignotus erat: at pro eâ preces ad Deum fundens, quid de Lauræ ægritudine sentiendum, quæuè illius causa sit, diuinâ reuelatione agnoscit. Quamobrem Horatio non veneficium, sed vxoris culpę labem haud illi plenè perspectam, diutinę ægritudinis causam esse significat: cùm enim illi germanus frater esset, qui turpem iamdiu cum pellice vitam duceret, rem illa tantoperè exhorrebat, vt & fratrem odio prosequeretur. Quare Horatium, vt vxorem moneat, hortatur, vt à fratris odio abstineat, longioremque, quàm putabat, vitam pollicetur. Denique post Laurę mortem, certam illius salutem Ioanni Angelo, Horatij germano aperit, anno 1607. Cùm Ioannes Felix, Ebolensis tabernarius, tam acerbè colico dolore premeretur, vt à Medicis vix duarum horarum vitę spatium illi præscriptum fuisset; vbi Antonius aliquantisper pro illo Dominum rogauit, breui incolumem futurum spiritu prophetico prędicit. Anno 1608. Deianira, Lucretiæ Corcione filia, ita febri, ac totius corporis tumore laborabat, vt ipsius apud Physicos vita potiùs ad desperationem, quam ad spem propenderet; Hanc cùm Antonius Cruce obsignâsset, longioris adhuc vitæ cursum à Deo consecuturam pręnunciat: quæ omnia, prout sanctus Vir prędixerat, euenère. Postremò, cùm fidelis hic Dei seruus, ad vitæ finem accederet, decimo antè ipsius obitum die, Eboli per oppidum incedens, Iulię Clariæ, se decimâ die ad Deum migraturum prędicit. Post hæc stomachi dolore corripitur; cui cùm pleuritis successisset, eo, quem prędixerat die, eximijs patientiæ exemplis, magnoq; sanctimonię odore post se relictis, Eboli mortalis vitę cursum absoluit, immortalem apud Deum inchoaturus. Porrò obitus eius famâ per oppidum diffusâ, magnâ vtriusque sexus virorum, ac mulierum

multitudo ad illius funus confluere visa; tantaq; in Dei seruum populi deuotio efferbuit, vt magna ipsius habitus pars in frusta concisa fuerit; illustrioresq; oppidi Viri illius Cellam deprædati, sandalia, cingulum, papyraceas imagines, libellos manuscriptos, strophiola, & quæcunq; ipsius vsui olim inseruierant, secum abstulerint, & velut Reliquias seruauerint. Nec frustra: his enim plerique ægrotantes curati fuère, ac mulieres à partus doloribus liberatæ. Post huius sancti Viri obitum, cùm Fr. Bonauentura Melfitanus, Clericus, biduo Dominum rogâsset, vt Antonij animæ status sibi significaretur; Fr. Antonium candidâ stolâ ornatum inter duos Angelos conspicit, alterumq; Capucinum Fratrem hæc sibi dicentem audit: Bonauentura, hic, quem inter Angelos cernis, Fr. Antonius est Cœlesti gloriâ donatus. Obijt Vir Sanctus Anno 1609.

Fr. MARCELLI PISTORIENSIS, SACERDOTIS.

VITA, ET GESTA.

FRATER MARCELLVS PISTORIENSIS, Sacerdos, è Congregatione S. Gregorij ad Capucinorum familiam à Deo vocatus, tam præclaris Religiosæ vitæ cursum moribus, ac virtutibus exornauit, vt in illustrium Hetruscæ Prouinciæ Virorum albo conscribi meruerit. Orationis, à suæ conuersionis exordio, tanto studio tenebatur, vt cùm familiare illi esset, septem, vel octo quotidiè horas in oratione insumere, ad duodevigesimam vsq; horam aliquando orans, ita immobilis perseuerauerit; perinde ac si omni sensu careret. Cùm verò ab oratione surgeret; tantò facies eius ex consortio, sermonis Dei interdum splendore emicabat, vt non terrestris, sed Cœlestis planè hominis imaginem præseferret. Cortonæ dum in cellâ orat, ex eâ tam ingens splendor erumpere aliquando visus, quasi è Solis globo intus incluso proficisceretur: quo cessante suauissimus inde odor emanare cœpit. Tam familiares illi erant mentis excessus, vt vix vnquam absque illis orationi incumberet. Aliquando verò cùm Florentiæ in Ecclesiâ Immaculatæ Conceptionis orationi vacaret, à Religioso quodam, cui nomen Euangelista, ordinis Seruorum B. Mariæ, qui eo tempore in eâdem Ecclesiâ orabat, toto corpore in aëra ferri conspicitur.

Hinc

Hinc plurimis à Satanâ artibus, vt eum ab oratione auocaret, impetitus, omnium victor extitit: ac tandem Pistorij sanctimoniâ clarus, è viuis excessit, anno 1610.

Fr. PAVLVS à VERNIA, Sacerdos Hetruscæ Prouinciæ, Vir fuit omnium virtutum genere ornatissimus. Dum sacra Mysteria celebrat, Angelos psallentibus coniunctos in Choro canentes audit. Florentiæ dum orat, vultu, ac manibus solis instar refulgens, conspicitur. Sui obitus diem; ac nonnulla alia prędicens, Florentiæ plurimâ cum pietate dormitionem accepit, anno 1610.

Fr. IOANNES FRANCISCVS à LODRONIO, Sacerdos, ex illustri Comitum Lodronij stirpe progenitus, virtute illustrior fuit: qui cùm antę Religionis ingressum, in Lusitanâ expeditione Tribuni equitum, sub Catholico Rege, munus præclarè obijsset; ab eo inter S. Iacobi Equites cooptatus, Cæsarei Oratoris deinde Romæ apud Pontificem officio fungitur; quo tempore ad Diuiniora pietatis studia à Domino vocatus; cùm se spontè ab eo munere abdicâsset, mortuâ coniuge ad Capucinos aduolat, Crucis ignominiam cunctis mundi honoribus præferens. Plurimis deinde in Religione virtutibus clarus, Tridenti mortalem cum immortali vitam commutat, anno 1611.

Fr. PHILIPPVS CONSTANTIENSIS, Sacerdos, in Parisiensi Prouinciâ magnis virtutibus floruit: qui cùm eximio Beatissimam Virginem cultu prosequeretur, ab eâ sui obitus horæ præmonitus, in Cadomensi Conuentu omni cum pietate animam Deo reddidit, anno 1611.

Fr. ANGELVS TOLENTINVS, Sacerdos Picentis Prouinciæ, angelicam planè omnium sententiâ, inter Capucinos vitam duxit; cumq; certum sui obitus diem prænunciasset; quo die è vitâ excessit, cuiusdam sui propinqui morte, atque æternâ salute, quæ tunc ei diuinitus reuelata fuit, renunciatâ, piè in Domino quieuit, anno 1611.

Fr. AVGVSTINVS NVRSINVS, Sacerdos, vitæ austeritate, oratione, atq; omnium virtutum laude clarus, in Vmbriæ Prouinciâ celebratur: de quo id inter alia fertur, quod fratrem Ioannem Mariam à Nursia, Sacerdotem, grauissimis colicæ passionis doloribus cruciatum, signo Crucis in pristinum salutis statum vendicauerit; ac Hieronymo germano fratri, qui masculam prolem optabat, geminos liberos futuros prædixerit. Qui tandem vitæ cursu in virtutibus consummato, Ameriæ mortales corporis exuuias deponit, anno 1611.

In Romanâ Prouinciâ Fr. CLEMENS VELITIENSIS Sacerdos celebratur; qui cum eximiâ vitæ integritate, perfectaq; Regularis obseruantiæ laude floreret; orationis potissimùm studio addictus, ecstasis plerumque dono potitus fuit, in quâ sæpè ad quartam vsque horam insensibilis permansit: ac demum sublaci, virtute plenus è viuis excessit, anno 1612.

In Cathaloniæ Prouinciâ Fr. HILARION BRITANNVS, Sacerdos, miris virtutibus enituit. Virginitatem perpetuò coluit: diem mortis prædixit; ac Perpiniani corporis exuuijs depositis, pulchrior post mortem molli, ac tenerâ carne, membris flexibilibus præditus apparuit. Obijt Anno 1612.

FRATER IOANNES GERVNDENSIS FF.rum CAPVCINORV
CLERICVS NOVITIVS.

Fr. IOANNIS GERVNDENSIS, CLERICI, NOVITII.

VITA, ET GESTA.

FRATER IOANNES GERVNDENSIS, Cathalauniæ Prouinciæ Clericus nouitius, honestis parentibus ortus, 17. circiter annum natus, primo iuuentutis flore erumpente, sibi à delicijs, ac voluptatibus cauens, preclara virtutum semina iacit: dum enim alij ludis, ac spectaculis vacant; is selectam adolescentum manum, quam ad pia omnia sibi conciliauerat, ad hospitalem vrbis domum secum ducens, quotidiana ferè ægrotis cum his obsequia prestat. Cùm verò aliquando mulierem in eo Xenodochio extremum iam iam spiritum agentem, apprehensâ Christi Crucifixi imagine, ad diuinæ misericordiæ spem prouocaret, geminas meretrices, pijs suis hortationibus compunctas, ad pœnitentiam reuocat. Cùm primùm 18. annum attigit, parentibus, ac sæculo valedicens, ad Capucinos accedit. Vix autem nouus Religionis Tyro Seraphicâ veste, velut cœlesti loricâ se contectum videt; cùm inuictam virtutum aciem aduersus vniuersa vitiorum genera omni studio sibi comparare parat; tamq; preclaram à Deo virtutem consequitur, vt non nouus palestrita; sed in hoc ipso probationis anno iam veteranus, ac rude donatus censeretur. Cùm enim inter alia virtutum studia, maximè orationi, ac rerum Diuinarum contemplationi vacaret, non semel à sensibus excedere, atque extra seipsum ferri visus est; ita vt Diuina illa amoris vis illum penitus in Deum transferret. Quo fiebat, vt ob frequentes raptus sępissimè sui compos non esset; quod inter alia hoc aliquando exemplo manifestum fuit. Dato enim Completorij signo, cùm Ioannes ab his verbis: Iube Domine benedicere, Horam inchoaturus esset, cęteris de more surgentibus, is genuflexus manens, tam suauiter in hæc verba, (prætermissis illis) erumpere cœpit: Benedicant te Angeli, ô Maria sanctissima, Benedicant te Cœlestes spiritus, ô Virgo virginum Deipara. Vt eum Fratres vel spiritu ebrium, vel diuinâ aliquâ Beatissimæ Virginis visione potitum existimarent. At Vicarius Prouincialis, qui facto præsens erat, cùm ipsius spiritum probare vellet, seuerè in Refectorio obiurgatum, totam illam Refectorij humum linguâ

lambere

lambere iubet. Cuius cùm Ioannes dicto citiùs iussa impleuisset; Prouincialis seorsim in cellam vocatum interrogat, quid eum ad insolita illa verba in Choro pronuncianda compulerit. At Ioannes, oculis in Cœlum sublatis, repentè in ecstasin rapitur. Quo facto Prouinciali innotuit, non ab humano; sed à Diuino spiritu profectum fuisse, quod ab eo intempestiuâ, vt videbatur, illâ Beatissimæ Virginis laude proditum fuerat. Neque id semel duntaxat accidit: eundem namque quidam Ordinis nostri Concionator, ante Beatissimæ Virginis imaginem extra sensus raptum offendit. Dum itaque diuinis hisce muneribus cohonestatus Ioannes, adhuc Nouitius ad maiores virtutum profectus tenderet; laterali pleuritidis morbo correptus, grauiter ægrotare cœpit. Quo tempore accidit, vt Fr. Antonius à Neapoli, Laicus, qui sedulò illi ministrabat; dum in cellæ ipsius angulo, facie ad fenestram versâ, orationi vacaret, alterum cum Ioanne colloquentem audiret. Quâ re obstupescens, cùm neminem ibi præsentem adesse sciret; vultum repentè ad ægrotum conuertere, & quis cùm eo colloqueretur, agnoscere curat. At quantâcunque vi sibi adhibitâ in id adniteretur; nunquam tamen, virtute quâdam Diuinâ obsistente, aut loco dimoueri, aut faciem ad ægrotum conuertere potuit; donec communis oratio, quæ de more tunc post Completorium fiebat, absoluetetur. Porrò oratione peractâ, Antonius à Ioanne percunctatur; quisnam is esset, qui cum eo nuper sermones miscebat. Cui ille: Dummodo rem, ait, silentio tegas, aperiam. Adfuit (inquit) hîc Cœlorum Regina, multis Virginum stipata Choris: quæ, cùm plurimis consolationis verbis ægrum prosecuta fuisset; tandem velocioris me meæ dissolutionis admonuit, quæ crastinæ diei horâ sextâ, proculdubio futura est. Post hæc cum ad extremum se vitæ exitum deuotissimâ Sacramentorum susceptione, ac oratione parâsset; postridie, quâ prædixerat horâ, purus ex hoc sæculo migrat, Religionis Professione ante obitum emissâ. Hoc modo Ioannes breuioris vitæ, ac Religionis stadio decurso, longa annorum curricula suâ virtute præcurrit, veloxq; ad metam peruenit.

Anno 1581.

Fr. NICOLAI HISPANI, CLERICI.

VITA, ET GESTA.

RATER NICOLAVS HISPANVS, Prouinciæ Panormitanæ Clericus, illustrissimâ Stirpe progenitus, dum Siculis Triremibus à Philippo II. Hispaniarum Rege præficitur, cùm is honorem fugiens, meliorem sibi, ac diuturniorem apud Seraphicos Christi pauperes gloriam quærit. Quâ igitur die sæculo valedicturus pauperum habitu apud Capucinos donatur; vt se iam nihil cum mundo commune habere ostenderet, illudq; Apostoli sibi vsurpare valeret, dicentis: *Omnia detrimentum feci, & arbitror, vt stercora, vt Christum lucrifaciam.* Philipp. 3. pretiosissimas vestes, aurum & gemmas, quibus magnificè ornatus accesserat, velut mundi exuuias pauperibus erogari iubet. Mox tam incredibili studio ad omnium virtutum tyrocinium se contulit, vt mira de ipsius obedientiâ, humilitate, paupertate, vitæ austeritate, sui, ac rerum omnium contemptus & presertim charitate, mentisq; in Deum ardore apud Ordinis monumenta legantur. Porrò hoc Diuini amoris æstu tam mirum in modum agebatur, vt cùm Cœlestes animi impetus, quibus in oratione conficiebatur, ita cohibere non posset, quin in clamores erumperet; ne cæteros perturbaret, in syluam plerumque secedere cogeretur. Cæterùm inter alia orationis exercitia, quibus animum ad Diuini amoris incendium prouocabat, cùm Crucis Christi meditationem summâ pietate prosequeretur; id Christi charitate vrgente sibi aliquando in animum induxit, vt geminas trabes, quas in syluâ iacentes offendit, simul fune, quo præcinctus erat, in Crucis modum colligatas, humeris imponeret; ac per longos syluæ tractus, duarum, vel trium horarum spatio, qualibet nocte, nemine spectante, raptaret: quo tempore maximis fletibus, ac singultibus Domini Passionem lugebat. *Sed, quoniam Deo placita erat anima eius,* Sap. 4. Breui illum ex huius mortalis vitæ ærumnis eduxit. Vix enim ad tertium Religionis annum peruenerat, cùm Politij supremo morbo correptus, vitam summis in virtutibus transactam, iustorum fine conclusit: & qui Domini Crucem dilexerat, ad Crucis pręmia, Domino velociùs vocante, euolauit, Anno 1581.

In Mediolanensi Prouinciâ Fr. AVGVSTINVS BRIXIENSIS, Clericus, regulari obseruantiâ, ac lachrymarum dono clarus, Obijt 1582.

In Piceni Prouinciâ, Clericus quidam Florentinus, apud omnes morum disciplinâ, ac virtutum splendore clarissimus, obitus sui horâ prænunciatâ, ex humanis feliciter migrat, Anno 1582.

Fr. MAVRITII A MONTE MONTANARIO, CLERICI.

VITA, ET GESTA.

FRATER MAVRITIVS à MONTE MONTANARIO, Clericus, qui ab ouium caulis ad Religionis gremium à Deo vocatus; cùm agni instar simplex, innocens, ac purus sæculum euasisset; purior, ac innocentior in Religione vixit, multarumq; virtutum laude conspicuus fuit. Cùm verò Clericalem vitam varijs, ac præstantissimis Euangelicæ perfectionis exemplis exornâsset, quibus non modò Clericalis status gloriam auxit; sed & æternum omnium Clericorum formæ apud Fratres omnes nomen, ac famam sibi comparauerat; purissimus tandem, post sextum Religionis annum, ad puritatis totius fontem euolat. Sed haud illi inter mortis angustias defuit Cacodæmon, terrificam illi speciem obijciens: at verò, cùm in eo nihil accusandum inuenisset, ab eo vacuus, & confusus abscedit. Is autem vitam omni cum virtutum laude transactam, in Conuentu Nouanæ meliori fine coronat, ac digna virtutum præmia adipiscitur. Quod deuoto cuidam Fratri post hæc oranti, Diuinâ visione declaratum fuit, qui Mauritium simul cum duobus alijs eiusdem Ordinis Fratribus, inter Angelorum Choros cœlesti gloriâ donatum conspexit. Illud verò haud leue ipsius sanctitatis argumentum fuit; quod pluribus ab ipsius morte elapsis mensibus, cùm illius corpus in sepulchro conditum à fratribus, qui ipsius sanctitatem nouerant, exploratum fuisset; omni ex parte integrum, & incorruptum, nullâq; praui odoris maleolentiâ affectum reperitur. Cuius rei testes fuere, quotquot ex capitulo illàc permeârunt. Obijt Anno 1583.

Fr. SEBASTIANI VRANIENSIS, CLERICI.

VITA, ET GESTA.

RATER SEBASTIANVS VRANIENSIS, Clericus ſanctimoniâ illuſtris fuit. Tanta erat huius adoleſcentis ad omne bonum propenſio, tamq; ardens ad omnes virtutes ſtudium; vt iam à primo Religionis curriculo metam aſſecutus videretur: ita, vt nihil in eo, quod ad virtutem ſpectat, præter maturiorem ætatem, qua virtus aucta ſeneſceret, expetendum eſſet. Vitæ auſteritas, oculorum demiſſio, ſenſuum cuſtodia, membrorum compoſitio, verecundiæ pudor, qui in facie elucebat; morum honeſtas, & facilitas, mentis humilitas, ſemper ad omnia parata obedientia, & quædam modeſti animi venuſtas, quæ ſeſe per omnes illius actus diffundebat, vniuerſos ad ipſius amorem, & admirationem rapiebat: maximè verò apertiſſimus quidam mentis candor, & puritas; quo factum eſt, vt quo tempore immaturus occaſus præcocem hunc nobis religionis fructum intercipiebat, candidula columba ex illius ore euolare viſa fuerit; vt qui columbæ ſimplicitate, & candore vitam exornauerat, eandem ad Cœlum comitem haberet. Obijt Anno 1583.

Fr. LVDOVICI ALETINI, CLERICI, NOVITII.

VITA, ET GESTA.

RATER LVDOVICVS ALETINVS, Hydruntinæ Prouinciæ Clericus, tametſi necdum Seraphicæ militiæ cingulum accepiſſet, perfectumq; in militem euaſiſſet; militum tamen legitimè certantium à Deo coronam meruit. Is Aletiæ Salentinorum, honeſtis parentibus ortus, adhuc adoleſcens iugum Domini, tantâ Diuini ſpiritus affluentiâ in Capucinorum Congregatione ſubeundum ſuſcepit; vt vitæ puritate, ſimplicitate, innocentiâ, ad Angelicum propiùs, quàm ad humanum vitæ genus accederet.

In hac virtutum palęstrâ, cùm Ludouicus ad nonum vsque mensem animum exercuisset; corpus, quod animo impar vehementiores spiritus exercitationes ferre non poterat, ægrâ valetudine premi cœpit: ex quâ tandem cùm in hecticam febrem incidisset, Fratrum familia Medicorum consilio, illum à Religione dimittere, suisq; restituere cogitant: at cùm hoc primùm Ludouico innotuit, is vota omnia ad Deum intendens, eum assiduè deprecabatur, ne à Religione, cui se iam animo saltem deuouerat, alienum esse pateretur; atque eodem tempore pro Maximino socio, qui & ipse probationis annum agebat, Deum rogat; tamq; ardentes ad Deum preces fundit, vt B.P.N. Franciscum sibi præsentem aspicere, atque ab eo audire meruerit, se in Religione diem extremum clausurùm; verùm ante expletum probationis annum vnius mensis spatio intercipiendum. Maximinum verò socium, pro quo Deum rogauerat, ad professionis vota peruenturum; verùm tertio post professionem mense illum sibi comitem habiturum. Ludouicus itaque cùm ad vndecimum vsque probationis mensem æquo virtutum, atque Angelicę vitæ cursu peruenisset; diutini morbi duratione probatus, ad cœlestis vitæ tandem coronam euocatur: cui tertium post mensem, Maximinus Aletinus socius, expresso Religionis voto, quemadmodum B. P. N. Franciscus prædixerat, haud minori virtutum laude associatur, Anno 1584.

FRATER PAVLVS BARCINONESIS FF.^rum CAPVCINORVM CLERICVS.

75

Fr. PAVLI BARCINONENSIS, CLERICI.

VITA, ET GESTA.

RATER PAVLVS BARCINONENSIS, Prouinciæ Cathalauniæ Clericus, Vir Apoſtolicus, ac virtutibus clarus, inter Barcinonenſis vrbis Ciues enumeratus; cùm primum iuuentutis florem attigiſſet, ſæculo cum ſuis concupiſcentijs forti animo contempto, floreſcentem ætatem Deo, ac virtuti in Religione Capucinorum conſecrauit. Mira in hoc Tyrone ad omnium virtutum ſtudia amplexanda cupiditas erat, admirabilisq; ad omnem pietatem, regularisq; obſeruantiæ diſciplinam animi ardor; quo fiebat, vt ad obedientiam, humilitatem, patientiam, altiſſimam rerum paupertatem, vitæ auſteritatem, ſenſuum mortificationem, ac cæteras Euangelicæ perfectionis virtutes ſectandas, tanto ſtudio ferretur, vt quæ longioris temporis diuturnitate ab alijs comparari ſolent, is in ipſo religioſæ vitæ tyrocinio adeptus videretur. Corpus ſuum quotidianis flagellis, ac ieiunijs caſtigabat, durasque illi, ac nudas ad ſomnum tabulas ſternebat. Potiſſimum verò illius ſtudium erat, animum ad diuina transferre, ac cœleſtium rerum meditatione, quæ diuinæ in eo charitatis flammam accenderet, ſaginare: vnde accidit, vt nonnunquam ad ecſtatici raptus delicias, pręſertim in die Cœnæ Domini, ante ſepulchrum orans, euectus fuerit. Hos verò Pauli progreſſus cùm Satan haud ferre poſſet, ab eo mirum in modum viſibiliter infeſtabatur. At intrepidus Tyro Dæmonis conatus paruipendens, familiari flagro, quod ſecum ſemper gerebat, Dæmonem appetens, illum in fugam compellebat. Porrò hinc Paulus Dæmoni tam formidabilis euaſerat, vt iam illum palàm aggredi non auderet. At D. O. M. qui Tyronem ſuum idcirco tot præcocibus victorijs illuſtrauerat, vt celeriùs ad coronam euocaret; haud diuturna ipſius certamina eſſe voluit; neque enim tertium in Religione annum exceſſerat, cùm graui morbo vexari cœpit. Moxque Fratri Cherubino à Neapoli ſocio, velociorem fore corporis ſui depoſitionem ſignificat: ingraueſcente verò morbo, Deo ob innumera ſibi collata beneficia, ac præſertim ob Religioſam vocationem, quam velut ſalutis ſuæ pignus agnoſcebat,

gratias agens. cœlestibus desiderijs æstuans, de Diuinis rebus altissimè cœpit disserere. Quintâ verò die, antequam supremam obiret, cùm Paulus de Christi sanguine, in quem is summâ religione ferebatur, cum Fratre Cherubino à Neapoli colloqueretur; inter hæc verba in mentis excessum rapitur: in quo cum diu immobilis, oculisq; in cœlum defixis permansisset; extemplò è strato surgens, ligneâ Cruce manu arreptâ, exclamare cœpit: Deosculare Crucem hanc, Canis immanis: Deosculare inique. Cumque hæc ardentiori spiritu diceret; vix ab adstantibus teneri poterat, quin in medium prosiliret. At tandem sibi redditus, cùm à Fratribus, quidnam eo ecstasis tempore vidisset, interrogaretur, respondit: Beatissima illa Rosarij Virgo (cui ille deuotissimus erat) tam pulchra ac splendida mihi apparuit, vt suo me aspectu protinùs extra sensus adegerit: etenim præter cœlestem vultus elegantiam, ad quam nulla humana species, aut pulchritudo propiùs accedere potest; eam alba vestis, niue candidior, atque aureum diadema, in capite fulgens, cui speciosissima ex rosis, ac lilijs compacta corona insidebat, tam venustâ varietate dissimilis, vt quemlibet decem rosarum vernantium numerum, lacteum, ac renitens lilium concluderet; ingens præterea lucis splendor, quo tantopere emicabat, vt totum orbem illustrare videretur; tam admirabilem præstabant, vt cum eam mente conspicerem, breuem mihi ad has cœlestis aspectus delicias capiendas animum habere viderer. At verò repentè ex aduerso canis quidam ater, atque horribilis, quem Satanam mox esse agnoui, in me insiliens, guttur dentibus peruadere conabatur. Quapropter vt me à Tartareo illo cane liberarem, Crucem arripui: cuius aspectum cùm is ferre non posset, per fenestram fugâ sibi consuluit. Hæc ille vbi effatus est, morti appropinquans, cùm Deiparæ Virginis rursus sibi apparentis præsentiâ potitus fuisset omnium opinione Cœlo dignus, terrenis rebus valedicit, Anno 1584. Viri huius encomium celebrat Sebastianus Verdeius, ordinis Minorum, qui de Obseruantiâ nuncupatur, Concionator, libello, quem inscripsit: *Instructio ad Officium de S. Cruce rectè persoluendum*, quem Hispano idiomate conscripsit.

In Bononiensi Prouinciâ Fr. Matthæus à Basseio (qui primi Generalis ex sorore nepos fuit) vitâ magnis in virtutibus transactâ, cùm in morte Dæmonum multitudinem in se irruentem expauesceret; geminos è cœlo Capucinos Fratres delapsos cernit, qui impiam turbam fugantes serenum reddunt, viamq; illi ad supernam patriam ostendunt. Obijt anno 1585.

Mediolanensis Prouinciæ monumenta Fr. MATTHIAM ANESINVM, Bergomatem Clericum, plurimâ virtutum laude celebrant. Qui cùm paucos in Religione annos, magnâ cum vitæ innocentiâ, ac puritate transegisset; in ipsâ sui obitus horâ, quæ nocte contigit, germano fratri, qui alterâ in cellâ vigilabat, Solis instar lucidissimus apparet; atque eodem tempore à matre, quæ cum viro in lecto iacebat, quasi stella refulgens, quæ Cœlum versus conscenderet, conspicitur. Obijt Anno 1586.

Vmbriæ Prouincia Fr. IOANNEM AB AMERIA, Clericum, Angelicę puritatis inter alias virtutes potissimùm commendat; ex cuius vultu cùm lucis fulgor in morte emicuisset; post mortem suauissimus ex ipsius corpore, in nitidę suæ puritatis signum, odor emanat. Obijt Anno 1588.

Fr. ARCHANGELVS à MEDIAVILLA, & PETRVS DERTRVSANVS, Cathaloniæ Prouinciæ Clerici Diaconi, cùm in oppido Vallis peste laborantibus suâ operâ, ac ministerio adfuissent, ipsi quoque voluntario charitatis martyrio occubuerunt, Anno 1589.

Fr. SERAPHINI ANTVVERPIENSIS, CLERICI, *VITA, ET GESTA.*

RATER SERAPHINVS ANTWERPIENSIS, Clericus, Angelico spiritu imbutus, cùm purus & innocens ad Religionem accessisset, vitæ innocentiam in Religione tot alijs virtutibus accumulauit; vt omnibus obedientiæ humilitatis, patientiæ, solitudinis, silentij, orationis prodigium esset. Stupebant Fratres tam pręclara virtutum tyrocinia, quæ in iuuene spectabant; maximamq; futurę sanctimoniæ spem animo concipiebant. Neque id frustra: Virginitatis namque donum, quo propiùs ad Angelos accedere videbatur; morum honestas, eloquij suauitas, vitę austeritas, deuotionis feruor, assiduum orationis studium; demùm cœlestis vitę ratio, quâ in primo illo iuuentutis flore pręfulgebat, Seraphicum planè illi animum inesse indicabant. Pręclarum itaque hoc Religionis lilium cùm cœlestem vndique odorem efflaret; necdum è turgentibus gemmis emerserat, cùm illud intempestę necis pruina decoxit: dysenteriæ namque morbo correptus, quem maio-

rem ad corporis castigationem, quoad potuit, celatum tenuit, cùm ad occasum deflueret; antequam ex humanis migraret, in mentis excessum rapitur: ex quo post aliquod temporis spatium sibi restitutus, tam altè cœpit de perfectione, ac virtutibus disserere, vt adstantes Fratres maximam in admirationem raperet: atque inter hæc, Angeli instar, in beatæ æternitatis sinum rapitur. Quod piæ cuidam mulieri, quæ cœca erat, diuinitùs manifestatum fuit: quæ cùm eodem planè tempore, quo Seraphinus Deo animam reddidit, fulgentem quandam Beatorum supplicationem Cœlum versus incedentem, Seraphinumq; inter duos venerabiles Viros postremùm incedentem; denique magnam in Cœlo solemnitatem parari in visu conspexisset, eâ re obstupescens, manè ad Capucinos filiam destinat; vt, si eorum quispiam eâ nocte è viuis migrasset, quamprimùm referat. Illa verò ad Capucinos profecta, cumprimùm Seraphini corpus in Ecclesiâ iacens offendit. Obijt Seraphinus annos natus 22, tertiumq; in Religione annum agens, Anno 1590.

Fr. IOANNIS FRANCISCI ÆSINI, CLERICI.

VITA, ET GESTA.

RATER IOANNES FRANCISCVS ÆSINVS, Clericus, ex nobili Gritiorum familiâ ortus, cùm in sæculo ad iurgia propensus sæpè cum alijs rixaretur; accidit, vt famosi cuiusdam libelli aduersus vrbis Episcopum euulgati, is, tametsi falsò, auctor accusatus, in carcerem coniectus fuerit. Re tamen diligentius examinatâ, cùm is patrati sceleris insons deprehenderetur, liber dimittitur. At is, noxiam sæculi iam libertatem exhorrens, Dei sibi seruitutem eligit, & Capucinorum iugo collum subdit. Vix ille vigesimum ætatis annum attigerat, cùm virtutum palæstram ingressus, certamen vitijs omnibus indicit, membra aspero cilicio premit, & gulæ sensum maiori, quàm cæteris consuetudo est, abstinentiâ coërcet, sextâq; feriâ, omnem sibi cibum subtrahit. Adhæc communi Fratrum flagellatione non contentus, cùm is Horologium excitatorium moderaretur, illud ita componere consueuerat, vt vnâ ante Matutinum Officium hora dissolueretur: quo tempore solus in Ecclesiâ per dimidiæ horæ spatium, asperrimo verbere,

totum corpus conterebat. Hac in virtutum palæstrâ dum fortis Athleta viriliter se exercet; carnemq; cum vitijs domans, animam maximis virtutibus parat; ad maiora, ac præstantiora properantem Anno 1590. mors immatura intercipit, & ad Cœli præmia adhuc pugnantem transmittit. Hanc suo pugili coronam, paulò ante ipsius obitum, diuina vox, ac præsentia confirmauerat: Christus enim illi sub noctis principium apparens, cùm plurima de cœlestis gloriæ præmijs eidem aperuisset; statâ noctis horâ ad eum se rediturum, & cœlesti gloriâ donaturum pollicetur. Id cùm ille Fratribus retulisset; haud cœleste oraculum tempus fefellit: nam præscriptâ noctis horâ, Ioannes Franciscus humana deserens, Cœlestibus associatur.

In Belgicâ Prouinciâ Fr. HIERONYMVS LIRENSIS, Clericus, tantâ vitæ innocentiâ floret, vt sui obitus, die prædicto, summâ cum pietate vitæ cursum absoluerit, Anno 1590.

FRATER IOANNES FRANCISCVS BONONIEN-
SIS FFrum CAPVCINORVM CLERICVS. 16

Fr. IOANNIS FRANCISCI BONONIENSIS, CLERICI.

VITA, ET GESTA.

RATER IOANNES FRANCISCVS BONONIENSIS, Clericus, tam horridam à natiuitate vultus speciem tulit, vt animi ad vitia propensi deformitatem indicans, cùm iram proderet, aspectantes solo aspectu terreret. Ad omnia igitur scelera procliuis, maximis se temporis successu vitiorum maculis labefactauit. At inter tot criminum spinas, aliqua virtutum semina in animo illi integra remanebant: iniurias enim sibi illatas facilè condonabat; aliorum discordias sedulò componebat; eleemosynam petenti nunquam denegabat; quæ sanè haud minima suæ conuersionis radix, & origo fuit. Cùm enim ex Hungariâ rediens, nonnullas Venetijs moras traheret; contigit, vt mulier quædam, quæ puerum in sinu gestabat, quo speciosiorem se nunquam conspexisse meminerat, ab eo eleemosynam peteret: qui pueri illius formam admirans mulieri argenteum ducatum largitur. Postridie verò, cùm eadem mulier cum puero ad eum iterum eleemosynam quærens accessisset; constitit Thadæus, (hoc enim nomen in Baptismo sortitus fuerat) multoq; quàm pridie elegantiorem in puero formam spectans, ab eo lumina auertere non poterat. Quamobrem, vbi mulieri alterum ducatum argenteum tribuit, abeuntem prosequitur, vt illius domicilium agnoscat. At illa, cùm vix paululùm processisset, repentè ex ipsius oculis euanescit. Hanc verò sacram Deiparam cum puero IESV, qui ad meliorem illum vitæ frugem prouocarent, extitisse, multis ille sibi argumentis persuasit. Adhæc, licet tot vitijs immersus, quoslibet tamen veneris dies, ob Dominicæ Passionis memoriam, perpetuo panis, & aquæ ieiunio celebrare consueuerat. Postremò, summo in animo Catholicæ Religionis tuendæ igniculo calescebat. Veruntamen cùm tam exilia hæc virtutum semina essent, vt maioribus vitiorum spinis obruerentur; Thadæi mater, perpetuis in oratione lachrymis, à Deo filij salutem postulabat. Deus autem tantarum lachrymarum filium haud perire voluit. Etenim cùm semel quendam Ordinis S. Dominici Prædicatorem concionantem audiret; qui vel vnam ex tot, qui Concioni intererant,

peccatoris animam à Deo sibi condonari postulabat, secum ita loqui cœpit. Heus Thadæe, audistin'? tuam hic Prædicator animam à Deo exposcit. Quid cunctaris? aut cur tuam ad Deum conuersionem differs? Hoc ipso igitur temporis momento, vitam in meliorem frugem conuertere statuens, generalem scelerum suorum confessionem instituit, arma deponit, solitarius incedit, amicorum consortia fugit; frequens ad Sacramenta accedit; coram Crucifixo adgeniculatus, ad tertiam, & quartam horam orationem producit. Denique tam mira omnibus visa est huius hominis mutatio; vt eam ab Excelsi dexterâ citra dubium profectam agnoscerent. A Satanâ verò in ipsius conuersionis primordio, incontinentiæ tentatus, mulieri, quæ se in ipsius lectum nudam iniecerat, fortiter obsistens, trophæum de castitatis hoste gloriosè reportat. Post aliquod verò tempus, cùm anteactæ vitæ maculas maiori pœnitentiâ delere, sibi in animum duxisset; contigit, vt aliquando de Capucinorum Religione amplectendâ Dei voluntatem exposcens, coram Crucifixo feruentiùs oraret: quo tempore illa Crucifixi imago caput bis inclinans, Thadæum compulit, vt quamprimùm à Generali Ministro Religionis habitum postularet: à quo præter Fratrum omnium expectationem, statim ad Religionis gremium admittitur. Post multas igitur Dæmonis infestationes, Thadæus mutato nomine, sub Ioannis Francisci appellatione, tam cœleste in eâ vitæ genus instituit, vt prioris non solum maculas absterserit; verùm maiori posteriorem gloriâ accumulauerit. Tot namque pœnitentiæ lachrymis, tam mirâ cordis humilitate, ac patientiâ; tanto denique suiipsius despectu, nouum religiosæ vitæ statum auspicatus est, vt ad sacros Ordines promoueri renuens, humiliorem inter perpetuos Clericos vitam duxerit. Nemo illo pauperior, nemo honestior, austerior nemo. Tam rigidus regularis obseruantiæ cultor fuit, vt in eâ seruandâ omnem propè modum excederet. Vnicâ, ac obsoletâ contectus tunicâ, asperrimo hyemis tempore, gelu penè constringebatur. Diuinarum rerum contemplationi sedulò vacans, sæpissimè tùm orans, tùm in Choro psallens; atque alibi, in mentis excessum rapiebatur; in quo tam profundè à seipso abalienatus conspiciebatur, vt nullo strepitu, nullâ membrorum distortione, nullâ denique vi, donec impetus spiritus mitesceret, ad sensus reuocari posset. Veruntamen, si superioris imperium accederet, ac aut Dei, aut Beatissimæ Virginis, aut alterius sancti nomine compellaretur, protinus sibi redditus respondebat. Post hæc in Conuentu Castri Bono-

nienfis, dum in Choro noctu ecftafi correptus effet, Frater quidam in eum impudenter offendens, vi ad folum impellit: is verò, neque Fratris impulfum, neque vim fibi illatam fenfit. Mirandulæ, dum in Choro Horæ Canonicæ decantantur, is palmis ad fydera tenfis, folisq; pedum pollicibus innixus, in exceffum affurgit. Rurfumq; in eodem Conuentu, dum diutiùs folito ecftaticus perfeueraret; purgatoriç illi pœnæ in exceffu demonftrantur. Iterum fub primum noctis crepufculum, in Choro fenfibus excedens, tamdiu in exceffu immobilis perftitit; quoad Matutinç Horæ pulfarentur. Mirandulç Principiffa, Ioanne Francifco aliquando præfente, citharam pulfabat: cuius fimul atque is harmoniam percipit, protinus à fenfibus aberrat: quo tempore cùm diurnarum Horarum codicem apertâ, atque extensâ manu geftaret; haud tamen is è manu excidit: fed perinde, ac fi palmæ infixus effet, ei ftabilis adhęret. Id ei quoque fæpiùs aliàs contigit. His adde, quod in Presbyterio orans, à Magdalenâ, & Clarâ, tertij Ordinis Sororibus, Mutili cubito altiùs à folo eleuatus confpicitur. Hinc illi tam familiaris ecftafis euafit; vt cùm eam fub ipforum fæcularium hominum oculis pateretur, etiam Fratribus nonnunquam molefta effet. Obitum fuum prędicens fubobfcurè, ecftafis fuæ Dei donum probat. Prophetico fpiritu illuftratus, pleraque eorum, quæ futura erant, vel intimos animi motus, & cogitationes perfcrutabatur. Denique cùm breui fe hinc migraturum intelligeret, Barbaram Mirandulç Principiffæ honorariam famulam, his aliquando verbis compellat: Mihi, ô Barbara, quamprimùm longum iter aufpicandum eft: an non te mihi comitem iunges, vt vnâ iter hoc conficiamus? At illa, cùm hæc haud malè de vitæ curriculo conficiendo, verba intelligeret; quędam inter labia muffabat; cùm eidem Francifcus: Quid muffas, Barbara? ita planè erit: fimul pergamus. Quàm verò id ad amuffim contigerit, vtriufque vitę occafus, qui eadem die accidit, non obfcurè comprobauit. Pleraque alia futura, & occulta reuelâffe, certo teftimonio confirmatum fuit, quæ hic breuitatis ftudio prętereo. His quædam tantùm miracula, ab eo in Dei virtute patrata, accedant. Cœciliam quandam, Francifci Sentonij filiam, oculi ita argemate laborantem, vt fe illius vfu breui deftituendam maximè extimefceret, fuâ oratione, in ipfo temporis momento, integrę incolumitati reftituit. Marthæ tertij Ordinis S. P. Francifci fororis bombycinum agmen, velut fame enecatum, poft biduum, nondum frondeâ fartum faginâ, Francifci oratione,

ramos conſcendit, ac membranaceo folliculo confićto, bombycea circùm ſtamina orditur. Poſtremò, Eliſabethæ Pepolæ, illuſtris mulieris famulum, ſubſtillo affectum, eoq; grauiſſimè cruciatum, Crucis ſigno adhibito, mox illum à dolore liberat. His igitur Vir Sanctus à Deo donis abundè cumulatus, cùm vitam ad canos vſque ſummâ cum virtutum laude traduxiſſet, in Mirandulæ Conuentu, extremo morbo correptus, patientiâ, & ſanctimoniâ clarus ad Dominum migrat, Anno 1594. ac poſt mortem nonnullis à Deo miraculis illuſtratur. Paulus enim ab Argentà, ex noſtris Concionator, graui odontalgiâ oppreſſus, cùm ipſius dente molares ſibi dentes attigiſſet, confeſtim pulſo dolore conualuit. Rurſus, cum pedum dolore vexaretur, cannabaceo eiuſdem cingulo ijs adhibito, curatur. Denique, poſt aliquot ipſius ſepulturæ menſes, ipſius corpus tam molle, ac tractabile, nulloq; prauo odore imbutum repertum fuit; vt ſoporantis potius, quam demortui ſpeciem referret.

Fr. ANGELICVS à Caſtro Veterano, Panormitanæ Prouinciæ Clericus, cùm ſeptem in Nouitiatu menſes, tantâ vitæ innocentiâ, mentis puritate, morum excellentiâ, ac virtutum ſplendore exegiſſet, vt ipſi Magiſtro maximæ admirationi eſſet; ante mortem in mentis exceſſum raptus, diſtrictam rerum omnium, quæ in Dei iudicio fit, diſcuſſionem conſpiciens, eam poſt exceſſum enarrat. Poſt hæc animam exhalans, in ſplendoris flammæ modum, rectà cœlum conſcendere cernitur, Anno 1594.

Lucaniæ Prouinciam Fr. DAMASCENVS à Riuello, Clericus, ſuis virtutibus illuſtrat: qui cùm vitam magno cum virtutum ſplendore in Religione duxiſſet, ſplendida quoque in ipſius morte lumina è Cœlo delapſa cernuntur, Anno 1594.

Fr. CLE-

Fr. CLEMENTIS PANORMITANI, CLERICI.

VITA, ET GESTA.

FRATER CLEMENS PANORMITANVS, Panormitanæ Prouinciæ Clericus, vix ex vaginâ erumpens, tantâ virtutum fragrantiâ in domo Dei olere cœpit; vt cùm adolescente etiamnum ætate, vitæ innocentiâ, morum præstantiâ, virginitatis candore, obedientiâ, humilitate, patientiâ, suiipsius contemptu, orationis studio, omni tandem virtute excelleret; inde maximam omnium animis futuræ sanctimoniç spem insculptam relinqueret. Veruntamen, cùm septimo post Professionem editam mense, Nari in supremum morbum incidisset, anteactæ vitæ curriculum, tantâ cum virtute peractum Deus ita illustrare voluit; vt cùm eodem tempore Grasta Baronissa, quæ plurimâ in eâ vrbe virtute florebat, in lecto ægrotaret, eidem Clemens per nuncium obitum, obitus horam, & post celerem mortem gloriam, quam post aliquas purgatorias pœnas consecutura erat, ad amussim prędixerit. Alteri quoque mulieri Narensi Tertiarię, quæ Francisca appellabatur, vitæ occasum, eodem anno futurum, prędixit. Demum præscriptâ sibi quoq; mortis horâ, quæ post Baronissę obitum, in eiusdem noctis aurorâ, futura erat, Fratribus pręsignificatâ; quo tempore Baronissę anima è corpore migrat, ita adstantes affatur: En iam Baronissę anima in cœlum conscendit: modicâ enim Purgatorij pœnâ toleratâ, eam B. P. Franciscus celeriùs in cœlum extulit. Paucis post hæc elapsis horis, cùm aurorâ appropinquante, iam ad vitæ occasum accederet, sensibus excedens, ad cœlestia contemplanda ab Angelo effertur; tùm placidè in Domino obdormiuit, Anno 1595.

Fr. CLEMENS PLACENTINVS, Clericus, in Bononiensi Prouinciâ, haud minori virtutum luce emicat; qui cùm in Placentinâ Vrbe, nobili Rusticorum genere ortus esset, maiori virtutis nobilitate in Religione præfulsit: Dum enim Christi Domini probra, ignominias, atque illatas contumelias assiduè in animo versat; tanto in eas studio, & cupiditate ferri cœpit; vt sæpè, quo ab alijs despici, derideri, ac ludibrio haberi posset, occasiones captaret. Hinc, cùm

& perfecta mentis humilitas, & patientia, & suiipsius odium, ex quo cæteræ virtutes exordium sumunt, in eum proficiscerentur: tùm maximè feruens quædam in eo charitas ardebat; quæ cùm ad illum ad sedulum orationis studium pelleret, ad maiora illius animum, proculdubio indies virtutum incrementa parabat. Verùm, cùm necdum octauo in Religione anno peracto, in Conuentu Ferrariæ morbo correptus fuisset breui consumptus, expleuit tempora multa, plurimâq; virtute senem, dum IESVM CHRISTVM sibi in morte occurrentem lætus cernit, in ipsius sinum animam fundit; octauoq; circiter ab ipsius sepulturâ anno, inter sepulchri aquas, incorruptus conspicitur. Obijt Anno 1597.

In Consentinâ Prouincia Fr. IOANNES BAPTISTA à Bisciniano, Clericus, genere, & virtute illustris celebratur: cui magno sanguinis vomitu in itinere correpto, cùm Angelus, sub elegantissimi iuuenis formâ, equum, quoad Monasterium veheretur, ministrâsset, vitam propemodum Angelicam, Aciri, fine haud dissimili concludit, Anno 1598.

Fr. FRANCISCI NARENSIS, CLERICI, VITA, ET GESTA.

FRATER FRANCISCVS NARENSIS, Clericus, tantâ in Beatissimam Virginem deuotione efferbuit, vt cùm de eâ aliquid sibi narrari audiret, præ amoris æstu, animo quodammodò liquefieri videretur. Huic tam ardenti in Beatissimam Virginem pietati, cùm virginitatis, & reliquarum virtutum, quibus omni studio trium annorum spatio insudauerat, cumulus accederet; vberius à Beatissima Virgine præmium accipit; extremo enim morbo correptus, triduo, antequam è vitâ excederet, Beatissimam Virginem albâ vêste indutam, Regioq; duodecim stellarum diademate coronatam, quam multa Virginum agmina sequebantur, ad se venientem cernens; Fratres, qui lecto adstabant, mox admonet; vt inclytam Cœlorum Reginam, ac Dei Matrem magnâ reuerentiâ excipiant: cumq; sæpiùs in triduo appareret, atque ita cum eo familiariter conuersaretur, vt pleraque eum etiam Cœlestia doceret; tandem sui, ac duorum Fratrum obitus horâ prænunciatâ, eadem ipse,

atque alij quoque sua morti tributa persoluunt. Obijt igitur Franciscus, Anno 1599.

In Genuensi Prouinciâ, Fr. IOANNES MARIA Genuensis, Clericus, miræ obedientiæ, ac innocentiæ Vir; qui Taurini peste laborans, antequam è vitâ migraret, candida in ipsius fenestrâ columba conspicitur; quæ tam diu ibi immobilis ita perstitit, donec is animam efflaret. Anno 1599.

Ex eâdem Prouinciâ accedit Fr. MICHAEL ANGELVS Genuensis, ex nobili Nigrorum familiâ, Nouitius Clericus; qui vsque adeo in Beatissimæ Virginis amorem exarsit, vt eam, etiamnum in paternâ domo existens, sibi aureo annulo desponsauerit. Post hæc à Domino ad Religionis gremium vocatus, Barulo Genuam profectus, inter Nouitios asscribitur, & in Corsicam mittitur: vbi post vndetrigesimum probationis diem, pietate, & vitæ innocentiâ clarus, ad Dominum migrat. Anno 1599.

In Panormitano Conuentu, cùm multorum Fratrum corpora, quæ diu in antiquo sepulchro iacuerant, in nouum translata fuissent; quinquagintaquinq; Fratrum corpora integra reperta fuêre; atque inter ea cuiusdam Seraphini Panormitani, Clerici, qui 32. abhinc anno obierat, corpus vultu ita rubicundo, ac flauis capillis, perinde ac si viuum esset, reperitur. Anno 1599.

Alterius quoque AVGVSTINI Tyracenіensis, qui trigesimo ante anno diem extremum clauserat, carnem ita incorruptam, ac solidam experiuntur; vt nec ab eo capitis, nec barbæ pilos, nisi violenter, auellere valerent.

Fr. FRANCISCVS à Molliario, Clericus Picentis Prouinciæ, tantâ præsertim erga infirmos charitate præditus fuit; vt dum Fratris cuiusdam vlcus, ex quo sanies copiosa fluebat, abstergeret; illud osculo petens, confestim sanauerit; tantæq; austeritatis extitit, vt post mortem aspero cilicio contectus apparuerit. Obijt 1601.

Hydruntina Prouincia Fr. PETRVM à Martinâ, Clericum, magnum virtute celebrat; qui vitæ austeritate, abstinentiâ, carnis, ac sensuum mortificatione, patientiâ, & præsertim humilitate ita insignis fuit; vt cùm se Sacerdotis dignitate indignum iudicaret, ab eâ spontè abstinuerit: duos Diabolico fascino illigatos Coniuges oratione, & sacri Agni cerei virtute soluit; ac demum Massafræ magnâ cum virtutum laude supremum Deo spiritum reddidit, Anno 1601.

Fr. BASILIVS Genuensis, Clericus Genuensis Prouinciæ, tam insigni vitæ innocentiâ præditus fuit, vt cùm vix Religionis votis

solemni ritu nuncupatis, in supremum morbum incidisset, Beatarum Virginum Chorus eidem apparens, post consolationis verba, suum illi obitus diem indicauerit: atque hoc pacto, qui purus, & Virgo ad Religionem accellerat, virginum Choro copulandus, prçscriptâ die è vitâ emersit, Anno 1603.

Fr. FRANCISCVS Rhegiensis, Gallo-Ligur, Clericus in S. Ludouici Prouinciâ, cum Equitum S. Ioannis Hierosolymitani numero adscribendus esset, S. P. N. Francisci, & B. Antonij Olysiponensis visione, ad Capucinorum Ordinem prouocatur: in quo obedientiâ, humilitate, patientiâ, vitæ innocentiâ, & prçclaris omnibus virtutibus fulgens, amplioris adhuc profectus spem immaturo vitæ occasu intercepit: eadem verò sui obitus horâ, Dominico cuidam sæculari viro, suo olim condiscipulo, iucundus, ac festiuus apparet; quo factum est, vt & is ad Capucinorum Ordinem transierit. Obijt 1604.

Fr. IOSEPHVS Valentinus, Clericus, virginitatem, quam inter sæculi pericula illibatam seruauerat, integram, ac perpetuam ad obitum vsque perduxit. Vir perpetuæ orationis fuit; in quâ sæpe ecstases, & raptus passus, nonnunquam toto corpore in sublime elatus cernitur; finemq; vitæ consimilem sortitus, Olberiæ mortales exuuias deponit, Anno 1605.

Fr. ÆGIDIVS Mediolanensis, Clericus, plurimæ in Mediolanensi Prouincia, innocentiæ, & orationis commendatur; in quâ plerumq; ecstases passus, vitæ occasum, quem sibi prędixerat, magnâ virtutum laude illustrauit, Anno 1607.

In Cathaloniæ Prouincia Fr. IOANNES à Pressanâ, Clericus, tantâ honestate, puritate, ac mentis innocentiâ, vitam in Religione duxit; vt angelicam vitę rationem æmulari videretur. Quo factum est, vt in ipsius obitu Angelorum cantus auditi fuerint, Anno 1607.

In eadem Prouincia Fr. BONAVENTVRA Barcinonensis, Clericus, obedientiæ virtute ita insignis fuit, vt non semel pedes in ardentes prunas illæsus intulerit. Humilitate, patientia, charitate, oratione, ac cæteris virtutibus diues, cùm ad vitę finem peruenisset, obitus sui die pręnunciato, hinc purus emigrat, Anno 1609.

Fr. ANGELI VALENTINI, CLERICI

VITA, ET GESTA.

RATER ANGELVS VALENTINVS, Clericus, flos multarum virtutum odore fragrans, quò breuior ei vitæ, ac Religionis cursus, eò copiosior, ac cumulatior virtus fuit. Cùm enim in ipso iuuentutis flore, pretioso virginitatis thesauro locuples, plurimâque tum pietatis, tum innocentiæ, tum morum honestatis suppellectile comparatâ, ad Religionem accessisset, adeo breui tempore in eâ sibi virtutum opes auxit; vt facilè percipi posset, breuem eum annorum ætatem coaceruatę virtutis vsurâ compensare. Obijt hic nomine,& re Angelus in Conuentu Valentiæ; vixq; illius anima è corpore soluta, matri intempestâ nocte, gloriosâ, ac Cœlesti luce coruscans apparet. Nonnullis post Angeli obitum diebus, cùm ipsius Pater, Vir multâ pietate pręditus, extremo cum morte agone conflictaretur; Beata Virgo simul cum Angelo filio, ægrotanti apparet,eundem ad Cœlestia præmia alliciens. Post verò Patris obitum, cùm filius eius iunior Garrides, matre inuitâ, ac reluctante, vxorem duxisset; ob idq; à matre domo eiectus, matris imperium, ac reuerentiam contemneret; graui, ac insanabili à Deo morbo mulctatur. Cuius dum partes Theodora soror aduersus matrem tuetur, nocte intempestâ somno vacans, capitis comam sibi vehementiùs extorqueri sensit: quæ dolore expergefacta, Angeli vocem sibi dicentem audit: Theodora, Theodora, quid in animo versas? Tunè praua fratris vestigia sequi tibi in animum inducis? Scito, Fratrem nostrum ob indignum facinus æternæ gehennæ ignibus à Deo mancipandum fuisse, nisi mea, ac Patris suffragia, Dei in eum iram placâssent. Idcircò hoc tam graui morbo à Deo castigatus resipiscat: quod si id egerit, maturè ab eo liberabitur. Atque his dictis abscessit. Post hæc,cùm eadem Theodora in superiori domus cubiculo circa meridiem nonnihil operis ageret, cuiusdam vocem percipit, se proprio nomine appellantem: Theodora. Cui illa, quisnam ille sit, respondet. At vox iterùm vehementius inclamans: Theodora, Theodora, eam, vt statim egrediatur, compellit. Quæ vt Angeli fratris vocem esse agnouit, statim egreditur. Vix autem

paruo post ipsius egressum tempore elapso, cubiculi tectum corruit: ex quo fratrem sibi è cœlo patrocinatum fuisse intelligens, eidem pro beneficio gratias reddit. Obijt verò Vir Dei Anno 1609.

Fr. IOANNES à Versuchio, Clericus Bononiensis Prouinciæ, patientiæ, honestatis, atque omnium virtutum laude ornatissimus, maturiùs à Deo ad cœli præmia vocatur; atque eâdem sui obitus horâ, Claræ sorori, tertij Ordinis Moniali, lætus, ac festiuus apparens, eam, ob nonnullas, quas patiebatur, molestias, mœstam consolatur. Obijt Anno 1611.

Fr. ALEXII A VIGLEBANO, LAICI

VITA, ET GESTA.

RATER ALEXIVS à VIGLEBANO, Vir plurimâ virtute, ac sanctimonia illustris, in humili Laicorum statu, Domino deseruiens, integerrimo paupertatis cultu, quam sibi ad arctissimam necessitatem contraxerat, diuinarum sibi rerum cumulum auxit. Singularis abstinentiæ exempla posteris relinquens, se orationis, ac deuotionis spiritum eousque ignorâsse affirmabat, quoad gulæ appetitum sibi coërcendum proposuisset, sensusq; ab omnibus corporis oblectationibus subduxisset. Hinc in seipsum rigidus, Euangelico odio tàm seuerè proprium corpus prosequebatur; vt nullas non modò illi voluptates indulgeret, verùm etiam improbis laboribus fatigaret, flagellis tereret, vigilijs extenuaret, ac varijs carnis macerationibus conficeret. Tantâ erga omnes, ac præsertim ægrotos, charitate flagrabat, vt omnibus, velut Angelis Dei obsequendum; infirmos verò, tanquam Christum Dominum totâ animi pietate curandos suscipiendosq; doceret. Humilitatis autem & obedientiæ virtutes ita coluit; vt cum vtrâque præcelleret, quænam in eo clarius emicaret, facilè dignosci non posset. Ad orationis cùm primùm se studium contulit, nullâ in eo suauitate ac gustu fruens; semel in ipsâ sacrâ Dominici Natalis nocte, in quâ Deus cum filio omnia nobis donare paratus est, profusis lachrymis, quibus & totius corporis flagellationem adiungebat, orationis, & compunctionis suauitatem postulat; quam hoc ipso tempore à Deo tam affluenter accepit; vt sæpe vsque ad sextam, ac

ſeptimam horam deinceps in oratione defixus perſtaret. Ante Matutinas horas ſurgens, diu etiam his peractis, in oratione perſeuerans, longas in eâ vigilias ducebat: tantopereq; rerum diuinarum ſtudio affici cœpit, vt ab ijs diuelli vix poſſe videretur: vniuerſis Miſſarum Sacrificijs deuotiſſimè intererat; quotidie Chriſti Domini corpore ſaginabatur: ex quo, eximia in ipſius animo erga Sacroſanctum illud diuini amoris Sacramentum, religio aſſurgebat. Hominum ac Fratrum, quoad fieri poterat, colloquia fugiens, ad ſolitudines, orationis amicas, lubentius ſecedebat. His tametſi animi virtutibus ſedulo, ac indefeſſo labore Alexius totus inſiſteret; imprudens tamen, minùs eâ charitate præditus erat, quâ aliorum infirmitatem & imbecillitatem ferret: quo fiebat; vt & ad alios iudicandos pronior, & ad corripiendos acrior, ac ſeuerior eſſe ſoleret, Ab hoc itaque animi morbo cùm Alexium D. O. M. curare vellet, tempus opportunum expectat, quo is Epiphaniæ ieiunium, cuius iam inſtabat exordium, auſterius ſolitò aggredi cogitat; Semel igitur, cùm ardentiores ad Deum preces funderet, quibus de ſalutis ſuæ ſtatu ab eo certior fieri poſtulabat, Dominum IESVM indignatione plenum ſtantem videt, qui duris his illum verbis increpat: Tune, Alexi, inter ſeruos meos recenſeri poſtulas, qui, quod meum eſt, tibi vſurpas? cæteros iudicas, ſi quando minùs auſterè viuant, atq; alia corporis ſolatia ſibi indulgeant? Qui ſpiritu infirmos; haud eâ, quâ decet charitatis lege, ſuſcipis, neq; eorum imbecillitatem ſuſtines? Qui tandem acriorem te cenſorem præſtas, quos orationi minùs inſiſtere, vel in eâ remiſſius ſe habere tecum iudicas, quorum orationes fortè mihi longè tuis gratiores ſunt? Tu ergo, ſi inter ſeruos meos adnumerari optas, ſatage, vt ab his omni ſtudio caueas, ne tibi aliquando grauius iraſcar. Atque his ſtatim dictis abſceſſit. Alexius verò, & Domini indignatione, & proprio crimine, quod hactenus ignorauerat, perterritus; tot lachrymis, tantâq; mentis humiliatione, per totum illud Quadrageſimale tempus culpam eluit; vt cunctorum ſeſe fratrum pedibus ſubſterneret; nullis tandem apud Deum lachrymis parceret, quibus delictum abſtergeret. Denique tam perfecta ipſius pœnitentia fuit; vt ſub huius ieiunij finem, eundem Dominum ſereno vultu ſibi apparentem conſpexerit, atque ita placatum acceperit; vt poſt conſolationis verba, quibus & ipſius apud alios humilitatem velut ſibi gratiſſimam commendauit, & ad bonorum operum perſeuerantiam eum excitauit, illi tandem ſalutis certitudinem promiſerit. Conſenuerat tandem Vir ſanctus,

illuſtriorisq́; vitæ curſus, tot præclaris virtutibus conſummatus, ad iuſtitiæ coronam vocabatur, cùm Bergomi extremo languore corripitur: quo tempore, poſtquam iunioribus perfectioris vitæ documenta reliquiſſet, animæq́; domicilio pœnitentiæ ſcopis mundato, & ad Domini aduentum Sacroſancto Euchariſtiæ Sacramento, atque ardentioribus cœleſtis patriæ deſiderijs præparato, ad vitæ occaſum properaret; nonnullas ſibi in cella rogat faces accendi. Cuius rei cùm ab eo cauſa quæreretur: Quamprimùm, inquit, huc Beatiſſima Deipara, ac S. Ioſephus acceſſuri ſunt, quos digna veneratione proſequi oportet. Vix hæc effatus fuerat, cùm extemplò clamare cœpit: En cœlorum Regina, ac S. Ioſephus adſunt. Aſſurgite, fratres, genuflectite, ac dignis illos honoribus excipite. Hæc vbi in ſtrato aſſurgens deuotiſſimè protulit, iterum caput in puluinum inclinans Anno 1581. atque ipſâ die, quæ S. Ioſepho ſacra erat, & quem per totum vitæ curriculum multâ ſemper veneratione proſecutus fuerat, extremum Deo ſpiritum reddidit.

Fr. BONAVENTVRÆ VERONENSIS

LAICI GVARDIANI

VITA, ET GESTA.

FRATER BONAVENTVRA VERONENSIS Laicus, Vir regulari obſeruantiâ, & ſanctimoniâ clarus, cùm in Venetâ Prouinciâ Capucinorum militiæ nomina dediſſet; præclara in eâ pudicitiæ omnibus exempla reliquit. Hic enim Venetijs ſtipis collectorem agens, quandoquidem vultus elegantiâ, & corporis pulchritudine, nec non morum venuſtate præcellebat, à mulieribus ſæpè incontinentiæ tentatus, tam ſtrenuè contra domeſticum hoſtem pugnauit; vt inde non aſpernandum morbum contraxerit: blandum tamen hoſtem magis fugiendo, quam colluctando deuincere ſperans, è Veneta Prouinciâ in Picentem tranſmigrat, vbi carnem quotidiano labore fatigans, panis, & aquæ ieiunijs vt plurimùm extenuat; aſperioribus flagellis cædit; tamq́; dirè exagitat, vt nullam prorſus ei requiem aut ſolatium indulgeat. Æſtiuo tempore, tametſi laboribus defatigatum, ardentiſſima eum ſitis inuaderet, haud tamen vel aquæ frigidæ calicem vnquam ſibi indulgendum voluit; & cùm inter brumales glacies cuncta frigore rigerent,

rent, vix vnquam prӕterquam improbo labore, membra calefacere consueuerat. Somnus breuis, longas illi noctu vigilias ministrabat: cùm enim ante Matutinas horas surgeret, post illas à somno abstinens, ea omnia horarum spatia, quӕ vsque ad diei ortum interfluunt, orationi, ac rerum diuinarum contemplationi dare solitus erat: quam copiosӕ semper lachrymę aspergebant: cum autem nullum vnquam tempus illi absque oratione esset, assiduo hoc orationis studio Dęmon pertӕsus, varias illi ob id molestias inferebat, quas Vir patiens cùm ӕquo animo fert, haud vulgares de hoste triumphos reportat. Altissimam paupertatem zelans, ne pannis Fratrum comparandis pecunia insumeretur, pannos, qui totius Prouincię fratribus satis essent, texebat; Id verò quàm diuinӕ Maiestati gratum fuerit, Dominus eidem aliquando oranti apparens, ac cum eo familiariter colloquens, declarauit: quo in colloquio tam multa eum de Euangelicâ Minorum paupertate docuit; vt vir Dei post hӕc nihil ardentiùs, quàm paupertatem quęreret. Humilitatem verò paupertatis amicam vsque adeò coluit, vt vilissima quӕque domus officia, etiam cum Guardiani officio fungeretur (quo in munere tametsi Laicus, ob singularem animi prudentiam, sӕpenumero versatus fuit) iucundissimè pręstabat. Denique cùm omnium in seipso virtutum formam prӕseferret, gratissimum Deo, Angelis & hominibus, suӕ vitӕ innocentiâ, morum integritate, obedientiâ, simplicitate, charitatis ardore, & perfectâ regularis obseruantiӕ normâ spectaculum preberet, Angeli sui custodis haud rarò visione, ac colloquio potitur; à quo inter cętera cœlestis vitӕ documenta, cùm perfectam regulӕ obseruantiam didicisset, ab eodem ӕternӕ tandem salutis certior redditur. Cùm autem nonnullis ante obitum annis, grauissimo ac molestissimo morbo, qui illi ab Angelo prędictus fuerat, probatus fuisset, stranguriâ laborare cœpit, cuius morbi acerbitatem, cùm diu patientissimè tulisset, hoc probationis igne expurgatus, Loris ad immortalis vitӕ coronam peruenit, Anno 1581.

***

FRATER VITVS HYRMINIENSIS FRATRVM CAPVCINORVM
LAICVS

quo familiariter vtebatur, auxiliarem ſibi ſocium adſciuiſſet, ab eo in popinâ ad columnam alligari, noctuque tamdiu funiculis cædi, ac verberibus contundi voluit, quoad is gemitus aliquot ederet: quos Matthæus præſentiens: Num, inquit, Vite, ob verberum dolorem gemis? Cui Vitus: Quid de gemitu, Matthæe, interrogas? ait. Non Vitus, ſed hoſtis gemit. Tu opus tuum viriliter proſequere: nec te fallacis hoſtis gemitus ad commiſerationem moueant. Inter hæc tam profunda, ac perfecta in eo mentis humilitas elucebat, vt non ſolum ipſos honores, & gloriam contemneret, verùm probra & ignominias vltrò ſibi propter Chriſtum accerſeret. Etenim Tyraceni in Glorioſiſſimæ Deiparæ Aſſumptionis ſolemnitate, nudus ſolis ſibi fœmoralibus, relictis, in maximâ populi frequentiâ ante Eccleſiæ fores deambulare cœpit, vt tanquam delirus, ac mente captus haberetur; cùm autem ob id durius à Guardiano his inter alia verbis increparetur: Heu infelix! quâ te nunc pœnitentiâ proſequar? Confeſtim Vitus: Dignâ ſane, Pater, ſi me eo planè modò, quo me nunc in Conuentum recepi, eo redire iuſſeris. Quâ ex voce Guardiano, ac cæteris perſpectum fuit, id non leuitate animi, ſed ſummâ virtute, atque Euangelico, quo in ſeipſum ardebat, odio, ab eo patratum fuiſſe. Spineam quoque coronam, dumis acutiſſimis obſitam, in cellâ repoſitam habebat, quam ſæpe, vt Saluatori languorem pro languoribus viciſſim rependeret, capiti impoſitam, & compreſſam ſecretò geſtabat; Cùm verò quadam die Fratres omnes honeſtæ animi recreationi vacarent, ſolusq; cum Euſebio popinæ præfecto domi relictus eſſet, ita Euſebium affatus: Euſebi, vides cæteros Fratres varia ſibi ſolatia eligere, nùm & nobis noſtra ſolatia non erunt? Haud ſane: quapropter ſi mecum ſentis, ego mihi meum, tu tuum tibi, quod magis vnumquemque delectat, animi ſolatium eligamus. Annuente Euſebio, Vitus ait: Prior ego ſupinus proſternar; tu verò bis, terque ſuper os vultum, ceruicemque pedibus gradiens, meque conculcans: Religionis dedecus, ac ignominiam appellabis. Cui mox Euſebius: ſi id à me tibi præſtari optas, tu humeris nudatum egregiè tuâ manu flagellans, me ſeruum nequam, contumacem, pluribuſque plagis dignum nuncupes, neceſſe eſt. Hæc dùm vterque præſtitiſſet, qualia horum virorum ſolatia eſſent, perſpectum eſſe poteſt. Tam arctâ quoque ſilentij lege, Vitus, ſeipſum obſtringebat; vt per triennij ſpatium, lapillum, linguæ cenſorem, ac pædagogum in ore

geſta-

gestaret, Areopagitaq; taciturnior deinceps solitaria duntaxat loca, silentio amica quæreret. Vt autem mentis puritatem perfectius sibi acquireret, quanquam illi familiare esset, à mulierum sibi colloquio, aspectuq; cauere: aliquando tamen id sibi animo præstituit, per triennium nullius, neque hominis, neque mulieris vultum prorsus intueri: quod cum reipsâ præstitisset, Deo nihilominus ad exercitium permittente, in eo tam ardens libidinis flamma à Dæmone excitata fuit; vt cùm eam, Vir Dei, nullo ieiunio, nullâ corporis castigatione, nullâq; orationis vi restinguere posset, habitum exutus, nudum se, asperrimo hyemis tempore, sub gelido aëre, in profundam aquæ foueam, penè gelu constrictam, immittens, non victus, sed victor, illustre de Dæmone, ac domestico hoste trophæum reuexerit. Frater itaque Humilis Abulensis, Sacerdos, qui multorum annorum spatio, Vito à Confessionibus fuit, quique illius vitam, & conuersationem accuratissimè obseruauit, atque alij ex Fratribus complures, id sub iureiurando affirmarunt, Vitum ita omnium virtutum genere ornatissimum extitisse, vt in eo quid homines carperent, aut reprehenderent, prorsus non haberent: quid verò laudarent, aut imitarentur; abundè conspicerent. Porrò, inter alia virtutum genera, quibus is præcellere videbatur, quatuor potissimùm referuntur. Primum, simplex quidam oculus, quo cuncta, non nisi meliori sententiâ iudicabat. Secundum, honestissima corporis compositio, ac morum disciplina; vnde cum triennio nullius vnquam Fratris vultum, lege sibi constitutâ, contemplatus fuisset, eo expleto, aliquando Ecclesiam ingressus, Dei vocem in animo sibi loquentem audire visus est: Vite, quandoquidem propter mé hominum aspectum subtraxisti, æquum est, vt deinceps meo aspectu fruaris. Quo ex tempore cœlestes animo cogitationes experiri cœpit. Denique illud singulare ipsius honestatis argumentum fuit, quod cùm decem & septem annos cum Imarâ Ruffâ, Hybliensium Principissâ, familiariter conuersatus esset, nunquam se illius vultum conspexisse; neque eam ex facie, sed ex verborum tantùm sono agnouisse, Fratri cuidam familiari fassus fuerit. Tertium præstantissima mentis obedientia, quam D. O. M. illustri facto commendare voluit, vt quantopere eâ præcelleret, agnosceretur. Quo tempore Tartarici Conuentus ædificabatur, contigit, vt lectio in mensâ legeretur, in quâ de cuiusdam Monachi obedientiâ agebatur, qui cùm ex Abbatis præcepto vas olearium è fenestrâ proiecisset, in perfectæ obedientiæ testimonium, nec vas confractum, nec oleum effusum fuit:

Guar-

Guardianus verò, vt Viti obedientiam probaret, eo audito miraculo, protinùs ad Vitum: Quid, Vite, (inquit) num si hoc ipsum tibi præciperem, huius obedientię meritum assequerêre? Cui Vitus: Ego quidem (inquit) iussa absque cunctatione prętarem: Deus autem potens est, & vas, & oleum, sicut olim, ita & nunc integrum seruare. Age igitur (ait Guardianus) lecythum oleo plenum è fenestrâ proijce, vt qualis tua obedientia sit, nobis innotescat. Mox Vitus acceptum lecythum è fenestrâ præcipitem dat: qui cùm ex alto emissus in saxa impegisset, nihil tamen ab his læsus, ac ne guttâ quidem olei effusâ, integer à Fratribus reponitur. Quartum denique, iugis, ac indefessa oratio, ac pene perpetuus in Deum ascensus erat, cui Vitus inter prima illa sui tyrocinij exordia vacare cupiens, cùm grauiori vt plurimùm somnò impediretur, vt tandem victor euaderet, venas vtriusque brachij pulsatiles tenui funiculo sibi obstringere solebat; vt quem rerum cœlestium amor, indefessaq; animi vigilantia superare non poterat, saltem dolor effugaret. Ex omnibus Orbis creaturis, velut ex flosculis, Vir Dei, apis instar, Dei laudes colligere solitus erat: atque adeo in hac rerum consideratione mente excedebat, vt plerumque popinæ ministerio incumbens, ardentes ipsas prunas manu caperet, atque igni circumfusos Fratres ad diuinas laudes prouocans, diceret: Cernite, Fratres, quàm pulchrum, quàm splendidum, quamq; vtile elementum nobis maxima Dei clementia protulit? cumque diutiùs prunas manibus gestaret, haud tamen ab his vllum vel damnum, vel ignis adustionem patiebatur. Tam etiam ardenter, ac tanto spiritus impetu in Deum, vt plurimùm, orando ferebatur, vt non solùm in frequentes mentis excessus raperetur; sed toto corpore in aëra sępè efferri contingeret. Frater enim Franciscus à Calatanissetâ, Vitum aliquando in cellæ angulo orantem, cœlesti luce circumfusum, & ad cellę vsque tectum corpore sublevatum cernit, idq; sequenti nocte secundò conspicit. Rursùs in Conuentu Tyraceni, Fratres aduenæ, qui à Vito nonnulla, quæ sui muneris erant, postulatum accesserant, luminibus in cœlum arrectis, ac toto corpore humo altiùs subleuatum vident, ac in eodem Conuentu, ipso sacrę Pentecostes die, mens illius humana transcendens, in Deum tota absorpta: corpus etiam in sublime elatum, tam fulgenti vndique luce rutilare cœpit, vt non humanam, aut mortalem, sed cœlestem prorsus, ac immortalem formam indueret. In Panormitano verò Conuentu, aperto Viri sancti cellę ostio, Vitum in aëra vsque ad lacunar elatum, clarissimumque illius capiti

lumen insidere conspicit, ac tandem ab eo, silentio prius imposito, discit: lucem illam, quam ipsius capiti circumfusam conspexerat, claram sui ipsius cognitionem à Domino fluentem fuisse, quam diuturnis ab eo precibus postulauerat. Verùm & geminorum quoque Fratrum, qui nuper ex hac luce migrauerant, salutem sibi tunc reuelatam fuisse, quorum tamen necdum ad eos nuncius peruenerat, aperit. Vix autem postea dies illuxerat, cùm Fratrum illorum obitus familiæ per literas innotuit; vt vera, quæ Vito reuelata fuerant, probarentur. In eodem quoque Panormitano Conuentu, cùm semel in Conuentuali Missâ, cui tota Conuentus Familia interesse solet, sacrum Christi Corpus de more à Sacerdote extolleretur, is quoq; in omnium oculis altiùs corpore efferri cœpit. Motucæ ibidem cùm in lecto Vitus ægrotaret, Frater Bapt. Motucensis infirmorum præfectus, ad eum statâ noctis horâ accedens, illum recto corpore suprà lectum orantem, nec tamen lectum pedibus contingentem, extra sensus raptum intuetur. At neq; hæc Dei dona oranti tantummodò communicari consueuerant; nam quotiescunque vel de rebus diuinis confabularetur (de quibus interdum, tametsi ab omni literarum notitiâ longè abesset, tàm altè disserebat, vt humano sensu capi non posset) vel alios sermocinantes audiret, ita spiritu excedere visus est, vt cùm plerumque in multorum oculis extra sensus ageretur, paulatim toto corpore è solo assurgentem, donec cubito altiùs in aëra extolleretur, conspicerent. Plùrimas hunc Virum à Deo, tùm futurorum reuelationes, tùm cœlestes visiones accepisse, communis ac constans illorum temporum fama fuit. Fr. Archangelus à Calathahieronis, Nouitiorum Magister, dubitans de Nouitij alicuius in Religionis gremium assumptione, Fr. Vito mandat, quatenus Beatiss. Virg. quid in eâ re facto opus sit, in oratione consulat. Vitus Guardiani mandatum explet, ad orationem se confert, quam necdum expleuerat, cùm illustri Beatissimæ Virg. nec non Angelorum visione potitur, ab eâq; mandatum accipit, ne Guardianus hominem recuset, illiusq; conuersionem ædificatoriam fore affirmans, ad superos redijt. Dæmonem sæpè in orationibus Fratribus insidiantem vidit, eiusq; versutias ac dolos detegit. Cæterùm inter cœlestes visiones, quibus benignissimus Deus fidelem seruum suum frequentius consolari consueuerat, quædam illustris refertur, in quâ cœlestis patria sub typo nouæ Ciuitatis Hierusalem, qualis à Ioanne in Apocalypsi describitur, illi demonstrata fuit; quæ autem in eâ ab eo visa sunt, tàm altè hominis sensum excedebant, vt diuinitus illi præceptum fuerit, ne ea

morta-

mortalium vlli aperiret. Hoc verò rerum diuinarum intuitu, quo sæpe inter orandum fruebatur, præ voluptate spiritus liquescens, cœlestis patriæ delicias animo, velut præsentes degustabat. Summâ, Vitus, quoad vixit, Virginem Deiparam veneratione prosequebatur; at cùm aliquando, numero rosariorum apud se præstituto necdum absoluto, ad orationem accessisset; Virgo Deipara pręclarâ quidem, sed minus illustri, quàm aliàs veste amictam se illi spectandam offert. Cuius rationem cùm is à Beatissimâ Virgine humiliter sibi aperiri postulasset; his ei verbis Deipara respondit: Me quidem mea me pulchritudo non deserit; sed cùm integra, ac perfecta necdum abs te orationum, ac salutationum, quibus me ornare soles, ornamenta acceperim, ne mirère, quod semiornata apparuerim. Porrò simul atq; integra ornamenta contuleris, gloriosam me, &, vt optas, perfectè ornatam perspicies. In Conuentu Gibilmannæ, cùm lampas, quæ ante Sacrosanctiss. Sacramentum ardere solet, oleo exhausto, iam iam flammę interitum minaretur, nihilq; olei in lecytho superesset, lecythum oleo vacuum, Beatissimæ Virginis intercessione, plenum reddit. Iterum in Conuentu Tyracenienſi popinæ lecythum oleo vacuum, obedientiæ merito plenum præstat. Mira ergà afflictos, atque angustiâ aliquâ pressos, in Viro Dei pietas elucebat, quod multiplici exemplo manifestum fuit. Atque inprimis in suo Hyrminij oppido, cùm ex Iosepho Mazzâ, honestissimo viro, & Margarethâ coniuge, filius adeò deformis, ac monstro similis natus esset, vt vix quicquam humanæ formæ præseferret, eo maximè parentes affligebantur, quod eum familiæ dedecus esse existimarent, remque desperatam esse crederent. At Vitus, cùm ipsos consolatus fuisset, instaurare animos, atque in meliorem spem erigere iubet; mox ad Conuentum rediens, Deum impensius nocte pro puero orare cœpit. Necdum Vitus orationem absoluerat, cùm puer repentè totâ facie ac corpore mutari; & qui monstri formam præferebat, perfectâ membrorum compâge, ac honestâ vultus specie dein constare visus fuit. Hoc modo & alteri Hyrminiensi puero, qui tàm graui oculorum morbo laborabat, vt eo ad vitæ occasum pertraheretur, luminum incolumitatem à Deo precibus obtinet: nam quo tempore pro illo Vitus ad Deum preces fundit, ægrotans leui quodam sopore detentus, longiori post quietem spicæ tritici aristâ, quam in oculo gerebat, inde proiectâ, protinus oculorum incolumitatem recipit. At celebre illud, quod in oppido Tartarici post hæc accidisse, probatiora nostra M. S. ferunt. Cùm enim nostris tunc

Conuentus ædificaretur, Vitus ædificationi præerat: quo tempore contigit, vt is in Philippum Seuilium, & Iacobum filium de vineâ redeuntes, incideret, qui, cùm ingens damnum, quod à porcorum grege tulerant, qui ante vindemiæ tempus, tunc vineam ipsam deuastauerant, præter omnem modum lugerent, eos Vir Dei primùm verbis solari, animosq; in meliorem spem erigere conatur; sed cùm ij exilis ac tenuis fortunæ essent, omnemque sibi vindemiæ spem ereptam viderent omnem prorsus consolationem respuere, maioriq; dolore obrui videbantur. Quibus tandem Vitus: Quid (inquit, tantopere illata vineæ damna deploratis? Mœrorem abijcite, nulla certè damna sunt: vnà, amabo, ad vineam pergamus. Hoc pacto, simul ad vineam redeuntes, vineam totam perlustrant, vt qui eam proprijs oculis prius magnâ ex parte deuastatam viderant, summâ admiratione vberes ex pampinis vuas pendentes, integros racemos, luxuriantemq; botris vineam cernunt. Hoc eodem tempore, cùm Iacobus & Paschalis Fratres, Philippi Seuilij filij, viro Dei præsente, proceram quandam arborem conscendissent; accidit, vt ramo, cui Iacobus altius insidebat, perfracto, cadens is in Paschalem impingeret. Quo casu ambo in terram delapsi cùm mortui crederentur, ita Viti oratione seruantur, vt nullum prorsus ex lapsu detrimentum senserint. Iam Vitus septuagesimum circiter annum agebat; ex quibus in Religionis agro proprijs virtutibus excolendo quinquaginta strenuè ac fideliter laborauerat; cùm eum Deus ad laborum præmia euocans, ipsam naturalium agentium conditionem imitatus, quorum motus celerior est in fine, perinde ac si tunc primùm virtutum tyrocinium ponere cœpisset, cuncta austeriùs ac diligentius prosequi cœpit. Postquam verò diutinum languorem maximâ cum patientiâ, & alacritate sustinuisset; quo tempore tam præclara virtutum exempla, cœlestisq; vitæ documenta Fratribus reliquit, vt vniuersos ad sui admirationem raperet; purus tandem, ipsâ octauâ die, in quâ Beatissimi P. N. Francisci transitus diuinis officijs celebrari solet, sub lucis occasum, vitæ cursum peregit, cum B. P. perpetuò (vt creditur) regnaturus. Postridie verò, corpore ipsius in Ecclesiam delato, dum Fratres pro eo diuina officia persoluunt, Donata, Buturensis Principissæ mater, quæ fistulâ in pectore laborabat, cùm Viti merita, ac suffragia implorans, ipsius manum sibi pectori admouisset, statim à plagâ, Dei virtute sanata, ad Dei laudes prædicandas omnes excitauit. Aliquot verò diebus elapsis, cum Franciscus Sanctapax, Princeps Buterensis,

acri dolore podagræ cruciaretur, pulueris pugillum ex ſepulchro, in quo Viti corpus conditum fuerat, ſibi adferri, ex eâque balneum ſibi parari iubet, quo cùm pedes lauiſſet, mox dolore effugato, à podagrâ liber euaſit. Poſt nonnullos verò ab ipſius obitu annos, cum Viti corpus in aliud ſepulchrum, quod deinde in Eccleſiæ ſacello extructum fuit, à Fratribus translatum eſſet, Fr. Franciſcus Platienſis, Laicus ex noſtris, aliquot barbæ pilos illi à genis auulſos, ſibi ex deuotione reponit: quibus aquâ intinctis, cùm aquam febricitanti cuidam potandam obtuliſſet, mox is incolumitatem eſt adeptus, vt quantopere ipſius ad Deum merita valerent, omnibus exploratum eſſet. Obijt 1582.

Fr. ARSENII MEDIOLANENSIS LAICI

VITA, ET GESTA.

FRATER ARSENIVS MEDIOLANENSIS Laicus, Helueticæ Prouinciæ, ex illuſtri & antiquâ Cruciorum ſtirpe progenitus, quò perfectius ac maturius paterni generis nobilitatem, ac ſæculi delitias calcaret, in ipſo iuuentutis flore, ad Crucis vexillum euolans, Capucinorum Religionem ingreſſus, in humili Laicorum ſtatu, Crucis cognomentum non mutauit; ſed vitâ ac opere ipſo illuſtrius reddidit. Arſenius igitur, cùm primum ſub Crucis vexillo ſe militare agnoſcit, tàm ſtrenuè carnem, ſenſus, corporis commoda, ac cæteros Crucis Chriſti inimicos perſequitur, vt nihil vnquam aſperum, nihil durum, nihil denique graue ac laborioſum refugeret, quò illos vſque ad internecionem profligaret. Nodoſa funis nudos ipſius lumbos perpetuò conſtringens, Crucis athletam aduerſus caſtitatis hoſtes armabat. Horrens acutis pilis cilicium, quo pro thorace diu noctuque vtebatur, carnis inſolentiam cohibebat. Quotidiana ferè panis & aquæ ieiunia, quibus corporis laſciuiam edomare conſueuerat, maiores indies & glorioſiores illi de hoſte victorias parabant. At neque his contentus fortiſſimus Tyro, acriora prælia intentat, aſſiduiſque domeſticum hoſtem flagellis, ne inſoleſcat, vſque ad ſanguinem cædit: cumque vix tabulas illi ad quietem permitteret; poſt breuiſſimum

tamen somnum, illum ad sacras vigilias compellit. Vnicâ tantummodò tunicâ vilissimâ, ex varijs præsegminibus contextâ, absque pallio, quoad vixit, contentus fuit. Haud minori sanè animi fortitudine, tartareos hostes sedulo orationis studio prosequebatur, longeq; à contubernio hominum, ac Fratrum consortio, auidius solitudines quærens, tantâ interdum suauitate inter orandum à Deo perfundebatur; vt plerumque immobilis, atque insensibilis diu in oratione permaneret, sæpeq; dicere soleret; se id pactum libentissimè cum Domino initurum, vt ille quidem nunquam intermissam sibi orationis quietem concederet; ipse verò perpetuò à cibo & potu abstineret. Hinc tantum mentis candorem, ac puritatem assecutus fuerat, vt cùm Deum in rebus omnibus præsentem intueretur, vniuersos hominum actus tam candidè acciperet; vt in ijs malum aliquod cogitare, nedum suspicari posset. Vix quoque credibile est, quantâ Vir Dei, augustissimum illud sacræ Eucharistiæ Sacramentum religione complecteretur. Cum enim quotidie cœlesti illo Angelorum pane, summâ cum humilitate, ac reuerentiâ reficeretur; eo tamen semper magis famelicus à sacrâ mensâ recedebat. Post verò diuinæ charitatis officia, nullâ re magis, quàm infirmorum curâ delectabatur, quos etiam pro cœlesti quadam eloquij gratiâ, quam à Domino acceperat, ita consolabatur; vt ijs dolorem omnem propemodum lenire videretur. Erga pauperes quoque mirâ charitate afficiebatur. Tot denique in eo virtutum ornamenta fulgebant, vt quisquis in eum oculos intenderet, perfectissimum hominem, maximisq; à Deo donis ornatum, procul dubio agnosceret. Quàm verò efficax illius apud Deum oratio esset, manifestum fuit; cùm duos nauicularios Deum, ac diuina sacrilegis verbis lædere assuetos, malâq; illius vitij consuetudine ita alligatos, vt iam vitium pro naturâ inoleuisse videretur, suâ oratione tam mirabiliter curauit; vt ab eo tempore nunquam deinceps in crimen illud impegerint. Plerasque illum à Deo visiones, & cœlestes reuelationes accepisse, olim constans fama fuit: quarum memoria (vnâ duntaxat superstite) apud nostros perijt. Orabat Arsenius intempestâ ipsâ noctis horâ, quæ diem Beatissimo P. N. Francisco sacrum antecedit, cùm magnæ cuiusdam fornacis os aperiri cernit, atque inde quàm plurimas Fratrum defunctorum animas, piaculari igne detentas, ipsius suffragio à purgatoriâ illâ flammâ solutas, scintillarum instar, tunc liberè cœlum petere. Nocte verò quadam, cùm Dæmon in hospitio, quod etiamnum à Fratribus incolebatur, tàm

ingen-

ingentes ſtrepitus repentè excitaret; vt hoſpitium è fundamentis concuti, atque euelli videretur: Satanæ artes Fr. Fabritio Luganenſi concionaturo aperit, ipſumq; timore compulſum, ne ab inſtitutâ concione deſiſtat, monet. Hoc itaque in hoſpitio, dum Arſenius maioribus ſemper virtutum ſtudijs animum intendit; accidit, vt in ipſâ nocte Beatiſſimæ Virginis Aſſumptioni ſacrâ, vbi animam peccatorum confeſſione expiâſſet, per altiora, ac difficiliora illius hoſpitij loca incederet; quæ dum tutò ſe calcare putat, tabula pedem fallens, grauiſſimæ illi ruinæ caſum parat; quapropter præceps ex alto ruens, vix ex caſu ſemiuiuus euaſit. Porrò vulnerario medico ſtatim accito, cùm is habitu expoliatus eſſet, quò facilius corporis ſtatus, qui ex caſu illi relictus fuerat, deprehendi poſſet, cilicium, quo contectus erat, apparuit: in eoq; confractis dextri lateris coſtis, ac inteſtinis ſauciatis, ea nobiliorum partium diſſolutio deprehenſa eſt, quæ nullâ ratione, aut medicamento inſtaurari poſſet. Hoc pacto Arſenius, qui diuinâ charitate flagrans, ſæpè hinc martyrio tolli à Domino poſtulauerat, martyrij præmium longâ ægritudinis huius tolerantiâ, in quâ admirabilem ſemper patientiæ virtutem exhibuit, à Domino conſecutus eſt; ac magnâ ſanctitatis opinione, quæ tùm apud Fratres, tùm apud Lucernates percrebuerat, mortali vitæ finem impoſuit. Arſenij obitu per vrbem euulgato, tàm ingens in eum irruit populi deuotio, vt quiſque illius habitus, ac corporis reliquias ſibi quæreret. Pleraq; Deum, ob illius merita, poſt mortem miracula patrâſſe, noſtra M.S. tradunt; eo quoque humi ſepulto, cum poſt ſeptennium ipſius oſſa, in noui Conuentus ſepulchrum tranſlata eſſent, in illius capite cerebrum tàm incorruptum, rubicundum, ac recenti ſanguine reſperſum repertum fuit; vt viuentis, non mortui hominis eſſe videretur. Obijt Vir Dei, Anno 1583.

***

Fr. ANTONII VEREGRANENSIS LAICI

VITA, ET GESTA.

FRATER ANTONIVS VEREGRANENSIS, Picentis Prouinciæ Laicus, Vir omnium virtutum genere ornatissimus, ac perfectus Regulę cultor, cùm primùm è sæculi pelago ad Religionis littus, Deo afflante, appulit, in humili Laicorum statu, ita vitam ad virtutem composuit, vt humilitate, obedientiâ, simplicitate, suiipsius contemptu, vitæ austeritate, nulli vnquam secundus fuerit; communibus enim Regulę ieiunijs, communis mensæ frugalitate, ac victus asperitate non contentus, ad maiores semper, tùm B. P. N. Francisci Quadragenas, tùm arctiores panis & aquæ inedias inhiabat. Atque hoc pacto, dum sensus persequitur, longas in oratione, prẹsertim post Matutinas horas, vigilias ducit: quo tempore acrioribus etiam flagellis carnem affligat, ne in spiritum insolescat. Paupertatis eximiùs sectator, paucis, ijsque vilissimis contentus, atque à rerum omnium cupiditate solutus, liberum semper animum, ita cœlestium contemplationi affixum gerebat; vt inter molestas popinarij muneris curas, absque curâ, quę animum, à cœlestibus auocaret, versaretur. Cùm verò officio suo perfunctus fuerat, vel se in Ecclesiam proriperet, vel nemoris secreta peteret. Erga egenos infirmosq; summâ charitate flagrabat. Hoc tantarum virtutum splendore cùm Antonius, tùm apud domesticos, tùm apud exteros, magnam sibi sanctimonię laudem comparasset; qui ex sęcularibus viris, ac mulieribus, morbo aliquo detinebantur, ad eum cucurandi causa confluebant; quibus ille, signo Crucis impertito, passim incolumitatem reddebat. Tanta autem erat Antonij animo indita virtus, vt animalia rationis expertia ipsius dicto quantociùs parerent. Verùm neque D. O. M. illi testimonium defuit: cùm enim Maceratæ aliquando grauius ægrotaret, atque ex Physici præcepto iusculum, ex capo ad supremum decocto, illi parandum esset, nullus tunc in vrbe capus ad iusculum aptus reperiebatur; cùm mulier quædam textrix lintearia, quæ capum farturæ addixerat, nocte euigilans vocem repentè sibi dicentem audit: Mulier, capum illum fartum quamprimùm ad Capucinos mitte. Cumq; illa vocem, vnde

erumperet, ignorans, iussa implere differret; iterum atque iterum vox mulierem ad iussionem compellit. Dei tunc illa vocem agnoscens, capum ad Capucinos destinat: quo opportunè Antonij imbecillitati diuinâ benignitate prouisum fuit. Is denique, cùm in perfectâ diuinæ ac Seraphicæ legis obseruantiâ, vsque ad canos vitam duxisset; Auximi octogenarius, ac virtutum sanctimoniâ clarus, ad Dominum migrat, Anno 1583.

Fr. PAVLI A CALAVELLO LAICI

VITA, ET GESTA.

FRATER PAVLVS à CALAVELLO, Laicus, à primo susceptæ Religionis exordio, ad extremam vsque vitæ lineam, tàm perfectâ Regulæ obseruantiâ, tantoq; virtutum omnium studio, ad Euangelicæ perfectionis verticem contendit; vt non vulgarem sanctimoniæ famam sibi apud omnes comparauerit. Nullum, quantumlibet arduum, ac difficile virtutis opus excogitari poterat, in quod is animum non intenderet, ac summâ mentis contentione non prosequeretur. Hoc modo inuictus Pauli animus omnes, tum austeritatis, tùm propriæ despicientię actus tàm strenuè amplectebatur, vt multorum annorum spatio, nuda humus illi ad quietem lectum strauerit; prolixiores vigiliæ somnum eriperent; quotidianæ flagellationes vsque ad sanguinis effusionem, corpus excarnificarent; ieiunia nunquam ferè intermissa carnem excoquerent; nullum denique tam durum austeritatis genus esset, quod ad carnis petulantiam vi omni retundendam, refugeret. Hunc fidum semper Achatem Euangelica paupertas ita sibi coniunctum habuit; vt absque illâ is, neque stare, neque viuere posse videretur. Ad consuetos, vel coquinæ, vel alterius officij labores accedens, nunquam opus auspicabatur, quin prius flexis genibus, Deo operis illius laborem offerret. Eo verò obedientiæ opere absoluto, solitaria semper loca quærens, atque hominum conspectum fugiens ad rerum diuinarum contemplationem totus anhelabat; in quâ præter consuetas Religionis horas, quatuor quotidie horarum spatia genuflexus, ac nulli prorsus rei innixus, insumere solitus erat. Dum illi per otium licebat, toto matutino tempore,

ſacris Altaris myſterijs deuotiſſimè adſtans, ſummâ ea religione, ac pietate proſequebatur. Pleraſque illum cæleſtes viſiones à Deo accepiſſe, apud omnes communis olim fama fuit. Dum aliquando in Eccleſiâ oraret, Virgo Deipara, quam is præcipuâ religione colebat, è cœlo tenui nubeculâ ad ipſum euecta, ſeruum ſuum cœleſti præſentiâ, ac verbis conſolabatur: quo tempore is ægrotum Fratrem, cuius à Guardiano illi cura commiſſa fuerat, clamantem audiens, ſtatim, relictâ Virgine, ad ipſum feſtinat: cui vbi debita obſequia exoluit, ad Eccleſiam rediens, ſacram Deiparam etiamnum expectantem reperit. Cui Paulus: Beatiſſima Virginum (inquit,) quæſo, ne indigno famulo tuo ſuccenſeas, quod te prætermiſsâ, ad infirmum acceſſerim. Cui illa: Ne te, fili, facti pœniteat: rem mihi tantopere gratam feciſti, vt gratiorem nunquam: charitatis enim, & obedientiæ opus, quo ægrotum Fratrem proſecutus es, in maximum meum ac Filij mei honorem redundat. Idcircò perge viriliter, cœptis inſiſte, & cœleſti coronâ te dignum præſta: non enim deerit, qui operi tuo mercedem reddat. His cùm inclyta Cœlorum Regina ſeruum ſuum dictis ſolata eſſet, velox in Cœlum redijt: Paulus verò cùm plures in Religione annos omni cum iuſtitiâ, ac virtute traduxiſſet; Neapolim tandem profectus; ibi, Domino vocante, ſupremum mundo, ærumnarum pleno, valedicit; atque in Conuentu Immaculatæ Conceptionis B. V. corruptibilem corporis ſarcinam deponit.

Anno 1583.

FRATER VITALIS HERBITENSIS FRATRVM CAPVCINORVM
LAICVS

Fr. VITALIS HERBITENSIS LAICI

VITA, ET GESTA.

FRATER VITALIS HERBITENSIS, Messanensis Prouinciæ Laicus ex honestâ illius vrbis familiâ natus, cùm inter ferociores iuuentutis tempestates, periculosissimè iactaretur; accidit, vt is sacræ cuidam concioni aliquando interesset, in quâ cum Predicator in huiusmodi duros, ac difficiles homines, qui pro re interdum leuissimâ digladiantur, ac iurgia quærunt, illis scripturæ verbis: Prouerb. 17. 11. *Semper iurgia quærit malus: Angelus autem crudelis mittetur contra eum*, acrius inueheretur; Vitalis velut diuino gladio sauciatus vitam eo vitio diu contaminatam acerbius secum deflere cœpit: Deus verò, qui ferocientem, ac indomitum animum suauius ad cœlestis disciplinæ iugum compellere decreuerat, hoc ipso tempore, cùm sacra in Ecclesiâ Mysteria peragenda essent, Vitalem in mentis excessum rapit, templumq; vniuersum Angelorum choris refertum illi ostendit, qui cùm suauissimas Deo laudes decantarent, augustissimum illud Missæ Sacrificium venerabundi præstolabantur. Interim verò, dùm Vitalis spiritus eo rerum cœlestium aspectu exultat; Sacerdote ad sacra Mysteria accedente, eodem quoque temporis momento animam sibi è corpore euolare, celeremq; ad Sacerdotem pergere visum; cuius cùm pedibus prostrata integram scelerum suorum confessionem præstitisset, omnium absolutionem adepta, ad corpus redire parabat, cumq; illud fœtens animaduertisset, id velut stomachabunda cœpit respuere; ac denuo regredi compulsa, cùm ab excessu redijsset, tanto deinde illud odio prosecuta est, vt immortales deinceps cum eâ inimicitias gesserit. Dum igitur sibi redditus, sacris illis Missarum solemnijs, præteritæ visionis haud immemor, summâ veneratione interest, CHRISTVM IESVM sub speciosissimi pueri formâ Sacerdotis manibus, dum sacra Hostia eleuatur, gestari conspicit. Cuius aspectu ita ipsius anima liquefacta, atque in melius commutata fuit; vt confestim mundo valedicens, vitamqúe ob præterita crimina, pœnitentiâ plenam, sibi apud Capucinos, quos austerioris vitæ esse audierat, eligere statuerit. Hoc apud se inito consilio, tantâ mentis humilitate, tamqúe perfecto

rerum omnium contemptu ad Religionis gremium accessit; vt qui illius anteà vitam, & conuersationem nouerant, non Vitalem, sed alterum prorsus ab eo esse existimarent. Etenim præter communem vestitus austeritatem, asperrimum sibi ex pilis suillis, ad imum vsque abrasis, cilicium contexuit, illud diu, noctuq; sub lacero habitu gestans, carnem coërcebat, loris perstringebat, perpetuâ pedum nuditate, sandalijs abiectis, fatigabat, inediâ conficiebat: tantæ namque abstinentiæ vir fuit, vt, communia Ordinis ieiunia, & pleraque alia rigidè obseruans, à carnibus perpetuò abstineret; cumque famelicus, semper à mensâ recederet, nunquam à ieiunio & abstinentiâ vacabat. Quæ autem suiipsius despicientiam attingunt, tantâ humilitate, ac tàm studiosè amplexus est, vt nullam suiipsius despectui metam constitueret. Hanc verò mentis humilitatem, quæ omnem superioris vitæ superbiam calcauerat, tàm assiduo orationis studio confouebat; vt quod in die, propter quotidiani muneris laborem, atque obedientiæ opera, tempus in oratione insumere non poterat, pluribus in nocte horis compensaret. Quàm verò pura, quàm feruens, quàm efficax illius oratio esset, ipsum Satanæ odium, quo eum modis omnibus persequebatur, non obscurè demonstrat. Geminâ is ante Matutinum officium horâ ante alios surgere, atque in Ecclesiâ orare illi familiare erat; quo tempore, tot à Dæmone aliquando fustis ictibus cæditur, vt semimortuus in Ecclesiâ iaceret. Rursus in Tyracensi Conuentu Diabolus sub alti, ac sæui cuiusdam viri specie apparet; iterum sub cuiusdam vetulæ mulieris, horribili formâ præditus, eum minis insectatur: rursus, cùm à Dæmonum multitudine grauiter in cellâ vexaretur, in Ecclesiam fugiens, eum sub molossorum formâ aggrediuntur. Denique dum iterum in Conuentu Herbitæ noctu orat, à Cacodæmonibus apprehensus, habitu expoliatur; longius à Conuentu ad puteum quendam perducitur, dumq; vim omnem simul conferunt, vt illum in puteum demergant; is Beatissimæ Virginis opem implorans, oratione aduersus Dæmones pugnat, fortiorque, ac validior, quàm Dæmonum impetus, Vitalis oratio fuit; repentè enim Virgo Deipara apparens, impiam illam Dæmonum nubem dispersit; suumque athletam manu apprehendens, ac verbis cœlestibus recreans, ad Monasterium reduxit. Rursus, in ipsâ refectionis horâ, dùm in refectorio genuflexus benedictionem expectat, à Dæmone arreptus, per totum refectorij pauimentum raptatur. Alias quoq; sub ementitâ tùm Medici, tùm Parochi cuiusdam specie, Dei seruum delu-

 dens,

dens, varijs illum moleſtijs afficit, illiusque ad viuum vſque patientiam examinat. Nullus itaque Viro Dei locus à Dæmonum infeſtatione liber erat: ſiue enim in Eccleſiâ, ſiue in cellâ, ſiue in nemore verſaretur, vbique paratos eorum inſultus, ac moleſtias patiebatur. At is, dum IESV, ac MARIÆ ſibi nomina ad præſidium implorat, Crucisque in eos ſignacula vibrat, quaſi nebulas diſpergit. His autem Dei ſeruus, dum ſatanæ tentationibus probatur, tot virtutibus auctus fuit; vt eum diuinæ amicitiæ, ac familiaritatis gradum conſcenderet, quo prophetico ſpiritu clarus, futura, & occulta, quæ intra diuinæ Sapientiæ duntaxat ſinum latent, paſſim penetraret. Plura huius rei apud M. S. noſtra leguntur, ex quibus nonnulla tantum ſeligere lubet. Vitali enim oranti, triennio, antequam ſæua illa lues, per totidem annos, Siciliæ Inſulam occupaſſet, reuelata fuit, quam is Aſcanio Tertij Ordinis B. P. N. Franciſci Religioſiſſimo Viro indicauit, atque eidem futurum prædixit, vt eâdem quoque ipſe lue aliquando affectus, Herbitenſis Magiſtratus decreto, in antrum quoddam, longè ab hominum frequentiâ remotum, propellendus eſſet; vnde erumpere non poſſet, donec è morbo conualeſceret. Vincentij quoq; Herbitenſis, qui in manus proſcriptorum inciderat, propinquis reditum prænunciat: attamen eum perperam egiſſe, cùm iniquo ſe illis promiſſo obſtrinxit, (puluerem ſcilicet igniarium, ac funalem fomitem ſe illis miniſtraturum) ſignificat. In Herbitenſi vrbe quidam S. Iacobi Dynaſta, reluctante vxore, integrum caſeum ad Capucinos deferri iubet, quem, cùm famulus Vitali obtuliſſet, is caſeo cultro bipartito, partem famulo reddit, hæc addens verba: Ne mirere, inquit, quod partem caſei reſtituam: quod enim vltro hilaris animus dat, lubens accipio; quod verò à triſti, vel coacto profectum eſt, haud fruſtrâ recuſo: quare mediam hanc caſei partem heræ tuæ redde. His cùm eum dictis dimiſiſſet, famulus ad heram rediens, caſei partem refert; quæ repentè tot vermibus ſcatere cœpit; vt cùm eo veſci nemo valeret, in communes ſordes, ac domus purgamenta proiecta fuerit. Mulier quædam, Fr. Matthæi Herbitenſis Sacerdotis mater, pretioſum annulum amiſerat, Vitalem adit, afflicti animi anguſtias patefactura, cui Vitalis, antequam ea effari inciperet, vt mœrorem exuat, monet, annulum recepturum promittit. Tum oculis in Cœlum erectis, cùm pauliſper oràſſet, mulieri ait: Iam domum redi; latentisq; annuli locum indicans: Si ibi, inquit, annulum quæſieris, proculdubio reperies. Eadem, cùm

mulam

mulam noctu è stabulo egressam, ac diu conquisitam, quònam euasisset, ignoraret, tristis iterum ad Vitalem confugit; cui necdum factum enarrauerat, cùm vir Dei mulæ fugam, locumque, vbi ea quęrenda sit, indigitat. Post hæc viro cuidam Herbitensi, quartanâ febri iam dudum molestissimè laboranti, ipsiusque vt opem imploraret, properanti, antequam appulisset, crimen secretum aperit, pœnitentiæ Sacramentum iniungit, ac tandem febris curationem pollicetur. Iuuenem quoque in eâdem vrbe occulti criminis arguit, Dei vindictam, ac mortem ante annum prænunciat, quæ omnia, prout Vir sanctus prædixerat, euenêre. Quorundam etiam Nobilium Panormitanorum occulta peccata redarguens, cùm secretum sibi crimen virum Dei detegentem audiunt, liberâ hominis increpatione deterriti, illius verbis meliores, quàm venerant, abscedunt. Ascanij Tertiarij (cuius suprà memini) tentationem agnoscens, citò ad Ecclesiam pergere iubet, atque, vt quinquies orationem Dominicam cum Salutatione Angelicâ ante Sacrosanctissimum Eucharistiæ Sacramentum persoluat, monet; quod cùm ille celerius præstitisset, mox liber à tentatione fuit. Bartholomæi cuiusdam Pictensis intimam cogitationem consilio præuenit. Adolescentum quorundam Herbitensium, qui nonnulla simul inhonestè patrauerant, occultum crimen aperit; qui cùm haud secus, quàm in flagranti delicto deprehensi fuissent, quò se verterent, ignorarent, meliores ab eo, quàm accesserant, recedunt. Mulier quædam etiam Herbitensis, Lazari Labrutij vxor, mulos, inscio coniuge, exteris quibusdam hominibus pretio locauerat: quos cùm diu ex itinere reduces frustra expectasset, velut amissos deplorans, Vitalem adit, atque eidem angustias animo conceptas aperit. Cui Vir Dei: Mulier, inquit, quid mulos deperditos luges? haud hinc longè absunt, si in eum agrum miseris, qui mulos requirant (agrum ex nomine indicans) hos arbori funibus alligatos reperient: hoc signo & muli inuenti, & sancti Viri virtus perspicua fuit. Hoc pacto altera quoque fœmina, quæ ob torquem aureum amissum, grauiter animo angebatur, vbinam torquis esset, quemve in locum à domesticâ picâ delatus, diuinitus indicat. Neque absimile est, quod pauperculo cuidam, cui iumentum, quo tenuem sibi victum quærebat, subreptum fuerat, Deo reuelante aperuit. Sublatis enim paulisper in Cœlum oculis: Festina, inquit, iumentum in tali agro perquire; ibi enim sub ficu herbis pascitur. Persimile quoque & alteri viro Herbitensi accidit; cui cum aliqua mulorum copia à latronibus vi sub-

repta

repta esset, Floridam filiam ad Virum Dei destinat: qui vt ab eâ factum audiuit: ne de mulis, inquit, sollicita esto; cras enim prædonibus ab armatâ Magistratus familiâ disperfis, muli omnes domum redibunt; quæ omnia ad amussim, haud secus quàm prædixerat, contigère. Sacerdoti, qui ementito habitu, sutoriæ arti operam dabat, ac seipsum hominis cæde fœdauerat, crimen aperit, ad pœnitentiam incitat, Dei vindictam, ac mortem prænunciat; Fr. verò Hieronymo Politiano, cùm adhuc sæcularis esset, vt probum se prçstet, hortatur, & studijs incumbat, ac tandem in Religionis gremium suscipiendum iri prædicit. Porrò ex his nihil prorsus suo rerum exitu frustratum; primus enim post aliquot menses crudeliter trucidatus, sceleris pœnas luit: Hic verò post annum sæculum deserens, Capucinorum militiæ adscribitur, in eâq; aliquando Generalis Vicarij officium sortitur. Duobus alijs germanis fratribus, qui honestæ mulieris famam in vitâ confictis criminibus lacerauerant, cùm illos vehementius obiurgasset, omnia ad amussim, quæ illi mutuò inter se prolocuti fuerant, refert. Ascanio quoque, qui Vitalem suas illi miserias patefacturus accedebat, antequam is effari cœpisset, vniuersa, quæ illi aduersa acciderant, sigillatim aperit. Valentinus Caprinus, Nobilis Herbitensis, criminis homicidij apud Iudicem accusatus, inde procul aufugerat; cuius nullo, post diuturni temporis spatium, accepto nuncio, cum pater eum videndi studio teneretur, Viro Dei, quem sanctitatis famâ vbique celebrem non ignorabat, animi desiderium aperit. Cui Vitalis, patris senectam commiseratus: Si natum, inquit, videre optas, Messanam tibi quam primùm eundum est, atque inde Consentiam adnauigandum, quò vbi appuleris, Valentinum in vrbis portâ obuium tibi habiturum certò scias. Haud dubiam pater viri Dei verbis fidem adhibuit; aut profectionem distulit: Consentinam namque pergit, filijq; præsentiâ in ipso vrbis vestibulo, vbi Vitalis prędixerat, potitur. Accidit etiam aliquando, vt Viro Dei obuiam fieret Iosephus Amestratensis, vir Nobilis, cui Vitalis post salutationem futuram obitus diem prænunciat, nec non Floridæ puellæ patri obitum vicinum designat. Postremùm tandem S. Iacobi Baroni ægrotanti prius incolumitatem, tùm mortem prędicit. Res verò eum, quem prædixerat, finem sortitæ sunt. His & pleraque alia addenda essent, quæ Vir Dei Vitalis, diuino spiritu instructus, tùm occulta, tùm futura præsignificauit, quæ ne ingens volumen conficiam, consultò prætereo. Veruntamen, haud silentio obuoluenda sunt quàm plurima ipsius

miracula

miracula, ac virtutes, quibus D. O. M. præclara serui sui merita, ac sanctimoniam cunctis testatam esse voluit. Inter hæc Vir quidam Herbitensis, tenuis fortunæ, ex graui ægritudine oculorum cæcitatem contraxerat; iamq; de valetudine desperauerat: extremum tamen remedium tentaturus, ad Vitalem confugit, lumina lumine orbata ostendit, genu flectit, orat, obsecrat, obtestatur; At Vitalis fidem exposcit; quam cùm ille firmam ostendisset, Vitalis laneum pannum, quo pro strophiolo vtebatur, è manicâ arreptum, cùm suâmet oris saliuâ humestâsset, eo ipsius oculos defricans ait: En fides tua tibi visum restituit; iam Deo gratias age. Extemploque lux illi reddita fuit. Alter quoque, qui graui oculorum morbo laborabat, cùm aquâ, quâ linei panniculi, qui huius viri Dei cauterio tergendo aliquando inseruierant, expurgati fuerant, oculos lauisset, protinus incolumes recepit. Atque eodem tempore quendam ex nostris, quem acerbus oculorum dolor inuaserat, Crucis signaculo ipsius oculis impresso, à languore curat. Mulier quædam Herbitensis, Magdalena nomine, haud ignobili familiâ orta, ob vnici filij necem, quam illi hostis intulerat, in eam mentis desperationem arrepta fuerat, vt sibi ipsi laqueo mortem consciire decreuisset; quò nato, quem ad orcum damnatum esse persuaserat, eâdem quoque ipsâ apud inferos pœnâ consociaretur. Dum igitur hac animi tempestate iactata restim quærit, quam trabi alligatam sibi collo inijciat; en Vitalis diuino (vt putatur) spiritu ductus eò appellit, Magdalenamque, quam familiariter agnouerat, acrius obiurgans, corporis, non animæ, filium vitâ defunctum esse affirmat; viuum illum, ac post purgatas animi sordes, inter Beatorum sedes Deo in æternum victurum superstitem. His auditis, Magdalenæ spiritus, quasi qui è graui maris procellâ emergit, respirauit, moxq; in has voces erupit: Res si ita est, ô Vitalis, sat mihi est; haud plura expeto, quàm quod charissimum filium æternâ salute donatum, te impetrante mihi cernere liceat. Cui Vir Dei; si consilium mutaueris; delictum quoque Sacramento absterseris, ac demum teipsam totam ad Dei voluntatem composueris; id fortè ex Dei miseratione consequi poteris. Annuit illa, iam facti pœnitens; remq; Vitalis in posteræ lucis tempus reijcit; quo Magdalena, scelere Sacramento expiato, ad sacram Capucinorum ædem se conferat. Interea Vir Dei, cœlum ardenti oratione pulsat, noctéq; ferè totâ in diuinis obsecrationibus consumptâ, rem à Deo impetrat. Haud cunctanter illa, nonnullis sibi honestis fœminis adiunctis,

animoq; in meliorem mutato, manè ad Eccleſiam pergit: vbi, cùm
primùm eam Vitalis ad pacem cum hoſte, filij ſui interfectore, in-
eundam compulit, illiusq; animum ad rei tolerantiam, ac diuini be-
neplaciti legem lubentius amplectendam incitauit. Iam (inquit)
ſi defuncti filij tui præſentiâ frui optas, ad Altare propius accede.
Quò cùm illa progreſſa eſſet, filium vitâ functum, à dextrâ Al-
taris parte, ijſdem planè vulneribus, quibus confoſſus fuerat, af-
fectum, hilari vultu ſeſe efferentem, ac matri ſubridentem conſpi-
cit; quo illa aſpectu tàm ingenti lætitiâ perfuſa fuit; vt eo poſt breue
temporis ſpatium euaneſcente, ad Vitalem rediens, in has linguam
voces ſoluerit: Quid iam reliquum eſt, quod optem? En læta moriar:
quandoquidem inter viuos filium meum his oculis conſpexi. Tibi
autem, ô Vitalis, pro tanto beneficio Deus præmium tribuat. Haud
ſanè explicari poteſt, quantâ præclarus hic Dei ſeruus in oratione
virtute præcelleret; in eo enim aliquando manifeſtum fuit, cùm in
Herbitenſi Conuentu Fratrum familia panis inopiâ laboraret, an-
nonam Fratribus ſuâ oratione impetrat. At memorabile illud, quod
Traianopoli eiuſdem oratione accidit. Quorundam militum, qui eò
à Siciliæ Prorege deſtinati fuerant, tam effrænis licentia, ac inſo-
lentia erat, vt perruptâ ſepe, quâ Conuentus termini cingebantur,
liberè in hortum irrumperent, nihilque in eo integrum relinque-
rent. At neque eâ vi contenti, inhoneſtas mulieres, ac meretrices
eò introducentes, religioſum locum obſcœnitate, ac, turpitudine
fœdabant. Hos cùm plerumque Vitalis, impietatis redargutos, nullâ
ratione à ſcelere compeſcere potuiſſet; vt ſacrum locum à profa-
nis vindicet, ad ſupremum tandem orationis præſidium confugit;
quâ id tandem diuinâ virtute præſtat; vt dum ex ſcortis quoddam
audacius hortum perambulans, ocymum hortenſem colligit, repen-
tè ex illius ramis flamma erumpens in ipſius veſtes exiliret, ac miſe-
ram mulierem combureret. Clamabat illa, non tam humano, quàm
diuini furoris igne ſuccenſa; ſtatimque, qui haud procul aberant, mi-
lites ad voces accurrunt, flammasq; extinguere conantur; at fruſtra:
quò enim magis ignem comprimere tentant, eò vehementius ac-
cendunt. Ardet miſera, & eiulatus ingeminat: poſtulatur aqua, quæ
ignem extinguat, protinusq; ad horti puteum infœlix ducitur, cuius
cùm aqua parum à ſolo abeſſet, tota in vndam demergitur. At verò
hic faces in Dodonæo fonte ſuccendi, atque in Lamoſatenſi ſtagno
unum comburi dixiſſes: aqua enim, quæ ignem ſolet compeſcere,
hic flammas augebat. Quid plura? haud priùs flamma ab eâ arceri

potuit,

potuit, quàm è Conuentu eiecta, alienâ vndâ vndique perfusa esset. Hîc & aliud lubet adnectere, quod cùm Antonij, Tertij Ordinis S. Francisci, vxor à Dæmone possessa grauiter vexaretur, eam Vitalis suâ oratione à Dæmone liberat. Brandus quidam etiam, qui septem mensium spatio quartanæ febris molestias passus, Vitalem tandem pro morbi curatione adit; quem ille ter Oratione Dominicâ illi ante sacrum Altare indictâ, ab ægritudine liberat. Post hunc Nobilem quendam virum, Alexandrum nomine, ab eodem morbo, suâ oratione curat. Verùm alteram illi post hanc ægritudinem prænunciat, cui nulla prorsus curatio profutura sit: à quâ cum post aliquot tempus correptus fuisset, is tandem è medio tollitur. Plerumque eum quoque, dum à Sacerdote in missâ sacrâ Hostia spectanda attollitur, Christum Redemptorem, sub pueri formâ in Sacramento conspexisse, communi M. S. nostrorum consensu vulgatum est. Cumq; Ioannes Maria à Tissa Generalis aliquando Herbitense Monasterium visitans, in communi Refectorio de more omnium accusationes audiebat, Vitalis Christum Dominum ante Franciscum Herbitensem, Guardianum, stantem intuetur. Cum itaque tot, ac tam præclaris Vir sanctus donis à Deo cohonestatus fuisset, vt spiritu potius, quam carne viuere putaretur; spiritus tamen ille impurus, iam senem, ac ieiunijs confectum, rursus ad prælia vocat, tamq; ardentes in ipsius carne libidinis flammas succendit; vt cum eas neq; ieiunijs, neq; oratione, neq; vllâ corporis afflictatione extinguere, aut compescere valeret, candens igne ferrum carni admoueret, vt ignem igne pelleret, & adustionis dolore sensus voluptatem, atque ardorem extingueret. Cum itaque caro adusta ob ignis cocturam doloris sensu afficeretur, is velut corpori insultans: Heus, frater Asine (inquit) quid noui tibi accidit? Iam iam carnis illecebris ducebaris, modo præ dolore gemis; Iam castigatus disce, illicita non quærere. Inter hæc maxima virtutum studia, ac pręclara Dei dona, cùm vir Dei consenuisset; æger tandem Herbitæ graui morbo decumbit: quo tempore sui obitus die Fratribus prænunciato, ardentius in Deum ferri, ac totus rebus cœlestibus inhiare cœpit. Verum cùm Philippus Tertiarius, vir eximiæ mentis, puritate ac virtute præditus, totus in sancti Viri morte deflendâ occupatus, ad fenestram, vnde illi ad Conuentum aspectus aperiebatur, insomnis pernoctat; en sub mediæ noctis tempus, clarissimam è Conuentu lucem sese offerre conspicit, quæ cum per quartam horæ partem, loca omnia circum collustrasset, paulatim tandem in cœlum conscen-

 dens

dens illius se obtutibus subripuit. Horam is tunc studiosè obseruans, manè cum se ad Monasterium contulisset, eandem esse comperit, quâ dilectus Deo Vitalis ex huius sæculi tenebris ad puriorem lucem euolauerat. Obijt Vir hic preclarus Herbitæ, octogenarius, cum ex his 50. circiter annos, in omni iustitiâ & sanctitate Domino consecrasset Anno 1583. Euulgatâ porrò per vrbem sancti Viri morte, tanta mox populi frequentia ad Conuentum confluxit, vt vidua ciuitas, atque incolis vacua videretur. Corpore verò in Ecclesiam delato, dum Fratres defuncto iusta persoluunt, agminatim turbæ precipiti deuotione in corpus irruunt, alijq; habitum in frusta dissecant, alij capitis capillos euellunt, alij barbam radunt, alij vngues perscindunt: tantaq; mox populorum vndiq; confluentium multitudo augetur, vt triduo corpus insepultum manere necesse fuerit: quo tempore tam suauis ex eo odor manare cœpit, vt vniuersos ad cœlestium rerum desiderium ac voluptatem raperet. Statim vero post Vitalis obitum, necdum humato corpore, mulier quædam Herbitensis à Dæmone arrepta, cum ad Vitalis corpus accessisset, nefarius spiritus altius ita fari cœpit: Miser, quid adhuc moror? discessit Vitalis: Is me iam egredi compellit. Prô quam dura necessitas! his dictis erumpens, mulierem liberam relinquit. Constans apud omnes fama est, sancti huius Viri cingulo funali Amestratæ pleraque patrata esse miracula, quamplurimis ægrotis incolumitatem redditam, ac mulieres non paucas è partus doloribus solutas. Id etiam memoriæ traditum est, fœminam quandam Amestratensem, quæ oculorum morbo laborabat, simul atq; strophiolo, quo Vitalis adhuc superstes vtebatur, sibi oculos alligasset, protinus à morbo perfectè curatam fuisse.

Fr. LEONIS MATTEOLENSIS LAICI

VITA, ET GESTA.

FRATER LEO MATTEOLENSIS, Laicus, cum per calcatum patrem, cuius vix iras, ac furias euasit, ad crucis vexillum in Capucinorum castris euolasset; illustre suæ militiæ nomen ac omen dedit: nihil enim eo purius, nihil humilius, honestius nihil videbatur: quo factum est, vt illum veræ simplicitatis atque animi candoris gradum conscenderet, vt communi omnium voce Dei

ouicula appellaretur. Seraphicæ paupertatis cultor feuerissimus fuit; orationis ac solitudinis amator. Nouitium, qui in antelucanis horis graui somnolentia tenebatur, indictis eidem illis Canticorum verbis: *Surge, propera, amica mea, & veni, columba mea in foraminibus petræ*, ante horas recitandis, à somni oppressione liberat. Varijs denique sub vitæ finem morbis afflictatus, cum in ijs nihil vnquam, nisi virtute dignum, ac cæteris imitandum prætulisset, illustri patientiâ probatus vitæ tandem coronam accepit, Anno 1583.

Fr. BENEDICTI A COLLEAMATO LAICI GVARDIANI

VITA, ET GESTA.

FRATER BENEDICTVS à COLLEAMATO, Laicus, ex honestâ Antoniorum familiâ natus, cum Deum ab infantiâ timere cœpisset, in ipso adolescentiæ flore, antequam lubricæ ætatis vitijs contaminaretur, purus è sæculo euasit, & Capucinorum castris adscriptus, summas Euangelicæ vitæ virtutes breui assecutus fuit. Vniuersa B.P.N. Francisci ieiunia, velut sacrâ lege sibi obseruanda præscribens, reliquo anni tempore, vnica tantum in die refectione vsus, à carnibus, ac omni obsoniorum genere perpetuò abstinebat, nihilq; præter pulmentarium cibum, pani addebat. Præclara his respondebat mentis humilitas, quæ quamuis sæpe Guardiani in Picenti Prouinciâ munere fungeretur, in eo tamen semper coquinæ officium sibi assumens, vilissimum domus officium, cum Superioris dignitate coniungebat. Nec minor in altissimâ rerum paupertate curandâ, illius sollicitudo elucebat. Vir quoque admirabili patientiâ fuit; dum enim semel Camerini ligna in nemore cæderet, forte accidit, vt quercus excisa casu in eum dilapsa, immani illo pondere adeo oppressum teneret, vt cum penè illi spiritum adimeret; Fratres, qui haud longe aberant, eum graui illo onere obrutum existimarent. Inter hæc tamen nulla ipsius vox prorsus audita, nullus clamor, quo Fratrum opem efflagitaret: sed agni instar sub pondere gemens, tamdiu sub eo silens iacuit, quoad Fratres ad eum conuolantes, quercum altius attollerent, quò is tandem inde erumpere valeret. Deus vero Optimus Maximus, qui seruum suum non ad ruinam, aut interitum, sed ad patientiæ coronam probare voluerat, diuinâ virtute præstitit, vt, qui omnium opinione,

eo quercus pondere conterendus erat, nullum prorsus ex eo damnum ferret. Hunc autem patientiæ spiritum humilitate, & charitate illustrans, facile ad omnium virtutum apicem peruenit, quarum autem si parentem inquiras, non alteram profecto, præter vnam orationem, reperias, quàm propterea à primis susceptæ Religionis annis, tam studiosè colere cœpit, vt familiarem eam sibi vbique, ac semper adsciret; potissimum vero silente ipso noctis tempore, quod paucis duntaxat horis exceptis, quas breui quieti dabat, totum in rerum diuinarum contemplatione transigere consueuerat. Quo tempore sæpe raptus, ac ecstases, atque alia pleraque Spiritus dona, quæ D. O. M. amicis tantum dispertiri solet, accepisse legimus. Inter hæc illud enumeratur, quod cum in Fanestri Conuentu aliquando degeret, in mentis excessum raptus, vallem Cœnobio vicinam, totam armatâ Tartareorum spirituum acie obsessam, conspexit, qui aduersus integrum S. P. N. Francisci ordinem dirum bellum parabant. Cæterum cum tanta esset viri humilitas, vt Dei dona omni studio celare, atque ab omnium oculis abscondere conaretur, cum primum præuia ipsa raptus, ac ecstasis signa præsentiret; protinus in cellam secedens, in eâ tamdiu occlusus latere consueuerat, donec diuina illa ecstaticæ actionis vis terminaretur. Hinc vero ardentissima in ipsius animo erga infirmos potissimum charitas exardebatur. Verumtamen haud minori erga incolumes Fratres studio afficiebatur, quod quam Deo gratum fuerit, diuino aliquando testimonio manifestum fuit. Coquinæ, in Conuentu Montis Filatrani, ministerio vacabat, cum Benedicto, à beneuolo quodam Ordinis benefactore ad Monasterium columbi mittuntur. Fratrum tunc illius familiæ numerus nouenarius erat: quare Benedictus secum ita ratiocinari cœpit: Nouem huius familiæ Fratres enumerantur: quid est, Benedicte, quod octo tantummodo hic columbi sunt, num id absque Dei consilio accidisse existimas? haud sane: tuus, ô Benedicte columbus non adest: nam, si te Dominus columbo vesci voluisset, nonum profecto addidisset. Quid plura? alij suo columbo vescantur, tu à columbo abstineto. Vix id in animo plenè deliberauerat, cùm repentè columbus ex alto volans, in parietem, cui vir Dei, columbos deplumans, adhærebat, tam fortiter alliditur, vt extinctus ad illius pedes ceciderit. Inuidebat Sathan maximè Viro Dei, cumq; ipsius sanctimoniam æquo animo ferre non posset, plerasque illi technas ac insidias struit, quas tamen is supernâ luce illustratus, dum detegit facile dispergit. Sexagesimum-

ſextum Benedictus iam ſuæ ætatis annum attigerat, cum in Nouanæ vrbis Conuentu, ab Hieronymo à Monte Florum, extremum ſibi diem prænunciari audit, quo nuntio exultans, in id deinceps toto ſtudio incumbere viſus eſt, vt eum ſupremus ille dies, qui haud longè aberat, lachrymis, orationibus, ac feruentioribus diuinæ charitatis flammis incenſum, ac purum, diuino conſpectui exhiberet. Poſt hæc cum in morbum incidiſſet, ægritudine ingraueſcente, vitam, quam plurimis in virtutibus, ac ſanctimoniâ, communi Fratrum teſtimonio traduxerat, in ipſo Paraſceues die, in quo Chriſti Domini funera celebrantur, fine haud abſimili concluſit. Cuius ſuprema vox fuit, Requiem æternam dona ſeruo tuo Domine, & lux perpetua luceat ei: quam etiamnum, dum in ore verſat, placidiſſimè in Domino quieſcit. Huius ſancti Viri animam, Hieronymi à Monte Florum, & Mauritij à Monte Montanario Clerici, animabus aſſociatam, cum Frater quidam orans, inter paradiſi gaudia exultantem conſpexiſſet, id velut certo nobis teſtimonio probatum reliquit, eum æternam cœli gloriam conſequutum. At neque illud prætereundum eſt, quod anno poſt ipſius ſepulturam elapſo, Fratres, qui etiamnum Benedicti ſanctimoniam venerabantur, illius corpus in ſepulchro explorantes, integrum, ac ſuaue olens, ſimul cum Hieronymi ac Mauritij corporibus ſummâ admiratione reperiunt, Deoq; ob id in odorem ſuauitatis, laudis ſacrificia offerunt. Obijt Vir Sanctus, Anno 1584.

Fr. ONVFRII PISTORIENSIS
LAICI
VITA, ET GESTA.

RATER ONVFRIVS PISTORIENSIS, Hetruriæ Prouinciæ Laicus, Vir omni memoriâ dignus, cum etiamnum inter ſæculares viros vitam omni virtute plenam duceret; ad Religionem accedens, tot eam perfectis virtutum exemplis exornauit, vt illuſtre in eâ Prouinciâ nomen ſibi comparauerit. Communem cæterorum vitam, quadam ſpiritus generoſitate tranſcendens, cum quotidiana ieiunia coleret, in his præter pultem, nihil ad cibum ſibi vnquam obſonij adhibere voluit. Communi quoque paupertatis lege haud contentus, cum ſandalia ſibi ſuperuacanea

iudicaret, ijs carere, ac nudis pedibus, etiam brumali tempestate, solum terere perpetuâ sibi lege præscripsit. Animi vero virtutes, tam ardenti studio prosequebatur, vt in eo Fratres perfectum, tum humilitatis tum obedientiæ, tum patientiæ, tum charitatis, atque aliarum virtutum simulacrum suspicerent. Hac tandem spiritus magnanimitate, cum se ad orationis studium contulisset, ad eum diuinæ contemplationis gradum conscendit, vt frequenter animo & corpore excederet. Etenim in Conuentu Monteliensi, dum noctu, ante Matutinas horas, in Ecclesiâ orat, extra sensus raptum, & quatuor cubitis solo altiorem, Fratres conspiciunt. Florentiæ quoque Basilius Florentinus, eiusdem Conuentus Guardianus, dum orantem intuetur, eum vsque ad Crucifixi statuam, quæ super Presbyterij cancellos eminet, sublatum cernit. Idipsum & alij quoque frequenter. Postremo cum eum charitatis gradum attigisset, vt nullo post huius vitæ occasum culpę impedimento teneri expeteret, quo minus Deo perfectè frui posset; oratione à Deo impetrat, vt quamdiu mortale hoc corpus gerit, ab omni, tum culparum, tum pœnarum labe expurgetur. Quapropter diutinâ trium annorum ægritudine, in quâ mira ipsius patientia, ac virtus eluxit, probatus, ac purgatus, & ante obitum, Domini aspectu dignatus, piam in Domino Montelij dormitionem accepit. Anno 1584.

In Hetruriæ Prouinciâ Fr. IOANNES PISANVS Laicus, cùm virtutum omnium studia prosequeretur, graui carnis tentatione à Dæmone pressus, Dominum sedulò rogabat, vt is carnis stimulus ab eo dimoueretur: cui Dominus apparens, his illum verbis alloquitur: Absque certamine, Ioannes, nemo coronam assequitur. Tibi optio datur, quod malueris, elige: aut carnis, aut scrupulorum tentatione probari. At Ioannes, qui carnis vexatione carere cupiebat, cùm scrupulo potiùs, quàm libidine angi sibi elegisset; tam dirâ, ac vehementi scrupulorum tentatione exagitari cœpit, vt Laicorum officium, quod ex orationibus Dominicis constat, nonnisi summo labore persoluere valeret. Cumq; ob multiplices animi tempestates, culpas distinguere, & explicare non posset; vix Sacerdotem offendebat, qui sacramentalem ipsius Confessionem vellet excipere. Hac itaque tentatione ad obitum vsque probatus, cùm ab eâ paulò ante mortem liber euasisset, vitæ tandem coronam accepit, Anno 1584.

Fr. FRANCISCVS à NVCIBVS, Oppido Diœcesis Cupersanensis, Laicus, in Bariensi Prouinciâ, etiamnum in ore hominum, non sine laude versatur: cuius vita omnibus virtutibus exornata in huius

ProuinciæM.S.commendatur.Nihil Viro huic ad ſummam rerum pauperiem,nihil ad obedientiam, nihil ad honeſtatis cuſtodiam, nihil ad mentis humilitatem, ac ſui contemptum, nihil ad orationis ſtudium, nihil denique ad perfectam Regularis obſeruantiæ formam illi addi poſſe videbatur.Quapropter cùm tot virtutum ornamentis præditus,ſuam Domino, quoad vixit, in domibus fabricandis operam locâſſet, prænunciato ſui obitus die, ſuorum tandem à Domino laborum mercedem aſſequitur,Anno 1584.

Lucaniæ Prouincia Fr. PHILIPPVM à MARSICO VETERI, Laicum, virtutibus clarum celebrat, qui cùm vitam in omni humilitate, obedientiâ, paupertate, ac præſertim in oratione, cuius ſtudio mirum in modum tenebatur, vſque ad canos perduxiſſet, præſignificatâ ſui occaſus horâ, purus hinc à Domino euocatur, Anno 1584.

Fr. MANSVETVS à NOVELLARIA, Piceni Prouinciæ Laicus, poſt plurimos auſteritatis annos, quibus vitam omnium opinione prorſus irreprehenſibilem duxit, Romam profectus, cùm Ioannis Mariæ à Tiſsâ Generalis, qui tunc ægritudine premebatur, ſuæ quoque mortis horam prędixiſſet ibi mortales corporis exuuias deponens,vitæ immortalitatem nanciſcitur, Anno 1584.

Fr. SANTI MONTOPOLITANI
LAICI
VITA, ET GESTA.

RATER SANTVS à MONTOPOLI, Laicus, Vir vitæ ſanctimoniâ celebris, cum vſque ad 25. annum, in Minorum, qui de Obſeruantiâ nuncupantur, Familiâ ſine querelâ verſatus eſſet, inter Capucinos conſcriptus, ita ad omnium virtutum ſtudia, ad illius præſertim, quæ omnium Regina eſt, ac Laicorum Fratrum peculiaris, charitatis nimirum animum contulit, vt ſummum eius faſtigium aſſecutus eſſe videretur. Nulla parens tam filiorum amans, quam hic ægrotorum fuit; tanta verò erga eos, pauperesq; charitate ferebatur, perinde ac ſi Domino ipſi ægroto, aut pauperi ſuam operam miniſtraret. Inde quoque tam perfecta Seraphicæ legis obſeruatione, humilitate, paupertate, ſui deſpectu,obedientia,morum honeſtate,vitæ auſteritate, atque inte-

gritate præcelluit, vt nihil non solum minus honestum, ac virtute dignum deprehendi in ipso valeret, verum & inter illustriores Religionis viros haud immeritò recenseri deberet. Id verò, quo se cunctis admirabilem præbuit, perpetuum fuit diuinæ contemplationis studium, cum actione coniunctum, paucos enim inuenias, qui Mariæ otium cum Marthæ operositate coniungant, actionemq; contemplationi associent. Is vero Marthę ministerio vacans, tam perfectè eodem tempore diuinarum rerum contemplatione potitus legitur, vt sæpenumero in Florentino Conuentú, intempestâ noctis horâ, dum orationi in Ecclesia vacat, in mentis excessum raptus, altiùs è terrâ ante ligneam Crucifixi imaginem, quæ supra Presbyterij cancellos prominet, efferri visus sit. Quod & altissimam contemplationem & ardentissimam diuinæ charitatis incendium indicabat. Huius rei probationem auget, quod aliquando etiam, cum ad Sacrosanctam Synaxim accederet, oculos, quasi clarissima quædam lumina, cœlestem fulgorem irradiantia, pręseferret. Nec minorem huic fidem astruebant, tum diuinæ reuelationes, tum etiam signa, ac virtutes, quas is suâ oratione diuinitus operabatur, ex quibus nonnullas hic recensere lubet. Florentiæ enim pictoris cuiusdam haud ignobilis, Iacobi nomine, ex Ligutiorum familiâ, vxori, quæ partus doloribus cruciabatur, masculum iam iam parituram prędicit. Post hæc grauiter ægrotabat, Franciscus magnus Hetrurię Dux, qui cum nobilissimo viro ad Monásterium misso, Fratrum apud Deum suffragia, pro sui incolumitate postulasset, eodem quoque tempore Vir Dei ægrotus in lecto iacebat, qui simul atque indictas à Guardiano preces accepit: sero nimis (ait) ad Deum itum: iacta est alea, Dux morte occumbet. At neque solus cadet. Neque id frustra dictum: Francisco enim eâ ægritudine è viuis sublato, Blanca vxor paulo post ex humanis excedens, viro comes accessit. Verum quæ de mutuis huius viri Dei & Fratris Iosephi Ordinis Prędicatorum vaticinijs referuntur, plane admiratione digna sunt. Santus enim cùm Florentię, in Iacobi Ligotij pictoris domo, Fratris Iosephi, viri in Dominicanorum familiâ illustris, quem tamen anteà nunquam viderat, pictum simulacrum conspexisset, mox Iacobo, qui huius (inquit) picturę prototypon gerit, haud diu inter viuos commoraturus est. Pauci, post hæc dicta, dies elabuntur, cum per Florentię vicum, Santo, Iosephus occurrit, cumq; alter alterum non nosset, mutuis tamen salutationibus sese excipiunt. At prior Iosephus: Sante Frater (inquit) non solus ego

abſque comite hinc euocor; comes dabitur. Da dexteram, Amice: tu comes eſto; vnà ad Dominum pergamus. Tu quidem poſterior, ego prior. Reddidit quippe Ioſephus Santo vicem, atque vtriuſque dictum, mors poſt aliquot dies vtriuſque ſecuta, confirmauit. Turcam ſuâ quoque oratione conuertit. Iuuenem [illegible] prius vt ſcelus ſuum Sacramento eluat [illegible] iniunxiſſet, manu capiti impoſitâ, ac Crucis ſigno imper[illegible], eum confeſtim à morbo curat. Pleraque alia ſigna prætereo, quæ nullo ſcripto conſignatà, ſola ſuperſtes fama commemorat. Tot igitur donis cœleſtibus à Deo honeſtatus, quæ illius apud homines vitæ ſanctimoniam non obſcurè teſtatam reddunt; cum iam octogeſimum annum attigiſſet, Montunij charitatis, ac cæterarum virtutum præmia laturus, ex huius corpuſculi domicilio migrat. Anno 1585. Poſt ſancti Viri obitum; Medici filia, quæ ſtrumis laborabat, cum ſancti Viri corpus adhuc in feretro iacens deoſculata eſſet, protinus ſanato gutture, à morbo liberata fuit. Aliud quoque miraculum eodem tempore patratum ferunt, cuius cùm certior à nobis fides deſideretur, illud conſulto ſilentio prætερimus. Certiſſimum verò id eſt, ſancti huius Viri corpus poſt annum, in ſepulchro integrum repertum fuiſſe.

Fr. Lvcidvs à Cortona, Hetruriæ Prouinciæ Laicus, multis virtutibus, ac præſertim oratione illuſtris, ad immortales conceſſit, Anno 1585.

Ex Mediolanenſi Prouincia Fr. Lvcidvs à Lvciniano, & Fr. Lvdovicvs Mediolanensis, vterque Laicus, varijs laudibus commendati conſurgunt; Ex quibus Lucidus vitæ auſteritate, ac Regulari obſeruantiâ plurimùm excelluit. Ludouicus verò eximius obedientiæ cultor, necnon abſtinentiâ inſignis; cùm pari curſu carnem auſteritatibus extenuâſſent, ac mentem virtutibus ſaginâſſent, eodem anno vitæ iter conficiunt, 1585.

In Hydruntinâ Prouincia Fr. Benedicti Mandvriensis, Laici, etiamnum in omni memoriâ florent virtutes: quibus cùm clarum ſibi apud illius Prouinciæ Alumnos, Viri vndequaque perfecti, ac Seraphici nomen viuens adeptus fuiſſet; eidem mors non vitam ademit, ſed meliorem comparauit, Anno 1585.

Fr. IACOBI RHEGIENSIS LAICI

VITA, ET GESTA.

RATER IACOBVS RHEGIENSIS, Laicus, inter ipsa ſæculi pericu[illegible]m integrum, ac inuiolatum pudicitiæ florem ſeruauit, vt cum ad ipſius honeſtatem labefactandam, ſcortum à ſodalibus in eius lectum immiſſum fuiſſet, intactam tamen dimiſerit. Quamobrem futura pericula cauens, ſæculo cum ſuis illecebris deuicto, ad Minorum, qui de Obſeruantiâ nuncupantur, Ordinem accedens, in eo per aliquot annos cum laude verſatur. At regularis obſeruantiæ cupidus, cum celebre Capucinorum nomen audiret, ad eos ſe confert. Admiranda ſunt, quæ de huius viri virtutibus noſtra M.S. tradunt: nulla etenim virtus erat, quæ in eo pręclarè non eluceret. Varijs in Picenæ Prouinciæ Conuentibus Guardianus, licet Laicus, ob eximiam virtutem creatus, tantum abeſt, vt ex dignitate intumeſceret, quod ex eâ maioris potius humilitatis anſam captans, dum Subditus vni tantum Domus officio vacaret, Prælatus infimo, coquinæ ſcilicet munere ſibi ſpecialiter delecto, vniuerſa Domus officia ſuo labore ſubleuaret. Sic dignitas, quæ pleriſque tumoris vitium ingenerare ſolet, Iacobo ampliora humilitatis incrementa miniſtrabat. Paupertas vero hominem ita rebus omnibus expoliauerat, vt vix illi neceſſaria relinqueret, quæ regula ipſa, velut neceſſaria indulget, ijsq; tam parcè, ac cynicè vteretur, vt cum ipſo rerum vſu contendere, eumq; è medio tollere velle videretur. Caſtitatis virtus, quæ ipſius animum iam ab exordio communiêrat, ab omnium, potiſſimum mulierum colloquio, nedum familiaritate, ità alienum præſtabat, vt neque illarum aſpectum ferre valeret, adeoq; omnem pudicitiæ tabem exhorrere viſus eſt, vt cum feles ipſos cicures nimis impudicos, & ad venerem propenſos eſſe cerneret, quadam Guardiani facultate captatâ, cunctis abeündi mandatum dederit: qui mox ita iubentis imperio paruêre, vt nunquam deinceps in Conuentu viſi fuerint. Sic gulæ quoque appetitum cohibere ſolitus erat, vt nec vnquam ſaturitatem agnoſceret; cumq; nullo frequentius, quam panis & aquæ cibo, ac potu vteretur, meliori, ac honeſtiori pane alijs Fratribus diſpertito, is ſibi mucidum, ac ignobilem tantùm reponere conſueuerat. Tanta denique

vitæ illi austeritas fuit, vt nullam ei metam præfixisse videretur. Membra eius brumali tempore, glaciali frigore rigentia, igne nunquam, vel perrarò fouebantur: corpus diris flagris, ac verberibus affligtabatur: quies fessis membris, somno ad breue tempus contracto, eripiebatur. Deniq; cum vniuersa carni, ac sensibus commoda & voluptates subriperet, cœlestem potius, quam terrestrem inter suos vitam colere videbatur. His flagrans quædam, tam erga pauperes, quam ægrotos charitas accedebat, quam feruens generabat oratio, quæ hominem nocturno tempore sæpissimè cum Deo pernoctare, longasq; vigilias ducere, die vero syluam, ac solitudinem ad rerum diuinarum meditationem quærere, compellebat. Hæc virum Dei frequenter in mentis excessum pertrahens, cœlestibus Angelorum choris inserebat; cuius rei pleriq; testes fuêre, inter quos Frater Bonifacius Calliensis, cum in Conuentu Mursi, Iacobi aliquando operâ indigeret, eum in cellâ, oculis in cœlum elatis in ecstasim raptum, ac penitus insensibilem offendit. Fratres etiam quidam aduenæ, è Conuentu Montis Sancti discessuri, cum Ecclesiam ingressi, Iacobum in Ecclesiæ angulo orantem viderent, ad eum salutationis gratiâ accedentes, omni illum sensu carentem reperiunt. Iacobo consuetudo erat, ter, quaterq; infra hebdomadam ad sacram Synaxim accedere, quo tempore vix Dominico corpore refectus, sensibus consopitis, in Domini sinum euolabat, diuq; cœlestibus hisce delitijs fruebatur. Hæc tandem Dei seruum, post quadragenarium ieiunium, quod ad Spiritus sancti honorem inchoauerat, aliquando impulit, vt ab eo ipso charitatis ardore accendi postularet, quo is Apostolorum corda in die Pentecostes inflammauerat. Hoc dono, cum in Conuentu Fanestri S. Eliæ, diuinâ tandem benignitate potitus fuisset, tam ingenti ab eo tempore diuinæ charitatis flammâ exuri cœpit, vt simul atque ad orandum accederet, tantâ Spiritus sancti flammâ exæstuaret, vt neque halitum ducere, animamq; propè agere videretur. Hinc sæpissimè clamores edere compellebatur, quibus cum cæterorum oratio perturbaretur, solitarius in cellâ orans, in tam ingentes interdum, ob internum cordis æstum, oris rugitus erumpebat, vt vox ad Ecclesiam pertingeret. At neque id satis, diuinæ siquidem illa charitatis flamma in pectore ardens, virum Dei tam sui impotem reddere consueuerat, vt sæpe à cellâ ad Ecclesiam, ab Ecclesiâ ad syluam anhelans, ac vociferans excurreret, quo cœlestis ignis ardorem mitigaret. Hoc ipso, ac maiori animi æstu agitabatur, cum ad sacram Eucharistiæ refectionem accederet.

 Haud

Haud rarò quoq;, dum in mensâ quicquam ad Dei amorem inflammans legeretur, ex eâ velocius surgens, ad consuetos, vel in Ecclesiam, vel in syluam clamores edendos properabat. Deniq; cum frequentiores hoc tempore illum mentis excessus exciperent, inter homines viuens, cum cœlestibus potius, quàm cum hominibus agere videbatur. At verò cum immoderatum diuini illius amoris æstum humana imbecillitas ferre nullo modo posset, Clementissimus Dominus, hæc vehementioris charitatis fulgura in pluuiam fecit. Post hæc enim tot cœpit lachrymis perfundi, vt nulla oratio, nulla passionis Dominicæ memoria, nulla pia lectio, absq; lachrymarum imbribus præteriret. A primo Religionis amplexu, cum graui Iacobus somno opprimeretur, Deum assiduè precabatur, vt ab hac eum turpi somnolentiæ seruitute liberum redderet. Quamobrem, cum semel orans, hac eâdem somnolentiâ captiuus teneretur, dexteram aurem tam valido ictu, quasi qui ab aliquo compressâ manu pugno percuteretur, contundi sentit, vt diu illius dolorem, ac in aure sonitum tulerit, atq; ab eo tempore omni prorsus in oratione somnolentiâ caruit. Beatissimæ Virginis aliquando, ac B. P. N. Francisci præsentiâ potitum fuisse, alijsq; visionibus, ac reuelationibus, nec non miraculis illustrem extitisse, nostra passim monumenta affirmant, quorum nonnulla libet exempla referre. Tolentini, nobilis cuiusdam erga Ordinem deuoti, Petri Pauli nomine, cognomine Pittorij, vinum acidum suâ oratione in optimum commutat. In Crucichij Conuentu panem è cœlo, Familiæ suis precibus impetrat. Infœlicem cuiusdam exitum prophetico spiritu prędicit. Postremò cum ex Amendulæ Conuentu Firmum migraret, Bernardum à Musso, qui in eo illi itinere comes erat, his verbis alloquitur: Bernarde Frater, iam ad meum quietis locum pergo. Firmana tellus ossa mea conteget. Id sæpè anteà, quasi sui obitus diem pręnuncians, Fratribus aiebat, se libentissimè ipso die, qui B.P.N. Francisco est sacer, carnis suæ sarcinam depositurum. Cum igitur ad Firmanum Conuentum appulisset, modico temporis spatio elapso, febre correptus, in solemni S.P.N. Francisci die, diem quoq; is, tantâ cum sanctimoniæ opinione, extremum claudit, vt Fr. Pacificus à Sestino, vir Dei spiritu clarus, cuius gesta narrauimus, qui sæpe Iacobi confessiones exceperat, eo adhuc superstite assereret, se illum, nisi Ecclesiæ auctoritas prohiberet, S. Iacobum absque vllo veritatis periculo appellaturum. Obijt Vir Sanctus,

Anno 1586.

Fr. GHE-

Fr. GHERARDI FLORENTINI LAICI
VITA, ET GESTA.

FRATER GHERARDVS FLORENTINVS, Laicus, inter primos illos connumeratur, qui priorum temporum angustias fortiter, & æquo animo sustulêre. His ille probatus, tantum in omni virtutum genere profecit, vt non aspernandum inter illustres nostræ Religionis Viros locum sortitus fuerit. Tota ipsius vita apud Capucinos asperitate plena fuit. Paupertatis namque studio, abstinentiâ, carnis maceratione, dum robusta ætas corpus vegetaret, reliquos illius tempestatis Viros, quos aurea illa ætas, ad maxima quæque corporis incommoda sustinenda, protulisse videbatur, (si nostris M.S. credimus) facile superauit. Castitatis tam insignis propugnator fuit, vt gemina in periculoso prelio de hoste Trophęa, bis iuuenculis quibusdam, quæ ad ipsius honestatem labefactandam ad quiescentem accesserant, longe propulsatis, reuexerit. Tanta in ægrotos charitate efferbuit, vt Prouinciali Ministro annuente, vniuersa Prouinciæ loca percurreret, quo suâ infirmos operâ iuuaret. Nullum illi tempus inane defluebat; die siquidem laboribus vacans, quos sacrâ meditatione leuabat, noctem interdum in oratione insomnem ducebat: quo tempore, cum dura illi quies esset, ac parcus somnus, prolixa tamen rerum diuinarum contemplatio erat. Diuinis nonnunquam reuelationibus potitum, id inter alia declarat, quod is Franciscum Maceratensem, post obitum, ad quintumdecimum vsque diem, in Purgatorio detentum pœnas exoluisse, atque indè statim in cœlum euolasse, cuidam Fratri Iacobo Æsculano aperuit. Ipsius quoque orationi adscriptum fuit, quod octo Ordinis nostri Clericis ad sacros Ordines proficiscentibus, quibus is in itinere præerat, de annonâ diuinitus prouisum fuerit. Eundem quoque, Crucis signo plerisque ægrotis beneficia contulisse, nostra M.S. ferunt, ex quibus, cum non mediocris sanctimonię fama illi apud omnes accessisset, tandem annis, ac virtutibus grauis, Æsij mortales exuuias deponit.

Anno 1586.

Fr. HONORII A SESTINO LAICI

VITA, ET GESTA.

FRATER HONORIVS à SESTINO, Laicus, Religionis Capucinorum albo inscriptus, sub Magistro auunculo durissimum probationis genus patientissimè pertulit, quoad scoriam vsque probatus, tantâ virtutum perfectione vitam instituit, vt cæteris, quoad vixit, obedientiæ, humilitatis, paupertatis, abstinentiæ, charitatis, ac totius Regularis obseruantiæ exemplar fuerit. Vir ad miraculum patientissimus extitit: neque iniuriâ aut contumeliâ lacessitus vnquam è tranquillo mentis statu deijci potuit. Quamobrem ab impio aliquando viro colapho percussus, nullum perturbati animi signum ostendit. Orationis cum primis studio vacabat, fœdusq; inter mentem, & corpus composuisse videbatur, vt, dum hoc diurnis laboribus insudaret, illa diuinas illi meditationes suggereret. Cum vero illa nocturnis vigilijs, atque orationi incumberet, hoc impigrè ad omnia officia concurreret. Hic fratri Eliæ, Sacerdoti, futurum obitum prænunciat, ac se licet ætate multo prouectiorem aliquo post eum tempore superstitem inter viuos futurum asserit, quod ipse deinde rei euentus demonstrauit. Longum Honorius vitæ, ac virtutis iter vsque ad nonagesimum ætatis annum produxit, in quo honorabile, tum apud Deum, tum apud homines nomen adeptus, eo tandem confecto, veros virtuti debitos honores, morte consequutus est, in Conuentu Sarnani, vbi illius ossa sepulchro condita iacent.

Obijt Anno 1586.

Fr. ALEXII A BVTRIO
LAICI
VITA, ET GESTA.

RATER ALEXIVS à BVTRIO, Laicus, diu in Romano Conuentu Ianitoris munere functus fuit, Vir mitissimus, tamq; singulari patientiâ, ac mansuetudine præditus, vt nemo eum vnquam, aut iratum, aut turbatum viderit; cum his quoque tantam vultus hilaritatem, & charitatem in omnes, ac pauperes potissimum præ se ferre visus est, vt nullum vnquam egenum ad Conuentus fores accedentem, absque eleëmosynâ immunem dimiserit. Hac singulari charitate, dum Christi pauperes excipit, alijsq; animum perfectis virtutibus imbuit; Romæ quoque à Domino cum suis pauperibus in æterna tabernacula recipitur. Post obitum Fr. Antonio Bergomensi cum Beatissima Virg. S. P. Francisco, ac S. Antonio stolis pretiosissimis ornatus, gloriosus secundò apparet, diemq; mortis prænunciat. Obijt Vir Dei Anno 1586.

Fr. ANTONII BERGOMENSIS
LAICI
VITA, ET GESTA.

RATER ANTONIVS BERGOMENSIS, Laicus, cùm mortuâ vxore, qua cum plures vitæ annos absq; prole transegerat, è sæculi pelago sese ad Religionis portum recepisset, vitam omni humilitate. obedientiâ, paupertate, patientiâ, charitate, perfectâq; virtute plenam auspicatus, maximam sanctimoniæ spem pollicebatur, cùm quinto post susceptam Religionem anno, Romæ in grauem morbum incidit, quo tempore totus hilaris, Sacerdoti, qui illi à confessionibus, diem obitus sui reuelat, cùm vero Confessarius diuturniorem ei vitam futuram persuadere conaretur: Erras Pater (inquit Antonius) non animus, aut æternorum cupiditas tantummodò hanc mihi vocem extorsit, sed cœlestium hæc vox est, quæ neminem fallit. Etenim Beatissima Virgo Deipara.

S. P. Franciſcus, S. Antonius, ac Frater Alexius, nuper defunctus, qui hac mihi nocte apparuêre, primum hunc Sabbathi diem mihi ſupremum fore prænunciarunt. Confeſſarius verò, cum Sathanæ dolum hic latere ſuſpicaretur, cum plerіſque alijs Patribus ad ægrotum accedit, atque ab eo præteritæ noctis viſionem percunctatur. Qui cùm dicta confirmaſſet, eidem Guardianus, qui & ipſe præſens erat; Num Antoni (inquit) Alexium à Butrio ſtantem agnouiſti? cui Antonius: quid de Alexio (inquit) Pater dubitas? Is tam certò mihi agnitus fuit, vt cùm in eum oculos potiſſimum intenderem, admirabilis plane is mihi viſus fuerit; tot enim illum ſtolis pretioſiſſimis ornatum conſpexi, vt inter alios is mihi preclarus videretur. Mox vero nouam vultu hilaritatem præferens, ait: En iterum vobis Beatiſſimæ Virg. S. P. Franciſci, S. Antonij & Fratris Alexij præſentiam, en hic preſentes adſunt: iam illos vobis licet conſpicere. Cui Guardianus: Eſtne cum Beatiſſimâ Virgine puerulus IESVS? eſt profectò (inquit) & quidem Sole omni ſplendidior. O quàm lucidus, ô quàm pulcher in Virginis ſinu geſtatur! Rurſus cùm ab eo Guardianus quæreret, num adeſſet Alexius, olim Romani Conuentus ianitor: Adeſt proculdubio (ait) poſt S. Antonium ordine quartus: ijſdem quibus anteà, pretioſiſſimis veſtibus indutus: atque idem plane, qui apud nos Ianitoris munus agebat; verumtamen multo ſpecioſior, quàm cùm inter nos mortalis verſaretur. Admirabantur Fratres, ac Beatiſſimæ Virg. atque aliorum Sanctorum præſentiam veriti, quanquam inuiſibilem venerabantur: cùm eâ die, ſummâ cum mentis voluptate ab Antonio tranſactâ, maximis cœpit Dæmonum prælijs exagitari, ac demum facie in pallorem conuerſâ horreſcere, ac velut aſpectu aliquo territus exclamare: O qualia cerno! ô quales cruciatus! quale ſulphur! quales flammas! Heu miſeras damnatorum animas demerſas inter flammarum globos ſtridentes audio! mox cùm iterum Dæmonum tentationibus fatigari cœpiſſet, inter hæc Beatiſſima Virg. ijſdem Beatis, videlicet, S. P. N. Franciſco, S. Antonio, & Alexio ſtipata, Antonio apparens, vniuerſam illam Dæmonum turbam ſuâ præſentiâ fugans, eum cœleſtibus verbis conſolatur. Quæ, is Fratribus narrans, ſummâ illos voluptate affecit. Antonius igitur optatâ tandem de hoſtibus victoriâ potitus, cùm totum Veneris diem in Dei laudibus, ac Fratrum cohortatione, quâ illos à Dæmonum fraudibus cauere, & Regulæ obſeruationi ſollicitè incumbere

admo-

admonebat, vſque ad veſperam Sabbathi inſumpſiſſet, dato Angelicæ Salutationis ſigno, quaſi is abeundi ſignum accepiſſet, quemadmodum anteà præſignificauerat, ex hoc ſæculo migrat. Anno 1586. cum Iuſtis (vt creditur) in æternum victurus.

Fr. CONSTANTINI PATRICENSIS LAICI

VITA, ET GESTA.

FRATER CONSTANTINVS à PATRICIO, Laicus, Vir ſimplex, humilis, ac plurimâ virtute ornatus: cum vitam omni pietate plenam in ſæculo duxiſſet, ad Dei ſeruitutem in Capucinorum Religione accedens, tot eam virtutibus accumulat, vt vniuerſi in viro Idiotâ, ac imperito, copioſam Dei gratiam, ac vitæ perfectionem admirarentur. Tam incredibili erga Beatiſſimam Dei Matrem amore, ac veneratione ferebatur, vt cum ſua ad eam, vt plurimum in oratione vota dirigeret, illius quoque aſpectu, colloquio, ac pręſentiâ fruitur. Singulari quoque cum Michaëlem Archangelum veneratione proſequeretur, haud raro eius quoque colloquio, ac præſentiâ potitur. Quo tempore aliquando Conſtantinus his eum verbis affatus legitur: O te terque, quaterq; Beatum Archangelum, qui inter ſummos illos Cœlorum Principes adnumeratus, beatâ illâ Dei gloriâ frueris. Cui Archangelus: Tu quoq; Conſtantine, hac aliquando cœli fœlicitate frueris: verumtamen, antequam ad eam pertingas, tibi diu, multumq; laborandum. Multæ, ac magnæ Vir hic orationis fuit, atq; adeo in eâ animo efferebatur, vt ſæpè mente excederet. Quod aliquando Fr. Matthæo à Leoniſſa iuniori, S. Annæ Guardiano innotuit; qui cum Conſtantini operâ indigeret, eum in cellâ orantem, atq; à ſenſibus ita alienatum cernit, vt ſui omnino compos non eſſet. Quapropter cum poſt aliquot tempus ad eum redijſſet, tam incenſo illum vultu è Cellâ exeuntem offendit, vt Seraphicum potiùs, quam humanum aſpectum præ ſe ferret. Neque id huic viro Dei nouum, aut inſolitum fuit, tantus enim illius orationis ardor erat, vt ex eo cœleſtes flammæ exurgere viderentur. Hinc Fulginij, dum orat, Fr. Pacificus Eugubinus Sacerdos, flammarum globum ipſius capiti inſidentem cernit. Rurſus, eo in Conuentu Spoletano orante, ipſius facies flammæ inſtar ardere,

caputq; velut Iride coronari conſpicitur. Sæpe etiam Fratres eundem orantem obſeruantes, illius vultum Solis inſtar, emicantem intuentur. Idq; potiſſimum in Conuentu Spoletano S. Annæ perſpicuum fuit, in quo dum Conſtantinus poſt matutinas horas, in Eccleſiâ orationi vacat, Fr. Thadęus Tifernas Laicus, in quo tempore oraturus Eccleſiam adibat, cum aperto Chori oſtio, vtrumque, & Chorum, & Eccleſiam clariſſimo lumine coruſcantem cerneret, ratus ille, Sacriſtam, accenſa in Altari lumina facile oblitum reliquiſſe, in Eccleſiam pergit, vt lumina extinguat. At cum neque in Altari, neque alibi lumina vlla ardere conſpiceret; Conſtantinum ſolum in Eccleſiæ angulo orantem animaduertit, è cuius vultu, quaſi Solares radij erumpentes, totam Eccleſiam illuſtrabant. At quoniam vera Dei charitas afflictionibus, atque infirmitatibus probatur, cum iam Conſtantinus annis, & virtutibus conſenuiſſet, horribili à Deo carcinomatis morbo affligatur, qui cum dextrum illius brachium inuaſiſſet, grauiſſimum, ac intolerabilem propemodum illi dolorem afferebat. At Dei ſeruus, cùm in eo Diuinum conſilium, cuius ab Archangelo anteà monitus fuerat, non obſcurè agnoſceret, tam inuictâ illum animi patientiâ ſuſtinet, vt inter grauiſſimos morbi languores, nihil præter Diuinas laudes, perſonaret. Diu igitur hac ægritudine probatus, cum Peruſiæ ad vltimam vitæ metam perueniſſet, Medicus, haud amplioris, quam illius diei, qui tunc Dominicus erat, illi vitæ ſpatium pręſcribere videbatur, cui Conſtantinus: Haud ita erit (inquit) ſed Martis tantummodò dies mihi ſupremus erit. Id cum diuinâ tantum reuelatione accepiſſet, in eo quoque extremum vitæ curſum morte confecit. Anno 1586.

***

FRATER BERNARDINVS A CHERIO FRATRV
CAPVCINORVM LAICVS

19

Fr. BERNARDINI A CHERIO LAICI

VITA, ET GESTA.

RATER BERNARDINVS à CHERIO PEDEMONTANVS, Laicus, ex honeſtâ familiâ originem ducens, vix adoleſcentiâ tranſactâ, ſuis omnibus cum ſæculo relictis, inter ipſa Religionis initia, Capucinorum ſe numero adiungit. At prioribus illis ſuſceptæ Religionis annis cum minus regularis diſciplinæ ſtudio incumberet, hinc Sathan maioris tentationis anſam arripiens, illum acrius vrgere cœpit, vt è Religione aufugeret. Iam tertium Bernardinus in Religione à probatione annum abſoluerat, cum Dæmonis tentatione ingraueſcente, plurimo in ſalutis diſcrimine verſabatur. Is vero ad Dei opem confugiens, ante ſacræ Euchariſtiæ Altare noctu procumbit, Deiq; impenſius cum lachrymis auxilium implorat. Adfuit mox ſeruulo inter has animi anguſtias oranti clementiſſimus Dominus, viſibilemq; ſui ipſius ei ſpeciem obijciens, durius illum increpat. Demum, vbi afflictum verbis ſuauioribus conſolatus eſt, illum à tentatione liberat. Hic Chriſti Domini aſpectus & correptio, tantopere Bernardini animum commouit, vt is in alterum protinus virum mutatus fuerit. Vaniloquia ac diſſolutiones mox in ſilentium, ac ſolitudines euadunt, comeſſationibus ieiunia, ac diuturnæ inediæ ſuccedunt: corporis caſtigationes, vigiliæ, ſenſuum mortificationes, paupertatis incommoda, omnigenaq; vitæ auſteritas, omne voluptatum genus procul effugant; iam nullus Bernardino humilior, nullus pauperior, nullus taciturnior, nullus abſtinentior, atque ad omnem regularis obſeruantiæ diſciplinam, nullus eo tempore magis compoſitus. Cumq; rebus omnibus mortuus appareret, ſolâ oratione, ac iugi mentis contemplatione, quæ illi poſt hæc cœleſti Dei dono elargita fuit, viuere, ali, ac vigere videbatur: tanta enim hoc tempore Dei luce ac cœleſtium rerum voluptate perfundi cœpit, vt dum in menſâ cum alijs recumberet, ſi forte vel de Paſſione Domini, vel de cœleſti gloriâ, aut de amore Dei, lectio ab eo audiretur, mox in mentis exceſſum raptus, biduo interdum, læuâ panem, dexterâ cultrum in manu geſtans in eo immobilis permaneret. In Genuenſi S. Barnabæ

Conuentu

Conuentu, cùm in cœna libellus S. Ioannis Climaci, vbi de gloriâ paradisi agitur, à Fratribus legeretur, iam is nonnihil ex lance pulmenti cochleari hauserat, atque ori admouere parabat, cum repentè exclamare cœpit: ah, ah, paradisi gloria! moxq; extra sensus actus, manum simul cum cochleari in aëre tamdiu suspensam tenuit, quoad circa noctis medium dato primo Matutinæ Horæ signo, ad sensus rediret. Plerisq; etiam ex his, qui in Genuensi Familiâ degebant, olim exploratum fuit, quo tempore prima in sacra Natalis Domini nocte Missa celebratur, Virum Dei priùs in cœlestem quendam risum, tum protinus in mentis excessum raptum, in eo totum illud noctis spatium fœliciter transegisse. Denique cùm aliquando podagræ morbo afflictatus in lecto decumberet, duobus fratribus vt dolorem lenirent, spiritualem quandam cantiunculam concinentibus, tantâ ipsius spiritus vi sursum actus fuit, vt consopitis sensibus, Vir Dei penitus exanimis videretur. Sæpè id quoque alibi, cùm de diuinis rebus inter Fratres, eo præsente ageretur, eidem contigit. Quo fiebat vt in huiusmodi mentis excessu integros, plerumque dies transfigeret. Hac rerum diuinarum contemplatione absorptus, plerumque ad octauum vsque diem in Cellâ solitarius degens vix terno quoque die, cibi aliquid, quo corpus ad mentis actionem aptum redderet, sumere solebat. Porro tam vehemens illa mentis actio erat, præsertim cùm solus oraret, vt sæpenumerò in clamores erumpere cogeretur: quo ebulliens ille pectoris æstus, qui ex diuini amoris flammâ efferuescebat, tamquam effuso halitu mitesceret. Ex tam præclaro hoc cœlestis contemplationis dono, diuina quædam lux Bernardini animo exoriebatur, qua & arcanæ hominum cogitationes illi manifestæ erant, & futuros rerum euentus interdum certo prænoscebat: cuius rei nonnulla referre liceat exempla. Frater Valerianus Pinerolienfis, qui inter Genuensis Prouinciæ Patres olim connumeratus fuit, Vir grauis & prudens, cùm semel mentis angustiâ pressus, ad Bernardinum accederet, Vir Dei totâ tentationis serie, antequam ab eo explicaretur, apertâ, suauibus illum tandem verbis consolatum, & opportunis consilijs munitum dimittit. Adhæc, quo tempore Christianorum classis insignem illum de Turcâ, triumphum tulit, tribus diebus, antequam de eo, in eâ vrbe nuncius appelleret, Fratribus de Turcâ prostrato victoriam manifestat. Circa hæc tempora, sæua quædam lues Genuensem vrbem inuaserat, quæ cùm nullo consilio, aut ratione sedari posset, innumeros quotidie homines depascebatur. Quamobrem Fr. Augusti-

nus Albintemiliensis, qui tunc eam Prouinciam moderabatur. Fr. Zacharia Trebinensi, ac Bernardino Cheriensi accitis, cum ijs secretum consilium init, vt totam noctem in oratione insomnem ducerent, in qua à Deo opem pro eâ vrbis calamitate postularent. Tribus igitur hisce Patribus, quorum apud Deum plurimum merita valebant, in oratione pernoctantibus, adfuit clementissimus Dominus, singulisq; quid pro vrbis liberatione agendum esset, reuelat: nimirum, vt Genuensis Senatus publicè ad Immaculatæ Conceptionis Beatissimæ Virg. honorem, supplicatione institutá, voto ab omnibus nuncupato, illius diei festum perenni cultu celebraret. Quod cùm piæ Reipublicæ Duci, ac cæteris Senatoribus ab ijs indicatum fuisset, illis cœlesti consilio acquiescentibus, vrbs protinus à peste liberatur. Quamplurimis præterea Christi, Angelorum, ac Beatissimæ Virg. visionibus, hunc Dei seruum potitum fuisse, constanter Genuensis Prouinciæ M. S. ferunt, inter quas ea refertur. Dum Matutinæ Horæ in Choro aliquando decantantur, is in Ecclesię angulo attentius orans. Angelum è Cœlo delapsum, his se verbis alloquentem audit: Bernardine, animum atque oculos diuinis visitationibus para, mox aderit Dei filius, cum Virgine Matre. Tum vero Virgo Deipara clarissimo lumine coruscans, ad eum accedit, Filiumq; quem in sinu gerebat, eidem porrigit, quem vbi Vir Dei humillimè exceptum amplexatus fuit, tantâ in eius amplexu cœlesti voluptate perfunditur, vt totus in dilectum absorptus, iam non sibi, sed Christo tantum viuere putaretur. Iterum dum in Ecclesiâ orat, Christus tam benignum se illi aspectandum offert, vt Vir Dei, præ vberiori spiritus voluptate, animam sibi è corpore soluendam fore existimaret. Idipsum quoque illi in Conuentu S. Barnabæ accidit, dum Podagræ morbo laborat: cùm enim recentioris aliquando panis appetitu teneretur, en Christus immensâ luce perfusus ægrum suâ pręsentiâ solatur, his eum verbis compellans: Bernardine, quid tu recentem panem optas? An non ego, qui vitæ panis sum, solus tibi sufficio? quibus, tam cœlesti quodam panis odore ægrum recreauit, vt vir Dei materialis illius panis appetitum protinus abiecerit. Vir hic cùm in Hospitali S. Columbani domo; in infirmorum ministerio, inter cæteros illustrissimis patientiæ, & charitatis exemplis effulgeret. Id sibi accidisse narrabat. Paratum is aliquando pharmacum ægroto cuidam propinandum susceperat, quod cùm ille sępius recusasset, Bernardini animus quodam impatientiæ motu percelli cœpit: at is illum, antequam ad voluntatem appelleret,

virtute coercens; mox Dæmonem tentatorem sibi à sinistris stantem intuetur, qui cum primum ab eo se deuictum sentit, protinus fugam arripuit. Semel inter ipsa suæ conuersionis primordia, dum in Ecclesia orat, Dæmon pueri formâ assumptâ scamnum conscendit, ex quo cũ se dilapsum fingeret, quasi ex casu grauiter læsus ploratum edit: mox Bernardinus, Dęmonis adhuc artis ignarus, intermissâ oratione, ad puerum accurrit, quem dum à casu subleuare studet, Sathan, qui vel tantillum illud temporis spatium ipsius orationi subripere optauerat, seipsum prodens, risu Virum Dei eludit, ac protinus in cognatas se tenebras recipit. Idem quoque haud raro Dei seruo, dum corpus flagello castigat, vel flagellum è manibus eripit, vel flagelli ictus intercipit, vel tandem funiculos perrumpit: quo tempore is fune, quo pręcinctus est, flagellationem instaurans, Dęmonem ipsum deludit. Post has Sathanæ infestationes, quibus D. O. M. Seruum suum varijs triumphis illustrare decreuerat, nè perfectâ illi corona deesset, quæ ex integrâ interioris, atque exterioris hominis probatione proficiscitur; cùm is in Hospitali S. Iacobi incurabilium Domo, Romę aliquamdiu ægrotis ministrâsset, vt gratum illud Deo ministerium fuisse cunctis innotesceret, incurabili & ipse morbo à Deo donatus, ac omnibus ferè membris captus, quatuordecim annorum spatio, qui illi vsque ad obitum superfuêre, in lecto decumbit. Mira equidem in tam diuturnâ ægritudine Viri patientia fuit; mira quoque vultus hilaritas, quam inter grauissimos artuum dolores, toto hoc tempore præferre visus, Dei tantummodo laudes, benedictiones, & gratiarum actiones, ex ipsius ore personabant; ita vt, quo acrioribus morbi doloribus afficeretur, eo dulcius, IESV, ac MARIÆ nomen efferret, adstantesq; ad pietatem summoperè commoueret. Postremò, Vir hic tot virtutibus illustris, ac diutinâ patientiâ probatus, cum quinquagesimum in Religione annum attigisset, in Genuensi S. Barnabæ Conuentu ad vitæ coronam euolat,

Anno 1586.

FRATER ANTONINVS RHEGINVS FRATRVM CAPVCINORVM

LAICVS

Fr. ANTONINI RHEGINI LAICI

VITA, ET GESTA.

RATER ANTONINVS RHEGINVS, Laicus, ex honestâ Tripodorum familiâ Rhegij progenitus, cum vitam vsque ad quintum supra vigesimum annum omni cum pietate traduxisset, ad sacram Minorum, qui de Obseruantiâ nuncupantur, familiam confugiens, postquam in eâ per annum, omni cum virtutis laude versatus fuisset, quo tempore Ludouicus Rheginus, ac Bernardinus Georgius in Capucinorum Reformatione inter Calabros statuendâ impigrè laborabant, is horum Patrum, quos perfectæ Regulæ obseruatores esse non ignorabat, exemplo permotus, ac purioris obseruantiæ studio incensus, cum his ad Capucinorum gremium se confert. Ab ipsis suæ conuersionis incunabulis, tanto studio virtutibus, ac præsertim humilitati & charitati, quæ præcipua sunt Laicorum Fratrum ornamenta, cœpit incumbere, vt nihil præterquam humillima de seipso sentiret, & vniuersos sibi Superiores esse existimans, omnibus ad nutum pareret. Sacerdotes velut Dei ministros, tantâ veneratione prosequebatur, vt cum eis consedere nunquam visus fuerit. Vera porrò hæc cordis humilitas, tam perfectam illi mentis obedientiam parauerat, vt voluntate, nèdum voce Superioris perceptâ, aures auditui, linguam voci, manus operi pararet. Aliquando accidit, vt Rhegij Conuentus Superior, necessitate compulsus Antoninum, qui tunc septuagenarius erat, comite illi Bonauenturâ Rhegino adiuncto, Arasium properare iubet. Iam nox tenebras offuderat, nubesque ita Cœlum obduxerant, vt vehementem breui imbrem minarentur. Haud tamen cunctatur Vir obediens, sed mentem obedientiæ, ac pedes itineri parans, Arasium proficiscitur. Vix medium iter confecerat, cùm graui ventorum, ac imbrium procellâ iam imminente, cœloq; vndique tonitrùis perstrepente, Antoninus ad Occidentem conuersus, vnde aëris tempestatem erumpentem cernit, flexis genibus tantisper Deum precatus est; tempestati (in Dei nomine, & sanctæ obedientiæ, quam explendam acceperat) nè propius ad eos accedat, præcipit;

donec ab eis iter perficiatur. Mirabile dictu, stat tempestas, silent tonitrua, ac tamdiu serenum ipsis itinerantibus cœlum exhibent, quoad obedientiæ opus implerent. Post hæc Ticinum ad virum quendam Ordinis beneuolum diuertentes, tot deinceps cœpit cœlum imbribus pluere, & vndique tellus aquis exundaret. Rursus ex perfectâ viri huius humilitate, inuicta quædam animi patientia pullulabat, quæ plerisque rerum exemplis enituit, maximè verò in primæuis illis Calabræ reformationis persecutionibus sustinendis, tum in comitiali morbo, quo per quadraginta annorum tempus grauiter afflictatus fuit, iucundo, nedum æquo animo perferendo. Demum in varijs Dæmonum infestationibus, quas diu fortiter tulit; in quibus maxima illius patientia eluxit. Tanta vero erat viri Dei charitas, vt ægrotos, amantissimæ matris instar, tenerrimo prosequeretur affectu. Pauperum tantopere inopia afficiebatur, vt haud rarò ad eorum inopiam subleuandam sibi necessaria adimeret. Grauis quædam frugum caritas totum Rheginum agrum occupauerat, cum Antoninus cum socio Siminariam, quæ triginta milliaria à Rhegio abest, iter faciens, tres sibi in sacculo panes reponit, quibus in itinere vesci possent. Dies ieiunij erat, vixq; paululum ab vrbe progressi, pauperculus ab Antonino panem petit, cui ille panem integrum porrigit, paulò longius cum processissent, en alter, priori miserior, stipem flagitat; cui secundum Antoninus panem largitur; Accidit quoque, vt tertius etiam inops omnium miserrimus accederet, cui Eleemosynam postulanti, tertium Antoninus dimidiatum panem erogat, submurmurabat socius, cui spes omnis annonæ ablata erat, cui Antoninus: Nihil animum tuum sollicitet Pater: Iacta in Dominum curam tuam, is abunde seruis suis annonam suppeditabit. Fons in ipso montium accessu inter opaca nemorum loca delitescebat, ad quem cum Antoninus socium nonnihil obmurmurantem, verbis suauioribus compulisset, ibi nobiles quosdam conuiuantes offendit, qui eos mox ad prandium iucundissimè prouocant, sicq; diuinâ prouidentiâ factum est, vt multo ampliorem, quam pauperibus erogauerant, à Domino annonam acciperent. Cæterum, hæc sancti Viri charitas haud minus in tollendis controuersijs eluxit; cuius hoc illustre exemplum legitur. Rhegij inter quosdam honestæ familiæ coniuges irreconciliabilis, ac diuturna animorum dissensio viguerat. Hæc simulac Antonino innotuit, celerius ad coniugum domum concedit, dumq; ad mutuam beneuolentiam vtrumque prouocat; en Ælurus, quem ij velut domesticum

alebant,

alebant, ad eos accedit. Quo vix conſpecto, vir Dei Dæmonem ſub illâ Æluri formâ deliteſcentem, ac diſcordiarum ſatorem agnoſcit, eumq; mox ſiſtere iubet, atque vt ementitâ Æluri ſpecie depoſitâ propriam induat, ac ſeipſum quis ſit prodat, in Dei virtute imperat. Haud imperatis Dæmon reluctari potuit, ſtatimq; ex Æluro Dæmon horribilis conſpicitur, qui mox ijs ſtupentibus, in auras defugit. Illi vero Dæmone effugato, verbis Antonini ſuauiſſimis commoti, perpetuam deinceps inter ſe pacèm coluêre. At præclarum illud viri huius charitatis argumentum fuit, quâ inimicum fratris ſui interfectorem, totâ Rheginâ vrbe obſtupeſcente, non ſolum tenerrimè amplexatus eſt, ſed etiam poſt ſuauem correctionem, & ad pœnitentiam exhortationem, ſceleris condonationem, à propinquis homini fratricidæ ſcripto exaratam, impetrauit. Abſtinentiam verò ita colebat, vt conſuetis Religionis ieiunijs haud contentus, quadragenarias inedias, quæ B.P.N. Franciſco familiares familiares fuêre, ad octogeſimum vſque ætatis ſuæ annum, perpetuâ lege ſibi præſtitutâ ſeruauerit; cum tamen ſæpiſſimè ſolâ panis, & aquæ refectione contentus eſſet. Aſpero ad obitum vſque cilicio vſus fuit. Veſtis aſperitatem, lecti duritiem, ſomni parcitatem, vigiliarum diuturnitatem, voluntarias frigoris paſſiones, quotidianos manuum labores, ac pleraque alia auſteritatum genera prætereo. Omnia ſenſuum oblectamenta, animiq; remiſſiones fugiebat. Iam quadrageſimum Religionis annum attingens, num præteritorum malefactorum veniam à Deo tuliſſet, etiamnùm ignorare aiebat. Orationi tam ſedulò incumbebat, vt poſt diuturnos labores, & poſt Matutinas Horas perpetuò eam comitem haberet, ac inter omnes corporis exercitationes, in eo ſemper illius fumaret igniculus; adeoq; in Dominicæ vitæ, ac Paſſionis meditatione, charitate excellebat, vt & illius facies interdum ſolis inſtar ſplenderet, & diuino ſpiritu actus, extra ſenſus haud rarò raperetur. Quod illi in Conuentu Rhegij aliquandò accidit: ibi namque dum vir Dei ante Matutinas horas, in Eccleſiâ orat, Fr. Thomas Catacienſis Antoninum in medio Eccleſiæ clariſſimâ luce circumfuſum, ac ſolis inſtar fulgentem, è ſolo quatuor circiter palmorum altitudine in aëra ſubleuatum conſpicit, ex quo lucis radij in totam Eccleſiam diffundebantur. Cumq; Thomæ perpetuum ſilentium indiceret, annuit ille, dummodò quid in eâ viſione ſibi à Deo collocatum fuiſſet, non ſubticeret; Tum vir Dei: iam dudum (ait) à Domino ſummis precibus poſtulaueram, vt transfigurationis ſuæ modum, & gloriam mihi pro ſuâ benignitate

aperire vellet. Distulit aliquamdiu Dominus: verùm id hac nocte mihi à Domino benignissimè collatum. Tu igitur caue, nè alicui çœleste secretum aperias. Ex huius diuinæ charitatis ardore, tam potens, atque efficax ipsius apud Deum oratio euaserat, vt ab eo nunquam vacua rediret. Quod quam plurima exempla declarant. Petrus quidam, Principatus cognomine, Rheginus, à Marco Antonio Marino, catapultariâ glande appetitus, tot prætereà vulneribus confossus fuit, vt dissecto vsque ad medium collo, semiviuus ab eo dimissus fuerit. Hac eâdem horâ Vir Dei superueniens, miserum, animam propè exhalantem offendit; cumq; sacræ Virginis imaginem protulisset, Petrum, vt inimico ignoscat, odia ex animo deponat, ac vt huius promissi fidem Beatissimæ Virgini iuret, compellat. Vir itaque semiuiuus dexteram ad Imaginem in iuramenti signum extendens, stabilem Beatissimæ Virgini fidem pollicetur. Post hæc Antoninus ad orationem secedens, tot sacram Deiparam lachrymis, ac precibus sollicitat; vt breuissimo tempore Petro vulnerum incolumitatem exorauerit. Dum Rhegij Conuentum Fr. Bernardinus Rheginus iunior moderatur, fortè accidit, vt è Siculâ Prouinciâ duodeviginti Fratres (quibus & alij sex ex aliâ Prouinciâ accessêre) sub vnius diei vesperum aduentarent, cumq; præter duos panes, & nonnulla frustula, nihil prorsus panis in domo superesset, Guardianus, cui Antonini (qui refectorij curam agebat) apud Deum sanctitas satis nota erat, vt panem suâ benedictione prosequatur, imperat, eumq; fratribus aduenis apponat. Properat vir superiori obediens, in genua procumbit, panem à Deo precibus postulat; tum geminos illos panes sumens, dum eos nouis hospitibus distribuit, tam multiplicatos à Deo accipit; vt non solum viginti quatuor Fratribus ad saturitatem sufficerent; verum etiam alij octo sæculares viri, eo tempore aduentantes, his abunde refecti fuerint. Eodem planè modo, cum in eodem Conuentu, quatuor tantum panes superessent, Guardiano obtemperans, Deum rogat, panibus benedicit, eosq; ita suâ oratione, ac benedictione multiplicat, vt Colletæ cuidam Angirio viro nobili, quadraginta Equitum turmâ stipato, copiosè ad vescendum satis fuerint. Hac ipsâ tempestate adolescens quidam in proscriptorum manus incidit, quem cum captiuum detinent, ac pro illius libertatis pretio grauem æris summam à parentibus exigunt; Vir Dei, adolescentis casum, ac parentum inopiam miseratus, intrepidè ad proscriptos, qui inter vasta quædam nemora degebant, accedit: dumq; apud eos pro adolescentis liberatione inter-

pellat,

pellat,ex his vnus;cur Pater,inquit,huc ad nos veniens,panem nobis saltem, quo famelici vesceremur, non attulisti? Cui Vir Dei: Rem profectò honestam postulasti, ne dubites, panem protinùs accipies, veruntamen tantisper expecta. Tùm paululum seorsum cum socio ad orationem secedens, cum è cœlo panem accepisset, paulò post manticâ, quam secum detulerat, pane recenti, atque etiamnum calido refertâ,onustus ad eos redit,panemq; præter omnium expectationem profert. Mirantur illi, Virum Dei venerantur, atque illi captiuum adolescentem libenter condonant. Adhæc cum eodem Bernardino Rhegino Messanam profecturus, Siculum fretum æstuans, suâ oratione sedat, ac vt prædixerat, vndas in alteram partem inflectere cogit. Ingentem quoque trabis molem, quam vix quatuor iuga boum mouere valerent, breui oratione Beatissimam Virginem interpellans tam leuem reddit, vt duo tantum boues, perinde ac si leue aliquod illud onus esset, facillimè vehere potuerint. Cum autem Anno 1571. in Rheginâ vrbe grauis pestilentia grassaretur, Vir Dei assiduas ad Virginem Deiparam pro vrbis liberatione lachrymas, ac preces fundebat. Tandem post diuturnas preces, dum Antoninus pomeridiano tempore totus Orationi in Ecclesiâ vacat, En inclyta Cœlorum Regina, clarissimâ vndique luce circumfusâ, Viro Dei in cancellorum summitate eminens apparet: cuius bini Angeli, geminas faces accensas manibus gestantes, vtrumque latus stipabant. Tum Virgo Beatissima Antonino humanissimè: Quid à me, fili gratiæ expetis? fidenter pete; id enim proculdubio accipies. Hac Beatissimæ Virginis pollicitatione Vir Dei animum assumens: Peto (inquit) ô hominum, Angelorumq; Regina, & hæc mea Rhegina vrbs, tam graui, ac diuturnâ hactenus lue probata, in tuâ filijq; tui miseratione respiret. His grato vultu Virgo Deipara: Placet (inquit) fili, quod petis: Iamq; Vrbis liberatio meo suffragio tibi concessa est. Verumtamen Generalem Archiepiscopi Vicarium admone, vt publicam supplicationem instituat, omnesq; mecum in hac Capucinorum Ecclesiâ, quæ mihi dicata est, suffragium implorent. Hoc enim pacto Rhegina vrbs à lue prorsus libera erit. Sacrâ igitur Deiparâ post hoc dicta ad superos volante, cùm Antoninus, ob summam animi humilitatem, quâ Diuinæ misericordiæ opus suis mèritis adscribi metuebat, indies Beatissimæ Virginis mandatum vrbis Vicario renunciare differret; gemini post aliquot dies, Angeli sub Capucinorum habitu, è Cœlo ad Alphonsum vrbis Gubernatorem mittuntur, qui his illum verbis affantur: Alphonse,

Metropolitanæ Ecclesiæ Vicario Generali significat, vt pro vrbis liberatione generalem supplicationem instituat; atque in Ecclesiâ Capucinorum S. Mariç de Consolatione, Beatiss. Virginis opem imploret: inde enim fiet, vt Virginis patrocinio vrbs à pestilentiæ morbo liberetur. Porrò Gubernator, eo accepto nuntio, nullâ interpositâ morâ, cum Vicario Generali agit, Processioq; ad S. Mariæ de Consolatione Ædes ordinatur. Interea vrbis Rectores, quò rem diligentius explorarent, ad Conuentum conuolant; atq; à Guardiano, quo pacto res sese habeat, addiscere quærunt. Guardianus rem penitus se ignorare ait; neque vllos se ad Gubernatorem Fratres destinâsse affirmat: quin etiam neminem ex suis Fratribus à sexto ab hinc mense vrbem ingressum asseuerat. Rei itaque veritate fluctuante, Guardianus, cùm rem non sine Dei consilio agi secum perpenderet; dum pleraque in mente volutat, dubium illi suboriri cœpit; num Antonio, cuius sanctimoniam probè agnitam habebat, diuina huius rei reuelatio facta esset: quem protinùs ad se aduocatum obedientiæ præcepto obstrinxit; vt si quid circa vrbis liberationem diuinitus reuelatum accepisset, candidè declararet. Antonius Superioris prçcepto audito, cùm terga vertere non valeret, simplici sermone, quid cum Deiparâ Virgine illi acciderit, perspicuè narrat: nihil tamen ab eo cuiquam narratum, aut verbo tenus declaratum fuisse affirmans. Silentij quoque causam eam esse aperit, ne Diuina illi reuelatio asscriberetur. Quod cùm Proceribus significatum esset; inde omnibus exploratum fuit, eos, qui vrbis Præfectum instituendæ supplicationis admonuêre, non homines, aut Capucinos Fratres, sed cœlestes nuncios extitisse, à Deiparâ missos; qui quod Vir Dei ob mentis humilitatem indicare extimuerat, sub Capucinorum habitu significarent, & vrbis liberationem à Capucino viro profectam ostenderent. Hac igitur Supplicatione institutâ, ac Beatissimæ Virginis ope ab omnibus imploratâ Rhegina vrbs à sæuâ illâ pestilentiâ protinus libera fuit. Innumeras quoque Antoninus morborum curationes, solo Crucis signaculo adhibito diuinitùs præstabat. Andreæ Ciuis Rhegini paralyticum filium diu morbo oppressum, signo Crucis benedicens, hæc quoque verba proferens: Christus natus est: Christus mortuus est: Christus resurrexit quibus ille semper vti consueuerat trinum Crucis signum, ac benedictionem adhibens) puerum patri reddit, his illum verbis compellans: Sine, Andreâ, vt puer per se ambulet. Puer verò, qui hactenùs nec membra mouere, neque ambulare poterat, vix à patre

dimissus, liberè progredi cœpit; atque eâdem horâ integræ incolumitati redditus fuit. Cuiusdam Nobilis Rhegini filium, ad Medicorum desperationem ægrotantem, ferè hoc eodem tempore, Cruce consignatum incolumem parenti restituit. In Oppido Tricensi, Nobilis quædam mulier, Andreola nomine, grauissimo vberis morbo laborabat, desperatâ tandem plagâ. Antoninus consuetâ suâ precatione vsus, vber Crucis signo oppetit; moxq; illud perfectè curat. Altera quoque Nobilis fœmina in Rheginâ vrbe grauissimè ad certum mortis periculum languebat. Hanc vbi Dei seruus suauiter affatus est, tandem signo Crucis, atque optatâ benedictione donat; quæ diuinâ operante virtute, breui ab ægritudine conualescit. Fr. Franciscus Hieracensis Capucinus Laicus, acutâ febri Hieracij correptus, magno in vitæ discrimine versabatur. At vbi Antoninus illius frontem Crucis signaculo obsignans, hæc illum verba proferre iussisset: IESV Nazarene, Rex Iudæorum, miserere mei. Post hæc ait: Bono animo esto: Iam vlteriùs non progredietur febris. Moxq; à febre dimissus, breui incolumis euasit. Nobilis quidam Rheginus in Ordinem beneuolus, innumeris penè vulneribus saucius euadens, Medici de illius salute spem omnem abijciebant, cùm Vir Dei vbi multis eum verbis ad inimicorum dilectionem disposuit, Crucis signum ægro admouet. Quò breui tempore, perfectam vulnerum curationem accepit. Petrus Iacobus Matrius, securi graue sibi vulnus infligens, neruum obtruncauerat: quo in vulnere curando, cùm multorum Medicorum, iam per annum frustrà peritiam expertus esset; Antoninus ægram illius manum apprehensam, cùm signo Crucis prosecutus fuisset, ea postridie perfectæ incolumitati reddita fuit. Propertij Oliuæ Patrem graui febre laborantem (cui & grauissimus capitis languor accedens, ægrum miserrimè torquebat) cùm Vir Dei, eâ, qua præditus erat, charitate infirmum complectens, viuifico redemptionis nostræ signo communijsset, mox Dei ille virtute sanatur. Abbas quidam Brassus agnomine, Petri Reméres, qui in Terræ nouæ Oppido nobilissimus, atque in Capucinos beneuolus, germanus frater, tam pestiferè repentè aliquando morbo correptus fuerat; vt, antequam se sacrâ Confessione expiare, ac cæteris Sacramentis frui posset, loquendi illi facultate ademptâ, eum ad funus festinatò raperet. Adest Antoninus, à quo familiares, & propinqui, vt preces ad Deum pro ægroti salute fundat, obnixè efflagitant. Quibus ille: Ego quidem (inquit) Deum rogabo, vt Abbas sibi redditus, linguam, ac vocem recipiat,

quâ peccata ſua Confeſſione eluere, ac cæteris Sacramentis communiri queat, is tamen [illegible] deferet. His dictis, cùm aliquamdiu Deum oráſſet, ſurgens ſigno Crucis ægrum in fronte conſignat, ac liberam illi vocem, & mentis iudicium reſtituit: qui ſacris Eccleſiæ Sacramentis communitus ſuauiter in Domino obdormiit. Cuiuſdam ex Tripodorum familiâ, Antonini propinquæ filius, febre, & anginâ æſtuans ad funera rapiebatur; cui Vir Dei baculo, quem in dextrâ geſtabat, Crucis ſignum in gutture formans, mox ab eo febrem, & anginam expellit, perfectamque illi incolumitatem reſtituit. Catharina ex eâdem familiâ, quæ Tertij Ordinis S. P. N. Franciſci habitum geſtabat, Tricini graui febre ægrotabat; quam vbi Vir ſanctus ter ſigno Crucis obſignauit, ſtatim febrem fugat, abſcedenſq; valentem relinquit. Quamplurimos quoque hic Vir Dei, quartanâ febre diu laborantes, eodem ſigno Crucis, conſuetâ ſemper precatiunculâ additâ, perſanat. Inter quos enumeratur Fr. Matthæus à S. Martino, Capucinus Sacerdos, qui bis eodem ſigno ab eo curatus fuit: Fr. Hieronymus Dinamenſis, Concionator: alter Hieronymus Rheginus, Nouitius: Scipio Taliotus Iuriſperitus, qui diu moleſtiſſimè eâ afflictati fuerant. Plerique etiam varijs alijs corporis languoribus, ab eo ſigno Crucis curantur. Nobilis quidam Rheginus è graui capitis morbo, à quo nullis vnquam remedijs leuari potuerat, ſolo Crucis ſigno à Viro Dei illi exhibito, liberatur. Ioannes Mantius Iuriſperitus, qui laterum dolore diu cruciatus fuerat, ſe ab Antonino ſigno Crucis benedici curat; cuius benedictione mox ſanitatem, dolore effugato conſequitur. Tot, præter enarratas alias, is morborum curationes ſigno Crucis contuliſſe legitur, vt diuulgatâ illius ſanctitatis famâ, cùm primùm ad Rheginam vrbem accederet, quotquot morbo aliquo detinebantur, ad eum confluerent; quos ſigno Crucis adhibito, diuinâ virtute curabat. Adſunt alia quoque miracula promiſcuè ab eo, vel ſigno Crucis, vel oratione patrata; quæ cùm vera ac probata ſint, Deiq; Maieſtatem, in ſuo fideli ſeruo, haud leuiter commendent, ea reticere nefas omnino exiſtimauerim. Hieracenſis vrbs, præruptis quibuſdam locis, exiguis ſaltibus obſitis, obſeſſa eſt: in quibus cùm aliquando fortuitò ignis accenſus eſſet, is tam ingens mox incendium peperit, vt vaſtitatem vrbi minaretur. Quod vbi conſpexit Antoninus, mox cum ſocio Fr. Antonio Galatrenſi, in genua procumbens, Dominum pro vrbis periculo precatur: dumq; is orat, præter omnem ſpem miteſcit

incendium; at oratione peractâ, prorsus ignis extinguitur, vrbsq; à periculo liberatur. Fr. quidam Rheginæ familiæ, pullum gallinaceum grandiorem, quem horti herbas depascentem inuenerat, dum se lapide effugare putat, eundem occidit. Aderat facto præsens Antoninus, qui cùm fratrem ex pulli interitu, mœrore confectum cerneret, pullum statim manibus apprehendens, cùm aperto ore in illud insufflâsset, viuus protinus ab eo pullus euolat. Fr. Angeli Arasiensis sororis bombycum gregem inutilem, ac degenerem, suis Vir Dei manibus, albis moræ folijs ad esum appositis, atque in Dei nomine benedictis, protinùs ad fructum prouocat. Eâdem quoque benedictione, cùm aliquando Mariani Sappæ, viri in Ordinem deuotissimi, bombycum agmen planè desperatum prosecutus fuisset, serico vberrimum prçstitit. Nihil denique tam naturæ arduum, ac impossibile videbatur, quod is diuinâ virtute fretus non efficeret. Quid enim rerum multiplicatione naturę impossibilius excogitari potest; quam tamen sanctus hic Dei seruus, tam facilè Diuinâ virtute prçstitit, vt pleraque huius rei, præter superius enarrata, exempla referantur. Rhegini panem agricolis multiplicat, amplioraque, quàm quæ apposita fuerant, frustula post refectionem supersunt. Hoc modo copiosum alterum Nobilium virorum agmen Scipione Musolino ductore, breuissimo pane, diuinâ virtute, ipsius oratione multiplicato, ad saturitatem pascit. Eodem tempore lactis cremorem, dum in cortinâ ebullit, signo Crucis benedicens, Dominico Capuæ, omnibus miraculo obstupefactis, multiplicat. Vinum ad sacrum Missæ Sacrificium celebrandum, Ordinis beneuolo adeò in dolio multiplicat, vt per integri anni tempus Missarum celebrationi satisfecerit; dolium vino vacuum, in campestri quâdam Bargiorum familia domo, ita plenum reddit, vt non modò lagenam impleuerit, verum & toti domus familiæ vsque ad quartum mensem, quo vuæ ad vindemiam legebantur, sufficerit. Eodem quoque modo exhaustum dolium, Oliuarum familiæ replet, dum ab eâ vinum postulat. Vir Dei trans flumen Taurocinum semel profectus, dum vinum à muliere poscit; illaq; respondet, nihil in domo vini adesse, tametsi dolium vino ferè plenum esset, vinum in dolio auaritiâ arescit. Iterum Antonino à muliere vinum petente, cùm libentissimè annueret, vinum in dolium restituitur. Prophetiæ quoque spiritu Vir Dei tàm copiosè diuinitus exornatus fuit, vt nec quicquam eorum, quæ vel futura, vel occulta essent, ipsum latere

videretur. Lademontis Scriuæ, Nobilis Rhegini vxor, liberis carebat, cui illam breui masculum parituram prænunciat. In eadem Rheginâ vrbe, Mariæ Dominici Capuæ vxori, masculum quamprimùm enixuram, eum tamen haud superstitem futurum; alios verò post hæc diu incolumes pariturам. Franciscæ Carbo, & Laurianæ Cambi, Nobilibus Rheginis, fœtum in vtero gestantibus, vtramque masculum absque periculo in lucem edituram prænunciat. Quæ omnia res ipsa suo tempore comprobauit. Camillo Dianâ Iurisperito in lecto ægrotante, indictâ illicitæ Veneris abstinentiâ, dum is castitatis seruandæ optimum apud se consilium inijsset, cum eo incolumitatem adipiscitur; eiusq; Camilli cubicularius, qui quartanâ febre laborabat, cubiculum ingressus, perinde ac si Viri Dei verbis febris expulsa esset, ab eo protinus abscessit. Catharinæ Tripodæ secretum mœrorem aperiens, quartam fœminam, quam in vtero gestabat, parituram, sponsumq; eam sibi in Capucinarum gremio Christum electuram præsignificat. Alteri quoque ex Tripodorum familiâ prolem, quam in vtero gestabat, in Capucinorum album adscribendum prædicit; Plurimaq; alia, spiritu prophetico prænunciat, quæ rerum euentus certa comprobauit. Politæ Potamiæ, Scipionis Musolini vxori, filiæ charissimæ adhuc incolumis prematuram mortem significat; alijsqúe quamplurimis incolumitates, mortem, infortunia, à periculis liberationem, & his similia, diuino spiritu prædicit. Mariam Tertiariam, quæ in quâdam nepotum suorum, qui lue infecti erant, domo absque discrimine conuersabatur, Beatissimâ Virgine id ipsi in oratione iubente, duriùs increpat; ob id maximè, quod imprudenter se periculo exponeret; eamqúe solâ Beatissimæ Virginis ope à lue liberatam affirmat. Postremò, cùm Fr. Hieronymus Georgiensis, & Iacobus Rheginus, qui peste laborantibus in Rheginâ vrbe ministrabant, lue sublati in cœlum conscenderent; vterque Antonino apparet; ac posterior ab eo benedictionem exposcit. At verò id in hoc viro magis admiratione dignum fuit, quod eodem temporis momento, dum etiamnum inter mortales versatur, diuinâ virtute varijs in locis, situ, ac locorum intercapedine dissitis, conspicitur. Iulia Massa, Georgio Teriæ, Nobili Rhegino nupserat; quos Dæmon diabolicâ maleficorum arte ita fascino alligauerat, vt summo se odio prosequerentur: cùm Vir Dei Iuliam aliquando domi conueniens, vbi eam nonnullis verbis ad coniugis amorem prouocauit, Crucis signaculo communit; quo cùm magicum opus dissoluisset, ea mox ad Coniugis beneuolen-

tiam

tiam rediit. Postridie verò vix elucescente die, Vir Dei Georgio adhuc in lecto iacenti apparet, quem duris verbis correptum, Crucis signo benedicit; eoq; signo Vir repentè ex lupo agnus euadit; cùm tamen Antoninus eâ die è Monasterio non excessisset; sed eum præsentem Fratres semper in Conuentu habuissent. Auiculæ quoque syluestres ab ipso inuitatæ, multis spectantibus ab eo cibum velut domesticæ accipiunt. Incredibile est, quàm varijs modis à Dæmone infestatus, quàm multa de eo deuicto tam patientiæ, quàm ardentium precum armis trophæa referat. At Satan tot serui Dei triumphis fremens, dùm aliquando in Ecclesiâ orat, ita se illi horribilem exhibet, vt Vir Dei eo aspectu tam ingenti terrore correptus fuerit, vt membrorum tremorem perpetuum vitæ comitem habuerit. Dæmonis quoque artes, consilia, insidias, diuinitùs percipiebat, præueniebat, dissipabat. At illud planè memoriâ dignum, quod in Rhegino Conuentu aliquandò viro Dei demonstratum fuit. Ianuæ is custodiæ inuigilabat, cùm nocte quadam intempestâ ostij tintinnabulum pulsari audiens, ad ianuam properat; eâq; vix patefactâ, bis ternos Dæmones, sub Æthiopum nigerrimorum formâ adstantes, intuetur: quorum cum aspectu perterrefieret, qui inter eos dignior apparebat: Ne terreare (ait;) huc enim à præpotente Deo missi venimus, vt illius iussa perficiamus. Quapropter Guardianum admone, vt quamprimum Sacerdotem sacrâ stolâ, & Calice munitum, huc destinet, Dei tantummodò imperata facturum. Nihil cunctatum: accedit Sacerdos sacris indutus, calicemq; in manu gestans, præcedunt Dæmones, Sacerdotemq; ad sepulchrum quoddam, quod extra Ecclesiam in porticu effossum erat, perducentes, inde hominem, qui pridie in eo conditus fuerat, protinus extrahunt; osq; cadaueris aperientes, Sacerdotem, vt calicem ori supponat, seriùs admonent: quo subiecto, cùm ex his vnus, manu compressâ, defuncti occiput pugno oppetijsset, mox sacræ Eucharistiæ particula, quam is indignè ante obitum sumpserat, ex illius ore delapsa, in calicem incidit. Dæmones verò cadauer illud sacrâ sepulturâ indignum, secum statim asportant. Iam verò fidelis hic Dei seruus, quatuor supra quinquaginta annos, in Minorum Capucinorum familiâ, maximâ cum virtutis, miraculorum, & sanctimoniæ laude famulatus fuerat; cùm annum agens octogesimum, Rhegij supremum sibi diem imminere Deo reuelante intelligit; suiqúe obitus diem, antequam morbo aliquo grauaretur, nonnullis aperit. Post hæc, cùm in morbum incidisset, extremo cum Diabolo prælio

certaturus, strenuus, ac veteranus Christi miles, necessarijs se Ecclesiæ Sacramentis armat; totoq; ad cœlestem patriam spiritu anhelans, haud tamen beneficentiæ cuiusdam Georgij Teriæ, Nobilis Rhegini, in morte obliuiscitur: nam pridie, quam è viuis excederet, sub vesperum illi in quadam campestri domo apparet; quem cùm proprio nomine appellàsset: Georgi (inquit) iam abeundi præscriptum tempus à Superiore accepi; citò hinc mihi transmigrandum: quare pro acceptis beneficijs gratias acturus veni. Cui Georgius: Ne, Antonine mi, ne quæso discedas. Ego ad Superiorem scribam, vt obedientiæ præceptum in aliud tempus differat. At Antoninus: Nihil (inquit) literæ tuæ proderunt. Acta res est: parendum omninò. Crastinâ hinc luce proficiscar. Quem cùm Georgius adhuc impensiùs rogaret, vt diem saltèm differret: Neque id (ait) tibi polliceri queo: manè duntaxat me, si ad nos veneris, offendes. Hisq; statim dictis abscessit. Porrò manè illucescente, cùm Georgius se ad Monasterium contulisset, Antoninum eâ nocte defunctum, atque in Ecclesiâ communi feretro iacentem reperit. Ex quo tunc primùm, eum non corpore, sed spiritu sibi præsentem adfuisse; vel si corpore præsens fuit, id Diuinâ prorsus virtute præstitisse agnoscit. Die igitur octauâ S. P. N. Francisci, præclarus hic Dei seruus humana linquens, Cœlestium choris adiungitur. Statim verò post animam è corpore solutam, caro ipsius, quæ oliuarum priùs colorem referebat, tam candida, membraq; adeò mollia, ac tractabilia euasêre; vt viuentis potiùs, quàm mortui speciem ostenderent; moxq; ex illius corpore suauis vbique odor effundi cœpit. Dùm verò iusta defuncto in Ecclesiâ persoluuntur; inter alios vir altero femore captus, equo ad Ecclesiam vectus (neque enim seipso libere progredi poterat) supra defuncti corpus ruens, illiusq; suffragium apud Deum implorans, illicò incolumis surgit, ac sanis pedibus domum reuertitur. Cæterùm habitus illius particulæ à varijs præcisæ; baculus quoque, cui viuens innitebatur (sicut fide dignis testibus probatum est) quamplurimos à morbis curant; aliaqúe post hæc signa diuinâ virtute patrantur. Denique sexto post huius sancti Viri obitum anno, cùm alteriùs Fratris defuncti corpus in idem sepulchrum inferendum esset, Antonini caput integrum capillis, & barbâ pelli cohærentibus conspicitur: quod in scrinio cum honore conditum plerisque ægrotis suo contactu incolumitatem contulit. Inter hos fuit adolescens quidam, Franciscus nomine, Catharinæ Musiliæ Rheginæ filius, cui ob grauem casum manus

dextera ita contracta fuerat, vt in eâ tuber quoddam prominens, ac durum ingeneratum esset; cui curando cùm vniuersa penè remedia adhibita fuissent, solo huius capitis contactu extemplò sanatus fuit, nullo morbi ne quidem vestigio relicto. Hoc eodem tempore Catharina, huius adolescentis mater; quæ tam graui in mamillâ morbo laborabat, vt carcinomatis suspicionem Medicorum animis ingereret; filij incolumitate perspectâ, cùm eodem & ipsa mamillam capite contigisset, perfectâ quoque & ipsa sanitate potita est. Postremò Anno 1609. cùm mulieri à Dæmone obsessæ à Sacerdote sacræ obtestationes adhiberentur, huius sancti Viri capite obsessæ imposito, spiritus mulierem exagitans, eo se magis prægrauari exclamat, quàm si terni super eum mundi imponerentur. Obijt Vir Sanctus Anno 1586.

Cathaloniæ Prouincia Fr. IVNIPERVM à SAMBOY, Laicum, hominem magnum virtute, ac perfectum Regulæ obseruatorem commendat: quem vitæ austeritas, humilitas patientia, paupertatis zelus, ac omnium virtutum studia præ cæteris commendabilem reddidêre. Obijt Anno 1586.

Mediolanensis Prouinciæ monumenta Fr. VENTVRAM SONCINATEM, Laicum, plurimùm virtutum laude celebrant; qui cùm tabidâ febri diù laborâsset, tot in eâ ægritudine virtutibus eluxit, vt pridie quàm ex humanis migraret, cœlestem vocem se commonefacientem audierit, vt seipsum ad vitæ occasum pararet. Quare animo pœnitentiâ expiato, ac Sacramentis omni cum pietate susceptis, postridie animam Deo reddidit, Anno 1586.

BEATVS FELIX À CANTALITIO CAPVCINVS
LAICVS.

Sebastian Furck. sculp.

B. FELICIS A CANTALICIO LAICI

VITA, ET GESTA.

BEATVS FELIX, ab exiguo quodam Oppido, quod Cantalicium appellant, originem duxit. Futuram pueri huius ſanctitatem non obſcurè in ipſo ortu demonſtrauit, quod pater Sancti, mater quoque Sanctæ nomen, & appellationem nacti fuerint; à quâ nec eorum vita diſſentanea erat: inde puer, ex vtriuſque parentis nomine futuræ ſanctitatis auſpicium, ac præſagium, etiam ex multorum opinione, tulit, qui de puero ita olim prognoſticabantur: pater Sanctus vocatur, mater Sancta; quid? num & puer iſte Sanctus erit? Circa annum itaq; Domini 1513. antequam Lutherus Saxo hæreſin diſſeminaret; ne totum orbem ſuâ caligine inuolueret,atq; obnubilaret, tanquam nouum ſidus mundo datus fuit. Et quamuis obſcuro loco, obſcuro genere, obſcuriſq; parentibus natus; virtute tamen, quæ ipſum ad prouectam vſque ætatem ſemper ſecuta eſt, clariſſimus, ac nobiliſſimus fuit. Cùm primùm ad puerilitatem peruenit, ob domeſticam inopiam, paſcendis armentis in agrum deſtinatur. Tanta verò puero à natura erat indolis indita bonitas, vt qui Felicem nouerant; vniuerſi in eum, velut nouum orbis prodigium, oculos, animoſq; conuerterent: ita vt plerique talia in puero præludia ſuſpicientes, haud ſecus, quàm Iudæi de Ioanne Baptiſtâ, ſecum quærerent: *Quis putas puer iſte erit?* Cœleſtem enim in animo pædagogum nactus, nihil vnquam leue, aut inane proferebat; à puerilibus, vt plurimùm, ludis abſtinebat; ludicra omnia refugiebat; turpia verò, atque obſcœna tantoperè exhorrebat, vt ne illa quidem audire poſſet; imò ſi in id fortè vitij, eo abſente, ſocij impingerent, cùm primùm Felicem accedentem animaduertebant,ab eo ſe protinus continentes,dicebant,(quod & de Bernardino dicitur) En Felix adeſt: en appropinquat Sanctus. Quanquam verò Felix paſcendis armentis occupatus, perrarò diuinis Myſterijs intereſſe valeret; paſcua tamen ipſa, ac deſerta, perinde ac ſi templorum limina eſſent, ſibi ad orationem deligens,in his defixis in cœlum ocellis, diuinum Numen deuotus precabatur. Frequentiùs verò Venerabili Crucis ſigno in arborum corticibus inſculpto,ante ipſum illachrymans procumbebat, ac Domini Salua-

toris vulnera, ac Passiones, quemadmodum à parentibus edoctus fuerat, omni cum pietate, ac gemitu ruminabat; seorsimq; à socijs inter nemora, aut rubeta secedens, vt Christi dolorum particeps fieret, flagello, quod ex funiculis compactum sibi parauerat, nudatos humeros multiplici verbere flagellabat. Duodecimum tandem annum attingens, à Patre, nobilis cuiusdam viri obsequijs mancipatur, qui eum robustiori ætate præditum aratri laboribus addicit; quo in exercitio, tam in omni virtutum genere profecit, vt cunctis humilitatis, patientiæ, modestiæ, mortificationis, honestatis, pietatis exempla præberet. Raro, præterquàm de rebus necessarijs, siue ad salutem proficuis, cum vllo sermones miscens, mirum in modum solus esse affectabat. His quamdiu aratri curis implicitus fuit, nullam vnquam temporis partem inanem sibi effluere passus est; sed corporis laboribus incumbens, mentis aciem ad Deum conuertebat, animumq; sacris meditationibus fatigabat. Dominicos dies, atq; alias Sanctorum solemnitates, quibus ille à labore vacabat, quò sanctiùs ageret, in his ad Venerabile Eucharistiæ Sacramentum accedens, totum se in Diuinæ charitatis amplexum effundebat. Tantâ Vir hic, adhuc in agrorum culturâ occupatus, in Sacrosanctum Missæ Sacrificium religione ferebatur; vt cùm ob quotidianos agri labores, profestis diebus, sacris huiusmodi Mysterijs interesse non posset; ijs inter orandum tam defixa mentis acie intenderet, vt præsens diuinum illud Sacramentum venerari videretur. Quod quàm D.O.M. gratum fuerit, is insueto planè miraculo semel, atq; iterum declarare voluit. Nam hoc ipso tempore, quo agri culturę vacans, rusticam rem pertractat, sępè in Templo Sacris interesse visus est. Iam Felix ad trigesimum ætatis annum peruenerat; cùm aliquando Consanguineum suum, Sanctorum Patrum vitas, & gesta legentem audiens, tam ingenti huiusmodi vitæ rationem sectandi studio teneri cœpit, vt cùm Minorum Capucinorum Ordinem ad veterum Patrum studia, ac virtutes imitandas apprimè elaboratum cerneret, eum sibi deligendum destinauerit. At consilium differens de die in diem, fortè dubitans, an idipsum à Deo proficisceretur, Deus adhuc cunctantem hominem facti admonitione ad opus compellit: Dum enim semel iuuenculos iugo subdit, ac iungit aratro, ij ita ferocire cœperunt; vt eo magno impetu humi prostrato atq; in faciem supino, aratrum cum vomere per ipsius ventrem, pectus, ac vultum violenter raptauerint: ita vt medium findere, ac dissecare debuerint. At Clementissimus Deus, illius vestes, ac femoralia tantùm vomere præscindi, corpus verò absque vulnere

incolume seruari voluit; vt hac Dei voce admonitus, vocanti gnauiter sibi obtemperandum intelligeret. Felix ergò in has voces erumpens; Audio, Domine, audio, quid loquaris; iam celerius pareo. Domum reuertitur; cum hero de pactâ mercede rationes confert, pretiumq; egenis distribuendum curat. Romam dein se confert, Capucinorum Guardiano mentem aperit; à quo spiritus eius, an ex Deo esset, probatur; & tandem à Raphaële Prouinciali Vicario; in Laicorum Fratrum numerum cooptatur. Felix igitur Religionis habitu donatus, quamuis vt plurimùm cum sæculari habitu apud nos omnia mutentur, non sine Dei consilio factum est, vt Felici nulla in ipso Religionis ingressu nominis mutatio fieret, vt immutabile suum decretum esse indicaret, quo ad duplicem tum gratiæ, tum gloriæ illum felicitatem vocabat. Quamobrem simul atque Felix Religionis palæstram ingressus fuit, tam ingenti spiritus æstu in probationis arenam descendit, tamq; feliciter in eâ aduersus vniuersa animi vitia pro virtutibus dimicauit, vt ab ipso Religionis tyrocinio, plenam eorum victoriam iam se adeptum esse indicaret. Satan verò infensissimus virtutum omnium hostis, varijs ac grauibus eum tentationibus adoritur. At contra has diaboli infestationes fortis, tametsi nouus athleta, haud alio armorum genere, quàm oratione, & humilitate sibi pugnandum statuit. Hisce igitur telis, cum nouellus miles tentantem hostem deuicisset, alterâ mox grauiori à Deo tentatione probatur: corpus enim molestâ quadam, ac diuturnâ quartanæ febris ægritudine fatigat. Hic porrò Dei in Felicem prouidentia eluxit. Cùm enim Fratrum familia sæpe in Capitulo eo consilio, ac deliberatione congregata fuisset, vt Felix ob morbosum corporis statum, Religionis habitu exutus ad suos remitteretur; nunquam tamen fieri potuit, vt, qui tot virtutes, ac Dei dona in eo suspiciebant, in eam, aut omnes, aut maior familiæ pars deliberationem coirent. Felix igitur cùm probationis annum per omnia tentatus, & probatus absoluisset, in Religionis gremio confirmatur; nouumq; vitæ tyrocinium exorsus, ipsius conuersatio ad cœlestem propiùs, quàm ad humanam accedebat; totque præclaris à Deo donis accumulatus cernebatur, vt qui vix ad Religionis discipulatum accesserat, iam Regularis disciplinæ cæteris Magister esse posset. Quatuor igitur, post Religionis ingressum, annis præclarâ virtutum luce transactis, Romam euocatur; vt quotidianæ stipis mendicandæ, in vrbe orbis Theatro, munus exerceat.

Huiuſmodi Exactoris officio tunc in Romano Conuentu fungebatur Fr. Angelus à Colle diſcipuli, Vir planè angelicus: cui cùm Felix ſocius adiunctus eſſet, eo non multo poſt tempore morte ſublato, Felix in ipſius locum ſufficitur. Haud ſanè verbis facilè explicari poteſt, quantâ is humilitate, & quanto charitatis æſtu, quamq; admirabili prudentiâ, ac ſollicitudine, miniſterio ſuo incumberet: in quo 40. annorum ſpatio verſatus, incredibili Romanam Vrbem, ac Fratrum familiam virtutum odore reſperſit. Quanquam enim Felix, ex ſui muneris inſtituto, quotidie inter homines Marthæ ſollicitudinem gereret: haud tamen Conuentus ſolitudinem, ac Mariæ otium vnquam negligere viſus eſt. Denique Vir adeò obediens erat; vt ad omnem Superioris ſui voluntatem, perinde ac ſi iumentum eſſet, facilem ac vertibilem ſe præberet. Nec mirum: is enim, quo die ad Religionem acceſſit, id ſibi fixè in animo perſuaſum habuit, ſe Religioni non fratrem, ſed aſellum, Fratrum vſibus deſtinatum, à Deo datum fuiſſe. Cùm primùm Felix ſtipis in vrbe agendæ munus curandum ſuſcepit, à ſandalijs abſtinens, diuturno annorum ſpatio, ad extremam vſque ſenectam, nudis ſemper pedibus inceſſit. Seraphicæ Regulæ paupertatem, hæreditate ſibi à B. P. Franciſco relictam, tam ardenti ſtudio amplexus eſt; vt id ſibi altè in animo ſtatuerit, præter Chriſtum nudum, ac Crucifixum nihil omninò ſibi habendum. Habitus illi ex leuidenſâ, ac rudi panno, quo triremium captiui indui ſolent, breuis, arctus, quem varijs panni præſegminibus reſarciebat, perpetuus fuit. Lineo ad ſudorem abſtergendum, cùm pane onuſtus è mendicatione rediret, nunquam eſt vſus; ſed panni fruſtulo, vt plurimùm rudiori, quo habitum reſarcire ſolebat ſudorem abſtergebat. Nihil magis Vir paupertatis amicus, quàm pecunias exhorrere viſus eſt. Stipem aliquando is de more in vrbe mendicabat; quo tempore adoleſcens quidam clàm à tergo illum accedens, argenteum nummum, in eius manticam, quam pane refertam gerebat, tam occultè immittit; vt neque is adoleſcentem, neque argentei nummi ſonum, percipere potuerit. At vix argenteus ille nummus in manticam decidit, cùm Felix ſtatim exclamat: IESVS, IESVS, IESVS, coluber procul dubio in manticâ eſt. Proh quale pondus! quare manticâ pane exhauſtâ, argenteum Iulium inde excutit, atque inter publicæ viæ quiſquilias proijcit. Caſtitatis theſaurum in vaſe fictili, tam integrum, & illibatum ad extremum vſque ſpiritum ſeruauit; vt communi cœlibatu non contentus, virginitatem Angelis cognatam, ac Deo ſimillimam (quam ſibi ad Religionem

ducem, & comitem adhibuerat) candidam, & immaculatam in eâ perpetuò custodierit; ita, vt etiam volucres in nitidissimæ puritatis testimonium, cum eo familiariter colluderent, frequenter in horto sedentem circumvolarent, aliæ capiti, aliæ humeris, aliæ brachijs, aliæ tandem gremio insiderent. Cùm aliquando Vir Dei in Mariæ Tidellinæ domo frustulum panis manibus sumpsisset, atque in micas comminuisset, protinus ad eum auiculæ vndique circumvolantes, ex ipsius digitis panis micas rostello perstringunt. Abstinentiâ insignis, tribus cuiuslibet hebdomadę diebus, præter panem, & aquam, nihil cibi sibi indulgebat. Neque tamen hac abstinentiæ lege contentus, vniuersa S.P.N. Francisci quadragesimalia ieiunia, quæ quinque enumerantur, velut legitimum sempiternum, quoad vixit, perenni cultu obseruauit. Postremos verò tres Maioris Hebdomadæ dies, ab omni cibo se continens, nihil in his penitus gustabat. Quinimò communem cibum vt plurimum sibi subtrahebat, cinerem pulmento immiscebat; cumq; semel buccellam petasonis, socio roganti, magis quàm voluptati indulgens, comedisset, plurimis eam sensus voluptatem pœnitentiæ lachrymis prosecutus est, & corpus ad quartum vsque diem, quotidianâ, ac necessariâ escâ priuauit. Cùm autem à sandalijs abstineret, hyberno tempore (nunquam enim adduci potuit, vt pedes lauaret) tam graues, atque amplas, ipsius tali rimas agebant, vt non rimæ, sed vulnera viderentur, viuumq; sanguinem effunderent. Qualem autem ijs medicinam adhiberet, si postulas, haud aliam sanè accipias, quàm quod subulâ, ac funiculo rimarum labra consuta, seu igne eliquato, perfundebat: ita vt acriorem rimarum dolori, dolorem accumularet. Nudas sibi ad dormiendum tabulas sternebat; nunquam se totum somno dabat, aut corpore extensus, in vtramque aurem obdormiebat: sed cùm necessarius illum somnus inuadebat, in strato genuflexus manui, vel ligno incumbere solitus erat. Somni tam breuis fuit, vt gemina duntaxat hora illi ad somnum satis esset; quamuis graui illo panis onere quotidie, etiam senio confectus, corpus defatigaret. Ter cùm intra vnius diei, ac noctis spatium, corpus flagris asperrimè cæderet, nocturnam flagellationem, toto corpore denudatus, tam seuerè exercebat; vt à plantâ pedis vsque ad capitis verticem, durissimis seipsum loris perstringeret. Præter hæc ferreâ loricâ, singulis præsertim Dominicis diebus, quibus septem Vrbis Ecclesias perlustrabat, corpus edomabat, in summo quoque ipso hyemis rigore, vix vnquam propiùs ad ignem accedere visus est. Tanta verò pro-

priæ abiectionis, ac despicientiæ cupiditate ducebatur, vt Christi Domini opprobria perpetuo mentis intuitu secum perpendens, haud aliunde quàm ex probris, ignominijs, contumelijs sibi gloriam quærendam putaret: Et quamuis eam Euangelicæ virtutis metam attigisset, vt virtutum omnium iam fastigium conscendisse videretur; omni non modò se virtutè destitutum; verùm & scelestissimum omnium peccatorem, ipso quoque Religiosi hominis nomine, & habitu indignum existimans, talis ab omnibus haberi peroptabat. His accedebat inuicta quædam animi patientia, quæ illum inter animi, & corporis molestias, ac dolores tam immobilem præstabat; vt cum Cœliaco morbo acerbissimè cruciaretur, neque semel, Medici consilio, nomen IESV ad effugandum dolorem pronunciare vellet, mordacem correptionem non solùm tranquillo animo ferebat; verùm & pro eâ, immortales gratias agebat. A Nobilis cuiusdam equo ferociente, ferratâ pedis vngulâ Felicis pede immaniter proculcato, eoq; ad casum impulso, lagenâq; eo casu perfractâ, vinoq; effuso, insuper & superbo risu Felice excepto; neque inopinatus casus, & inflicti vulneris, doloris, sanguinis effluentis, & equitis imprudentiæ, ac superbiæ circumstantiæ compositum Felicis animum conturbare potuerunt; quinimò ab eo, quod imprudens viam illi impediuisset, supplex veniam postulauit. Patiendi denique pro Christo tantâ cupiditate flagrabat, vt nulla pro illo tormenta, ac supplicia ferre perhorresceret. In fraternæ quoque charitatis munere tanto spiritus æstu, tam erga incolumes, quàm ægrotos, quadraginta annorum spatio functus est; vt nullis omninò, aut corporis incommodis, aut vitæ vnquam laboribus pepercerit. Maximò aliquando ægrotantium numero in vrbe excrescente, non solùm pro Romanâ familiâ; verùm & pro vrbis pauperibus, atque ægrotis, quorum familias singillatim perspectas habebat, eleemosynas colligendi, vnus in se mirâ charitate assumebat, & maiori diligentiâ eorum necessitatibus subueniebat. Hospitales vrbis domos visitabat. Ægrotis omni studio ministrabat; schapia, ac matulas emundabat; ad morbi tolerantiam, ad sacramenta, simplici, ac inerudito sermone, sed cui à Deo vis indita erat, mirabili cum fructu hortabatur. In Laterateranensis Basilicæ Xenodochio, ad ægroti cuiusdam lectum aliquando diuertens, ministros interrogat, num vinum ægroto illi ad potum propinetur. Cui cùm illi à Medico interdictum esse responderent, mox is vini paululum sibi in cyatho adferri iubet, illudq; ægroto propinat: qui cùm vinum gustâsset, protinùs, præter

omnium

omnium ſpem,conualeſcere cœpit, breuiq; incolumitatem adipiſcitur. Rurſus,dum in S.Spiritus Xenodochio,ægroto ad mortem languenti, funera pararentur, vini nonnihil in moribundi os deſtillat: tum miniſtris: Huius(ait)curam agite; quia citò conualeſcet. Atq; inde protinùs abſcedit. Vix pedem Felix è Xenodochio extulerat, cùm ægrotus ad ſenſus rediens, tam velociter à morbo conualeſcit, vt perfectæ incolumitati redditus, poſtridie è Xenodochio euolauerit. Vinum illi etiam aliquando in infirmi ſubſidium Angeli miniſterio ſuppeditatur. Mulieris verò vinum,Felici prò ægrotis denegantis,in dolio areſcit. Nannium, virgineæ Illuſtris Romanæ vrbis Matronæ, & pietate illuſtrioris Oeconomum, febricitantem, vt ægrotis ſecum miniſtret, repentè ſanat; ità vt febris operoſæ charitati locum cedens, ac Deo imperante abſcedens, hominem ad pietatis opera liberum reliquerit. Cùm autem ad animi morbos curandos non minori charitate ſe totum impenderet; hinc fiebat, vt nullius, tametſi potentis vultum erubeſcens, conſtantiâ mirabili defectus argueret. Iulium Antonium Sanctorium, S. R. E. Cardinalem S. Seuerinæ nuncupatum, Ordinis Protectorem, intrepidus aliquando adit; atque eò, quod nullo cum Generali Miniſtro communicato conſilio, Commiſſarios inſtitueret, Comitia ſuſpenderet, Electiones irritaret, & quæ ad rectam Prouinciarum adminiſtrationem conſtituta erant, ſuâ authoritate euerteret; ità, vt vnde Religioni tranquillitas enaſci deberet,grauis perturbatio oriretur, liberè increpat. Superiores quoque, ac cæteros omni modeſtiâ, cùm occaſio ſeſe offerebat, breui ſermone, ſed multò ſale aſperſo, reprehendebat. Profana vrbis Bacchanalia, quæ in Diuini nominis honorem redundant, exturbare volens, conſilio cum Philippo Nerio, viro Dei familiariſſimo, qui tùm Romæ Oratorij Congregationem inſtituerat,communicato,pium opus ipſo annuente,hoc ordine auſpicatur. Præcedebat Oratorij Sacerdos, ſacco amictus, grandiorem Crucem Crucifixi imagine ornatam, vtrâq; manu gerens; quem duo alij eiuſdem Oratorij Sacerdotes, geminas faces accenſas geſtantes, ſequebantur. Tertius procedebat Felix, craſſiorem funem manibus attrahens, quâ Alphonſum Hiſpanum, Lupum agnomine, Virum hac tempeſtate egregium, virtutumque, ac Euangelicæ prædicationis laude celeberrimum, alligatum raptabat. Poſt hos duo alij gradiebantur mortuorum cranijs,& tibijs onuſti. Cùm primùm ergò horrendum huiuſmodi ſpectaculum, inter profanos ludos apparuit; Alphonſo contra profana Bacchanalia, ritumq;

gentilitium magnis vocibus prædicante, ita perterrefieri cœpêre, vt paulatim Romanus populus, qui tunc ibi frequentissimus erat, loco, ac spectaculis cedere visus fuerit. Veruntamen in hoc Sancto Viro res maximâ admiratione digna erat; quod cùm liberis increpationibus, rudi illo, ac simplici stylo conflatis, peccantes argueret; nemo tamen vnquam ab eo animo exulceratus abscessit, aut increpationem grauiter accepit. Singularis illi cum S. Philippo Nerio consuetudo erat; eiusq; adeò sermone delectabatur, vt crebra cum eo de rebus diuinis colloquia iniret; cuius propterea ita sanctimoniam suspiciebat, ac venerabatur; vt quocunque eum loco offenderet, statim in genua procidens, ab eo benedictionem summâ humilitate postularet. At neque minor erat S. Philippo animi humilitas, qui cùm Beatum Virum suis genibus prouolutum non sustineret, & ipse in genua procumbens, ab eo se potiùs benedici efflagitabat. Quo fiebat, vt diu plerumque genuflexi inter se de benedictione excipiendâ contenderent; qui tandem in mutuos amplexus irruentes, humilitatis controuersiam dirimebant. Cùm etiam se aliquando mutuò obuiam haberent, admirabili planè salutationis genere interdum excipiebant: horum enim alter alteri suspendium pro Christo, alter vicissim capitis obtruncationem deprecabatur. Hæc illi diuinâ charitate ebrij, pro quo acerbissima quæque mortis genera subire voluissent, sibi inuicem expetere videbantur. Nonnunquam etiam nouo, ac inexpectato mortificationis genere ad mundi contemptum, ac propriæ gloriæ despectum seipsos prouocabant. B. Felix enim S. Philippum in Campsorum viâ sitibundum offendens, porrecto lagenæ ore, sitim expellere suadet: Philippus verò Felici galerum capiti imponens, per mediam plateam gradiri persuadet; & hoc modo, cùm gloriosè vterque de sæculi gloriâ triumphâsset, eo perfectos se mundi contemptores, Deiq; seruos declarârunt. Quantâ autem B. Vir in Deum charitate æstuaret, non obscurè innotuit; tantâ enim in nominis IESV prolatione, voluptate afficiebatur, vt illud absque lachrymis effari non posset. Apostolica illa verba, vel potius, teste Bonauenturâ, quibus Beatissima Virgo eam salutantibus salutem reddere consueuerat, Deo gratias (inquam) cum tantâ diuinitùs dulcedine pronunciabat; vt plerumque, dum celebrantibus ministrabat, illa præ lachrymarum copiâ proferre non posset. Orationis assiduitatem Beatus hic Vir iam ab ipso assumptæ Religionis exordio ita sibi amplectendam proposuerat, vt vbique domi, forisve, siue stipem peteret, siue negotia pertractaret, sedens, ambu-

lans, cum alijs colloquens, siue aliud quodcunque agens, collectum semper in Deum animum gereret, Deumq; in cunctis creaturis præsentem intueretur. Quo fiebat, vt eos plerumque, quibuscum versabatur, non agnosceret, tametsi illi familiares essent: mens enim Deo intenta, minus, quæ oculis cerneret, animaduertebat. Dominicæ Passionis meditationem tantâ lachrymarum copiâ prosequebatur, perinde, ac si præsentem Dominum patientem cerneret. Pius quoq; admodum in Virginem Deiparam fuit, quam tantâ veneratione prosequebatur, vt sæpè dicere soleret, se sex tantùm litteras didicisse, quarum quinque rubiæ essent, quibus quinq; vulnerum Domini meditationem sexta verò alba, quâ Beatissimæ Virginis cultum, ac venerationem indicabat. In oratione verò, animi fornax diuinâ charitate succensa, tam ardentes amoris flammas eructabat; vt cùm eas debilis caro ferre non posset, vehementiori motu, animo in Deum rapto, plerumq; illa insensibilis fieret: sæpè etiam spiritus æmula, quasi animum vehementius in Deum tendentem secutura esset, sese post illum è terrâ altiùs attolleret. Fr. Franciscus Pistoriensis, Beati Viri excessus exploraturus, semel in suggestu sese abdiderat; cùm Felicem in medio Ecclesiæ stantem, manus in Cœlum tendentem, ac Deo benefactores impensiùs commendantem conspicit; tùm in fletus prorumpere, ac ploratus acerbissimos edere; deinde trium horarum spatio immobilem atq; prorsus insensibilem cernit. Neq; id semel tantùm contigit. Cùm enim noctu aliquando in Ecclesiâ oraret, tanto mentis ardore nomen Iesv altiùs, ac frequentiùs personare cœpit; vt ex Fratribus alter, qui in secreto quodam Ecclesiæ loco ipsius orationis modum obseruabat, perterritus totus contremisceret. Inde velociùs ad Sacrosanctæ Eucharistiæ Altare properans, tàm celeri Diuini spiritus actione præuentus fuit, vt antequàm in genua procumbere valeret, stans mente excederet, atque è solo vsque ad cancellos totum corpus efferret. Nonnunquam verò oculis in Cœlum sublatis, in hæc verba prorumpens: O Domine! ô Domine! voces quasdam inarticulatas, internæ voluptatis indices exprimens, tanquam diuinâ charitate ebrius exclamabat. Alias quoque cum B. P. Francisco colloquens, extensis ad amplexum brachijs, perinde, ac si illum amplexari vellet; his verbis compellare auditus fuit: O Pater, ô Pater Francisce! memento pauperculi tui Felicis: Ne, quæso, is tibi è memoriâ, ac patrocinio excidat. Rursùs aliquando in Ecclesiâ orans, dum neminem se spectantem arbitratur, tam vehementi Dei spiritu rapitur; vt duorum

circiter cubitorum altitudine in sublime efferri visus fuerit. Adhæc sæpè etiam cum Beatissimâ Virg. sæpiùs cum B. P. N. Francisco, in ipsius vitæ processu collocutus asseritur. At multò sunt illustriora gemina huius rei exempla, quæ, duobus Fratribus spectantibus, eo tamen ignorante, acciderunt. Etenim cùm nocte quâdam per sesquihoram in extremo Ecclesiæ angulo oràsset; mox inde velociùs assurgens, velut qui cœlesti quâdam amoris flammâ arderet, viam ad Sacrum Eucharistiæ Altare carpit, hæc tantùm ore verba sæpiùs repetens: O IESV mi, ô dulcis amor meus! Hoc charitatis ardore, cùm ad Altare peruenisset, en dulcem IESVM, luce vndique perfusum, ac puerilem formam, & aspectum præ se ferentem, in ipso Altaris suppedaneo, stantem intuetur: quem vbi humi toto corpore prostratus, summâ animi humilitate adoràsset; mox in ipsius amplexum ruens, tot illum cœpit amoris, nedum corporis brachijs perstringere, tot osculis excipere, tot lachrymarum vndis, ex intimo charitatis fonte haustis aspergere; vt in hoc Cœlestis voluptatis torrente penè demersus, nullam sibi, preterquàm in sui dulcis IESV amplexu, vitam sibi reliquam esse putaret. Alterum porrò illustrissimum huius rei exemplum ita in processu narratur. Nocte quâdam circa Domini Natale, Fr. Alphonso Lupo, è secretiori quodam Ecclesiæ loco spectante, cùm Vir Dei maximum illud charitatis Sacramentum, quo Verbum caro fieri voluit, orans secum altâ mente perpenderet; mox tanto in huius Mysterij contemplatione, cœlestis Diuiniq; amoris æstu efferbuit, vt prę illius vehementiâ, cursum extemplò ad Sacrum Eucharistię Altare rapuerit: vbi ardentissimo spiritus incendio correptus, Sacram Deiparam tot lachrymis obtestari cœpit; quo vel tantillo temporis spatio, dulcem sibi IESVM suum complexandum præberet; vt statim voti compos, Beatissimam Virginem è Cœlo descendentem, ac suauissimum Filium sibi læto vultu offerentem conspexerit. Verùm Dei, ac Virginis Filio reuerenter in vlnas accepto quantis illum Beatus Vir complexibus acciperet, quàm suauiter sibi pectori adstringeret, quot prætereà osculis peteret, quot amoris lachrymis conspergeret, haud facilè enarrari potest; præsertim, cùm suauissimus Puer, vt maiores illius animo delicias subministraret, grato oculorum aspectu, varijsq; puerilibus (vt apparebat) blanditijs, quibus illum magis allicere videbatur, mutua illi amoris argumanta exhiberet. Inter has cœlestes delicias Felix, ac Beatus Vir, cùm haud paruum temporis spatium consumpsisset, diuinum tandem Puerulum Virgini Matri summâ animi veneratione reddens,

Cœle-

Cœlestia sursùm petentem tantâ mentis voluptate prosequitur, vt vniuersa illi deinceps, præ Iesv sui suauitate vilescerent. Quam plurimis alijs, tùm diuinis visionibus, tùm mentis excessibus, hic Dei seruus cohonestatus fuit. Ad sacram Agni mensam quotidie post mentem Pœnitentiæ Sacramento diligentissimè expiatam, quò puriùs Dominum caperet, accedebat. Hoc porrò tempore tot illi ex oculis scatepant lachrymæ, totq; ex ore singultus erumpebant; vt sæpenumerò consuetam noxarum confessionem, quæ Sacram Communionem prǫcedere solet, ore proferre vix valeret. Hinc tanta illi erga Domini Sacerdotes, huius Sacramenti ministros, animo, reuerentia oriebatur; vt, si quando obuium sibi in vrbe Sacerdotem haberet, qui eius colloquio frui vellet, priùs genibus ante eum flexis, ipsius manus deoscularetur, tum ipsum loquentem audiret. Eorum verò, quæ felicissimus hic Dei amicus prophetico spiritu futura prædixit, cùm tam ingens copia sit, vt ex ijs integra volumina confici queant; nonnulla hic duntaxat enarrare libet, cæteris vel silentio præteritis, vel obiter indicatis. Felici Peretto, S.R.E. Cardinali, de Monte alto nuncupato, qui deinde Summus Pontifex fuit, Sixtus V. appellatus, (vt rem à grauissimo Viro exordiar) nec non Camillæ, Cardinalis sorori, ad Petri Cathedram ascensum sæpiùs prædixit. Cardinali Pisano, non Pontificatum; sed mortem, & æternam salutem præsignificauit. Hortensiæ Angeli Petronij, Patricij Romani filij, & patris obitum, masculique, quam in vtero gestabat, & partum, & exitum prǫnunciauit. Lauiniæ Carduciǫ prægnanti, partusq; doloribus cruciatæ, & masculam prolem, & illius occasum prædicit. Deianiræ verò Boccabellæ, quæ ne quidem fœtum se in vtero gestare suspicabatur, non modò fœmineam prolem ex eâ procurandam prǫnunciat; verùm & Deo consecrandam affirmat. Hoc modo plerisq; mulieribus, quæ necdum se fœtum concepisse nouerant, futuram prolem annunciat: inter quas Flaminia Lectina, & Clarix Aragonia adnumerantur, quibus masculǫ prolis procreationem prǫdixit. Flaminiæ Bonfiæ vnici trium annorum filij obitum; nec non Iulio Ioannis Corsi filio, septem annorum puero incolumi, post triduum vitæ occasum nunciat. Georgio Cǫtarino grauiter ægrotante, cùm Cleria eius vxor, pro viri incolumitate, ipsius apud Deum preces efflagitaret; monuit, vt Deum potiùs pro æternâ oraret, animumque cum Dei voluntate componeret, quæ virum ad vitæ huius occasum vocabat. Alexandri Poggij vxoris, primâ ipsius infirmitatis die, mortem Hieronymæ ipsius filiæ cùm nunciasset; illa

verò in fletum prorumpens, ipſius apud Deum pro matris incolumitate preces expoſceret, Felix in porticum ſecedens, nudis genibus humi defixis, & caputio ante oculos dimiſſo, per quatuor horarum ſpatium, Deum pro muliere rogat; quo tempore ægrotans cum morte colluctabatur: quartâ tandem noctis horâ elapsâ, cùm eam Deo ſpiritum reddidiſſe agnoſceret, ab oratione ſurgens, feſtinus ad defunctæ lectum ſe contulit, ac lætus pro æternâ ſalute, quam Diuinâ reuelatione, eidem collatam acceperat, Deo gratias agere cœpit. Proſpero Franciſco, qui trium ferè annorum ſpatio apoplexiâ laborauerat, cùm illius humerum, manu quaſi in amicitiæ ſignum, contingeret, breui incolumem futurum pollicetur. At inde diſcedens Lucretiam ægrotantis vxorem ad aurem admonet, viro incolumitatem ad breue tempus dari, quæ maturiùs morte intercipienda ſit. Vtrumq; verò illi ad amuſſim contigit: tanta enim ex illo viri Dei contactu vis in ægrotum profecta eſt, vt breui temporis ſpatio incolumis euaſerit. Cùm verò Proſper poſt hæc, menſem necdum integrum incolumis expleſſet, alio morbo correptus iuxta viri Dei verbum, rebus humanis valedixit. Flaminia Gabriella ægrotans, cùm vehementiori mortis metu angeretur, ad eam Felix accedens: Flaminia (inquit) ne timeas: ex hac ægritudine conualeſces; atque eovſque incolumis viues, quoad Antonio nato vxorem, Lucretiæq; filiæ, virum copulaueris. Res porrò eum, quem is prædixerat, finem ſortita eſt. Camillæ Zephyræ, cuius ſalus à Medicis deſperata erat, falſum Phyſicos coniecturâſſe, ipſamq; ex ægritudine certò, ac breui incolumem euaſuram pollicetur. Huius Camillæ filius, adhuc puer, Siluius nomine, cùm lapſu quodam ſibi pedem grauiter offendiſſet, & diuturnâ Chirurgorum curatione conſumptus, alijsq; dein ſuperuenientibus morbis morbis depaſtus, eum Medici in vltimam hecticæ febris ſpeciem incidiſſe, ac proinde nulla illi phyſicæ facultatis medicamenta profutura iudicarent; illo tempore Vir Sanctus eum inuiſens, breui incolumitatem promittit. Marius ex illuſtri Matthæorum familiâ 15. annorum adoleſcens, ad eam Medicorum deſperationem ægrotabat, vt iam oleo ſancto inuncto, quæ ad funera neceſſaria erant, pararentur. Quo tempore Vir Sanctus ad eum accedens, cùm manu moribundi caput attrectâſſet, inde ſilentio abſcedens ſocio incolumitatem ægroti certificat. Mirabile dictu! adoleſcens, qui iam ad mortis fauces peruenerat, poſt ſancti Viri contactum, atque diſceſſum, mox oſcitare cœpit, & breui tempore integræ incolumitati redditus fuit. Veronicæ cuiuſ-

dam filio 5. annorum (qui è fenestrâ delapsus, & caput pauimento allidens, moribundus iacebat) sanitatem, & Religionis ingressum vaticinatur. Petro Mangilio acutâ febre laboranti, vitam pollicetur, seq; priorem sæculo valedicturum prænunciat. Porrò vtrumque rei euentus comprobauit. Pleraque quoque alia diuino spiritu illustratus Vir Sanctus prænoscit. Fr. quoq; Honorio à Monte Regali, Romanæ Prouinciæ Ministro, haud obscurè ad ordinis Procuratoris gradum promotionem insinuat. Plurima hìc huius generis exempla recensenda essent, quæ ex B. Viri processu liquidò constant: quæ tamen libentius silentio præterire, quàm legentium animos eorum multitudine obruere volui. Sed & ad intimas quasq; animi cogitationes, occultissimaq; rimanda, copiosissimum à Deo spiritum acceperat; occulta peccata penetrabat, odia aperiebat, animi afflictiones diuinitùs cognoscebat, solabatur, ac opportuna consilia ministrabat. Admirationem porrò auget, quod Marino Orti, Nobili Veronensi aliquando contigit. Hic per duodeuiginti annorum spatium, inhonesto cuiusdam mulieris amore captus, Diaboli laqueis irretitus tenebatur: at cùm oblatrante conscientiâ, semel die quâdam, spe omni euadendi propemodum ex animo abiectâ, solus, ac tristis incederet; Beatus Vir illi ex aduerso occurrens, manibus apprehensum, fortiùs, perinde ac si illum à somno excitare vellet, cœpit concutere, ter his verbis exclamans: Da gloriam Deo: Da gloriam Deo: Da gloriam Deo. Marinus verò, cùm Felicem non cognosceret, facto confusus, erubescebat. At vir Dei post hæc abscedens: Vade (inquit) & Dominus tecum sit. Vix autem ab eo Felix digressus fuerat, cùm diuinam protinùs Marinus in seipso virtutem sensit, turpisq; amoris vinculis dissolutis, honestioris vitæ genus instituit. Occultum quoque animi sensum, quem Gaspar quidam Gazzonius mente gerebat, neque vlli vnquam communicauerat, cœlesti lumine præditus aperit. Postremò, cùm quidam Sacerdos ex nostris nonnullas ex ligneis Crucibus, quas Vir Sanctus compingere solebat, Neapolim transmittere statuisset; iam litteras amico exarauerat, quibus eas, quò maiori in honore haberentur, à sancto quodam viro fabrefactas fuisse scribebat. Porrò epistolâ sigillo obsignatâ, cùm ad Virum Dei Cruces accepturus se contulisset; eum præter morem sibi stomachatum offendit; reiq; causam scis citanti, acrius respondit: An non (inquit) te pudet, Sacerdotem, Diuina Mysteria celebrantem, tam turpiter falsum disseminare, vt me Virum Sanctum credas, ac nuncupes? Quid in epistolâ exarasti? Me Sanctum apud homines

 cele-

celebras, qui grauiſſimus peccator ſum? Epiſtolam conſcinde, quæ tam illuſtrem falſitatem continet. Sacerdos verò, cùm nemini litteras oſtendiſſet, neque, quid in ijs ſcriberet, eatenus vlli declaraſſet, factum admiratus, quo D. O. M. vt luculentius ſerui ſui ſanctitatem, atque humilitatem illuſtraret, eum vel ſcribenti præſentem adeſſe, vel abſenti, quæ ille præſcripſerat, reuelare voluit. His & alia quàm plurima huius rei exempla addi poſſent; ſed vt grauiora miraculorum ſigna, quæ diuinâ virtute ab eo geſta leguntur, proſequar, vltrò ſuperſedeo. Vt autem ab ipſo Sacroſancto Crucis ſigno exordiamur; Annam Bottomæam, quæ tam acerbo capitis dolore cruciabatur, vt nullo Medicorum remedio leuari poſſet; Marchioniſſam quoque de Valle, laterum dolore correptam; Tertium etiam Octauiæ Parauicinæ filium, Marcum Antonium nomine, graui febre laborantem; quibus & Valerium à Valle, ardenti febre ægrotantem addas; omnes (inquam) ſigno Crucis communiens, priſtinæ incolumitati reſtituit. Cuiuſdam etiam Cœciliæ matrem, graui morbo laborantem, in ipſius fronte Crucis ſigno linguâ efformato, in priſtinam ſanitatem reſtituit; ægrota enim mox copioſum ex ore ſanguinem expuens, cùm ſimul cum eo febrim expuiſſet, poſtridie incolumis è lecto ſurrexit. Poſthæc Ariani Marchioniſſa, ac Fr. Clemens Picenus, Sacerdos ex noſtris, cùm grauiſſimè colicis doloribus cruciarentur, ſigno Crucis à ſancto Viro adhibito, priſtinæ valetudini reſtituuntur. His accedat Martius Seuerolius, qui cùm lethali morbo oppreſſus, Phyſicorum iudicio, vix tertiam horam, vitâ comite conſpecturus eſſet, eo ſigno Crucis conſignato, vix inde Felix digreſſus fuerat, cùm Martius, velut è ſomno euigilans, in lucem reſpirat, atque à morbo liber hoc ipſo tempore incolumitatem adipiſcitur. Bernardus etiam quidam Olgiatus, tam graui, ac profundo in humero apoſtemate laborabat, vt Chirurgi de illius iam prorſus vitâ deſperarent. Hunc cùm Felix acceſſiſſet, humerum ſigno Crucis obſignat, dicens: Ne metuas, Bernarde, conualeſces. His dictis cùm celerem Viri incolumitatem agnoſceret, protinùs abſceſſit. At vix domus gradus deſcenderat, cùm diſrupto apoſtemate, ſanieque effluente, ægro mox ſalus redditur. Poſtia Pulicella Medicorum iudicio, inſanabili coxendicis morbo impotens in lecto iacebat; quam cùm Vir Sanctus Crucis ſigno confortâſſet, poſt Viri diſceſſum è ſtrato ſurgens, tam valido mox greſſu cœpit incedere,

quaſi

quasi eo morbo nunquam laboràsset. Claudius Bertrandus, puer septem annorum, vtriusque tibiæ dolore tam acerbo per semestre torquebatur, vt dies, & noctes, inter eiulatus transigeret; ijs verò denudatis cùm Felix signum Crucis impressisset, confestim mitescit dolor, ac post breue temporis interuallum, puer perfectâ tibiarum incolumitate fruitur. Fuluius Friscus, totidem annorum puer, iam integrum annum in cœcitate transegerat; neque vlla recuperandæ lucis spes erat. Is ad Felicem ductus, protinùs in has voces erupit: O Felix (inquit) tu mihi incolumitatem tribuere debes; id enim potes. Cui Felix: Credis, fili, quod Sacrosanctum Crucis signum te à cœcitate liberare queat? Credo, Pater, (ait puer) cumq; id sæpiùs instantissimè repeteret; Vir Dei, vbi omnes iussit genuflectere, ac ter orationem Dominicam, cum Angelicâ Salutatione Deo pro pueri salute offerre, manu pueri oculos contingit, & signo Crucis consignat, dicens: Fili, ne dubites iuxta fidem tuam conualesces. Vix signum Crucis Felix absoluerat, cùm puer exclamare cœpit: Miraculum, Pater; miraculum, Pater: en video; en clarè omnia cerno. Eodem modo, & Cleriam Farnesiam grauissimo morbo laborantem; nec non Margaritam Parisanam sacro, ac serpenti morbo grauiter correptam, cunctis miraculo obstupescentibus, eodem Crucis signo confestim sanat. Fr. Matthæum Lapostensem socium graui oculorum morbo, qui & lucem ferè illi adimeret, laborantem, quinquies oratione Dominicâ, cum Angelicâ Salutatione indictâ, cum signo Crucis oculum munijsset, protinùs tam integræ sanitati reddidit, vt mox cum eo ad mendicationem perrexerit. Hunc Matthæum, bis rursùs eodem Crucis signo adhibito, primùm à graui capitis dolore, tum à vulnere, illi à cadente ligno capiti inflicto curat. Cleriam Farnesiam, de quâ suprà egimus, gutturis morbo grauius vexatam, Vir Dei gemino digito collo ipsius apprehenso, incolumem reddit. Post hæc Iulius Iacomellus, tùm malignæ febris ardore, tùm laterum dolore, qui totam cordis regionem occupabat, in id vitæ discrimen inciderat, vt ipsius salutis prorsus Medici spem abiecissent. Huius latus cùm Vir Sanctus manu contigisset, protinùs æger in suauem quendam soporem resoluitur; ex quo paulò post euigilans, à febri, & lateris dolore se liberum sentit. Petrus Stratalinus erysipelatis morbo in tibijs, ad mentis ferè insaniam laborans, cùm à muliere veneficâ tibijs remedia adhiberi curàsset, tantus illi percrebuit dolor, vt velut amens clamores in Cœlum efferret. Ad quem cùm Vir Dei accessisset, salutationis, ac consolationis

loco,

loco, vtramque ipſius tibiam manu apprehendens, eas inuicem concutere, & cum maximo ægri dolore cœpit collidere. Interea ægro præ dolore exclamante, & ipſe clamare cœpit: O S. Franciſce! ô S. Franciſce! Ab hac porrò crurium colliſione cùm Vir Sanctus tandem ceſſâſſet; Petrus ſimul ab omni crurium dolore, & eryſipelatis morbo liber fuit. Octauius Virginiæ Vipereſiæ filius tam periculoſo capitis morbo laborabat, vt facie, & toto capite in tumorem conuerſo, non puer, ſed monſtrum eſſe videretur; osq; illi ita occluſum erat, vt iam diem abſque cibo tranſegiſſet, ita vt à Medicis de ipſius vitâ deſperatum eſſet; cùm autem Vir Dei ad eum accedens manus ſuas aquâ luſtrali intinxiſſet, vix ijs pueri faciem, os, caputq; contrectat; cùm eodem temporis momento (mirum dictu) abſcedit tumor, os panditur, puerq; cibum poſtulans, priſtinæ mox ſanitati reſtituitur. Attilius quoque Velitrenſis, acerbiſſimo tibiæ dolore cruciatus; nec non Cleria à Valle, quæ ob continuam febrim (quam acutiſſimus capitis dolor moleſtiſſimam reddebat) in vitæ diſcrimine verſabatur, Dei virtute per ſerui ſui contactum operante, incolumes euadunt. Mutium Matthæum Nobilem Romanum, nunquam intermittens, ac maligna febris ad illud vitæ diſcrimen pertraxerat, vt ſacro Viatico inſtructus, vitæ finem expectaret. Cui cùm Vir Sanctus manum impoſuiſſet, protinùs Dei virtus ægro ſuum fidei præmium, ac fideli ſeruo certum ſanctitatis teſtimonium, febri totaliter abſcedente reddit. Marius quoque Mutij filius, à Phyſicis indubitatæ propemodum morti adiudicatus erat; cui cùm Felix manum impoſuiſſet, eâdem quoque celeritate, quâ patris febrim fugauerat, huius morbum expellit. Raymundum quendam etiam febricitantem ſolo vocis imperio à febre curat. Poſt hæc Ioanni Antonio Capizucco, S.R.E. Cardinali, qui cùm per 40. dierum tempus, nunquam intermittente febre laborans, ad vitæ occaſum properaret, ſuâ oratione vitam, incolumitatemq; reſtituit. Conſtantia Cotta, cùm ob inſuperabilem morbi vim, certum breui ſibi vitæ occaſum expectaret, Felice pro eâ orante, ægra omne mortis periculum euadit, ac breui temporis ſpatio conualeſcit. Septimię ex Bentornatorum familiâ deſperata ſalus erat; at Viro Dei pro ægrâ intercedente, cruceque, quam ipſe manu ſuâ compegerat, collo eius appensâ, tam celeriter perfectam ægrę ſanitatem contulit, vt morbo nunquam affecta fuiſſe videretur. Hoc ferè modo Claricem Aragoniam, nec non Olympiam Vrſinam prægnantes, à ſanguinis fluxu, abortusq; ac mortis periculo liberat. Santeſium quoq; Marazzinum

Calco-

Calcolarium morientem mali cotonij odore ad vitam reuocat. Paulo Æmilio Zephyro, iam Medicorum ope destituto, cùm is Sacro sanctum IESV nomen in chartulâ impressum ægri collo appendisset,& collyram ex manticâ proferens, eâ ægrum vesci iussisset, naturæ viribus accedentibus,morbus abscessit. Eodem modo D. Germanicum Carthusianum febri, & anginâ grauiter laborantem, suâ oratione,eiusque gutture Crucis signo consignato, incolumitati restituit. Andreæ de Grandis, Euangelicis illis verbis prolatis: *Super ægros manus imponent, & benè habebunt;* cùm manum capiti imposuisset, illicò capitis dolorem abstulit, quo nec amplius deinceps laborauit. Constantiæ quoque Crescentiæ, fœminę illustrissimæ, grauissimâ ægritudine affectæ, cùm vini paululum ex lagenâ propinâsset mox incolumitatem reddidit. Postremò, diuinis hisce ægrotorum curationibus, quæ à B. Viro patrabantur, finem mortui cuiusdam pueri exsuscitatione, multis, ac clarissimis in processu argumentis probatâ, libet imponere: Mulier enim quædam cùm filium in lecto imprudens noctu oppressisset, illum magno cum eiulatu, & lachrymis sancto Viro suscitandum præsentans, cùm eum super mensam iacentem, atque exanguem vidisset; huius mulieris afflictissimæ verbis, & lachrymis permotus: Non est (inquit) mortuus puerulus; sed dormit: infantisque manu vtraque apprehensâ, perinde ac si viuus esset, ei abblandiri cœpit; cui cùm leuem colaphum inflixisset; infans, qui mortuus erat, protinùs oculos aperuit; ac veluti Beato Viro colludens, festiuus videre cœpit. Is verò eo mox matri reddito, actutùm aufugit. Ad alia denique miraculorum genera pergamus: ac inprimis Magdalenæ cuiusdam Fanuciæ bombyces, qui necdum edere desierant; neque multorum dierum spatio ad membranaceos illos suos folliculos effingendos, suapte naturâ idonei erant; albæ moræ folijs, quæ imbre prorsùs madida erant, & quibus quâdam naturæ necessitate ad interitum rapiebantur, aspergit, ac B. P. N. Francisci nomine inuocato, vnius tantùm noctis spatio, ita præter naturam adolescere facit, vt bombycij facti, iam bombycea stamina ordirentur, folliculosque construerent, & cùm ramos sibi ministratos non haberent, parietes, abacum, scrinia, tabulatumque conscenderent, omnesque illius ædiculæ, tum inferiores, tum superiores partes suis folliculis opplerent. Accidit etiam aliquando, vt dum Vir Dei cucurbitam vino plenam ex humero deponit, eâ in solum delapsâ, duas in partes diuisa perfracta fuerit; ex quâ

cùm vinum vndique efflueret, is ſtatim ambas cucurbitæ partes vtrâque manu comprimens, ita integram præſtitit, vt ne vllum quidem confractionis ſignum in eâ relictum fuerit. Aquâ etiam, quà Fratrum pedes loti fuerunt, infectum gregem curat. Poſt hæc Lauiniæ cuiuſdam Carpiæ nonnulli frumentarij faſciculi pene putrefacti perierant, cùm Vir Dei manibus eos apprehendens, benedicit, componit, excutit, purgat. Farina verò ex eo tritico confecta, tamdiu in farinariâ, diuinâ virtute excreuit, vt nunquam finem habitura crederetur: ex quâ etiam cùm collyræ conficerentur, hæ ab ægrotis guſtatæ morbos curabant, ac parturientes ad fœtum prouocabant, quorum exempla fuſiùs in proceſſu feruntur. Quo tempore magna frugum inopia vrbem inuaſerat, Felix farinam pauperculæ à Deo exorat; ex quâ etiam collyræ pleriſque morbis medebantur. Eodem tempore alteri pauperculæ panem in domo diuinâ virtute multiplicâſſe, illius vitæ proceſſus aſſeuerat. Paulæ quoque Porſtertæ, fœminę in Capucinos munificentiſſimæ, vinum in dolio mirum in modum multiplicat: At neque hic huius miraculi finis; nam dolium, quod numeroſæ triginta ſeptem perſonarum familiæ, vix per menſem vnum miniſtrâſſet, biennio merum effudit: quod pleriſque ægrotis abſque pretio propinatum, ad incolumitatem contulit. Bartholomęi etiam cuiuſdam in vrbe dolium, à biennio Felicis lagenis exhauſtum, vino nobili, generoſo, vtpote è cœlo dato, plenum reddit. Idem quoque Siluiæ Scarſiæ, Helenę Vachiæ, ac Lauiniæ Carpię Vir Sanctus pręſtitit. Et quod magis admirandum fuit, cùm plerique ex eo ægrotantes guſtarent, incolumitatem conſequebantur. His & alij complures addi poſſent, quibus Beati Viri oratio vinum in dolijs auxit: quos indicare potiùs, quàm rem fuſius explicare ſufficiat. In his ſunt Marcus Antonius Colonius, Camilla Guidotta, Mutius Coccinus, & alter Vipereſius; qui haud ſemel hanc in viro Dei virtutem experti, id certâ fide in proceſſu depoſuerunt. His quoque Vincentius Capoccius adiungitur: cui cùm vini dolium in vappam degenerâſſet, optimum Beati Viri oratione recepit. Lauiniæ etiam cuiuſdam viduæ olearium vas ſuperiori die exhauſtum, plenum; Hortenſiæ verò Mancinię ſemiplenum reddit. Idem quoque Virginiæ Vipereſchæ, nec non Laurentiæ Durantię vir Sanctus pręſtitit. Poſtremum denique (vt cætera ſileam, quæ tacito nomine in proceſſu referuntur) illuſtre fuit, quod de Claudiâ Andreæ Faneſtris Medici vxore narratur; cuius vas oleo vacuum,

ſuis meritis, ad ſupremum vſque labium repleuit. Nec fruſtrà; quidam namque Andreæ Medici diſcipuli, qui miraculo præſentes aderant, eo conſpecto, ita animo commoti fuêre; vt mundanis rebus valedicentes, Religionis Capucinorum inſtitutum paulò poſt complexi fuerint: quorum, cùm alter Ruffini Senenſis, alter Gabrielis Tholoſatis nomen ſortitus eſſet, vterque magnâ cum virtutum laude diem ſuum in Religione obijt. Tanto itaque miraculorum ſplendore vndique ex hoc Beato Viro coruſcante, tamque ingenti cœleſtium virtutum luce in omnium oculis emicante, tam publica, communiſque in Romanâ vrbe de ipſius ſanctitate opinio percrebuerat; vt à cunctis adhuc viuens, Sanctus, ac Beatus prædicaretur. Hunc illuſtres Viri, hunc Religioſi homines, hunc Prelati, Epiſcopi, S. R. E. Cardinales, ac Summi ipſi Pontifices venerabantur: Sanctique ipſi (Philippus ſcilicet Nerius) eum inter maiores, & illuſtriores Dei ſeruos, qui eâ tempeſtate vigerent, paſſim collocabant. Iam Felix annorum numero grauis, ſeptuageſimum quartum annum agebat; ex quibus quadraginta, in quotidiano ſtipis exigendæ munere, ac labore conſumpſerat. Porrò diuturnæ inediæ, vigiliæ, carnis macerationes, quotidiani labores, pleroſque illi morbos pepererant, quibus aſſiduè affligebatur. Quapropter, cùm D.O.M. & morbis finem, & tot annorum laboribus feſſo requiem, cœleſtemque mercedem conferre decreuiſſet, illi futurum vitæ occaſum, & quæ illum, vel præceſſura, vel ſubſecutura erant, tam ad amuſſim inter orandum aperit, vt nihil eorum eum prorſus lateret: Petro enim Mongilio, nec non Lucretiæ Creſcentiæ ægrotantibus incolumitatem; obitus verò ſui tempus prenunciat. Ioanni quoque, Alexandri Olgiati Oeconomo, obitum ſuum predicit. Cumque à Romani Conuentus Guardiano interrogaretur; quid negotij illi eſſet? Nunc quidem, ait, rectè valeo; ſed mortem quæro. Verùm cùm non tam vitæ occaſum, quàm ipſam quoque ſepulturam, ac ſepulturæ modum, nec non ſuam poſt mortem gloriam diuinâ reuelatione accepiſſet; ab Alexandro Poggio marmoream capſam ſibi poſtulat; quam cùm Fratres conſpicerent, cuius nulla in Conuentu neceſſitas appareret, quorſùm eò aduecta eſſet, prorſùs ignorabant; donec eo ad Superos ſubleuato, ipſius corpus diuino potiùs, quàm humano conſilio, in eâ capſulâ à Fratribus conditum fuit. Generalis Capituli tempus propè aduentabat, cùm Fratribus de futuris Electorum votis colloquentibus, ait:

Ego, Fratres, vocem in hoc Generali Capitulo laturus sum, quæ vbique audietur. Idem ferè, & Fratri cuidam Marco ex Obseruantium nuncupatorum Familiâ respondit. Id porrò, in ipsius obitu (qui paulò post, dum Generale Capitulum celebraretur, contigit) accidisse certum est. Ipsius enim obitus famâ peruulgatâ, tanta fuit populi Romani commotio, vt vrbs tota ad illius funera confluxerit. Sextâ, antequam in morbum incideret, feriâ ad Iuliam Cesarinam, Francisci Cesarini coniugem se confert, extremùm valedicturus; quæ cum sororibus protinus ante illum in genua procumberent, benedictionem postularent, vestesque, ac manus deosculari contenderent, restitit ille de more aliquantulum; at diuino tandem spiritu impulsus, vestes, ac manus illis deosculandas præbet his verbis: Agite iam, filię, vestro arbitratu. Habitum apprehendite, osculis petite, honorem impendite, pietatem explete; haud prohibeo; iam enim propè tempus aduentat, cùm habitus hic tam pretiosus æstimabitur, tantusq; illi honos habebitur; vt ad eum homines confluant: & qui ad eum propius accedere, vel aliquâ illius particulâ frui poterunt, beati ac fœlices censeantur. Hæc ille præter morem, suam post obitum gloriam presignans, dixit: quæ ipse deinde rei euentus non obscurè comprobauit. Paucis itaque diebus elapsis, nimirum pridie Calendas Maij Beatus hic Vir, febre correptus, ægrotare cœpit. Sed cùm febrem silentio celaret, Nosocomij præfectus Dei seruum licet reluctantem, ad Nosocomium compellit; at nullo pacto adduci potuit, vt in eo pedem inferret, donec laneâ culcitrâ inde amotâ, solâ stramineâ exciperetur. Dæmonem verò varijs eum modis in hac ægritudine tentantem fugans, gloriosos de eo triumphos refert. Eo verò tempore, quod sibi vsq; ad vitæ occasum breue futurum non ignorabat, tàm studiosè animum cum Deo coniunctum gessit, vt illius semper conspectu frui, & cum eo colloqui videretur. Cùm autem à Medico didicisset, breui illi ex hac vitâ migrandum; tantâ voluptate perfundi cœpit; vt quàm altius poterat, vocem efferens, Deo gratias, Deo gratias, exclamaret; Fratresq; circumfusos rogaret, vt secum Deo gratias personarent. Iam verò Beati Viri fine appropinquante, cùm is deuotissimâ, ac lachrymis plenâ peccatorum confessione animum expiâsset; Sacro IESV CHRISTI corpore, tanquam Cœlesti quodam Viatico refici postulat: quo allato, cùm sacra illa Ecclesiæ verba: O Sacrum conuiuium, ad finem vsque protulisset; & à Fratribus veniam, si quem verbo, vel exemplo lęsisset, petijsset, se Domino Sacramentaliter commisceet.

Iam

Iam ergò fœlix illa anima discessum à nobis extremum parabat, cùm post iucundam quandam mentis quieté, quasi è vestigio euigilans, manus repentè in Cœlum extendit; ac nouam vultu hilaritatem pręse ferens: O, ô, ô, iucundissimè exclamat; velut qui gratissimo alicuius aduentu, & aspectu lætatur. Hoc modo cùm diutius hæc lætitię signa ederet, Vrbanus à Prato, qui Virum Dei custodiebat, diuino quodam horrore perculsus, protinus in genua procumbit, quidq; cœleste spectet, interrogat: qui diuinâ illa voluptate ebrius respondit: En gloriosam Deiparam pręsentem cerno; cerno quoque Angelorum millia, quæ hunc locum illustrant. Tum protinùs: Claude, fili, claude cellæ fores. Posthæc rursùs, cùm in nouas huiusmodi voces erumperet, Vrbano ait: Egredere, fili, ac paulisper hinc pedem effer. Cuius cùm Vrbanus dicto paruisset, toto ab hoc tempore, quod breue illi vsque ad obitum interfluxit, quasdam Virgini Beatissimę cantiunculas, quibus illius priuilegia continebantur, suauiter decantans, inter has paulatim lumina ad mortis somnum claudens, æternùm victurus ad Deum fœliciter migrat. 14. Kal. Maij Anno 1587. caro verò ipsius, quæ tum suapta naturâ, tum ætate, atque assiduis ieiunijs, & maceratione asperâ, cinerei coloris euaserat, repentè mollis, & candida, membraq; flexibilia, perinde, ac si teneri pueri essent, apparuit. Sancti autem Viri pedes, qui prius patentibus rimis scatebant, atque adeò luto, ac frigore indurueranr, vt lignei potius, quàm carnei viderentur, rimis omnibus occlusis, tam admirabilem repentè lenitatem, ac mollitiem sibi è cœlo compararunt, vt iam immortalis gloriæ dotem adepti viderentur. Vix autem fœlix illa Fœlicis anima cœlum conscenderat; cùm mox Illustriores vrbis Beati Viri cellam diripiunt, scopis mundant, secum pulueres, ac quisquilias asportant. Hos porrò tanta populi Romani multitudo subsecuta est, vt cùm Conuentum complerent, & fores occlusæ essent, scalas adhibentes, aditum sibi per muros aperirent, cunctaq; Conuentus loca replerent. Posterâ verò die illucescente, quæ tertiâ Penthecostes erat, cùm Beati Viri corpus in Ecclesiâ de more collocatum fuisset, tota vrbs commota ad Monasterium confluit; habitum sæpè mutatum præscindit, capillos detondet, barbam radit, vngues amputat, atque adeò indiscretâ in id religione ruit; vt nisi opportunè corpus ereptum, intra presbyterij cancellos collocatum fuisset, id facilè in frusta concidisset. Nullum tandem veræ pietatis officium prætermissum fuit, quo Sanctus hic Vir affectus non fuerit. Denique tam ingens eò confluxit turbarum

copia, vt iusta defuncto illa die persolui minimè potuerint. Post hæc, dum Fratres defuncto corpori iusta funebria reddunt, D.O.M. serui sui gloriam nonnullis miraculis illustrare voluit. Lucretia enim quædam, Bernardini Cottæ filia, malè à Dæmone vexabatur. Huic Dæmon octauo die, antequam Sanctus Vir è viuis excederet, citò se exulandum prędixerat; dum tandem obsessa in Ecclesiam perducta, sancti Viri corpori sistitur; atque à Sacerdote, inuocato Beati Felicis nomine, ad exitum compellitur, dum Euangelium Diui Ioannis super obsessam legit, ad ea verba deueniens: *Fuit homo missus à Deo.* Dæmon velut telo confossus, semimortuam mulierem, humi iacentem relinquens, inde protinùs aufugit. Alia quoque plurima miracula præsente corpore patrata fuêre. Lucretiæ Matthei filius surdus erat; in cuius aures cùm mater Beati Viri digitum immisisset, mox à surditate liber euadit. Adolescens mutus à natiuitate, cùm operâ Senensis cuiusdam fœminæ, sancti Viri habitus particulâ linguam attigit, mox ab omni linguę impedimento soluitur. Diana Altobassa, inuocato Beati Viri merito à sanguinis fluxu curatur. Sanctimonialis quędam S. Ambrosij, ob neruorum contractionem immobilis, corollam, quæ illius cadauer attigerat, corpori admouens, eodem temporis momento, incolumis è lecto surgit. Quarta iam superuenerat dies, ex quo S. Vir Cœlo spiritum reddiderat, cùm illius corpus, quod eatenus nullo prauo odore afficiebatur, plumbeo loculo occlusum, tum in ligneo sarcophago repositum in communi Fratrum cœmiterio conditur: nouem verò post hæc mensium spatio, cùm Cardinalis Protector B. Viri corpus exhumari iussisset, illudque, summâ nasi extremitate demptâ, omni ex parte integrum, & incorruptum conspexisset, rursùs plumbeo loculo inclusum, in marmoreâ illâ capsâ, quam is sibi viuens ab Alexandro Pogio postulauerat, conditum, in Crucifixi sacello, paulò à solo prominentiùs collocari voluit. Eadem verò die Fr. Marcus à Fossâ Clodiâ, qui diu molestissimâ herniâ laborauerat, sancti Viri merita implorans, illicò instauratâ incolumitate potitur. Thomas quidam à Mondauio, Petri Valentini, Romani Ciuis vinearius, extremo prælio cum morte colluctabatur; cumq; à Dæmonibus multis accusationum iaculis oppeteretur, mox Sancti Apostoli, Petrus, & Paulus, S. Augustinus, S. Franciscus, ac B. Felix, è Cœlo delapsi, ipsi in pręsidium adfuêre. Hæc cùm Petro narrâsset. Ad eum Petrus: Thoma (inquit) num Felicem agnouisti? Et quidem præclarè (ait) eum ex vultu, ac verbis agnoui:

candidâ, ac lucidâ is ſtolâ ſericâ amictus erat; tamq; ſplendidum circa collum collare gerebat, vt propter emicantes inde radios, illum vix aſpectus ferre poſſet. Qui cùm manum meo capiti impoſuiſſet, ait: Ne formides, fili, plenam in Domino IESV CHRISTO, Crucifixum indigitans, fiduciam habeto, in quo omnes aduerſarios tuos deuinces. Tum Thomas, cùm ſe breui moriturum, atque æternâ cœli gloriâ donatum dixiſſet, paulò poſt in Domino obdormit. Ioannes quoque Antonius Rocallus, è ſcalâ ex alto delabens (cùm in eo vitæ diſcrimine S. Philippum, ac B. Felicem ad ſui præſidium inuocâſſet,) vtrumque ſibi apparentem ſpectat; qui eum in manibus tollentes, leuiter humi reponunt. Vix autem ſancti huius Viri corpus, marmoreâ capſulâ conditum, in Crucifixi ſacello repoſitum fuit, cùm magnâ clari, ac odoriferi cuiuſdam liquoris copiâ, ex ipſo corpore emanare, ac ex capſulâ effluere cœpit, quo tot ægrotis in vrbe paſſim ſalus reddita fuit, vt rumor inde vbique diffunderetur. Ex quibus nonnulla hic recenſenda ſunt, ne omnia ſilentio præterijſſe videar. Fridericus Cæſius, graui febre phreneticus, ad vitæ periculum ægrotans, hoc liquore inunctus, ſanæ mentis redditur; & paulò poſt pulſâ febri, integrę incolumitati reſtituitur; ac deinceps, quotquot ex eâ familiâ poſt hæc ægrotabant, aqueo hoc liquore inuncti, conualeſcebant. Idem Fridericus, peſtilenti febre ad mortem laborans, hauſto hoc liquore, leui ſtatim ſomno corripitur; in quo Beati Viri viſione potitus, incolumitatem conſequitur. Antonius Roncallus, cùm ad vltimam vitæ lineam perueniſſet, hoc liquore capite inuncto, ſtatim morbus retrocedere videretur. Paulus Aluarus, febri continuâ, dyſenteriâ, narium profluuio, ac ciborum inappetentiâ, pallidę mortis ſimulachrum præ ſe ferens, huius liquoris inunctione, vitæ ſimul, & incolumitati reſtituitur. Victoria Foccheta, graui ſtomachi languores nec non anhelitus difficultate laborans, voto ad Beatum Virum emiſſo, pectus ſibi hoc liquore vngi poſtulat. Vnctionem mox integrâ morborum curatione ſecutâ, & vnctionis loco dein multo poſt tempore ſuauiſſimum odorem efflante, Victoria voti immemor, votum exoluere negligebat, cùm iiſdem morbis corripitur; at cùm votum celerius exoluiſſet, priſtinam à Deo mox incolumitatem aſſequitur: quam etiam Michaëli Angelo filio, qui poſt hæc ad Medicorum deſperationem ægrotauit, eodem Beati Viri liquore inuncto impetrat. His accedat Catharina Locatella, quam cùm febris continua, ſanguinis profluuium, ac demum cachexia, deſperatâ valetudine, ad interitum raperet; vbi

Felicitas mater eam B. Felici obtulit, ſuoque liquore perfudit, incolumis è lecto ſurgit. Demophon itidem Calendius, repentino morbo correptus, loquendi facultate interceptâ, breui animam exhalaturus credebatur: at vix liquorem hunc hauſit, cùm omnem repentè à ſe morbum ablatum ſenſit. Adhæc Arthemiſia Columna Cæſia, ſancti Angeli Principiſſa, huius liquoris vnctione à febri continuâ, quâ ſex menſium ſpatio laborabat; nec non à febris hecticæ periculo liberatur. Eodem modo Olympia Marina à febri; & ab acerbiſſimis ſtomachi doloribus, ob quos in certo vitæ diſcrimine verſabatur, priſtinæ incolumitati reſtituitur. Cleria quoque Mantoria, cùm ardentiſſimâ febre ad certum vitæ periculum laboraret, hauſto prędicto liquore, ac B. Felicis ſibi in ſubſidium ope inuocatâ, ſtatim à febre conualeſcit. Ioannes Clementinus, cùm ex matris vtero aridum brachium tuliſſet, cui nec ſenſus, nec motus, aut vigor vllus inerat, duobus ex noſtris B. Felicem inuocantibus, aridumq; pueri brachium liquore perungentibus, ſtatim exanime illud membrum ad vitam reuocatur. Cœcilia Zita, cùm ob membrorum diſſolutionem, ad ſecundum vſque annum, omni membrorum vſu careret, ad ſancti Viri ſepulchrum delata, ſacroque illius liquore à Fratribus delinita, vix domum relata, & membra mouere, & ſolidis veſtigijs ambulare cœpit. Lucretia Mariana, cùm femorum, ac tibiarum ariditatem contraxiſſet, ac chiragrâ laboraret; Nicolaus verò maritus eius, paulò poſt Medicorum ope deſtitutus, deperditis ſenſibus ad mortem vſq; ægrotaret, hac ſacrâ liquoris vndâ peruncti, Lucretia, neruis conſolidatis, tibias mouet, chiragra curatur; ac vix Nicolai frons ſigno Crucis munitur, cùm protinùs copioſo illi è capite tepenti ſudore erumpente, à vitæ periculo liber, priſtinam ſanitatem adipiſcitur. Baptiſtæ cuiuſdam Cæſaris Ephippiarij vxori caruncula in oculo orta fuerat, quæ cùm glandis inſtar totum oculum tegeret, ei non modò lucem, verùm & omnem oculi formam eripuerat; quo hoc ſacro liquore peruncto, carunculâ illâ quamprimum euaneſcente, perfectè oculo lumen & forma reſtituitur. Orinthia Viteleſcha, cùm octo, vel nouem annorum ſpatio tuberculum, vel carnoſitatem quandam incurabilem intra nares pertuliſſet Beati Viri patrocinio implorato, nares liquore perungit, optatâq; incolumitate fruitur. Ioanni quoque Baptiſtæ Cechino, qui eodem planè morbo diu laborauerat, ſimul atque eo liquore nares inunctæ fuêre, tumor abſceſſit. Antonia Monteflora ſtrumas diu paſſa fuerat, quibus & oculorum tumor accedebat, quo ferè ad

cœcitatem reducebatur; at prefato liquore ſub veſperum inuncta, integram manè vtriuſque morbi curationem aſſequitur. Eodem ſtrumarum morbo affecti Marcellus Sachettus, & quidam Pauli Falconarij filius, vix ante B. Felicis ſepulchrum hoc liquore perunguntur, cùm nullâ morâ interpoſitâ, tam perfectè à ſtrumis curantur, vt nec vlla earum ſigna in cute remanſerint. Poſthæc Iſabella Priorata, nobilis mulier, ob venæ pectoralis perruptionem, tam copioſum ex ore ſanguinem euomebat, vt vitam cum ſanguine fuſura crederetur. Quo tempore Sabina filia lecto incumbens, repentè ab inuiſibili manu ſibi humerum concuti, taliaque ad ſe verba proferri percipit: Sabina, matrem admone, vt liquorem meum ad vnctionem adhibeat, ſi incolumis eſſe optat. Actutùm adoleſcentula vocem auditam matri ſignificat; mater Cœleſti liquore ſibi pectus perlinit. Quid plura? ſiſtit ſanguis, vena reſtauratur; ac vitæ longioris vſura Iſabella fruitur. Iſabellæ quoque filio, vlcere peſſimo in manu laboranti, eâdem vnctione, eodem tempore optata ſalus redditur. Matthæus Ruſticucius, hemicraniâ tam acerbè cruciabatur, vt ferè ad mentis inſaniam redactus, leonis inſtar, rugitus ederet: qui cùm vix eo liquore inunctus fuiſſet, integrâ incolumitate potitur. Laurentius quidam adoleſcens, cùm adeò ſurdus eſſet, vt omni penitùs auditus ſenſu careret; vix aures hunc liquorem ſuſcipiunt, cùm ſimul & vocem loquentis percipiunt. Poſtremò, Thomas Minerbettus, Generalis Patrimonij Apoſtolici Curator in febrem incidit; quâ ingraueſcente, alijſque ſuccedentibus morbis, anginâ ſcilicet, cordis palpitatione, pectoris anguſtiâ, ac frequentiori ſyntexi, maximo in vitæ diſcrimine verſabatur: at, quod magis deplorandum erat, tot grauiſſimorum criminum cumulos, quos à multis annis inexpiatos in animo gerebat, ſibi conglobauerat, vt in his iam computruiſſe videretur; cùm ex noſtris Fratres duo, Beati Viri merita inuocantes, illius frontem, guttur, ac pectus liquore deliniunt: Deus verò, qui vtramque viro ſalutem conferre decreuerat, poſt vnctionem, ſuauem quendam ægro ſoporem immittit; in quo protinùs humani generis hoſtis ſe illi conſpiciendum præbet, qui animam ipſius vi è corpore auellere conabatur. At Angelo illius cuſtode, ad lectuli pedes ſtatim altiùs in aëre apparente, ac reluctante, Diabolus *librum* explicat, in quo vniuerſa ipſius crimina continebantur; quæ dum legeret, æger rerum veritate conuictus, iiſdem aſſentiri videbatur. Quo tempore & B. Felix in aëre conſpicitur, qui Dæmoni grauiter comminatus: Quid (ſceleſte) ait, huius tibi hominis

potestatem arrogas, cùm Deiparæ Virginis ego illi præsidium exorauerim? Cumq; brachium extulisset, ægro Sacram Deiparam quæ in sinu Deum Filium gestabat, protinùs ostendit. Is verò hoc ipso tempore è sopore euigilans, cùm Dæmonem gemino saltu sese è fenestrâ proripientem, ac Beatissimam Virginem, vnà cum B. Felice in cœlum conscendentes conspexisset, altiùs exclamare cœpit: O Beate Felix! ò Beate Felix! atque eodem temporis momento, ab omni corporis dolore liber, S. Martini Parochum accersiri curat. Cui cùm integrè culpas suas confessus fuisset, à febri prorsùs demittitur, ac postridiè è lecto surgit. Quamplurima quoque miracula supersunt, quæ cùm ex Reliquiarum huius Beati Viri contactu; tùm ex olei, quod ex lampade, quæ ante ipsius tumulum ardet, vnctione erumpunt: quæ indicare potius, quàm narratione complecti sufficiat. In Romanâ Prouinciâ Helena Vactria, à grauissimo faucium morbo; Olympia Bruna à partus doloribus; Faustina Caloria, & Albrica ancilla à capitis vertigine; Ascanius à Busalo, nobilis Romanus, à femoris dolore; Iosephus Ghislerius puer ab oculi cœcitate; Santa à S. Seuerino, à brachij ariditate; Hieronyma Cautia ab vberum dolore; Octauius Valtrotus puer ab herniâ; Laura Costa ab oris, ac narium morbo; Clara Spada ab incurabili leprâ; Scipio Calceolarius à podagræ doloribus; Augustinus, Romuli cuiusdam filius, ab oculorum cœcitate, Blasius à Fronte ab adustione; Leonora Auila à graui capitis dolore; Puer moribundus à mortis periculo; Ioannis Baptistæ Manini filius à totius corporis morbo; Octauia, & Hortensia, illa à grauissimo corporis cruciatu, hæc à capitis dolore: Marius, Brusillæ Matthæi filius, à desperatâ ægritudine: Vir incerti nominis à pleuritide: Ioannes Baptista Victoriæ filius, à genæ putrefactione: Felix Fanella ab hypochondriacâ melancholiâ: Lucretia Ferrera ab apostemate, quo manus illi computruerat: Antonia Lancis, Cardinalis soror, ab hemicraniâ, & à partus dolore: Fabius à Pace, à febri continuâ: Cœcilia Vrsina à grauissimo stomachi languore: Lucas Antonius de Fabijs, ab ischidiaco morbo: Plautilla, Pompeij Salensis vxor, à strumis: Laura Spinola ab ozænâ: Vincentius Cannatus à laterum dolore: Sebastiana Cometta à lethali ægritudine; Paulus Stratonicæ Matthæi filius à sanguinis vomitu: Honorata Fontana à diuturno capitis dolore: Ioannes Bibienus à membrorum attractione: Cœcilia Sacca à dentium dolore: Pamphilius de Magistris ab acutâ febri: Catharina, & Alexandri cuiusdam Alutarij neptis moribunda à mortis

pericu-

periculo; ab eodem & Pompei vxor, & neptis; Iulij Franchini filius à cœcitate oculorum; Sebaſtianus de Vecchis, Medicus, à fiſtulâ; & ipſius filius à ſtrumis; Syluius Barattus, & Lucæ Peregrini filius ab acutâ febri; Tarquinij Marſij filius à dyſenteriâ; Cynthia Romana à laterum, ac tibiæ dolore; Felix Capreola à graui capitis dolore; Seuerini Maſcardi filius à ſanguinis fluxu; Sebaſtianus de Rubeis, & Stephani cœmentarij filius à ſtrumis; Chriſtophorus Talliacarne, & Mutia Narnienſis à poplitum dolore, huius liquoris virtute liberantur. Ex Mediolanenſi Prouinciâ Veronica Beolea à diuturnâ ciborum inappetentiâ; puer ab alterius oculi cœcitate, & mater ab arthritica; alter quoque puer, ac mulier ab odontalgiâ, eodem modo liberantur. Ex Bononienſi Prouinciâ, Fabricij Lucatelli filius, ac filia à peſtilenti febre; alter ab ophthalmiâ; tertia mulier in extremis laborans, ad incolumitatem reuocantur. Ex Panormitanâ Prouinciâ, tandem Caſtri Veterani Principis filius à porrigine; & Pacificus Calaber Capucinus à crurum tumore, liquoris huius vnctione perſanantur. Ad hæc addantur, quæ ex præciſis ipſius Sancti habitus particulis miracula effluxêre. Primum igitur in Romanâ Prouinciâ Magdalena Grimalda, quæ ob venenoſam ſuppurationem, quæ illius fauces inuaſerat, in certo vitæ periculo verſabatur, cùm beati Viri habitus particulâ guttur illi obſignatum fuiſſet, protinùs perrupto apoſtemate à morte, & poſtmodum à formicario morbo liberatur. Barbara Patauina pleuritide correpta animam agebat, cùm nonnullis eiuſdem habitus filis cum iure carnium hauſtis, ad vitam reuocatur. Camilla Theſaura gutturis tubere exuberante; Erſilia puella, & Horatius Butius, faucium apoſtemate laborantes, à morbo curantur. Antonius Marchionis Theoduli filius, ab hecticâ febre liber euadit; & Catharina Antonij ſoror à diuturnâ, ac moleſtâ tuſſi ſanantur. Victoria Aquilina ab atro ac peſtilenti in naribus carbunculo (qui vitæ ei periculum minabatur) & à gutturis morbo, penitùs liberatur. Lucretia Galantia, à grauiſſimo capitis, ac ſtomachi dolore; eius quoque filia à febre curatur. Seſtilia Narda, & Ioannes Andreas à Fontanili à peſtilenti febre incolumes emergunt; Ioannes Antonius Roncallus à cœcitate liber euadit; Felix de Vbertis à colico dolore; Victoria, Lucretiæ Adornæ filia, à lethali morbo in momento ſanatur; Perſia quædam ab arthriticâ; Laurea Petronia à cephaleâ; Octauia Renſia ab vberum dolore; Lucretia

Franciſca à grauiſſimo ſtomachi languore; Ioannes Baptiſta Matthæi ab aurium ægritudine; Ioanna quædam arreptitia à maligni ſpiritus obſeſſione; ab eâdem itidem Iulia quædam Rinaldi vxor; mulier quædam Zagarolenſis ab anginâ; Franciſcus Eſpucius bis ab acerbo capitis dolore; Margarita Orcia à peſtilenti febre, ex quâ mortua credebatur; Antonia eiuſdem filia, à cephalalgiâ; Catharina Cioſſa à rubentibus papulis; ab iiſdem & Petrus Victoriæ Adornæ filius; Lauinia Rechardi Proſenatis vxor, à cachexiâ; Proſerpina Pacea, à lumbagine; Claudia Ouazzetta ab acutâ febri; Caſſandra Zachonia, à cephaleâ, & lumbagine; Porſia à Gallicano ab anginâ; Chriſtophori Danielis filius ab ægritudine lethali, ſacri huius habitus contactu ad ſanitatem reuocantur. In Neapolitanâ Prouinciâ eiuſdem habitus contactus Franciſci Tangæ filium, qui continuâ febri, papulis, ac reſpirandi difficultate oppreſſus ad occaſum properabat; atque eiuſdem filiam, Ioannam nomine, in extremis laborantem; Prudentiam denique vxorem epilepticam, confeſtim in priſtinum ſalutis ſtatum reſtituit; idem Petronillam Monialem S. Gregorij conuerſam, à diuturno narium profluuio, ex quo oris deformitatem contraxerat, in momento liberat; eodem quoque Petrus Paulus de Bellis puer, papularum copiâ, ac malignitate oculorum luce orbatus, priſtinæ luci reſtituitur. Adriana Marchionis Caſtronoui filia, ſpe omni vitæ abiectâ, in ſalutem vendicatur. Præter hos Iuſtina Grimalda à diuturnâ febri; Nobilis cuiuſdam Capuanæ filius ab oculorum cœcitate; Ioannis Leonardi Marronis filius à diuturnâ ægritudine, ob quam curuus incedebat; iuuencula, Aloyſiæ Coſſæ pediſſequa à maligni ſpiritus obſeſſione; Ioanna Reuerteria ab elephanſiaſi; Fr. Ruffinus ex noſtris Laicus ab herniâ; Fr. quidam ordinis Prędicatorum ab hydropiſi, huiuſmodi particulæ virtute curantur. In Bononienſi Prouinciâ Barbara Nicolai Sudentis filia, à mortis faucibus eripitur; Lucia Liſania grauiter febricitans; Hieronymus pleuritide ad mortem laborans; moribunda mulier à certo mortis periculo; puella à Dæmone obſeſſa; mulier à cancro exeſa; lambagine affecta; quidam à narium profluuio; Marinus agricola ab artuum tremore; alter à tibiarum dolore; Balthaſar quidam membris captus; geminæ itidem mulieres ab vberum tumore, ac ceruicis dolore, Sacri huius panni virtute liberantur. In Hydruntinâ Prouinciâ Sanctorius Taurus Hydruntinus ab acutâ febri; Orphei Trepucij vxor ad Medicorum deſperationem ægrotans; Octauij Maragei vxor à febri grauiſſimâ; tres mulieres à Latertiâ ad mortem

vſque

vſque ægrotantes;Maria Aſtona à Melpiniano,& altera à Marciano, à partus cruciatu ; Stephanus Caramuſcia à papulis penè occœcatus; mulier Caſtrinianenſis à matricali dolore ; altera ab vberum putredine; Caſſandra, Archiepiſcopi Barienſis ſoror, ab oculorum dolore ; Fr. Senardus à Solito, Capucinus, ab anginę morbo; Angelus Becchius vtriuſque oculi luce orbatus; Antonia Leonarda à Diabolico maleficio ; Franciſci Tabellionis vxor à graui poplitum dolore; plurimæ quoque febricitantes ſanantur. In Panormitanâ Prouinciâ, quamplurimi eiuſdem Beati Viri habitus particulâ ſibi adhibitâ curantur. Inter quos Lucianus Rubeus Epiſcopus Mezarienſis, à graui 12. annorum in humero apoſtemate;Franciſcus Ludouici Naxini filius à mortis agone: Fr. Marianus à Politio Sacerdos ex noſtris, à gibbo : Bartholomæus quidam à duodeviginti annorum aurium morbo: vir quidam ab Alchamo ab inimicorum confoſſione illæſus ſeruatur: Legiſperitus quidam Drepanenſis à graui febre : alter eiuſdem vrbis à Diabolico faſcino : Mulier arreptitia à Dæmonis imperio: Vincentius à Thermis Imeris, atque altera eiuſdem vrbis mulier ab oculorum morbo: Textoris cuiuſdam vxor à lethi faucibus: Bibonenſis quidam à graui laterum dolore: eiuſdem oppidi mulier à diuturno ſtomachi languore: quamplurimi denique febricitantes ſanantur. Ex Pedemontanâ Prouinciâ, Magdalena quædam Bergella grauiſſimâ febre ad necem feſtinabat, cùm B. Felicis habitus pręſegmine ad collum appenſo, paulò poſt in ſoporem dilapſa, B. Felicem iuxta lectum ſedentem intuetur; cuius aſpectu adeò corroborata fuit, vt è ſomno experrecta, ſe à febre liberam ſenſerit. Lucretia Ioannis Petri Prouanæ vxor, à mortis imminentis periculo eodem remedio liberatur. In vrbe Montis Regalis, Ioannes Franciſcus Beltrutus adhuc puer, moleſtâ quadam ægritudine detinebatur ; qui cùm nonnullos Sacri habitus pilos cum aquâ mixtos hauſiſſet, occluſiſque foribus ſolus in lecto decumberet: en gemini Fratres, ex quibus alter B. Felix erat, propè lectum aſſident; quos dum puer lætus intuetur, ab ægritudine liber euadit. Eodem modo Catharina à Turre, Nobilis Salutienſis vxor, à phreneticâ febri ſanatur. Clara, Lucretiæ Purpuratæ pediſſequa lethaliter ægrotans; Lucretia quoq; à partus dolore: Nouarienſis quidam à Dæmone vexatus : Mulier Caſalenſis à tertianâ febri : Nobilis quidam de Torres familiâ, vnà cum vxore, ac filijs febricitans: Hieronymus Riuolta cauſo ægrotans in ſalutem vendicantur. Ex Helueticâ Prouinciâ, mulier oculorum ægritudine penitus obcœcata ; altera grauiſſimo capitis lan-

guore correpta; adolescens à tibiarum, ac pedum tumore persanantur. Ex Venetâ Prouinciâ, Bernardinus Cossalis causo laborans; Nobilis Bergomas à tertianâ febri; mulier quoque Veronensis partus dolore vexata, sanitate perfruuntur. Ex Vmbriâ, puella quædam Fulginiensis à lethali febre; vir quoq; periculosè ægrotans; geminæ itidem mulieres, odontalgiâ grauiter afflictatæ, à morbis curantur. Ex Aprutiensi Prouinciâ Iulia à Colle Petri; & Pax, Ioannis Bernardini vxor, à tertianâ febri; Alphonsina à Scandrilia à comitiali morbo; Magdalenæ Vrsinæ filius, Medicorum sententiâ morti adiudicatus; Dominicus à Cruce; Ambrosius Olympiæ Palliacensis filius; Crystallina Cianchitta, & adolescens quidam à Dæmone vexati; Laurentius à Villâ à diuturnâ ægritudine; & Antonius Forsytus à melancholicâ passione, quâ ad insaniam redigebatur, Sacri huius habitus tùm potu, tum contactu ad incolumitatem peruehuntur. Postremò per tot Christiani Orbis partes hæc sacri habitus præsegmina diffusa sunt; totque in his, præter ea, quæ enarrata sunt, diuinâ virtute miracula patrata; vt omnia diligentiùs prosequi difficillimum sit. Quare satiùs mihi visum fuit, plurimis prætermissis, ea tantùm, quæ grauiora, ac certâ fide probata, breui compendio (vt cœpimus) indistinctâ Regionum serie perstringere. Qui igitur, manifestâ Dei virtute, ad pium Sacrarum huius B. Viri Reliquiarum contactum à languoribus sanantur, hi sunt. Antonius Mongauerus à febri, & sanguinis fluxu; Syluiæ Bentiuoliæ filius ex alto dilapsus à capitis illisione; Ioannis Baptistæ Fregullij filia à strumis, Margarita Augustini Manfredi vxor à diuturno corporis languore; Pauli Virchij Brixiani ab incurabili femoris morbo; Catharina Carpensis à graui tibiarum vlcere; Liuia Christophori Vitellæ vxor, ab vberum dolore; Portia à ciuitate Ducali à vehementi febre; Imperia, Antonij Perotti vxor, à partus dolore; Cœcilia, Clementis Medici vxor, à lethali morbo; Ioannis Baptistæ Simi filius à mortis agone; Laura Sapalca à febri continuâ; Franciscus Laretinus à febri, ac laterum dolore; Franciscus septem annorum puer ab hydropisi; Antonia Ioannis Basaiæ filia à cachexiâ; Aloysius Panizza à quartanâ febri; Hippolyti, Boschi Medici filia, à febri continuâ; Elisabeth, Andreæ Montanari vxor; altera Francisci Farolfi vxor Guabenga Moltia: Herculis Cocapani filius, ac eiusdem famula; Catharina Ferra: Leonora Mussarella: Thomas Bellinus à grauissimis febribus: Antonius Estensis à capitis vertigine: Alphonsus

Giliolus à cruria claudicatione; Lucia, Hippolytes Estensis pedissequa à calculi morbo: Galeatij Reminaldi vxor: Angela ipsius pedissequa: Catharina Bartholomæi Cacelli vxor: Lucretia Bartholomæi filia, & Lauinia Cocapani à continuâ febri, vomitu, & pleuritide: Lucretia Bartholina à graui oculorum cruciatu: Ludouici de Benedictis filius ab herniâ: Victoria de Pucijs, Monialis, ab acerbo, & diuturno stomachi languore: Venia Trota à colico dolore: Aspramon Mergerius Comelensis à diuturno crurium cruciatu: Æneas Bottonus, Bernardini à Campis filius: Violans, Antonij Zenonis filia: Hippolytus Patauinus: Liuia Beuilaqua: Iunipera Remilia: Aloysius Poquintesti filius: Catharina Boueria; Isabella Furtana: Eleonora, & Claudia Squartrona, sorores: Ioannes Baptista Palmerius: Violans Bagarotto: Franciscus Tabarellus: Hippolytus Obicius, & Cœcilia vxor: Iacobi Bainerij vxor ab oculorum dolore: Sigismundus Comes Montiscuculi cum filio à vehementi ægritudine: Vgutius Comes Beuilaqua: Thomæ Clarelli filius: Herculis Piscacetti filia: Iunipera Casella: Bona, Collegij Orphanorum vrbis Ferrariensis puella: Violans, Galeatij Curti filia: Franciscus Donzellus: Alphonsus, Magdalenæ Busentinæ filius: Magdalena Thomasia, Alexandri Balbi filia, omnes ad Medicorum desperationem ægrotantes. Iacobi Deianerij vxor ab oculorum lippitudine: Franciscus Stabilinus, fabricator, grauiter ob lapsum sauciatus: Alphonsus Molza à stomachi dolore: Dominica Alberteria ab oculorum delachrymatione: Violans Lollia à frontis tubere; Constantia Lamberta ab oculorum ægritudine, quâ penè cœca euaserat: Diana Mora à graui cephalalgiâ: Blanca Monialis à lienis morbo; altera Monialis Adeodata nomine, propemodum luce orbata: Iacobus Antonius Maria, & Camilla Lauræ Anguissolæ filia à graui ægritudine: Isabella de Montibus à tibiarum dolore; & Ioannes Baptista Frater à femoris cruciatu; Iacobus Bonsignorus à diutinâ cephaleâ: Laura Carella à pituitæ fluxu; & Catharina soror à matricali dolore: Albertus Petrucius, Dux peditum, à bombardæ vulnere; Lucia Gambara à graui stomachi passione: Ludouici Maroni vxor à graui casu: Magdalena Lucara epileptica: Rudolphi Peolensis filius, qui è nimio fletu strabo euaserat: Franciscus Aloysius Thomatis ab oculorum cœcitate: Lucia quædam ab alui cruciatu; Seraphina mulier ab vlcere; puer ab hecticá febri: Vespasiani Sfortiæ filius, Hieronymus nomine, ab acutâ febri: Marchionissæ Montisfalconis

filius à lethali morbo: geminæ mulieres à partus dolore: Faustina Mancina à graui cephalalgiâ: Franciscus Lucretiæ Colellæ filius à papulis; Fr. Syluester Burgiensis, ex nostris, Castri-noui Guardianus, à lethali ægritudine; Ioannes Antonius Magister, vrbis Neapolitanæ Iudex, à faucium morbo, Franciscus Capellus Neapolitanus ad mortem ægrotans; Hieronyma Pogia, & Lauria Petronia, & aliæ permultæ à partus dolore: Dorothea Cresc. entia à genarum contractione: Lucas, Æmiliæ de stirpe natus, à graui stomachi dolore: Apollonia Valentia à continuâ febri curantur. Crux exigua à Beato Viro compacta, corollæ cuiusdam Fabij de Pace alligata, cùm ante rhedam casu excidisset, muli rhedam trahentes, ante illam consistunt, neque vllis rhedarij verberibus ad iter compelli valent, donec Crux cum corollâ inde auferretur. Postremò, vt his finem imponam, nonnulli Beati huius Viri capilli papyro occlusi, cùm à Camillâ Perettâ imprudenter in ignem proiecti fuissent, in eo incombusti permanent, atque à flammâ illæsi inde eruuntur. Porrò, inter ea, quæ ad solam nominis inuocationem, aut votum ad eum emissum spectant; inprimis Antonius Maria, Camillæ Tensiæ filius, pestilenti febre laborans, Physicis de ipsius salute prorsùs desperantibus, mater Beato Viro votum emittit; votum verò mox filij incolumitas sequitur. Stephano Biscio, Perusinæ Ecclesiæ Organistæ, ad extremam vitæ metam perducto, cùm triduum absque cibo, & potu moribundus transegisset, Hortensia vxor, Beati Viri patrocinium implorat: mox B. Felix ægro adstat, his illum verbis compellans: Stephane, si salutem optas, iusculum, quod tibi propè ignem asseruatur, absorbe. Quare, hausto iusculo, tam repentè à morbo cœpit conualescere, vt postridiè è strato incolumis surrexerit. Dominicus Bernardinæ Romanæ filius, necdum annorum duorum puer, repentino quadrigæ transitu præoccupatus, à rotis intercipitur; quo tempore mater exclamans, B. Felicem ad filij salutem inuocat, filiumque incolumem recipit: at coralliorum armilla, quam is circa brachium gestabat, rotarum conculcatione, brachio prorsus illæso, contrita fuit: cùm autem os pueri grauiùs faucium offendisset, oleo, quod ante sepulchrum in lampade ardet, os illi à Fratribus inungendum curat, mox tumor abscedit: vixque domum reuersus ad pristinam incolumitatem redit. Apollonia quædam de Lincis, cùm in furias acta, domesticos vnguibus, ac dentibus aggrederetur, Margareta Filia beati Viri opem, voto emisso, implorat; ac protinus sanæ menti redditur. Franciscus Cæsius ab Antredoro, ischuriâ, ac lotij

retentione

retentione tam grauiter laborans, vt octo dierum spatio nihil prorsus vrinæ effunderet, ad B. Viri opem confugiens, eodem temporis momento integræ sanitati restituitur. His pleraque alia ad B. Viri inuocationem patrata miracula accedunt, quæ breuiùs indicare sufficiet. Hieronymus, Polidori Palermi filius, pedibus impotens, ad B. Viri sepulchrum delatus, pedum statim vsum recipit, atq; eiusdem filia à Dæmone liberatur: Doralicis Viterbiensis filia, pedum vsu carens, sanatur: Beatrix Melcia ab vtriusq; auris surditate curatur: Lucia à S. Paulo à graui cephaleâ; Horatius Carpenia à vehementi ægritudine; Flaminiæ Cœsiæ filius boâ periculosè laborans; Mariana Senensis à tibiarum dolore; Flaminius Nigrisellius febricitans; Constantinus Pincellius à graui gutturis morbo; Lucretia Ferreria à manus apostemate; Laura Bertia Papiensis ab vberis morbo; Stephanus de Thomatis à pestilenti febre; Lauræ Rondoninæ filius à febri, ac fluenti pituitâ; Ioannes Germanus à brachij vlcere; Franciscus Alexius à tormentario puluere in faciem emisso; Maria quædam à morbo vniuersali, & hemicraniâ; Marcus Antonius de Fratis à febri phreneticâ; Frater Dionysius à Monte Falco, ex nostris iam moribundus; Iustina Mutia ab oculorum ægritudine, & stomachi languore; Lucia Senensis à pestilenti febre, & phrenesi; Antonius de Benedictis à Cantalice, febri, ac grauissimo femorum dolore laborans; Ioannes Baptista Casanoua; Frater Constantinus, Anglus Capucinus; Arsilia Aluara; Alexander Albertinus; Anna Thomasia; Iustina nubilis iuuencula, à diuturnis, ac periculosis febribus; Dominicus Coderonus ab herniâ; Scipio Sigillinus à brachij contractione; Fr. Iosephus à Lanciano, ex nostris Clericus, à tonsillis; Antonius Spania plurimis ab hostibus vulneribus confossus, B. Virum inuocans; absque vulnere conspicitur; Fr. Ioannes Setianus, ex nostris Laicus, septennio ægrotans; Virgilius puer è sublimi loco delapsus; Mulier quædam Martha nomine, stomacho, ac respirandi difficultate laborans; Cœcilia de Nannis totius corporis impotens; Syluia de Antoninis diuturnâ nephritide afflictata; Lucretia Crescentia calculi morbo oppressa; Adrianus de Lucijs, & Anna Maria Cupaya, vterque ob acutam febrem spe salutis destitutus; Antonius Mataranus lethaliter ægrotans; Puer anniculus à faucium præfocatione; Angela Marciaria à pituitæ fluxu, & stomachi dolore; Andreas Scatecinus à pleuritide; Diamas quædam à femorum, ac tibiarum contractione; Paula Campesia carcinomate tabefacta; Barbaræ Calliariæ filius à cachexiâ, & infirmo

totius corporis ſtatu ; Iulius Beanconius , lethali vulnere ſaucius; iuuencula in oppido Reucri lue affecta ; Alexander Ceraſa graui morbo oppreſſus ; Nicolaus Bertaciolus à tibiæ vlcere ; Ioſephus Ricardellus à diuturnâ febre; Magdalenæ Capaciæ filia ad Medicorum deſperationem ægrotans; Tridentina Ciuitas à peſte graſſante ; His Dariam Ciocheram libet adnectere, quæ cùm à totius corporis imbecillitate B. Felicis meritis ſalutem impetrâſſet , hac iterum conditione orationem repetit ; vt ſi ad animæ ſalutem prior illi ægritudo ſit potior , redeat illa; ſin ſecus , valetudo ſtet. Res profectò mira : mox enim redit infirmitas , & quæ læta fulcra dimiſerat , lætior eadem repetit. His itaque breuiſſimè, quoad fieri potuit , enarratis , innumera etiamnum miracula explicanda ſuperſunt , quæ ex olei , quod ex lampade ante B. Viri ſepulchrum collucente hauritur, vnctione vndique emanant. In his illud inprimis memoriâ dignum, quod de Gabriele, Laurentij Bolegnoli Romani Ciuis filio quatuor annorum puero , certâ Medicorum fide probatum eſt. Hic cùm in incurabilem cœcitatem incidiſſet , voto ad B. Virum emiſſo , oculiſq; lampadis oleo inunctis, oculorum lumen aſſequitur. Hieronymus quoque Mineræ Mancratinæ filius, malignâ, ac peſtilenti febre correptus, lampadis oleo inungitur ; votoq; à matre emiſſo, eo tempore moribundo puero B. Felix perſplendidus apparet , his eum verbis excitans: Hieronyme, Crucis te ſigno obſigna, ac Orationem Dominicam recita ; ſi id egeris , nequaquam morieris : quod cùm puer preſtitiſſet, poſtridie è lecto incolumis ſurgit. Petrus à Nicola puer, acutiſſimâ febre, ac tantâ neruorum contractione laborans, vt in lecto planè immobilis iaceret , oleo lampadis inunctus, ſub veſperum moribundus, manè à neruorum contractione à febri , ac tandem à mortis faucibus liber, & incolumis è ſtrato ſurgit. Dominicus Florus cùm ad ſextum vſq; menſem febri, & apoplexiâ in lecto oppreſſus iacuiſſet; poſt hæc cancro dexterum circa latus affectus, is quinto abſque vllo linguæ vſu die moribundus iaceret, B. Viri lampadis oleo inunctus, protinus integræ ſanitati reſtituitur. At hactenus enarratas, ſin minus virtute , ſaltem dignitate ſuperat incolumitas , ſeu potius vita poſt mortem cuidam puellæ , Gaſparis Bellintani filiæ reddita , ac ſeptem teſtium iuramento firmata. Hæc tres annos nata, cùm febri continuâ , ac dyſenteriâ grauiſſimè affecta eſſet , nullâ Medicorum operâ iuuari potuit ; quin repentino naturæ deliquio intercepta , in patris ſinu animam funderet : cùm ergò frigeſcente, ac obrigeſcente iam corpore , nulla vitæ ſpes ſupereſſet;

Pater

Pater voto ad B. Felicem nuncupato, puellam suo lampadis oleo perungit, ac mox puella reuiuiscens, oculos ad patrem deflectit; quem plorantem cernens, ait: Cur, pater, gemis? lachrymas terge; non ego mortua sum; sed Beati Felicis gratiâ viuo: is mihi nunc vitam, ac salutem reddidit. Cumque hoc ipso tempore vestes postulâsset, à febre, dysenteriâ, atque ab omni morbo penitùs sospes, domum, ac viciniam circumiens, hisce verbis complet: O Viri! Deo, ac B. Felici gratias agite, qui me saluam, & incolumem præstitit. Eorum porrò, qui ex certo mortis periculo, huius olei vnctione, liberati fuêre, quamuis certus numerus præscribi nequeat; nonnullos tamen indicabimus; inter quos sunt Franciscus Pasqualettus, Lucretia Termulina, Victoria Crescentia, Bernardinus Massa, Felix Reucellius, Vincentius Gallus, Clementiæ Romanæ filius, Lucretia Angeli Cechalij vxor, Ioannes Baptista Iacobius, Iacobus Bartorellus, Antonius Bacenellus, sex Francisci Mendozzæ filij ad mortem ægrotantes, Ioannes Antonius Costa, Petrus Cecius, Franciscus Cerrius, Carolus Caputus, Philippa Maneria, Angelus à Sepino, Magdalena Vrsina, Iacoba Moschetolia, Dominicus Marcordus, Franciscus Bragalius, Carolus Lauretus, Franciscus Spanus, Franciscus Luxorius, Hieronyma Cloiq, Simon Cubrega, Fr. Marcus Mantuanus, ex nostris Laicus, Iacobus Lucianus, Hieronymus Aloysij Quarengi filius, Antonia Dominici Luciani filia, Maria vxor Gaspari Dragonini, Felix Iacobi Pollesini vxor, Iustinopoli Iurisperiti cuiusdam Dalbelli filius, Hieronymi Posini filia, quæ triduo (vti creditur) defuncta, ad vitam reuocatur. Ioannis Zartai filia, Franciscus Sabba, Hieronyma Carta, Simon Cabitza Sacerdos, qui pretiosâ hac olei vnctione ab interitu vendicantur. Aliorum verò, qui varijs languoribus oppressi, diuinam hac vnctione curationem acceperunt, breuem quoq; libet indicem texere. In his sunt Nicolaus, Ioannis à S. Nicolao filius, neruorum contractione languens; Vrsula Pocauena strumis laborans; Prudentia Vrbinas altero brachio manca; Angela Ricarda à totius corporis tremore; Augustinus Sperantia à colico dolore; Augustinus Naue à cephalalgiâ, & iterum à colicis doloribus; Euphrasia, Ioannis Baptistæ Senensis vxor, ab vniuersali morbo, & ab icteritiâ. Vitalis Fracassa ab argemate incurabili, Horatius Vrsinus ab arthriticâ; Cœcilia Riccia à nephritide, stomachi, & laterum dolore; Victoria Cantuccia ab oculorum cœcitate; Gabriel, Laurentij Bolignoli filius, oculorum luce orbatus; Franciscus Vendetius Anticolensis ab vl-

cere; Octauius Alexandri Mataratij filius à tonsillis; Margarita Vngara à graui lapsu; Maria, Prdentiæ Palermæ filia, à ventriculi dolore; Francisca, Andreæ Sagrestani filia, à grauissimo stomachi languore; Margarita Peligrina Romana à cephaleâ; Clarix Gamerea à pedum tumore; Laurentij Anelij filius à febri, & asthmate; Dionysia Æsina à nephritide; Elisabeth Cicania ab vniuersali morbo; Ascanius Rosius à febri continuuâ; Ioannes Baptista, Vrsolinæ Cæsennatis filius, à lethali ægritudine; Felix Reucillia à pestilenti febre, & lienteriâ; Ioannes Baptista Barberius sæpè à calculi morbo; Victoria de Sanctis filia à porrigine; Stephanus Anselmus à siriasi; Franciscus Griffonius à causo, & tibiæ tumore; Beatrix, Annibalis Politiani vxor, à diarrhæâ; Lucinia, Bartholomæi de Rubeis vxor, à graui cephalalpiâ; Catharina Naldra à tibiæ tumore; Rinaldus Alphonsus Neapolitanus à serpenti morbo; Franciscus, Mariæ Amadei filius, à boâ pestiferâ; Elisabetha, Simonis Riccij vxor, à corporis tumore, & colicis doloribus; Angela Chrauenna à nephritide, & stomachi languore; Gentilis, Francisci Cassiani filia, à febri, & sanguinis vomitu; Porsia, Sacardini filia ab acutâ febri; Camilla Micarella ab alterius auris surditate, & iterum ab oculorum inflammatione; Matthia; Francisci Tanij vxor ab acutâ febri; Francisca Pina ab alterius femoris dolore; Virginia Thomasina ab vberum vlcere; Bona Rauennas à leui pedis tumore; Iulia Mauota à multiplici languore; Victoria Gramola à nephritide; Bartholomæus Mutius, & Catharina Morella à tibiarum vlceribus; Paulus Thomasinus ob lapsum quendam languens; Maria Angelina carcinomate affecta; Magdalena Iuliana à pituitæ fluxu; Franciscus Balduinus à graui apostemate; Hippolyta Nutsina ab argemate; Apollonia Rubea, Maria Monialialium S. Luciæ in Siciliâ Procuratrix, atque eiusdem Mariæ nepos à catarrhi fluxu; Iacobæ à Furno filia à coxendice; Perna Ranaldia à causo, & pleuritide; Vincentius Sgallia, & Ioannes Baptista, Venturæ à S. Martino filius, à phreneticâ febri; Pompilius Abbatius à leui oculi coecitate; Horatius Picus pedibus mancus; Franciscus Sanitas ab apostemate; Carolus, Romanini à Ruscinone filius à porrigine; Victoria Lauagna à graui femoris vlcere; Petrus Paulus Boius à poplitum dolore; Martinus Esquirius à podagræ cruciatu; Helena Carta à pedum vlcere; Ioannis Morosi filius à multiplici vlcere: Francisca, Iacobi Scalarij vxor ab odontalgiâ: Maria, Iacobi Dragoniæ, & Dominica Petrotech à partus dolore: Ægidius Iustinianus Augustinianus, & Victoria

Lauagna, à graui crurum vlcere: Martinus Esquirrus à podagræ dolore: Helena Carta à prodigioso pedum tumore: Georgius Pissamanus altero brachio captus: Philippus Vvlacarius Medicus diu fascino oppressus: Laura Bratia febricitans: Guilielmi Pistoris filia in tumorem conuersa: Franciscus Caponius ab ischuriâ: Antonij Oliueti calceolarij vxor à pectoris passione: Augustinus Cauolotus ab animi defectu: Clara Consolata à pituitâ in stomachum defluente: Bartholomæus de Ambrosijs à narium profluuio: Dominica Marsacia à diuturnâ febre: Ludouica Sartoria ab vberum dolore: Angela de Sartorio ab alterius oculi cœcitate: Iacobi Durandi filia à fistulâ: Dominicus Rossinus Pictor moribundus: Franciscus Leardinus à neruorum contractione: Susanna Monialis in Monasterio S. Dominici vrbis Veronensis, à repentinâ cœcitate: Thadæa in eodem Monasterio Monialis diutino languore curua: Marius Morandus à graui ægritudine, atque eius filia à mortis articulo: Margarita Orlandia à febri, & tonsillis: Petri Lancini Mercatoris vxor ab vniuersali totius corporis morbo: Franciscus Zinus à febri, & podagrâ: Iacobus Viualdij ab humerum dolore: Florina Parmensis à tibiæ vlcere: Marci Antonij Fallerij filius à lethali morbo: Ioannes Baptista Ioannellus à graui pituitæ fluxu: Stephanus Tilletus, & Guilliermini Garnerij filius Sauillianenses à ramicis morbo: Ioannes Belga à delachrymatione: Antonij Mantuæ filia ab argemate: Lucia Pauli Furlani vxor à colico dolore, & amentiâ: Carolus Malaspina Marchio à graui ægritudine, atque ipsius mater à cephaleâ: Ioannes Baptista Pignola mortiferè ægrotans: Dominicus Beccanus à certo mortis articulo: Alexander Castellanus Pictor agonizans: Iacobus Mosellus à laterum dolore: Iosephus Marascaldus ob lethale bombardæ vulnus morti à Physicis adiudicatus: Fr. Fortunatus Clodiensis, nostri Ordinis Laicus, à pestilenti febre: Canonicus Neganus Veronensis Ecclesiæ, post extremæ Vnctionis Sacramentum, & animæ commendationem, hoc oleo inunctus incolumis redditur. Plerosque alios hoc modo diuinâ virtute curatos, ob institutam breuitatem, prætereo, quorum catalogus apud nostros integer, ac probatissimus asseruatur; innumeris interea alijs prætermissis, de quibus nulla apud nos memoria extat. Denique tam ingens de illius sanctitate, non modò apud omnes, tam vulgares, quàm illustres Viros; verùm etiam apud ipsos Romanos Pontifices semper opinio percrebuit; vt in primis Sixtus V. grauissimus Pontifex, Cardinalium aliquando

coronâ ſtipatus, ante ipſius Beatificationem, ad ſepulchrum S. Viri genuflexus orauerit. Poſt hunc Gregorius XV. ibidem, quemadmodum & prior Sixtus V. genuflexus orationes fuderit; hæc poſt orationem verba addens: Nos plurimum huic Viro debemus, eò quod ipſius interceſſione ſingularem à Deo gratiam ſuſcepimus. Quamobrem, cùm à ſui Pontificatus exordio argenteam imaginem ipſius ſepulchro inferendam iuſſiſſet, ipſum radijs circa caput emicantibus depingi, ac Beati titulo, quo ab omnibus paſſim appellabatur, inſigniri permiſit. Poſtremus tandem adhuc ſoſpes Vrbanus VIII. Pontifex Maximus, cui Capucinorum Religio inter alias plurimùm debet, Anno Domini 1625. hunc Dei ſeruum, Beatorum honore, & gloriâ accumulat per Bullam, quæ incipit: In ſpeculâ &c.

Fr. RVFFINI GALLARATENSIS LAICI

VITA, ET GESTA.

FRATER RVFFINVS à GALLARATO, Laicus, honeſtis parentibus natus, futuræ vitæ, ac ſanctitatis ab ipſâ pueritiâ, velut quædam præludia iaciebat; cùm enim ſeptem tantùm annos natus, cum paruulâ ſorore aliquando in vineam proficiſceretur, lupo aduentante, ſoror cœpit paueſcere. Cui ille: Ne expaueſcas, inquit: Salutationem tantùm Angelicam, quam à matre didicimus, deuotè perſoluamus; nihilque nobis lupus nocebit. Cùmq; genuflexi Angelicam Salutationem recitâſſent; mox Beatiſſima Virgo inter eos media apparet, quæ metum omnem propulſans, lupum fugat, ſaluoſque domum reducit: ex quo tanta puero virtus aduerſus lupos deinceps acceſſit, vt eos ſolâ voce fugaret. Vix autem ad primæ adoleſcentiæ annos peruenit, cùm ad Sacram B. P. N. Franciſci militiam profugiens, Minorum Conuentualium albo ſe inſcribendum curat; vbi ad 18. vſque annum inculpatam, ac virtutibus plenam vitam duxit: quo tempore, cùm melioris, & arctioris obſeruantiæ ſtudio allectus, B. P. ſibi veſtigia ſequenda propoſuiſſet, horrendâ pij, ac deuoti cuiuſdam Fratris Organiſtæ viſione commotus; nec non poſt iteratas ad Deum preces, ad Capucinos tranſuolat. Qualem verò is inter nos vitam duxerit, quàm piam, quàm humilem, quàm pauperem, quàm incul-

patam, quàm patientiâ, mansuetudine, charitate, ac cæteris virtutibus plenam, haud sanè facilè est referre: familiaris siquidem illi erat à carnibus abstinentia; familiaria in pane, & aquâ ieiunia, quibus omnes sextas ferias, ac Sabbathi dies, ac plerumque integras S.P.N. Francisci quadragenas addere solebat. Familiaris quoque altissima rerum paupertas, cuius amore tantoperè afficiebatur, vt sandalia multis corij præsegminibus ad 40. vsque annum resarta, nunquam mutauerit. Familiares carnis macerationes, quibus ita domesticum hostem prosequebatur, vt eum flagris quotidie cæderet, laboribus tereret, frigore propemodum enecaret. Familiare silentium, & solitudo, cui tam assiduè studebat, vt ab omnium, quoad fieri poterat, se consuetudine subduceret. Familiaris charitas, quâ vrgente febrim, quâ aliquando Ludouicus Faresius, Fratrum Medicus, laborabat, incolumitate illi à Deo precibus impetratâ, in seipsum transtulit. Familiarissima denique oratio, cuius adeò studio oblectabatur, vt cùm robustiorem ætatem nactus, maiorem noctis partem in eâ insumeret, ætate ingrauescente, cùm minùs diurnis laboribus aptus erat, dies, noctesq; perpetuæ orationi consecrâsse videretur. Hinc eum plerisque à Deo donis, ac præsertim Beatæ Virginis visione, ac colloquio, dum orat, cohonestatum fuisse, communis olim fama fuit. Ecstases enim, & mentis excessus sæpè passum, vel vnico rei exemplo comprobari potest. Cùm enim Fr. Nazarius Herbensis, Sacerdos, eum in cellâ adijsset, adeò à sensibus alienatum comperit, vt ad sensus reuocare nequiuerit: quinimò repentino quodam mentis terrore perculsus, retrocedere cogeretur. Prophetico tandem illum spiritu à Deo illustratum, quamplurimi rerum euentus, ab eo prænunciati, non obscurè testantur. In his primùm se offert, quod cùm Fr. Gaspar Mediolanensis, Sacerdos, fratrem germanum ad mortem ægrotantem, Ruffini precibus commendasset; is noctu pro ægro precibus Domino oblatis, manè Gasparo fratris incolumitatem significat. Hoc modo & Fr. Augustino Astensi, qui orta inter germanos ipsius fratres dissidia, eiusdem precibus impensius commendauerat, post orationem pacata, ac pacem inter eos initam esse renunciat. Hortensiæ Rozonicæ filia erat tres annos nata; quæ cùm graui apostemate ad mortem laboraret, mater pro illius incolumitate Ruffini ad Deum preces efflagitat. Cui Ruffinus sospitatem protinùs pollicetur. Euentus è vestigio dictum comprobat: nam eodem die, disrupto apostemate, ægra pristinæ saluti reddita fuit. Calidoniæ Vestarinæ, grauem tibiarum languorem, ac

diutinum dolorem prædicit; quæ cùm diris, ac diuturnis crurium doloribus tredecim annorum ſpatio vexata fuiſſet, Ruffini verba, ſibi olim diuino ſpiritu dicta cognouit. Geminæ Octauiæ Triuultiæ filiæ erant, quas boæ morbo grauiſſimè correptas, cùm illa per internuncium Ruffini precibus commendâſſet; is poſt Sacram Dominici Corporis Communionem, nuncio his verbis reſpondit: Reuertere, fili, ac Dominæ tuæ renuncia, filiarum alteram breui à Deo ad Superos aſſumendam; alteram verò quamprimùm ſuperſtitem illi ad ſolatium relinquendam. Res ita ad amuſſim contigit, vt, nuncio adhuc Ruffini verba referente, ex his altera animam exhalauerit, altera futuræ incolumitatis ſigna dederit. Eadem quoque ante annum, cùm pro Theodoro Triuultio, olim Principe, nunc verò & S. R. E. Cardinali, albis papulis periculosè laborante, ipſius apud Deum opem imploraſſet, futuram illius incolumitatem accepit. Mariani Marchioniſſam maximo in vitæ diſcrimine verſantem, ad priſtinum ſalutis ſtatum reuocandam prędicit. Iacobus à Foroſarcinio, noſtri Ordinis Generalis, in Mediolanenſi Conuentu in grauem morbum inciderat; ex quo cùm moriturus crederetur, Ruffinus Dionyſium Mediolanenſem Generalis Socium his verbis affatur: Nihil, Dionyſi, de Generalis vitâ modò metuendum; breui namque ex hac ægritudine liber conualeſcet: Neque enim Mediolanenſis, ſed Genuenſis vrbs Patri ſepulchrum parat. Res porrò dictum confirmauit. Cùm aliquando Laicorum Nouitiorum curæ prçfectus eſſet, Nouitius quidam grauiter à Dæmone tentatus, Ruffinum adit: at Ruffinus, quid Nouitio accidiſſet, diuinâ reuelatione edoctus, eidem obuiam procedens, cùm primùm illum accedentem conſpexit: Veni, inquit, veni, fortis Chriſti miles; diabolicum certamen viciſti; coronam à Domino accipies. Cumque manum illius capiti impoſuiſſet, ab eo mox tentationem fugauit. Quod ſæpè alijs quoque Nouitijs præſtitit. Poſtremò, nepoti grauiſſimo morbo laboranti incolumitatem pollicetur; ſeq; priuſquam Mediolanum appellat, vitæ finem impoſiturum prędicit. Res ita accidit: ille namque ab ægritudine liber, cùm ad Ruffinum Mediolanum profectus eſt, pridiè vitâ functum offendit. His, atque alijs Dei donis abundè cumulatus, cùm fidelis hic Dei ſeruus vitam omni cum virtutum, ac ſanctimoniæ laude ad octogeſimum vſque annum produxiſſet, eam iuſtorum tandem morte concluſit; oransque à Domino lethi finem accepit: Diuinâ enim cùm iam reuelatione accepiſſet, ſe hinc repentinâ, ac improuiſâ morte tollendum, quod &

Frat ri-

Fratribus aliquando prædixit, quotidiè se ad Domini aduentum sacro Domini Sacramento, atque assiduâ oratione parabat. Neque id frustra: Deus namque intempestâ nocte, tanquam fur adueniens, cùm flexis genibus, ac tensis ad sidera palmis super lectulo orantem offendisset, illum eodem in corporis statu genuflexum, ab oratione ad cœlestium fruitionem transfert. Obijt in Conuentu S. Victoris vrbis Mediolanensis præclarus hic Dei seruus. Quo tempore Monachi S. Victoris, Oliuetani instituti, pleraque ex Capucinorum domo, tùm ad cœlum âscendentia, tum ab eo descendentia lumina spectant. Quorum dum mysterium ignorant, die illucescente ad Capucinos conuenientes, Ruffinum eâ nocte ex humanis migrâsse audiunt, atque in ascendentibus, & descendentibus luminibus Angelorum ministerium addiscunt. Illud verò maximâ tunc admiratione dignum accidit. Etenim cùm Fratres defuncti tum genua, tum brachia, summâ vi extendere, ac cæterorum corporum more in feretro componere contenderent, id nullâ arte vnquam assequi potuerunt: Genua namque, & brachia, quantumlibet extensa, iterum ad priorem statum redire videbantur; neque aliam, præterquam orantis corporis positionem sibi comparabant. Quo factum est, vt cùm primùm in Ecclesiam Fratrum humeris delatus fuit, is in feretro genuflexus, ac tensis in cœlum manibus, non mortui, sed orantis speciem præseferret. Cui tandem cùm iusta de more persoluta essent, Cœmeterij humo in orbem defossâ, vti erat, genuflexus, eâ contegitur. Biennio verò post illius mortem, dum alteri Fratri defuncto sepultura paratur, humum fodientes, ligone imprudenter Ruffini pedem vulnerant; quo ex vulnere cùm statim sanguis erumperet, corpus exhumant, integrumque, & incorruptum conspiciunt. Cæterùm, quantis fidelis hic Dei seruus apud Deum meritis præfulserit, pleraque signa, atque miracula ab eo post mortem patrata declarant. Inter hæc memorabile illud de Calidoniâ Vestarinâ refertur, quæ aliquando acutâ febre, ac dysenteriâ laborans, cùm siti exardesceret, Dæmon pedissequi pueri formam assumens, vas illi aquæ propinat; at illa ignotam sibi pueri, quem domesticum non haberet, faciem conspiciens, Dæmonis protinus fraudem suspicata, puerum cum aquâ repellit: moxq; B. P. Franciscus sacris stigmatibus insignitus apparens, Dæmonem fugat suamq; opem ægrotanti pollicetur. Vix ab eâ S. Franciscus digressus fuerat, cùm Tartareus hostis, assumptâ Cardinalis specie, iterum ad ægram accedit; eamq; ob vanum, & curiosum ornatum, ac retortos crines,

quibus olim, dum iuuentâ floreret, vanè oblectata fuerat, tam grauiter accusare cœpit, vt ægra eâ accusatione perterrita, repentè è lecto exiliens, vtrâque manu capillos, quos circa tempora gerebat, sibi euelleret; ac longè à se proijciens, Dæmoni diceret: pro capillis accusas: en tibi capillos, antiquæ vanitatis fomenta, iam accusare desine. Porrò, tam ingens illi hoc tempore ex Dæmonis aspectu, & accusatione terror animo exortus fuit, vt ipsius lingua retrorsum inuersa, summitate fauces attingeret. Post hæc Dæmone abscedente, cùm ægra ad lectum redijsset, paulò post Fr. Ruffinum simul cum B. Felice è Cœlo descendentes, ac sibi benedictionem impertientes cernit. Cui Ruffinus: Calidonia, inquit, in Domino confide; neque hostem metuas. Hic, quem vides, B. Felix est: breui ex hac ægritudine conualesces. His dictis, cùm ægram consolati essent, in Cœlum redeuntes, linguam ad pristinum statum reuocant, ac non multo pòst tempore ægrotæ incolumitatem conferunt. Calidonia verò, cùm suâ pietate Ruffini pallium sibi promeruisset, cùm febri, aut alio morbo grauabatur, ab eo statim curabatur: quod ei etiam accidit, cùm grauissimâ febre correpta, lethalia signa vndique redderet. Visnara quoque Georgij Coiri vxor, cùm tam iniquâ valetudine afflictaretur, vt extremæ Vnctionis Sacramento inuncta, Phisicorum sententiâ incurabiliter ad interitum tenderet; hoc ipso Ruffini pallio obuoluta, statim incolumis euasit. Postremò, vt plerosque alios prætercam; Cæsaris Zocchij vxor, quæ acutâ febri ita ad mortem ægrotabat, vt ab illius iam Phisici curatione recessissent, hoc pallio obtecta, post secundum diem perfectè à febre conualuit.

***

FRATER CHRISTOPHORVS PANORMITANVS F.F.^um^
CAPVCINORVM LAICVS.

Fr. CHRISTOPHORI PANORMITANI LAICI

VITA, ET GESTA.

RATER CHRISTOPHORVS PANORMITANVS Laicus, ex Minorum Conuentualium reformatione ad noſtros migrans, tantâ abſtinentiâ floruit; vt à carnibus perpetuò abſtinens, pani, & aquæ vix alium, præter virides herbas, cibum adderet. Tantâ vitæ auſteritate, vt communi flagellatione non contentus, duarum, vel trium horarum ſpatio corpus diris flagellis cæderet, horridumq; ſub veſte cilicium gereret. Tantæ denique, ac tam aſſiduæ orationis vir fuit, vt breuiſſimo ſomno contentus, totam ferè noctem in ſacras vigilias, atque orationem inſumeret. Paupertatis, humilitatis, patientiæ, obedientiæ, charitatis ſtudia pretereo, quæ tam ardenti animo toto vitæ ſuæ curriculo proſecutus eſt; vt ex eo, tanquam virtutum omnium penu omnes exempla expromere valerent, quæ imitarentur. Hortulani officio fungens, ſæpè dum ligone tellurem proſcindit, ligoni incumbens, humum lachrymis rigat, quas ob Dominicæ Paſſionis meditationem tunc copioſiſſimas fundere ſolebat. In Narino Conuentu, dum ſuam Chriſtophorus in horti culturâ præſtat operam, eum Fr. Michaël Panormitanus, Sacerdos, brachijs in modum Crucis expanſis, in horto orantem, ac ingenti lumine circumfuſum, nec non à ſenſibus alienatum conſpicit. Eundem quoq; Fr. Cherubinus Panormitanus, Sacriſta, ante Crucifixum in ſacello orantem, ac in ſublime elatum cernit. Hanc Crucifixi imaginem, Chriſtophorum orantem aliquando allocutum fuiſſe, communis inter Fratres fama eſt, Chriſtophori ipſius confeſſione probata: qui tamen, quænam ab ea audierit, manifeſtare noluit. His accedat & Fr. Euſebij Terminenſis teſtimonium, qui cùm inter ſæculares adhuc viueret, Chriſtophorum Termini commorantem, poſt pleraſq; laboris horas in angulo orantem, quatuorque è ſolo palmis ſublatum cernens, ita eo aſpectu commotus fuit, vt hoc ſtimulo actus, ad Capucinos ſe contulerit. Plurimas hic à Tartareis ſpiritibus infeſtationes pertulit, qui, vt illum ab oratione noctu potiſſimùm exturbarent, ſub varijs eum formis aggrediuntur. Quo factum eſt, vt cùm

aliquando Panormi in angulo, prope Ecclesiæ fores, orationi vacaret; Dæmon atri Molossi specie assumptâ, eum quasi discerpturus inuaderet: quem tamen Vir Dei longo vsu, ac consuetudine agnoscens, intrepidus expectat; atque aure apprehensum, tamdiu per Ecclesiam raptat, donec ad Sacrosanctæ Ecclesiæ Altare pertingeret. At vbi eò peruentum, Tartareus ille Cerberus, saltu ex illius manibus euadens, euanescit. Qualis verò præclarus hic Vir apud Deum meriti fuerit, celebri miraculo multis testibus probato, manifestum fuit. Cùm enim in Villæfranchæ oppidi Agrigentinæ Diœcesis Ecclesiâ oraret, accidit, vt puerum horribili porrigine laborantem cerneret: quem miseratus, cùm ad Beatissimæ Virginis sacellum perduxisset, ibi lampadis oleo, quod ante Beatissimæ Virginis imaginem lucebat, pueri caput inungens, mox tam integrè à porrigine curauit, vt decidentibus crustis, ac renatis hoc ipso tempore capillis, puer incolumis domum redierit. Postremò, apud omnes virtute, ac sanctimoniâ clarus, Panormi diem extremum claudit, Anno 1587. cuius funera tantâ, populorum ad illius sanctitatis odorem confluentium, turbâ celebrata fuêre, vt habitu, capillis, barbâ præsectis, vix integrum corpus ijs ereptum fuerit, vt communi sepulturâ donaretur. Cùm verò tertiodecimo post ipsius obitum anno, Fratrum corpora, quæ eatenus sub dio iacuerant, in Ecclesiæ sepulchrum translata fuissent, quadraginta Fratrum, qui iam dudum obierant, corpora, inter quæ illud Christophori probè agnitum fuit, tam integra, ac incorrupta apparuêre, vt in pedes erecta consisterent; & quod maiori admiratione dignum, nihil non modò tetri odoris efflarent, sed potius suaueolerent.

Fr. THADÆVS LVCENSIS, Bononiensis Prouinciæ Laicus, de quo illustre illud castimoniæ testimonium legitur, quod iniquâ quorundam hominum arte in cubiculo cum pellice impudicâ occlusus, atque ab eâ modis omnibus ad libidinem prouocatus, eandem semper expulerit. Obijt anno 1587.

Fr. VINCENTIVS PERVSINVS, Laicus, in Hetruriæ Prouinciâ, abstinentiâ, austeritate, atque oratione clarus, cùm multis à satanâ tentationibus probatus esset, vitam cum virtute initam, pio fine concludit, Anno 1587.

Fr. PACIFICVS THEANENSIS, Laicus, vitæ cursum omni cum virtutum laude transactum, simul cum Dei laudibus claudit Anno 1587.

Fr. MASSÆVS MATTEOLENSIS, Laicus, virginitatis, atque animi puritatis candore clarus: cuius post mortem caro mollis, facies decora, vitaque cum omni virtute transacta Grottaliæ Clerum, populumque ad sui venerationem pertraxit. Obijt anno 1587.

Fr. BERNARDINI TREBIATIS LAICI
VITA, ET GESTA.

RATER BERNARDINVS à TREBIA, Laicus; Huius (inter alias animi virtutes, quibus egregiè exornatus fuit) admirandum planè erat orationis studium: quo tantoperè afficiebatur; vt nullum ab oratione vacuum sibi tempus elabi pateretur. Hinc fiebat, vt sæpissimè in die diuino spiritu actus, ab horto ad Ecclesiam aduolaret: vt diuinam Christi Maiestatem, in Sacramento latentem, profundissima tum animi, tùm corporis adoratione prosequeretur. Eodem quoque spiritu Dei agente, quoties noctu è somno euigilabat, toties è lecto surgens, Ecclesiam oraturus adibat, Hac Sacrosanctæ Eucharistiæ religione permotus, Sacerdotes, tanquam Dei ministros, tantâ reuerentiâ prosequebatur, vt eos propiùs accedere vereretur. Quaternas, ac quinas ante Sacrum Eucharistiæ Altare orando, horas impendere, tam breue temporis spatium existimabat, vt cùm herniâ grauissimè affligaretur, nullum in eo cruciatu solatium sibi relictum assereret, quàm diutiùs in Ecclesiâ orationi vacare: in quâ interdum tam immobilis perstabat, vt sensibus excedere videretur. Tanto denique Christi amore flagrabat, vt cuncta quæque pro eo perferendi ardore exæstuaret. Tantam quoque abstinentiam colebat, vt cùm pane, & aquâ duntaxat vesceretur, tantâ se in eo voluptate affici assereret, vt in gulæ vitium incidere timeret. Diris quoque flagellationibus corpus atterebat, cæterosq; ad similes carnis macerationes verbo, & exemplo prouocabat. Tam cœlestis ei scientia indita erat, & de rebus diuinis tam altè disserebat; vt à quodam aliquando Ordinis S. Dominici Theologo, viro doctissimo, de arcano Sanctissimæ Trinitatis Mysterio, atque alijs Christianæ fidei Sacramentis, interrogatus, tam appositè ad omnia responderit; vt Theologus obstupescens, in ea Christi verba mox eruperit: *Confiteor tibi, Pater Domine,*

Cœli & terræ; quia abſcondiſti hæc à ſapientibus, & prudentibus, & reuelaſti ea paruulis. Vir igitur egregius, cùm ad 70. vſque annum, vitam omni virtutum genere efflorescentem, duxiſſet, à B. P. N. Franciſco, in oratione ſibi apparente, quâ die res humanas deſerturus eſſet, admonitus, die 2. Auguſti, quæ illi præſignificata fuerat, dum in horto excolendo laborat, ad præmium euolat. Anno 1588. Sunt, quæ ipſius poſt mortem merita implorantes, optata tulêre: inter quos Hippolytus Herculanus, nephritide laborans, cùm illius ſe defuncti precibus commendaſſet, ac voto ſe illius ſepulchrum veneraturum ſpopondiſſet, ab eo protinùs morbo conualuit.

Fr. ONVFRII A COLLE CRVCIS LAICI

VITA, ET GESTA.

RATER ONVFRIVS à COLLE CRVCIS, Laicus, cùm purus ad Religionis ſinum acceſſiſſet, purior in eo perſeuerans, mentis candorem multis virtutibus illuſtrauit. Hic dum horti culturæ incumbit, maiori animum culturâ exercens, tam angelicas, ac cœleſtes cogitationes mente verſabat, tamque aſſiduè Deum, tum voce, tum animo laudabat, vt Angelus ipſius humeris inſidere viſus fuerit. Paupertate, vitæ auſteritate, atque abſtinentiâ ita fuit illuſtris, vt tam hyberno, quàm æſtiuo tempore, nudis pedibus abſque ſandalijs incederet; & vniuerſa Eccleſiæ, & Regulæ ieiunia ſolo pane, & aquâ contentus coleret. Oratione tandem vſq; adeò præcelluit, vt quo tempore is in Spoleti Conuentu moras trahebat, cùm ſæpè in ſyluam oraturus ſecederet, eum aliquando Vincentius Fulginas altiùs arboribus in ſublime elatum, ac per iactum lapidis, fulguris inſtar ad Crucem, quæ altiùs in ſyluâ prominebat, raptum conſpexerit: aliàs quoq; in aëra trium cubitorum menſurâ ſublatum cerneret. Hoc porrò cœleſtis vitæ curriculo, cùm ad 40. Religionis annum perueniſſet, ſanctimoniâ clarus ad Deum conceſſit Anno 1588. Plurima à Deo ob ipſius merita poſt mortem à pleriſq; impetrata, noſtra M. S. tradunt. Id verò reticendum non eſt, quod octauo poſt illius obitum anno elapſo, ipſius corpus tam integrum, atq; incorruptum inuentum fuit; perinde, ac ſi pridie illius diei in ſepulchro conditum fuiſſet.

FRATER RAYNERIVS A BVRGO S.ti SEPVLCRI FF.um
CAPVCINORVM LAICVS.

Fr. RAYNERII A BVRGO S. SEPVLCHRI, LAICI
VITA, ET GESTA.

FRATER RAYNERIVS à BVRGO S. SEPVLCHRI, Laicus, clarissima Seraphicæ Religionis gemma, tam præclara gessit, vitamq; duxit tot cœlestium virtutum, ac signorum splendore illustrem, vt de illius Beatificatione serius in Romanâ Curiâ agatur. Pijs ille, ac honestis parentibus, licet agrestibus ortus, Santi in Baptismo nomen tulit; perinde, ac si iam à Deo ex vtero matris segregatus, futuram sanctitatem nomine ipso præsignificaret. Puerulus inter alias preces, quinquies Orationem Dominicam, ac toties Salutationem Angelicam, genuflexus quotidie persoluere consueuerat, quibus sacras Christi plagas piè venerabatur. Semel verò, cùm huiusmodi penso nondum integrè exoluto, bouem quendam cornupetam, ne alijs noceret, ad armentum reuocare vellet, à boue cornibus in altum sublatus, vix illius furias euasit: quod cùm is ei tantùm culpæ adscriberet, quâ imperfectam orationem dimiserat; mox ad orationem festinat, eaq; repetitâ, & integrè absolutâ ad bouem accedit; quem tam mitem, ac mansuetum deinceps offendit, vt eum quocunque vellet, absque labore impelleret. Singulis noctibus ad Capucinorum Montis Casalis Conuentum, qui inde duo millia, non minus, passuum distabat, per montium prærupta, ac salebrosas vias pergens, ibi ante Ecclesiam genuflexus Matutinas Horas, quæ mediâ nocte à nostris decantantur, deuotè audiebat, nihili improbum, & quotidianum illum itineris laborem, aut frigoris asperitatem faciens. Intereà, cùm duodevigesimum annum ageret, à patre coniugio copulatur: verùm cùm virginitatem illibatam seruare sibi in animum induxisset, impensiùs Dominum cum Cœciliâ rogat, vt cor sibi, & corpus immaculatum custodiat; votoque se Deo obstringit, per integrum se mensem in Lauretanâ Beatissimæ Virginis Domo operam suam nullâ mercede locaturum, si hoc maculandæ virginitatis periculum euadat. Haud pijs ipsius votis Dominus defuit: Sponsa enim in cœnâ pastillis sese præter modum ingurgitante, obstructâ respirationis viâ, eâ nocte animam exhalauit. Hoc pacto Santus à

coniugio liber Beatissimæ Virginis promissum exoluit. Cùm verò impensiùs Beatissimæ Virginis patrocinio commendaret, Virgo Deipara adstans,his eum verbis affatur: Sante, quid de Mariâ sorore sollicitus es? metu animum exue: ego illius curam geram. Tu verò purum mihi famulatum exhibere satage, vt meum quoque patrocinium assequare. Contigit verò, vt in Burgo sancti sepulchri hoc tempore, Sacrum quoddam de B. Raynerij Ord. Minorum S.Francisci olim eiusdem vrbis ciuis vitâ, & gestis publicè spectaculum exhiberetur; quo Santi animus tantoperè excitatus fuit, vt ad Capucinorum Reformationem transuolans, Religionis albo inscriptus, Raynerij nomen sortitus fuerit. Narniæ probationis annum aggressus, varijs à Dæmone, per multorum mensium interualla, tentationibus afflictatus, & expolitus, maximarum virtutum splendore clariùs effulgere cœpit. Tanta enim inprimis in Raynerio effulgebat humilitas,vt nemo tam gloriæ cupidus, quàm hic honoris, ac propriæ existimationis osor fuerit. Hinc sæpenumerò, cùm ob notam ipsius sanctitatis famam, turbæ ad Conuentum confluerent, vt vel benedictione, vel signo Crucis ab eo sibi impertito potirentur, tam profundè sese occultabat, vt nunquam seipsum, nisi ad superioris iubentis imperium, palam proderet, & Crucis signum, quo innumera fermè miracula patrabantur, exhiberet. Atque adeo in suiipsius demissionem ardenti animo ferebatur, vt familiari cuidam fratri aliquando affirmauerit, tam molestos sibi illos turbæ honores esse, vt centum potius sub humum pedibus demergi,quàm ijs affici mallet. Quàm verò perfecta,& Deo grata eius obedientia esset,diuino aliquando miraculo perspectum fuit. Cùm enim Generalis è Conuentu Montis Casalis litteras Raynerio,quamprimùm Ameriam perferendas dedisset; is, vt Patris iussa celeriùs exequeretur, sub Matutinarum Horarum tempus iter aggreditur. Porrò Ameria à Montis Casalis Conuentu, non minùs quàm 67. millia passuum distat, quæ vir pedester vix triduo conficere valet. Raynerius verò iter aggressus,tam celeriter totum illud viæ spatium decurrit, vt in eo sex duntaxat horas insumpserit. Humilitatis, & obedientiæ comes castitas,vsque adeò in eo emicabat,vt candidum virginitatis florem, quem ex vtero Matris secum tulerat, incorruptum omnium voce vsq; ad mortem seruauerit. Quod Fratri cuidam post Raynerij obitum demonstratum fuit: qui orans virum Dei, inter Virginum choros palmam gestantem cernit. Vniuersæ quidem Virgines illæ palmas in manibus ferebant: at Raynerij grandior,

atque illuftrior illi palma videbatur ; vtpote qui acriores carnis pugnas perpeſſus, maiores virginitati triumphos accumulaſſet. Tantâ quoque vitæ auſteritate præcellebat, vt cum ipsâ corporum naturâ contendere videretur : communi enim ſeueritate non contentus, durioribus carnem afflictationibus premebat, acrioribus corpus flagellationibus atterebat, inedijs conficiebat, vigilijs extenuabat. Paupertatis rigorem tam integrum, atque inuiolatum ad mortem vſque ſeruauit, vt vix ipſa vitæ neceſſaria admitteret. Simplicitatem, animi candorem, benignitatem, manſuetudinem, patientiam, cæterasq; illius virtutes prætereo: quæ in eo tam mirificè elucebant; vt cùm ei ſimul cum naturâ indita viderentur, cœleſtem planè hominem præſtarent. Charitas verò ipſius nullis coarctata metis, in omnes tenerrimo, quaſi matris affectu ferebatur. Hoc fraternæ charitatis ſtudio, tam ardens in Viro Dei diuini amoris flamma excitata fuit;vt velut rerum omnium oblitus, ſurſum ſemper in Deum ageretur: ita, vt plerumq; à ſeipſo alienus, minùs ea, quæ circa ipſum fiebant, aduertens, cœleſtem inter homines conuerſationem præferret. Ad eum tandem Raynerius, orationis frequentiâ, Diuini amoris gradum aſcendit; vt plerumque tum orans, tum de rebus diuinis cum alijs confabulans, in admirabiles mentis exceſſus raperetur. A primâ noctis vigiliâ, ad ſecundam vel tertiam vſque horam, orationem producebat; tum breui ſomno corpori indulto, ante Matutinas Horas iterum ad orationem ſurgebat. His verò peractis, vel nunquam, vel rarò ad quietem rediens, in oratione pernoctare conſueuerat: quo tempore præclariſſimis à Deo donis cohoneſtatum fuiſſe, pleraque, quæ in Proceſſu Tudertino, & Eugubino referuntur, exempla teſtantur: quorum non nulla referre libet. Tantâ Raynerius in Iesvm Christvm Infantulum religione ferebatur (quod non exiguum virginitatis, ac puritatis illius argumentum fuit) vt vel ipſo nomine Iesv audito, vel memoriæ obiecto, animo liqueſceret. Quamobrem eo ſemel, in Sacrâ Dominici Natalis nocte, in cellâ ante Matutinas Horas orante ; en repentè adeſt Deus infans, eandem illi, quam in præſepio gerebat, ſpeciem obijciens : cuius aſpectu Raynerij animus, ceræ inſtar, mox ita colliqueſieri, ac diuini amoris æſtu ebullire cœpit, vt illum protinùs proprio ſinu exceptum, tot oſculis peteret, tantâ lachrymarum copiâ perfunderet, vt velut cœleſtibus delicijs ebrius, præter eam, nullam aliam felicitatem ſibi quærendam duceret. Inter has cœleſtes

voluptates, cùm Dei famulus integram horam consumpsisset, en Matutinarum Horarum signum datur: quo audito, Infantulo non recedente, is, ne à præscriptâ Constitutionum lege desciſceret, neque cœlesti illâ voluptate carere vellet, diuinum Infantulum pallio obtectum, secum gerens, in Chorum festinat: vbi tamdiu illius amplexu, & præsentiâ potitur, quoad Matutinæ Horæ inchoarentur; quo tempore cœlestis Infantulus euanescens, Dei seruum incredibili planè gaudio affectum relinquit. Tanta autem illi deinceps cum Iesv infantulo familiaritas fuit, vt iterum in eodem Eugubij Conuentu, cùm in Dormitorij loco, Franciscum à Castrorigonio, Sacerdotem, circa vespertinam Horam obuium haberet; ab eo sollicitè percunctaretur, vbinam cœlestis Infantulus esset? Cui Franciscus: at neque Infantulum vidi. Tunc Raynerius: Nuper (inquit) eum per hunc Dormitorij locum deambulantem conspexi; qui cùm ad me propiùs accederet, subrisu mihi se festiuum exhibuit. Sed (heu me!) nunc quònam abierit, ignoro. Tamq; in eo quærendo, quasi altera Canticorum sponsa, se sollicitum gerebat, vt sursum, deorsum, per Dormitorij gradus, atque alia Conuentus loca, tanquam à seipso alienatus, excurreret; neque alias intereà præter inarticulatas V. V. V. voces ederet. Tertiò quoque post hæc, in Sacrâ ipsa Dominici Natalis nocte, cùm in Tudertino Conuentu, velut graui curâ saucius, Fratri Benedicto à Guardeia, Laico, occurrisset, ab eodem interrogatus: quidnam illum tam anxium, ac sollicitum haberet, respondit: Infantulum meum simul cum Matre quæro; &, donec vtrumque inuenero, animi angustiâ premor. Postridie verò Benedictus Raynerium sibi obuiam habens, ab eo exposcit, num tandem hesternâ die Infantulum offendisset. Cui Raynerius: Tune dubitas? (inquit) & quidem eum cum Matre hilarem, ac festiuum conspexi. Cumq; hæc diceret, quasi is diuinum Infantulum in sinu gereret, brachia in amplexus modum circa pectus comprimens, quantam ex solâ ipsius memoriâ lætitiam caperet, declarabat. Denique dùm in Tudertino Conuentu Raynerius dirutam maceriam instaurat, pergrandis quidam silex, cui mouendo vix decem homines satis erant, maceriæ superstruendus erat. Raynerius verò captatâ Socij, qui suam illi operam præstabat, absentiâ, diuini Infantuli, ad silicem in maceriâ collocandum, opem implorat: qui mox è Cœlo dilapsus, cum eo silicem mouit, & suo in loco statuit. Sæpè aliàs quoque hunc Dei seruum Christum infantulum inter vlnas suscepisse, Eugubinus, ac Tudertinus Processus testantur. Huc spectat

illud

illud Virginiæ Sabellæ, illuſtris fœminæ; quæ cùm aliquando in ſuo Montonij oppido, cum Raynerio de diuinis rebus ſermones miſceret, inter alia id illi fortè commemorat, Monialem quandam S. Vincentij, in vrbe Pratenſi, Catharinam nomine, in nocte Natalis Domini, Deum Infantulum in ſinu geſtaſſe. Id ſimulatque Raynerius aure percipit, mox è ſede exiliens, tam vehementi diuinum ergà Infantulum amoris impetu rapitur; vt oculis in Cœlum erectis, ac mente excedens, altiùs è ſolo efferri cœperit; ſicq; per tertiam horæ partem in aëra ſublatus conſtiterit. Porrò, ex frequenti diuini huius Infantuli aſpectu, tam ingens in Raynerij animo charitatis flamma excreuerat; vt ſi de eo, vel nomine tenus, mentionem fieri, vel eo præſente ſermonem inſtitui contingeret, velut à ſeipſo alienus, totus diuinâ charitate arderet. His accedat, quod cùm aliquando in Paulæ Benedictoniæ domo Tuderti, ante quandam Beatiſſimæ Virginis imaginem, quæ Dominum Infantulum in ſinu geſtabat, ſeorſim oraret, totâ ſpectante Familiâ, in mentis exceſſum per integræ horæ ſpatium rapitur, defixos intereà in Puerulum ſemper oculos gerens, quò manifeſtum fieret, ea ex diuino Infantulo in eum dona emanare. Poſt hæc ab exceſſu mentis rediens, Paulam monet, vt illam Beatiſſimæ Virginis imaginem ſummâ diligentiâ cuſtodiat, eò, quod ad verum Deiparæ prototypon, quod Vir quidam (ſeipſum reticens) conſpexerat, propius accederet. Ex quo facilè colligi poteſt, ſæpius illum, iuxta communem omnium vocem, ſacræ Deiparæ præſentiâ potitum fuiſſe. Denique, quoad vita illi comes fuit, Chriſtum Infantulum, ac Diuam Matrem, tam ardenti pietatis ſtudio proſecutus eſt; vt vtriuſque, & Chriſti Infantuli, & Matris Infantulum geſtantis effigies, lapidi diuinitùs inſculpta, in ipſius felle poſt mortem reperta fuerit. Beati quoque P. N. Franciſci præſentiâ, & colloquio, dum in Conuentu Nurſino orat, dignatum fuiſſe, vterque vitæ ipſius proceſſus confirmat. Ligneam quoque Chriſti Crucifixi ſtatuam Anno 1558. Fratribus genuflexis, ac diuinam benedictionem poſt Epiphaniæ ieiunium poſcentibus, dexterâ manu è Cruce ſolutâ, benedixiſſe, Raynerio ipſo tunc præſente, atque atteſtante didicimus. Tanto interdum Vir Sanctus diuini amoris æſtu agitabatur, præſertim, cùm prima ea Dominicæ Orationis verba: Pater noſter, tum illa: Fiat voluntas tua, proferret, vt velut ebrius huc illuc curſitaret. Cæterùm tam incredibili Dominicæ Paſſionis memoriam mentis pietate complectebatur; vt cùm ligneam Chriſti Crucifixi ſtatuam, in nouâ, quam parauerat, Cruce

aliquando in Eugubino Conuentu, clauis configeret, repentè ex ſtatuæ manibus, ac pedibus tam abundè ſanguis exilierit, vt per Crucem decurrens, in ipſius manicam defluxerit. Diuinæ verò potiſſimùm flagellationis myſterium tàm piè ſibi colendum præſtituit; vt non ſemel, ſed iterum, atque iterum Domini flagellatione, quæ ex antiquâ PP. traditione 6666. verberibus conſtitiſſe legitur, per 6. horarum interualla, nunquam intermiſſo verbere corpus attriuerit, vt ex Tudertino proceſſu manifeſtum eſt. Diuinæ huius flagellationis memoria quàm Deo grata fuerit, poſt B. huius Viri mortem miraculo declaratum fuit. Chriſti enim columna, ſanguine conſperſa, lapidi, qui in ipſius felle repertus eſt, diuinâ virtute inſculpta, flagrumq; eiuſdem formæ, quâ Capucini vti ſolent in ipſius corde cœlatum, conſpecta fuêre. Quamuis verò Satan omnia periclitabatur, vt Virum Dei ab oratione auocaret, nihil tamen aduerſus Dei ſeruum proficiebat: quin etiam ex eo, eam Vir Dei in Dæmones poteſtatem conſecutus fuerat, vt Dæmones ſolo Crucis ſigno ex obſeſſis corporibus expelleret. Tuderti enim, Anteam quandam Antonori iuuenculam, per decennium à Dæmone arreptam, cùm eam genuflectere iuſſiſſet, dextrâq; ipſius capiti, leuâ autem ſtomacho impoſitâ, aliquantiſper oràſſet; obſeſſam ſigno Crucis communiens, eodem temporis momento, nefarius ſpiritus erumpit, ac omninò liberam reddit. Tantam denique B. huius Viri oratio vim ſortita fuerat; vt quoties à Deo is quicquam gratiæ poſtularet, Cœlum mox totum commoueri, vt Superos omnes aſſurgere, ſupplicesq; ad Dei Thronum pro exauditione accedere cerneret. Quod ille Fratri, ſuo olim familiari ſecretò aperuit. Sed cùm ad miracula veniendum ſit; ne per longam enarrationem tædium, aut faſtidium legentium animis inferatur, grauioribus duntaxat breuiter recenſitis, cætera tantùm indicare conſultum erit. Primo itaq; loco ſeſe offert Peregrina quædam de Blanchis, nobilis Eugubina, quæ cùm 8. annorum cœcitatem, boæ morbo, ab incunabulis contractam tuliſſet, Raynerij benedictione plenâ fide in Deum, ac in Beatiſſimæ Virginis merita acceptâ, protinùs oculis lucem recuperat. Nobilis quædam iuuencula Meuanienſis, Lucretia Criſpolta nomine, quæ diu vtriuſque oculi cœcitate laborauerat, Spoletum in lecticâ deuecta, ad Virum Dei perducitur. Quam cùm is genuflectere, ac quinquies Dominicam Orationem, cum Salutatione Angelicâ perſoluere iuſſiſſet; oris ſui ſaliuâ manu expromptâ, Crucis ſignum oculis imprimit, ac ſtatim lumen recipit. Tuderti extra portam, in Sacrâ

quadam æde Christo Crucifixo dicatâ, Raynerius puellam quandam vtroque oculo orbatam, vtrâque manu apprehensam, super Altare collocans, oratione peractâ, puella oculorum luce potitur. Ibidem Tulliam Carduinam, nobilem fœminam, per quadriennij spatium, altero oculo captam, Crucis signo obsignans, mox argemate, quo oculi pupilla obtegebatur, cadente, visum recuperat. Hoc modo, & alterum virum Fulginatem, per totidem annos luminis expertem, signo Crucis oculis adhibito, à cœcitate liberat. Canonicæ, quædam decem annorum puella, Theodora nomine, quatuor annorum spatio, huiusmodi oculorum morbo afflictatâ erat, vt matutinis, ac meridianis horis, subobscuro tantùm oculorum lumine frueretur; sub vesperum verò penitùs eorum luce careret. Vespertino tempore, cùm Vir Sanctus signum Crucis illi erogâsset, puella mox clarè omnia perspiciens, perpetuâ vsque ad mortem oculorum luce potita est. Martia de Martijs Tudertina, decem circiter annorum puella, acerbo oculorum dolore cruciata, ægrè oculorum luce vtebatur. Huic cùm Raynerius rogatus signum Crucis impertit, nullâ interiectâ morâ, exiccato pituitæ fonte, puella perfectâ oculorum incolumitate potitur. Vrsulina quædam Mariona, nobilis fœmina Eugubina, ob ardentis pituitæ cursum, tam graui oculorum delachrymatione, ac dolore tenebatur, vt erui sibi oculos putaret: quæ cùm multis lachrymis, à Viro Dei Crucis signum postularet, eam genuflectere iubet; cum eâ & ipse quoque genuflexus, dum aliquantisper orâsset, in terram expuens, lutum componit, atque vbi mulieris oculos liniuit, Crucis signo communit: moxq; omnis ex oculis dolor aufugit, breuissimoq; temporis spatio elapso, mulier perfectam oculorum incolumitatem assequitur. Lucius quoque agricola, qui vtroque oculo orbatus, plures menses in eâ cœcitate mœstus transegerat, à sancto Viro Crucis signo curatur; & ne prolixior fiam, hoc modo Sulpitia Tudertina ab oculorum tumore; qui illi cœcitatem superinduxerat; Camlea Sulpitiæ mater, à graui oculorum morbo, qui oculorum illi palpebras exederat; Mulier Biturgiensis ab alteriùs oculi cœcitate; Bernardini Spoletani filia, à grauissimâ oculorum ægritudine, quæ illi ex Medicorum sententiâ cœcitatem minabatur; mulier à Montefalco, ab oculorum dolore, & delachrymatione, Curtius Cinquinus, nobilis Romanus, à sanguineo oculorum rubore, & inflammatione; Claudius Biscacciantius, nobilis Eugubinus, à graui oculorum dolore; puella Gasparis Seraphini neptis, ab oculorum lippitudine, signo Crucis à Dei

ſeruo liberantur. Plurimi quoque membris inutiles,ab eodem Crucis ſigno perſonantur. In his primus eſt Dionyſius ab Angelicis, nobilis Tudertinus; qui cùm ab infantiâ per quinquennij ſpatium febri, ac lienteriâ laborans, in eum corporis ſtatum incidiſſet, vt tibiæ natibus iunctæ, omnem illi prorſus incedendi facultatem abſtuliſſent; cùm eum Vir Sanctus manibus excepiſſet, eidem blandiens aiebat: Puritas ſancta, puritas ſancta, ſanaberis. Mox ſigno Crucis communitum matri reddit; atque inde abſcedit. Poſt hæc, vix hora,aut ſeſquihora prætererat,cùm febris aufugit, aluus fluens ſiſtitur, extenduntur tibiæ, puerque, qui eouſq; humi pedem non fixerat, liberè graditur, perfectamq; incolumitatem aſſequitur. Tuderti in prædictâ Chriſti Crucifixi æde, cùm agricolæ cuiuſdam filium; qui ſeptimum vel octauum annum ita pedibus, ac tibijs impotens attigerat, vt eatenus pedes nunquam ad greſſum extendiſſet; à matre acceptum ſibi in ſinu collocâſſet, oculos ad cœlum tollit, diutiusq; ad Deum pro puero orat; & oratione abſolutâ, puerum matri toto ſpectante populo perfectè incolumem reddit. Fabricator quidam,qui ex graui caſu pedum vſu carebat, à Raynerio ſignum Crucis petens, omnibus oratione Dominicâ cum Angelicâ Salutatione indictâ, dum varias ægri corporis partes ſigno Crucis petit, & Beatiſſimæ Virginis, illis Eccleſiæ verbis: Sancta Maria,ſuccurre miſeris: iuua puſillanimes: refoue flebiles &c. quibus ferè ſemper in morborum curatione vtebatur, ægro opem implorat; eodem temporis momento, ita illum ſoſpitem reddit; vt qui eques venerat,pedeſter domum rediret. Ciuitellæ pauperculam quandam Gerardam nomine paralyticam, ſigno Crucis, nullâ interiectâ morâ, à paralyſi curat. Familiæ de Iordanis puellam,Martham nomine,duodecim circiter annos natam,quæ alteram tibiam, tam omni virtute, ac motu deſtitutam gerebat, vt ea in arcus formam inflexa,nullam tibiæ ſpeciem præſeferret. Cùm eam Vir Dei ſigno Crucis conſignâſſet, mox puellæ tibia ad priſtinam formam redit. Lucretiam Criſpoltam, quæ neruis contractis à greſſu omninò prohibebatur, Crucis ſignaculo ſanat. Hoc pacto & huius pediſſequam à graui genuum dolore, quo diu vexata fuerat: Franciſcam Interamnenſem pedibus truncam: Aquilinam Tudertinam genuum cruciatu, & imbecillitate laborantem: puellam à Montefalco membris omnibus captam: Sidonium Baſtianenſem graui lumbagine correptum: Flaminiam Nari, nobilem Romanam à catarrho, qui totum ferè illius corpus inuaſerat: Franciſcum

Becchettum ab vniuerſali morbo, quo ferè abſque motu iacebat: Iacobum ab Aniano, apoplecticum: Smaragdam Monticulenſem, alterâ manu mutilam: demum Fratrem Michaëlem Tifernatem ex noſtris Sacerdotem, à grauiſſimo totius corporis dolore, quo ita membrorum vſu carebat, vt nullâ ratione ſeipſum mouere poſſet, ſalutari Crucis ſigno impertito perſanat. Albini de Actis, Claudij nobilis Medici Tudertini filij, adhuc pueri carnem tam ferox morbus depaſtus fuerat, vt fermè oſſa, & viſcera apparerent. Ad quem Vir Sanctus rogatus accedens, cùm Deiparam Virginem illâ ſibi familiari oratione: Sancta Maria, ſuccurre miſeris &c. ad pueri opem imploráſſet, Crucis ſigno omnes pueri corporis partes obſignat; cuius virtute mox mirum in modum puer perfectè à morbo curatur. Petrus Paulus Canobius, cui os cancere exeſum erat, ſigno Crucis à Beato Viro adhibito, triduo, vel quatriduo elapſo, nullo morbi veſtigio relicto, perfectè curatur. Eodem modo Mulierem quandam Montiſperellam Peruſinam, à diuturno apoſtemate, quod ipſius fauces inuaſerat, perfectę incolumitati reſtituit. Modeſtam Venturinam, quæ vomicâ, per integrum biennij ſpatium, in gutture laborauerat, eodem ſigno poſt biduum diuinâ virtute curat. Ioannem Iacobum Badium Eugubinum à ſtrumis; Maximillam Guilielmam à graui vberum tumore, quo diu afflictata fuerat; Mauritiam Puchellam, Monialem Eugubinam, à prominenti carnis tubere, quo grauiter cruciabatur; Læliam Badiam ab anginæ morbo; Fauſtinam de Abbatis Eugubinam, à diuturnâ ceruicis inflexione; Olympiam Paranianam Tudertinam à gutturis vlcere, quo neceſſario cibi vſu impediebatur; Antoniam de Oddis, nobilem Tudertinam, à graui ſuppuratione, quæ illius mamillam inuaſerat; Martyrem de Baſtiano à gutturis morbo, quo cibum deglutire prohibebatur; Angelam Paranianam ab apoſtemate, quod genam, & alterum oculum occupauerat; Euſebiam Roſatam ab inſanabili brachij alteriùs tumore; Margaritam Eugubinam ab incurabili genæ alteriùs morbo; Nouam Monticulenſem à varijs vlceribus, quibus corpus vndique ſcatebat; hoc ipſo Crucis ſigno in incolumitatem vendicat. Hieronyma Apta, Tudertina, acutâ & malignâ febre, ad Phiſicorum deſperationem laborabat; ad quam cùm Vir Sanctus vocatus acceſſiſſet, eâ corporis parte Crucis ſignum adhibet, quæ maiorem illi dolorem, ac moleſtiam adferebat: Poſthæc cùm Verdelaura, matris illi ſalutem impenſiùs commendaret: opportunè,

filia, (ait Raynerius) pro matris ſalute rogaſti: iam enim ſuprema Hieronymæ parenti imminebat dies, Dei decreto præſtituta; ſed ea tui cauſâ dilata fuit. Quamobrem ne timeas, citò conualeſcet. Dicti veritatem rei exitus confirmauit. Fratre Ioanne Amerienſi, grauiſſimâ febre correpto, ac inter febris ardores æſtuante, Raynerius in IESV CHRISTI, ac B.P.N. Franciſci nomine, febri diſceſſum imperans, mox febris hoc ipſo temporis momento, quo ardentior erat, fugam arripiens, Ioannem incolumem reliquit. Blancam Bononienſem, Virginiæ Sabellæ pediſſequam, dum febri continuâ ardentius æſtuat, Crucis ſigno ad priſtinam ſanitatem reuocat. Virginia de Manelijs, Tudertina, 5. annos nata, ad extremam vſque ſpiritus exhalationem ægrotans, Raynerij orationibus reuiuiſcens, breui pòſt tempore conualeſcit. Puſilla Pellinia, lethali febre correpta, nullam Phiſicis de ſuâ ſalute ſpem reliquerat; iamq; funera parabantur, quo tempore Vir Sanctus ægram æquo animo eſſe iubet; tum propriâ ſaliuâ ipſius linguam contingens, & ſigno Crucis corroborans, moribundam illicò in meliorem vitæ ſtatum reuocat, ac breui in perfectam incolumitatem vendicat. Hoc pacto Monialis quædam, Franciſca nomine, Tuderti in Monaſterio S. Franciſci febricitans: Fr. Alphonſi Lupi, Concionatoris Ordinis Capucinorum ſocius, phreneticâ febri laborans: Proſper Clarauallis mortiferâ febre ægrotans: Cœcilia Tudertina à quartanâ febri, quâ diu afflicta fuerat: Leonora à febri continuâ, quâ per annum laborauerat: Leonardus Mellioretus Eugubinus graui febre oppreſſus: Octauia Sforſolina, Monialis S. Benedicti prope Eugubinum, propter tertianam febrem ingeminatam in vitæ diſcrimen adducta, Crucis ſigno ab ægritudine liberantur. His accedat Cinthia Tudertina, quæ tam diro capitis, ac ſtomachi dolore cruciabatur, vt ſæpè animi deliquio correpta, velut exanimis iaceret; eam, atque adſtantes Vir Sanctus Orationem Dominicam, & Salutationem Angelicam dicere iubet. Poſt hæc, dum Sacræ Deiparæ opem, conſuetâ oratione: Sancta Maria, ſuccurre &c. implorat; & læuâ manu ipſius capiti impoſitâ, alterâ S. Crucis ſignum pectori imprimit; omnem ab eâ tum capitis, tum ſtomachi languorem depellit, quo nunquam deinceps afflictata fuit. Proſper Claræuallis tam graui capitis dolore angebatur, vt nullâ quiete frui poſſet. Cuius Raynerius cùm linteolo, quo ad nares emungendas vtebatur, caput allıgâſſet, quamprimum omnem capitis dolorem fugat. Agricola diro

viſcerum dolore cruciabatur: cuius miſertus Raynerius, genuflexus, ac oculis in Cœlum ſublatis, cùm aliquantiſper orâſſet, eam corporis partem, ex quâ dolor erumpebat, ſigno Crucis communiens, illicò dolorem expellit. Clementia Tudertina, in Capucinorum ordinem deuotione, ac beneficentiâ inſignis, hydropiſi laborabat: quam cùm Vir Dei aliquando in lecto iacentem conſpexiſſet; protinùs ad eam: Clementia (inquit) tu vberes in Capucinos eleemoſynas effundis: quidni & hi mutuam tibi viciſſitudinem reddant? quapropter, cùm ſuper eam ſalutiferum Crucis ſignum efformâſſet, ab hydropiſi liberam præſtat. Ab eodem hydropiſis morbo Metilda quoque Monticulenſis ſimili modo liberatur. Dianiria Lampadia, Romana tam frequenter comitiali morbo vexabatur; vt ter, quaterque in die eo affecta prolaberetur; cùm Raynerius, læuâ manu capiti impoſitâ, dexterâ Crucis ſignum exhibens, morbum perfectè expellit. Franciſcum Ondadæum puerum, ad extremam vitæ metam perductum, cùm breui oratione ante Beatiſſimæ Virginis imaginem peractâ, per ſingula membra palpâſſet, patri incolumitatem filij prædicit, quam puer repentè ad ſenſus rediens, breui tempore conſequitur. Laureti Romani 8. annorum pueri, cùm Vir Sanctus caput, inter omnes porriginis ſpecies grauiſſimâ laborantis, manu contigiſſet, ac benedixiſſet, Vriellæ Laureti ſorori ait: Ne dubites: puer curabitur. Statimq; porriginis ſquamæ exiccari, atque in pulueris modum comminui: tum poſt quartum diem, caput omni porrigine expurgatâ, tam denſis capillis veſtiri viſum; vt nullâ vnquam porrigine laboraſſe videretur. Et ne horum narrationem longius producam; in hunc ordinem præter hos referuntur, Monialis quædam, Fœlicitas nomine, quæ à diutino ſtomachi languore: Maria Tudertina à capitis, & ſtomachi doloribus: Paula Galla à varijs corporis paſſionibus: Catharina Vanella à capitis tumore: Paris Tudertinus à laterum dolore; Franciſcus Monticulenſis ab vniuerſali corporis morbo; Horatius de Oddis ab anhelitus difficultate; Flaminius puer ab aſthmate; alter Conteſſinæ Tudertinæ filius à pleriſque vulneribus inflictis. Conteſſina mulier Eugubina ab incurabili morbo, quo per tredecim annos vexata fuerat; Victoria Biſcacciantia à bottario morbo; Iuditha Corpolonga à graui dentium dolore; Margarita Pinola à capitis angore; Anna Galeotta vnà cum alijs quinque, à cephalalgiâ; ſancti Viri oratione curati in proceſſu traduntur. His accedat Franciſcus Leonardus Faneſtris; qui quo tempore Gubernatoris

nomine Tudertinam Prouinciam administrat, in tam grauem morbum incidit; vt trium duntaxat horarum vitæ illi spatium à Medicis præscriberetur: ad quem cùm Raynerius accessisset, ante quandam Beatissimæ Virginis iconem procumbens, vbi paulò diutiùs orauit, tandem oratione surgens, ad ægrotum accedit, illiusq; manum apprehendens: Heus (inquit) quid hic iaces incolumis? Iam tibi salus condonata est: è strato surge. Qui mox allatis vestibus è lecto surrexit incolumis. Vrsulina de Barzis, nobilis Eugubina, extremo agone colluctabatur; quam cùm Vir Sanctus signo Crucis communijsset, mox redeunt sensus, vixq; paucis elapsis diebus, è lecto surgit, & sospes in annos prouehitur. Ioannis Baptistæ, Bussi Eugubini filius, ad Medicorum desperationem ægrotans, sancti Viri precibus incolumis euadit. Cinthius Bodinus, Eugubinus, diutino morbo exesus, Medicorum ope destitutus, ac loquendi facultate deperditâ, ad vitæ occasum properabat; quem Vir Sanctus amicè complexum, benedictione donat. Æger verò, reddito sibi linguæ vsu, eadem die è strato surgens, cum domesticis lætus cœnat. Iosephus Carduinus lethali morbo consumptus, omni spe vitæ abiectâ, extremum laborabat; quem cùm Raynerius conspexit, mox se in alterum cubiculum conferens, ante Deiparæ Virginis, Filium in sinu gestantis, imaginem oraturus procumbit: cumq; diutiùs in oratione persisteret, Quintilia vxor, quæ maritum iam animam agentem animaduertit, festina ad Dei seruum properat; atque vt ad morientem velox accedat, ingeminatis vocibus exclamat. At cùm primùm illa cubiculi, in quo Raynerius orabat, fores ingreditur, sanctum Virum extra sensus raptum; atque è solo altiùs in sublime elatum conspicit: qui ad sensus rediens, Quintiliæ ait: Iam ad ægrum reuertere: Dominus enim illi vitam condonat: breui conualescet. Atque hoc ipso tempore, is, qui cum morte conflictabatur, diuinâ sibi virtute à B. Viro exoratâ, victor à morte resurgit. Franciscus Thomassinus, ciuis Tudertinus, quadragenariâ ægritudine, sacro oleo inunctus animam agebat: quem Vir Sanctus sanctæ Crucis signo tam perfectè incolumitati restituit, vt postridiè è lecto sanus & vegetus surrexerit. Postremò, Placidus, puer Tudertinus, cui desperatâ valetudine, iam funera parabantur: cùm primùm à B. Viro Crucis signo munitur, confirmatâ valetudine, è funere ad nouam vitam emergit. Constans quoque fama fuit, mortuum puerum ab eo Tuderti ad lucem reuocatum. Mulum quoque, qui à nobili quodam viro Tudertino Fratribus accommodatus fuerat, præcipiti

quodam

quodam casu peremptum, vitæ hoc modo reddit. Cùm mulum iacentem, atque exanimem cerneret, aure apprehensum his verbis alloquitur: Euge puritas, quid hic iaces? surge, ac munere tuo fungere. Mox surgit mulus, & domino incolumis redditur. In his tametsi mortuorum suscitatio inter illustriora, & primæ classis miracula habeatur; quibus Raynerium in eximiæ sanctitatis testimonium, à Deo cohonestatum fuisse, non obscurè constat: haud tamen minore admiratione dignum fuit, quod nonnullos, quos necdum mortis hora concluserat, ad cœlestes sedes diuinâ virtute transmiserit: quorum vnum aut alterum exemplum libet referre. Eleonora quædam, Faustinæ de Oddis pedissequa, diu molestâ quâdam ægritudine detenta, cùm peccatorum suorum confessione animum aliquando expiâsset; ad eam Raynerius accedit, eamq; his verbis compellat: Eleonora, num libentiùs te ex huius vitæ ærumnis, si Dei voluntas id ferret, eriperes, quàm vitæ vsurâ fruerêre? Cui illa protinus: Perquàm libentiùs, Pater: vtinam ea Dei voluntas foret. Tum Vir Dei: Quid, si (subdit) te D.O.M. in cœlum recipiat; num pro me apud eum orationem fundes? Annuente illâ: Euge, filia, (ait Raynerius) iam te Dei benedictio apprehendat; fœlixq; ad cœlestia perge. Vix hæc verba protulerat Vir Dei, cùm Eleonora lumina ad mortem claudens, extremum Deo spiritum reddit. Puer quoque, Franciscus nomine, quem sanctus Vir nasciturum, & celeriùs moriturum prædixerat, cùm post semestre ab ortu morbus eum inuaderet, à matre sancti Viri precibus commendatur. Cui ille: Cur, inquit, pro pueri vitâ rogas? Puer non ad mortalem, sed ad cœlestem, atque immortalem natus est vitam. Infantem vult Deus, ne virum amittat. Moxq; ad puerum accedens, & manu benedicens, his eum verbis affatur: Abi iam ad cœlestes sedes, fortunate puer, mihiq; alteram apud Superos sedem exora. Quo dicto puer expirat. Hoc modo alteram quoque quindecim dierum puellam, Elisabethæ Vanellæ filiam, quam celeri morte tollendam prædixerat, suâ benedictione in cœlum transmittit. His adde, quod Tiberij de Badijs, Eugubini, à Chirurgo iam morti adiudicati, grauissimum capitis vulnus osculo tàm curabile reddit, vt breuiori tempore incolumis euaserit. Pamphilus Mengaccius Eugubinus ab hoste catapultariâ glande transfossus, summo in vitæ discrimine versabatur; qui cùm Viro Dei conuersionem promisisset, signo Crucis vulneri impresso, à mortis periculo liberatur, breuique incolumitatem recipit. Eundem paruo pòst tempore eodem modo

à lethali vulnere curat. Sidonius à Bassiano, animo Pœnitentiæ Sacramento inexpiato ad funera rapiebatur; cùm ad eum Vir Dei accedens, Sacerdotem accersiri iubet; mox oblatis ab eo Deo precibus, libera illi loquendi facultas restituitur, quâ sua Sacerdoti peccata confitetur; tùm paulò post ab ægritudine liberatur. Pauperculus quidam Cassiliani in carcere detinebatur; qui cùm sancti se Viri precibus commendasset, eo orante carceris fores patefiunt, ex quo cùm ille aufugisset res omnibus innotuit. Quamobrem, cùm Raynerius post hæc stipem ostiatim in eo oppido exigens, ad illius domum pertingeret, qui pauperculum in custodiam detruserat, erumpens ille è foribus, non tantùm stipem denegat; sed etiam sanctum Virum quasi captiuo carcerem aperuisset, conuicijs onerat. Porrò, inter hæc canis domesticus è domo erumpens, ac geminos panes in ore gestans, Deiq; viro abblandiens offert. Leonora Mangaccia, ad extremam paupertatem redacta, à sancto Viro ipsius opem apud Deum explorabat, cùm is graui illius calamitate commotus, certum à Deo rebus suis præsidium expectare iubet, & ad orationem se confert. Intereà mulier domum rediens, non longè à Conuentu recesserat, cùm egregiam numeratæ pecuniæ summam inter quasdam parietinas latitantem animaduertit. Quâ obstupescens, cùm aliquas sub eâ Dæmonis insidias latere suspicaretur, ab eâ abstinens, ad Raynerium redit: qui antequam à muliere interrogaretur: Leonora (inquit) ne extimescas; quam vidisti pecuniam accipe: ea namq; à Deo tibi erogatur. Cum Fr. Benedictus à Valido (cuius Vir Dei in Quadragesimalibus laboribus Sigilli socius erat) lampade extinctâ lumen expeteret, ab IESV Infantulo illud exorat. Lucretia Eugubina, plurimæ virtutis fœmina, publicâ infamiæ maculâ falsò accusata, à Viro Dei consilium exposcens; cùm is aliquantulùm orasset, ita mulierem alloquitur: Lucretia, an non tibi domi est Christi Crucifixi imago? ibi igitur ante Dominum prostrata, tuas illi animi afflictiones aperi; isq; te omni dubio procul consolabitur. Paret Lucretia; ac domum reuersa, ante Crucifixi imaginem procumbit, cordis mœstitiam pandit: nec cunctatur Dominus; mulierem enim ex Cruce his verbis alloquitur: Filia, si me tui defensorem, ac præsidium habes, quid frustrà aliorum iacula pertimescis? Quibus Domini verbis mulier confirmata fuit, & infamiæ rumor prorsùs euanuit. Cùm S. Mariæ de Quercu Narniæ Ecclesiæ structura, ob aquæ penuriam vlteriùs progredi non posset, Vir Sanctus baculo, quo innitebatur, locum designans, ipsis fodientibus vber-

rima

rima aquæ vena erumpit. Eodem quoque modo, cùm ſancti Crucifixi ſacra ædes Tuderti ædificaretur, aquæ beneficium præſtat. Nobiles quaſdam mulieres, Religionis cauſâ, Spoleto Aluernium comitans, Cœlo nubibus obtecto, ac ventis agitato, Vir Sanctus Crucis ſignum in nubes vibrat. Cumq; loca omnia circumcirca imbre polluta maderent, illas nequidem pluuiæ gutta attigit. Cæſaris de Oddis Iuriſperiti Tudertini dolium vino vacuum plenum reddit. Eiuſdem quoque Cæſaris vxore petente, farinæ cumulum ſuâ benedictione ita multiplicat; vt qui domus familiam vix vnius menſis ſpatio alere poterat, per annum ad alimenta ſatis fuerit. Tudertum Vir Sanctus cum Damiano Interamnenſi proficiſcens in medium torrentem dilapſus, mox Deiparâ adiuuante in oppoſitâ ſe ripâ conſiſtere: quodq; magis admiratione dignum, ne pedem quidem, aut veſtem aquis madidam gerere conſpicit. Axem verò traductitium, è quo Vir Dei dilapſus fuerat, cùm torrens ſæpè, vndâ tumente, ſecum raperet, Crucis ſigno immobilem reddit. Eundem aliàs iterum permeans, cùm pede labente in flumen incidiſſet, inde emergit, nec quicquam madidus conſpicitur: quin etiam eodem tempore iterum flumen ingreſſus, vt ſandalium, quod illi ab vndâ ereptum fuerat, quæreret, ſicco pede, ac veſte è flumine reddit. Hoc modo, cùm Vir Dei ad cuiuſdam fluminis oram ambularet, terrâ ſub pedibus deſciſcente, in flumen labitur; cuius præterfluente vndâ cùm obrui deberet, ne quidem aquâ madefactus, è flumine prodijt. Quamuis etiam innumeri ferè, ex deuotione habitus ipſius particulas præſcinderent, nunquam tamen minui viſus eſt; ita vt communi prouerbio euulgatum eſſet, Raynerij habitum haud ſecùs, quàm plantam excreſcere. Quo tempore Vir Sanctus vnà cum Clemente Tudertino Sacerdote, Ameriâ Tudertum proficiſcebatur, contigit, vt ſtagnum illis in viâ occurreret; quod cùm tranſuadari nequaquam poſſet, Raynerius pallium ſuum ſuper vndas extendens, eo velut nauigio vtitur, quo ſtagnum cum ſocio traijcit. Rurſùs, cùm per montium diruta, ac ſalebroſa loca, periculis obſita, noctu cum ſocio aliquando iter faceret, orans igneam columnam à Deo impetrat, quæ illos totâ nocte præcedens, viam præmonſtrat, obuiaq; pericula ſuâ luce manifeſtat. Poſt hæc Cardinalis Protectoris iuſſu Romam profectus, ab imminenti mortis periculo, Sacræ Deiparæ ope liberatur. Hoc ipſo itinere cùm Vir Dei languens piſciculorum cupiditate teneretur, mox illos ex diuinâ liberalitate accipit. Eodem tempore equi collum amplexatus, ex feroci manſuetiſſimum reddit.

Vir

Viro Dei aliquando in Fulginij Conuentu ægrotanti, felis gallinam miniſtrat. Iterum in Tudertino Conuentu. ob loci paupertatem, domeſticus felis Dei prouidentiâ actus, merulam venatione apprehenſam, quotidiè ad languentis lectum diu defert. In eodem Conuentu Sacroſanctæ Euchariſtiæ lampade extinctâ, cùm ne quidem ignis ſcintilla in toto Conuentu ſupereſſet, Vir Sanctus quamprimùm ad proximum Spoliagrani pagum greſſum parat. Verùm D.O.M. vt ſenis, annis prægrauati, ac pro eo ſolliciti, huius itineris laborem leuaret, in ipſis Conuentus foribus, ardentem illi torrem ex aëre pendentem exhibet; à quo is lucem mutuatus extinctam lampadem accendit. Plurima his ſigna, & miracula addi poſſent, quæ in Eugubino, ac Tudertino Proceſſu, ſuper ipſius vitâ inſtituto. referuntur: ſed his prætermiſſis, ad Prophetici ſpiritus dona tranſeamus. Verùm cùm tam multa ſint huius ſancti Viri vaticinia, ſelectiora tantummodò attingenda duxi. Ac inprimis; cùm aliquando Guido de Actis Raynerium ſemel rogaret, vt maſculum bonorum ſuorum hæredem ſuis illi à Domino precibus impetraret, Deum illi opum ſuarum hæredem velle inſtitui prædixit; quod Guidone mortuo, à Franciſco ipſius fratre præſtitum, Raynerij vaticinium comprobauit. Lucretiæ cuidam Tudertinæ, duorum quoque maſculorum partus præſignificat: Vix autem duodeviginti poſt alterius partum menſibus, cùm adhuc incolumis infans eſſet, poſt triduum moriturum prædicit. Eugubij, cùm Lucretiæ Toſoronæ, nobilis fœminæ, pediſſequa, 12. annorum circiter puella, illius ſe precibus ſollicitè commendaret, ad eam Vir Dei: Quid tibi cum rebus mortalibus, ô puella? Cœlum ſuſpice, quò celeriùs itura es. Cùm verò eò proceſſeris, tu pro me diuinam clementiam exora. His dictis cùm abſceſſiſſet puella, nullo mortis ſigno prodito, poſtridie deuotiſſimè ex hac vitâ migrat. Huic ipſi Lucretiæ, ſororis moribundæ incolumitatem, & poſt hæc trium annorum vitam prętignificat. Paulæ Vanellæ, Eugubinæ, æſtiuo tempore ruſticanti, imminentem, lethalemq; morbum, ac demum incolumitatem annunciat. Eliſabethę filiæ prętgnanti, fœminam illam ſaluam parituram, atque illius poſt paucos dies mortem prędicit: quæ omnia ad amuſſim, vti ab eo prenunciata fuerant, euenêre. Franciſco de Angelis, qui complures cum vxore annos abſque prole peregerat, filios parituram pollicetur; verùm ex his primitias B.P. Franciſco in Capucinorum Ordine exoluturam monet. Hoc modo & Eugenię Vigili, quæ maſculam prolem optabat, maſculum pollicetur, B.P.N. Franciſco

ſuo tempore conſecrandum. Lucretiæ Criſpoltæ Meuanienſi, & Vrintiæ Ioachinæ, dum partum ſub aſſeueratione prǽſignificat, vtraque ſuo tempore maſculum parit. Anthenoro Tudertino ſæpè grauiter ægrotanti, cùm Vir Dei futuram ſemper incolumitatem præſignificaſſet, leui tandem aliquando febri laborantem amplexatus; hinc velociùs emigrandum monet: is verò paucis inde tranſactis diebus fatis ceſſit. Tolomeæ Fontiæ, nobili Tudertinę moribundæ, incolumitatem pollicetur. Spiritu prophetico cognoſcens Fauſaniam quandam à Rubino conuitijs laceſſitam, ante 15. dies, Deo ſcelus vlciſcente, eum miſerè trucidandum prǽmonet: quorum omnium veritatem rei euentus confirmauit. Mulieri Tudertinæ pacem recuſanti, imminentem mortem, æternamque damnationem prǽdicit: Mulier verò illa poſt biduum in odio, quàm anteà obſtinatior, repentino caſu ſublata, in Tartara mergitur; quod manifeſto teſtimonio confirmatum fuit: nam vultu mox tam turpis, atque horrenda euaſit; tamque fœtidus ex eâ odor effundi cœpit; vt eam neque abſque horrore conſpicere, neque propiùs ad eam accedere quiſquam eo tempore valeret. Eugubij, ſancti Spiritus Monialibus, Eccleſiaſticas leges repellentibus, proprij Epiſcopi imperium detrectantibus, excommunicationis per biennium vinculum contemnentibus, in pœnam rebellionis, Monaſterij conflagrationem, ac ipſarum diſperſionem minatur, ac prǽnunciat. Maximam Florentiæ hominum ſtragem, ac Peruſini agri à peſtifero morbo deuaſtationem prǽſignificat. Pauperculo, cui binæ equæ vectarię furto ſublatæ erant, locum, in quo illæ à furibus abductæ delitescebant, diuino ſpiritu edoctus indicat. Cùm mulieri cuidam pauperculæ tria linei panni texta ſubrepta fuiſſent, ad Viri Dei opem confugiens, mox Vir Sanctus manticâ aſſumptâ cum ſocio, ad cuiuſdam tabernarij ædes feſtinat, ab eoque linea texta, quæ paulò ante à fure ad eum delata fuerant, conſtanter poſtulat; quæ cùm Viro Dei conſignaſſet, protinùs pauperculæ exultanti reſtituit. Franciſco cuidam de Paulis Eugubino, pecuniarum defoſſarum, & quarum locum oblitus erat, indicat. Fianira nobilis Tudertina, cùm de Franciſci de Aſtancollis filij infirmitate ſollicita, eum Raynerio enixè commendaſſet: Quid (inquit) de filij tui vitâ ſollicita es? viuit Franciſcus, breuique illum ſoſpitem, ac incolumem recipies. Hæc etiamnum verba in B. Senis ore verſabantur, cùm Franciſcus domus peſſulum incolumis pulſat. Altera quoque nobilis Eugubina, cùm filij, qui in Belgium ad bellum perrexerat, mortis

nuncium accepiſſet; ac poſt aliquot dies miles quidam è bello regreſſus, eundem morte ſublatum aſſereret, ſeq; illius funeribus præſentem adfuiſſe affirmaret, mulier lachrymis perfuſa ad Virum Dei ſe confert. Cui Raynerius: falſus, inquit, eſt rumor; verùm vt te ab hac ſollicitudine liberem, domum reuertere, cœnamque filio, qui veſpere aduenturus eſt, para. Credit illa viro Dei; feſtinat, cœnam parat, filiumque viuum, & incolumem eodem veſpere aduentantem materno ſuſcipit amplexu. Tuderti mulieri ad ſecundas nuptias tranſeunti infinitas penè ærumnas prædicit. Abbate quodam Eugubino grauiter ægrotante, cùm à Raynerio, quid de eâ ægritudine fauſti, vel infauſti ſperandum eſſet, poſtularetur; poſt orationem, Abbatis incolumitatem; at poſt annum tribus duntaxat ei diebus aſſociatis, mortem annunciat. Altera quoque mulier Eugubina, Iacoba nomine, cui duo filij erant adhuc pueruli, cùm vtrumque Raynerio benedicendum obtuliſſet: is primum, qui trium annorum erat, amplexatus, matri ait: Non tibi, ſed Deo hunc filium genuiſti. Alterum quoque decem menſium infantem, inter vlnas ſuſceptum eleuans: Neque hic tibi ſuperſtes erit. Porrò rei exitus viri Dei vaticinium probauit: vtrumque enim poſt menſem eadem dies ſepulchro intulit. Eodem Prophetiæ ſpiritu Portiæ Poloniæ, Octauiæ de Abbatis, & Margaritæ Marchellæ, Eugubinis mulieribus, certum mortis diem, quo è viuis exceſſerunt, præſignificat. Hippolyta quædam Albergotta, Eugubina, grauiſſimè ægrotabat; quo tempore à Raynerio quærere cœpit; Num ex eâ infirmitate conualeſcere deberet. Re à Deo in oratione quæſitâ, ad ægram rediens: Hippolyta (inquit,) Deus te ad potiorem vitam vocat. Cui Hippolyta: Num longioris mihi vitæ curſum à Deo exorare potes? vtique (ait) at ſi diu vixeris, certa animæ tuæ ſalus maximum in diſcrimen vocatur: quod ſi nunc fatis ceſſeris, iam te æterna ſalus excipiet. Illa igitur mortem potiùs, quam certa æternæ vitæ ſpes ſequi deberet, elegit, quàm perpetuo occaſus naufragio longioris vitæ curſum committere; tantoque mox ſpiritus ardore mentem ad Deum conuertit, vt facilè percipi poſſet, illam inter Angelorum manus ſupremum tandem ſpiritum emiſiſſe. Margaritæ cuidam Eugubinæ virgini in peruigilio S. P. N. Franciſci, ipſius aſpectu fruituram, & ad eum conſcenſuram prædicit: ipſâ verò die Margarita ex humanis excedens, ſi viro Dei credimus B. P. aſſociatur. Franciſcus Capellonius Eugubinus,

ex vulnere capiti inflicto grauiter ægrotabat; ad quem accedens Raynerius: Fili (inquit) quonam te homines nomine vocant? Protinùs is: Francisci (ait:) Iam ergò totus exulta (subdit ille) quandoquidem nomen tuum in cœlis conscriptum legitur: post tres dies cum B. P. Francisco eris. Atque hic ad amussim tertius postremus Francisco dies fuit. Ex hac tam illustri, tamque copiosâ cœlestium donorum affluentiâ, tam ingens illius sanctitatis apud omnes rumor excreuerat, vt ad præcauendas hominum turbas, cùm è loco ad locum migraret, necesse esset, vt antelucanis horis iter cum socio aggrederetur. Consenuerat Raynerius, iamque ad octogesimum vno minùs annum accedebat: quo tempore, cùm seruum suum D. O. M. post diuturnos Euangelicæ vitæ labores, ac tot virtutum trophæa, quæ 59. annorum spatio in Religionis palæstrâ tulerat, vitæ coronâ donare decreuisset; Tuderti in morbum incidit. Iam is longè anteà sui occasus tempus, ac diem diuinâ reuelatione acceperat, & plerisque significauerat; ac inter reliquos Tulliç Carduinæ, Fratri Gregorio Perusino, Tudertini Conuentus Guardiano; nec non Fratri Ægidio Amerino. Postremum itaque, cùm sui corporis occasum non ignoraret, animum diligentius expiat, Sacramentis Ecclesiæ curat, feruentissimâ charitate exornat; maneq; cùm Sacrosanctç Missæ mysterio adesse voluisset, Domini Corpore, velut viatico, post veniam à Fratribus, non sine lachrymis postulatam, in Ecclesiâ reficitur; indeque ad nosocomium reductus sacro Oleo inungitur. Neque hic leuiter prętereunda est Tudertini populi in Beatum Virum deuotio; quem vbi ad mortem ægrotare audiuit, plerique strophiola, toreumata, corollas, atque alia huiusmodi, ægrotantis lecto inijci curabant, vt morientem contingerent. Quæ post Sancti Viri mortem in fasciculos colligata; ac proprio cuiusque nomine inscripto, vnà cum eo inuenta fuerunt. Cùm igitur incumbente vespero Completorij Hora pulsaretur, Completorio integris sensibus, ac clarâ voce persoluto: iam, inquit, lætus morior; quandoquidem meum vitæ diem cum Dei laudibus absoluo. Intereà iam ad Completorij finem in Choro deuentum fuerat, cùm is lætum ad cœlum vultum erigens, velut qui cœlestia contemplatur, placidissimè in Domino obdormiuit Anno 1589. moxque tam suauis, & cœlestis odor ibi effundi cœpit, vt cætera orbis aromata illi comparata fœterent. Posterâ verò illucescente die, cùm defuncti corpus

de more in Ecclesiam delatum esset, tanta hominum frequentia in Ecclesiam. & Conuentum irruit; vt ad multitudinem cohibendam, Conuentus, Chori, ac Presbyterij fores occludere, clauesq; Tudertino Episcopo, qui primo diluculo eò cum Clero aduenerat, tradere necesse fuerit. At neque id ardentem, ne dicam furentem, populi deuotionem comprimere potuit: qui enim Ecclesiam præ aliorum frequentia intrare non poterant, constructis extrinsecùs tabulatis, aditum per Ecclesiæ fenestras sibi facere conabantur. Qui verò Ecclesiam intrauerant, tam perditè in sancti Viri corpus ferebantur, vt cùm iam sextum illi habitum dilacerâssent, ac barbam, pilos, capillos, vngues præscidissent, facilè corpus in frusta concidissent; nisi illud ex eorum manibus ereptum, iubente Episcopo, intra sacelli cancellos conclusum fuisset. Cùm igitur ob innumerabilis populi frequentiam defuncto Corpori iusta eo die solui non potuissent, nocte Tudertinus Episcopus, qui à sancti Viri corpore nunquam recesserat, demortui corpus condiendum, atque aromatibus, non sine Dei consilio curandum statuit. Quapropter, cùm accitis Phisico, & Chirurgo corpus exenteratum fuisset; mox Dei magnalia in Dei seruo patefieri cœperunt. Primùm namque in fellis ventriculo terni lapides triangulares, quorum quisque vnius castaneæ magnitudinem, ac colorem referret, reperti fuere: quibus maxima sancti Viri in Altissimam Triadem religio, quâ viuens tenebatur, significata fuit. At, quod admirationem auget, diuinumq; tantummodò opus præsefert, cùm tertius tantùm lapis omni sculpturâ careret, primus in altero anguli plano, Beatissimæ Virg. puerum IESVM in sinu gestantis, figuram insculptam gerebat: quo summam illius, dum viueret, in Beatissimam Virg. ac puerulum IESVM deuotionem declarari, nemo est, qui dubitet: in altero verò columna sanguine conspersa, eique persimilis, in quâ altissimus Dei Filius à Romano milite flagellatus fuit, cælata perspicuè cernebantur. Quâ luculentiùs manifestum fuit, quàm diuinis oculis grata fuerit, bis, vel ter ab eo iterata Dominicæ Flagellationis memoria, quam viuens septem horarum spatio in seipso exhibuerat. Secundus lapis geminam quoque figuram insculptam gerebat; vnâ siquidem parte Saluatoris, ad medium vsque producti, iconem impressam gestabat: alterâ B. P. N. Franciscum, diuina à Christo stigmata accipientem, insculptum referebat. Quâ eximiam sancti Viri, etiamnum superstitis, ergà vtrumque, suâ cuique dignitate seruatâ, pietatem præseferrent. Tandem, cum defuncti cor dissectum fuisset, in eo flagel-

lum, quale à nostris componi solet, quinis funiculis contextum, atq; ex ipsâ cordis carne, diuinâ arte fabrefactum apparuit. Ex quo, quantoperè ipsius carnis mortificationes Deo gratæ fuerint, cœlesti testimonio confirmatum fuit. At neque fas est, de horum lapillorum figuris, ac veritate vllatenus dubitare, cùm Iulio Sanctorio, S.R.E. Cardinali, S. Seuerinæ nuncupato, qui nostri tunc Ordinis Protector erat, iubente, hi à Bernardino Falconio, Tudertinæ Ecclesiæ Canonico, Romam ad eum delati; ab eoq; Sixto V. Romanæ Sedis Pontifici oblati fuerint. Vix fœlix illa anima è corpore soluta ad purissimum vitæ fontem euolauerat; cùm is Fr. Marino Spoletano, vt suprà dictum est, inter Virginum choros, quæ albas vestes indutæ, ante ipsum procedebant, manu virginitatis palmam grandiorem reliquis gestans apparet. Per id quoque tempus, ipsius mors, & gloria B. Catharinæ Prattensi reuelatur. Interim, cùm exenterato Beati Viri corpore Fr. Ægidius Laicus intestina in quadam cellæ tabulâ exiccanda collocasset; Beatus Vir Ægidio apparens eundem redarguit, quod loco minùs apto, ac decenti sua ipsius viscera reposuisset: quapropter ea honorificentius tractari, ac custodiri iubet. Pompeius quoque de Landis (cùm aliquando horâ antelucanâ venatum pergeret) Raynerium sibi obuiam venientem cernit. Qui post salutationem, his eum, vti viuens solebat, verbis compellat: Arrige aures, Pompei, isthæc via iter tibi perditionis est: nisi enim immoderatum hunc viuendi modum deserueris, maximo certè in salutis discrimine versaris. Res tua agitur: melius tibi consule. Cumq; ab eo percunctatus esset, num quinas illas Dominicas precationes, quas illum edocuerat, quotidie recitaret; eas interdum ab eo negligi percipiens, rursùs eidem persoluendas commendat, ac paulatim ex ipsius aspectu tolletur. Pompeius verò metu contremiscens gradum reuocat, ac prioris vitæ iacturam meliori deinceps compensat. Iulianus Beati Viri Consobrinus, paulò post ipsius obitum, graui capitis dolore tenebatur; cùm strophiolo, quod Falconius Canonicus, quo tempore Raynerij corpus exenterabatur, intestinorum ipsius sanguini intinxerat, capiti imposito, non modò à dolore post horam perfectè conualescit: verùm etiam à somno euigilans, Beatum Virum altiùs in aëre eminentem cernit, amictu cyanei coloris ornatum; qui cùm expansis brachijs illum benigno oculo intueretur, tùm vultu, tum quâ parte corporis membra detegebat, tam claris lucis fulgoribus irradiare visus est; vt solis splendorem antecellere videretur. Cumq; aliquantisper hoc suæ gloriæ

aſpectu conſobrinum recreâſſet,euaneſcens,tantam in homine peccatorum pœnitentiam excitauit;vt totus poſt hæc ſeſe in lachrymas effunderet. In Conuentu Spoletano Fr. quidam abundantiori catarrhi deſcenſu,demptâ fermè reſpiratione ad interitum rapiebatur; cùm ad Raynerij opem confugiens, noctu B. Virum ſimul cum Deiparâ Virgine, ac B.P.N.Franciſco ad ſe accedentem cernit; qui cum manu ipſius fauces attigiſſet, mox perfectè incolumem reddidit. Poſt hæc Martia de Lauanda, Tudertina, malignâ febri ad Medicorum deſperationem ægrotabat, quo tempore Raynerij opem implorans, horâ meridianâ illum perſpicuè in aëre ſibi apparentem conſpicit: qui ridentem vultum preſeferens, ita illam affatur: Filia, ne dubites, ex ægritudine conualeſces: Etenim Beatiſſima Virgo vitæ tibi prorogationem impetrauit. Hæc poſt dicta recedens, locum ſuauiſſimo odore perfuſum reliquit. Eodem quoque anno ſcil. 1611. cùm acutâ febri laborans, ad interitum Phiſicorum ſententiâ properaret; Raynerij ſuffragium implorans, eundem ſibi dicentem cernit: Maria, ne metuas, non morieris; ſed viues: roſarumque odore ibi relicto, ad cœleſtia conſcendit: illa verò poſt tertium diem perfectam incolumitatem conſecuta fuit. Anno 1615. cùm Martinus Mareſcus Spoletanus, Romæ febris, & capitis dolore correptus, grauiſſimè affligeretur, Raynerij patrocinium implorat. Cui Raynerius eodem tempore apparens: Martine, (ait) ſi à morbo liberari optas; reliquias meas, quas temerè abſtuliſti, meis redde. Quod cùm facere promiſiſſet, protinùs tam acris illi vomitus, totque bilis atræ, tum poraceæ volumina per os, ac ſeceſſum erumpere cœpêre; vt cùm his, Phiſicorum ſententiâ, eum ad lethum pertrahi oporteret, vix diuinâ virtute effuſis, conualuerit, reliquiaſque ſuo loco reſtituerit. Ioannes Baptiſta Iacobinus, Eugubinus, Anno 1617. ad finem vitæ declinans, grauiſſimè à Dæmonibus affligebatur; cùm Raynerius ab eo in aëre conſpicitur; qui illi animum augens: Ne metuas (inquit) fili: Raynerium tibi patrocinantem habes: Moxque illâ Dæmonum nube diſſolutâ, votoque ad Raynerium emiſſo, breui incolumitatem adipiſcitur. Anno 1623. Modeſta mulier Tudertina, quæ ante aliquot annos, prius à crurum, deinde à ſtomachi dolore ad Beati huius Viri ſepulchrum ſanata fuerat, cùm putridâ febri iam per trium menſium ſpatium laborans, Phiſici incolumitatem deſperarent, voto ad Raynerium emiſſo noctu, dum vigilat, S. Virum clariſſimâ luce circumfuſum, è Cœlo deſcendentem ſpectat, dicentem:

Modesta, si ad me veneris, te vlterius ægritudo non detinebit. His dictis euanuit; illa verò post tertium diem promissa vota incolumis reddit. Postremò, Anno 1629. cùm Ioannes Baptista Iacobinus (cuius suprà memini,) iterùm periculosè ægrotaret; idem votum ex animo repetens, eundem sibi præsentem videt, hæc verba promentem: Ioannes Baptista, quandoquidem te me visitaturum spopondisti; meam & ego tibi visitationem rependo, atque ex hac ægritudine curandum polliceor. Nonnulla quoque miracula ad Beati Viri corpus patrata narrare lubet. Hieronymus Medicus Tudertinus, qui altero oculo tam grauiter affectus erat, vt eò ægrè quicquam cernere valeret; cùm defuncti manum oculo admouisset, protinùs curatum sensit. Martha quædam Tudertina, vermiculari morbo laborans, sudore, qui ex ipsius corpore effluebat, sibi collum inungens, morbi curationem accipit. Sabina Tudertina, triennio graui cephalalgiâ afflicta, manum B. Viri capiti suo imponens, protinùs ab eâ incolumis domum reuertitur. Leonelli, cuiusdam Tudertini famula à Dæmone obsessa, cùm supra B. Viri corpus procubuisset, à Dæmone liberata fuit. Dionysius Compagnius Tudertinus, per plures annos delumbis, super tabulam, in quâ sancti Viri corpus iacuerat, vix supinum sese extendit, cùm à lumbagine liber euasit. Quidam Petrus fabricator, sine pretio S. Viro sepulchrum construens, in charitatis præmiùm, cùm primùm manum operi admouit, grauem stomachi dolorem, quo laborabat, statim mitescere; opere verò absoluto, prorsùs effugatum fuisse sentit. Post hæc Lucretia, mulier Tudertina, dum in sacello, vbi Raynerij corpus conditum habetur, eundem impensiùs deprecatur, confestim eiusdem Raynerij vocem audit, hæc illi respondentis: Lucretia, hactenùs tibi patrocinatus sum, & in posterum patrocinabor. Alia quoque Tertij Ordinis S. Francisci mulier, caput in quoddam sepulchri foramen immittens, illum ardentiùs his verbis compellat: Raynerij, Vir Dei, Deum, quæso, pro me roga. Cui Raynerius ex eodem sepulchro clarâ voce respondens ait: Ego rogaui, & rogabo. Mulier quædam genuum diu ægritudine afflictata, quorundam brachijs innixa, nudis genibus super sepulchrum procumbens, hoc ipso temporis momento, perfectam genuum curationem consequitur. Alter pedibus captus, super sepulchrum collocatus, ex eo tandem rectus, atque incolumis exurgit, domumq; pedester redit. Cæsar Sabinus, Flori Parochus, cùm per quadriennium nullâ ratione se inclinare potuisset, super lectum, in quo sanctus Vir

iacuerat, rigentia terga extendens, mollia, ac flexibilia recipit. Balthasaris cuiusdam Tudertini filius dysenteriâ graui laborans, cùm canabacei S. Viri cinguli frusto, atque eiusdem habitus segmine se obsignans, ab eâ statim curatur. Agricola quidam graui febri laborans, admoto sudariolo, quod illotum, sed suaueolens in Beati Viri strato post obitum repertum fuerat, protinùs desudare cœpit; tùm breuissimo temporis interuallo à febri liber è strato erumpit. Tudertini cuiusdam, nec non alterius febricitantis collo alligato lino, quo Beati Viri corpus post exenterationem absterfum fuerat, & eiusdem præsegmine ambo à febre curantur. Aquæspartæ agricola graui odontalgiâ laborans, cùm vix dentibus applicati fuissent lapilli supradicti protinùs perfectissimè curatur. Otriculi hospes graui capitis dolore vexatus, nec non febricitans, iisdem lapillis capite obsignato, mox è strato sanus exilijt. Claudius Ciccolinus Tudertinus ciuis, maximâ febre æstuans, & Dominicus, oppidi Ripæalbæ Parochus, qui iam dudum alterâ aure obsurduerat; cùm primus habitus Beati Viri prçsegmen collo appendisset; alter verò auri admouisset, ambo nullâ interiectâ morâ curantur. Bartholomæo Corpolongo extremo cum morte agone colluctanti, cùm Beati Viri habitus impositus fuisset, mox sensibus redditus, inde breui, & facili negotio conualuit. Lucretia quædam Romana, cui pollex digitus adeò intumuerat, vt tumore se per manum diffundente, diro dolore cruciaretur, Beati Viri sepulchrum accedens, fidei præmium incolumis tulit. Lamiæ Amerinensis filia, ardenti febre oppressa, cùm Sancti Viri reliquias osculata fuisset, mox febrem cum incolumitate commutat. S. Andreæ Monialis, Christina nomine, quæ diu, grauiterq; ischidiaco morbo laborauerat, cùm sudario B. Viri sanguini intincto, morbosæ parti applicato, sanata, medicamentorum viribus curationem adscriberet; iterum eodem morbo vexari cœpit, donec eodem sudario applicato, B. Viri meritis curationis causam attribuisset. Postremò, trium dierum infans tam diro oculorum morbo tenebatur, vt inde cœcitas imminens à Medicis timeretur; B. Viri habitus particulâ oculis admotâ, aperto oculo clarè omnia conspicit. Baldus Antonius Bussione, Tudertinus, tam graui lotij retentione laborans, vt vix trium horarum illi spatium præscriberetur, B. Viri habitu super ægrum explicato, protinùs reuiuiscere, ac breui incolumis visus est. Mulier obsessa B. Viri cordis particulâ obsignata, absque exorcismo à Dæmone liberatur. Puer quoque Pinnensis membris captus, cùm Raynerij habitus partem

collo appendiſſet, conſolidatis membris, è lecto incolumis exilit. Franciſcæ Tulliæ Carduinæ filiæ manum carbunculus venenatus, ac inſanabilis inuaſerat; quem cùm Fr. Ægidius Areminenſis Laicus ex noſtris, carneo illo flagello, quod in Raynerij corde inuentum fuerat, obſignâſſet, perfectæ mox incolumitati reſtituit. Coſmę Pacino Tudertino, certæ morti à Phiſicis adiudicato, cùm S. Viri habitum impoſuiſſent; mox ægrotus maximas in cubiculo flammas accendi, ſeq; inter flammas verſari exclamat, hábitumq; è ſtrato amoueri iubet. Tùm verò ſecum mente volutare cœpit, num ob grauem culpam, quæ animo ineſſet, id ſibi contingeret: protinùs Sacerdote accito, mentem Sacramento expiat; iterumq; ſe S. Viri habitu contegendum curat; ac tandem geminam tùm animæ, tùm corporis ſalutem adipiſcitur. Philippa Lacoſta Placienſis, ab acerbiſſimo dentium dolore, dentibus conſolidatis, ſudarij B. Viri ſanguini intincti contactu, confeſtim ſanatur. Mulier quædam tertij ordinis S. Franciſci eodem modo faciem carcinode corruptam poſt biduum tam perfectè curatam ſenſit, vt neque morbi in eâ veſtigia remanerent. Hoc ipſo tempore Violans Iuniperę filia, altero brachio ita mutila, vt nullo prorſus vitæ ſenſu frueretur, cùm vir puellæ brachium ſudarij particulâ attigit, nullâ interpoſitâ morâ, emortuum puellæ brachium reuiuiſcit, atque ex omni parte facilè mouetur. Sebaſtianus, ciuis Tudertinus, peſtilenti febre correptus, moribundus, ac ſenſibus deperditis in lecto iacebat: cui cùm Raynerij capu-tium impoſitum fuiſſet, ſtatim ad ſenſus rediens, B. Viri merita implorat, auditum recuperat, & febri ſenſim recedente, breui incolumitate fruitur. Angelina quædam Tuderti B. Viri habitus ſegmine obſignata, à partus dolore, ac mortis periculo liberata, maſculum parit. Modeſta quoque Tudertina, à crurum dolore, voto emiſſo, incolumitatem conſequitur. Ventura, quatuor menſium infans, à defluente catarrho breui interimendus erat, cùm vittâ, quâ Raynerij poſt mortem os occluſum fuerat, circum tempora redimitus, copioſum ſtatim ſudorem effundit; quo abſterſo, à catarrho liber, atq; incolumis efficitur. Ioannes Petrus de Pectis, Tudertinus, ab acutiſſimâ febre, voto ad B. Virum emiſſo, incolumitate potitur. His accedat Balthaſar Iordanus, qui cùm à Margaritâ ſorore Crucem quandam exiguam ligneam, quæ illi à Raynerio, dum adhuc viueret, erogata fuerat, dono accepiſſet, quamplurima illius virtute miracula patrata fuiſſe teſtatur; vt ex Proceſſu Eugubino conſtat: vix enim eâ nubes ad imbres paratas obſignat, cùm à ſe imbres

effugat. Anno quoque 1612. cùm fluuio exundante, ac plerasque ædes diruente, manu Cruce illâ armatâ, Crucis signum aduersùs inundantes aquas vibrâsset, fluminis eluuionem ita coërcuit, vt nullum propriæ domui damnum intulerit. Modesta Tudertina, cùm abscessu tam grauiter angeretur, vt vnius mensis spatio, nullâ prorsùs diu, noctuq; quiete perfrui posset; vbi lapillis, qui à B. Viri felle prodierant, à Guardiano obsignata ad sepulchrum se contulisset, confestim à dolore curatur; & postridie abscessu euanescente, perfectâ incolumitate donatur. Andreas de Aptis, Tudertinus, cùm ad quintum decimum vsque diem cum mortiferâ ægritudine depugnâsset, ac solâ oris respiratione se viuentem testaretur; cùm oratione præmissâ Ioannes à Nursiâ, cordis Raynerij particulâ moribundi frontem consignâsset, vxorq; votum emisisset, æger ad sensus redit, breuiq; conualescit. Angela Boriona, mulier Tudertina, vt in Tudertino processu legitur, mortuum filium pepererat; quem cùm obstetrix sensu, motu, & respiratione carentem deprehendisset, in domus angulo collocatum, tanquam mortuum deserit. Intereà ex propinquis mulieribus altera, quæ Minerua appellabatur, vocem ad Raynerium efferens: O Beate Rayneri (ait) emortuum filium matri, ac nobis redde. Cumq; votum emisisset, mox infans vitæ restitutus, ploratum edere cœpit. Incendio in ædibus Aureliæ Rodinę Tuderti excitato, flamma in quoddam domus cubiculum allapsa, cùm cætera, quæ in eo erant, depasta esset, cùm primùm ad lectum, stramineâ culcitrâ stratum peruenit, in quo Raynerius, dum Quæstuarij in eâ vrbe munus gereret, interdum requieuerat, B. Viri lectum attingere non est ausa; sed ardores suos ibidem restrinxit & extinxit. Iudith quædam, Alcidi Tudertini vxor, cùm diris cœliaci morbi doloribus per mensem vexata, maximos in clamores erumperet; neque vllâ Medicorum arte mitescerent, sudario B. Viri sanguine intincto, corpus obuoluit; votoq; edito, votum mox morbi fuga, & perfecta incolumitas vsque ad mortem subsecuta fuit. Angela, Iacobi Bononiensis vxor, à dentium, & stomachi cruciatu, B. Viri meritis curatur. Franciscus Finus, ciuis Tudertinus, iam per quadriennij spatium, vlcere pessimo & insanabili in naribus laborans (cui & vniuersalis corporis tumor accedens, hominem in certum vitæ discrimen adduxerat) voto se obstringens sepulchrum B. Viri se intraturum, vix extrema verba protulerat, cùm detumescit corpus, ac postridie narium vlcus curatur. Pleraque alia, præter hæc, miracula enarranda supersunt,

quæ indicare sufficiat. Verdelaura Botia, à grauissimo genuum cruciatu, Raynerij particulâ eidem adhibitâ liberatur. Lucia Laurentia ab abortu preseruatur. In agricolæ cuiusdam oculum arista insiliens grauissimum dolorem causabat; cùm Raynerij habitus præsegmen oculo impositum, aristam resilire facit, omnemq; cruciatum adimit. Felix Tudertinus graui dysenteriâ laborans, granum ex B. Viri corollâ decerptum, collo appendens, nullâ interiectâ morâ, ab eâ liberatur. Hippolitus Vffredurius à serpenti morbo, qui quotannis illius faciem inuadere consueuerat, lini B. Viri sanguine intincti particulâ, perfectissimè curatur. Hoc modo & Hieronymi huius Hippolyti filius, cui oculi repentino tumore correpti fuerant, oculorum incolumitatem adipiscitur. Licinius Tudertinus à febri, & dysenteriâ liberatur. Iosephus Tudertinus, à femorum, & genuum morbo; Hippolytus Machinus Tudertinus à colico dolore; Euphrasia, Monialis S. Francisci à stomachi doloribus; B. Viri meritis sanantur. Postremò, Angelus Tudertinus, tertiò ad B. Viri sepulchrum orans, ab alterius oculi cœcitate integrè vendicatur; Clara Benedictonia à genuum cruciatu; Cœcilia Tudertina à partus doloribus liberantur: Antonius, Claræ Benedictoniæ filius, quatuor annorum puer, dum è summis gradibus vsque ad infimum, capite deorsum verso dilabitur; à matre eo tempore B. Viro commendatus, inoffensus ad matrem redijt. Antonius, peditum Dux, imposito sibi B. Viri capucio, à graui superciliorum dolore curatur. Gabriel, Comes Eugubinus, ampullam B. Viri sanguine plenam sibi adhibens, colicum dolorem mox fugat. Virgilius pictor quartanâ duplici laborans, B. Viri vestis particulâ obsignatus, à febri conualescit. Plura hic miracula referenda essent; verùm, ne copiâ legentem obruere videar, ea, ne pereant, in Religionis Tabulis nobis conscripta esse sufficiat. Pleraque Ioannes Baptista Posseuinus, libello olim prælis dato, licet compendiosè, complexus est.

***

Fr. VALENTINI AB ALTOMVRO, LAICI

VITA, ET GESTA.

RATER VALENTINVS AB ALTOMVRO, Laicus, cum ad perfectum, ac numeris omnibus absolutum Fratris Minoris exemplar efformandum, nullum virtutis ornamentum ei deesse putaretur, (mira enim sunt, quæ de illius obedientiâ, humilitate, patientiâ, paupertate, abstinentiâ, mentis candore, sensuum mortificatione, morum honestate, vitæ austeritate, & charitate referuntur) maximè tamen orationis virtute præcellere videbatur: cuius studio, cum in Conuentu Cryptarum, cryptam quandam sibi ad orandum elegisset, in quâ Crucifixi imago in pariete depicta cernebatur; & ante illam aliquando genuflexus oraret, vocem ex illius Crucifixi ore profectam, ita se alloquentem audit: Valentine, pauci elabentur dies, post quos ad te veniam, eorum tibi præmia collaturus, qui me totis visceribus diligunt. Hoc ille audito, cùm diligentiùs se ad Domini aduentum parâsset, paucis diebus elapsis, ad promissam illi à Domino mercedem assumitur, Anno 1589.

Fr. MARIANVS à CONCHA, Laicus, cùm in oppido Granolles, peste laborantibus, suâ operâ, ac ministerio adfuisset, voluntario charitatis martyrio occubuit, Anno 1589.

Fr. ANTONIVS à CRVCE, Cathaloniæ Prouinciæ Laicus, regulæ obseruantissimus, haud aspernandam vitæ austeritatem coluit: de quo illud fertur, quod Generalem Cæsar Augustanæ Ecclesiæ Vicarium, podagrâ laborantem, signo Crucis curauerit. Obijt anno 1589.

***

Fr. PETRI A MARTINA LAICI

VITA, ET GESTA.

FRATER PETRVS à MARTINA, Laicus, vitæ, ac virtutum splendore illustris, ex honestâ Marafforum familiâ natus, propter optimam parentum educationem, Deum ita ab infantiâ timere cœpit; vt cum eo pietas orta, atque aucta videretur. Verùm cùm tardioris esset ingenij, & Symbolum Apostolorum nullâ ratione memoriâ retinere posset; puerulus ad Beatissimæ Virginis opem confugiens, ab eâ supplex Symbolum doceri postulat. Quæ pueruli vocem exaudiens, sub candidæ mulieris specie mox coram eo adstat; & Nicænum Symbolum, quale in Missâ decantari solet, eius memoriæ instillat. Tandem vtroque parente orbatus, sororibusq; honestis viris collocatis, in Capucinorum numerum adscribitur. Vix ille primum in Religione tyrocinium posuerat, cùm eum Dæmon varijs infestationibus perturbare nititur: at inuictus Christi pugil, diuinâ virtute fortior, assiduâ oratione Satanæ impetus deludit; eamq; mentis serenitatem assequitur; vt inter Dæmonum strepitus, penitùs immotus persisteret. Abstinentiâ quoque tam insignis fuit, vt à carnium esu perpetuò abstinuerit; & ieiunijs licet quotidianis exesus, quadriennij tamen spatio, cruda tantùm edulia sibi ad cibum adhibuerit. Tres verò illos extremos Hebdomadæ sanctæ dies, absque vllo omninò, præterquam lachrymarum pane, atque oratione celebrare consueuerat. His & cætera consentanea erant; parcissimum namque somnum, quem prolixæ in oratione vigiliæ sequebantur, nudæ tantùm tabulæ dabant, ceruical capiti lignum ministrabat, asperum cilicium ex equinis pilis abrasis confectum, perpetuò humeros texit: corpus verò, perinde, ac si ligneum, aut lapideum esset, tamdiu flagellis cædebat, quoad illum vires ad flagellandum deficerent. Nemo eo pauperior, nemo humilior, abiectior nemo erat. Vir quoque eximiæ patientiæ fuit: contigit enim aliquando, vt cùm nudis pedibus (vti solebat) per vrbem stipem exigens incederet, in clauum impingeret, qui elato acumine ipsius pedem perfodit. Nulla tunc vox, præter hanc: O mi IESV! ex illius ore elapsa, vulnerisq; ita dolorem coërcuit, vt ne vulnus

Fr. ANTONII A LEONISSA
LAICI
VITA, ET GESTA.

FRATER ANTONIVS à LEONISSA, Laicus, cùm per quadriennij spatium B. Felicis à Cantalicio in stipe colligendâ Romæ operam dedisset, ita illius mores, ac virtutes assecutus est; vt B. Felix post eius discessum, atque in Aputrinam Prouinciam reditum, de eo Cæsarinæ cuidam Herculanæ, Camurdæ Baronissæ, hæc aliquando affirmauerit: Aquilina ciuitas illustrem, ac pretiosam gemmam, tametsi non agnoscat, sibi vendicat, dum Fratrem Antonium à Leonissâ, superstitem habet: Atq; vtinam & ipse eum in locum concederem, qui illi post obitum à Domino paratur. Hæc B. Felicis verba, quibus Antonij vitam, obitumq; cœlesti, vt putatur, reuelatione copiosiùs commendauit, haud vulgare ipsius virtuti, ac sanctimoniæ testimonium ferunt. Cùm aliquando ante quadragesimale ieiunium, quo honestæ animi relaxationes indulgeri solent, Antonius in cellâ oraret; atque Guardianus, Sacristâ ad eum misso, ad communes animi recreationes vocaret; Sacrista fores aperiens, Antonium orantem, & cubito altius in sublime elatum cernit: post secundam verò orationis horam, lætus inter Fratres animum recreantes, perinde ac si nullo mentis excessu potitus fuisset, conuersatus est. Fremebat in eum Satan, orationis ipsius flammâ cruciatus; atque vt eum ab oratione auocaret, nunc apri, modo canis, variarumq; belluarum formas assumit, multisq; modis infestat. At illum Antonius signo Crucis quàm celerrimè fugat. Huic S. Viro aliquando accidit, vt dum horti culturæ in Aquilano Conuentu incumbit, plerosque aureos, & argenteos nummos fodiens, è tellure erumpentes cerneret; qui Dæmonis astum agnoscens, altius illos humi sepelit: semel tamen cùm aureum laterem fodiens, apprehensum in cellâ reponit, vt in pauperes deinde eroget; noctu vocem ad se delapsam audit, his eum verbis obiurgantem: Antoni, quid tibi cum auro? si cupis saluari, aureum laterem abijce; mox ille voci obediens, aureum laterem retulit, atque humo operijt. Propheticâ illum luce illustratum fuisse, pleraque exempla indicant. Cæsarinæ Herculanæ Matthæo fratri

vigesimo post S. Viri obitum, cùm in sepulchrum, in quo Antoni corpus conditum fuerat., alterius Fratris defuncti corpus inferendum esset, sepulchri ore patefacto, tam suauis ex Antonij corpore odor effundi cœpit, vt eo mirificè cuncti recrearentur: Antoni verò corpus, post tot annorum curricula, integrum & incorruptum conspicitur.

Fr. PEREGRINVS MEDIOLANENSIS, Laicus, in Mediolanens Prouinciâ, Vir fuit omni virtute ornatus; abstinentiâ præsertim, orationis studio, vitæ innocentiâ, ac Regulari obseruantiâ insignis Obijt anno 1590.

In Bononiensi Prouinciâ, regularis obseruantiæ laude, ac totius Euangelicę perfectionis luce emicant Fr. LAZARVS APVENSIS MASSÆVS RAVENNAS, FRANCISCVS MARIA FERRARIENSIS, Laici Atque inter eos Fr. Massæus, vt carnis tentationem à Dæmone excitatam, cum tentatore debellaret, sese B. P. N. Francisci instar, inter vepres volutat. Franciscus verò Maria morti proximus, cùm Angelicam Salutationem campanæ signo pulsari perciperet; in lecto genuflectens, dum eandem Beatissimæ Virgin persolnit, eodem tempore genuflexus Deo animam reddit, Anno 1590.

EVSEBIVS CALABER, Laicus, Messanensem Prouinciam multiplici suâ virtute illustrat: cùm enim paupertate, abstinentiâ, vita austeritate, humilitate, ac potissimùm orationis studio præcelleret varias à Dæmone infestationes passus, tandem obitu suo, anteà Fra tribus prædicto, in pace quiescit, Anno 1596.

Fr. GVIDVS à CORTONA, Laicus, plurimæ tum austeritatis, tum orationis in Hetruscâ Prouinciâ commendatur. Obij anno 1591.

Fr. FABIANVS BERGOMAS, Laicus, regularis obseruantiæ, abstinentiæ, paupertatis, & præsertim orationis laude ita præcelluit, vt ecstaticos nonnunquam raptus pateretur. Obijt anno 1591.

Fr. OTTO CORTONIENSIS, Laicus, in eâdem Hetruria Prouinciâ, præter alias singulares animi virtutes, tanto mentis car dore præditus fuit; vt lethalis culpæ labe nunquam contaminatu fuerit. Obijt anno 1591.

In Cosseranâ Prouinciâ Fr. BARTHOLOMÆI DARROCENSI Laici, Viri omnium virtutum genere ornatissimi, superstes adhu viget memoria: qui cùm incorruptam ad cineres vsque virgin

tatem seruâsset, corporis à Deo post mortem ad secundum vsque annum, inter desidentes sepulchri aquas, incorruptionem promeruit. Obijt anno 1591.

Fr. BAPTISTAE ROTVNDANI LAICI

VITA, ET GESTA.

FRATER BAPTISTA ROTVNDANVS, Laicus, cùm primùm ad suaue Religionis iugum à Deo vocatus fuit, tam austerum vitæ genus sibi amplectendum præscripsit, vt multis prodigium fieret: Etenim cùm solitudinis auidissimus, primùm à Bariensis Prouinciæ Superioribus facultatem impetrâsset, quâ solus in specu solitariâ Vallis Fellenensis, quæ intra nostri Grottariæ Conuentus septa continetur, vitam degeret; ibi à Cerere & Baccho abstinens, solis terræ fructibus, & crudis herbis semel in die vescebatur: Neque tamen ijs ad satietatem vti solebat: in sacræ enim Quadragesimæ ieiunio, quadraginta fabarum numero, quas aquâ madefaciebat, contentus erat: sitim verò haud aliâ, quàm quæ ex riuulis decurrebat, aquâ sedabat. Rigidæ huic abstinentiæ, cæteræ quoque carnis asperitates consentaneæ erant: nam hyberno tempore, quo cuncta gelu rigebant, vnicâ, ac vilissimâ contentus tunicâ, abiectis sandalijs, nudis pedibus glaciem calcabat; perindeque, ac si æneus, aut lapideus esset, rarissimè ad ignem accedebat. Perpetuo cilicio carnem fatigabat; flagris concidebat, vigilijs opprimebat; & si breui aliquo tempore illi quiescendum esset, tabulâ seu matta humi stratâ, lectum; lignum, vel lapis ceruical parabat. Hæc autem, oratio, ac rerum diuinarum contemplatio, cui omne ferè tempus consecrauerat, suauissima, ac sapidissima reddebant. Hanc ille austerioris vitæ rationem, ab hominum consortio remotam, cùm per aliquot annos obseruâsset, à Generali facultate impetratâ, in asperrimi montis, qui Rotundæ adhæret, desertum secedens, priorem illam vitæ austeritatem nouis ita asperitatibus accumulauit; vt cùm aliunde sibi victum non quæreret, herbæ syluestres, atque arborum radices illi cibum ministrarent; montis antra

tectum præberent; nuda humus lectum sterneret; rupes, & saxa obstrepente flagello, quo carnem frequentiùs terebat, personarent. Hîc Baptistam, tristes pœnitentiæ gemitus: hîc feruidos diuini amoris æstus eructantem audisses: hîc denique tam puram, tamq; cœlestem vitam agere visus est, vt feræ, auesq; ad eum, velut domesticum accederent: hîc ad eum confluentes optata consequebantur; alij quoque languore correpti, signo Crucis adhibito, ab eo curabantur. Consueuerat Baptista singulis diebus è monte descendere, atque in sacrâ æde sacro Missæ Sacrificio interesse, & Christi Domini Corpore deuotissimè communicare. Semel verò contigit, vt cùm minor Hostia nulla esset, Sacerdos illum à Communione abstinere iusserit; paret Baptista: at cum primùm ad primam Hostiæ oblationem ventum est, Sacerdos minorem Hostiam, quam minimè reposuerat, in patenâ cernens, diuinitùs id accidisse ratus, ne Baptista eo die cœlesti pane careret, Hostiam consecrat, Baptistamque diuinâ escâ reficit. Prophetico quoque spiritu plurima prædicit. Cùm igitur in hac montis solitudine, Vir Dei ad vigesimum vsque annum, vitam magnâ cum virtutum laude perduxisset, sanctimoniâ apud omnes clarus, in quodam montis antro Deo spiritum reddit, Anno 1592. Corpus verò, post quartum diem exanime repertum, suauem odorem spirat.

Fr. SAMVELIS A S. ANTIMO, LAICI VITA, ET GESTA.

FRATER SAMVEL à S. ANTIMO, Laicus, cùm à matre etiamnum in vtero gestaretur, ab Angelo, qui sub senis cuiusdam pauperis specie, ab eo eleemosynam acceperat, illustrioris apud Deum virtutis commendatur. Quamobrem vix natus, Sabbathi ieiunium ab incunabulis inchoat. Quam ieiunij consuetudinem, etiam ætate prouectus, quamdiu vixit, ob Virginis honorem, ita sibi obseruandam præstituit, vt eo die pane duntaxat, & aquâ contentus esset. Optimam quoque matris educationem nactus, quotidie Beatissimæ Virginis corollam recitare consueuerat: quam cùm die quâdam attentiùs persoluisset;

accidit, vt curru, qui ab eo ducebatur, dilabente, ipse quoque vnà cum curru in altam foueam dilaberetur. Verùm à Beatissimâ Virgine, sibi in speciosæ mulieris formâ apparente, apprehensus, in ripâ statuitur. Hic cùm ad Capucinorum Religionem virgo accessisset, virginitatem virtutibus ita accumulauit, vt silentio, humilitate patientiâ, obedientiâ, paupertate, animi candore, simplicitate, atque orationis studio nemini secundus esset. Hoc virtutum apparatu cùm ita animum exornâsset, vt non mediocrem tùm apud sæculares viros, tùm apud Fratres sanctimoniæ existimationem consecutus fuisset; Fregellæ cœlesti fulmine ictus interijt; cùm tamen solâ tunicâ combustâ, caro à fulgure intacta fuisset: corpus verò, humo effossâ, iuxta Ecclesiam sepultum, post binos sepulturæ annos, integrum conspicitur. Re verò per oppidum euulgatâ, plerique ad illius sepulchrum confluentes, illiusq; suffragium implorantes, à morbis curantur. Inter quos mulier, quæ quartanâ febre diu laborauerat, ab illius sepulchro incolumis recedit. Alter quoque, qui eodem tempore febri afflictabatur, à febri liber euadit. Tertius quoque puer herniâ laborans, sepulchro impositus, ab herniâ liber saluti restituitur. Maria quoque quædam Iacoba commemoratur, quæ liquore, qui ex Samuelis sepulchri lapide olim effluxit, sui corporis partem, in quâ dolore afficiebatur, inungens, à dolore persanatur. Ex nostris Fr. Bartholomæus Laicus, cùm Fregellæ acutâ febre correptus, in vitæ discrimine versaretur, vix Samuelis merita sibi ad salutem postulat, illiusq; sepulchrum se veneraturum spondet; cùm protinùs febris mitescit, breuiq; incolumitatem adipiscitur. Idem cùm in Conuentu Suessino tam graui capitis dolore vexaretur, vt ferè ad insaniam pertraheretur; caput è fenestrâ, quæ Fregellam spectabat, efferens, impensiusq; Samuelis opem efflagitans, confestim curatur. Alter quoque ex nostris Sacerdos, qui graui tentatione vrgebatur, cùm adgeniculatus habitus manicam, quæ Samuelis olim fuerat, supplex ab eo auxilium poscens, exosculatus fuisset, protinùs à tentatione liberatur. Post hæc anno 1604. duodecimo scil. post Samuelis obitum anno, ipsius tùm corpus, tùm habitus tam integra inuenta fuere, vt eâ ipsâ die ibi condita fuisse viderentur. Obijt Vir Dei Anno 1592.

In Vmbriâ S. Francisci Prouinciâ Fr. MARINVS à GARITOLA, Tudertini agri Castello, Laicus, cùm multis virtutibus floruisset, in morte à germano fratre lucidâ nube inclusus, & columnæ innixus cœlum conscendere cernitur, Anno 1592.

Fr. ANDREAS CASTVLENSIS, Laicus, poſt multos perfectæ virtutis annos, in Brixienſi Prouinciâ tranſactos, ſobolemq; ſpiritu prophetico Scipioni Auogadio prænunciatam, Brixiæ huius vitæ ærumnis valedicit, Anno 1592.

Fr. THOMAS ROTVNDANVS, Laicus, tam inſigni Barienſem Prouinciam ſanctimoniâ illuſtrat, vt altiſſimâ rerum diuinarum contemplatione præditus, corpore ſuper arborum faſtigia ſublatus ſit; vinum rapidum ad priſtinam generoſitatem reuocauerit; ſigno Crucis Ludouicum Hiſpanum, graui febre in itinere correptum, incolumitati reſtituerit; & quædam prophetiæ ſpiritu futura prædixerit. Obijt anno 1592.

Fr. PETRONIVS VERCELLENSIS, Laicus, Vir omnium virtutum ſtudio clarus, erucas, quæ hortum depaſcebantur, præcepto ad fugam compellit; leproſumq; pauperculum, dum ſummâ charitate curat, à leprâ liberat.

Fr. FRANCISCI MONOPOLITANI
LAICI
VITA, ET GESTA.

RATER FRANCISCVS MONOPOLITANVS, Laicus, cùm Eremiticam in quodam monte vrbi Monopolitanæ coniuncto, vitam duceret, Capucinorum aliquando tum hoſpitalitate, tum charitate illectus, in eorum ſe gremium recepit. Vix autem in Religione pedem fixit, cùm obedientiâ, humilitate, patientiâ, ſui contemptu, atque omni virtutum luce, ſplendere cœpit. Abſtinentiâ ita fuit illuſtris, vt ſolas herbas, ac legumina ad panem adhiberet: carnem cilicio, vigilijs, alijsq; vitæ aſperitatibus domabat: poſt Matutinas Horas orationi, ac diuinarum rerum contemplationi perpetuò vacabat; tùm Fratrum, tum ſæcularium hominum conuerſationem fugiens, vberiùs cœleſtia Dei dona capiebat. Quo factum eſt, vt non ſemel in mentis exceſſum raptus, oransq; haud rarò toto corpore in aëra elatus conſpiceretur. Inter hæc, tantâ erga omnes, præſertim ægrotos, charitate ferebatur, vt in eorum totum ſeſe vtilitatem effunderet. His dum charitatis officijs animum intendit, in morbum incidit: quo tempore cùm aſſæ auiculæ appetitu teneretur, vix de illâ cum Noſocomij Præfecto collo-

quitur, cùm felis domesticus auiculam venatione captam ore gestans, eam ante cellæ fores relinquit. Demum virtute, ac sanctimoniâ clarus, Melphiti mortalem cum immortali vitam commutat. Anno 1593.

Fr. IOANNIS NAVARREI
LAICI
VITA, ET GESTA.

RATER IOANNES NAVARREVS, Laicus, semel cum fratre germano iter faciens in latrones incidit; qui vtrumque ferro aggressi, graui Ioannem vulnere in capite sauciant: quo ille statim humi corruens, cùm Beatissimæ Virginis intereà opem, ac præsidium implorasset, mox à vulnere se curatum sentit. Domum reuersus, cùm diuinis rebus affici, & præsertim orationi vacare cœpisset; intempestâ nocte surgens, ad Matutinas quorundam Religiosorum, primo eorum signo audito, Horas, conueniebat; atque extra Ecclesiæ fores genuflexus, ijs deuotè intererat: tempus vero, quod inter primum, & vltimum Horarum signum interfluebat, in quodam sacello Beatissimæ Virgini dicato, totum in oratione insumebat. Accidit verò, vt imbre è cœlo cadente, nocte quadam Ioannes ad Matutinas Horas (vti de more solebat) non accederet: quo tempore à cœlesti quâdam voce excitatus, his se ab eá verbis increpari audit: O hominum ingratissime! ni tibi opem tulissem, atque à vulnere curassem, iam diu inter mortuos sempiternos computatus, inter inferni flammas arderes. Nunc ob exiguæ pluuiæ incommodum Matutinas Horas deseris? Graui hac increpatione perterritus Ioannes, confestim è strato prosiliens, ad Ecclesiam pergit: vbi sacræ Deiparæ imaginem clarissimâ luce refulgentem, ac lampadem, quæ ante illam ardebat, multò quàm soleret clariùs emicare cernit. Quamobrem ipsius mens repentè mutata fuit, & ad omnem pietatem accensa; paruâ deinde temporis morâ interiectâ, Fratrum Obseruatium Ordinem sibi ad Dei seruitutem deligit. Ioannes igitur inter hos Patres omni cum humilitate versatus, tam seuerâ abstinentiæ lege gulæ vitium coërcuit, vt haud alio cibo, quàm pane, calidâ aquâ (quam ad coquinæ patinas abluendas parabat) madido vesceretur. Verùm arctioris obseruantiæ

ſtudio flagrans, cùm prius ad eiuſdem Ordinis Recollectos migraſſet, hinc tandem ad Capucinos tranſuolat; vbi nudas ſibi ad ſtratum tabulas adhibens, haud rarò non cubans, ſed genuflexus ſomnum capiebat. Senſuum, ac præſertim oculorum tam ſeuerus cuſtos fuit, vt vndecim annorum ſpatio, quo in Capucinorum Ordine verſatus eſt, ad mulieris nunquam vultum intuendum oculos extulerit. Hinc tanta elucebat in eo morum honeſtas, tantus pudicitiæ honor, vt virginei candoris florem perpetuò illibatum ſeruâſſe, omnibus perſuaſum fuerit. Vir erat Ioannes litterarum penitùs ignarus; quippe qui nec litterarum apices noſſet. At Deus Ioannis animum eâ ſapientiæ luce imbuerat vt de diuinis, ac Theologicis rebus tàm altè, atque aptè diſſereret, vt Ioannes Tereſius, Tarraconenſis Antiſtes, ſummâ illius admiratione caperetur; ingenueq; ſe nullum vnquam, tàm perſpicuè, ac genuino ſenſu difficillima quæque Scripturarum loca explicantem audiſſe fateretur. Hæc porrò Ioannis ſtudia erant, hucq; illius cogitationes ferebantur, vt Deum vbique ſibi præſentem ſtatueret, mentemq; ad Diuina ſemper anhelantem gereret. Cùm autem præcipuâ erga Beatiſſimam Virg. deuotione duceretur; accidit ſemel, vt dum Salutationis Angelicæ verba ſecum ruminat, tam alta illi à Deo, tum de Beatiſſimæ Virg. excellentiâ, tum de Incarnationis myſterio, arcana reuelata fuerint; vt deinceps, vſq; ad ſeptimam, & amplius horam genuflexus, ac immobilis, orando pertingeret. Pleraq; etiam occulta, ac futura Diuinâ reuelatione cognoſcebat. Hinc Raphaëli Regnes Medico cum Chirurgo de rebus vanis ſecretò colloquenti, ſermones aperiens grauiter obiurgat. Ioanni Tereſio Archiepiſcopo Tarraconenſi morbo laboranti, præmiſſâ oratione, incolumitatem pollicetur. Benedicto Dalmau, ſeptuagenario febre in lecto ægrotanti, febris receſſum, ac eodem tempore ſanitatem prædicit. Bernardi Martini Legiſperiti filiæ ad Medicorum deſperationem laboranti, vitam promittit; quin etiam familiarem Fratrum noſtrorum hoſpitam futuram prænunciat: Bernardo verò prolem maſculam prædicit. Quæ omnia, prout preſignificata fuerant, euenêre. Nec caruit miraculorum patrandorum virtute. Ioannes Burgnes, Eneæ nobilis Tarraconenſis filium, ramice grauiter laborantem, ſigno Crucis conſignans, eodem tempore à morbo liberat. Adhæc iter faciens, exiguo temporis ſpatio, ab Angelo (vt creditur) delatus, magnum iter conficit, quod Socij vix poſt longum tempus expedire potuerunt. Poſtremò, ſanctimoniæ famâ apud omnes clarus, Barcinone in Conuentu Montis Caluariæ meliorem

partem Capucinorum vocatos; reliquos à Miniſtro repulſam laturos prędicit: Verùm neque hos tres omnes in Religione ſtabiles futuros; ex his enim N. (quendam indigitans) defecturum pręnunciat. Seminariæ nonnullis infauſtum vitæ finem pręſignificat. Idipſum alteri Seminariæ auditori, qui Bertucius appellabatur, duobus tamen menſibus ad vitæ emendationem conceſſis, diuinâ luce perfuſus, prędicit. Poſt quos nihilo hic Viri Dei verbis melior factus, immaturâ intra id temporis ſpatium morte perimitur. Triſtanio, cum ſocijs Proſcriptis dum ſimul menſæ accumbunt, ſolum Triſtanium ex Dei Clementiâ ſecundis rebus perfruiturum, reliquis verò infauſtum exitum pręnunciat. Reliquis igitur cæſis, vel ſuſpendio necatis, ſolus Triſtanius ſuperſtes, cum pace ad ſummam ſenectutem peruenit. Fr. Hieronymo Catacenſi, Laico, Poliſtenam redeunti, Ioannes infirmitatem, ad Medicorum vſque deſperationem, ac demum incolumitatem prędicit. Plurima denique miracula ab eo patrata fuiſſe probatiſſima, atque iurata multorum teſtimonia confirmant; quorum nonnulla hîc indicanda ſunt. Cornelia quædam Gariana, grauiſſimè ad mortem ægrotabat; cùm eam Ioannes ſigno Crucis conſignans: Iam (inquit) retrocedet febris; tuq; octauo abhinc die Domino gratias actura, ad noſtram Capucinorum Eccleſiam incolumis venies. Exitus rem comprobauit. Eiuſdem Corneliæ puer, quem Ioannis meritis acceperat, grauiter infirmabatur; hunc mater miſſo ad Conuentum nuncio, impenſiùs Ioanni commendat. Ægrotabat hoc ipſo tempore & Ioannes, cùm accepto Corneliæ nuncio, in Eccleſiam ſe deferri poſcit: vbi cùm aliquamdiu pro pueri incolumitate rogans, in oratione fixus permanſiſſet, ab eâ tandem ſurgens, nuncio inquit: Iam ad Corneliam reuertere; æger namque filius eius viuet, & ex morbo conualeſcet. Eadem quoque Cornelia cùm Ioannis funem canabaceum à Ioanne Præneſtino accepiſſet, eo tot deinde miracula pręſertim in his, quæ partus dolore cruciabantur, eum contigerunt, vt ea facilè enumerari non poſſint. Poſt hæc Prudentia, Innocentij Præneſtini vxor, quartanâ febre laborans, ſimul fœtum in vtero gerebat: quamobrem tum abortum, tum vitæ periculum metuebat, cuius cùm frontem ſigno Crucis Ioannes conſignâſſet, extemplò ab eâ quartana febris abſceſſit, atque ſuo tempore maſculum læta peperit. Seminariæ puerum oculorum morbo ita affectum, vt propè ad cœcitatem accederet, ſigno Crucis adhibito, ad integram ſanitatem reuocat Oppidi Gubernator, Vir illuſtris grauiter ægrotans, cùm ſe Ioanni

fune præcinxit, mox incolumitatem assequitur. Postremò, Franciscus Gallicius, duplici tertianâ diu cruciatus, à Viro Dei signo Crucis petitus, postridie ab vtrâque febri liber euadit. His ferè innumeræ curationes addi possent, quas Vir Sanctus signo Crucis præstitit; vt à nobili quadam personâ affirmatum fuerit, si, quæ tantùm in suo Terræ Nouæ oppido, morborum curationes, ab eo signo Crucis patratæ sunt, scripto mandarentur, eæ solæ integrum codicem conficerent. Has verò tantùm indicâsse sufficiat, vt Dei in hoc S. Viro gloria illustretur. Cùm igitur Ioannes ad centesimum, & ampliùs suæ ætatis annum accedens, sexaginta in omni sanctitate, & iustitiâ in Capucinorum Religione Domino famulatus esset, vitæ occasum Domino reuelante, sibi adesse sentiens, cursum consummaturus, eò velociùs se ad omne virtutis opus vrgere cœpit, ita vt iam non sibi, sed Deo tantùm viuere videretur. Inter hæc pleuritide correptus, vbi animum Ecclesiæ Sacramentis expiauit, placidè ad Deum euolat, Anno 1593. solutâ verò è corpore animâ, corpus ita candidum, molle, tractabile, atque flexibile apparuit, vt dormientis potiùs, quàm defuncti speciem præseferret. Mox tanta hominum turba eò Viri sanctimoniâ adducta, confluere cœpit; ac tam vehementi deuotionis impetu in corpus irrupit; vt tribus tunicis in frusta conscissis, ter iterum tunicâ contegi opus fuerit, & S. Viri corpus, ad populi deuotionem sedandam, triduum insepultum remanserit; quo tempore suauissimus ex eo odor diffundebatur. Quod verò omnium admirationem auxit, post tertium obitus diem sudor quidam è corpore erumpens, per artus diffluere visus; quem cùm populus lineis pannis extergeret, eo, quemadmodum & tunicæ præsegminibus, ac præcisis vnguibus, & capillis, variæ morborum curationes, & miracula patrata fuère. Inter hæc mulieris cuiusdam è Palmi oppido curatio refertur; quæ cùm brachium sibi tam grauiter læsisset, vt illius operâ vti nullo modo posset, Viri Sancti tunicæ præsegmine adhibito, tam celeriter curata fuit, vt eâdem prorsus die, eo graue opus exantlauerit. Eodem modo Fr. Santus à Tricanio, ex nostris Laicus, cùm febri laboraret, tunicâ, quæ Ioannis fuerat, se contegens, statim ab eâ liber conualescit.

***

Fr. STEPHANI CLAROMONTANI LAICI

VITA, ET GESTA.

FRATER Stephanvs Claromontanvs, Laicus, vitæ austeritate, ac virtutum splendore excellens, carnem cilicio premens, durâ cubatione affli&tans, vigilijs extenuans, rigidiore abstinentiâ, quotidianoq; ferè ieiunio flagellans, animum ad omnia virtutum semina tam abundè parauerat; vt qui humilitatem, obedientiam, simplicitatem, paupertatem, patientiam, & cæteras virtutes sibi quęrerent, copiosa illarum exempla ex eo emetiri valerent. Cùm diem in assiduum laborem indefessè impenderet, noctem, paruo duntaxat corpori somno indulto, in sacris vigilijs, ac oratione insumebat. Atqui hoc virtutum cursu, cùm ad vltimam vitæ metam in Claromontani Conuentus hospitio peruenisset, Iacobum quendam, patruelem suum, sęcularem Virum; accersendum curat. Cui cùm diem, qui B. Sebastiano est sacer, extremum futurum prędixisset, vt animæ suæ quamprimùm consulat, monet. His cùm Iacobum dictis dimisisset, ipso S. Sebastiani die Iacobus, rebus cum Deo benè dispositis, naturæ debitum exoluit. Alteri quoque suo ex sorore nepoti, qui grauiter ægrotabat, cùm ex illâ eum ægritudine curandum prędixisset; diem tamen, quo posthæc ex humanis migraturus esset, verbis pręscripsit; quod haud secus, quàm prędixerat, accidit. Stephanus verò sui obitus horâ pręnunciatâ, dum integris semper sensibus diuinas laudes decantat, in Domino obdormit, Anno 1594. Post Stephani obitum, quædam ipsius neptis, Philippi fabri cœmentarij vxor, quæ extremo morbo laborabat, Stephanum inter mortis angustias inclamans, ipsius opem implorat; cùm intempestâ nocte Philippus, qui moribundam vxorem suo sinu fouebat, fumi nubeculam ex alto cubiculi tabulato descendentem cernit: ex quâ Stephanus, altero sibi comite adiuncto erumpens, ad ægrotantis lectum pergit: Cumq; ibi aliquantisper sedisset, eâdem vterque nubeculâ subuectus, sese ab ipsius oculis subripit. Stupebat Philippus, cùm vxor, quæ iam moribunda credebatur, velut è graui somno euigilans, cibos, quibus vescatur, petit; seque Stephani intercessione à Deo vitam, ac incolumitatem assecutam asserit. Rursus,

ſecundo, poſt huius S. Viri mortem, anno, Margarita quædam ex Comiri oppido, & cum eâ tres ipſius filiæ, febre laborabant; quæ cùm pallij, quo olim Stephanus vſus fuerat, partem à Guardiano impetraſſent, vix eâ contectæ, vniuerſæ à febre curantur.

Fr. AVGVSTINI SENENSIS LAICI VITA, ET GESTA.

FRATER AVGVSTINVS SENENSIS, Laicus, vitam eremiticam in ſæculo colens, quotidiano panis, & aquæ ieiunio carnis vitia debellat. At cùm ad Capucinos accedit, auſteriora his ieiunia addit, ac Seraphicæ vitæ ſtadium magno cum virtutum ſplendore proſequitur. Paupertatis, ac totius Regularis obſeruantiæ cultor ita eximius fuit; vt habitu, vitâ, morum honeſtate, auſteritate, ac Regularis diſciplinæ formâ Euangelicum hominem præſeferret. Nunquam ſtrato vſus eſt: cùm enim illum ſomnus occuparet, nudum naturæ ſolum illum ſinu excepit. Otium cùm ſummopere exhorreret, dies laboris; nox verò orationis illi tempus miniſtrabat: cuius tantopere ſtudio addictus fuit, vt ſomnus occupationem interciperet, non fugaret. Eapropter quamplurimas à Dæmone infeſtationes paſſus, illuſtriores ſuâ patientiâ de eo triumphos reuehit. Inter has Diaboli infeſtationes diuinâ aliquando viſione potitur. in quâ Dominum candidâ veſte amictum, in monte ſedentem ſpectat: ad quem dum is per ſplendidam quandam viam accedere contendit; hinc, & inde Dæmones ferreis vngulis illum, ne progrediatur, retinere conantes patiebatur: Dominum verò eum ad pugnam cohortantem audiens, eorum tandem deuictâ pugnâ, ad Dominum penetrat, à quo humaniſſimè excipitur. Caſtitatis hic cùm acerrimus propugnator eſſet, Placentiæ à iuuenculâ ad turpia prouocatus, de impuro hoſte trophæum reportat. Cœleſti quoque luce perfuſus pleraque futura prænunciat, atque quamplurimas ſuis precibus gratias à Deo exorat. Denique cùm Auguſtinus præclaris virtutum exemplis vitam ad ſenium vſque exorexornâſſet, multisq; ſuâ virtute præluxiſſet; Parmæ tandem, prænunciato ſui obitus tempore, vitæ curſum deuotiſſimè abſoluit, Anno 1595.

Fr. MAXIMINVS MANTVANVS, Laicus, Bononiensem Prouinciam vitæ austeritate, obedientiâ, humilitate, orationis assiduitate ac totius Regularis obseruantiæ studio illustrat: qui cùm Archangelo Ariminensi in Hungariam profectus, dum Christianos milites aduersus infideles ad pugnam prouocat, saxo contusus, feliciter pro fide,& obedientiâ occubuit, Anno 1595.

Fr. SALVATORIS SARDI
LAICI
VITA, ET GESTA.

RATER SALVATOR SARDVS, Laicus, Vir fuit cuius vita, tot ab ipso suæ conuersionis exordio virtutum ornamentis prædita, vt nullum omninò esset virtutum genus, quod in eo mirificè non eluceret. Hîc profundâ humilitas, hîc obedientia, hîc simplicitas, hîc charitas, hîc laborum tolerantia, hîc maxima in rebus omnibus sollicitudo, hîc mansuetudo, hîc moderatio,ac reliquiarum virtutum perfectio conspiciebatur.Inter has admirabilis quædam animi fortitudo, & patientia enituit, quâ tam graue stranguriæ genus, vt pro lotio saniem redderet, toto quadriennij, vel etiam quinquennij spatio, tantâ moderatione pertulit; vt nullum vnquam vel leue querimoniæ verbum protulerit; sed inter acerbos illius morbi dolores, ea tantum illius vox audiretur: Sit nomen Domini benedictum. Domine IESV fiat voluntas tua. Ipsius quoque tam effusa in ægrotos charitas fuit, vt se, suaq; omnia pro ijs negligens, refectionem, somnum, vniuersaq; corporis commoda prætermitteret. Is porrò tam arctum cum oratione fœdus inire consueuerat, vt in eâ interdum, ad septimam vsque horam, fixus permaneret. Neque id mirum: tanta enim in eâ spiritus voluptate inebriabatur, vt inter diuinos amplexus sæpè mente excederet. At indè tantum cœlestis scientiæ donum à Deo consequutus est; vt (tametsi litterarum imperitus) tam altè de Philosophicis,& Theologicis rebus dissereret,vt Philosophos,ac Theologos ipsos in admirationem raperet. Huic infusæ scientiæ dono, visionum quoque, ac reuelationum gratia accessit, quâ à Deo cohonestatus,dum aliquando in Erapuli Conuentu orat, Christum Dominum aureo in throno sedentem conspicit, pleraque illi arcana

mysteria declarantem. In Conuentu Forosempronij, cum in sepulchrum defuncti Fratris corpus inferendum esset, Clerici cuiusdam, qui iam diu suum cum Sanctimoniæ famâ diem obierat, ossa diuino quodam splendore perfusa intuetur. Asculi quoque hominum cædem, diuinâ reuelatione acceptam, impedit: sui obitus horam, eâdem reuelatione patefactam fratribus annunciatis. Pleraq; quoq; alia diuino spiritu futura prædicit. Viri cuiusdam Asculani vini doliolum ita multiplicat, vt quamuis Saluatori ad operarios, qui in Conuentus ædificatione laborabant, refocillandos, vinum ministraret, illud non modò vllâ ex parte imminutum fuit; sed abundè ex eo messis tempore messoribus hausto, tantùm adhuc in dolio vini reliquum fuit, vt & domus familiæ, & Capucinis vsque ad vindemiæ tempus doliolum vinum effuderit. Quo tempore, cùm necdùm exhaustum esset, summâ omnium admiratione, pleraque ex eo vasa, & lagenæ impletæ, luculentius diuinæ virtutis miraculum declararunt. Inter hæc tamen Sathan, vt virum Dei ex euangelicæ perfectionis fastigio deijciat, varijs eum infestationibus aggreditur; At Saluator vniuersa patientiâ suâ superat. Cum igitur Saluator iam septuagenarius, quamplurimos in Religione annos magnâ cum virtutum laude, ac vitæ sanctimoniâ duxisset; in Conuentu Erapuli graui morbo corripitur: quo tempore cùm post preclara patientiæ, & pietatis exempla, sanctis se Ecclesiæ Sacramentis communijsset, Andreæ Macerantensi ægrotorum Prefecto, qui (ne fortè is se absente hinc decederet) noctu excubias obseruare decreuerat, ait: Ito, Andrea, & modicum quiesce: haud sine te hinc proficiscor, opportunè te accersam. Secedit Andreas: sed cùm nimio se somno corripiendum vereretur; Beatissimam Virg. impensiùs rogat, vt cùm ægroti finis appropinquaret, se à somno excitandum curaret. Aliquo post hæc tempore elapso, en Andreas velocius se è somno excitari, & his verbis ad ægrotum propelli audit: Surge Andrea, ne cuncteris ad ægrotum propera. Cumq; festinus ad Saluatorem venisset, eidem Saluator: opportunè (inquit) venisti, Andrea: iam enim, vt accederes te vocare decreueram. Perge cito; Guardianumq;, qui me proficiscentem Deo commendet, quamprimùm accerse. Guardiano verò illius animam Deo commendante, cùm ad omnia integris sensibus, ac voce responderet; eundem postremò rogat, vt precationem illam: Obsecro te, Domina S. Maria &c. sibi distinctè legat: quo legente, quasi qui dulci sopore corripitur, ad Deum migrat. Anno 1596. Vix autem Erapuli, de ipsius obitu rumor

peruulgatur, cùm populus ad eum turmatim confluit; atque ob conceptam de eo ſanctimoniæ opinionem, cùm quiſque habitus ſibi particulam præſcinderet, barbam tonderet, capillos raderet, vngues obtruncaret, nudum ferè, ac imberbem relinquunt. Andreas porrò, cùm baculum, quo is ſenectam fulciebat, à Guardiano obtinuiſſet; Dæmon ob id rabie percitus, illum è gradibus cum baculo deſcendentem, tanto impetu deorſum pellit; vt cum baculo tibijs tranſuerſo, ad imum vſque gradum, caput ad parietum latera concuteret, caſu illo extinctus, vel ſaltem ſemiuiuus crederetur: Deus verò, vt ſerui ſui poſt mortem merita declararet; Andream ita ſuâ virtute ſeruat, vt cumprimùm ad graduum ima peruenit, ſtantem ſe, baculumq; manu geſtantem, & demum incolumem conſpexerit.

Fr. CONRADI A BALNEIS LAICI

VITA, ET GESTA.

FRATER CONRADVS à BALNEIS, Laicus, cùm in Conuerſorum Ordine inter Monachos Procuratoris munus ageret, auditâ Capucinorum famâ, diuinis ſtimulis agitatus, cœleſti vocatione obtemperans, locum ſibi inter eos quærit, vbi tam cœleſte vitæ genus inſtituit, vt angelicam potiùs, quâm humanam conuerſationem redoleret: tanto enim in omnes euangelicas virtutes, quæ Seraphicum hominem præſtant, ſtudio ferri cœpit; vt omnes breui tempore aſſequutus, omnibus admirabilem ſe redderet. Altiſſimam paupertatem tantoperè coluit, vt, quæ tum victui, tum veſtitui, vitæ demùm neceſſaria ſunt, ſibi tam parcè, atque ægrè admittenda putaret, vt perpetuum cum ijs odium contraxiſſe, atque cum Angelis de fœlicitate certare videretur. Orationem verò tam indiuiduam ſibi comitem adhibuit, vt in eâ diu, noctuque verſaretur, niſi à ſomno, quem ad breue tempus contraxerat, interciperetur. Hinc tantum ardentioris cuiuſdam in Deum charitatis ſibi aſtum conciliauerat, vt cùm vehementius eidem vniri peroptaret, inexplicabili quodam amoris appetitu quotidiè ad Sacram Euchariſtiam accederet: porrò, ex hoc diuini amoris incendio, tam ingens illius orationi vis diuinitus indita erat, vt pleraque diuinâ virtute, etiamnum

viuens, miracula patraret; ex quibus pauca enarrare libet. Sigismunda Panucia, mulier nobilis Maceratensis, ex neruorum contractione, tota in dexterum latus declinans, cum Conradi precibus enixè se commendasset, is post breuem orationem, Octauium Equitem Torquatum, Sigismundæ coniugem, qui præsens aderat, his verbis compellat: Octaui, si vxorem incolumem optas, tibiam illius dexteram attrahe. Quod cum Octauius præstitisset; mox neruis diuinâ virtute extensis, poples pristinę saluti restituitur. Octauiæ cuiusdam, Curtij Aurarij fabri vxoris, à Dæmone possessæ, cum frontem, os, ac pectus signo Crucis oppetijsset, statim habitatorem spiritum à mulieris domicilio expulit. Hoc ipso Crucis signo, artificem quendam Maceratensem, graui genuum morbo laborantem, his verbis incolumem dimittit. Vade & sicut credidisti, fiat tibi. Mariam Censiam, nobilem Maceratensem, hydropisi per annum laborantem, Crucis signo incolumitati restituit. Hoc modo Andronicam Eurispiam Maceratensem iam dudum eodem hydropisis morbo correptam, Crucis signo adhibito, ad hydropisi curat. Bartholomæi Viscardi Maceratensis vxor, cùm diuturnâ ægritudine, ac fœtu, quem in vtero gestabat, prægrauata, cibos omnes reijceret, maximo ex Medicorum sententiâ, in vitæ discrimine versabatur, cùm Conrado, post sacras Beatissimæ Virg. Litanias decantatas, cibos ægrotanti ministrante, illis degustatis, tantâ facilitate conualuit, vt breui integrâ valetudine potita, masculum suo tempore enixa fuerit. Nobilis quidam Vir Maceratensis, lapsu quodam repentino sibi crus confregerat, in quo instaurando, cum Chirurgi sua remedia exhibuissens, is Conradum ad se aduocandum curat; qui cùm crus ita confractum cerneret, vt pleraque in eo ossa disiuncta conspicerentur, ægroto vrgente, Crucis signum confracto cruri impendit, statimq; è domo abscedit: At vix duodecimo ab eâ passu aberat; cùm Viri crus vndique confractum, omni ex parte diuinâ virtute instauratur, Virq; hoc ipso tempore incolumis redditur. Immensâ quoque Sanctus hic Vir Dei charitate flagrans, nonnunquam mente excedens, ad cœlestes visus pertingebat: cuius rei illud argumentum fuit. Cum enim Hortensia nobilis fœmina Maceratensis, sæpè faustum diem Viro Dei deprecaretur: ille in oratione immobilis perstans, quasi qui diem hominis despiceret, necdum vultu ad eam conuerso, hæc respondere solebat: semper faustus in cœlo dies elucet. Accidit verò aliquando, vt ea cum alijs plerisque vrbis nobilibus fœminis, ad Monasterium accedens, Conradum accer-

ſendum curaret: qui cum eo tempore ad cœleſtia raptus, diuinâ viſione potiretur, Superioris præcepto compulſus, cumprimùm ad fores acceſſit, ſpiritu ebrius, ac velut mentis impos, in hæc tantum verba exclamare auditur. O quanta in cœlo voluptas! ô quam ingens in cœlo gaudium! cumq; hæc ſæpius in Prophetæ morem repetens, ac manibus plaudens, ſplendidam ita faciem præſeferret, vt ipſius oculi ſtellarum inſtar ſcintillarent, hoc modo è medio fœminarum erumpit. Hic tandem cùm annum decimum ſupra centeſimum attingeret, Maceratæ ſenio confectus, diuturnum vitæ, ac virtutum curſum, fœliciori fine abſoluit.

Anno 1596.

FRATER PACIFICVS ITALVS FRATVM CAPVCINORVM LAICVS.

Fr. PACIFICI ITALI LAICI

VITA, ET GESTA.

FRATER PACIFICVS ITALVS, Prouinciæ Cathalauniæ Laicus, Vir omnium virtutum genere illustris, cùm adhuc inter sæculi tempestates versaretur, Sabbathum diem ob Sacræ Virginis honorem, absque cibo præteribat; hinc ad Religionis portum adductus, tam altâ in humilitate spiritualis ædificij fundamenta iecit; vt cùm aliquot inter Ordinis Clericos, in Nouitiatu menses exegisset, eo se gradu indignum existimans, spontè se ad humilem Laicorum vitam, atque ordinem redegerit. Hic porrò ob singularem animi probitatem, ac morum splendorem Barcinonem profectus, Consentinæ Prouinciæ fundamenta summâ virtutum luce perfudit; tam cœlestem enim apud homines vitam agebat, vt perindè, ac si nihil terrenâ labe concretum gereret; ex vigintiquatuor horarum particulis, quibus dies naturalis compingitur, duodeviginti in cœlestium rerum contemplationem insumeret; corpus verò, arctâ panis, & aquæ inediâ, in quâ maiorem anni partem transigere consueuerat, extenuaret, & quomodo illud quotidianis flagris attereret, curam ageret. Hoc Euangelici in seipsum odij studio, cùm ad quintum in Religione annum progressus esset, Dei consilio factum est, vt graui podagræ morbo (quo ad obitum vsque afflictatus fuit) cruciari cœperit: cuius cum acriori dolore premeretur, haud tamen vnquam, lamentationis sonum protulit, quo illum aut minus patienter, aut molestè se ferre indicaret. Neque tamen, quod rarum est, ob morbi molestias, consueta panis, & aquæ ieiunia, & quotidianæ flagellationis rigorem vnquam, aut prætermittere, aut remittere voluit. Longas in oratione moras tunc potiùs producebat, quam contrahebat: quapropter cum in eâ ardentissimo semper spiritu versaretur, nonnunquam mente excedere, ac toto corpore in aëra ferri conspicirur. Orabat aliquando in Ecclesiâ Montis Caluariæ, cùm repentè exclamare cœpit: Heu, heu, en abit. Erat tunc in Ecclesiâ Michael Quirolius Pharmacopola, qui Pacificum ita exclamantem audiens, quid illi acciderit, interrogat. Cui Pacificus, etiamnum à sensibus alienatus: Beatissimæ Virginis

(inquit) veſtem manu tenebam: at illa, me deluſo aufugit. Cæterùm, quàm hic Dei ſeruus diuinis reuelationibus, atque orationis virtute pæcelleret, exemplo aliquando exploratum fuit; Hinc namque Quirolius, cum quædam pro noſtris ægrotis pharmaca nocturno tempore ad Conuentum tranſmitteret, accidit, vt puer, qui ea in caniſtro deferebat, taurum in viâ ferocem offenderet, à quo cornibus oppetitus, in aëra effertur. Eo tauri impetu cum puer ſe grauiter ſaucium, ac vitreas ampullas, quibus pharmaca continebantur, perfractas exiſtimaret; humi relapſus, ſe penitus illæſum, atque integra omnia pharmacorum vaſa intuens, ad Conuentum feſtinat: cui cumprimùm Pacificus fores aperuit, ſubridens ait. Num te, puer, taurus ille terruit, quem in viâ obuium habuiſti? At nihil tibi extimeſcendum fuit, quandoquidem Dei virtus noſtris omnium precibus exorata, tibi ad præſidium erat. Ex quo id planè perſpicuum eſt, tauri illius occurſum, cuius Dæmon fortè formam aſſumpſerat, Pacifico diuinitus reuelatum fuiſſe, vt communi puer oratione iuuaretur. Orans quoque alias, cum defuncti cuiuſdam ſtatum agnoſcere optaret, ac ob id ad Deum preces offerret, defuncti illius anima Viro Dei apparens, ſe eatenùs purgatorij pœnis detentam fuiſſe, ac tunc primùm cœlum conſcendere aperit. Tanta denique, ac tam ardens huius Viri erga Sacroſanctum Euchariſtiæ Sacramentum religio erat; vt quotidiè fermè magnâ cum animi præparatione ad illud accederet: & quod omnibus mirandum videbatur (tametſi podagrâ præpeditus) omnibus tamen pœnè Sacerdotibus ſacra Myſteria celebrantibus miniſtraret. Hic denique cum inculpatam, tantiſque virtutibus illuſtrem inter nos vitam duxiſſet; vt minora ſint, quæ de eo Ordinis monumenta tradidère, quàm quæ is ampliori cœleſtis gratiæ dono geſta patrauit, Barcinonæ in Conuentu Montis Caluariæ, virium potius imbecillitate, quàm morbo conſumptus, ad ſuperos migrat, Anno 1596. Toto Barcinonenſi populo, poſt mortem, propter ipſius ſanctimoniæ famam, illius funus proſequente. Certum porrò Pacifici gloriæ, poſt obitum, teſtimonium tulêre; primùm Clara Grau Barcinonenſis mulier octogenaria, quæ cum Viro Dei familiaris eſſet, in ipſâ B. Viri obitus horâ, dum in lecto noctu quieſcit, repentino ſtrepitu excitata, Pacificum cum ingenti ſplendore perfuſum, his ſe verbis compellantem audit: Vale, Clara; en ad cœlum propero. Archangelus quoque Barcinonenſis, ex noſtris Sacerdos, eiuſdem

Claræ filius, cum post hæc ardentiori febre detineretur, habitus Pacifici particulam sibi adhibens, protinùs à febre curatur. Quarto denique post ipsius obitum anno, ipsius corpus incorruptum, solidum, omniq; membrorum incolumitate constans reperitur.

Hydruntina Prouincia Fr. SEBASTIANVM MATTEOLENSEM, Laicum, multarum virtutum virum celebrat: qui cum incredibili regularis obseruantiæ studio, paupertate, charitate, & corporis castigatione, ignea nequissimi tela extingueret; cum eo sæpè, dum corpus flagello cædit, strenuè colluctatur; ac de eo tandem in morte triumphum reuehit, Anno 1596.

Consentinam Prouinciam Fr. NICOLAVS ROSCIANENSIS, Laicus, pretiosâ iustorum morte illustrat: qui cum vitam summis in virtutibus, ac præsertim in assiduâ rerum diuinarum contemplatione transegisset, ex quâ diuinum ad futura prænuncianda spiritum hauserat, extremo tandem cum Dæmone agone conflictans, qui ob minuscula quædam, quæ in manicâ gerebat, violatæ illum paupertatis crimine accusabat; ijs abiectis, velut deuicto hoste triumphat, coronandusque ad Deum euolat, Anno 1596.

Fr. ANTONINI A THORO
LAICI
VITA, ET GESTA.

FRATER ANTONINVS à THORO, Laicus, tantam ab ipso orientis ætatis crepusculo à Deo pietatis lucem hausit, vt cum in pascendis patris armentis, operam suam impenderet, ipse inter arbusta genuflexus Beatissimæ Virg. corollam recitaret, atque alijs piè precibus vacans, coætaneos quoque pueros, à vanis ac turpibus reuocans, puero maior, sæpè verbis ad pietatem alliceret. Tantâ hic ab eo tempore, in pauperes miseratione ferri cœpit, vt quotidiani victus, licet tenui portione contentus, alteram partem pauperibus erogaret. Sextumdecimum ætatis annum agens, agrum cum Religione commutat; in eâq; maturiùs animum ad tam ingentes virtutum profectus extendit, vt abstinentiam, vitæ austeritatem, paupertatem, obedientiam, corporis castimoniam, humilitatem, orationē, & cęteras animi virtutes sibi perfectè assequendas proponeret.

Quamobrem,tantam breui tempore sibi vitæ, ac morum sanctimoniam comparauit,vt se omnibus planè admirabilem redderet. Horti culturæ addictus,dum corpus ligone fatigat, eo carnis concupiscentias exercet, animum humilitate fouet, obedientiâ armat, fraternâ charitate exornat: corporalem vero exercitationem, dum oratione nutrit, apostolicæ vitæ exemplis ædificat. Euolutis itaque nonnullis à susceptâ Religione annis, cùm ipsius virtus, ac præsertim quædam erga ægrotos charitas, Superioribus perspecta esset, ijs præficitur; quo in munere(cum matris erga filios curam,& amorem nedum æquare,sed superare videretur)eo aliquando in ijs curandis charitatis æstu efferbuit, vt cuiusdam infirmi sæpè vlcera lambens, hoc modo ægrotum diuinâ virtute curauerit. Tam familiare illi erat orationis studium, vt nocturnæ quietis tempore, ad quatuor duntaxat horarum spatia contracto, cæteras noctis horas orando consumeret. Orationem verò rigida quædam abstinentia, & quotidiana ciborum inedia fouebat. Chori frequentationem summâ veneratione prosequebatur. Id cum Sathan ægrè ferret, accidit aliquando, vt geminâ ante Matutinas horâ, quemadmodum illi mos erat, oraturus in Ecclesiam pergeret: quo tempore lucernam in Choro ante legile accensam, Psalteriumq; expansum cernens, gradum in Choro sistit. Verùm, cum neminem in Choro præsentem, Psalterijq; folia, nemine vertente,moueri animaduerteret, vocem ita se alloquentem audit: En Psalmorum librum apertum, & lucernam accensam; en manum folia vertentem: quid moraris, aut cur Matutinas horas non decantas? tum hæc verba subdentem audit: Heus tu, quid hîc acturus accedis? reuertere & dormi. At ille Dæmonis artes vilipendens in oratione perseuerat. Tam effusa illius erga pauperes charitas erat, vt cum eleemosynarij munus ageret, nunquam petentibus se negaret. Quæ res quantoperè Deo grata fuerit, illustri miraculo declaratum fuit. Fame enim Histomensem agrum occupante, ab egenis obsessus, quotquot in perâ panes gerebat, ijs liberaliter erogat, rursumq; panis emendicatione institutâ, alteri pauperum turbæ panem largitur, & vacuas tandem manticas ad Conuentum refert. Nihil in domo panis reliquum erat; quare Antoninum Guardianus durius increpat. At Antoninus Guardianum ad arcam panariam prouocans, simul cum eo Guardianus pergit: quam recenti, & calido pane ad summum vsque, Angelico ministerio refertam, offendit. Cum semel in itinere, febri, nariumq; profluuio laborans, viribus ita destitutus esset, vt vlterius progredi non valeret: oculis in Cœlum

erectis,

erectis, à Deo opem postulat; mox è proximâ syluâ equus ephippiatus erumpit, qui citato cursu ad eum properans, cum primum ad eum peruenit, gradum sistit, & perindè ac si se vectorium praeberet, immobilis perstat; Antoninus verò diuinae prouidentiae opus agnoscens, equum conscendit, eoq; ad S. Ioannis Rotundi Conuentum perducitur: qui tandem post haec suo Domino, à quo aufugerat, redditur. At D. O. M. (qui eum malorum tolerantiâ probandum, ac patientiâ coronandum decreuerat) varijs illum, septem annorum spatio corporis doloribus, atque incommodis affici voluit: in quibus cum summam animi patientiam ostenderet; id tamen à Deo precibus impetrauerat, vt quo tempore orationi vacabat, eorum molestiâ careret. Inter haec, vt Viri Sanctitas omnibus manifesta esset, illam Deus, tum prophetiae spiritu, tum nonnullis miraculis illustratam voluit. Carolus Bogantius Iurisperitus febre correptus, in phrenesim inciderat, quae in continuam amentiam degenerans, nullo Medicorum remedio curari poterat. Pro quo Antoninus orans, Deo reuelante discit, Faustinaeq; vxori praenunciat, ea Carolo ad peccatorum purgationem, ipsiusq; patientiae probationem euenisse. Verùm Carolum post decem annorum tempora aliquando tandem mentis incolumitatem recepturum, paucos verò, ab eo tempore annos superuicturum. Quae omnia Carolo ad amussim, vti praedicta fuerant, euenère. In eodem Vici oppido Marco Perusio, desperatâ valetudine, extremo iam cum morte agone decertante, cùm Antoninus in cubiculi angulum secedens, aliquantisper orationi vacâsset, ex eâ tandem surgens, Rosetam matrem verbis consolatur, aegroti incolumitatem pollicetur, Marcum Crucis signo munit, moxq; summâ omnium admiratione incolumis surgit, qui iam ad funera properabat. Plura hic huius S. Viri gesta desiderantur: qui tandem patientiae, omniumq; virtutum cursu consummato, Histonij, sanctimoniâ clarus, Anno 1597. ad repositam sibi Iustitiae coronam concedit, turbis ad defuncti corporis venerationem vndique confluentibus.

In S. Angeli Prouincia Fr. ANTONIVS à VICO, Laicus, tantae fuit Sanctimoniae, vt haud semel orans, lucis radios è vultu effundere visus fuerit; ac prophetico spiritu clarus, multorum Pontificum obitum praenunciauerit.

Obijt Anno 1597.

***

Fr. LAVRENTII ATINENSIS LAICI

VITA, ET GESTA.

RATER LAVRENTIVS ATINENSIS, Laicus, plurimæ virtutis Vir. Huius ampliora gesta desiderantur: hic cum inter cæteras animi virtutes, quibus abundè cumulatus fuerat, rerum diuinarum contemplatione excelleret; dum in Salensi Conuentu, nocturno tempore in Choro solus aliquando orat, Sacrista, qui non longè aberat, ingentem è Choro splendorem erumpentem cernens, maximè veritus, ne flamma in Choro succensa, incendium peperisset, ex quo splendor ille emicaret, eò statim accurrit, Chorіq; foribus patefactis nullam in eo flammam; sed solum Laurentium, diuino splendore coruscantem animaduertit, qui cum quinquaginta circiter annos, magnâ cum vitæ sanctimoniâ in Religione traduxisset, Salæ tandem mortales corporis exuuias deponit; tantâq; post mortem hominum frequentiâ colitur, vt alij habitum præscinderent, alij barbam, alij capillos tonderent. Inter hos verò quidam, dum vltrò canabacei cinguli frustum obtruncare studet, sibi digitum sauciat: quo ex vulnere cum sanguis efflueret, vulnus defuncti digito comprimens, mox diuinâ ita virtute sanatur; vt nec vulneris in eo vestigium maneret. Ipsius quoque corolla quartanâ febre laboranti imposita, protinùs illum à febre curat.

Obijt Anno 1598.

FRATER SALVATOR A TISSA FRATRVM
CAPVCINORVM LAICVS.

Fr. SALVATORIS A TISSA LAICI

VITA, ET GESTA.

FRATER SALVATOR à TISSA, Laicus, humili genere natus, à puero pascendis boum armentis operam dedit. Verum cùm ad Fratres tertij Ordinis S. Francisci se contulisset, apud ipsos aliquamdiu religiosè conuersatus, ad Capucinorum tandem Religionem migrat; in quâ tam solida, ad perfectum Euangelicę perfectionis ædificium, virtutum fundamenta ponit, vt omnibus mirabilem se præberet. Quotidiana ieiunia, ternorum cuiuslibet hebdomadæ dierum, panis, & aquæ inediâ augebat; sanguinolentæ corporis castigationes, quæ per flagella fiunt, quotidianæ erant. Infernorum hostium conatus, igneis assiduæ orationis iaculis, quæ in nocturnis pręsertim vigilijs parabat, prosternendos curabat. Quapropter mira hinc in eo virtutum omnium harmonia, & coaceruatio elucebat. Hinc quoque non absre factum est, vt cùm aliquando in Ecclesiâ ante Matutinas Horas solus oraret, Sacrista, cuius cella haud longè ab Ecclesiâ aberat, suauem quandam vocum harmoniam, & concentum in Ecclesiâ percipiens, eo oppidò perrexit, vbi Saluatorem solum ante sacrum Eucharistiæ Altare orantem offendit. Nunquam Saluator litteras didicerat, at assiduo orandi studio, id diuini muneris assequutus fuerat, vt non modò litteras nosset, ac latini idiomatis peritiam teneret, verum & genuinos Scripturarum sensus tam facilè explicaret, vt in Lege doctissimus videretur. Raptus, & ecstases haud raro in oratione patiebatur; quo factum est, vt in Conuentu Gibilmannæ; ante Sacrosanctæ Eucharistiæ Altare orans, altiùs diuinâ virtute elatus, à Fratribus cerneretur. Tam verò piâ Deiparam Cœlorum Reginam veneratione prosequebatur; vt certa, & communis eâ tempestate apud Fratres fama esset, eum sæpè familiari illius colloquio frui. Cataniæ, Saluatore ægrotante, Fr. Andreas à Castro senex Laicus, (cùm neminem cum Viro Dei in cellâ adesse sciret) plerosq; cum eo colloquentes audiens, rem ab eo percunctatur, qui tandem illi secreto exposuit, Angelos è Cœlo ad eum accedentes (cùm Beatiss. V. officium, quod singulis diebus recitabat, solus persoluere non posset) suam

illi in

illi in eo exſoluendo operam prçſtitiſſe. Defunctorum animæ purgatorias pœnas luentes ei apparent. Poſt hæc cum à Generali in S.Angeli Prouinciam miſſus, nauigio æquora ſulcaret; Dæmonum multitudinem in aëre conſpicit; qui diuitis cuiuſdam animam, harpaſti inſtar, volutantes, ad Vulcani fauces deferebant; his vocibus, velut Pœana canentes: Hæc eſt N. anima, quæ ex N. vrbe exceſſit. Cumq; is per eam vrbem iter faceret, opulentum quendam diuitem, eo planè tempore, è viuis migraſſe audit. Prophetiæ dono diuinitùs illuſtratus. Cum nobiles quoſdam Tiſſanos à Turcicâ trireme in Africam ductos, parentes Saluatoris precibus commendâſſent, orat Vir Dei, tum eos in meliorem ſpem aſſurgere iubet, neq; enim decimam quintam diem elapſuram, quin ex his alij ad eos ſoſpites ſint redituri aſſerit; cæteros verò ante anni finem redituros prçnunciat. Neque res dictum fefellit. Poſt hæc Tiſſæ puerum quendam attentiùs conſpiciens, in Capucinorum numerum adſcribendum, ac ſuo Saluatoris nomine donandum prçdicit. Cephalodienſis Epiſcopi piſcator prçſente Viro Dei, apud illum conquerebatur, quòd elapſo ferè iam piſcationis tempore, nullus in piſcatorium rete thynnus incidiſſet; ex quo magnum rei familiaris detrimentum pateretur. Epiſcopus verò qui Saluatoris ſanctitatem non ignorabat, rem illius precibus commendat. At Saluator, cumprimùm ſe ob humilitatem excuſaſſet; tum ad piſcatorem conuerſus: Bono (inquit) animo eſto, paupercule; hac enim nocte, rete ſuum thynnis pluſquam quadringentis replebitur: nec fruſtra, eâdem enim nocte quingentos ceraceos thynnos intra rete comprehenſos cernit. Simonis cuiuſdam Menſis nepoti, qui effræni quâdam viuendi licentiâ in vitia ferebatur, ſuſpendio breui enecandum prçdicit, aliaq; quamplurima cœlitus accepta, prçnunciat. Huic porrò Prophetiæ dono, alterum quoque, quo occulta, atq; ipſas animi cogitationes diuinitùs penetrare nouerat, coniunctum erat. Tiſsâ Saluator cum Fr. Ioanne Baptiſta Alenſi, aliquando diſceſſurus Pharmacopolæ cuiuſdam, qui Franciſcus appellabatur, tabernam aromatariam ingreſſus, cum eo aliquantiſper agit: atq; indè digreſſus, dum mutuam, poſt meridiem, in fornace calcariâ conſtruendâ ſibi operam exhibent; repentè Saluator: Arrige, Ioannes Baptiſta, aures, (inquit) & num pro defuncto campanæ pulſentur, attende. Cui Ioannes Baptiſta: Quid nunc (ait) tam intempeſtiuè defunctos commemorans? Nullum auditur pro defuncto ſignum. Protinus verò Saluator exclamans ait: ô altiſſime Deus, quàm terribilis es in conſilijs tuis ſuper filios ho-

minum. Quæso, Ioannes Baptista, ne importune clamantem mirêre: Franciscus, Aromatarius noster, repentinâ nobis morte sublatus est: Iam iam campanarum sonitum ex vrbe percipies. Quæ omnia postmodum Ioannes Baptista vera fuisse comperit. Quanta denique ad miracula passim patranda, diuinitùs virtute præstaret; quamplurima, quæ à Missanensis, & Romanæ Prouinciæ M. S, referuntur, probatissima exempla declarant. Cum Nasi Conuentus construeretur, contigit aliquando, vt calce deficiente, ædificatores abscedere cogitarent. Quibus Saluator; ad opus (inquit) reuertimini, haud vobis calx necessaria deerit, cumq; longioris manubrij ligone arrepto, operarijs arenam, & aquam ministrantibus, is calcem dilueret; calx tam sub illius manu diuinâ virtute multiplicata fuit, vt fabrorum cœmentariorum iudicio, octoginta equorum onera excesserit, quibus ædificatio peracta fuit. Post hæc, dum suam in Hieracensi Conuentu ædificando operam confert, tignum quoddam, quod ad domus tecta suffulcienda paratum fuerat, cum multo breuius, quàm parietum distantia ferret, repertum fuisset, ædificationis tempus impediebat; Quare Saluator, ædificatoribus prandentibus; Deo paulisper exorato, tignum vtrâque manu apprehendit, atque ad eam longitudinis mensuram, quæ structuræ sufficeret, extendit. Tissæ quoque dum quædam Conuentus loca instaurantur, ingens quidam lapis erat, quem cum matutino tempore, octo robustarum virium Fratres, loco dimouere non potuissent, is illum simul atque signo Crucis benedixit, leuiter in humeros tollit, aptoq; in operis loco ædificandum collocat. Anna Hortulana Tissensis grauissimâ febre laborans, sese impensius Saluatoris precibus commendauerat, quæ cum post hæc, nocte quâdam, leui quodam sopore detineretur; Saluatorem limpidissimæ aquæ amphoram manu gestantem, ad se accedentem in visu cernit, qui his illam verbis affatur: Ne metuas, filia: morbus recedet; Deusq; te incolumem præstabit: verumtamen aquam huius amphoræ ebibe. Quâ illa haustâ, cum ex sopore euigilasset, mox se à febre liberam, ac prorsùs incolumem sensit. Huius quoque Annæ filium grauissimo morbo ægrotantem oratione sanat. Hoc modo, cum alteri graui morbo ægrotanti, frigidę aquæ vas, Crucis signo benedictum propinasset, ab eo mox febrem fugat. Quartam quoque Elisabetham Tertiariam, iam diu tertianâ febre laborantem, eodem modo curat. Post hęc Ludouicum, Iosephi Castaniæ filium, ardentissimâ febre cruciatum; signo Crucis incolumem reddit. His accedat mulier Messanensis, Petri Sutoris

propinqua, quæ à Dæmone possessa, Saluatore orante liberatur. His & pleraque alia miracula addi possunt, quæ indicanda potius, quam explicanda duxi. Tissæ duodecim operarij duobus ab eo tantum panibus signo Crucis multiplicatis, satiantur. Binos pręterea boues metu concitatos, qui in quoddam pręcipitium ferebantur; vocis tantum imperio, in ipso præcipitij ore sistit, & à pręcipitio reuocat. Annæ Hortulanæ agrum sterilem, Crucis signo fertilem præstat. Ardentes prunas sępè illæsis manibus pertractat, ac nudis pedibus calcat. Altobellę hortum, à bobus vndique deuastatum, solo manus contactu, pristinæ viriditati restituit. His & alijs pręclaris virtutum gestis, cum Saluator magnam sibi apud omnes sanctimoniæ famam comparâsset; Messanæ tandem mortalis corporis sarcina deposita, ad immortales migrat, Anno 1598. totq; post mortem signis coruscat, vt certa suæ apud Deum gloriæ hominibus testimonia reliquerit. Quorum aliqua commemorare libet. Nasi, puero quodam grauiter ægrotante, cum canabacei Saluatoris cinguli frustulum pueri collo appensum fuisset, protinùs conualescit. Post hęc cum à Messanensi vrbe Viri Dei caput, Castroboni Principe id obnixè efflagitante, Tissam asportaretur, mari iam horribili tempestate concitato, vt omnibus naufragium immineret, prolato Viri capite, tempestas sedatur. Hoc in itinere Ioannes Riccius, qui per sesqui annum quartanâ febri afflictatus fuerat, ipsius capitis contactu, statim à febre curatur. Mulier Tissensis, quæ diu graui oculorum morbo ægrotauerat, cum aquæ paululum gustasset, quâ Viri Dei caput, à Fratribus ablutum fuerat; protinùs sanatur. Puer à Castrobono, mortifero à rabioso cane morsu sauciatus, grauiter torquebatur, cum aquâ, in quâ habitus Viri Dei frustulum intinctum fuerat, epotâ, confestim à plagâ curatur. Iosephus Castanea graui in faucibus apostemate laborans, Viri caput manu gestans, eiusq; opem implorans, perrupto apostemate, incolumitatem assequitur. Fr. Isidorus Messanensis, ex nostris Concionator, tertianâ febre vexatus, dum Viri Dei dentem secum defert, à febre conualescit. Alter quoque, qui biennio quartanæ febris molestias tulerat, cum aquam, in quâ Viri Dei dens immersus fuerat, haussisset: mox fugatâ febri, incolumis euadit. Adam Cunietus Messanensis piscator, cum vacua piscibus retia multo tempore retulisset; Viri Dei habitus segmine retijs alligato, copiosam mox piscium multitudinem retibus concludit. Denique multorum testimonio probatum est, huius Viri Dei tum habitus præsegminibus, tum quâdam

capitis cute, ægrotis adhibitâ, plerosque à quartanâ, tertianâ & quotidianâ febre liberatos fuisse.

Fr. ANDREÆ A CATANIA
LAICI
VITA, ET GESTA.

FRATER ANDREAS à CATANIA, Laicus, huius vita perpetuus quidam austeritatis cursus fuit, è virtute proficiscens, & ad virtutum profectum tendens: dum enim asperrimo cilicio, & quotidiano ieiunio, maiori quoque inediâ intercepto, ita carnem mactat; vt à quintâ cuiuslibet hebdomadæ feriâ vsque ad Dominicum diem, semel tantum cibum sumeret; in eâ verò ternos quoque dies pane & aquâ saginatus transigeret; eò planè spectabat, vt carnis cupiditatibus, quæ cum spiritu bellum gerunt, subactis, vitijsq; debellatis, faciliorem sibi ad virtutes, tum ad orationis studium, cui omni diligentiâ incumbebat, viam pararet. Quapropter cum Sathan, quocum cominùs interdum pugnare videbatur; libidinis aliquando in eo faces succendisset, brumali tempore, in altam gelidæ aquæ foueam, sese immergit, hocq; pacto ardentes libidinis flammas extinguit. Hinc cum ad orationem accederet, tantâ in Deum spiritus vehementiâ ferebatur; vt nonnunquam mente excedens, toto corpore in aëra attolleretur. Hoc virtutum cursu, cum ad vitæ metam peruenisset, Messanæ magnâ sanctimoniæ famâ apud omnes relictâ, sua neci iura cedit.

Anno 1598.

Fr. HVMILIS A TYRACENO LAICI

VITA, ET GESTA.

FRATER HVMILIS à TYRACENO, Laicus, cum fabri lignarij perpetuò in eâ munus exerceret; tantâ id charitate præstitit, vt maximas indè virtutes assequutus fuerit. Eo enim aliquando è Romanâ vrbe Messanam adnauigante, cùm in triremi, ferox quidam Leo, ferreis catenis vinctus detineretur, nemoq; esset, qui ob belluæ ferocitatem, ad eum appellere auderet: Humilis ad eum propiùs accedens, protinùs cum eo amicitias iungit, lenit, mulcet, eumq; haud secus; quàm catulum pertractat, ac Leo vicissim cum eo colludit, vnde Viri innocentia omnibus manifesta fuit. Præterea Castroboni Sacerdotem, qui viginti annorum spatio podagrâ laborauerat, suâ oratione persanat. Porrò in eodem Castroboni Conuentu, aliquando accidit, vt vix binas vini trullas ad Fratrum cœnam in lagenis Humilis offenderet, quæ cùm duodenorum Fratrum familiæ sat esse non possent, diuinâ virtute exoratâ, vinum in sex trullas dispertitum mensis apponit. Quid non humilis, ac feruens oratio à Deo impetrat? Bibunt duodecim Fratres ex trullâ cuique appositâ, sitim extinguunt, nec tamen in trullis vinum minuitur. Cùm in Tyraceni Conuentu Frater Erasmus Cataniensis, qui in eo Guardiani, & Lectoris officio fungebatur, æstiuo tempore, Familiæ gratularetur, quod ex eâ, nullus eo vsque inter caniculæ ardores, ægrotaret; eidem Humilis: Ne ante victoriam, Pater (ait) epinicium canas: hoc namque anno ex tuis discipulis tres fatis cedent; quibus ego quartus adiungar. Risu tunc illius dictum à Guardiano his verbis excipitur. Num & Humilis inter Prophetas? cui ille: cùm res, vti prædicta est, euenerit, tum num hæc somnia, an vaticinia sint, liquidò patebit. Post hæc, æstu ingrauescente, cùm ex ijs quindecim in morbum incidissent: ex his vnus morte corripitur, cæteris verò conualescentibus, cùm Guardianus Humili illudens eum semiprophetam appellaret, eidem Humilis: neq; Prophetam, neq; semiprophetam meipsum vendico: verùm Pater, paulisper expecta; necdum enim anni tempus elapsum. Intereà, cùm ex conualescentibus duo iterum ex morbo decubuissent;

ſent; vterque tandem è viuis eripitur. Veruntamen, cùm Humilis ſe ijs quartum addidiſſet, neque vlla in eo ægritudinis ſigna deprehenderentur; iterum Guardianus eidem colludens: Quid, inquit, ô Humilis, de quarto illo morituro fiet? nùm mortem ille alieno decreto euaſit? te enim incolumem habemus. At Humilis: nec mortem (ait) quartus ille alieno decreto euaſit: nec me diu ſoſpitem habebitis: dies enim Beatiſſimæ Virg. Annunciationi ſacer, quid de me diuino conſilio ſtatutum ſit, iudicabit. Poſt hæc Guardiano abeunte, vt Dei verbum quadrageſimali tempore diſſeminaret; cùm Humilis cum eo viæ aliquantulum proceſſiſſet; ab eo tandem genuflexus his verbis non abſque lachrymis prolatis benedictionem poſcit: Benedic me, Pater: poſtrema hæc enim tua mihi benedictio erit. Haud vltra Humilem tuum, tuis genibus prouolutum conſpicies. Tua mihi in die Annunciationis Virginis Deiparæ ad Altare Dei ſuffragia ſerua. Octauo igitur ante ſolemnem Annunciationis Beatiſſimæ Virg. diem, cùm ægrotare cœpiſſet; cœleſti totus voluptate perfuſus, his Beatiſſimam Virg. verbis affatur: Iam ô Virginum Beatiſſima, octaua imminet dies, in quâ ſacra in toto orbe tuæ Annunciationis ſolemnitas celebratur, peto ô Virgo Virginum, ne tuis mihi promiſſis deſis, quibus me tecum futurum eſſe ſpopondiſti. Cum primùm itaque animum ſacrâ confeſſione expiatum, diuinâ Euchariſtiâ pauit, totum ſe ad diuinorum meditationem contulit. Intereà, morbo ingraueſcente, cùm expectata ſacræ Annunciationis dies adueniſſet; hilari vultu, ac ſerenâ ſemper facie, Deo, & Beatiſſimæ Virg. laudes decantans, ex humanis migrât, Anno 1598.

Fr. Philippvs à Fvniano, Laicus, in Bononienſi Prouinciâ, patientiâ & manſuetudine ita pręcelluit, vt inter iniurias, & contumelias, quibus ſæpè, inter ipſa Bononienſis Conuentus initia, affectus fuit, imperturbato animo eſſet, multisq; alijs virtutibus clarus Bononiæ obijt; cuius membra ante obitum rigida, poſt mortem, inſtar pueri, mollia pertractantur, ſuauemq; vbique odorem diffundunt. Obijt Anno 1598.

Fr. Franciscvm Aprilianensem Laicum, Conſentina Prouincia, plurimarum virtutum laude commendat; qui cum auſteriſſimam, etiamnum à ſeculo vitam inchoâſſet; eandem in Religione proſequitur, vitæque ſuæ exitum, diuinitùs, præagnitum, pari cum virtute claudit.

Anno 1598.

Fr. MORICI A VISSO
LAICI
VITA, ET GESTA.

RATER MORICVS à VISSO, Laicus, huius tam insignis obedientia fuit, vt cum in Nursiæ Conuentu ei à Guardiano iniunctum esset, vt duas è syluâ sibi turtures adferret; is præter omnium spem, & expectationem, in simplicis obedientiæ testimonium, statim turtures, diuinâ potiùs virtute, quàm humanâ diligentiâ repertas, ad Guardianum defert. Hic cum Archangelum quendam Ferretum Nursinum, grauem cum altero simultatem gerentem, vt odia deponeret, pacemq; cum hoste iniret, sæpè monuisset; futuram necem, quæ breui illi inferenda esset, eidem prænunciat: quâ ille paulò post telis confossus occumbit. Huius viri oratione Diana Ficcarda Amatriciensis, quæ repentino morbo correpta, triduo absque sensu, ac motu velut exanimis iacuerat; S. Catharinæ, quam singulari veneratione prosequebatur, icone illi ad deosculandum oblato, à morbo confestim curatur, ac vitæ restituitur. Plurima denique cùm virtutum exempla, posteris imitanda reliquisset; Nursiæ, antequàm è viuis excederet, Angelicâ quâdam harmoniâ (quæ in ipsius cella audita fuit) ad mortis somnum prouocatus, sanctimoniæ famâ post se relictâ, in pace quiescit, Anno 1599. Post ipsius obitum, cum mulier quædam Nursina, quæ graui capitis cephalalgiâ cruciabatur, ipsius suffragia inuocasset; à morbo liberatur.

Fr. IVNIPERI A GVSSACO
LAICI
VITA, ET GESTA.

RATER IVNIPERVS à GVSSACO, Laicus, Vir virtute prę̧clarus: tanta erat ipsius erga Sacrosanctum Missæ sacrificium religio; tantaq; dum Sacerdoti celebranti ministrat, cœlesti voluptate perfundebatur, vt nonnunquam sensibus excedere visus fuerit. Incredibili verò cum Beatissimam Virginem veneratione prosequeretur, ab eâ tandem sui obitus diem, qui in

ipſius Natiuitatis ſolemnitatem incidit, certum accipit: à quâ etiam ante mortem verbis recreatus, ac roſarum floribus donatus, piè in Domino obdormit. Anno 1599.

Fr. ONVFRII A SORBANO LAICI

VITA, ET GESTA.

RATER ONVFRIVS à SORBANO, Laicus, Vir illuſtris; hic tanto animi candore, ac ſimplicitate prædilus fuit; vt ad puerilem propè innocentiam accederet: virginitatis lilium, quod ad trigeſimum vſque annum in ſæculo illibatum ſeruauerat, in Religione, inter perpetuę auſteritatis ſpinas, multis virtutibus auctum, ita ad mortem vſque illæſum cuſtodiuit; vt quid carnis labes præ ſe ferret, planè ignoraret: hinc à mulierum præſentiâ ita declinabat, vt eas propemodum exhorrere videretur. Hac mentis ſimplicitate fretus, tot in omni virtutum genere progreſſus dedit; vt abſtinentiâ, paupertate, obedientiâ, patientiâ, humilitate, atque orationis ſtudio, planè omnibus admirabilis eſſet. Nemo iratum, imò nec animo turbatum vnquam vidit: tametſi plurima, quæ moleſta videri poterant, ad illius patientiam probandam fierent. Humilitatem verò tam profundè ſibi in animo inſculpſerat, vt, tametſi ad octogeſimum vſque annum, vitam ſummis in virtutibus, ac Dei donis traduxiſſet; nullum tamen lachrymis modum ſtatueret: eò quod ſe nihil vnquam boni egiſſe, ſibi certò perſuaderet. Quamobrem Sathan, eum vbique tam dirè perſequebatur, vt ſi in Ecclẽſiâ oraret, ingentes mox ſtrepitus ederet: ſi in ſyluam ad orandum ſecederet, horribili eidem formâ appareret: ſi ad cellam pergeret, graues illi minas intentaret. Deo tandem ita diſponente factum eſt, vt à Dæmone afflictatus, illius tandem victor exiſteret. Tam intimo Virginem Deiparam animi affectu proſequebatur, vt quoties de illâ, eo præſente, ſermo fieret, toties in lachrymas ſeſe effunderet. Eâdem quoque pietate in Dominicam Paſſionem ferebatur, in cuius meditatione pleraſque noctis horas inſumere conſueuerat. Hinc non paucas à Deo viſiones, ac reuelationes accepiſſe certum eſt: dum enim aliquando orat, Fratris cuiuſdam animam in cœlum ab Angelis deferri in viſu conſpicit; ſæpè etiam S. Antonij Olyſippo-

nensis aspectu, & colloquio potitum fuisse; cuius etiam meritis, plurimas alijs gratias obtinebat, ante mortem declarauit. Multis prætereà miraculis clarum nostra M.S. ferunt. Franciscum enim Maceratensem peditum Ducem, podagræ morbo cruciatum, sæpiùs Crucis signo à dolore liberat. Franciscum quoq; Ritundũ à Monte Filatrano, qui diu podagrâ afflictatus fuerat, eodem signo, detumentibus pedibus, à podagrâ curat. Hoc modo cum illius sanctimoniæ famâ in Maceratensi vrbę percrebescente, plurimi varijs morbis afflicti, ab eo signum Crucis exposcerent, illius virtute incolumitatem assequebantur. Iam Onufrius ad extremum ætatis senium, octogenario maiòr peruenerat: quo tempore, Deo ad maiorem ipsius gloriam permittente, is senio confectus, ieiunijs exesus, vitæ austeritatibus attritus, ad castitatis prælia, quæ anteà ignorauerat, prouocatur: pallebant ora ieiunijs, cuteq; vix ossibus adhærente, nutantes præ corporis imbecillitate gressus, celerem vitæ occasum testabantur; attamen in frigido corpore, & carne præmortuâ, sola libidinum incendia, qualia nunquam anteâ expertus fuerat, ebulliebant: tot demùm in castissimo viro Satan, ac tam ardentes luxuriæ faces accenderat, quas iamdiu virginitas extinxerat; vt Vir Dei omni alia ope destitutus, solum sibi in lachrymarum imbre, quo tartaream flammam extinguere conabatur, solatium vendicaret. Hac per aliquot temporis spatium, à Deo tentatione probatus, tandem Maceratæ summâ animi tranquillitate, ac pietate, fœliciori mortis somno consopitur, Anno 1599.

In Consentinâ Prouinciâ, Fr. MICHAEL à Moromanno, Laicus, prophetico spiritu clarus, pleraque futura prædixit: vinum acescens suâ oratione in generosum conuertit; atque in regularis suæ obseruantiæ testimonium, tres elegantissimæ formæ virgines, quæ regularem trium votorum obseruantiam significarent, cellam suam in morte circumeuntes conspexit, Obijt Anno 1599.

In eâdem Prouinciâ Fr. ANSELMVS à Serrâ, Laicus, virtute eximius, B. Virginis in morte pręsentiâ fruitur, & post tres sepulturæ annos incorruptus, & molli carne præditus pertractatur. Obijt Anno 1599.

In Cathaloniæ Prouinciâ Fr. ANTONIVS à Baërrâ, Laicus, Vir oratione potens; bouem ingenti trabe attritum, & agricolæ filium febricitantem, suâ oratione incolumes reddit: cuius corpus post quartum sepulturæ annum incorruptum cernitur.

Obijt Anno 1599.

Fr. LVCÆ CALABRI
LAICI
VITA, ET GESTA.

RATER LVCAS CALABER, Compoſtellanam profectionem, pietatis causâ, aggreſſus, ex eâ rediens ad Capucinos migrat: vbi maximos in omni virtutum genere progreſſus facit: tantâ vitæ auſteritate, atque abſtinentiæ floruit; vt illum quotidiana panis & aquæ inedia paſceret; flagella ſaginarent; duræ ſuper nudas tabulas cubationes recrearent; extrema rerum paupertas reficeret; nocturnæ multarum horarum vigiliæ exhilararent. Hunc demùm orationis ſtudium, tantâ in Deum charitate extulerat, vt ſæpiſſimè in ecſtaſes, ac mentis alienationes raperetur: & nonnunquam toto corpore in aëra eleuaretur. His cùm virtutibus, ac donis cœleſtibus ornatus, vitæ curſum omni cum ſanctimoniæ laude confeciſſet; Barcinonæ, iuſtorum à Deo præmium aſſequitur, Anno 1600.

Fr. BONAVENTVRAE HISPANI
LAICI
VITA, ET GESTA.

RATER BONAVENTVRA HISPANVS, Laicus, Vir pulcher aſpectu, & animo pulchrior, tantâ morum honeſtate, ac mentis candore; tantâ vitæ innocentiâ, atque animi ſimplicitate; tanto denique virtutum omnium decore præditus fuit; vt vel ſolo aſpectu omnium animos ad virtutem alliceret. Vnde fiebat; vt quotquot vel moleſtiâ, vel mœrore premebantur, vel occulta animo vulnera gerebant; ea facilè in ipſius ſinum deponerent, ab eoq; remedia caperent. Tam profundâ mentis humilitate præcelluit, vt cum neminem ſe viliorem eſſe putaret, omnibus miniſtrare, ac ſubeſſe, beneficij ſibi loco adſcriberet. Denique tam diligens, ac perfectus regularis obſeruantiæ cuſtos fuit, vt nullum obedientiæ virtute, nullum perfectâ rerum omnium paupertate, nullum demum pudicitiâ ſibi ſuperiorem haberet. Hinc in ipſius puritatis

teſtimonium cœli aues nonnunquam inter illius manus euolare, ac ſecum familiariter verſari viſæ fuerunt. Prophetico quoque ſpiritu donatus, Albiſiæ Marchioniſſæ, filiæ obitum prædicit, quæ cum indignabunda audiret: ad eam Bonauentura: cur ô Marchioniſſa, propterea, quæ non meo, ſed Dei conſilio, certò euentura ſunt, tam grauiter ſtomacharis? ſi intempeſtiua tibi Dei conſilia erga Aloyſiam, quæ certo certius tibi letho eripietur, fortè videntur; nimis profectò tibi tempeſtiua videri debent, quæ teipſam attingunt. Dei conſilium paucis accipe: Te Deus, non Aloyſiâ tantummodo; ſed & alijs liberis, quos maxime diligis, orbandam ſtatuit: neque hic tua calamitas ſiſtet: nam & cum liberis ipſâ quoque Marchionatus ditione expoliaberis; vt diuinâ correptione erudita, animum ad meliores cœli diuitias, & honores tibi comparandos transferas. Quæ omnia illi ad amuſſim euenêre. Gratia quoque curationum inſignis: in Panormitanâ vrbe Vrſula Rolita, nobilis mulier, tam complicatis febribus, cui continua accedebat, ſymptomatibus laborabat, vt de ipſius vitâ medici quàm minimùm ſperarent. Quo tempore Bonauentura ad eam accedens, cum poſitis genibus aliquantiſper oraſſet; ſurgens, ægram ſigno Crucis benedicit; eoq; mox incolumem reddit. Hic tandem fidelis Dei ſeruus, cùm in omni iuſtitiâ & ſanctitate mortalem vitæ curſum confeciſſet; Panormi totius vrbis luctu, æternâ gloriâ coronandus, ad immortales migrat. Neq; ipſius poſt mortem gloriæ teſtimonium defuit. Monialis enim quædam Tertiaria, ſpiritu, ac virtute illuſtris, poſt Bonauenturæ obitum, cùm eum in viſu, ſplendido curru in cœlum ſubuehi conſpiceret; ab eo, quid currus ille præ ſe ferat, ſtudioſè quærit. Cui Bonauentura: hic (inquit) quatuor rotarum currus, meæ tibi gloriæ triumphum indicat: prima namque huius currus rota, prompta mea ad omnem ſuperiorum nutum, ac voluntatem, quam ſemper exhibui, obedientia ſignificatur: ſecunda, arcta, & perfecta rerum omnium paupertas, quam viuens ex animo dilexi, atque inuiolatam ſeruaui, tibi oſtenditur: tertia, immaculatam mentis, & corporis caſtitatem, cui quoad vixi, omni ſtudio incubui, tibi indicatam ſcias: quarta tandem, ac poſtrema currus rota, profundam mentis humilitatem, quâ omnibus me Dei donis, ac vitâ ipſâ indignum exiſtimaui, quâq; infimum quemque mihi prætuli, prorſus declarat. Hæ me triumphantem, in cœlum euehunt. Poſt huius ſancti Viri obitum, ex Patribus Societatis Iesv nonnulli ad Conuentum accedentes, his Guardianum verbis affantur: Pater, quid de Fratre Bonauentura

defuncto iudicas? Quibus Guardianus: Bene, (inquit) nam perfectus Regulæ obſeruator fuit. At illi: ô Pater, ô Pater, non Frater Bonauentura, ſed ſanctus Bonauentura, ſi ita nobis eloqui fas eſt, vobis obijt: & (ſi liceret) planè admiranda de eo à nobis narrari poſſent; quæ alto ſilentio ſepulta manere opus eſt. Horum Religioſiſſimorum Patrum dicta eo luculentiùs hîc inſerere volui, quod eorum teſtimonium probatiſſimum, omniq; exceptione maius eſſe exiſtimauerim. Obijt Vir Sanctus Anno 1600.

Fr. MACHARII A CASTROBONO LAICI

VITA, ET GESTA.

RATER MACHARIVS à CASTROBONO, Laicus, Vir omni virtute inſignis, culinæ miniſterio incumbens, cùm cæteris ſummâ charitate, ac ſollicitudine obſonia, & cibaria miniſtraret, ab his abſtinens, toto ferè anni ſpatio, pane, & aquâ contentus, victitabat. Humilitatis atque obedientiæ virtutes tam altè ſibi animo infixerat: vt promptiorem is ſe ad parendum, quàm Superiores ad imperandum exhiberet. Tantique Superioris vocem, ac prę̨ceptum æſtimare viſus, vt & ipſa inanimata, quæ ſenſibus carent, Superioris prę̨cepto compelli poſſe exiſtimaret. Etenim, cùm is aliquando ardentiſſima febri laboraret, adſtantem Guardianum his verbis compellat: Cur Pater, huic febri, quæ tibi ſubditum torquet, vt hinc longè faceſcat, non imperas? Ea tibi proculdubio parebit. Cui Guardianus: num hæc tibi fides certa animo ineſt? Ne quidem dubia, ait ille, ſed certiſſima. Iam ergo (inquit Guardianus) huic tuæ febri, vt longius abſcedat, in Dei virtute impero: mirabile dictu! vix Guardianus extrema præcepti verba protulerat, cùm febris mox illius dicto obediens, recedit; Macariusq; incolumis è ſtrato ſurgit. Orationem tanto ſtudio coluit; vt quam, ob quotidianum culinæ miniſterium, interdum nonniſi difficilè exercere poterat; diutiùs nocte proſequeretur: ex quâ tantam diuini ſpiritus abundantiam vendicauit; vt futura, velut præſentia, contemplaretur. Nam cum Fratre Franciſco à ſancto Mauro aliquando iter faciens, omnem ei futuræ vitæ curſum ad amuſſim explicat. Poſt hæc verò,

cum è Castrobono cum Fr. Iunipero discedit, vtriusque obitum obitusq; locum ipsi prædicit; Macarius igitur Gibilmannæ, magn virtutum odore, ac sanctimoniæ famâ post se relictâ, letho sua iur cedit, Anno 1600.

Fr. Bartholomævs Mutinensis, Laicus, Bononien sis Prouinciæ, multis virtutibus clarus celebratur, qui obitus a sepulturæ suæ die fratribus præsignificato, è mortali carcere mi grat;& quinto post sepulturam anno incorruptus conspicitur. Obij Anno 1600.

Fr. Lvdovicvs à Lacu nigro, Laicus, Lucanæ Prouinciæ qui ad extremam vsque senectutem, vitam virtutum omnium flo ribus exornatam inter nostros duxerat, cum in Conuentu S. Menn mortis somno consopitus esset, in Ecclesiam delatus, occlusis fori bus vsque ad Matutinum tempus tumulandus seruatur. Mensis tun Ianuarius agebatur; quo tempore, regione omni niue opertâ, vni uersæ plantæ gelu rigebant, cum manè patefactis Ecclesiæ foribus dum Fratres iusta illi funebria persoluere parant; rosæ rubicunda flos, qualis in verè expansis folijs spectari solet, suauissimum odo rem afflans inter illius manus diuino miraculo conspicitur; ex quo quàm rosea, & grato cœlestium virtutum odore resperfa ipsius vita fuerit, haud difficilè perspicitur. Obijt Anno 1600.

Fr. Dionysivs à Tabernâ, Laicus, Consentinæ Prouinciæ tanti apud Deum meriti fuit, vt ab Angelo vltrà flumen deuectus fuerit: prophetico spiritu nonnulla prędixerit: tum post obitum Tertiariæ cuidam oranti, cœlesti gloriâ donatus apparuerit. Obiji Anno 1601.

Fr. ANGELI FAVENTINI

LAICI

VITA, ET GESTA.

Frater Angelvs Faventinvs, Laicus, ex Car dinalis cuiusdam, cui famulabatur, seruitute, ad me liorem Dei seruitutem vocatus, Romæ inter Capu cinos coaptatur. Hic cùm priori Domino fidelem famulatum præstitisset; fidelissimum quoque se Deo seruum in Religione prębuit. Obedientiam, tam perfectam Deo, & hominibus exhibebat; vt non alium se, quan

Dei iumentum esse sibi persuaderet,itaque ab ipsius voluntatis nutu pendebat,vt ab eâ,ne latum quidem vnguem recedere optaret. Obedientiæ verò,quæ Superioribus debetur, tam diligens, ac perfectus cultor fuit,vt nullos vnquam sibi in parendo limites constituerit, & nunquam Superioris verbum, cum voluntatem nosset, expectârit. Igitur ex hac perfectâ mentis obedientiâ, perfecta quoque illius vitæ innocentia haud obscurè colligi potest, cuius admirandum se omnibus exemplar prębebat. Nullum virtutis genus erat, cuius is in se imaginem non redderet. Si paupertatem;pauperrimus erat: si humilitatem,nemo illo,tum in seipso abijciendo,tum alijs ministrando humilior: si patientiam; tot Dæmonum infestationibus probata ipsius patientia fuit; vt indè & hostium trophęis, & Dei donis illustrior euaserit: si pudicitiam; tantæ honestatis Vir fuit, vt nobilem fœminam, quæ incontinentiæ illum aliquando sollicitauit, à se procul expulerit: si abstinentiam; vitam is velut perpetuum non vulgaris abstinentię cursum in Religione institutum, ad mortem vsque prosequutus est: si charitatem; tantâ is erga omnes, ac pręsertim ægrotos, charitate pręditus fuit; vt veræ in eos matris munus exerceret. Denique si orationis studium exquiras, tam assiduus in eo fuit, vt integras sæpè noctes, in oratione insomnes transigeret. Diuturnâ tandem ægritudine tentatus, cùm aliquâ necessitate premeretur, auxiliaris Fratris, qui illi assignatus fuerat, pręsentia aliquando & ope destitutus;sine quâ is sibi opitulari non poterat; dum intempestâ nocte sub eâ necessitate gemeret, en Angelus Angelo sub iuuenis formâ extemplò adstat, qui absentis socij officio functus inde statim abscedit. Huic quoque pro Organtino quodam Ioannis Baptistæ Asculani germano fratre, oranti, idem Ioannes Baptista, qui iam pridem obierat, gloriosus apparens, quæ Fratris conuersionem impedirent aperit: quæ cum Angelus Organtino retulisset;is vitâ in melius commutatâ, perfectam vitæ formam, apud Capucinos prosequitur. Quædam ab hoc S. Viro miracula, tum in vitâ, tum post mortem patrata leguntur. In his Bartholomęus Manellus adolescens,cum repentino aurium dolore correptus vehementiùs cruciaretur; Crucis signo illi ab Angelo impertito,protinùs abscessus qui in aure computruerat, abrumpitur; magnâq; saniei copiâ ex eo profluente sanatur. Hieronyma Celsa à cephalalgiâ, quâ grauiter cruciabatur, Angelo pro eâ orante, liberatur. Margareta denique Amicia, cùm graui ægritudine premeretur, ipsius apud Deum preces efflagitans, statim incolumitatem assequitur. Hic

denique cùm sui obitus diem præsignificasset, Maceratæ sanctimoniæ famâ clarus, mortalem cum immortali vitam commutat Anno 1602. Post mortem facies illius tam decora, & iucunda omnibus visa est, vt videntis potiùs, quam mortui speciem referret. Hoc ipso tempore, corpore ipsius in feretro iacente, cùm Mercurij Mancinelli vxor, odontalgiâ & surditate laboraret; caput in ipsius sinum inclinans, ab vtroque morbo, liberatur.

Fr. CVRATI BERGOMENSIS LAICI

VITA, ET GESTA.

FRATER CVRATVS BERGOMAS, Laicus, virtute, ac præclaris vitæ exemplis illustris. Hic cum omni virtutum genere floreret, charitate in pauperes potissimùm eximius, nudum semel pauperculum, propriâ tunicâ, quâ sceipsum exuit, illicò contexit. Nemo turbatum, nemo otiosum, nemo denique vanis occupatum vnquam vidit. Plurimâ charitate Fratres amplectens, omnes quasi Paradisi filios, quos & sic appellebat, diligebat. Plurimæ orationis Vir fuit: atque adeò eâ apud Deum potens, vt cum puer quidam fictile vas, quod illi casu perfractum fuerat, multis lachrymis defleret; illius miseratione permotus, testacea fragmenta collegerit, ac perfractum vas suâ oratione restaurauerit. Eodem quoque orante, plurimi plurimas à Deo gratias accipiunt. Hic tandem cùm in perpetuâ quodammodo oratione vitam duxisset, eam quoque genuflexus orando absoluit. Anno 1602. ac post multos sepulturæ annos, incorruptus in sepulcro spectatur.

In Cathaloniæ Prouinciâ, Fr. HILARII à CAMPOLONGO, Laici, adhuc floret memoria, qui vitæ innocentiâ, simplicitate, ac multis prætereà virtutibus clarus, cum Beatorum quorundam, quos præcipuâ veneratione prosequebatur, aspectu ac colloquio potitus esset, Barcinonæ diem extremum cum pietate claudit. Anno 1602.

***

Fr. VINCENTII A CONILEONE LAICI

VITA, ET GESTA.

FRATER VINCENTIVS à CONILEONE, Laicus, cum magnâ virtutum luce inter alios emicaret, magnis etiam à Deo donis, ac præsertim reuelationibus, visionibus, & signis illustratur. Communis inter Fratres fama fuit, hunc sæpè Beatissimæ Virg. colloquio frui: semel quoque Fratris Ægidij Agrigentini, qui paulò anteà ex humanis migrauerat, anima eidem gloriosa apparens, se æternâ beatitudine, atque Doctorum aureolâ à Deo donatum affirmat. Fr. Valentino Drepanensi, quid de Fr. Mariano Agrigentino olim Guardiano in Dei iudicio actum esset ab eo aliquando percunctanti, his illi verbis respondet: Marianus apud Deum Beatissimæ Virginis suffragio viuit, at magnum subijt mortis æternæ discrimen, hoc illi in visione demonstratum fuerat. Fr. Francisci à Monte regali absentis obitum diuinâ reuelatione accipit, Fratremq; Cæsarium solius Virginis clementiâ salutem tulisse accipit. Mulieri cuidam nobili, quæ fœtum in vtero gerebat, masculam prolem pollicitur. Vincentium Pisinghum nobilem Panormitanum, Crucis signo adhibito, à graui pedum tumore, quo à gressu omninò prohibebatur, liberat. Post hæc Agrigenti mulierem à secretâ, ac fere incurabili fistulâ suâ oratione curat. Nutriciq; quæ cuiusdam mulieris Panormitanæ infantem lactandum susceperat, cùm repentè lacte caruisset, copiosissimum restituit. Vincentio cum socio de rebus diuinis in viâ confabulantibus, Dominus medius à sæculari Viro conspicitur. Panormum denique proficiscens, diem sui obitus socio præsignificat: die igitur appropinquante, morbo corripitur, animum pœnitentiâ expurgat, Sacramentis communit, patientiâ armat, oratione ad cœlestem sponsum parat, multisq; virtutibus, & meritis ornatum, æterno conditori reddit. Anno 1603. Corpus verò sepulcro conditum, etiam post mensem, suauem ex se odorem efflat.

FRATER BONAVENTVRA NETINVS FFrum CAPVCINORum LAICVS.

85

Fr. BONAVENTVRÆ NETINI LAICI
VITA, ET GESTA.

RATER BONAVENTVRA à NETO, Laicus, inter illustres Syracusanæ Prouinciæ viros, qui suâ tempestate floruerunt, nemine discrepante, ab omnibus illustrior habitus fuit. Hunc illius Prouinciæ monumenta maximæ humilitatis, paupertatis, obedientiæ, simplicitatis, silentij, solitudinis, honestatis, ac præsertim orationis commendant: cuius cùm ardentissimo amore teneretur, in eâ quoque sæpè ecstases, & raptus patiebatur; tantoq; in Deum interdum charitatis æstu ferebatur; vt orans nonnunquam micantes è vultu radios effundere visus fuerit. Quæstuarij vt plurimùm cùm ministerium exerceret; tanto, dum eo muneri incumbit, in Deum amore efferuescit, vt sæpè præ ardentioris charitatis impetu in hæc verba prorumperet: IESV mi, IESV mi, semelq; cum hac spiritus flammâ ad sacram synaxim accederet, sacrum Christi Corpus, antequam à Sacerdote è patenâ assumeretur; quasi moræ impatiens, altiùs è patenâ seipsum extulerit, vt ad seruulum suum euolaret. Tantâ denique hic animi puritate, ac candore præditus celebratur; vt qui illi diu à Confessionibus fuit, ne leuem quidem in eo culpam deprehendens, sæpè illum, absque Sacramentali absolutione dimitteret. Hoc virtutum splendore, cùm plerosque in Religione annos traduxisset; Motucæ tandem magnâ cum sanctimoniæ famâ, vitæ cursum absoluit; totq; Deus post mortem illius vitam signis illustrauit; vt de illius sanctimoniâ, nemini dubitandi locum reliquerit. At verò, quod in his haud leui admiratione dignum videtur, illud est, quod vniuersa penè hæc miracula, quæ modo à nobis explicanda sunt, huius serui Dei Sandaliorum virtute, vt plurimum patrata leguntur, vt quæ diuinæ olim apud homines gloriæ (dum Quæstuarij munus obit) instrumenta fuêre, vberioribus quoque signis, ac miraculis post mortis occasum illustrarentur. Cùm enim Dorothea quædam vidua Motucensis, Tertiariarum Ministra, nobilis fœmina, sancti Viri sandalium dono à Fratribus accepisset, eò pleraque miracula patrata fuêre. Francisca inprimis Fabij Celestis, Dorotheæ filij vxor,

quæ

quæ plurimâ in Bonauenturam deuotione ferebatur, cùm nonnulla illi, ad integram solutionem pecuniæ summa deesset; vnde illam sibi vendicaret, ignorans, Bonauenturæ opem liberiùs his verbis implorat: ô Bonauentura, te certè in Beatorum numerum non habeo, nisi in hac mihi necessitate adsis. Cumq; hæc dicens, scrinium, in quo Bonauenturæ sandalium velo obuolutum asseruabatur, aperuisset, ipsumq; sandalium, vt exoscularetur, reuelasset; vix velum explicauerat, cùm in eo pecuniæ summam, quam optabat, inclusam conspicit. Hoc miraculo per Motucæ vrbem peruulgato, plerisque, qui post hæc Bonauenturę subsidia inuocantes, hoc sibi sandalium adhibuêre, è Cœlo beneficia collata fuerunt. Inter hos Vincentia Laliueria prȩgnas, cùm partu imminente, ob subortam febrim Medicorum sententiâ ad vitȩ occasum properaret; Bonauenturȩ sandalium, velut extremo remedio accepit: quod dum sinu, illius opem è cœlo implorans, constringit, mox fœtum, præter omnium expectationem, superstes educit, atq; incolumitatem assequitur. Anno 1610. Margareta, Petri Iugæ vxor, matricali dolore affecta, diu Medicos frustrà fatigauerat, à quibus tandem breui, certæ neci adiudicata esset, sancti Viri sandalio imposito, eius virtute dolor sedatur, ac perendiè incolumis è lecto surgit. Eodem anno Vincentia Assentia, quæ ad vigesimum quartum vsque diem partus dolore afflicta fuerat, vix sandalium vtero admouit, cùm masculum salua protulit. Anno 1611. Vincentia Francisci Leonis vxor, graui vberis dolore cruciabatur, cui cùm minùs Medicorum remedia proficerent, Bonauenturȩ sandalio vberi adhibito, paulatim dolor mitescit, ac tandem abscedit. Eodem anno Margarita Rabbita, quæ mortuum fœtum in vtero gestabat, cùm iam triduò partus doloribus cruciata, maximo in vitæ discrimine versaretur; hoc ipsum sandalium vtero admouens, mox mortuum fœtum effundit. Idemq; Antoninæ Ocipintæ, & Franciscȩ Naniæ, partus dolore iam triduò laborantibus contigit. Hoc ipso quoque anno Franciscus Schiffitus, Motucensis, Ecclesiæ cuiusdam collegialis Canonicus, diu ob tertianam febrem elanguerat; cùm hoc Bonauenturȩ sandalio, piè sibi sub capitis puluillo collocato, ab eâ liber & incolumis euasit. Postremò Francisca Statella, nobilis Motucensis, grauī cephalalgiâ afflictata, cum sandalium sibi capiti imposuisset, mox ab eâ capitis dolor abscessit. His pleraque alia miracula accedunt, hoc sandalio patrata; quæ cùm scripto minimè commendata fuerint, ea silentio pretereo. Obijt Vir Sanctus Anno 1603.

In Piceni Prouinciâ Fr. IOANNES à Sarnano, Laicus, incredibili inter nos patientiâ floruit, quam in maximis podagræ doloribus, quibus permulta annorum curricula in lecto afflictatus fuit, constanter exhibuit. Plurimis quoque alijs virtutibus ornatus, cum ex communi Fratrum voce, longè antè obitum suum prænouisset, Maceratæ tandem in Domino quieuit. Huius corpus, Culinæ huius Conuentus Præfectus, qui graui pedum tumore laborans, ab incessu prohibebatur, cum tumido pede contigisset, eodem temporis momento, tumore euanescente, liberè progreditur; Obijt Anno 1603.

Fr. PEREGRINVS à Bontia, Laicus, in Mediolanensi Prouinciâ, plurimæ orationis Vir fuit; qui cum Coquinæ officio Baritij fungens, in die Assumptionis B. Virginis orationi intentus, nihil familiæ in prandium parâsset; instante iam refectionis horâ, ad B. Virginis opem confugit: moxq; ab Angelo, sub speciosi Iuuenis formâ, corbis diuersi generis obsonijs lautius paratis oppleta, ad fores defertur: quibus eâ die familia in Dei nomine vescitur, multisq; alijs virtutibus clarus, Cardani mortales exuuias deponit. Obijt Anno 1603.

In Belgiâ Prouinciâ Fr. ANASTASII Antuerpiensis, Laici, etiamnum memoria cum benedictione viget, superstes, qui tantâ vitæ innocentiâ, & mentis puritate præditus fertur, vt sæpè Dominum IESVM sub infantuli specie super altare sedentem conspexerit. Hic Gandaui, dum peste laborantibus omni pietatis officio ministrat, peste correptus, charitatis martyrio tollitur. Obijt Anno 1603.

Fr. VINCENTII A CHIO
LAICI
VITA, ET GESTA.

RATER VINCENTIVS CHIVS, Laicus, cum patriâ à Turcâ occupatâ, Messanam migrasset; vbi in Capucinorum numerum cooptatus, præclarum se in domestico vitiorum bello & virtutum victoriâ militem gerit. Tanta enim huius Viri vitæ austeritas fuit; vt ad carnis concupiscentiam debellandam, rudi, ac hispido habitu non contentus, cilicium ex suillis pilis ad supremum vsque abrasis, sub habitu gereret; ac prætereà ferreis quibusdam laminis, vndiq; acuminibus interstinctis, lumbos

nudos perstringeret; quæ perpetuo quodam illum doloris martyrio afficerent. Somnus illi parcissimus erat; quem tamen ita malè excipere solebat; vt, cùm nudas tabulas tantum membris substerneret, neque aliud, præter ligneum ceruical capiti supponeret, corpus nunquam ad quietem extenderet; sed ligno tantum inhærens, à somno potiùs deterreret. Ita quoque ab omni rerum cupiditate, nedum abstinentiâ, abhorrebat; vt vnicus habitus, quo corpus tegeret, tunicâ, ac pallio reiectis, in ipsis etiam hyemis algoribus, illi satis, superq; videretur; sandalia quoque velut superuacanea abijceret; At, neque cum corporis tegumento; sed cum ipsâ quoque victus, ac tuendæ vitæ ratione, perpetua illi lucta erat: singulares enim B.P.N. Francisci quadragenas, præter communes, nullo cocto cibario adhibito, ieiunans; tres prȩtereà singulæ hebdomadæ dies ab omni cibo, & potu abstrahere solebat. Verùm & ipso voluntatis vsu, nedum sensu, ita se destitutum ostendebat, vt Superioris tantùm ad quælibet agenda, aut fugienda voluntate vteretur, tamq; in ȩâ exequendâ velox conspiceretur: vt cùm Tracanopoli duabus ante lucis occasum horis, stipe exactâ, ad Conuentum rediret, obedientiâ, quâ Tyracenum proficisceretur, acceptâ, eo ipso tempore ieiunus iter auspicatus fuerit. Cumq; Tracanopolis à Tyraceno viginti quatuor millia passuum distet; totum illud itineris spatium, in quo biduum consumpsit, absque vllo prorsus cibo confecerit: in quo illud Saluatoris dictum, Ioannis quarto: facto egregiè implere voluit, dicentis. *Meus cibus est, vt faciam voluntatem eius, qui misit me, vt perficiam opus eius.* Huius Viri oratio, æstuans quædam fornax videbatur, diu noctuq; diuinâ charitate inflammata: ex quâ tam ardentes verborum scintillæ erumpebant, vt eorum, quos inter mendicationis labores, interdum pijs sermonibus instruebat, animos ad pietatem inflammaret, multorum corda, & cogitationes inspiceret, & quæ in his delitescebant, aperiret, ægrotosq; in Dei nomine persanaret: quod nonnulla exempla testantur. Andreas enim quidam Batalius grauissimè ægrotans, cùm se Vincentij orationi commendasset, post factam pro eo orationem ad ipsum rediens, his illum verbis consolatur: Andrea, tibi ad familiæ tuæ solatium vitæ, occasus prorogatur: cura, vt meliorem te ex collato beneficio Deo exhibeas. Paruâq; interiectâ temporis morâ perfectè ex morbo conualuit. At non multo tempore elapso, cùm iterum in morbum incidisset, Angelica vxor rursus Vincentij opem implorans, eum hæc sibi dicentem audit: Angelica, ne pro Viri vitâ interpelle: iam enim de eo diuini consilij decreto

actum eſt. Illum potiùs feriò admone, vt ſuis quamprimùm, cùm animæ, tum familiæ rebus conſulat, quò fœliciùs hinc emigrare queat. Nec diu poſt hæc Andreas è viuis excedit. Huius porrò Angelicę filius, Iacobus nomine, cum poſt Andreæ obitum periculosè ægrotaret; mater de illius ſalute ſollicita, Vincentium pro filij ſalute deprecatur, à quo filij incolumitatem impetrat. Ioſephi Caſtaneæ, Ciuis Tiſſenſis filius, graui herniâ laborans, Vincentij quoque meritis, & interceſſione à morbo curationem diuinâ virtute collatam experitur. Gratia, Coloſſæ Baroniſſæ fluuij rigidi pediſſequa, à Dæmone arrepta, acerbè torquebatur; quæ Vincentij ſuffragijs à Baroniſsâ commendata, ab eodem mox oratione liberatur. Hæc igitur tam ſingularis vitæ ſanctimonia, tot à Deo miraculis illuſtrata, cum ſæua in eum Sathanæ odia concitaret, hinc varijs illum diu, noctuque, prę ſertim dum orat, infeſtationibus perſequebatur: at Vincentius omnium victor, cùm de carnis, & oculorum concupiſcentiâ, de vitæ ſuperbiâ; de Satanâ demum triumphum reuexiſſet; Aquileæ tandem, depoſitis corporis exuuijs, ad cœleſtem coronam euolat.

Anno 1604.

FRATER SERAPHINVS A MONTEGRANA
RIO FF.^vm CAPVCINORVM LAICVS. 31

Fr. SERAPHINI A MONTE GRANARIO, LAICI

VITA, ET GESTA.

FRATER SERAPHINVS à MONTE GRANARIO, Laicus, Vir illustrissimus, & immortali memoriâ dignus, tot triumphis clarus, inter Religionis sidera emicat, vt tanquam nouum orbis prodigium, omnium in se haud immeritò oculos conuertat: tot enim cœlestium virtutum luce, tanto sanctimoniæ splendore; tam denique ingenti signorum, ac miraculorum copiâ, & maiestate fulget; vt si cœlestem virum prædicauerim, haud satis dixerim, sin angelicum, neque æquam ipsius laudem attigerim, nisi ex indito illi nomine, cui & ipsa præclara gesta respondent, Seraphicum tandem appellauero, quo fit, vt in his explicandis, tametsi rerum materiâ exuberante, paulò longiori narratione vti compellar; ab institutâ tamen breuitate, haudquaquam sim recessurus. Seraphini igitur genus, sanguine quidem humile fuit, sed virtute, ac pietate clarum. Theodoræ siquidem matris, ita in oppido pietas, ac religio peruulgata erat, vt cum de alicuius pietate sermo fieret, ea passim in exemplum adduceretur. Felix ergò (eo enim ante religionis ingressum nomine donatus fuerat) cùm prima pietatis rudimenta à matre hauriret, maioraq; à Deo cœlestis gratiæ adminicula acciperet; tantâ animi propensione, in ipsâ tenellâ ætate, in res diuinas ferebatur; vt summum illius studium esset, sacris Mysterijs interesse, verbum Dei attentè percipere; Ecclesias deuotionis causâ adire, corollas recitare; solitaria loca ad orandum quærere; in oratione ingemiscere; ac puerilibus omnibus abiectis, pietati vacare. At pater, qui graui inopiâ premebatur, Felicis operam cuidam agricolæ locat, qui armentorum illi custodiam commendat. Armentis igitur passim per prata pabula quærentibus, Felix solitarium in locum secedens, genuflexus animum oratione pascit, vespere autem appropinquante, cùm armentis ad stabulum reductis, simul cum alijs cœnasset; mox se ab ijs segregans, intermissam orationem repetit. Atque hæc quidem puerulus obseruabat. Cùm verò adolescente iam ætate, Felicis pater, Hieronymus nomine, è viuis excess-

excessisset, Felix à Silentio fratre maiore natu, domum reuocatus ad prima cœmentariæ artis rudimenta addiscenda compellitur. Vir erat Silentius animo agrestis, austerus, & ad omnem excandescentiam paratus: quo fiebat, vt facile, & leui quâcunque ex causâ Felicem obiurgaret, iniurijs oppeteret, sæpeq; verberibus cæderet. In has verò animi furias, eò magis prodire videbatur, quod Felix hoc tempore três hebdomadæ dies solo pane, & aquâ contentus ieiunare soleret; studiosiusq; orationi vacaret: quapropter, cum sæpè refectionis tempore, se ab alijs seiungeret, vt ieiunio, ac orationi incumberet, id Silentius tam ægrè ferebat, vt crebris eum pugnis, & verberibus peteret. Accidit autem, vt semel cum fratre, columbarij alicuius ædificationi operam daret, quo tempore sua de more ieiunia, & orationum tempora obseruabat, quem cum Ludouica quædam virgo sæpè ieiunantem, ac frequenter orantem animaduertisset; cibos, quibus vesci in Quadragesimâ licet, illi interdum parabat: cùm ille respueret, mirabatur Ludouica adolescentis pietatem; atq; eò magis, quod cum eo audiente, interdum Dionysium Carthusianum de quatuor nouissimis legeret; Felicem ita ex legentis ore pendentem cernebat, perindè ac si ab eâ cœleste quoddam oraculum perciperet. Sæpè itaque cùm vel de Paradisi gaudijs, vel de inferni pœnis, aut extremo iudicio à Ludouicâ lectio repeteretur, eâ tantoperè Felicis animus aliquando permotus fuit, vt in hæc tandem verba prorumperet: Quid agendum, ô Ludouica, quando res tantâ seueritate examinantur? Ad eremum fugiendum, & Eremitarum vita amplectenda. Cui Ludouica: Quid Eremitas commemoras? Tibi ad Capucinos, non ad Eremitas eundum. Nunquam Felix Capucinos, aut viderat, aut agnouerat; quare cum illa Capucinorum vitam, mores, Religionemq; descripsisset, vehementer Felicis animus in eos accendi cœpit: quo fiebat, vt frequentiùs de Capucinis cum eâ verba faciens, huiusmodi tandem Religionis amplectendæ propositum, Deo auctore inspiratum animo conceperit, ac post paruum tempus sub Seraphini nomine in eâ militare cœperit. Cùm autem Ludouicæ consilijs, ac pijs hortationibus plurimum se debere agnosceret, in grati animi testimonium, Nicolaum patrem, ac Pretruciam eius matrem, inter Beatorum agmina, in cœlesti patriâ triumphantes conspexisse affirmat. Seraphinus igitur Seraphico habitu apud Capucinos contectus, bellum cunctis spiritus hostibus indicit. Quapropter carnem durâ primùm obsessione, atq; annonæ subtractione premens, tanto absti-

nentiæ vigore corpus extenuat, vt preter illa trium dierum cuiuslibet hebdomadę ieiunia, quæ solo pane, & aquâ etiamnum adolescens celebrare consueuerat, omnes B.P.N. Francisci Quadragenas, quæ omnem ferè anni circulum complectuntur, nullo prorsùs in vespere fructuum esu, aut potu adhibito, obseruaret. Verùm ex panis & aquæ inediâ, quam diu prosequutus est, cum eam corporis cachexiam contraxisset, quâ sanguinem simul cum lotio effunderet: ita ab eâ abstinuit, vt illam solemnioribus duntaxat quibusdam vigilijs repeteret; cęteris verò diebus solâ pulte contentus, quam cinere etiam sæpissimè aspergebat, ab omni, siue carnis, siue piscium obsonio se continere consueuerat. Eam is sibi in quotidiano ferè ieiunio panis mensuram statuerat, quæ dimidiatum panem non excederet; Pauli primi Eremitę potissimùm exemplo permotus, cui Deus dimidiatum duntaxat panem corui operâ ministrabat. Verùm annonæ penuriâ grassante, dimidiatum panem, ad quartam partem contrahere solebat. Inter hæc tamen, nec tristis, nec satyricus, aut seuerus aliorum censor vnquam visus: graui enim quâdam vultus hilaritate, cui & charitatis benignitas coniuncta erat, ita aliorum animos refouebat, vt omnium etiam infirmitatem sustineret. Neque satis illi erat carnem durâ abstinentię obsidione circumcinxisse, nisi quoq; austeritatis telo confoderet. Quapropter, asperrimo illam diu, noctuq; cilicio premit, ac tam duris quotidiè verberibus cædit, vt totum circum circa solum illius sanguine conspergeret. Generosus siquidem Christi miles, cum ex clauorum acuminibus sibi flagellum construxisset, absque hostis sanguine è prælio discedere inhonestum ducebat. Nullum denique tam durum, & asperum austeritatis genus erat, quo proprium corpus, quod asinum appellare solebat, asini instar non afficeret. Hinc tam rigidus paupertatis cultor euaserat, vt rebus, non ad voluptatem, sed ad necessitatem, ac velut vi quâdam adductus vteretur. Habitus enim, dummodò corpus tegeret, atque honestati inseruiret, sufficiebat, illumq; multis segmentis reconcinnatum ad extremam vsque vetustatem gestare consueuerat. Cæterùm, vt integrum, ac perfectum paupertatis exemplar præ se ferret, cellam, non quæ clarior, aut illustrior, sed quæ obscurior, quæ pauperior esset, quæque cęteros deterreret, sibi semper eligebat: quâ potius ad paupertatis fragmenta, quæ passim in Conuentu colligebat, reponenda; quàm ad habitationem, aut solatium vtebatur: in quâ tametsi lectulus esset, humi tamen sæpè cubans, in eo perrarò quiescebat. Quod si eo

interdùm ad quietem vteretur; non iacens, sed sedens, scamno capiti supposito, breuem somnum capiebat. Propriæ quoque voluntati tam acre bellum intentabat, vt post solemne votum, nullus in eo sensus, quo ea viuere, aut vigere agnosceretur in Seraphino vnquam deprehensus fuerit. Mos erat Seraphino in diebus ieiunij, ab vespertinâ semper se refectiunculâ abstinere: quem cum iam ab exordio obseruasset; hunc quadraginta annorum spatio nunquam deinceps interceperat. Contigit verò, vt in Conuentu Montis Filatrani Guardianus de ipsius obedientiâ periculum facturus, quo tempore reliqui Fratres ieiunij tempore, fructibus in Refectorio vescebantur, absentem Seraphinum accersiri iusserit; quandamq; dapsitici panis, auellana, & saccharo conditi, illi portionem comedendam obtulerit. Quid Seraphinus? Non antiquam abstinentię consuetudinem, tot annorum pręscriptione firmatam; non intempestiuum Guardiani imperium; non alta animo reuoluit: sed vix iubentis voce, voluntateq; perceptâ, saccharatum panem gustat, comedit, totum absumit. Quo fit, vt prompta illi animi obedientia, magis Guardiani, & Fratrum mentes, quàm diuturna illa, & voluntaria multorum annorum abstinentia ædificauerit. Rursus cùm in Asculano Conuentu Guardianus, vt illius obedientiam probaret, nouum illi habitum, quem indueret obtulisset, eoq; Asculanam vrbem, in quâ quotidianam stipem exigebat, circumire iussisset; grauior quidem hæc illi res visa fuit, qui obsoleto, ac interpolo hactenùs semper habitu vsus fuerat, at leuem obedientia pręstitit: nec quicquam enim Superioris pręcepto reluctans, vrbem adit, & vicos circumit. Guardianus verò, cùm ex promptâ obedientiâ diuino illum spiritu ductum intelligeret, ad priorem illam habitus paupertatem redire permittit. Quamuis autem castitatis prœlia durissima esse soleant; id tamen Dei potissimùm dono, cum Seraphino actum est; vt qui ab ipsâ ineunte ætate, castitatis hostem necdum pugnantem, seuerioris abstinentiæ armis sibi subiugauerat; nunquam deinceps reluctantem, sed subiectum semper habuerit; primumq; virginitatis florem, quem à natiuitate tulerat; perpetuum & incorruptum vsq; ad mortem seruauerit. Tam seueram nihilominùs oculis custodiam adhibebat, vt nullius vnquam mulieris vultum intueretur. Tantâ quoque sui ipsius agnitione, tam vili existimatione, tantâ despicientiâ, tantâ abiectione, tantâ denique proprij neglectus cupiditate, omnem animi superbiam persequebatur; vt perpetuo, atq; insatiabili horum appetitu esuriret. Hinc cum à Fratre quodam aliquandò

illi per faſtidium diceretur: Faceſſe quamprimùm hinc, habitus enim tibi grauiter fœtet. Mox Seraphinus: non habitus tantùm; ſed & animus intus peſſimè olet. Alias à Cardinali Aſculanæ vrbis Epiſcopo ad prandium inuitatus, quo ab omnibus irrideretur, cùm in ipſo prandij initio, bina oua illi abſorbenda allata fuiſſent; is vt ſe rudem, & agreſtem oſtenderet, ouum abſorbere ſimulans, illud ſibi in barbam, & mentum defluere ſinit: Rurſus præter morem, liquidam pultem, aliosq; cibos fuſcinulâ carpens; quaſi qui nobilium vrbanitatem imitari vellet; ſæpè vacuam fuſcinulam ori admouebat: quæ cum omnibus riſum excitaſſent, is optato fine potitur. Cùm etiam ſemel à ſæculari quodam viro, qui ab eo tot miracula patrari audierat, his verbis exciperetur: O te Beatum Seraphinum, qui nunc ſemper cum Deo verſaris, ac certa deindè in cœlo præmia expectas! mox ille dictum expuens. Quid me Beatum prædicas, inquit, num peccatorum maximus beatus eſſe poteſt? vtinam mihi purgatorij pœna, ad extremum vſque iudicij diem, toleranda à Deo adiudicaretur; quantæ à me Deo gratiæ haberentur. Miracula verò, quæ paſſim Dei virtute ab eo patrabantur, ne peruulgarentur, acrioribus interdum verbis, aliquando lepidis impedire conabatur. Iræ quoque impetum, & perturbationem ita extinxerat, vt columbâ mitior, quæ felle carere fertur, cuiquam iraſci, aut iræ ſenſum prodere penitus neſciret: Hæc porrò patientiæ virtus, quandoquidem in Seraphino tam præclara fuit, vt illum Deus ob id potiſſimùm elegiſſe videatur, vt in eo omnem patientiam oſtenderet, nonnullis rerum ab eo geſtarum exemplis illuſtranda eſt. Id Seraphinus, haud abſque Conditoris conſilio, ſecum à natiuitate tulerat, vt ijs naturæ donis careret, quæ hominem ad quælibet rectè agenda aptum efficiunt. Hinc magna, & quotidiana illi exercendæ virtutis occaſio exoriebatur: cum enim familiarum Præſides, illum, & ad domus miniſteria præſtanda gnauum, & ad propria munera accuratum expeterent; crebris eum correptionibus excitare, iniunctis pœnitentijs exagitare verbis illudere, in fabulam vertere ſolebant, ita vt nullum ferè illi tempus à vexatione vacuum eſſet. Neq; id vnius, aut alterius anni ſpatio cum eo actum eſt: ſed cùm ad trigeſimum & quadrageſimum vſque annum aſperis huiuſmodi ita exam inatus fuiſſet, vt patientiæ martyr nuncupari poſſet; nunquam tamen; à primâ illâ animi tranquillitate immutatus, idem ſemper, ac imperturbatus apparuit, atque adeò hæc voluptuosè excipiebat; vt cùm à Superiore grauiori aliquâ pœni-

tentiâ plexus esset, eâ peractâ, velut summâ lætitiâ gestiens, prostratus, illius pedes osculabatur, sæpeq; in hæc verba prorumpebat: Sic, Sanctule mi, sic fieri debet. Deus tibi pro tanto beneficio gratiam reddat. Ex quo deniq; tam præclara à Deo dona consequutus est, vt inde illi totius sanctimoniæ fons, & scaturigo emanauerit. Hinc tam singularis patientiæ virum, cum quidam commendari audisset; Satanæ spiritu concitatus, quasi ipsius patientiam probaturus, manu, plumbeâ laminâ armatâ, tam graui ictu nudum caput ipsius oppetijt, vt stupidum, atq; à sensu ferè alienum præstiterit: at Seraphinus cumprimùm à stupore sibi redditus fuit, risu illum excipiens: ô Sanctule, Sanctule inquit, (hæc enim vox illi familiaris erat) tibi Deus benedicat. Eâdem quoque in alterum, qui haud leuem illi colaphum impegerat, patientiâ vsus, quàm longè animum ab iracundiâ, nedum irâ alienum possideret, apertè ostendit. Nec mirum, prioribus enim à suâ conuersione annis, quibus necdum perfectum patientiæ gradum conscenderat, cum à quodam Guardiano, qui eum ad scoriam vsq; examinandum susceperat; creberrimis increpationibus, & correptionibus exagitaretur, grauiter animo afflictabatur. Satanæ quoq; tentatio accedebat, qui Eremiticam vitam, ob suam in mechanicis rebus ineptitudinem, meliorem, & tranquilliorem illi fore persuadebat. Quamobrem grauius aliquando his Guardiani, & Satanæ tentationibus pulsatus, in Ecclesiam se confert; atq; ante sacræ Eucharistiæ altare cum lachrymis prostratus, animi sui angustias Domino aperit, atq; ab eo suppetias postulat. Porrò clementissimus Dominus, qui ex eo admirabile patientiæ vas effingere decreuerat, hac illum cœlesti voce alloquitur: Seraphine, quid de asperis, quæ tibi contingunt, conquereris? Ea tibi haud sine meo consilio accidunt. Si mihi placere, ac famulari cupis, tuiipsius abnegatione, ac rerum aduersarum tolerantiâ, demùm Crucis viâ tibi progrediendum est, per quam si perrexeris, nunquã meum tibi auxiliũ deerit. Quamobrem, cum à Satanâ, qui potestate à Deo acceptâ, multis illum modis exagitabat, verberibus aliquando cæderetur, eidem Seraphinus; cæde Satan, (aiebat) cæde, ne parcas: carnem enim mihi inimicam castigas. Plurima alia ipsius patientiæ exempla prætereo, quæ ex repentinâ malorum incursione, quæ illi sæpè accidêre, colligi possent, in quibus mira illius patientia enituit. Illud tamen prætereundum non est, quod cum sibi in more positum haberet, vt quoties graui aliquâ iniuriâ, aut contumeliâ à quopiam afficeretur, ex septem corollis, quas sibi ex omnibus Dominicæ Passionis mysterijs colligerat, vnam

pro eo Domino persolueret; contigit aliquando, vt pro quodam Guardiano, qui præter omnem modum eum pœnitentijs onerauerat; corollam ardentiùs in Ecclesiâ recitaret: quo tempore Domini vocem, hæc sibi dicentem audit: Seraphine, tua hæc mihi oratio, quâ me ex animo pro ijs, qui mala tibi inferunt, rogas, tam grata est; vt quæcunque à me deinceps postulaueris, accipias. Hinc mirum planè, quàm strenuè, quàm ardenter, quamq; indefesse pro fraternâ charitate pugnaret. Tantâ in pauperes liberalitate ferebatur, vt in Asculano Conuentu, à Superiore quodam corriperetur, quod nimia ipsius in erogandis potissimum oleribus in pauperes liberalitas, in familiæ damnum redundaret; mox Seraphinus: Ne te (inquit) Pater olerum penuria sollicitet; abundabunt olera; nec vllum familia detrimentum patietur. Res planè miraculo plena tunc visa: cum enim occidente sole, oleribus maiori ex parte præcisis, hortus vacaret; mane elucescente, hortus tot oleribus virescebat; vt nullam vnquam incisionem passus videretur. Hoc quoque modo, cum ab altero Conuentus Guardiano, quædam Seraphino horti portio conscripta esset, quam ipse consereret, herbasq; pauperibus erogaret; insudabat alterius horti culturæ omni diligentiâ proprius Fratrum hortulanus; olera purgabat, fimo confouebat; omne denique in his studium, ac laborem impendens; haud tamen illorum incrementum assequi poterat: cùm Seraphini hortulus, nullâ ipsi culturâ adhibitâ, nullâ irrigatione, nullâ arte, nulloq; ab eo exantlato labore, tot brassicis, ac oleribus quotidiè turgescebat; vt quo plura ab eo metebantur, eò plura excrescerent. Vir adeò pauperum amator erat; vt cùm quæstuarium munus exercens, panem in vrbe mendicaret, in eos tam liberalis esset; vt nisi socius obstitisset, pane vacuus sæpè domum redijsset. At annonæ caritate vrgente, mediam potiùs sibi panis portionem detrahi æquum putabat, quàm quod suo pauper subsidio defraudaretur. At non ad pauperes tantummodò, sed ad vniuersos, hac Seraphinus charitatis plenitudine effundebatur, ita vt omnia omnibus, vt omnes Christo lucrifaceret, efficeretur. In Asculano Conuentu, cum familia, cuiusdam nostri Ordinis Sancti peruigilium, nullâ tamen lege præceptum, ex deuotione obseruaret; Guardianus eo tempore quodam virium deliquio laborans, cœnâ ad naturæ instaurationem indigebat: qui cùm propter imbecillium scandalum à cœnâ abstinere decreuisset, id Seraphinus animaduertens, charitatis fraudem meditatus Guardianum adit, refectioneq; se indigum simulans, et mira arte com-

pacta

pacta verba componit; vt illum sibi cœnæ sodalem in Refectorium adduxerit: vbi dum se in ministrandis Guardiano cœnanti cibis sollicitum præbet, Guardianus quidem necessariâ sua refectione fruitur; is verò vix vnâ, aut alterâ panis buccellâ acceptâ, incœnatus recedit. Atque hoc sæpè cum alijs quoque charitatis stratagemate vsus (quod & B.P.N. Francisco olim familiare fuisse legimus) hinc quam perfectam animo charitatem gereret, facilè cuique perspectum esse potest. Tam perfectæ mentis puritati, & vitæ innocentię Seraphinus inuigilabat; vt non modo grauiora crimina, sed & minora tam graui odio prosequeretur; vt quamuis humanę naturæ imbecillitas, pro huius vitæ statu, his omninò carere non possit; voluntarijs tamen, atque agnitis, nunquam in animo locum daret. Quapropter à nobili quadam muliere nunquam adduci potuit, vt leui quodam mendacio, cuiusdam factum, sub cuiuslibet vtilitatis prętextu; excusaret. Cui mulier: Quid amplius, inquit, quam veniale peccatum est? At Seraphinus: An parum (inquit) tibi esse videtur? ita me Deus amet, quòd si totus mihi mundus pretij loco appenderetur, dummodo huiusmodi delictum, sub qualibet boni, aut recti alicuius specie patrarem, eo, & maiori pretio contempto, ab eo refugerem. Num id leue existimas, quo Deus etiam in exiguo contemnitur; quo Spiritus sanctus contristatur; quo charitatis feruor deperditur; quo tandem animus labefactatur, & ad pietatis opera pręstanda grauior redditur? Equidem si tantillus cœlestis, ac benignissimi in nos Patris amor animum pungeret, quî fieri posset, vt in id vnquam quis spontè consilium propenderet, quo vel leuiter eum offenderet? His alijsque quamplurimis, cùm improbam mulieris postulationem repressisset, integram animo innocentiam retinuit. Vir denique tantâ mentis puritate prędi[illegible]s fuit, vt qui ipsius confessiones excipere solebant, æquam plerumq; sacræ absolutioni in eo materiam non offenderent. Sanctæ orationis ac diuinę contemplationis studio tam assiduè inuigilabat, vt quamuis ab eâ nunquam vacaret, ad tertiam tamen vsq; noctis horam in Ecclesiâ perstaret: tum breui, trium circiter horarum, somno sibi conciliato, ad Horas Matutinas exurgens, orationem iterum ad lucem vsq; pertraheret: quo tempore frequenter à sensibus alienus, diuinis amplexibus inhęrebat. Cumq; aliquādo ad quorundam morientium curam cū Sacerdote missus, totam noctem in oratione duxisset diem haud secus qua si longo somno potitus esset, in cōsuetis domus ministerijs insumebat. Hoc modo & in sacræ Lauretanę domus sacello, oratione

aliquando primâ luce in vesperum perductâ, ne quidem ab oratione cessasset; nisi à sacræ Domus custode ab eâ tandem auocatus fuisset. Eandem quoq; orandi consuetudinem, cùm iter faciens, in sæcularium domibus obseruaret, dum semel seorsim in cubiculo orat, candida quædam columba circa ipsius caput volitans conspicitur, quæ puram, ac diuini spiritus donis cumulatam ipsius animam indicaret. In Asculanâ vrbe, cum iterum seorsim in cubiculo oraret, in ecstasim tollitur, post horam verò ad sensus rediens, cœlestis Seraphini instar, vultus ardens conspicitur. Rursùs in Asculano Conuentu, cum Vir Dei vbique conquesitus, minimè reperiretur; eum tandem in horto oculis in cœlum erectis stantem, diuinâque ecstasi fruentem offendunt. Atque hæc quidem de illius orationis assiduitate. Quod enim ad ipsius apud Deum vim, ac robur spectat, haud facilè explicari potest, quot inde morborum curationes, quot miracula, quot prædictiones, quotque cœlestes visiones, quæ paulò post explicanda erunt, proculdubio emanarint. At singularis ipsius in Dæmones virtus enituit, quibuscum tam strenuè manum conseruit, vt ijs etiam ignauiam exprobraret. Quot verò is à Satanâ infestationes, minas, verbera, præsertim orationis tempore, sustineret, haud facilè est referre: sæpè enim dum Asculi orat, à Dæmonibus arreptus, in quandam S. P. N. Francisci ædiculam, quæ in horto conspicitur, deportabatur: vbi, dum eum dirissimis plagis afficiunt; is illos his verbis prouocans, aiebat: cædite Dæmones, quid tam segniter opus vestrum expletis? cædite, meas enim partes agitis, dum domesticum meum hostem verbere perstringitis. Orabat aliquando Asculi Seraphinus, dum cœlesti Beatissimæ Virg. sibi in aëre apparentis, conspectu dignatus, tanto spiritus æstû in altum ferri cœpit, vt toto corpore in aëra attolleretur. At inuidus Satan insaniâ furens, vt eam spiritus voluptatem interciperet; per pedes arreptum, vi illum ad se attrahere nitebatur, quod cum assequi minimè valeret; suâmet rabie torquebatur. Alias quoq; in aëra sublatum, solo allidere contendit: cumq; his, ac plurimis alijs Seraphinum infestationibus impeteret; is cunctos hosce Dæmonum impetus, suâ ita patientiâ eludebat, vt maiores illis suâ oratione plagas inureret. Hinc tartareis spiritibus tam formidandus euaserat; vt qui hominum corpora obsidebant, cùm illius præsentiam ferrè non possent, ab eo quam longissimè aufugerent, & ab obsessis corporibus discederent. Cùm verò potissimus, ad quem Seraphini oratio ferebatur, Dominicæ Passionis meditatio, scopus

esset,

esset,eam in quadringentas partes,seu puncta dissecuerat,septemq; ex his corollas,sexaginta tribus cuique mysterijs assignatis composuerat; quas per singulos hebdomadę dies distributas, sibi meditandas proposuerat. Has tantâ animi compunctione, ac diuini amoris æstu recitare solitus erat, vt in his magnam semper lachrymarum vim perfunderet. Nocte quadam ante Matutinas horas in Ecclesiâ orans,cùm neminem adesse putaret, ea Hymni: Stabat mater dolorosa,&c.verba pronuncians: Tui nati vulnerati, tam dignati pro me pati,pœnas mecum diuide. In tam ingentem fletum erupit, vt nullum lachrymis finem daret. Quo tempore Domini mors,& sepultura,piâ ab Ecclesiâ memoriâ celebratur; sacellum in quo Christi corpus tunc reconditur, cum alijs ante diem Parasceues ingressus,ab eo nunquam deinceps recedebat, quoad absolutâ mysterij illius memoriâ,inde Christi corpus postridie asportaretur. Tam ardenti erga sacram Deiparam religione ferebatur, vt MARIAM sibi post Filium apud Deum Mediatricem, Patronam, & Dominam constitueret, hanc diligeret,hanc veneraretur,hanc animo amplecteretur,in hanc vniuersa illius vota conspirarent. Si quid gratiæ, si quid virtutis, si quid diuinæ lucis, si quid donorum à Deo expeteret; MARIÆ intercessioni ab eo impetrandum committeret, qui totum nos per MARIAM habere voluit; atque è regione, quidquid Deo offerre pararet, illud MARIÆ manibus offerendum commendaret, vt Deo gratum esse possit. Tantam denique ex eâ in nos gratiarum plenitudinem profluere agnoscebat; vt cum nunquam Bernardum legisset; Bernardi tamen spiritum adeptus, sæpè in hæc verba prorumperet: Tolle hoc solare corpus, quod mundum illuminat; vbi dies? Tolle MARIAM hanc maris stellam: tolle portam hanc lucis fulgidam: tolle consurgentem auroram: tolle vt Sol electam, ex quâ diuinæ in nos lucis radij effluunt: quid nisi caligo inuoluens, ac densissimæ tenebrę mortalibus relinquuntur? Tolle denique matrem, vbi filiorum lętitia? Hinc vniuersos ad Beatissimæ huius Virginis cultum, & venerationem,quibus poterat verbis, prouocabat. Quamobrem cùm virum sibi familiarem aliquando graui ærumnâ vexatum, ad opem Beatissimæ Virginis implorandam excitare vellet, eam sibi nonnullis tentationibus afflicto aliquando apparuisse aperit; cuius solo aspectu ita animo recreatus fuit, vt ab eo omnis statim tentationis afflictio propulsata fuerit. Porrò hæc dicens, tantâ, mox ex illius memoriâ, spiritus voluptate efferri cœpit, vt velut ebrius in hæc vehementiùs verba erumperet: O quale

cordis gaudium! ô qualis voluptas! His tandem, cùm summa illius in Eucharistiæ Sacramentum religio accederet, eò fiebat, vt quotidie fermè diuino illo pane refectus, tantâ in huius Sacramenti contemplatione mentis voluptate frueretur, vt in eâ pleraque horarum spatia insumeret; ac sæpè in mentis excessum raperetur. Hinc tam singulari Domini sacerdotes veneratione prosequebatur; vt cùm ex his aliquem in vrbe obuium haberet, protinùs negotio omni intermisso, ad eum pergens, illius manus exoscularetur. Cum verò Asculi vrbis quidam Sacerdos, leprâ infectus, sacra mysteria celebraret; id Dei seruus ægrè ferens, illum suâ oratione à leprâ curat tamen ex humilitate, miraculum herbæ perfricatione celat. His igitur de Seraphini virtutibus, quibus sibi apud Deum gratiam, & vitæ sanctimoniam comparauit, vtcumque prælibatis; ad cœlestia dona illi diuinitùs collata accedo, quibus D. O. M. præclaram vitæ ipsius excellentiam, eo adhuc superstite, apud homines testatam esse voluit: quæ cum partim cœlestibus visionibus, & abditissimarum rerum agnitione; partim certâ rerum futurarum prædictione, ac signorum opere comprehendantur; de his singillatim, quemadmogum ex processu constant, agendum erit. Primùm itaque, quod ad visiones spectat, quandoquidem inter alias sancti huius Viri virtutes, hæc in eo singularis fuit, vt & virtutes, & ipsa Dei dona, quibus ipsius virtus agnosci posset, summo studio occultârit, quod eximium ipsius humilitatis argumentum fuit; inde accidit, vt præter paucas duntaxat, quæ ob aliorum potiùs vtilitatem, ipsâ Dei charitate impellente, quam sponte ex illius ore, concisè tantum, ac minus integræ excidêre, aliæ permultæ haberi non potuerint. His igitur quæ superiùs enarrata sunt prętermissis; ad cœlestis gloriæ pręmia conspectanda se aliquando subuectum fuisse; vbi eos, qui dura pro Christo hîc patienter pertulêre, maximâ in cœlo gloriâ potiri asserebat; pio, ac familiari olim viro, vt ipsius dolorem leniret, aperuit. Plerosque etiam hac vitâ functos, cum Christo regnantes conspexit, inter quos Fr. Donatum à monte Granario, ex nostris Concionatorem, & Fr. Iacobum Asculanum, Laicum, viros omni virtute ornatos, enumerauit. Deianiræ Biciariæ, mulieri Asculanæ, quæ pro defuncto filio sacras Missas celebrari postulabat, respondit: iam defunctus Missarum suffragio non indiget; etenim à pœnis solutus ad cœli gaudia conscendit: Cui illa; vtinam id mihi certum. At Seraphinus: Id (inquit) certissimum habe: hisce enim eum oculis inter Angelos consedentem conspexi. Martium Constantinum Ascu-

lanum, Pomponię virum, qui ab hostibus interfectus, absque Sacramentis decesserat, vxori tam constanter illum cœlesti gloriâ potitum confirmat, vt non credentem his verbis increpauerit: Cur tam ægrè ô Pomponia, ad id, quod certissimum est, credendum pertraheris? vtinam eò ego nunc liber concederem, vbi is iam de suâ gloriâ tutus requiescit. Hoc ipsum & Ludouicę Biciellæ de matris defunctę gloriâ renunciat. Alexandri Santucij defuncti matrem, quæ filij obitum perpetuis lachrymis lugebat, de filij gloriâ tam certam reddidit, vt diem illi, quâ ex purgatorijs pœnis in cœlum euolauerat, ad amussim indicauerit. Vincentium Asculanum, virum probum, cùm ad extremum vsque spiritus halitum, Vir Dei piâ hortatione prosequutus esset, animam à corpore solutam ad cœlestia euolantem cernens: Iam, inquit, salua res est, Vincentius cœlum conscendit. Præterea eidem quoque familiari viro, cuius supra memini, cùm aliquando se inferorum supplicia conspexisse, ac permultos, quos viuentes nouerat, iis cruciatos esse indicasset; cuidam etiam Asculanę mulieri, cuius nomen consultò reticetur, quæ ad matris defunctæ suffragium, ipsius orationes postulauerat, respondit. Ne pro matre suffragia quæras, ea enim ad inferos, Dei iudicio, damnata, viuorum suffragijs iuuari non potest: tu satage, vt melioris vitæ cursum instituas, ac te cœlo dignam prębeas. Aliâ quoque Dei virum visione potitum, Fr. quidam ex nostris, qui ante Matutinas Horas in Ecclesiam descenderat, haud leuiter affirmat. Cum enim Ecclesiam ingressus, splendorem solis luci similem animaduerteret, stupore perculsus, atque vnde is splendor erumperet, ignorans; Seraphinum orantem, ac solaris globi instar emicantem intuetur. At neque minori Dei dono, occultas sæpè hominnm cogitationes, & consilia inspectat. Asculano cuidam iuueni, necem aduersario secum in animo machinanti, cogitationes aperit, arguit, animumq; totaliter ab eo crimine auertit. Duci cuidam peditum à Montissancti oppido, qui multis criminum maculis anteactæ vitæ cursum labefactauerat, cùm oculorum lumine careret, à sancto Viro cœcitatis curationem postulanti, occulta scelera seuerâ increpatione manifestat. Fr. Hieronymo Asculano, ex nostris Sacerdoti, cùm adhuc secularis esset occultam Dæmonis tentationem pandit, illumq; ab eâ liberat. Tantâ Vir Dei Sacerdotes reuerentiâ prosequebatur, vt cumprimùm ex his aliquem in viâ obuium haberet, illius manus, vt dictum est, deoscularetur. Hinc cnm Sacerdoti cuidam sibi familiari honorem frequenter redderet, contigit,

vt cùm Sacerdos turpi se peccato aliquando maculasset, in eum Seraphinus incideret: quem non modo solito honore non excepit; verùm nec conspectum quidem preterijt; at quamprimùm mentem pœnitentiâ, & confessione expiauit, rursus eidem occurrens, ab eo consueto, vti prius honore afficitur. Per idtempus cum binę Asculanæ mulieres, ab eo Crucis signum expeterent, vni quidem signum non inuitus exhibet; alteri verò, quæ occulto adulterij crimine tenebatur, signum proferre recusat. Ad rerum futurarum prędictiones, quæ ex lucis propheticę dono proficiscebantur, venio: at cùm hæ tam multæ sunt, vt suâ legentium animos multitudine obruere valeant, grauioribus explicatis, ceteras indicandas potiùs, quam exarandas censui. Turia quædam, mulier Asculana, cuius cùm ob summam partus difficultatem salus omninò desperata esset, cumprimùm à viro Dei Crucis signo obsignata fuit, ab eo quoq; futura illius intra dimidiæ horæ spatium incolumitas asseritur, quam mortuo fœtu emisso consequutura esset. Nicolaus Clauaneus, Asculanus, iam sacro oleo inunctus, ad vitæ occasum properabat; cum ad eum Seraphinus accedens: Nicolae, inquit, ne vitæ exitum pertimescas, longior tibi restat via, te priùs Deus Capucinum, quam mortuum vult. Res dictum comprobauit. Marco Antonio, nobili Asculano, cui supremum ægrotantis funera parabantur, incolumitatem, diuturnamq; vitam pollicetur. Mattheo Vallomeo, Asculano, simul cum Hyacintho fratre, ac nonnullis propinquis ad Canysiæ bellum proficiscente, Perugina mater grauiter eorum pericula reformidans, quidnam de his sperandum esset, à viro Dei aliquando percunctatur. Cui ille: Omnes (ait) in patriam sospites redituri sunt: vnus duntaxat Hyacinthus, strenuè pro Christi fide decertans, Martyr occumbet. Post hæc, cùm Asculana vrbs ceteros redeuntes recepisset, ex his solum Hyacinthum, generoso cruore conspersum, cœlum excepit. Alexandrinæ, Alsatię, Annibalis nobilis vxoris matris, ad mortem ægrotantis, non solum incolumitatem, imò saluam masculum parituram pręnunciat, rei porrò euentus eò omnibus admirabilior visus fuit, quò nemo eam pręgnantem suspicabatur, neq; Alexandrina ipsa fœtum in vtero presenserat. Lucretia Santuccia ægrotans, ad eum morbi statum deuenerat, vt à Phisicis vitæ illi tempus in sequentem tantùm noctem protenderetur: quo tempore cùm Sacerdos ex nostris animam commēdaturus accederet, Seraphinus ei æream quandam Christi Crucifixi imaginem, quam secum gestabat, deosculandam offert, his verbis:

Lucre-

Lucretia, inquit, Deo gratias, hæc enim infirmitas tibi non ad mortem, ſed ad vitam erit. Eodem verò tempore, in altero proximo cubiculo, Lucretiæ vir leui morbo correptus, in lecto iacebat: cùm eò Seraphinus oculos conuertens: Non ſic ille, (ſubdit) qui in eo cubiculo ægrotat: is enim breui ex hac luce diſcedet. Quid pluribus opus? illa è mortis faucibus eruta, incolumitatem aſſequitur: hic vix morbi limina attingens, ad mortem rapitur. Canonici Alacinæ Aſculani ſoror, cùm propter exceſſum, quem in malorum perſicorum eſu occulto patrauerat, in grauem morbum incidiſſet, Seraphinum rogat, vt diuinam illi clementiam exoret. Cui ille corollam, quam ex malorum perſicorum nucleis compactam gerebat, oſtendens, quænam illa oſſa eſſent, interrogat: vt illa morbi ſui cauſam, tametſi occultam, ſe non ignorare intelligeret, moxque illi (quamuis à Medicis certæ neci condemnatam) ſanitatem, ſeque priùs vitæ curſum confecturum pollicetur. Hoc modo, & Finisbæ Orlandiæ lethali morbo in partu laboranti, vitæ, ac partus incolumitatem: Hieronymo Ancillotto, Medico ad mortem ægrotanti; Conſtantiæ Roſatæ, cuius anima iam Deo commendabatur; Bernardo Honufrio hecticâ febre correpto; Pamphiliæ Aſculanæ, viri grauiter ægrotantis periculum formidanti; Smeraldæ Ricciæ iam neci à Phiſicis adiudicatæ; Octauij Bandini, S.R.E. Cardinalis fratri, quem tanquam mortuum deflebant; Geruaſiæ Firmanæ grauiſſimę ægrotanti; Marthę Pauluciæ à Ciuitellâ, diutino morbo laboranti; Caſertano Principi, graui morbo oppreſſo; Deloërię Cinthiæ iam ſenſuum vſu deſtitutæ; Bibianæ, Lucę Thomaſini vxori, cuius iam ſalus deſperata erat; Cinthię à Monteflorum, Dominici Barlocij vxori diuino faſcino languenti, liberationem, ac ſoſpitatem pręnunciat. In Aſculanâ vrbe, Thomę Diamantis Mocconæ filio, breui cœleſtis regni ſedem occupaturum pręmonet. Vincentia, Iulij Coticoni vxor, geminas vno partu filias ediderat, quas cum Seraphini precibus commendaret, haud aliam ab eo, præter hanc vnam vocem extorquere vnquam potuit: Fruſtra rogas, Vincentia: geminę enim hæ columbę ſunt, quæ ad cœli nidum adſpirant. Nobilis quędam mulier à Montevlmi, cuius nomen ſpontè prętereo, cùm patrem diutino morbo laborantem, qui ob quandam illius inobedientiam, tam graui in eam irâ excanduerat, vt ne vllam quidem de eâ ſibi mentionem fieri ſuſtineret, ſæpè fruſtrà ſuâ humilitate, ac omnibus officijs placare tentaſſet, ad virum Dei confugiens patris duritiem aperit. Cui ille: Æquo animo eſto (inquit) quod tuum erat

patri

Patri exoluisti, Verùm id te minimè lateat, miseram illam patris tui domum magnâ Dæmonum multitudine occupari: haud is diu viuet superstes; at quod magis deplorandum, vitam cum æternâ morte commutabit. Nihil prorsus inane dictum, cùm enim ille post annum morbo consumptus, ad vltimam vitæ lineam peruenisset, sanctis Ecclesiæ Sacramentis expiari abnuens, ijs, qui sacram illi peccatorum confessionem persuadebant, se crimine quodam constringi respondet, quod nulli vnquam aperire valeret. Hoc modo inexpiatus, & absque Sacramentis ex hac vitâ, supremo inferni supplicio perimendus, decessit. Marco Stabili, Asculano, à Seraphino, num vel vxorem ducere, vel religiosam vitam amplecti deberet consilium exposcenti, subridens respondet: Neq; connubia (inquit) iunges, neque ad religiosam vitæ formam pertinges. Melioris nobis vitæ genus, Marce, quærendum est, quod apud Superos manet. Id verò haud secus contigit, Viro Dei hoc anno è viuis sublato: Marcus verò paulò post, neque vxore, neque religione potitus, humana deserit. Ripæ Transonæ, cum ob masculi partum, Gradassi Bonominis Familiam maximâ lætitiâ perfusam cerneret, ad socium conuersus: O quàm breue (inquit) est mundi gaudium! puer namque vaporis instar ad modicum apparentis, celeriùs tolletur: res dictum subsequuta. Puer enim vix tertium, vel quartum diem vidit superstes. Astolphus Guilerius, Asculanus, cum spinæ ventosæ morbum in pede quinquennij spatio patientissimè tulisset, Seraphini sibi apud Deum opem implorat: cui vir Dei: Adhuc paulisper, Astolphe, patienter sustine, ac tum lætus quiesces: Etenim S.P.N. Francisci dies, quæ abhinc vix bimestre abest; finem morbis ac doloribus, simulq; vitæ imponet. Hæc Astolphus, cùm iucundè accepisset, se in illum diem parat, ac S. P. Francisci præsentiâ ante mortem potitus, cum eo ad cœlestia migrat. His & alij plerique accedunt, quibus vir Dei futurum prophetico spiritu obitum prędixit. In his sunt Hieronymus, Baptistæ Paduani filius, infans; Prosper Biciarius Medicus, Asculanus; Lucretia Carlina, cui & obitus horam, & omnia morbi symptomata pręnunciat; Alseniæ, nobilis Asculanæ filius, exul à patria; Lauræ Fastoriæ Asculanæ filia nubilis; Fabritij Comentati à Montegranario infans masculus; Franciscus Meliorius Asculanus, cui & mortis diem, & horam presignificat; Federicus Ferrus, Canonicus Asculanus; Eugenia Belalta, virgo honestissima; Bartholomæus à Corano; Semidea, Lucij Santini Asculani filia; Ponsolini Fornarij filius; Franciscus Sfortia, Asculanus; Æmilius Archangelus,

gelus, Asculanus; Polissena Rocia Asculana; Marchisiana Valenda, Asculana, quam in ipsâ Dominici Natalis nocte morituram prænunciat; Franciscus Maria Laurus, à Loro; Iosephus, Constantiæ Paradisæ filius; Ioannes Andreas, Mecotij fabri lignarij filius, qui leui morbo laborabat; Vincentius Rosatus, Dux Peditum, nec minimùm ægrotans; Blasius Pelagallus à Monteflorum; Mulier quædam Aufidana; Henricus Masseus, nobilis Asculanus; Angelæ Gualatæ à Ripâ Transonâ filius; Serena Picilla, Asculana, cui & duarum duntaxat horarum vitæ terminum præscribit; Maria Maciarella, Asculana; Iulia, Ioannis Baptistæ Auricolæ Asculani vxor, quæ plenâ incolumitate fruebatur; Beatæ Seglettæ filia quinquennis; postremò Octauius Crantillus, Asculanus, quem postridie hinc emigraturum prædicit, cùm solis radij ad ægrotantis lectum pertingerent: quæ & ipso rei euentu comprobata fuêre. Varijs quoque mulieribus, quorum aliæ fœtum discernere non poterant; aliæ, ne de prole quidem cogitabant; futurum distinctè partum præsignificat. Finisbæ Orlandiæ, Diamanti Mocconiæ, Balthasinæ Asculanæ, Sophonistæ Marci Antonij Squarillæ vxori; Vincentiæ Petrochinæ, Cardinalis à Montelparo nepti; Claræ Iubariæ Anconitanæ; Petræ Franciscæ, Vincentij Posentij vxori, prægnantibus, masculum omnibus fœtum, quem suo tempore enituntur, prenunciat: Gasparinæ verò Thomæ nobilis vxori, necdum prægnanti masculum; Octauij Cetarelli nurui, quam anteà prægnantem masculum parituram affirmauerat; plures deinde liberos eidem futuros prędicit. Sophonistæ, cuius supra memini, fœminam primùm, quæ ad septimum duntaxat vsque annum vitâ comite peruentura esset; alteram quoque, quæ Deo sub Monialis velo consecranda esset: puerum denique qui sacerdotio inungendus esset, enixuram prenunciat. Rursùs Petræ Franciscæ, ac Mariæ Constantię Pectinellæ fœminę ortum: Arthemię Turrianæ, quæ omnem procreandę prolis spem abiecerat, quatuor eam masculos enixuram, sæpè confirmat, Hieronymę tandem, Iosephi Massei vxori, quæ cum liberos procreare non posset, cùm Seraphino conquerebatur, huic vir Dei: Tot (inquit) liberi tibi futuri sunt, vt ij tibi fortè fastidium pariant. Nonnullis etiam necdum de Capucinorum vitâ amplexandâ cogitantibus, Religionis ingressum prędicit. Inter quos fuerunt, Frater Iustus à Montevlmi, Picentis Prouinciæ, Fr. Ludouicus à Monteguidono, & Antonius Gabrielius à Morrouallis, alijque non pauci. Marfisę, Christophori

Boni, Asculani, vxori, quæ diutinam viri absentiam, absq; vllo illius salutis nuncio, lugebat; futurum viri post tertium diem reditum, & pericula, quæ euaserat, exponit. Angelicam à monte S. Pauli adhuc puellam, quæ viro Dei Crucis signo munienda à matre aliquando oblata fuit, suam Deo virginitatem consecraturam prænunciat. Alia pretereà quamplurima prophetico spiritu præsignificauit, quæ si vniuersa explicanda forent, ijs facilè lectoris animus defatigari, atque à lectione deterreri posset; institutam igitur hactenùs in ijs conscribendis breuitatem prosequens, ab ijs primùm exordiar, qui à varijs corporis doloribus ab eo diuinâ virtute curati fuêre. Primùm Ragusinæ, Verbij Philippi Aufidani vxori, graui decem annorum spatio capitis dolore cruciatæ, cùm Seraphinus manus capiti imposuisset, eodem tempore soluto capitis dolore, nunquam eo deinceps vexata fuit. Crispinus Chorus, Asculanus, grauissimo crurum dolore correptus, cùm per bimestre ita eo cruciatus fuisset, vt ne ea quidem mouere posset, vt dolorem leniret, in plateam se deferri curat: vbi dum foliorum lusui cum alijs incumbit, en Seraphinus aduentans, folia ex ludentium manibus extorta dilacerat, ac minutatim discerpit; cæterisq; qui colludebant, dilabentibus, solus Crispinus crurum morbo præpeditus consistit. Cui vir Dei: Crispine, si nunquam deinceps te lusurum spoponderis, à crurum morbo te curandum scias. Illicò Crispinus promptissimè pollicetur. Quà ab eo pollicitatione acceptâ, vir Dei mox crura manu contingens, ac signo Crucis communiens, ita illi sana, & valida restituit; vt, qui eò aliorum ope delatus fuerat, domum pedester redierit. Angelica Ascula vniuersali corporis dolore, ac præterea cordis palpitatione ita laborans, vt nullis remedijs leuari posset; ad Seraphinum tandem profecta; cum is æreâ quadam Christi Crucifixi imagine, quam Corollæ appensam gerebat, totum illius corpus obsignasset; vbi aliquantisper, cum eâ ante sacrum Eucharistiæ altare orauit, iterum signo Crucis munitam dimittit: quæ mox à corporis dolore, & cordis deliquio libera domum redit. Marcellina, Alomei Asculani vxor, tam graui in sinistro latere, dolore cruciabatur, vt cùm illi respirationem adimeret; sæpe illam ingentes rugitus edere compelleret; quam cùm Seraphinus suâ Crucifixi imagine consignasset, præterijt: at vix is terga verterat, cùm à dolore libera, incolumis surgit, & miraculum magnâ voce predicat. Beatrix, viro Dei propinqua, integri anni spatio, ita à podagræ doloribus afflictata fuerat, vt nullâ quiete frui posset:

hanc

hanc cùm Seraphinus suâ Crucifixi imagine crucis signo munijt, dolorem fugat, eamq; à podagrę morbo deinceps liberat. Ab eodem quoq; podagræ morbo in oppido Montisgranarij, Mecotium Darium diu laborantem; & Philomenam Francisci Brichi vxorem, à Cephalalgiâ, quam diu sustinuerat, eodem modo persanat. Fr. Antonius Cingulânus, ex nostris concionator, cùm diuturno capitis dolore, quo etiam in sæculo afflictabatur, laboraret; vix illum Crucifixi imaginem illi à Seraphino oblatam, quâ etiam ab eo in fronte obsignatus fuit, exosculatur; cùm protinùs à capitis dolore liber, perpetuo ab eo cruciatu vendicatur. Fr. Virgilius Pacificus à Monterubiano, Minor Conuentualis, ab acerrimo manus, & brachij dolore, à viro Dei Crucis signo communitus, statim à dolore conualescit, neque vnquam deinceps eo afflictatus fuit. Hoc pacto & Rochus Asculanus ab vtriusque brachij languore; Aurania, Ferrantis Palettæ Asculani vxor, ab sinistri humeri cruciatu: Ioanna, Scipionis Porfilij vxor, à brachij tumore, ac inflammatione: Vincentia, à lupinorum morbo, quo grauiter vexabatur; vterumque à partus angustiâ: Augustinus Sissantius à manus dolore: Fr. Valerius à Ripâ Transonâ, ex nostris Laicus, ab odontalgiâ: Polinix Tuffina Nouanensis, à cephaleâ: Innocentius Pitiotus, à colico dolore; Vrbinia Asculana, ab vberum tumore; Beata Sgarilia, & Martina, Asculanæ mulieres, à diutino renum cruciatu; Bartholomæus à Loro, à morbo cachexiæ, Benedictus à Monteguidone, à spinâ ventosâ; Iulia à Montegranario, ab vniuersali corporis tumore; Fr. Bonauentura Maceratensis, ex nostris concionator, à cephalalgiâ; Lucretia Odoarda, à genuum imbecillitate, ac dolore; Aurelia, Petri Andreæ Nouanensis vxor, à colicâ passione; Balthas Grimaldus à Montegranario, à totius corporis doloribus, ab eo Crucis signo, vt plurimũ suâ illâ Crucifixi imagine adhibito, persanantur. His plagis, ac vulneribus affecti accedant, quos viro Dei, solâ Dei virtute sanatos fuisse, ex processu exploratum est. Flaminius Cinacius, Dux peditum, lethale vulnus in pectore receperat: cui cũ aurea fistula, ex quâ sanies efflueret, ac vulnus, quod consolidari non poterat, patefactum seruaret, à Phisicis perpetuò in ipso vulnere retinenda applicata fuisset, eo maximè æger cruciabatur: quapropter Seraphini aliquando præsentiam nactus, ab eo supplex poscit, vt suâ oratione à Deo sibi vulneris illius curationem exoret. Cui vir Dei: Quid (ait) te in hoc vulnere cruciat? Mox ille: Aurea fistula (inquit) quam in vulnere reconditam gero. At Seraphinus

ægro colludens: Aureane? (ait) nimis profectò superbum vulnus, quod, nisi aureâ fistulâ saniem eructet, haud sibi satisfactum esse velit. Verùm in Domino confide, Flamini: vulnus absque fistulâ curabitur. Cumq; fascijs, quibus vulnus obtegebatur, explicatis illud patefactũ fuisset; mox vir Dei suâ illâ Crucifixi imagine vulnus contingit, & Crucis signo obsignat. Vix autem Crucis signum ediderat, cùm ex se aurea fistula è vulnere erumpens, vulnus ita ad incolumitatem parat, vt quarto, vel quinto post die, absque fistulâ perfectè curatum fuerit. Theodorus Tassus Asculanus, qui fistuloso vlcere in dexterâ manu laborans, nullis remedijs iuuari poterat, eodem modo, perfectè mox sanatur. Horatius Iauania, Cyrneus miles, pugione in sinistro latere confossus, nullo remedio ad vitæ metam properabat; cui cùm Seraphinus pacem cum aduersario inire persuasit; signo Crucis suâ Crucifixi imagine, vulneri adhibito, postridie è vulnere incolumis, è lecto surgit. Augustinus Imperacius, & ipse Cyrneus, lethali vulnere per latera transuerberatus, ad Seraphini preces confugiens, ab eo signo Crucis, nudato vulnere, communitur: quo accepto, postridie è lecto incolumis emergit. Ioannettus, diu atrum in facie calcinoma tulerat: quo indies excrescente, ac carnem depascente, cumprimùm Seraphinus illud suâ Crucifixi imagine signo Crucis muniuit, eum confestim diuinâ virtute persanatum dimisit. Hoc quoque modo Franciscum à Montesancto, & Æmiliam à Loro, à cancro eorum vultus deuastante: Dianam à Loro, manu captam: Portiam Nicolai Seraphini filiam, quæ casu sibi digitum solâ cute pendentem obtruncauerat: Cittam Victoriam Odoardam, à graui apostemate: Ioannem Camillum Arpinum Asculanum, à lethali capitis vulnere: Balthasarem Asculanum, graui in capite vulnere saucium: Pyrrhum Valerianum peditum Ducem, à manus vlcere, quod in cancrum degenerabat: Antonium Vallomeum Asculanum, à profundo humeri vulnere: Franciscum Monseum Asculanum, à fistuloso femoris vlcere: Ioannem Marinum decem annorum puerum, grauissimè ex lapsu in capite saucium: postremò Marcum Aurelium Spoletanum, Asculanæ vrbis Gubernatorem; ab incurabili manus vlcere, diuinâ virtute curat: cum enim ad eum vir Dei pro reo quodam captiuo rogaturus accessisset, his eum verbis compellat: iam inter nos Seraphine, pacisca mur: ille delicto, ego graui in manu vlcere teneor: si tu me ab vlcere liberum præstiteris; ille meo decreto absolutus, è carcere emerget. Hoc pacto accepto, cùm vir Dei nonnulla Crucis signa vlceri adhi-

buisset;

buiſſet; vix ad Palatij gradus peruenerat, cùm Marcus vlcus perſanatum cernens, reum è cuſtodiâ liberum abire iubet. Iam ad claudos, & membris captos accedo. Primus Vincentius Potentia, altero crure ita captus erat, vt eo nonniſi difficillimè progredi valeret, qui cum Seraphini preces implorat. Quid, inquit, de crure conquereris? nulla cruri ægritudo eſt. Mox crus ſuâ Crucifixi imagine conſignans, liberum protinùs illi greſſum reddit. Salomeam, Lucretiæ Antonellæ trium annorum filiam, vtroque pede ita mutilam, vt neq; incedere, neque ſtare vllo modo poſſet, vlnis exceptam, cùm nonnullis ſanctæ Crucis ſignis communijſſet, humi reponens, eam iubet incedere: quâ liberè, perinde ac ſi nullâ crurum imbecillitate teneretur, progrediente, is celerem ipſius obitum prędicit. Virgo quædam à Coſiniano, à lumbis deorſum, ita membrorum vſu deſtituta erat; vt ne ea quidem mouere poſſet, cumq; nulla illi incolumitatis ſpes affulgeret, Seraphini precibus obnixè ſe commendat, quam vir Dei ſuâ Crucifixi imagine varijs in membris obſignans, his eam vocibus compellat: Surge filia, & ad ſacrum Euchariſtiæ Sacramentum, Deo pro beneficio gratias actura concede. Protinùs illa, tibijs conſolidatis, & toto corpore incolumitati reſtituto, ad Altare procedit, ac pedeſtris, & incolumis domum reuertitur. Stephanus à Capite riui, femore ſibi ex arboris lapſu confracto, cùm octo menſium ſpatio in lecto iacuiſſet, vix fulcris adhibitis, paululum progredi poterat, cùm Seraphinus Crucis ſigno, vti ſolebat femori impreſſo, ita illum in momento reddit incolumem, vt eodem tempore, proiectis fulcris, ſua per vrbem, greſſu liberrimo, negotia geſſerit. Petrus Manfredus à Montegranario crus ſibi ex caſu confregerat; quod cùm nullo remedio inſtaurari poſſet, in lecto iacebat; cuius cùm Seraphinus cruri Crucis ſignum impertit, eodem mox tempore perſanatur. Eadem prorſus Dei virtute, & Bernardi Aſculani, & Iacobæ Mantocij vxoris crura confracta; & Hieronymam Aureliæ Roſatæ filiam, membrorum vſu deſtitutam, & Ioannam Candodori, Aſculani filiam, altero crure mutilam; & Octauium Bandirium, S.R.E. Cardinalem, cuius crus confractum fuerat; & Theodoram Antonij Fraſſi vxorem toto corpore attractam; & Mariam Semideæ filiam, quæ nullo membrorum vſu fruebatur; & Marinum Dionyſium à Montevlmi, qui ex arboris lapſu, ceruicis ſibi os confregerat; & Theodoram à Montegranario ex caſu toto corpore confractam, in perfectam corporis incolumitatem vendicat. Venio ad cœcos, mutos, ſurdos, gibboſos, & incurabiles, qui ab eo

in Processu curati leguntur. Dum vir Dei per Lori oppidum iter faceret, quædam illi mulier vtroq; oculo capta oblata fuit; mox vbi is suâ Crucifixi imagine obsignauit, toto spectante populo, lux illi restituta fuit. Puer quoque, aduenæ cuiusdam mulieris filius, qui eo-vsq; cœcitate laborauerat, quamprimùm ab eo Crucifixi imagine signum Crucis oculis adhibitū accepit, eodem quoq; tempore oculorum lumen recepit. Porrò admiratione dignum videtur, quod Iosepho Ferranti à Loro contigit: qui cùm integrâ cœcitate laborans, Seraphini miraculorum famam percepisset; tantam erga virum Dei fidem animo concepit, vt se omninò à cœcitate curandum sibi persuaserit. Quapropter cùm se ad virum Dei Asculum perducendum curasset, eo in itinere lux ei à Domino, qui in se vberiùs confidentes suis donis præuenit, restituitur. Asculi rursus puerum, Felicis Melioræ filium, luce orbatum, orans, ac Crucis illi signum impendens, ad oculorum lucem reuocat. His pleriq; oculorum morbo grauiter affecti accedūt, quos vir Dei in integrā incolumitatem vendicat. Inter hos enumerantur, Maria Ioanna Asculana, quæ fistulā in dextro oculo iam diu passa fuerat. Constantia Patinella Asculana, dextro oculo orbata: Citta Tucia, & Sanctia Orifila, puellæ Asculanę ob boæ morbum lumine captæ: Ioanna à Montevlmi, Ioannis Marini vxor, ignis scintilla obcœcata. Inter mutos Maria quędam, Litprandi textoris filia asseritur, quæ cùm muta ad quartum vsq; annum peruenisset, à S. Viro benedicta, & suâ Crucifixi imagine signata, linguæ vsum accepit. Æsij, viro Dei, quædam 10. annorum puella, Catharina Octauiana nomine, oblata fuit quæ confuso, & indistincto duntaxat vocis sono eatenùs res indicauerat. Huius linguam cùm sua Crucifixi imagine contigisset, eaq; Crucis illi signū edidisset, IESV illam nomen proferre iubet, dein MARIÆ: quibus distinctè prolatis, clarè deinceps omnia proloquuta fuit. Eodem modo cū per Montissancti oppidū iter faciens, ægrotum signo Crucis incolumitati restituisset, mutum pręthereà deprehendens, altero Crucis signo linguæ impresso, distinctè loquentem præstat. Eodem tempore Hieronymo Vico, 13. annorum Adolescenti, adeò surdo, vt nequidem Campanarum sonum perciperet, crucis signo adhibito auditū restituit: gibbosum quoq;, qui ita curuus incedebat, vt manu terram contingeret, eodem crucis signo, ad pristinam corporis valetudinem reuocat. In incurabilium numero, primus Cæsar quidem Amuratus à Montegranario recensetur, qui incurabili quodam faucium tumore laborans, à Dei seruo crucis signaculo communitus protinùs diuina virtute curatur.

Post hunc, & Sebastiani Rubei filius, incurabili fistulâ prope sexum affectus: Asculi Alexander Benedictus venereâ lue correptus: Aufidi Theodorus Adamus, leprâ conspersus: in oppido Montisgranarij Antonella Commentata, ab vlcere incurabili: Nesba Bellisarij à Montefucino vxor: Vincentius Morus Firmanus: Iulias Blasius Asculanus, à strumis: Hippolyta Asculana, & Ioannes Baptista Georgius, ab hydropisi: Hisba, Prosperi Gennasij vxor, à paralysi: Citta Salomea, Vlyssis Caualcauechij filia; Maria Pomilia Asculana; Ludouicus Asculanus, hospes diuersorius; Paulus Vechiolus Asculanus, à comitiali morbo: Balthasar Merletus, Asculanus, à phthisi: in Lori oppido Baptista Passacantandus, à vermiculari morbo; à viro Dei, signo tantùm Crucis adhibito, persanantur. His & moribundi, quorum iam salus desperata erat, à Dei seruo, velut ad vitam reuocati succedunt. Baptista Auricola, Asculanus, febri acutâ, & colico dolore laborans, Medicorum ope, sensibusq; destitutus: Augustina, Marci Tullij Asculani vxor, anginâ correpta, omniumq; Medicorum sententiâ ad necem damnata: in oppido Montisgranarij, Margarita, Alphonsi Nuzzæ filia, cui agonizanti funera parabantur: Ritius, Mineruæ Asculanæ filius, iam moribundus, quibus signum Crucis impertiens, breui cunctos ad perfectam incolumitatem prouocat. Demum Pandolfina, Vlyssis Palmificani vxor, cùm ob diuturnam hydropisin eò euasisset, vt de illius vitâ omnem prorsùs Phisici spem abiecissent; virum Dei ad se accersitum rogat, vt sitim saltem sibi extinguere liceat. Cui Seraphinus, vbi eam Crucis signo communiuit, aquæ frigidæ vrnam adferri iubet; eamq; signo crucis benedicens, his eam verbis confortat: Eia, Pandolfina, iam quantum libet, bibe, ac sitim extingue. Porrò eâ bibente, cùm domestici mortis potum eam hausturam putarent; vix illa aquam hauserat, cùm hydropico humore decrescente, tantùm mox incolumitatis assequuta est, vt postridie incolumis è lecto euaserit. Plerique alij à varijs morbis ab eo quoque persanantur. Peracius Maciarellus, Asculanus, acutâ febre tam grauiter ægrotans, vt de illius salute Medici desperarent, huius viri Dei oratione, ad salutem reuocatur. Huius quoque filius, trium annorum puer, qui herniâ laborabat, ab eo crucis signo persanatur. Theodoram Huitratam vultus quidam tumor, atque oris morbus inuaserat: quo excrescente, cùm vix liquidioribus vesci posset, signo crucis à Dei seruo accepto, mox ab vtroque morbo liberatur. Leonardus Riccus spinâ ventosâ, ac insuper vomicâ in femore laborans, eodem modo curatur. Syluester

Caponius, nobilis Asculanus, graui anginâ correptus, à viro Dei Crucis signo in gutture munitus, repentè conualescit. Seraphinus, Marchinię Amatæ filius infans, post aliquot sui natalis dies, toto corpore in tumorem verso, longioris fermè vitæ spem matri interceperat, cùm viro Dei ad illius opem accersito, is simul atque infantem in matris sinu conspexit: Ne de puero (inquit) sollicita esto: viuet infans: & quem hic modo tumidum profert, tertius post hunc dies tibi incolumem reddet. Cumq; puero Crucis signum impertitus esset, is confestim oculos aperiens, cœpit conualescere; donec tertium incolumis diem aspexit. Hac ipsâ Dei virtute, ac signo Crucis adhibito, Nisbam, Hieronymi Contei Asculani vxorem, ab vberum tumore; Cittam Serenam, & Hieronymum Armellinum à quartanâ febri; Ioannem Franciscum, Paridis Antonelli filium, boæ morbo periculosè laborantem; Cittam Auraniam, à labiorum deformitate, quam ex falsi humoris fluxu contraxerat; Iosephum Petri Marini filium, à diutinâ febri, ac strumis; Marchoniam Stabilem, Asculanam, à formiculari morbo, & grauissimis membrorum doloribus; Adrianum Cresimelem à Loro, ab herniâ; & ab eadem Fr. Stephanum à Montesancto, ex nostris Laicum, & Iosephum à Vena Villâ; post hæc Thomam Vandinum, sculptorem Camerinensem; Petrum Angelum Bononiensem: Fr. Ioannem à S. Elpidio, ex nostris Sacerdotem, & Fr. Ioannem Baptistam à Montegranarjo, Laicum, Ischidico morbo: Camillum Botrum à S. Victoriâ, spleneticum: Fœlicitam, à Scatino nouo, à diuturno capitis, & stomachi dolore, Franciscum Caluiam, & Mariam Maruciam à Nouanâ, graui febre laborantes, reddit incolumes. Superest iam, vt cætera huius serui Dei miracula, quæ passim prçter ægrotorum curationes ab eo patrata sunt, breuiter percurram. Florauantis Latini à Montevlmi vxor lacte carebat, quo infantem grauiter febricitantem aleret. Quapropter omnibus Physicorum remedijs frustrà adhibitis, vltimum à Seraphino quçritur; qui panem Crucis signo munitum, ad eum è Conuentu mittens, eo vxorem vesci iubet: cuius esu, non modò vxor lactis copiam assequitur, verùm & infans à febre curatur. Hoc modo, & Maria Augustilia, Lucę Albertini vxor, & Tarsia, Cæsaris Iuntæ Asculani vxor, lactis ab eo abundantiam accipiunt. Hippolytus, Silentij Seraphini fratris filius, veneficio dementatus, cùm trium annorum spatio, velut insanus per varias regiones pererrasset; tandem ad virum Dei perductus, ab eoq; signo Crucis in fronte munitus, ita à fascino liber domum redijt, vt eo nunquam

deinceps agitatus fuerit. Pari modo & Augustinus à Luco, à fascino, quo à Dæmone alligatus fuerat, à Dei seruo absoluitur. Pecuarios canes aliquando in eum hiante ore, ac rapido cursu tendentes, Crucis signo silentes, ac pacatos reddit. Rursùs, cùm Ciuitellâ digressus, Asculum cum nonnullis sæcularibus viris rediret, cæteris copioso imbre, qui è Cœlo cadebat, madidis; is nequidem vnâ pluuiæ guttâ perfusus in vespere conspicitur. In Asculano Conuentu pane deficiente, arcam panariam suis meritis è Cœlo plenam accepit. His & alijs quam plurimis diuinæ potentiæ miraculis, quibus D.O.M. serui sui merita, & sanctimoniam vberrimè testabatur; cû tam celebre in Piceno esset Seraphini nomen, vt quacunq; in Conuentus Familiâ degeret, ad eum ægrotantium turbæ confluerent, id potissimùm in Lauri Conuentu accidit, vbi tanta quotidie languentium, & ægrotorū multitudo ante Ecclesiæ fores iacens cernebatur, vt parum ab illâ Hebræorum piscinâ abesset: quibus cùm vir Dei suâ illâ Crucifixi imagine Crucis signum impenderet, omnes fermè à morbo curabat. Viro Dei aliquando per Montemvlmi iter facienti, tam ingens populi turba occurrit, vt vix è medio, pallio, ac habitu vndiq; obtruncato emergere potuerit. Hoc ipsum illi, cùm in Montisgranarij Familiâ conscriptus esset, sæpè contingere solebat, ita vt integros dies in ægrotis Crucis signo consignandis, frequenter impenderet. Res quidem Fratribus ita molesta erat, vt eidem Guardianus aliquando dixisse feratur, quod si diu ea confluentium multitudo, quâ sæpè diuina officia perturbari contingeret; illis ferenda esset, obedientiæ præcepto illi miraculorum potestas, vt olim à B.P. Francisco B. Petro Catanio sublata fuit, cohibenda esset. Quamobrem, ne ea Conuentus familia diutius illam molestiam sustineret, inde Asculum migrat: vbi cùm diu moras traxisset, tanta in eum vrbis deuotio fuit, vt eum omnes velut cœlestem hominem, & consolatorem vrbi datum agnoscerent: atq; is è regione, tam singulari vrbem illam beneuolentiâ prosequutus est, vt quam plurima in eam, tum publicæ pacis, tum mutuæ concordiæ, & curationum beneficia contulerit. Postremò vt perenne illi amoris signum testaretur, eidem corporis sui exuuias perpetuò asseruandas reliquit: etenim cùm plerosq; in eâ vrbe annos magnâ cum sanctimoniæ laude duxisset; iam septuagenarius, vitæ suæ occasum, quem sæpè anteà prænunciauerat, propinquum intelligens, vehementius orationi, ac rerum diuinarum contemplationi incumbere, iuuentutisq; ieiunia, atq; asperitates ad senectutis annos reuocare cœpit. Diu Seraphinus occultū in pectore

morbum patienter tulerat, eo tamen adeò ingrauescente, vt iam supremum illi interitum minaretur, illum tandem declarare cogitur. Nullum morbus exteriùs malignitatis signum prodere videbatur: quo fiebat, vt & Medicus, & Fratres haud tanti morbum æstimarent, pridie tamen, quàm è vitâ Vir Dei discederet, quò diuinis Ecclesiæ Sacramentis frui posset; proximum sibi vitæ occasum instare luculentiùs aperit. Cùm verò neque id asserenti Fratres crederent; vix tandem Sacra illi Eucharistia per modum Viatici ministratur. Dies erat Viro Dei suprema; cùm is sacro Domini corpore refectus, inter ipsius amoris amplexus ad tertiam vsque post meridiem horam perseuerat, quo tempore extremæ Vnctionis oleo inungi postulans, apertam à Guardiano repulsam patitur, id enim ab Ecclesiasticâ Regulâ alienum ducebat, quâ extremæ Vnctionis Sacramentum in mortis articulo tantùm ministrari præscribitur. Post hæc vir Sanctus genuflexus in lecto orans, cùm ad quartam à meridie horam peruenisset, oculis in Cœlum sublatis, his Dominum verbis precatur. O Domine IESV, si loquor, nulla mihi fides adhibetur, tu ipse loquere. Vix hæc protulerat, cùm vultu in pallorem mutato, mortis signa præferre cœpit. Porrò Fratres, qui Dei Virum obseruabant, insperatam illam vultus mutationem spectantes, summâ festinatione ad sacrum Oleum accurrunt, ac Dei seruum inungunt. Quo ille inunctus, paulò post, perindè ac si in quietem concederet, placidè mortis somno consopitur. Dei itaque seruo, hoc modo, præter omnem expectationem, è viuis sublato; Guardianus, qui irruentem in eum turbam pertimescebat, nullum campanâ (vti mos est) ipsius exitus signum pulsari iubet, at pueri agminatim per vrbem incedentes, sanctum Virum mortuum conclamabant: quo audito, tanta mox populi multitudo ad Conuentum confluxit, vt occlusis mercatorum tabernis, sola vrbs absque habitatore relicta videretur. Turbâ verò, sancti Viri miracula, & beneficia celebrante, canentium potiùs hymnis, ac laudibus, quàm lugentium carminibus, Ecclesia personabat; mox vniuersi certatim in ipsius oscula, & amplexus ruere, capillos tondere, barbam præscindere, vngues obtruncare, habitum discerpere; tantoque deuotionis impetu in eum ferri, vt & digitos, ac cætera corporis membra facilè dissecassent; nisi Fratrum, ac decem virorum, ab vrbis conseruatoribus missorum, prouidentia corpus intra cancellos occlusum fuisset, quo populus pertingere minimè posset. Terni intereà, & quaterni habitus, à multitudine discerpti fuêre. Sanctum verò Viri

corpus

corpus molle, ac tenerum, velut dormientis contrectabatur, atque adeò suaui odore perfusum, vt cœlestem Myrotheciam suâ odoris suauitate referret. Intempestâ igitur noctis horâ S. Viri corpus ligneâ arcâ occlusum, vrbis senioribus id petentibus, non in communi Fratrum sepulchro; sed seorsim sub Altaris cancellis, conditum fuit. Cùm verò vndique, tum ex vrbe, tum ex vicinis, ac remotis Piceni oppidis, ad ipsius sepulchrum turbæ confluere, vota appendere, Seraphini nomen inuocare, vrbis Proceres, coacto concilio Legatos ad Paulum V. Pont. Max. destinant, qui totius vrbis nomine Processum de Seraphini vitâ, & miraculis instrui, & ad illius Beatificationem procedi postularent. Pontifice vrbis votis annuente, primùm Ordinario examen committitur. Excrescentibus verò ad illius sepulchrum miraculis, Anno 1610. Sacrâ S. Inquisitionis Congregatione annuente, lampas ante illius sepulchrū ardens statuitur, quo tempore tot signa multiplicari cœperunt, vt non solum ex Piceno, sed & ex remotioribus Aprutij, & Insubriæ, & Galliæ subalpinæ partibus, vota ad illius sepulchrum mitterentur. Quorum miraculorum memoria ne depereat, breuiori, quoad fieri poterit, hîc Compendio colligenda sunt, eo modo, quo in processu enarrantur. Rem igitur ab ipsis B. Viri apparitionibus exordiar, quibus post mortem à plerisq; visus est. An. 1604. quo Vir Sanctus ad fœliciorem vitam concessit; eadem nocte, quæ ipsius obitus diem subsequuta est, Portiæ Contæ, suæ olim familiari, quæ ipsius adhuc mortem ignorabat, gloriosus apparens, post nonnulla consolationis verba, in cœlum effertur. Anno 1605. Nicolaus Saluia Asculanus, dum extremo cum morte agone conflictatur, ad Dei tribunal raptus, B. Virginem, ac plerosque alios Sanctos, quos ille singulari veneratione prosequebatur, dextram Throni tenentes; ab altera Seraphinum, Beatorum Capucinorum agmine stipatum cernit: quo tempore Dæmones pleraq; aduersus eum accusationis capita coram Iudice proferentes, à Seraphino, qui rei causam defendendam susceperat, oblatâ exceptione repelluntur: à quo etiam pleraque Christianæ pietatis opera à Nicolao patrata; atque inter alia, plurima illius in Capucinos liberalitas, ac munificentia referuntur. Quapropter, cùm ad bonorum, ac malorum operum pensionem ventum esset; Seraphini operâ, & patrocinio, absolutionis sententia à Iudice profertur. Id cum Nicolaus, Francisco Mariæ, Mediolanensi Sacerdoti, qui ipsius tunc animæ curam agebat, retulisset, paulo post in Domino quiescit. Anno 1605. Scipio Franciscus, Aprutinus, febri continuâ in Iesii oppido

apud Capucinos laborabat, cùm intempestâ nocte quiescens, à somno excitatur; senemq; Capucinum sibi adstantem cernit, qui his eum verbis compellat: Scipio, cedo dextram. Eo verò dextram porrigente: Ego (inquit) Frater Seraphinus sum à Montegranario. Satage, vt B. Virginem, meq; singulari pietate prosequare: nostrâ quidem intercessione iam tibi à Deo incolumitas collata. Is verò repentè incolumis è lecto surgit. Anno 1622. dum Elisabethæ Erapulensi, pestilenti febre correptæ, funera parantur, Seraphini sibi opem implorat: qui hoc ipso tempore ægræ perspicuè apparens, eam his verbis affatur: Elisabeth, si meum sub peregrinę habitu sepulchrum piè venerata fueris; integrâ incolumitate frueris. Protinusq; his dictis euanuit. Ea verò, cùm ab eo tempore conualescere cœpisset, ad Seraphini sepulchrum integram incolumitatem assequitur. Vincentia, Nicolai Salui vxor, ad mortem ægrotans, Seraphinumq; inuocans, eundem mox sibi adstantem cernit, tam ingenti luce perfusum, vt domum totam suo splendore illustraret: qui his ægram verbis alloquitur: Cur Vincentia, times? aut, quid de meo patrocinio dubitas? Longior tibi vita, meâ intercessione condonatur: breui conualesces, rei veritatem exitus comprobauit. Iuliana, Latini Ferri Asculani filia, grauiter febricitans, pectoris prętereà dolore afflictabatur; cùm Seraphinum rogat, vt suâ illi Crucifixi imagine, vti viuens solebat, pectus consignet, ac febrem depellat: qui cùm mox illi se iucundum, ac festiuum videndum prębuisset; signum Crucis adhibet, eoque febrim, pectorisq; passionem protinùs fugat. Maria Augustilia Asculana, acutâ febri cum acerrimo capitis dolore, ad vitæ occasum festinans, cœlestem Seraphini opem postulat, quo tempore eum cœlesti gloria affulgentem sibi adesse conspicit: qui vbi ægram verbis consolatus est, atque vtrâque manu apprehensam, sedentem in lecto collocauit; protinùs incolumem præstitit. Iosephus, Felicis Montij Asculani filius, vndecim annorum puer ad funera rapiebatur, quo tempore Seraphinum sibi ad vitæ pręsidium inuocat, quem mediæ noctis horâ pręsentem intuetur; atque hac voce compellantem audit: Frater Ioseph. Cui cùm, & ipse, Fratrum more responderet, Aue Maria. Seraphinus puero adblandiens, illiusq; humerum leuiter concutiens: Ne timeas (inquit) vitâ viues. Moxq; incolumitati redditus, cùm exclamans: ô Sancte mi, ô sancte mi, Sanctum Virum amplecti vellet, is ab oculis repentè euanuit. Nec frustrà Fr. Iosephi nomine à S. Viro nuncupatus fuit, post adolescentiæ enim annos ad Capucinos fugiens, Fr. Iosephi inter nos

nomen

nomen retinuit. Portia, Sebaſtiani Cacarelli vxor, cùm ab armatâ Prætoris familiâ ſibi nocte domum inuadi cerneret, vt virum, criminis de quo agebatur, inſontem apprehenderet; ad Seraphini mox opem confugit. Nec fruſtrà, nam eodem temporis momento plerique Monachi, ac Presbyteri, eatenùs ignoti, vndique erumpentes Sebaſtianum à Satellitij poteſtate eripiunt. Ægrotabat eo tempore Portia fœtum in vtero gerens, cùm S. P. Franciſcus, ac Seraphinus eidem poſt factum apparentes: Portia (inquiunt) à nobis miſſi ſunt, qui Sebaſtianum in libertatem vendicarunt, tu quoque noſtro patrocinio ab ægritudine libera eſto. Verùm ſæculari veſte dimiſsâ, cinereo te habitu contege. Quibus illa per omnia paruit. Poſt hanc B. P. Franciſci, ac Seraphini apparitionem, cùm Portia totam noctem illam in oratione inſomnem duxiſſet, fœtum, quem in ventre gerebat, velut è lumbis ſibi auelli, atque in aluum magno ſtrepitu dilabi percipit: ex quo tempore, cùm vndique ex omnibus corporis ſpiraculis tetrum fœtorem effunderet; is adeò in ipſâ partus horâ excreuit, vt penè intolerabilis videretur. Quo tempore cùm mortuum, ac putridum ex aluo fœtum fudiſſet; cùm lachrymis Seraphinum precatur, vt tantiſper vitæ enixo fœtui reſtituat, quoad ſacrâ Baptiſmatis vndâ regenerari queat. Nec vana illius petitio fuit: eâ namque in lachrymis perſeuerante, defunctus, ac putridus puer nonnulla, tum motu, tum oſcitatione, vitæ ſigna edens; mox ſacro Baptiſmate abluitur; ac poſt quinque aut ſex horarum ſpatia, in nutricis ſinu animam exhalat. Portia verò, cùm hoc ipſo tempore leui ſomno detineretur, Seraphinum hæc ſibi dicentem audit: Tu quoq; ô Portia, extremum cum tuo fœtu diem clauſiſſes, niſi vitam tibi à Domino impetraſſem. Quapropter Deo gratias age; diuinamq; tibi miſericordiam tuâ pietate auge. Malateſta Matteuccius à Montenoui, laterum, ac renum dolore oppreſſus, lampadis, quæ ante Seraphini ſepulchrum lucet, oleo inunctus; atq; eodem tempore B. Viri præſentiâ, hacq; voce dignatus: Malateſta; ecce quem inuocaſti, Seraphinus te à dolore liberum, & incolumem reddit. Perfectæ incolumitati reſtituitur. Ab ijſdem quoque laterum, ac renum doloribus Modeſtina Blanchina, à B. Viro illi in ſomnis apparente, ac doloris locum manibus contingente, hiſq; eam verbis conſolante: Blanchina, iam te dolores deſeruêre, liberatur. Terentia, Paulacij Aſculani vxor, matricali dolore ſæpe vexata, dum Seraphinum ſibi è Cœlo auxiliatorem deprecatur; præſentem Seraphinum cernit, hæc ſibi verba inculcantem: Filia, Cœlum patientiâ, ac doloribus

comparatur. Cumq; suâ illam Crucifixi imagine, quam viuens gestabat, consignasset; ab eo deinceps dolore eam liberam præstat. Eo quoq; apparente, ac doloris locum contrectante, Deiurtina, Tullij Electi Asculani vxor, quæ ex lapsu pedem sibi grauiter læserat, instantaneam pedis curationem consequitur. Praxedes tertianâ grauissimè ægrotans; Fabricia Asculana, crurum dolore afflictata; Marianus Parisianus, pestilenti febre laborans; Lucia à Montenoui, linguæ morbo vexata, ab eo incolumitatem assequuntur. Nonnullæ quoque aliæ illius apparitiones in Processu leguntur, quas, breuitatis studio, prætermitto; vt ad cætera Sancti huius viri Miracula explicanda accedam. Necdum Seraphini corpus tumulo conditum fuerat, cùm Fabricius Furcula Asculanus, qui diu corpore imbecillis, ac pedibus mutilus in lecto iacuerat, eius obitus famâ perceptâ, ab eo obnixè precibus postulat, vt eum, antequam tumulus contegat, & ab oculis rapiat, sibi intueri, ac deosculari liceat. Annuit votis benignissimè è Cœlo vir Sanctus: cùm enim post orationem Fabricius sibi corpori vires addi perciperet, fulcro adhibito, lentè ad Capucinorum Ecclesiam procedit; vbi Seraphini corpus in feretro collocatum conspiciens orat, accedit, corpus exosculatur; plenamq; ab eo incolumitatem postulans, postulata accepit. Eodem tempore Portia Asculana, dentium dolore grauiter vexata, vbi S. Viri corpus deosculata fuit, mox à dolore libera, Deo, ac B. Viro gratias agit. Philippus Albarinus à Camplio, cùm duodeviginti mensium spatio ita languidus in lecto iacuisset, vt absque alteriùs adminiculo moueri non posset; voto emisso, mox diuinâ se virtute roboratum, & consolidatum percepit. Maria Felix, Marci Lucidi Asculani filia, quæ genuum morbo ita laborabat, vt seipsâ progredi minimè valeret; voto ad Seraphinum nuncupato, ac lampadis, quæ ante illius sepulchrum ardebat, oleo inuncta, morbo mox effugato, libera incedit. Elisabeth, Antonij Bergomatis filia, decem annorum spatio alterius manus neruorum debilitatem passa, Seraphini pallium manu contingens, protinùs sanatur. Carolus, Perusinæ Asculanæ filius, cùm vtroque pede ad tergum verso natus, neque incedere, neq; stare vllo modo posset; post plurima ad pedum restitutionem remedia frustrâ tentata, tandem voto à matre ad Seraphinum emisso, delatoq; ad S. Viri sepulchrum puero; is, qui ocreas ferreas gerebat, in pedes constitutus, non tam stare, quàm liberè progredi, & regredi cœpit. Demum Balthasar à Montemonaco, altero pede claudus; Constantia ab Ancarano, altera manu capta; Ioannis Dominici à

Monte-

Montealto filius, à lumbis deorſum membris mutilus, lampadis ante S. Viri ſepulchrum ardentis, oleo illiti, integrâ membrorum incolumitate perfruuntur. Margarita, Mauritij à Patrinione filia; quæ vtriuſque oculi, ex boæ morbo, cœcitatem contraxerat, oculis illi B. Viri habitus particulâ à matre bis, terq; perfricatis, integrum oculorum lumen recipit. Ioannis Franciſci Aſculani filia, Citta nomine, ob eundem boæ morbum, dextro oculo penitùs cœca; altero verò iam obſcurâ luce fruens, voto ad S. Virum emiſſo, vix ab oratione ſurgit, cùm clariori ſe luce frui experta, integram poſtridie vtriuſque oculi cœleſti dono aſſequitur. Inter eos verò, qui varijs corporis doloribus cruciati, ſancti huius Viri ſuffragio ab ijs liberati fuêre, primus eſt Petrus à Montegranario, qui grauiſſimo capitis dolore correptus, cùm de venerando Viri Dei ſepulchro votum nuncupâſſet, nullâ interpoſitâ morâ ab eo diuinâ virtute curatur. Ab eodem & Manſueta Aſculana, & Alberina Iuuenalis, & Dominica Camplienſis, & Delia, Marcellinæ Cornilis famula, Viri Dei ſepulchrum viſitantes liberantur. Theodora Gineſtica, partus doloribus oppreſſa, Crucifixi imagine, quæ olim Seraphini fuerat, obſignata, mox ſalua fœtum emittit. Zenobia, Gaſparis Tutij vxor, cingulo B. Viri ſe præcingens, à partus doloribus vendicatur. Hoc modò & Maureliæ Confectæ, & Felici Montiæ, & Argeriæ, Felicis Graſſi vxori, partus dolore laborantibus, partus incolumitas condonatur. Maria, Mantucij Aſculani vxor, humeri dolore vexata; Gaſparina Aſculana pectoris; Maria Pellicana, alterius poplitis; Catharina à Cerreto, renum; Iuliana, Maſſaronis Ferri vxor, vberis; Nicolea Aſculana, Curtij Barbitonſoris vxor, odontalgię; Ludouica, Phœbi Aſculani filia, ſtomachi. Manſueta Aſculana, crurum; Euſebia, Ioannis nomine Cardinalis vxor, alteriùs brachij; Simona à Montemonaco, morbi vniuerſalis; Maria Ioanna Ortonenſis, colici; Iunipera Alexandrina Pedonenſis, aurium; Benedictus à Monterubiano, femorum; Salpitia Pelagalla Aufidenſis, laterum; Matthæa Auſtea à Patrinione, & Catharina, Franciſci Placentini coniux, Seruiliani incola, ſtomachi dolore laborantes, voto ad Seraphinum emiſſo curantur. Ad eos venio, qui febre, ac varijs languoribus affecti, B. Viri merito incolumitatem adepti ſuêre. In his prima eſt Druſilla à Montemonaco, Dominici Garulli vxor, quæ cùm febre correpta, ſanguinis prætereà profluuio laboraret; cui ſiſtendo nullum prorſùs remedium prodeſſet, cùm lampadis S. Viri oleo inuncta eſſet, protinùs & ſanguinis fluxus areſcit, & ab eâ febris

abſcedit.

abſcedit. Eodem lampadis oleo illita Hippolyta à Monterubiano, à tertianâ febri; Paulus Bucius à Luco, à febri continuâ; Gaſpar Alexandrinus Campllienſis, à ſanguinis profluuio; Emidius, Rochi, nobilis Aſculani filius, à peſtilenti febre; Catharina, Ioannis Pauli à Bononiolâ filia, à comitiali morbo; Angelus Montucius à S. Anatolia, & Troianus Gallus Auximenſis, ab herniâ, B. Viri interceſſione liberantur. Aſcanius, Vincentij Pilati filius, cùm diu venereâ lue contabuiſſet, matris voto ad Seraphinum facto, protinùs eâ exterſâ, ad ſalutem adducitur. Taſia Ceſtinianenſis S. Viri oleo inuncta, à calculorum morbo incolumis erumpit. Lucia à Montealto paralytica, ad B. Viri ſepulchrum delata, à paralyſi dimittitur. Ioſephus puer, ad extremam vſque membrorum ariditatem adductus, ad B. Viri ſepulchrum ſaluti reſtituitur. Maria Ioanna, & Franciſcus Nouellus, Aſculani, acutâ febre correpti, voto ad Seraphinum concepto, mox ad incolumitatem redeunt. Marcus Georgius Aſculanus, à comitiali morbo; Franciſcus Orlandus ab hæmorrhoide; Fineſdea à Liciano, à manus vlcere; Alexandra à Venarotâ, Contes Lentius, Hortenſius Conſtantinus, Franciſcus Carpanus, Fr. Angelus Mediolanenſis ex noſtris Laicus, Ioſephus Tecius Campllienſis, & Hieronymus Etneus Amandulenſis, à continuâ febri; Franciſcus Cicarellus, à comitiali morbo; Simon Aſculanus, à diuturnâ febri; ſancti Viri ſepulchro venerato, liberationem aſſequuntur. Fr. Paulus Fortucius, Magiſter Ordinis Conuentualium, manu S. Viri canabaceum cingulum contrectans, à chiragrâ mox curatur. Ioſephus Antonij Marcotij filius, & Angelus Appinianenſis, porrigine affecti, S. Viri lampadis oleo inuncti, ab eâ conualeſcunt. Cùm S. Viri corpus in alterum tumulum translatum fuiſſet, Cenſius Ortonenſis, Scipio Barba, ac Petrus Barba, peſtilenti febre laborantes, cùm illius pulueris modicum cum aquâ hauſiſſent, eodem tempore incolumes redduntur. Quarta quoque Ioanna Maria, Ioſephi Ballarini vxor, Ortonenſis, colico dolore acerbè cruciata, eodem puluere hauſto conualeſcit; alijq; permulti. Nonnulli quoque vlceribus, ac vulneribus ſauciati, promptam ab eo curationem accipiunt. Inter hos enumerantur, primùm Decimius Branchus, qui cùm ex alteriùs brachij aduſtione nullâ per annum quiete frui potuiſſet, voto ad S. Virum emiſſo, mox à brachij plagâ perſanatur. Germania Interamnenſis, graui in dextero latere abſceſſu laborans, cùm nullâ Chirurgorum arte curari potuiſſet, voto de B. Viri ſepulchro venerando pro eâ à patruo oblato; mox ante expletum votum, integrâ

abſceſſus

abſceſſus curatione potitur. Mariæ Camplienſis debitores, vt ipſius moleſtiâ carerent,eam domi pugionibus aggredientes, pleriſq; eam ictibus confodere conantur: ſed eâ Seraphini opera, poſt primum vulnus acceptum inuocante, cæteri ictus caſſo vulnere in veſtem tantùm,ac induſium perferuntur. Poſt hæc,acceptum vulnus, quod lethale erat, S. Viri oleo inunctum breui tempore curatur. Cæſar Mutinenſis, cùm ob catapultariæ glandis vulnus, quod in ore acceperat,neque os aperire, neque cibo vllo vti poſſet; humano medio deſtitutus, ſepulchri B. Viri oleo inungitur; cuius virtute mox illi, & os aperitur, & vulnus breui tempore ſanatur. Sexta porrò ægrotorum claſſis eorum eſt, qui diuinâ prorſus virtute S. Viri ſuffragio è mortis faucibus eripiuntur. In hoc ordine prima eſt Catharina, Nicolini à Marano trium annorum filia, quæ cùm repentinâ morbi vi, ſenſibus omnibus deſtituta, propiùs ad interitum, quam ad vitam accederet; vix præfatæ lampadis oleo inuncta, oculos aperit, linguæ vinculum ſoluit,atque intra quadrantis horæ ſpatium integrè à morbo conualeſcit. Eodem oleo illita Maria Mucrarella, mortiferè ægrotans, cùm nullâ Medicorum arte leuari poſſet, confeſtim in vitam, & incolumitatem aſſurgit. Tertius quoq; Ioannes Baptiſta à Torciano, vitæ ſpe omninò deſtitutus, huius olei inunctione communitus, de morbo triumphat. Ioſepho Aſculano lethali febre laboranti, Medicorum ſententiâ funera parabantur: quo tempore voto ad S. Virum concepto, ab eo febris fugatur; capitis dolor, quo acerbè affligtabatur, abſcedit; & poſt breue tempus incolumis euadit. Maria à Iuliâ nouâ, Hieronymi Dominici vxor,colicâ paſſione, & calculorum morbo, ad extremam vſque lineam adducta,cùm exiguum capſulæ S. Viri ſegmen ſibi collo alligaſſet, in vitam mox, ac ſalutem vendicatur. Petri Sanctes Aſculani vita, propter ſæuientem acutæ, ac peſtilentis febris vim, in eo diſcrimine verſabatur, vt nulla ipſius ſoſpitati ſpes relicta eſſet: quo tempore, cùm tota domus familia, Seraphini è cœlo opem implorans, votum emiſiſſet, mox ab ægroto ſudor erumpens, febrim fugat, ægerq; viribus breui tempore recuperatis, è lecto ſurgit. Maria Franciſca puella, Rogerij Romoaldi filia, à B. P. Franciſco precibus impetrata,cùm boæ morbo ita ægrotaret, vt de illius apud Medicos ſalute actum eſſet; voto à matre pro eâ ad Seraphinum nuncupato, ab eo apparente futura illi incolumitas annunciatur. Iulij Cæſaris Grifonelli, Præpoſiti Eccleſiæ S. Iacobi Vrbis Aſculanæ, ſalus ita deſperata erat; vt trium vel quatuor

horarum à Medicis illi vitæ ſpatium præſcriberetur: quo tempore totâ Domus familiâ pro eo orante, ac Seraphini ſuffragium implorante, cùm is oblatum ſerici multitij præſegmen, quod ſancti Viri corpus contigerat, ſibi in ſinu collocâſſet, hoc ipſo temporis momento, diuinâ ita virtute recreatur, vt febre abſcedente, perfectam mox incolumitatem adeptus fuerit. Marocia à Montenoui, Petri Valentis coniux, & Bartholomæi Marinelli à S. Victoriâ vxor, partus doloribus ita oppreſſæ; vt cum partu vitam profuturæ crederentur, ſancti Viri cingulo præcinctæ, mortis periculum euadunt, ac fœtum ſoſpites fundunt. Ioannes Franciſcus, cùm in tertiam hecticæ febris ſpeciem incidiſſet, concordi Medicorum iudicio neci adiudicatus, ſancti Viri ſepulchrum venerans, incolumis redditur. Ioannes Eſclepius à S. Elpidio, cum morte colluctans, cùm aquam, in quam ſancti Viri habitus particula immerſa fuerat, hauſiſſet, ſimul cum eâ & corporis incolumitatem hauſit. Atque hæc quidem, & alia quamplurima Vir Sanctus è cœlo ægrotis beneficia præſtitit, quæ ſolâ Dei virtute, tùm ex ipſâ curatione, tùm ex curationis modo patrata fuiſſe conſtat. Verùm, quod ſequitur, omnem prorſus, & curationis modum, & naturæ ordinem excedit: cùm enim hîc de puellę animâ à mortuis excitatâ agatur; hinc omne procul dubium arceatur, quin diuinæ in eo omnipotentię opus nobis agnoſcendum ſit. Puella igitur Marantij à Spinitello filia, binos annos nata, in quandam profundæ, ac fœtidę aquæ ciſternam, nemine obſeruante dilabitur; aquæ tamen ſtrepitu percepto, cùm ex domeſticis quidam eò feſtinaſſet, puellam in aquis demerſam cernens, patrem, qui haud longè aberat, inclamat. Iam à puellę caſu mediæ horæ pars effluxerat, cùm ſcala adfertur. Intereà puella bis, vel ter ex aquę profundo in ſuperficiem euecta, tandem extincta ventre ſupino immobilis aquæ ſupereminet: quo tempore è ciſternâ educta, cùm omnibus propèmodis, num etiamnum vita ſuperſtes eſſet, tentata, nulla prorſus vitæ ſigna ederet; quin potiùs atro vultus colore, ac totius corporis tumore ſe extinctam proderet: cumq; omnia parentes humanę artis remedia deperijſſe cernerent, communi conſilio ad Seraphinum confugientes, filiæ ab eo multis lachrymis vitam poſtulant, voto precibus adiuncto. Vix illud vterq; parens conceptis verbis explicuerat, cùm puella ad viuos reuocatur, vultusq; colore mutato matrem appellat. Præter enarrata hactenus miracula, alia quędam indicanda ſunt, quæ tum ægrotis, tum alijs S. Viri opem implorantibus, è cœlo patrata & collata fuere.

Virginia Tucia à Seraphino adhuc inter viuos agente, IESV nomen chartulæ impressum acceperat; cuius virtute cùm à graui quadam ægritudine liberata esset, eo post sancti Viri mortem innumeris propemodum ægrotis salutem contulit. Æneas Fastorius à Lauro, cùm à Seraphino adhuc superstite panem, ad Lauram sororem ægrotantem deferendum accepisset; eo Laura conualescens & in frusta comminutum plerisque ægrotis, post sancti Viri obitum, distribuens, ijs incolumitatem conciliat. Alter quoque panis Dianæ à Lauro, à sancto Viro in humanis agente traditus, pleraque eiusmodi post ipsius mortem miracula præstat. Hoc quoque modò cùm Seraphinus superstes, Sophonissæ cuidam à Montecassiano, precariorum globulorum corollam tribuisset, pleraque eâ post mortem miracula patrata fuêre. Alexander à Caretto, Asculani agri oppido, cùm repentinâ è cœlo tempestate ingruente, triticum, quod in areâ expositum erat, ab inundationis periculo subducere non posset; vultu Asculum verso, Seraphinum rogat, vt suum illi triticum seruet. Neque illius vacua beneficio oratio fuit: nam contiguis areis aquarum diluuio deuastatis, ne pluuiæ quidem gutta Alexandri aream attigit. Petro Sardellæ Fulloni pallium furto subreptum fuerat, qui Seraphinum pro pallij restitutione orans, à Sacerdote quodam vrbis Confessario pallium recipit. Laurentius Sciarra, ex morbo insanus, cùm post multos dementiæ annos, diem extremum absque orationis vsu, ac Sacramentis concluderet; Spinellus Fratrius Seraphino se voto obstringit, se ipsius sepulchrum veneraturum; dummodò tam diu mentis incolumitatem ægro conferat, quoad Ecclesiæ Sacramentis frui queat. Vix eo voto concepto, Laurentius ad mentem redit, Sacramentis potitur, ac piè in Domino finem concludit. His itaque, atque alijs propè innumeris, tùm in vitâ, tùm post mortem miraculis claruit Seraphinus; Obijt verò Anno 1604.

In Piceni Prouinciâ Fr. BERNARDINVS à MONTECARDO, Laicus, cùm præter alias animi virtutes, tantam puritatem à Deo consecutus fuisset, vt nullâ vnquam se culpæ mortiferæ labe maculatum senserit; ante supremum vitæ occasum cœlesti visione fruitur, in quâ Deum Patrem suæ misericordiæ brachijs vniuersas orbis partes complectentem intuebatur: in quæ cùm seipsum proiecisset, obitus sui tempore prænunciato, in diuinæ tandem misericordiæ sinu quiescit, Anno 1604.

In Syracusanâ Prouinciâ Fr. MATTHÆI ENNEI, Laici, celebris etiamnum virtutum memoria viget; qui cùm Regulari obseruantiâ, orationis studio, ac charitate potissimùm præcelleret, nonnulla in Platiensi vrbe miracula edidisse fertur: vbi etiam vitam magnâ cum sanctimoniæ laude cum morte commutat. Huius baculo, post mortem Horatio cuidam architecto, membris mutilo, salus integrè restituta fuit. Obijt anno 1604.

Fr. HVGO BLESENSIS, Laicus, in Turonensi Prouinciâ, Vir fuit virtutum omnium splendore ornatissimus, ac præsertim altissimæ paupertatis studiosus: cuius ea in extremis vox fuit: *Me expectant iusti, donec retribuas mihi.* Paucis post obitum diebus elapsis, Dominico Ambianensi, qui trigesimum Missarum numerum pro eo celebrare decreuerat, cœlestis gloriæ lumine perfusus apparet; atque illius Rosarij granum Franciscæ cuidam grauiter ægrotanti admotum statim ab ægritudine vendicat. Obijt anno 1605.

Fr. CYPRIANVS SESTINENSIS, Laicus, in Piceni Prouinciâ maximis virtutibus, ac præsertim charitate, & patientiâ floruit. Cuius sanctimoniam Deus singulari, ac miraculosâ aliquando rerum prouidentiâ testatam voluit. Obijt anno 1605.

FRATER SALVATOR CANIANENSIS FRATRVM CAP.
LAICVS.

83

Fr. SALVATORIS CANIANENSIS LAICI

VITA, ET GESTA.

RATER SALVATOR CANIANENSIS, Laicus, inter illuſtriores Prouinciæ S. Angeli Viros haud immeritò celebratur. Hic dum in Serra Conuentu ſub Franciſco à Vico, viro prudente probationis annum agit,tot eum humani generis hoſtis, vt à Religionis ſinu abſtrahat, tentationibus adoritur, vt his nouus palæſtrita perterritus, reditum ad ſæcularem vitam, ſecum meditari cœperit. Quapropter re cum Magiſtro communicatâ, cùm is eum à ſæculi propoſito reuocare minimè poſſet, his illum tandem verbis affatur: Iam, ſi tibi, ô Saluator, ad tuos redire animo conſtitutum eſt, ito, non pugno. Verùm Domino ſaltem, antequam decedas, valedicito; atque ante Crucifixi imaginem, quæ in Eccleſiâ eminet, quinquies Orationem Dominicam, cum Angelicâ ſalutatione proferto. Res Saluatori facilis viſâ: mox in Eccleſiam pergit, & dum Orationes Dominicas, atque Angelicas ſalutationes recitat, Dei benignitas mox ſuâ illi clementiâ adeſt. Etenim viſibili aſpectu, ex Chriſti Crucifixi vulneribus, quinque in eum ſanguinis radij tantâ virtute feruntur; vt ijs Saluator perterritus, atque animo prorſus immutatus, in Religionis ita amorem exarſerit, vt duriſſima quæque, vel ipſam potiùs mortem perferre, quàm Religionis propoſitum deſerere, ſibi altè deinceps in animo fixerit. Quamobrem vbi ſolemnia Religionis vota nuncupauit, tantâ vitæ auſteritate carnem coërcere cœpit; vt perpetuò à carnibus abſtinens, maiorem anni partem, pane ſolo, & aquâ contentus, tranſigeret; & ſi quicquam his adderet, id acetarium, vel alia cruda herba eſſet ſale condita. Hac abſtinentiæ lege S. P. N. Franciſci Quadragenas celebrare conſueuerat; tantoq; ſenſus voluptatem ſtudio perſequebatur, vt cùm ſemel caſei modicum, ad quem appetitu ferebatur, deguſtaſſet, tantundem deinde calcis, ad eam guſtus voluptatem caſtigandam dentibus contriuerit. Interea nulli corporis labori parcens, aſſiduâ vel in horto, vel in ſtipis mendicatione, vel alijs domus miniſterijs exercitatione, corpus defatigabat: ita vt nullâ vnquam illi diei hora abſque

labore elaberetur: Lasso verò corpusculo cùm somnus vrgeret, nudæ tabulę lectum, ac vitis sarmentum, aut ligni frustum puluinar ministrabant. Breuissimo somno contentus, reliquam noctis partem, in sacris vigilijs, nunquam intermissâ oratione, impendebat. Sandalijs, cæterorum Fratrum instar, cùm in principio vteretur, colico sæpè dolore torquebatur: at ille nouo medendi genere secum excogitato, sandalia deponit; ac nudipes incedens id Dei virtute assequitur, vt mitior deinceps colici illi doloris pœna fuerit. Tam familiare illi orationis studium erat, vt neque inter diurnos labores ab illâ vacaret. Quo fiebat, vt Satan, qui ipsius orationis excessus ferre non poterat, varijs illum spectris, imaginibus, ac bestiarum formis assumptis, ab oratione auocare niteretur. Quæ ille ita paruipendebat, vt Satanæ etiam ignauiam exprobraret: hincq; deuictus Satan abscedere cogeretur. Dum aliquandò Quæstuarij munere Rodij fungitur, mulier quædam illum sub Eleemosynæ titulo in domum introductum, libidine tentat. At inuictus castitatis pugil, flagello, quod secum gerebat, exerto, impudicam mulierem longiùs fugat. Alteram quoque viduam mulierem, quæ illum in cellâ vinariâ lagenam implentem ad turpem copulam pellexerat, suaui admonitione à libidine reuocat. Tantâ enim sermonis suauitate prestabat, vt eâ plerosque occultis criminibus innixos ad pœnitentiam, & scelerum confessionem compulerit. Porrò ex geminâ hac castitatis victoriâ, illud Saluator à Deo præmium, & coronam tulit; vt deinceps omnis libidinis sensu caruerit. His cùm Saluator apud Deum virtutibus pręcelleret, tantam ab eo aduersus Dæmones potestatem acceperat, vt illos etiam ab obsessis corporibus expelleret. Quapropter Satan semel domum redeuntem his præsens verbis aggreditur: Durè nimium me, Saluator, prosequeris: næ vlciscar ego. At Saluator in eum Crucis signum vibrans, ad tenebras adigit. Clarum erat Saluatoris nomen, & vbiq; sanctimoniæ ipsius fama peruulgabatur. In S. Nicandri oppido, à quodam Ordinis beneuolo, qui Morantus appellabatur, hospitio exceptus, cùm is, vxorq; ipsius molesto morbo afflictarentur, S. Viri occasionem nacti, ex aquâ, quæ ex lotione pedum superfuerat, sibi lauacrum adhibentes, vterque à morbo tam perfectè, ab eo tempore curatus fuit, vt eo nunquam deinceps vexatus fuerit. Postremò in Rodij Conuentu, lethali ægritudine correptus, obitu suo Fratribus prænunciato, dum oculos in Christi Crucifixi imaginem defigit, Deo spiritum reddit, Anno 1606.

In Rhe-

In Rheginâ Prouinciâ Fr. FRANCISCVS SYNOPOLITANVS, Laicus; cùm priùs in habitu, & cingulo, delicias ac vanitatem quæreret, à B. P. N. Francisco in visione correptus, animo, & vitâ in melius mutatâ, tanto cœpit deinceps suiipsius despectu fulgere, tamque perfectâ Regularis obseruantiæ disciplinâ præcellere, vt ante mortem cœlestis gloriæ visu illi frui datum fuerit, quâ post mortem donatus piè creditur.

Obijt anno 1606.

***

FRATER FRANCISCVS A DAROCHA FRATRVM
CAPVCINORVM LAICVS

89

Fr. FRANCISCI A DAROCHA LAICI

VITA, ET GESTA.

RATER FRANCISCVS à DAROCHA, vulgato Arragoniæ oppido, Laicus, humili loco natus, à pueritiâ futuræ sanctitatis signa præseferre cœpit: puer namq; à puerilibus, velut graui mentis senio præditus, abstinens, quæ pietatis sunt, tantùm curare videbatur. Vnde Beatissimæ Virginis, quam singulari ab ineunte ætate veneratione prosequi didicit, Horas quotidie persoluere, Corollas, & Rosaria recitare, corpusculum inediâ, etiam inter diurnos labores affligere solebat; statuta ab Ecclesiâ ieiunia, ac prætereà Veneris, ac Sabbathi dies, adhuc puerulus ieiunio ita prosequi consueuerat; vt ab eo nullâ, aut ætatis, aut laboris ratione habitâ, vnquam recederet. Ætate verò adolescente, cùm patris sui gregem pasceret; mentem quoque oratione, ac rerum diuinarum meditatione reficiebat, suaque cum pauperibus edulia diuidebat; maioribusque anni festiuitatibus, pinguiorem ex grege anniculum selectum, ad Fratres, qui de Obseruantiâ nuncupantur, deferens, Deo holocaustum medullatum offerebat. Hac vitæ innocentiâ, ac pietate iam ad 20. annum peruenerat, cùm sese Beatissimæ Virginis obsequijs, in sacrâ Montisserrati Æde mancipat: vbi post aliquot annos suam Monachis domus illius administratoribus operam præstans, potiorem sacrę Deiparæ venerationi operam dabat. Verùm cùm hoc in Monasterio, nulla animo quies, ac tranquillitas daretur; hoc relicto, in alteram Dei Genitricis Domum, quæ Barcinone sub eâdem appellatione erecta erat, se confert: vbi cùm Capucinorum, quos nunquam anteà viderat, habitum, vitam, & mores diu secum contemplatus esset, eorum tandem numero se adscribi postulans, anno suæ ætatis 27. Religionis sinu excipitur, atque inter Laicos, Francisci nomine insignitus, adnumeratur. Vix Franciscus inter B. P. Francisci filios conscriptus fuit, cùm B. P. vestigia, presertim in humilitate secum imitari statuit; cuius sedulâ exercitatione, ac præsertim oratione, tam altam suiipsius cognitionem à Deo est assecutus, vt in vllum superbiæ; ac propriæ existimationis genus efferri non posse, cum

familiari aliquando Fratre colloquens, asserere haud dubitauerit. Hinc nullo magis, quàm sui despectu, ac deiectione delectabatur; ita vt Fr. Franciscus Peccator vocari vellet. Si quis verò eum Fr. Franciscum vocaret, is protinùs, vt peccatorem adderet, admoneret. Cùm verò in publicâ Fratrum accusatione, suas coram Superiore culpas aperiret, eas tantopere augebat, perinde ac si ad eas puniendas nec ipsæ Inferorum pœnæ sufficerent. Paupertatem quoq; S.P. Francisci sponsam tam auidè complexus est, vt pręter ea, ad quæ, vel honestas, vel necessitas cogeret, vniuersa respueret: atque adeò paupertatis amator erat, vt & pauperum, qui ad Conuentus fores confluebant, non solùm inopiam, Monasterij rebus subleuaret; verùm & laceras vestes resarciret; eosque Christianę doctrinæ rudimenta doceret. Vitæ austeritatem ita coluit, vt etiam senex, vix vnquam panis frustulis, quæ alijs superfuerant, sibi repositis, aliud pręter pulmentum, quod ex pauperum ollâ sibi hauserat, obsonium adderet; nudipes semper absque sandalijs incederet; corpus quotidiè verberibus cęderet; vt cùm somnus vrgeret, non iacens, sed sedens quiesceret: tantáq; carnis macerandę cupiditate teneretur; vt si libera illi à Superioribus potestas facta fuisset, Antonios, ac Hilariones suâ corporis austeritate æquasset. Sensuum omnium custodiam tam ingenti studio est prosecutus; vt cùm Quęstuarij viginti sex annorum spatio munus exercuerit; nunquam tamen toto eo tempore, vllius mulieris oculis aspectum permiserit: quo factum est, vt in Cathaloniæ Prouinciâ Fœminifugę nomen sibi comparâsset. Linguam quoque tam arctâ silentij custodiâ premere solebat, vt vix cum Fratribus colloqueretur: sæculares verò tam suaui rerum diuinarum colloquio recrearet, vt ex eo plerique ad scelerum pœnitentiam, ac pietatis studia prouocarentur. Orationem tandem tam sibi familiarem elegerat, vt siue domi, siue foris ageret, hanc sibi comitem indiuiduam semper haberet. Domi quidem integras plerumque in oratione noctes absumebat. Foris verò (quod rarum est) etiam inter homines, mentem ita cum Deo coniunctam gerebat; vt curarum, ac rerum mundanarum, strepitus omnes sub eâ pertranseuntes, ad ipsum non pertingerent; sed velut suprema quædam aëris regio ab omni rerum tumultu vacaret. Hinc Franciscus cœlestibus donis, ac diuinâ luce illustrari cœpit, quâ & intimas hominum cogitationes, & futuros rerum successus prænosceret. Aragoniæ Prouinciâ fundatâ, cùm in eam Franciscus Superiorum iussu profectus fuisset, in Cæsaraugustę Conuentu, in quo

Nouitij educabantur, moras trahebat: quo tempore Nouitius quidam molestis cogitationibus, ac tentationibus pulsatur; ac propemodum deuictus, dum cum alijs orationi vacat, ad sæculum remeare secum animo versabat: quo tempore Franciscus hanc animi tempestatem in Nouitio diuinâ luce penetrans, ab oratione surgens, ad Nouitium magno cum silentio pergit, ac ter blandè illius pectus percutiens: Quid animo agitas (inquit) Frater? has protinùs cogitationes, quæ à Dæmone sunt, procul expelle. Atque his dictis, omnis ea statim tentatio à Nouitio pulsa fuit. Alteriùs Nouitij vitam Religioni perniciosam fore diuino spiritu pręnoscit, Familiæq; prænunciat. Tertium quoque à communi flagellatione abstinentem, cùm tenebræ Chorum occuparent, diuinâ luce perfusus conspicit, eumque, vt se cum alijs pro Christo flagellis cædat, monet. Clerico etiam ægrotanti futuram incolumitatem prędicit. Hac quoque propheticâ luce plerasque nobili cuidam mulieri, quæ Gratia de Arnedo appellabatur, futuras ærumnas, quæ illi accidêre, pręnunciat, & ad earundem tolerantiam animat. Oscæ beneficus quidam noster, Michaël Palatio nuncupatus, ita grauiter ægrotabat, vt cùm Medici ei omnem vitæ spem adimerent, sacra Vnctio pararetur: At Franciscus domesticis inquit: Extremâ modò vnctione non est opus; in alterum, ac diuturnum eam tempus differte: Michaël enim cras incolumis erit. Domesticorum itaque precibus adductus cum ægro pernoctat. Michael verò cùm noctem somno quietam, ac suauem duxisset, manè se ab ægritudine liberum, & inculumem cernit, Medico rem præter modum admirante. Quinquagesimum tunc Michaël ætatis annum agebat, cùm eidem Franciscus futuram vsque ad septuagesimum annum, ac nunquam interruptam corporis incolumitatem, quâ is deinceps eò vsque potitus est, pręsignificat. Postremò Oscæ Ioanni Valesquez, S. Luciæ Eremitæ, nonnulla, quæ ad futuri sui obitus pręscientiam spectabant, aperit. Cæterum huic propheticę luci, signorum quoque, quibus Deus serui sui sanctimoniam è cœlo illustrare voluit, splendor accedit. In his primùm in puellâ quâdam, Gratiæ de Arnedo, Dinastę de Torresecas, nepte, patratum legitur: quæ cùm Oscæ continuâ ac molestâ febri laboraret, Francisci benedictione protinùs conualescit. Eâdem Cæsar Augustę puer quartanâ febri correptus, ab eâ confestim curatur. Oscæ Physicus quidam, Azcoius nomine, in Oscensi Academiâ Professor, quatuor ægrotos, solâ Francisci benedictione à mortis faucibus

erutos

erutos olim certâ fide testatus fuit. Denique cùm ingens Francisci apud omnes sanctimoniæ rumor percrebuisset, quamplurimi ad Conuentum ægroti confluentes, ab eo Crucis signo curabantur. Quamobrem cùm Oscæ Guardianus, cui necdum Francisci virtus perspecta erat, eum Ianitoris officio fungentem, plerisque ægrotis ante eum genuflexis, benedictionem impertientem conspexisset, rem ægrè ferens, acriter illum in Refectorio facti obiurgat; & vt eum maiori, vt putabat, confusione exciperet, quasi ioco, vniuersos Conuentus ægrotos in Refectorium deferri mandat, vt ijs ipso modo, quo alijs solebat, ex obedientiâ benedictionem impenderet. At D. O. M. cuius nutu, ac virtute is signa patrabat, ioco in rem seriam, ac confusione in Francisci gloriam conuersis, id agit, vt benedictione illis à sancto Viro ex superioris obedientiâ, collatâ, cuncti; atque inter eos tabidus quidam Frater, plenâ incolumitate potiti fuerint. Prçter hæc Oscæ vinum emendicans, vas vino vacuum, semiplenum suâ oratione reddit. Cumq; Ioannem Eremitam, cuius suprà memini, hospitio aliquando excepisset; vino deficiente aquam in vinum conuertit. At prçclarum illud, quod illi sacra Altaris Mysteria aliquando inspectanti accidit: cùm enim Altaris Minister, quo tempore vinum Sacerdoti ministrandum erat, vinum in ampullâ ad sacrum Domini sanguinem conficiendum, minimè adesse cerneret; mox æditnum quçrens, eum abesse comperit; cumq; omnem vini spem sibi sublatam esse conspiceret, ad celebrantem vacuâ ampullâ redit. Id Franciscus cernens, cùm diuinum Sacrificium interrumpi ægrè ferret, ampullam manu apprehendens, Deumq; paulisper orans, eam vino plenam Ministro restituit. Pleraque etiam alia signa patrâsse fertur, quibus cùm Deus serui sui adhuc viuentis prçclara apud se merita testata voluisset; ipsi tandem præmia, & coronas daturus, in Oscensi Conuentu futuri illum obitus prçmonens, certum illius diem præindicat. Quamobrem cùm paulò post grauiter ægrotare cœpisset; in ipso suæ infirmitatis exordio, septimam sibi diem supremam fore prçdixit. Interea, quæ animæ sunt, curans, conscientiam expiat, sacro Viatico se munit, ac tot solidæ virtutis, atque Euangelici viri signa exhibet; vt cùm Physicus ab eo quçrens, quid hoc tempore magis illius mentem afficeret, an Cœli gloria? aut Inferorum supplicia? Neutrum (inquit) sed sola Dei voluntas, à quâ æquè Cœli gloriam, ac Inferni pœnas ferre paratus sum; me integrum possidet. Post hæc fine illius appropinquante, cùm Guardianus insolita illum lætitiæ

ſigna edere conſpexiſſet,ab eo, quæ noua illius hilaritatis cauſa eſſet, percunctatur. Cui Franciſcus ingenuè: Quidni, Pater, (inquit) ſummâ voluptate afficiar, cùm Beatiſſimam cœlorum Reginam, multis Virginum, ac Sanctorum choris ſtipatam hìc præſentem videam; quæ me hinc emigrantem expectat, vt ad cœli gloriam ducat? His dictis, cùm Crucifixi imaginem, quam manu geſtabat, deuoto cordis affectu exoſculatus eſſet, caput inclinans, quaſi ab eo benedictionem poſtularet, ſeptimâ ſuæ ægritudinis die, purum Deo ſpiritum reddidit; membris poſt mortem, haud ſecus, quàm ſi viua eſſent, naturali mollitie, ac flexibilitate conſtantibus relictis. Cæterùm, quàm Franciſci vita Deo accepta fuerit, quamplurimis poſt illius obitum miraculis à Deo, ad ipſius inuocationem patratis, manifeſtum fuit: nam annus necdum ab ipſius ſepulturâ effluxerat, cùm ipſius caput à cæteris membris auulſum, cuidam ex noſtris Concionatori, ad Medicorum vſque deſperationem ægrotanti admotum, tam integram in momento illi incolumitatem reddidit, vt eo die ſacrum Miſſæ Sacrificium in gratiarum actionem Deo obtulerit. Ioannes de Torellas, nobilis Oſcenſis, tertianâ febri laborans, cùm Franciſci opem implorans, oſſiculo ex illius corpore auulſo, ſibi frontem attigiſſet, poſtridie incolumis euaſit. Eodem oſſiculo Rhedarius Oſcenſis, Banna nomine, à graui odontalgiâ; Fr. Martinus Sadauenſis, Sacris initiatus, à pectoris languore; Sacerdos quidam ad mortem ægrotans, à mortis periculo, in ſalutem vendicatur. His & alij accedunt, qui aquâ, in quâ idem oſſiculum immerſum fuerat, epotâ, protinùs conualuère. Inter hos prima eſt Paſtoræ cuiuſdam mulieris Zutelenſis filia, quæ cùm deſperatâ ſalute ægrotaret, aquam huiuſmodi ebibens, mox ad ſalutem reuocatur. Hoc modo in eadem Zutelę vrbe, nobilis cuiuſdam filius, graui morbo oppreſſus. In Burguntinę Conuentu Fr. Ludouicus Ferrarienſis; Oſcæ quoq; Balthaſar Sermonius tertianâ febre ægrotantes; Ceruariæ Fr. Simon Burtinenſis, ex noſtris Laicus, grauiter languens; In Lucenſi oppido prope Darocham, mulier periculoſo morbo laborans; Cæſaraugustę puer lethali vulnere ſauciatus. Huius prętereà S. Viri habitu, diuinæ pleriſque ægrotis curationes, ad quas humana Medicorum ars pertingere non poterat, conferuntur. In his mulier quædam, Maria nomine, in Oſcenſi vrbe, quæ Medicorum ſententiâ morti adiudicata fuerat, Franciſci habitus particulâ ſibi adhibitâ, ſtupente Phyſico, confeſtim integrâ incolumitate fruitur. In Tarraſonenſi vrbe Anno 1610. eiuſdem vrbis incola agricultor à comitiali morbo:

Oſcæ;Fr.Bernardinus Tutelenſis,ex noſtris Laicus, ad Medicorum deſperationem ægrotans: Fr. Philippus à Magallonio, Clericus, à cephalalgia:idemq; rurſus à febri: Fr. Ioannes Oſcenſis, Sacerdos, à graui morbo: Fr. Angelus Gerundenſis, & Fr. Franciſcus Valentinus,à capitis morbo: Antonius Inciſa Turriaſonenſis agricola, graui ſtomachi dolore languens: Beatrix de Alagon, priùs à graui vlcere; tum à faucium tumore; tertiò à febri; poſtremò ab odontalgiâ; atque ab eâdem odontalgiâ, ex noſtris Fr. Angelus Antilionenſis, Laicus Burtinæ Maria Claromontana, nobilis fœmina, à ſanguinis profluuio , Franciſci habitus particulam contingentes curantur. Cæſaraugustæ Catharina quædam de Oniate, morbo incurabili laborans, cùm flagellum, quo Franciſcus viuens vti ſolebat, capiti admouiſſet, ſtatim à morbo ſanatur. Adhæc nobilis quædam mulier Oſcenſis, cùm alterius oculi tumore maximè cruciaretur, ad Franciſci ſepulchrum accedens, ab eo ſupplex oculi curationem poſtulat: quæ leui ibi ſomno correpta, cùm ab eo euigilâſſet; arefactum tumorem, oculumq; priſtinæ incolumitati reſtitutum ſenſit. Prætereà,nobilis quædam mulier Oſcenſis,& Cæſaraugustanus adoleſcens, illa à graui capitis dolore, hic à febri, admoto Franciſci flagello, liberantur. Poſtremò Cæſaraugustæ Fr. Michaël à Berbegale,Capucinus, graui herniâ laborans, voto ad Franciſcum nuncupato:Fr. Antonius à Lingares,eiuſdem Ordinis, grauiter ægrotans, Franciſci reliquijs ſibi applicatis,in incolumitatem vendicantur. His & pleraq; alia addi poſſent, quæ ſola fama, nullo ſcripto prodita, integra ſeruat. Obijt Vir Sanctus Anno 1607.

Fr. MANSVETI A SALSVBIO LAICI

VITA, ET GESTA.

FRATER MANSVETVS à SALSVBIO, Laicus, Vir immortali memoriâ dignus, cùm inter ſuæ conuerſionis initia, gulæ aliquando tentatione victus,nonnulla clam abſq; Superioris benedictione edulia deguſtaſſet;nocte quieſcens,viperas,& colubros ſibi in ſomnis deglutire viſum: quare experrectus eo tantopere expauit,vt non modò ab eo vitio reſipuerit;verùm tantâ deinceps abſtinentiâ, atq; auſteritate, obedientiâ, humilitate,

ſimplicitate, atque alijs virtutibus floruerit; vt cùm in ciuitate Parmenſi Eleemoſynarij onus ſuſtineret, tot pueros ſtupidâ febre laborantes, ſolo Crucis ſigno adhibito, curauerit, vt cœleſtis puerorum Medici nomen ſibi in eâ vrbe comparauerit. In eadem quoque vrbe inter alios, moribundum puerum ſigno Crucis protinùs ad vitam, & incolumitatem reuocauit. Arimini, Caſſandram Diotaleui à periculoſo partus dolore, ſuo illi canabaceo cingulo miſſo, liberauit: ac demum plurimâ apud omnes virtute clarus, ad Deum migrat,
Anno 1608.

FRATER MARCVS A SCOTONETO FRATRVM
CAPVCINORVM LAICVS. 90

Fr. MARCI A SCOTONETO LAICI

VITA, ET GESTA.

RATER MARCVS à SCOTONETO, Laicus, clarissimâ virtutum, ac cœlestium signorum luce illustris, cùm ab adolescentiâ sæculum spernere, mundi huius oblectationes fugere, sensuum mortificationi studere, diuinis rebus, ac præsertim orationi incumbere didicisset; cœlesti visione ad Capucinorum gremium adducitur: cùm enim Capucinorum fama ad illius aures nunquam peruenisset; quoties è domo egrediebatur, binos Fratres, Capucinorum habitu indutos, ante se gradientes intuebatur: quos cùm accelerato gressu attingere studet, haud tamen id assequi vnquam poterat. Quapropter rem à Deo profectam agnoscens, in eorum habitus, ac vitæ formam cœpit animo propendere. Eo factum est, vt Forosempronium aliquando profectus cùm in Capucinos incidisset, habitus formam agnoscens, cum ijs agere cœperit: atq; instituti rationem edoctus, Religionis sinu exceptus fuerit. Purus ac Virgo ad Religionem accedens, virginitatem, ac vitæ innocentiam, non modò ad extremum vsq; vitæ occasum integram retinuit; verùm & maximis virtutibus, admirabiliq; vitæ sanctimoniâ cumulauit. In Religione etenim Laicorum numero adscriptus, tam mirâ obedientiâ, simplicitate, patientiâ, paupertate, humilitate, charitate, ac totius Regularis obseruantię disciplinâ, elucere cœpit, vt in agresti homine, & vix Religionis palæstram ingresso, veterani palæstritæ virtutem ac prestantiam cuncti perspicerent. Orationis cùm plurimùm studio incumberet, cœlestibus à Deo plerumque visionibus, quâ viâ in virtutum exercitatione progredi deberet, instruebatur: quarum vnam aut alteram explicare libet. Orabat Marcus aliquando, cùm in mentis excessum raptus, à Domino in aulam quandam regio apparatu ornatam ducitur; in quâ conuiuantium mensam tot, tantisq; pretiosis dapibus opertam cernit, vt lautiones, aut pretiosiores excogitari minimè possent. Hinc in alterum à Domi-o obscurum locum adductus, in eo conuiuium tam à priori diuersum cernit; vt præter cœpas, allia, mucidum panem, acidum vinum, ac similia pauperrimorum edulia nihil occurreret, quibus conuiuantes vescebantur. His dum Marcus

stupens

ſtupens inhæret, atque horum myſterium ignorat; vtriuſq; conuiuij ſenſum illi Dominus his verbis aperit: Vidiſti, Marce, aulæ conuiuium, quo nihil tibi aut pretioſiùs, aut iucundiùs excogitari poſſe videtur. Hæ cœleſtes deliciæ ſunt, quibus ſæpè ſeruos, & amicos meos in oratione excipio. Verùm ne in hac deliciarum vbertate animo luxurient, alterum illis inter mentis tenebras, & cordis ariditates paro: atque illud eſt, quod ſecundo loco tam tenue, ac tantâ ciborum penuriâ inſtructum vidiſti, vt vix conuiuantibus neceſſaria miniſtret. Sed cùm à me vtrumque illis conuiuium paretur; æquo profectò animi affectu ſecundum, ac primum illis conuiuium accipiendum eſt: cùm in ijs, non quæ appoſita, ſed à quo appoſita ſunt, ſpectari debeant. Rurſùm, cùm ſpiritu excederet, Dominus illi totum orbem terrarum, quaſi argentum ſpectandum præbet; ex quo fructuum loco, flammarum globuli vndique pullularent: quo Dei ſeruus erudiebatur, quo pacto ſe in rerum conditarum conſideratione gerere deberet; nimirum, vt à concretâ hac rerum naturâ animum abſtrahens, mundum velut luccidiſſimum quoddam Dei opus, argenti inſtar effulgens, contemplaretur: ex quo dum ardentiores diuinæ in nos charitatis flammas erumpere animaduertit, quoties in eum oculos defigit, ijs totus animo inflammaretur. Aliàs quoque poſt aliquot menſium ſpatia, miræ pulchritudinis Crucem in aëre emicantem intuebatur; cuius aſpectu mirum in modum ad Chriſti Domini imitationem accendebatur. Poſt hæc, duorum menſium ſpatio, tam aſſiduâ ſpiritus actione in Deum ferri cœpit, vt iugi quodam mentis ſtupore abſorptus, exteriorum ſenſuum vſu deſtitutus videretur. Quo fiebat, vt toto hoc tempore, nullum in Conuentu miniſterium agere valeret; cibi omnes illi inſipidi videbantur; ac ſpirituali voluptate exuberante, corporalis guſtus ſilebat: Hinc tantam corporis imbecillitatem contraxerat, vt greſſu nutante, vix progredi valeret. In Dominicę Paſſionis meditatione animum vt plurimum exercebat; quam cùm vberioribus lachrymis proſequi non poſſet, lachrymarum à Domino donum poſtulans, illum intus ita loquentem percipit: Marce, cùm in meæ Paſſionis memoriâ lachrymæ areſcunt, mutuò à Matre meâ ſuas tibi lachrymas petens; eas mihi pro tuis offer, eæq; mihi æquè, ac tuæ gratæ erunt. Nullam cùm Marcus literarum peritiam teneret, à Fratribus aliquando prouocatus, vt litteras diſceret, quo B. Virginis Officium perſoluere valeret; in id priùs animum intendere noluit, quàm Deiparę in oratione beneplacitum exploraret. Quæ eidem apparens:

Marcè (ait) Regula tuum tibi Dominicarum Orationum Officium pręſcribit, quid tibi litteris opus eſt? Hoc diligenter perſolue: atque intra tuæ vocationis metas te contine. Quapropter hoc Beatæ Virginis oraculo edoctus, ſe à litteris abſtinuit. Incredibili hic Dei ſeruus erga infirmos charitate ferebatur: quapropter cùm à ſtipe mendicandâ veſpere ad Conuentum rediret; licet ex labore feſſus, mox ad ægrotos accedens, neceſſaria illis miniſteria perſoluere conſueuerat. Quo factum eſt, vt in Anconitano Conuentu, poſt exhibita ægrotantibus officia, ante ſacræ Euchariſtiæ Altare orans, in mentis exceſſu, illi aurea quædam ſcala aureis gradibus diſtincta demonſtrata fuerit; quæ cùm à terris ad Cœlos pertingeret, qui per eam aſcendebant, Angelos ſibi obuios habebant, à quibus ad Cœli gaudia ducebantur. Hanc verò, Fraternæ charitatis ſcalam eſſe intellexit; quæ tametſi altero extremo terris inhæreat, vtpote in terreno, atque ægrotorum miniſterio fundata: per eam tamen aſcendentes ad Cœlum ducit. Hoc Dei ſpiritu cùm Marcus ad præſtantiora virtutum ſtudia prouocaretur, eodem quoque occulta penetrabat, ſecretaq; cordium arcana ſcrutabatur. Nonnullis quoque illum à Deo miraculis illuſtratum fuiſſe noſtra monumenta ferunt. Cùm enim Anconæ Lucretia Tancredi, ſeptem annorum ſpatio vberis morbo laboràſſet; cunctiſq; ad illius curationem remedijs adhibitis, à Phiſicis tandem incurabilis iudicaretur, Marco illa morbum aperit; qui ſigno Crucis vberi impreſſo, mox vber incolumitati reddit. Huius quoque filiam, ſigno Crucis adhibito, à pedum morbo liberat. Fr. Franciſcus Piſaurenſis, Sacerdos, graui cephalalgiâ vexabatur: quo tempore Marcum rogat, vt Crucis ſignum capiti ſuo impendat. Reluctabatur is: at ipſius precibus deuictus, ſignum adhibet, protinuſq; à capitis dolore liberatur. Fr. Hieronymus à Caſtro Ferretonum, qui hoc anno 1608. ſecundò Generalis fuerat, Anconæ aliquando colico dolore grauiter cruciabatur: qui cùm Marci ſanctimoniam non ignoraret, ab eo Crucis ſignum poſtulat. Recuſabat ille: verùm Guardiani præcepto compulſus, ſignum præſtat; atque eodem tempore dolor fugatur. Fr. Maurus à Criptâ, Laicus, decem annorum ſpatio colicos dolores paſſus, ijs ita ſemel cruciabatur, vt magno in vitæ diſcrimine verſaretur. Cui cùm Medicus vnctionem pręſcripſiſſet; Marcus, cui à Guardiano Mauri cura commiſſa fuerat, ægrotum inuncturus genuflectit; ſemelq; Oratione Dominicâ, cum Salutatione Angelicâ perſolutâ, cùm ante vnctionem doloris locum ſigno Crucis obſignaſſet, ſtatim

dolor abſceſſit: eoq; deinceps nunquam afflictatus fuit. Intereà, Marcus tot modis à Dæmone, Iuſtorum omnium hoſte infeſtari cœpit; vt non modò ſub diuerſis belluarum formis, eum ab orationis ſtudio reuocare conaretur, verùm & diris verberibus cæderet: quæ ille inuictâ animi patientiâ ſuſtinens, eâ duriùs Dæmonem feriebat. Hoc pacto cùm diuturno hoc Dæmonum bello laceſſitus, victor ad Coronam accederet, ab Hieronymo à Caſtro Ferrotorum Romam vocatur; vbi circa huius anni initium ſupremo morbo correptus, cum Eccleſiæ Sacramentis, ac perpetuâ mentis in Deum eleuatione ſe ad Domini aduentum prǫparâſſet, tandem inter Dei laudes, ac B. Virginis Hymnos exultantem Deo ſpiritum reddidit, Anno 1608..

Fr. INNOCENTII A IVLIANO
LAICI
VITA, ET GESTA.

FRATER INNOCENTIVS à IVLIANO, Laicus, cùm vitam in ſæculo varijs criminum maculis aſperſam duxiſſet; nouâ inter Capucinos inſtitutâ, ita veteris labem abſterſit, vt vitæ innocentiâ, morum honeſtate, carnis, & ſenſuum mortificatione, paupertatis ſtudio, humilitate, charitate; plurimâ denique virtute, eam ſanctimoniæ apud omnes famam ſibi comparauerit, vt Crucis ſigno miracula patràret: cùm enim in Neapolitano Conuentu Immaculatæ Conceptionis, Franciſcus à Caſtroforti, Laicus, in Noſocomio febricitans iaceret; quo tempore ægrotus Innocentij ſanctimoniâ permotus, ab eo ſigno Crucis obſignari poſtulat: qui cùm ſignum illi exhibuiſſet, mox à febri incolumem reddit. Hic cùm Neapoli magnâ cum ſanctimoniæ laude vitæ curſum confeciſſet; poſt mortem nepti, quæ ſe illius ſuffragijs commendauerat, in ſomnis apparens, coniugis illi mortem, quæ deinde ſecuta fuit, prǫnunciat. Huius filia, quæ graui in altero brachio laborabat morbo, Innocentij ope à matre imploratâ, conualuit. Polita Innocentij ſoror, cùm vniuerſali corporis morbo ita afficeretur, vt intolerabiles penè dolores ſuſtineret, vi tandem doloris compulſâ, altius Innocentium Fratrem inclamans: Nunquid (inquit) Innocenti, ita ſororis oblitus es, vt nulla

te mei his doloribus obrutæ miſeratio pungat? Age, diuinam pro me miſericordiam interpella; atque ab his pœnis libera. Vix hæc gemens protulerat, cùm ſe liberam ab omni ita dolore ſenſit, vt his deinceps nunquam afflictata fuerit. Eadem iterum tertiâ febre laborans, cùm ſacrum toreuma, quo Innocentius olim vſus fuerat, ſibi collo appendiſſet, ab eâ ſtatim curatur. Hoc ipſum ſacrum amuletum binis viris febricitantibus impoſitum, ijs incolumitatem contulit.

Fr. PACIFICI GALLI
LAICI
VITA, ET GESTA.

RATER PACIFICVS GALLVS, Cathaloniæ Prouinciæ Laicus, Vir plurimâ virtute illuſtris, præter innumeras animi virtutes, quibus ad miraculum præditus erat, tanta fuit orationis prẹſtantiâ dotatus, vt ardentioris diuinæ charitatis flammâ correptus, quotidiè ferè in clamores erumpere compelleretur: quos cùm omni ſtudio comprimere tentaret, ſeſe humi proſternens, tantâ ſpiritus vi exagitabatur, vt animam tunc agere videretur. Denique cùm nullâ ratione hunc ſpiritus æſtum cohibere valeret, eo ſæpiſſimè altiùs è terrâ efferebatur. Noctes plerumque inſomnes cùm in oratione duceret, aliquando quinque, aut ſex cubitorum altitudine ſupra lampadem, quæ ante ſacræ Euchariſtię Altare ardet ferri toto corpore viſus. Hoc modo Barcinone, cùm in publicâ Fratrum accuſatione à Guardiano illi pœnitentiæ loco iniunctum fuiſſet, vt Orationem Dominicam, cum Angelicâ Salutatione ante ſacram Euchariſtiam perſolueret, ibi in mentis exceſſum raptus, & corpore in ſublime elatus, tamdiu immobilis perſtitit, quoad Guardianus, Fratre ad eum miſſo, illum ab ecſtaſi reuocaret. At neque in menſâ, cùm pia aliqua lectio legeretur, ita ſibi imperare poterat, quin vel in clamores; vel, ſi clamores maximâ ſibi vi illatâ compeſceret, in totius corporis tremores, ſpiritus vim exhalaret. Cæterùm, tam frequentes hos mentis exceſſus patiebatur, vt etiam, dum horti culturæ incumbit, ac ligone terram effodit, fixis in cœlum oculis, diu immobilis permaneret. Hos verò tum mentis exceſſus, tum ſpiritus impetus, cùm nullâ ratione cohibere

poſſet;

poſſet; his maximè,propter inditam animo humilitatem angebatur: eò potiſſimùm, quod hæc omnium oculis paterent. Quapropter pectus tundens, ac ſe indignum peccatorem exclamans, à Fratribus veniam expoſcere conſueuerat; perinde ac ſi ſcelus quoddam patraret. Intereà mirâ tum in Fratres, tùm in pauperes charitate ferebatur; tantaq; vitæ auſteritate,ſenſuum cuſtodiâ, mulierum fugâ, humilitate, patientiâ, tot denique, virtutibus emicabat; vt nullus cuiquam ſuſpicioni locus eſſe poſſet, quin hæc à Deo profecta cenſerentur. Præter raptus, ac mentis exceſſus prophetico quoque ſpiritu à Deo præditus fuit; quo Leonardo Perpinianenſis Eccleſiæ Canonico, occultum aliquando illius mentis conſilium aperuit,atq; ab eo abſtinere monuit. Exortam aliquando in mari tempeſtatem oratione,ac benedictione ſedauit. Currum limo infixum, quem plerique ſimul iuncti agricolæ inde amouere non poterant, indictâ omnibus Angelicâ Salutatione, ſolus è cœno eruit. Deniq; per integrum annum moleſtâ corporis ægritudine, ac patientiâ probatus, octogenarius Perpiniani in Domino obdormiuit, claro nomine poſteris relicto. Poſt mortem verò, cum maximâ Perpinianenſis populi frequentiâ illius funera celebrata fuiſſent; eiusq; habitus propter notam Viri ſanctimoniam, in fruſta conciſus; & capitis, ac barbæ illi capilli obtruncati fuiſſent, pleriſque etiam miraculis hæ ipſius Reliquiæ à Deo illuſtratæ fuerunt, ex quibus nonnulla hîc recenſere libet, certâ fide probata. Ludouici Sabellas Phyſici, qui Pacifici funeri interfuerat, ex eoq; habitus fruſtum, ac capillos tulerat, filius adhuc puer in extremis laborabat: quo tempore pater Pacifici apud Deum ad filij præſidium merita inuocans ipſius habitus, & capillorum Reliquias moribundi filij collo appendit. Poſt hæc obdormiens, Pacificum ſibi in ſomnis apparentem, atque incolumitatem filio reddentem cernit. Quare à ſomno ſtatim excitatus cùm ſe ad filium contuliſſet, eum à febre liberum, atq; incolumem reperit. Chriſtophorus Iacobi Comaladæ filius, cùm lethali morbo correptus eſſet, Pater Pacifici habitus particulâ ipſius pectori admotâ, eiusq; è cœlo opem implorans, corporis ſalutem conſequitur. Hieronyma Nogues Barcinonenſis, ad Medicorum deſperationem ægrotans, cùm maritus eius votum ad S. Virum emitteret, quamprimum in ſalutem aſſurgit, atque incolumitatem conſequitur. Poſtremò, Monialis quædam vrbis Perpinianenſis, poſt Pacifici obitum, cum cœleſti gloriâ donatum diuinâ ſe reuelatione accepiſſe teſtatur. Obijt Vir Sanctus Anno 1608.

Fr. LVDOVICI A PEDACIO LAICI

VITA, ET GESTA.

RATER LVDOVICVS à PEDACIO, Laicus, Vir illuſtris, cùm vitam ita cum virtute compoſuiſſet, vt abſtinentiâ, humilitate, paupertate, obedientiâ, caſtimoniâ, & cæteris, quæ perfectum, ac Seraphicum hominem reddunt, virtutibus mirum in modum excelleret, cœleſtia quoque à Deo, tùm prophetiæ, tum patrandorum miraculorum dona accepit, quibus ipſius apud Deum ſanctimonia probata fuit. Cùm enim in Conuentu Pedacij Eleemoſynarij aliquando munus gereret, cuidam Franciſco Leoneto pretioſus equus, iam aliquot menſium tempore elapſo, furto ſublatus fuerat: ex quo Colidonia vxor ob id plurimùm angebatur, quod vir quibuſdam furti ſcelus adſcriberet, quibuſcum grauis, ac funeſta rixa excitanda foret. Has Colidonia cùm Ludouico animi anguſtias communicâſſet, is protinus: Nihil (inquit) extimeſcas, Colidonia: hæc à vobis Deus mala auertet: Sacræ tantùm Deiparæ præſidijs confide: cras enim veſpertinâ horâ equus præ tuæ domus foribus ſtabit. Neque à dicto res aliena fuit. Silliani, Portiæ Mirabellę grauiſſimâ febre laborantis incolumitatem Fabritio viro pręnunciat; & vt matrem adhuc valentem admoneat, vt ſuis animæ rebus conſulat, hortatur; neque enim nonum diem ſuperſtitem conſpecturam pręſignificat. Haud ſecus res accidit: nona enim dies quæ vxorem incolumem reddidit, matrem è medio ſuſtulit. Hieronymi cuiuſdam frater in oppido Cellarię cùm in exules incidiſſet, de illius redemptione Hieronymus agebat, ſimulq; Ludouici orationum pręſidia implorabat, cui Ludouicus: Hieronyme (inquit) quam pro fratris redemptione pecuniam paraſti, in meliores domus tuæ vſus ſerua: frater enim abſque vllâ redemptione liber domum rediturus eſt. Quod ſi celerius illius præſentiâ frui optas, iter ad ipſum carpe, obuiam tibi illum in itinere habiturus. Hieronymus igitur viam ad exules aggreditur; neque adhuc mediam confecerat, cùm fratrem venientem conſpiciens, verum S. Viri vaticinium experitur. In Conuentu Meſioraci, fur adueniens corium pro ſandalijs, atque alia ad ſacrorum vſum ſpectantia ſecum aufert.

Re compertâ, Guardianus, dum cùm Fratribus de fure perquirendo agit, eidem Ludouicus: Nulla (inquit) Pater, ob furtum te cura sollicitet; cras enim fur ipse vinculis constrictus ad nos veniet, cunctaq; furto subrepta restituet. Posterâ verò die, fur in armatum satellitium incidens, vinctus ad Monasterium ducitur, resque furto sublatæ Fratribus restituuntur. His pleraque alia huius sancti Viri vaticinia addi possent, quæ breuitatis studio prętereo, vt nonnulla ipsius miracula prosequar. Nobilis quidam Vir in Capucinos beneficus, Ioannes Baptista de Abbate dictus, cùm per agrum quendam iter faceret, in puteum quendam latentem, sex cubitorum altitudine profundum, atque aquâ semiplenum, casu incidit: ex quo cùm nullâ ratione emergere valeret, magno in vitæ discrimine, tùm ob senilem ætatem, tùm etiam frigidam aëris constitutionem (erat enim hyems) versabatur. His dum animi angustijs, humanâ omni spe destitutus, premitur; paruula quædam Crux, quam nuper â Ludouico dono acceperat, illi in mentem venit: hanc igitur deosculari, ac Ludouici opem implorare cœpit: moxq; se diuinâ virtute è puteo erutum, ac solido loco consistentem cernit. In Sillani oppido Vincentiam Claromontanam, vtroque lumine orbatam, atque altero crure, ac manu mutilam, vt eorum vsu omninò careret, post sex dierum orationem Ludouicus pristinæ incolumitati diuinâ virtute restituit. Cumq; illa nuncium horum Ludouicum certiorem facturum ad Conuentum misisset; Ludouicus nuncio verba præueniens: Quid nunciaturus sis (inquit) non ignoro. Vincentia iam malorum suorum â Deo remedium accepit. Iam redi, & vt Deo grata esse curet, meo illi nomine renuncia. Pedacij quoq; infantem, quem cùm puella inter brachia gestaret, cadens suo corporis pondere oppresserat, Beatissimæ Virginis intercessione ad vitam reuocat. In pago Periti, cùm oleum â muliere peteret, illa vas oleo vacuum ostendens, mox illius oratione plenum offendit. Huius tandem sancti Viri nepos, arboris casu oppressus, cùm linguæ vsu ita destitutus esset, vt peccata sua Sacerdoti confiteri non posset, ei loquelæ vsum tamdiu suâ oratione â Deo impetrat; quoad conscientiæ suæ maculas coram Sacerdote abstergere valeret. Itaq; cùm pari virtute, & vitæ cursu plerosq; in Religione annos magnâ cum sanctimoniâ traduxisset, Consentinæ mortalem cum immortali vitam commutat, Anno 1608. de quo illud post mortem admirabile fertur, quod cùm ipsius corpus de more geminâ fune sustentatum, in sepulchrum demitteretur, alterâ perfractâ, præposterè delapsum

in ſepulchro incompoſitum iacebat: quo tempore ſeipſum in ſepulchro componens, vultu ad Cœlum conuerſo, palmiſq; ante pectus iunctis apparuit, perinde ac ſi ſupremam corporum reſurrectionem expectaret, Cœlum ſimul cum animâ conſcenſurus.

Fr. ILLVMINATVS PLACENTINVS, Laicus eiuſdem Prouinciæ, multarum virtutum Vir celebratur; cui aliquando oranti Nicolaus Dianenſis Sacerdos; pro quo is Deo preces obtulerat, glorioſus apparens, cœleſti ſe gloriâ donatum aperuit. Obijt anno 1608.

Fr. ANTONII NVCERIENSIS, SIVE à NEAPOLI, LAICI VITA, ET GESTA.

FRATER ANTONIVS NVCERIENSIS, Laicus, quem quædam M.S. noſtra à Neapoli nuncupant, nobili exortus progenie, vitæ ſuperbiam calcans, humillimum inter Capucinos Laicorum ſtatum ſibi amplectendum delegit: in quo tam præclarè, tantâq; cum virtute verſatus eſt, vt inter illuſtriores Religionis Viros locum ſortitus fuerit, purus, ac Virginitatis dono præditus, cùm ad Religionem acceſſiſſet, in eâ ab ipſo ſuæ conuerſionis exordio, vſq; ad ſupremum vitæ occaſum, tantam morum honeſtatem, tam diligentem vitiorum omnium fugam, tam ſollicitam ſenſuum cuſtodiam, tam præclaram vitæ innocentiam; tam denique indefeſſum virtutum omnium ſtudium colere viſus eſt; vt quid in eo reprehendi poſſet, nihil prorſus haberetur: quæ verò tùm admiratione, tum imitatione digna in eo elucerent, quamplurima conſpicerentur. Poſt aliquot in Neapolitanâ Prouinciâ annos ab eo magnâ cum virtute tranſactos, in Hiſpaniam miſſus, Cathaloniæ Prouinciam maioribus Euangelicæ perfectionis exemplis illuſtrare cœpit: ab eo enim tempore, & rigidiùs carnem ieiunijs extenuare, & verberibus mactare & vigilijs atterere exorſus; inſomnes in oratione noctes in Eccleſiâ ducere conſpicitur. Quo fiebat, vt eo tempore raptus, & ecſtaſes pateretur. Accidit aliquando, vt in Eccleſiâ, ante ſacræ Euchariſtiæ Altare orans, ita ſpiritu ſurſum ageretur; vt & corpore in aëra, ad lampadem vſque ante Venerabile ardentem, efferri viſus fuerit: nonnunquam etiam Fratres Antonij cellam, dum intus orat, clariſſimâ luce fulgentem

conſpi-

conſpiciunt. Pleriſque Antonium à Deo viſionibus cohoneſtatum fuiſſe communis olim fama fuit: ex quibus vnam, aut alteram referre haud importunum erit. Orabat Barcinone aliquando Antonius, cùm mente excedens, Angelum ſibi pręſentem cernit, qui eum in Cœlum volatu celerrimo ſubuectum, cœleſtis illius Hieruſalem pulchritudinem, ſplendorem, & gaudia ſpectare iubet. Horum dum Antonius aſpectu vix ſibi conſtare videtur; quendam inter cœleſtis illius vrbis ciues candidâ luce fulgentem, & clariſſimos gloriæ ſplendores radiantem præ cæteris intuetur, cuius intuitu maximè oblectabatur. Mox ad eum Angelus: Antoni, inquit, num quem intueris, agnoſdis? Cui Antonius: Haud profectò, niſi mihi ſignificaueris. Tunc Angelus: Is Ioannes Euangeliſta eſt, quem ſingulari tu ipſe veneratione proſequeris. Alteram quoq; inter pleroſq; Virginum Choros, cœleſti gloriâ clariùs emicantem Virginem cernens, cùm ab Angelo, quænam illa eſſet, ſciſcitaretur; eam Catharinam Virginem & Martyrem, in quam is pari quoque deuotione ferebatur, eſſe audit. Moxq; ad ſenſus redit. Illuſtris præthereà illa viſio fuit, quam refert Antonius Vincentius, Ordinis Prædicatorum, in ſecunda parte Libri Hiſpano idiomate conſcripti, qui inſcribitur: *Hiſtoria general de los Sanctos, ij Varones illuſtres en Sanctidad de Catalona.* In quâ S. Raymundi de Pennafort geſta recenſet: vbi inter alia hæc habet: Cùm Religioſus quidam Capucinus nomine Fr. Antonius à Neapoli, anno 1596. tam acerbè, ac periculosè ægrotaret, vt Medici iam de illius vitâ deſperarent, implorauit ipſe D. Raymundi Barcinonenſis opem: & eâ nocte, in quâ illius interitus, tanquam certus habebatur, apparuit illi quidam Religioſus S. Dominici; ad cuius conſpectum maximum morbi leuamentum, & conſolationem pariter ſentiebat. Poſtridie ortâ luce, adeò ſe meliorem valetudinem aſſecutum cognouit, vt Medici illam miraculoſam prædicarent. Quare cùm precatus eſſet Deum, vt ſignificaret ſibi, quiſnam eſſet Religioſus ille, ob cuius merita eo beneficio affectus eſſet; eâ horâ, quâ horologium ſolito ictu decimam horam matutinam ſignabat, apparuit illi idem glorioſus D. Raymundus, ſuper ſedem pretioſiſſimam ſedens, placidoq; ac hilari vultu, & ad riſum propenſo in illum aſpiciens; perſeuerauitq; in illum per duas vel tres horas: & cùm diſparuiſſet, ab eo tempore ſenſit ſe, tam ab eo morbo, quo decumbebat oppreſſus, quàm ab alijs ægris corporis affectionibus, quibus ſæpè ſæpiùs affligtabatur, omninò confirmatum, ac liberatum.

Cæterùm, Antonium Propheticum à Deo, quo res futuras præ-nosceret, ac mentium occulta peruaderet, donum accepisse, plurima huius rei exempla abundè testantur. Extat inter alia grauissimum Gasparis Ægidij, Episcopi Vicensis, testimonium ad nos transmissum, ac proprio Chirographo obfirmatum, nonnulla huiusmodi exempla recensens; quod ad ampliorem rerum veritatem hìc apponendum duxi.

EXEMPLAR TESTIMONII EPISCOPI VICENSIS.

PRæclarè noui Fr. ANTONIVM à NEAPOLI, Religiosum Capucinum, Laicum, illoq; familiariter vsus fui, quando ambo in Regno Aragoniæ Turiassone morabamur: ego respectu mei domicilij; ille verò respectu fundationis, & ædificationis Conuentus. Fuit mihi certè in Aragoniâ cum illo plurimus vsus, & diuturna consuetudo; & dico fuisse mihi existimatum illum imprimis Sanctum, & spiritus excellentissimi Religiosum, & peculiaribus donis cœlestibus à Deo illustratum: specialiter verò dono dignoscendi, ac penetrandi spiritus, spiritus Prophetiæ, nec non & altissimæ contemplationis. Ego quippe communicaui cum eo plura ad bonum animæ meæ, & diuersarum aliarum animarum spectantia; indeq; & agnoui, patefacere illi Deum secretiora arcana cordium, & vias, per quas vnicuique animarum incedendum erat, vt ad altiorem perfectiorem ascenderent. Propter effectus etiam, quos experiebantur in se eædemmet animæ (cum quibus etiam ego postea sum collocutus) perspicuè vidi, absque Dei specialissimo lumine, & diuinâ reuelatione non potuisse illum intelligere, quæ intellexerat; tùm quia erant effectus futuri contingentes, tùm quæ dependebant à diuinâ gratiâ, & ad profectum interiorem animæ pertinebant. Contigit mihi pluries audire illum, cordis mei cogitationes occultas, mihi dicentem, & aperientem, quas ego cum nullo hominum communicaueram; sed neque per exteriùs prolata verba, exteriùs aliquod signum earum dederam; nec illas quauis aliâ viâ, quâ arcanum cordis mei nosset, ostenderam. Prætereà, aliquoties, prænunciauit mihi futuros rerum euentus, quas successu temporis vidi fideliter adimpletos; quarum multæ spectabant ad personas spirituales, in quas erat Deus præclara beneficia collaturus: quæ sanè tempestiuè ijsdem collata, & prophetiam adimpletam esse mihi

constat

constat ex certâ relatione personarum earundem. Eæ verò res, quæ prædicebantur ab ipso, interiores adeò erant, vt iuxta Sanctorum regulas, errori minimè subiacere possent, quod non subijcerentur sensibus exterioribus, nec interioribus, & in intimo animæ sentiri deberent. Et quandoque alios prænunciabat euentus de rebus exterioribus simul & interioribus. Porrò, scientia, peritia, & lux, quam habebat circa mysticam Theologiam, adeò insignis erat; vt cùm ego sæpiùs eum alloquerer, iuxta ea, quæ in Sanctorum libris legerem, & rebus ad eam pertinentibus; audirem illum tanto verborum pondere de ea eloquentem, tamq; sublimem doctrinam tradentem, vt admirationem planè mihi concitaret. Nec immeritò: cùm esset ipse Religiosus Laicus, ac scientiarum ignarus; & super hæc dilucidè conspicerem, ea, quæ loquebatur, vel docebat, tum in substantiâ, tùm in modo dicendi, scientiam omnem humanam, labore, ac studio comparatam excedere. Accedit ad hæc, quod etiam circa Fidei sacra mysteria, & Theologiæ Scholasticæ subtilitates, audiebam illum interdum mirabiliter eloquentem. Communicabam ego cum eo plurima circa diuersarum animarum statum, quæ per vias extraordinarias incedebant; & ex responsis eius, quæ oportebat perspicuè reddi, virum illum ecstaticum intellexi, & continuæ orationis passiuæ: sic, vt de eo dici posset, quod de D. Dionysio affirmat D. Hierotheus, quod erat diuina patiens. Noui ego casus aliquos valdè peculiares, verèq; insignes de prædicto Fr. Antonio, qui ex certissimo fonte ad notitiam meam profluxerunt. Quorum primus est, qui sequitur: Dum ipse Fr. Antonius Cæsaraugustanum coleret Conuentum, quadam nocte totam illam in oratione transegit. Exorto die cùm primùm diluxit, petiuit licentiam egrediendi Conuentum, vt cuidam animæ languenti subueniret, ac mederetur. Et cùm iam per vrbem incederet, magna quidem festinatione suo in itinere procedebat. Quod animaduertens socius, monuit illum, vt attenderet id, quod deceret habitum, & professionem suam. Cui respondet Fr. Antonius; vt celerrimum faceret gradum, quod ingens necessitas id postularet. Et cùm iam ad lapideum pontem fluminis Iberis deuenissent, occurrit illi quidam homo, qui deferebat secum funem sub pallio, vt se suspendio præfocaret. Ad quem accedens Fr. Antonius, prodidit illi deliberationem iniquam se perdendi, quæ latebat in eius pectore, & infelicem animæ statum, ad quem hoc cœptum consilium eum perduxerat. Et super hæc prænunciauit illi voluntatem citissimè obeundi mortem, cui se cum omnimoda

animæ ſuæ ruinâ ſubdiderat, Deum illi citò adimpleturum; quia breui emoriturus erat. Quare conſuluit ei, vt illius ſceleris, & aliorum maculas diligenti Confeſſione deleret: & popoſcit ab eo, quem gerebat ſecum funem abſconditum. Credidit ille Fr. Antonio: tradidit illi petitum funem; & ab eo digreſſus peccata ſua Sacramentali Confeſſione expiauit, & breui mortuus eſt, iuxta Fr. Antonij prędictionem. Hunc ego caſum accepi à Religioſis ipſis, qui tunc in eodem Conuentu cum Fr. Antonio commorabantur; & ſpecialiter à Patre F. Franciſco de Touet, Sacerdote Religioſo magnæ exiſtimationis qui illum mihi tanquam certum & indubitatum referebant.

Alio die, cùm per vicum quendam vrbis Cæſarauguſtanæ incederet, celeriorem faciens gradum acceſſit ad hominem quendam, cui planè erat in animo grauem in Deum committere offenſam. Patefacit illi cogitationes cordis eius; & reprehendens monuit eum, vt peccata ſua per Confeſſionem elueret: quia die craſtinâ eâdem horâ, quâ hæc audiebat, defunctus ad ſepulturam erat adducendus. Credidit, & obedijt homo ille; & quamprimùm è corporis vinculis euolauit. Aderat Fr. Antonio, quando peccatorem illum arguebat, alter Ciuis Cæſarauguſtanus, vir ſæcularis, qui per vicos eundem peccatorem comitabatur; & audiuit omnia, quæ Fr. Antonius locutus eſt ad ſocium ſuum, & omnia, quæ tunc audierat, mihi fideliter enarrauit: quæ certiſſimè prænunciata eſſe comprobauit rerum euentus: Etenim poſtridiè prædictus Ciuis Cæſarauguſtæ, eadem horâ, quâ prædixerat Fr. Antonius, proſecutus eſt cadauer ſocij ſui, quando in feretro ferebatur ad ſepulchrum. Retulit quoque mihi ſemel, & pluries P. Fr. Franciſcus de Touet, Sacerdos, & Religioſus Capucinus, qui iam pridem Cæſarauguſtæ mortem obijt cum magnâ Sanctitatis opinione; quod cùm ille in ſæculo adhuc agens, Religioſus fieri cuperet, erat illi animus ad Carthuſiam mirè propenſus: quam mentem ſuam & propenſionem, neque Fr. Antonio, neque vlli alij ex Fratribus aperuerat, per quem poſſet ad notitiam Fr. Antonij peruenire. Stabat die quâdam dictus P. Franciſcus adhuc ſæcularis, habitu ſcholaris indutus, iuxta Conuentus Cæſarauguſtani ianuam; accedensq; Fr. Antonius dixit illi, vt demitteret errorem mentis: quia nolebat Deus, vt Carthuſianam Religionem ſuſciperet; ſed Capucinus futurus erat.

Alius caſus ex ore dicti Fr. Antonij ad aures meas dimanauit, & ex certâ aliorum aſſeueratione, in quo ſe dono Prophetiæ clariſſimè illuſtratum oſtendit. Fuit Turiaſſone quidam Religioſus alterius

Religionis, qui dum antea in ſæculo ageret, per multos annos liberrimam, & grauibus culpis coinquinatam vitam egerat; ſed tandem diuino numine afflatus Religioſum ſtatum ſuſceperat: & Deus in Religione beneficijs eum illuſtrans, ad perfectionem per viam ducebat extraordinariam. Hunc ego, dum in ſæculo verſaretur, noueram, & eodem iam facto Religioſo vtebar quoque familiariter; & huic Religioſo, cum prædicto Fr. Antonio, magnus equidem, & frequens pariter vſus erat; & ſciebam ego optimè viam illius extraordinariam. His præmiſſis, quæſiui ego ab hoc ſancto Religioſo Fr. Antonio, quæ, & qualis eſſet via illa inſolita, & minimè communis; & quid ſentiret de Religioſo illo per eas vias cœlitùs ducto. Qui mihi reſpondit, Religioſum eum per viam illam inſuetam breui magnum eſſe perfectionis ſplendorem aſſecuturum, eſſeq; à Deo Orationis continuæ dono munerandum; quod erat beneficium cæteris maius ex his, quæ conferre ſolet Deus in hiſce vijs animæ interioribus: continuationem autem orationis, cuius cœleſti munere donandus erat, tantam fore, vt etiam occupatus ſomno, ab oratione non deſiſteret: & quando expergiſceretur, experturum eſſe, collecturumq; fructum orationis, quem Deus illi contulerat edormienti: in parte quoque ſuperiore illius animæ diuinitùs eſſe collocandam quandam quaſi nubeculam lucis mirabilis, ex quâ perpetuo influxu diuinæ miſericordiæ in illum influerent: & denique accepturum eſſe cœlicum donum dignoſcendorum ſpirituum, & viarum interiorum; & multos ſpiritus per certam perfectionis viam rectè duceret. Hæc mihi prænunciauit Fr. Antonius. Poſt hæc fuit mihi cum eodemmet Religioſo, de quo talia prędicta ſunt, annorum plurium diuturnus vſus, & ex eius ore accepi ego, & intellexi omnia, & ſingula, quæ de eo prędixerat Fr. Antonius, in eo adimpleta fideliter eſſe. Cumq; ego non parum admirarer, quod homo anteà in ſæculo corruptâ adeo, & liberrimâ vitâ, tam breui extolleretur ad tantam cum Deo familiaritatem; Reſpondit mihi idem Fr. Antonius, Deum miſericordijs, gratijsq; elargiendis, cum aliquibus perinde ſe gerere in principio, atque ſe gerit cum alijs poſt annorum plurium ſpatium in obſequio ſuo traductum: quia per viarum illarum iter volebat confirmare eorum animos, quo roborati, ac expediti eſſent ad ſuſcipiendas exercitationes aliquas ad obſequium ſuum ſpectantes: affirmauitq; mihi ſe nouiſſe aliquos ſpiritus, cum quibus Deus liberalitate ſimili vſus erat. Et inter alia exempla peculiariter enarrauit mihi de quodam Religioſo Capucino Nouitio, qui fuerat in ſæculo

ficarius,& graſſator, & in plurima homicidia, & grauiſſima alia ſcelera fuerat lapſus; quem cùm Deus benignè reſpiciens, ad ſe conuertiſſet, & conceſſus illi eſſet ad noſtram Capucinam Religionem ingreſſus, intra ſex menſes illius mentem Deus ad contemplationem altiſſimam eleuauit. Quare cùm adhuc in Nouitiatu degens, in ſupremum incidiſſet morbum, eoq; ingraueſcente, iam ad ſe adferretur Sacroſanctum Euchariſtiæ Sacramentum; cùm primum in cellulam, vbi decumbebat, intrauit, conuertit oculos, & mentem ad illud; prolatoq; hoc ſolo verbo: O Domine! mens eius manſit abſorpta, & in Deum eleuata, & vultus eius accenſus, & igneus: & ſic illo diuini amoris impetu feliciter raptus, Creatori ſuo ſpiritum reddidit. Generaliter autem aſſerere valeo de hoc ſancto Religioſo Fr. Antonio, eum tam Cæſarauguſtæ, vbi diu commoratus eſt, quàm Turiaſſone, quam vrbem aliquamdiu coluit, maxima quidem animarum lucra fuiſſe, in diuerſis omnium conditionum perſonis; floruiſſeque mirificè ſpirituali gratiâ conuertendarum ad meliorem vitam plurium animarum, eripiens illas, & educens à profundo miſeriarum barathro, in quod ſtabant miſerabiliter immerſæ. Præter hæc, Vir quidam perilluſtris, Martinus ab Eſpes, & Alagon nomine, Lagunæ Baro, nunc verò Marchionatus titulo auctus, familiariſſimè Antonio vtebatur: qui cùm turpe facinus breui explendum animo machinaretur; Antonius rei diuinitus admonitus, actutum ad eum accedit, ac machinatum ab eo ſcelus, cum omnibus circumſtantijs eidem aperiens, tam ſeuerè illum obiurgat, vt tremens ille mox ſe ad ipſius pedes proſtrauerit; qui pede viri colla conculcans, quaſi ipſius ſuperbiam contriuiſſet, tam humilem, ac manſuetum reddidit, vt in alterum planè virum mutauerit. Huic quoque Baroni, qui ob grauem Margaritæ filiæ ægritudinem, de quâ Cæſarauguſtâ, vbi illa ægrotabat, litteras acceperat, magnopere animo cruciabatur, ægrotam iam conualuiſſe aperit, maturiusq; de illius incolumitate litteras accepturum affirmat: quæ paulò poſt à primo tabellario illi redditæ fuerunt. Rurſùs, cùm idem Baro grauiter Cæſarauguſtæ ægrotans, Antonij apud Deum ſuffragia imploraret, lætum ab eo nuncium accipit, ab eâ ſe quamprimùm ægritudine incolumem emerſurum; quod haud ſecus, quàm prędixerat, contigit. Eidem quoque pleraq; alia futura prædixit, quæ ſuum tandem effectum ſortita ſunt. Cæſarauguſtæ publicus quidam Tabellio, Mattheus Solozanus nomine, nefandum quoddam ſcelus animo verſans, maturius illud moliturus erat: quo tempore Antonius

illum domi conueniens,totam machinati ſceleris telam dilucidè explicat; eundemq; tam acerbè increpat, vt tremefactus Matthæus animum non modo à ſcelere reuocauerit; verùm & ita mores mutauerit, vt ab eo tempore pietatis ſtudioſus euaſerit. Ibidem Vir quidam illuſtris, ad turpe quoddam facinus pergebat, qui ſancti Viri conſpectum pertimeſcens, in quadam domo,ne ab eo videretur, ſe abſcondit. At Antonius rerum omnium à Deo certior factus, vbi ad domus fores peruenit, deliteſcentem virum appellat; cunctasq; illius cordis cogitationes patefaciens, ſuâ correptione meliorem,quàm inuenerat,dimiſit. Hoc modo, & tres ſcholarum Candidatos, qui in ſcelus condixerant,reuelato ſcelere, ab eo reuocat.In Conuentu noſtro Cæſarauguſtano, Antonius aliquando Nouitium,Matthęum nomine,ad ſæculum remeantem offendit;quem cùm ad infernum properare ,affirmaſſet: & ad reditum hortatus fuiſſet, alapam illi in fronte impingit; quæ tantæ virtutis fuit; vt ſtatim Nouitius animo mutatus,in genua procubuerit, iterumqúe ſibi Religionis habitum profuſis lachrymis reſtitui popoſcerit, ac poſtmodum in eâ magnâ cum virtutum laude ad obitum vſq; verſatus fuerit. Religioſo cuidam omni virtute ornato extremum, ante decennium, obitus diem prædixit. Comiti de Fuentes pleraq; occulta, quæ is animo gerebat, aperuit; quæ (vt idem teſtatur) Deo ſoli nota erant. Plurimas huius generis occultas animi cogitationes, ne longior Hiſtoria texatur, aperit: Ioanni Auguſtino, Nobili Cæſarauguſtano: Ludouico de Vera, Monacho Carthuſiano: Ioanni Calcerano de Pinos: Franciſco Dominico Tarageníi, qui in cuiuſdam necem conſpirauerat: Ioanni Montanerio & Antonio Trullo, Ciui Barcinonenſi: Franciſco Aſtor, Regio Conſiliario: Franciſco Cors, Barcinonenſi Iuriſperito: Hieronymo Roig Medico, qui viro cuidam aduerſario necem machinabatur:Gabrieli Ruis,Barcinonenſi Mercatori:Alphonſo Deril,Comiti Orcai:Ioanni Coſconio Cæſarauguſtano: & Michaëli Calcorano de Pinos, Comiti Vallisfogonæ: quibus intima mentis conſilia nullo verbo aut facto prodita,ita patefecit, vt nulli præterquam diuinæ reuelationi id adſcribi valeret.Præter autem ſuperius enarrata,plura alia compendio enarrare libet. Nobili cuidam Viro, qui turpem vitam Barcinonæ ducebat,immaturam mortem,quæ paulò poſt ſecuta eſt,pręnunciat.Carolum Freges, cuius à Medicis ſalus deſperabatur, incolumem futurum, aliaq; eidem ventura, quæ euenêre,prædixit. Nobili mulieri, quæ partus abortum patiebatur,

fœtum incolumem, quem ſuo tempore tulit, pollicetur. Duorum quoq; Barcinonenſium Virorum, quorum alter deſperata valetudine laborabat, futuram incolumitatem præſignificat. Ioannem de Aragona, ob turpem vitam à Deo ægritudine, ac morte caſtigandum prænunciat. Cæſarauguſtano cuidam aleatori Dei iram, qua breui inexpiatus, letho eripiendus eſſet, comminatur. Eandem quoq; tabernario multis vitijs contaminato prænunciat. Alijs prætereà duobus viris, qui integrâ valetudine fruebantur, in oppido Calatorai, vni poſt quintum, alteri poſt quintum decimum diem, vitæ occaſum præſignat. Cæſarauguſtæ Petrum Ludouicum Martinez diabolicę tentationis, antequàm ab eâ corriperetur, pręmonet. Braulio cuidam Cæſarauguſtano vxoris mortem, futuras nuptias, ac pleraq;, quæ illi poſt hæc euentura erant, aperit. Eâdem in vrbe binis ægrotantibus incolumitatem; alteri incolumi quotidianam febrem: Comitiſſæ Saualliæ maſculi partum: mulieri ſterili prolem, prophetico ſpiritu prędicit. Stephaniam nobilem Gerundenſem, filij moribundi occaſum lugentem, de futurę illius ſalutis certitudine conſolatur. Rurſus verò ægrotanti incolumitatem, promittit. Amitam verò tertianâ febri leuiter laborantem, letho eripiendam pręmonet. Barcinonæ, Ioanni Gallego, Iuriſperito, qui grauiſſimè ægrotabat, tum futuram morbi curationem, tùm pleraq; ad illius vitæ ſtatum pertinentia, pręſignificat. Matthiam mercatorem de ſerici merce, quam è Neapolitanâ vrbe expectabat, ſollicitum, quâ die Barcinonam cum nauigio appellere deberet, certiorem reddit. Franciſco Alexandro Barcinonenſi futuram vxorem, atque alia, quæ illi euentura erant: Franciſco Saulo Genuenſi, integrâ valetudine fruenti, intra bimeſtre vitæ occaſum pręnunciat. Plura huiuſmodi prætereo, ne Lectoris animum multitudinè obruant. His plurima etiam accedunt Miracula, quibus D. O. M. Antonij ſanctimoniam teſtatus fuit. Vir Dei aliquando per Almaniam oppidum iter faciens, cuiuſdam ſui olim familiaris domum ingreditur; qui cùm in lecto ægrotaret, ſimul atq; eum aduentantem conſpexit, è lecto emergens, ante Virum Dei genuflexus procedit: Cumq; is Beatiſſimæ Virginis imaginem, quam ſecum geſtare conſueuerat, eidem oſculandam porrexiſſet; vix æger prima illi oſcula infigit, cùm repentè à morbo liber euadit. Alter eiuſdem oppidi Vir, qui odontalgiâ laborabat, cùm ab eo genuflexus Crucis ſignum poſtulaſſet, eo accepto, ſtatim à morbo curatur. Andreæ Pauli Morali, Beatricis vxoris grauiſſimè ægrotantis, poſt orationem breuem, incolumitatem pollicetur.

Franciſcus

Franciscus Dominicus Taragensis, herniâ grauiter laborabat; cui cum nulla Medicorum remedia eatenus profuissent, Antonius post orationem, herniæ locum manu contingens, mox consolidatis membranis hernia curatur. In oppido Anglisolæ Maria, Petri Ioannis Dominici filia, omni spe salutis destituta, cum morte colluctabatur; cùm ad eam Vir Dei accedens, IESV nomen illius brachio alligat, & paulisper pro eâ Dominum rogat; statimq; morbi vi repressâ, quæ iam iam moritura credebatur, in vitam vendicatur. Ducis de Maqueda filius Barcinonæ, cùm acri tibiæ dolore torqueretur, Antonium rogat, vt pallio suo ægram tibiam inuoluat: Id cùm Vir Dei præstitisset, statim effugato dolore tibia conualuit. Cæsaraugustanæ mulieris filium grauiter ægrotantem, vbi cinereum B. P. N. Francisci habitum quinquennio illi deferendum persuasit, suâ oratione sanat. Alium quoque Barcinonensem virum, Alexandrum Moxum nomine, morti à Medicis adiudicatum, cùm manu contigisset, ac Crucis signo obsignâsset, illicò præstitit incolumem. Andreæ Regnes filio velut mortuo funera parabantur: ad quem accedens Antonius, cùm certum à patre promissum accepisset, se aleis valedicturum, ac S. Antonium Vlysipponensem deinceps præcipuâ veneratione prosecuturum, suâ oratione priùs à necis periculo liberat; tum integræ sanitati restituit. Consueuerat Vir Dei sacræ Deiparæ secum Imaginem gestare; quam cùm ægrotantibus osculandam traderet, illos in incolumitatem vendicabat. Hæc, & alia quamplurima cùm D.O.M. per eum signa patraret, eo fiebat, vt non solùm in Cathaloniâ; verùm & in Aragoniâ clarum esset Antonij Neapolitani nomen. Antonius igitur ab Aragoniæ Prouinciâ Barcinonam à Patribus reuocatus, quò clariùs patesceret, num is aurum, & argentum, an fœnum, & stipulam, in animo gereret, plurimis mortificationum generibus eo consilio ab ijs probari cœpit. Quapropter eo in Barcinonensi Conuentu incluso, ac velut in custodiam dato cuncta illi cum sæcularibus viris colloquia prohibentur; Fratribusq; secretâ lege cauetur, ne quis blandum cum eo verbum loqueretur: quin potiùs scommatibus, ac sarcasmis ab omnibus oppeteretur. In Refectorij verò Capitulo, instar Nouitij, tot increpationibus, ac iniunctis pœnitentijs exagitabatur, quasi nouam, ac seueram Religionis probationem subiret. Neque id ad tertium, vel quartum vsque diem; sed integros menses rigidâ hac in spiritus probatione traduxit: sed cùm in his non tam illius patientia effloresceret, quam voluptuosa quædam mentis iucunditas in ipsius vultu, atque ver-

bis obseruaretur, perfecta illius virtus cunctis perspecta, illum apud fratres illustriorem reddidit spiritusq́; dignis probationibus examinatus, nullum deinceps suspicioni locum reliquit. Vix autem hac tentatione probatus, Vir Dei ad vitæ coronam à Domino vocatur: statim namque pleuritidis morbo laborare cœpit. Cùm verò sæpiùs anteà obitus sui tempus præsignificasset, aduentante tunc supremo vitæ suæ periodo, arctiùs Domino patientiæ, ac charitatis vinculo cōpulari curat; ac tandem Barcinonæ ad perennem cœlestis vitæ fontem decurrit. At ne absque cœlesti testimonio ipsius ad cœlestem gloriam transitus fieret, is eâdem sui obitus horâ, Moniali cuidam Ordinis S. Dominici, quæ in Barcinonensi vrbe plurimâ vitæ sanctimoniâ prestabat, cœlesti splendore perfusus apparet, has edens voces: En soror, hac horâ ad cœlestia regna migro. Alter quoque Carthusianus Monachus, eâdem horâ orationi vacans, geminos viros Capucino habitu contectos, & clarissimâ luce fulgentes conspicit, qui ab Oriente cœlum versus tendebant: quorum alter Thau manu gerens, alteri se viæ ducem prębebat; protinusq́; virum Thau dextrâ gestantem S. P. Franciscum esse intellexit: Alterum verò Antonium, quem ille in cœlum recto tramite ducebat. Post hæc, cùm Barcinonensis quidam tabernarius, olim Antonio familiaris, qui pannos, & bombycinas telas venales habebat, nocte quâdam in strato suo quiesceret; accidit vt accensus ignis ædes suas inuaderet: quo tempore Antonius mercatori apparens, illum excitat, ac dextrâ apprehensum eò ducit, vbi flamma ædes deuorare cœperat; moxq́; ex illius oculis euanuit: Mercator verò auxilium à vicinis deposcens, flammam exurgentem extinguit, impensiusq́; suo liberatori gratias agit. Huius sancti Viri corpus secundo post sepulturam anno, integrum & incorruptum repertum, amplius illius gloriæ testimonium reddit. Obijt Vir Sanctus Anno 1609.

Fr. NARCISCI DIANENSIS LAICI GVARDIANI

VITA, ET GESTA.

FRATER NARCISSVS DIANENSIS, Laicus, cùm in Fratrum, de Obſeruantiâ nuncupatorum, familiâ, nouem annorum ſpatio, quo inter eos verſatus eſt, miris virtutibus, ac præſertim oratione, in quâ frequentes animi exceſſus patiebatur, emicaret; inde ad Capucinos purioris obſeruantiæ ſtudio migrans, cœleſtem propemodum vitam agere videbatur: vitæ namque auſteritate, abſtinentiâ, obedientiâ, humilitate paupertate, charitate, ac cæterarum virtutum laude clarus, diuinarum præſertim rerum contemplatione ita præcelluit, vt diuinæ ſuauitatis, quam in priori Ordine prægustauerat, voluptate abſorptus, frequentiusq; in mentis exceſſum raptus, magis cum Deo, quàm cum hominibus conuerſari videretur. Tanto is erga puerum IESVM amore flagrabat; vt, quem intus in pectore occluſum gerebat, hunc ſemper ore eructaret, ac proloqueretur: & quanquam rara eius eſſent cum alijs colloquia, cùm tamen de puero IESV mentio fieret, de eo vberius ora ſoluens, totus exardeſcere videbatur. Eo fiebat, vt cùm Quæſtuarij onus ſuſtineret, quid quæreret, interrogatus: Meum IESVM (aiebat) quæro. Ita vt Sponſæ illius Canticorum amorem æmulatus, verba etiam ſibi ſumere valeret dicentis: *Surgam & circuibo ciuitatem: per vicos, & plateas, quæram, quem diligit anima mea.* Cœleſti porrò hoc pueri IESV igne accenſus, dum ille noctu in cellâ oraret, tam ardentis amoris flammas ex imo pectoris efflare conſueuerat, vt ſæpè in has voces Hiſpanicas erumperet: O amores! ô amores! Contigit verò, vt aliquando Fr. Franciſcus Turolenſis, qui Narciſci voces, ac repentinum ſilentium obſeruauerat, pedetentim ad illius cellam pergens, fores aperit, Narciſſumqúe mente excedentem, atque in aëra ſublatum cernit. Interdum quoq; ex hortulo flores colligens, his lecti partem aſpergebat. Quod cùm Nouitius quidam admiraretur, is accitum Nouitium his verbis affatur: Ne mirere (inquit) Fili, quod lectuli partem floribus aſpergam: non enim hæc mea, ſed pueri IESV cubilis pars eſt: hîc dulcis meus IESVS cubat: Quapropter æquum eſt hanc floribus exor-

nari. Sicq; Sponsæ illud sibi assumere poterat: *Lectulus noster floridus.* Hæc porrò ardentissimi amoris flamma, quâ Narcissi animus erga puerum IESVM accendebatur, prophetici illi spiritus lucem peperit, quâ futuros rerum euentus, qui Deo soli perspecti sunt, longè antequam euenirent, prospiceret: quod nonnullis exemplis manifestum fuit. Iosepho cuidam de Pla, viro primario, atq; in Ordinem deuotissimo, qui plurimam in Conuentu ædificando auri summam conferre parabat, rei familiaris posthæc vsuram, & incrementa percepturum prçnunciat. Quod ita prorsùs euenit: Nam Monasterij ædificatione peractâ, Ioseph duo millia aureorum sibi ad annuos reditus excreuisse comperit. Huius quoq; Iosephi vxori, quisnam anno sequenti ibi Guardianus futurus esset, curiosiùs inquirenti, statim Narcissus, Fr. Ioannem à Villafrancâ indigitans: Hic (ait) vester Guardianus erit. At rei euentus id ex Dei duntaxat reuelatione eum accepisse, non obscurè declarauit. Postremò, nonnullis antequam è viuis excederet, diebus, Narcissus, cuiusdam Clerici, qui illi familiaris erat, domum ingressus, cùm illum inde abesse comperìsset, domesticis ait: Renunciate Anxio Morfort, Narcissum extremum illi valedicturum huc accessisse: quamprimùm vero mutuum nobis apud immortales occursum futurum. His verbis cùm celerem vtriusque, & suum, & Clerici obitum prçsignificasset, hæc ab eo prophetico spiritu dicta, rei euentus confirmauit. Nonnulla quoq; ab eo patrata signa referuntur: atq; illud primum, quod cùm vxori Onufrij Bledæ, canabaceum funem ex mandato Prouincialis tradidisset, illa post primos dolores, posterioribus partus doloribus non expectatis, feliciter filiam peperit. Dominicus Ioannes à Villarasa febri æstuans, cùm illi Narcissus nomen suum chartulæ impressum collo appendisset, paulò post pulsâ febri incolumis è strato surgit. Huius post hæc vxor (Brianda Frigola nomine) cùm acrioribus in testinorum doloribus torqueretur, quibus curandis nulla Medicorum pharmaca satis esse poterant, Narcissi suffragio sanatur. Narcissus verò domum reuersus, cùm ægrotare cœpisset, sese ad Domini aduentum, quem breui adfuturum non ignorabat, parans; dum sua apud Sacerdotem peccata expiat, in mentis excessum rapitur. Ex quo tandem sibi redditus, Confessione peractâ, ac cçteris morientium Sacramentis eximia pietate susceptis, nono ægritudinis die sanctimoniâ clarus, Valentiæ ad Dominum migrat, cœlesti gloriâ coronandus, quam pleraque post mortem, ob ipsius merita, à Deo patrata Miracula contestantur: cùm enim illius obitus famâ per vrbem diffusâ, magnâ vtriusq; sexus fre-

quentia ad illius funera confflueret; æstuanteq; populi deuotione habitus in particulas discinderetur, capilli, barbaq; euellerentur, inter alios Ludouicus Ferrerius adolescens, qui strumis laborabat, cùm defuncti manu locum attigisset, collum discerpi, ac in frusta secari sibi videbatur; at paruo temporis interuallo elapso Ludouicus à strumis liber fuit. In vrbe Valentina Moyses Mironius, Sacerdos, diutinâ febri laborans, cùm pallio, quo Narcissus olim vsus fuerat, caput sibi operuisset, statim pulsâ febri incolumis euasit. Alter, Ferragut nomine, qui cephalalgiâ, ac prætereà febri grauiter cruciabatur, cùm strophiolum, quo Narcissi caput extremâ in ipsius ægritudine contectum fuerat, sibi capiti imposuisset ab vtroq; morbo confestim liberatur. Idem strophiolum cùm Hieronymo Ferragut, Valentino, ob febrim continuam neci à Medicis adiudicato, impositum fuisset, paulò post in vitam, & incolumitatem respirat. Brianda Iosephi Pla, cuius superius memini, vxor, cùm eodem fune, quem à Narcisso olim acceperat, iterum in partus doloribus se præcinxisset, ab his statim libera fœtum emittit: atq; eodem ducentæ aliæ mulieres prægnantes à partus periculo liberatæ referuntur. Huius filia Brianda nomine, dysenteriâ tam grauiter laborabat, vt ipsius vitæ occasus breui expectaretur: Cùm itaque præfatum Narcisci strophiolum sibi imposuisset, post breue tempus integræ incolumitati restituitur. Angela quoque Feirera Valentina, diutinâ odontalgiâ, quæ nullis remedijs tolli, aut leuari poterat, præter modum afflictata cum Cruce, quam à viuente adhuc Narcisso acceperat, sibi molares contigisset, breui temporis interuallo plenam illius curationem assequitur. Hoc ipso Crucis contactu huius Angelæ filia pleuritide correpta, cùm laterum dolore grauiter cruciaretur, simul à dolore, ac pleuritide paruo interiecto temporis spatio, perfectè curatur. Frater Hieronymus Valentinus, ex nostris Concionator, qui dentium dolore sæpe torqueri consueuerat; simul atque Narcisci pallio genas contingeret, liber à dolore efficiebatur. Alter, qui graui carnis tentatione vexabatur, quam nec ieiunia, nec oratio pellere valerent, vix B. Viri merita inuocans, ipsius pallium sibi adhibuit, cùm nullâ interiectâ temporis morâ, libidinis spiritu effugato, liber de tentatione triumphat. Mulier, cui lac in vberibus aruerat, quo fœtum enutrire posset, cùm habitus Narcissi particulam vberi applicasset, protinus lactis fons ex vberibus erumpit. Postremò, mulier quædam Valentina, Bocca nomine, cùm habitus Narcissi particulam in sinu reposuisset; accidit, vt antequam ad quietem concederet,

ardentes in camino prunas cinere contegens, chartulam, quâ habitus particula inuoluta erat, inter prunas è ſinu ſibi excidiſſe, non aduerteret. Quamobrem mane illuceſcente, cùm è lecto ſurgens ad caminum acceſſiſſet, ignem è prunis excitandi causâ, chartulam nullâ ex parte ab igne, aut prunis læſam conſpicit, & admiratur. Obijt Vir Sanctus Anno 1609.

FRATER IACOBVS A MANFREDONIA FF^tum CAPVCINORVM
LAICVS

Fr. IACOBI A MANFREDONIA LAICI

VITA, ET GESTA.

FRATER IACOBVS à MANFREDONIA, Laicus, in ipſo Iuuentutis flore, florentes mundi illecebras declinans, potioresq; Crucis aſperitates, quàm ſæculi delicias æſtimans, ad Capucinos deflexit. Quapropter ab ipſo ſuæ conuerſionis exordio, vt verum ſe Crucis diſcipulum oſtenderet, carnem cum vitijs, ac ſenſuum concupiſcentijs ita crucifigere didicit, vt vix illi vitæ neceſſaria permitteret: cùm enim pręter Eccleſiæ, & Regulæ ieiunia, S.P.N. Franciſci quoq; Quadrageſimas obſeruaret; ex his quadragenaria Chriſti, & S. Michaëlis ieiunia fabis madefactis tantummodo celebrans, harum quantum manus capere poſſet duntaxat ſibi ad quotidianum victum adhibere conſueuerat. Aſpero ſemper cilicio eſt vſus. Lectus illi, nudæ tabulæ, ac puluillus, vitis ſarmentum, perpetuus fuit. Corpus tot ſæpè flagris cædebat, vt ſanguinis aſperſione impreſſa humi veſtigia relinqueret: verberum verò plagis, nouo medicamenti genere, viuæ nimirum calcis cataplaſmate mederetur. Caſtitatis propugnator acerrimus fuit; ita, vt cùm ardentes à Dæmone libidinis faces ſibi in carne aliquando accendi perſentiſceret, brumali tempore, nudus, gelidiſſimo ſub aëre tamdiu immobilis perſtiterit, quoad libidinis flammæ, à Dæmone excitatæ extinguerentur. Verùm, cùm inde herniæ morbum contraxiſſet, genitalesq; partes, quò hernia curari poſſet, Chirurgo patefieri neceſſe eſſet, tam pudicitiæ amicus fuit, vt Beatiſs. Virginis opem implorans, ab eâ in momento curatus fuerit. Denique, cùm in die perpetuis corpus, vel horti, vel quotidianæ mendicationis laboribus attereret; noctu verò tam breuem illi ſomni requiem daret, vt vix ſomnum ipſum attigiſſe videretur, feſſa membra haud aliâ, quàm orationis, ac diuinæ contemplationis quiete refouebat. Hinc copioſâ Dei luce perfundi, vberioribusq; Dei donis in eâ potiri cœpit: quo fiebat, vt ſæpè in mentis exceſſus raperetur; prę ſertim in Conuentu Turris Maioris, vbi aliquando in Eccleſiâ orans in ſublime efferri, ac vultu ita emicare viſus eſt, vt Solis lucem æmularetur. Rurſus, dum Laurini, poſt Matutinas Horas orationi incumbens, mentem ad Sacræ Communionis

refectio-

refectionem parat; fulgentiſſimum quaſi Solis globum ſibi pręſentem cernit;quem cùm humanis oculis ferre non poſſet,manibus ſibi oculos contegens, ab eo viſum declinare conabatur. At globus ille lucidus eidem inter manus inſiliens, tam cœleſti illius animum voluptate imbuit,vt ab humanis rebus abſtractum,totum in Dei imaginem transformauerit. Poſt hæc Prophetico à Deo ſpiritu imbutus, cœpit futura prędicere. Cùm Turris Maioris Dynaſta ad Lauretanas Beatiſſimę Virginis ædes plurimo cum comitatu profecturus, à Iacobo peteret, vt pro eo preces ad Deum funderet, ſtatim Prophetico ſpiritu correptus adſtantibus ait: Haud omnes, qui Ducem comitantur,ad nos incolumes redibunt: vnus neci iura perſoluet. Duce verò cum ſuis iter agente, cùm B. Virginis Corollam pro eo antelucanâ horâ recitaret; vix præ inſolitâ animi anguſtiâ eam proſequi poterat; quo tempore illi reuelatum fuit, Ducem magno in vitæ periculo verſari. Cumq; tota periculi ſeries eidem explicata fuiſſet, protinus Duciſſam rerum certiorem reddens, Ducem à periculo liberum affirmat: quæ hoc tempore tabellario ad Ducem expedito, rem ita geſtam, vnumq; ex Ducis aſſeclis glande peremptum (vt Vir Dei prędixerat) occubuiſſe accepit. Poſt hæc Duciſſæ Turris Maioris nurus abſentis, ante ſex dies; ac prǫterea Duciſſæ Bouini filię etiamnum incolumis; demùm S. Seueri Principiſſæ, poſt quintum decimum diem futurum obitum pręnunciat. Æthiopiſſæ quoque captiuæ, quæ in Mahometicę legis cultu pertinax erat, futuram ad Chriſtianam Fidem conuerſionem prędignificat. Neapoli per aliquod tempus dimoratus, Franciſco de Caſtro futuras nuptias,Regij Oratoris,ac tandem Proregis in Neapolitano Regno munus prędicit: ac Philippi III. Hiſpaniarum Regis prolem,ac prolis numerum,& qualitatem futuram diſtinguit. At verò, non modò Prophetiæ, ſed & miraculorum dono clarus, multos Diuinâ virtute ægrotos incolumitati reſtituit. Inter hos Morconij,cùm Eugenium quendam de Rubeis deſperatâ à Medicis ſalute ægrotantem inuiſiſſet, ipſius apud Deum opem efflagitantem, his verbis protinùs affatur: Euge,Eugeni, in Domino confide; citò conualeſces. Vix hæc prolocutus fuerat, cùm æger à morbo reſpirans, paruâ interiectâ morâ incolumis redditur. Cum in Conuentu Turris Maioris verſaretur, in Virum quendam vndique vlceribus affectum aliquando incidit: quem cùm vrbis Duciſſa intuita eſſet, ad Iacobum conuerſa ait: Iacobe, pauperculi iſtius tam malè plagis affecti non misereris? Cui Iacobus: Ecquidnam ad ipſius miſeriam

ſubleuandam præſtare valeo? Age (inquit illa) Crucis ſignum vlceribus imprime, vt eo perſanetur. Reluctabatur Iacobus: Neque enim (aiebat) vir peccator hæc poteſt ſigna patrare. At Ducisſâ id ab eo importunius efflagitante, tandem Vir Dei ſingulas vlcerum plagas Crucis ſigno petens, cùm extremam obſignâſſet, æger, plagis conſolidatis, incolumis euaſit. In Prouinciam Barienſem vnà cùm Fr. Syluestro Roſcianenſi profectus, cùm Fratrem quendam grauiter ægrotantem inuiſiſſent, mox Syluester ad Iacobum: Iacobe Frater (inquit) ſignum Crucis huic fratri noſtro impende. Cui Iacobus: Non meum, ſed tuum eſt, Pater, qui Domini es Sacerdos, hæc ſigna impendere. At Syluester: Illud (inquit) ex obedientiâ redde. Cui cùm Iacobus obſiſtere minimè valeret, ſignum ægroto in fronte præſtat, quo mox æger conualuit. Hoc modo & puerum, qui graui morbo laborabat, ſanitati reſtituit. Pleraque alia, pręter hæc Iacobum ſigna patraſſe M. S. noſtra referunt, quæ cùm ſcripto minimè tradita ſunt ſilentio oppreſſa periêre. His cùm apud omnes illius ſanctimoniæ fama percrebuiſſet, tot Dei ſeruus à Satanâ, tùm clam, tùm palam infeſtationibus oppetebatur, vt interdum, dum in Eccleſiæ Choro noctu ſolus orat, Dæmonem ſub canis ſpecie Pſalterij folia crebrò vertentem cerneret: quandoq; verò Satan horribilem aſpectum pręſeferens, vt eum ab oratione auocaret, terrere conaretur. Semel tandem, cùm eidem pallium ex humeris tuliſſet, in campanarum obeliſcum detulit. Hæc ille Diaboli tentamenta, quibus eius virtus magis perficiebatur, cùm humili patientiâ deuinceret, ad vitæ tandem coronam appropinquans, in Conuentu Turris Maioris, quartanâ febri ſeptuagenarius ægrotare cœpit: quam cùm quotidiano labore, ac conſuetâ vitæ aſperitate ſuperare ſperat, grauiorem in morbum incidit; quo tempore cùm ob inopiam Medicorum, Fr. quidam Neapolitani Noſocomij commoda illi in mentem reuocaret, huic Vir Dei: ſi in Neapolitani Conuentus Noſocomio (ait) æger iacerem, in hominum manibus decumberem: hîc verò in Dei manibus libens ſto, id à Dei miſericordiâ ſperans, me in Domini mei IESV CHRISTI ſinu, ac ſub B. Michaëlis Archangeli patrocinio, hîc extremum diem clauſurum. Triduo igitur ante Dominici Natalis diem, cùm animum à peccatis Sacramento expiaſſet; ac Sacro Domini corpore refici poſtulaſſet, ſui obitus diem, ac horam præſignificans, die ipſo Natalis Domini, circa meridianam horam, Anno 1609. Deo ſpiritum reddidit, plurimâ populorum turbâ ad illius funera confluente.

Fr. MANSVETI A VALLE CAMVNORVM, LAICI

VITA, ET GESTA.

RATER MANSVETVS à VALLE CAMVNORVM, Laicus, cùm ad extremam vſque ſenectutem, vitam mirâ innocentiâ, ac mentis puritate, admirabili quoque pietate ornatam duxiſſet; perpetuum ſe, quoad vixit, Regularis obſeruantiæ, ac perfectæ virtutis exemplar cunctis ſuſpiciendum prębuit. Huic, cùm tam ardens orationis ſtudium eſſet, vt iuges ferè ex intimo amoris incendio lachrymæ ex oculis defluerent; hinc admirabilis illius orationis virtus ſeſe offerre viſa eſt, quâ ſæpenumero in Deum efferebatur, vt à ſenſibus abalienatus, ſolo ſpiritu cum Deo ageret. Id illi aliquando Benacum Lacum nauigio traijcienti accidit; in quo trium horarum ſpatio tam immobilis, ac inſenſibilis perſtitit; vt licet in varia à Socio diſtractus vix tandem ſibi redditus fuerit. In Conuentu Alimeni, agri Bergomenſis, cùm Manſuetus ſacris Myſterijs de more aliquando in dextro Euangelij latere, (erat enim auris obtuſæ) intereſſet; lucis globus ex Altari erumpere viſus, qui ad Manſuetum ſe extendens, ipſius caput maximâ intuentium admiratione obumbrat. Rurſus, dum ſolus in Eccleſiâ orat, vocem è Cœlo ter hæc verba repetentem audit: Remittuntur tibi peccata tua. Iterum, cùm in Conuentu S. Victoris, Vrbis Mediolanenſis, Prouincialia Comitia celebrarentur, atram nubem, quæ procellam, ac vaſtitatem frugibus minabatur, rectaq; ad Conuentum ferebatur, in genua procidens, ac pauliſper orans, tum Cruce, Regulæq; codice manu apprehenſis, ac in nubem appropinquantem Crucis ſignum vibrans, tam repentè diſſoluitur, vt puſillo tempore elapſo, vix eius veſtigia viſa fuerint. Poſtremò, Ioannes Baptiſta, Milanus, Epiſcopus Bergomenſis, ſe à graui morbo Manſueti oratione curatum fuiſſe, haud ſemel teſtatus fuit. Is igitur cùm plurimos in Religione annos in iuſtitiâ, & ſanctitate traduxiſſet, octogenarius tandem Mediolani ad Dominum migrat Anno 1610.

***

Fr. THEODORI PANORMITANI LAICI

VITA, ET GESTA.

FRATER THEODORVS PANORMITANVS, Cathalonienſis Prouinciæ Laicus, ex ſæculi mercaturâ, ad Domini negotiationem translatus, tam præclaram in eâ operam, ac laborem contulit, vt credita ſibi, licet minora in Religione talenta, boni, & fidelis Serui inſtar, multiplicauerit. Laicorum hic vitam, quæ circa Marthæ potiſſimùm miniſterium verſatur, ita cum Mariæ otio coniunxit, vt nec Mariæ otium turbaret, neque à Marthæ opere abſtineret: neque enim ſolum Conuentus hortulum; ſed & animi agrum humilitate, obedientiâ, paupertatis ſtudio, patientiâ, charitate, ac cæteris Regularis obſeruantiæ virtutibus, quibus egregiè præſtabat, operoſiùs excolebat; eodemq; tempore tam ſuauiter diuinæ contemplationis otio fruebatur, vt ſæpiſſimè animo à ſenſibus alienato, inter Cœleſtium deliciarum conuiuia cum Deo epularetur. In Perpinianenſi Conuentu, cùm in Cellâ aliquando oraret, ecſtaſi correptus, vultu ita accenſo apparuit, vt diuini amoris flammis totus exuri videretur. Hoc modo rurſùs, cùm Angeli cuiuſdam Cordonæ Perpinianenſis domus gradus conſcenderet, mente excedens, diu ibi exſtaticus permanſit. Prophetico prætereà ſpiritu, pleraſque tùm occultas animi cogitationes, tùm res futuras Franciſco Cors, Barcinonenſi Iuriſperito aperuit. Maximâ quoque Theodorus, cùm B. Antonium Olyſipponenſem Religione coleret, nonnulla in ipſius nomine miracula patrâſſe, communis apud omnes fama fuit. Inter quæ illud refertur. Ægrotabat Barcinonæ iam deſperatâ à Medicis valetudine, nobilis quædàm mulier, Maria Pagnera nomine; ad quam ob morbi contagium cùm accedere nemo auderet, accedens Theodorus: Quid (inquit) aditum prohibetis? Liberum mihi præbete greſſum: mecum enim eſt fidus Achates, qui ægræ ſalutem reſtituet. Cumq; ingreſſus ægram ad S. Antonij opem implorandam prouocaſſet, in eiuſdem S. Antonij nomine ſtatim incolumem reddit. Poſt hæc ad Blandæ Conuentum profectus, accidit, vt peregrinus quidam à Fratribus hoſpitio acceptus, in lethalem, & contagioſum morbum

incide-

inciderit; quem cùm Theodorus curandum suscepisset, eo tandem è viuis erepto, is eodem morbo ægrotare cœpit: quo tempore, cùm generali peccatorum Confessione mentem expiâsset; Sacerdos, qui ipsius Confessionem excepit, quam ille ex matris vtero virginitatem tulerat, virginitatem Deo tunc reddidisse, non obscurè compertum habuit. Obijt apud omnes sanctimoniæ famâ clarus Anno 1610.

FRATER LEONARDVS A MONTE ALTO
FF^rum CAPVCINORVM LAICVS. 92

Fr. LEONARDI A MONTEALTO LAICI

VITA, ET GESTA.

FRATER LEONARDVS à MONTEALTO, Laicus, à teneris annis diuinâ benedictione præuentus, tam piâ in res diuinas, ac præcipuè in Capucinorum Ordinem propensione ferri cœpit vt cùm primùm eò aduentantes Capucinos cerneret, in eorum protinùs sinum aduolaret. Adolescente verò ætate, crebris, apertisq; B.P. Francisci apparitionibus cohonestatur; qui se illi sæpenumero Capucinorum habitu tectum ostendens, eiusq; animum ad præstantiora attollens, hæc illi verba inculcabat: Leonarde, Capucinorum castris te adiunge. His Beatissimi Patris vocibus, & aspectu, cùm Leonardi animus magis indies à sæculi amore auulsus, Apostolicæ vitæ studio inflammaretur, diuinis tandem consilijs sibi obtemperandum statuit; purusque, ac nullâ carnis labe contaminatus, ad Religionem accedit. Porrò, hæc animi puritas, ac virgineus candor, tot sibi in Religione comites virtutes adiunxêre, vt deliciarum Domini hortus videretur, in quo omnium Euangelicarum perfectionum genera consita essent: ibi enim mundi contemptus, ibi suiipsius odium, ibi mentis humilitas, ibi cœca obedientia, ibi inuicta malorum tolerantia, ibi asperæ carnis castigationes, ibi nuda rerum omnium paupertas, ibi tandem excellentissima Dei, ac proximi charitas, suos vbiq; odores efflabat. Inter has verò potissimùm sese efferebat oratio, in quâ cùm eximiam animi puritatem ardentissimæ charitatis incendiò coniungeret, sæpissimè in mentis excessum rapiebatur. Auximi is aliquando orabat, cùm spiritu ad Sacras Lauretanas Ædes raptus, nonnullâ à Beatiss. Virgine cœlestia documenta accepit. Gestabat eo tempore Sacra Deipara in sinu dulcem IESVM infantulum; in quem cùm Leonardus oculos intenderet, tanto illius mens amoris ardore colliquefiebat, vt cùm præ illius desiderio æstuans, se integrè illi possidendum traderet, diuinus ille puer sacro nummo, quem manu gerebat, amatorem suum donauerit. Rursùs, dum in eodem Auximi Conuentu orat, mente excedens, iterum ad Sacram hanc Domum, cui is deuotissimus erat, in spiritu fertur; vbi cœlorum Reginæ, ac pueri IESV aspectu dignatus,

ab his cœleſtia arcana addiſcit, ac pleraſque conſolationes percipit: quibus cùm ſemper humilior, ac diuinâ charitate ardentior fieret; contigit tertiò; vt cùm Anconæ verſatur, in Eccleſiâ aliquando orans, diuino monitu in cellam pergeret: quo tempore Satanam, vt iter ſuum impediret, è regione venientem cernens, tam validò illum vocis clamore adoritur, vt ad fugam compulerit. Poſt hæc cellam ingreſſus, in eâ puerum IESVM tam pulchrum, tam amabilem, tantoq; ſplendore renitentem offendit, vt præ illius amore ebrius, eum inter vlnas aſſumens, chariſſimè ſinu complexus fuerit; diuq; cœleſtibus hiſce delicijs potitus, dulcem IESVM in Cœlum abeuntem, tenerrimo amoris affectu proſequeretur. Porrò, ex cœleſti hoc pueri IESV amplexu, tanta in eum odoris ſuauitas redundauit, vt triduo poſt hæc ſuauiſſimo odore flagraret. Iterùm, cùm in eodem Anconitano Conuentu orationi vacaret, in mentis exceſſum raptus, B.P.N. Franciſcum, in Patriarchæ modum, velut multorum filiorum parentem conſpicit; è cuius vultu tam ingens lucis fulgor emanabat, vt totum Orbem illuſtrare videretur: quo ex aſpectu ad ipſius ſectanda veſtigia vehementius excitatus fuit. His Leonardus, atque alijs à Deo donis accumulatus, cùm duos ſupra triginta annos Deo fideliter, atque omni cum virtutum odore famulatus eſſet, Maceratæ, pari cum pietatis laude, vitæ curſum exegit.

In Piceno Fr. ALEXIVS MACERATENSIS, Laicus, præter virtutum coronam, quâ vitæ curſum exornauit, Tolentini, ſigno Crucis Ioſephum Barnabæum, quartanâ febri laborantem, reddit incolumem. Imbrem quoque, ne Nobiles quaſdam mulieres attingeret, ſuâ oratione coërcet; cùm tamen vndiq; è nubibus flueret.

Obijt anno 1610.

Fr. Mo-

FRATER MODESTVS ANVCIBVS FRATRVM
CAPVCINORVM LAICVS. 07

Fr. MODESTI A NVCIBVS LAICI

VITA, ET GESTA.

FRATER MODESTVS à NVCIBVS, Laicus, ex grauioris culpæ ſpinâ ſuauiſſimam ſuæ conuerſionis vuam expreſſit; & ex priorum vitiorum tribulis, dulciores poſterioris ſanctimoniç ficus collegit: cùm enim vxorem in adulterio deprehenſam manu ſuâ trucidaſſet, noxæ huiuſmodi aculeus ita illius animum pupugit, vt ad eam expiandam, perpetuam ſibi apud Capucinos pœnitentiam elegerit. Huius Viri tam perfecta ad virtutem conuerſio fuit; vt ſimul atque Religionis gremio exceptus fuit; perfectioris vitæ, quæ in B. P. N. Franciſco, alijſque prçclaris Seraphicæ huius militiæ viris prçluxerat, normam ſequendam ſtatuerit. Hinc mundo renunciare; hinc ſeipſum omni ſtudio abnegare; hinc pullulantes animo cupiditates perimere; hinc ſenſus freno cohibere; hinc carnem ieiunijs; atque alijs macerationibus premere; hinc omnes corporis voluptates proſequi; hinc nudam rerum paupertatem amplecti; hinc humilitatem teſtari, caſtitatem colere, moderationem in omnibus ſeruare, ac cæteris virtutibus animum exornare didicit. Poſtremum verò illius Charitatis ſtudium erat, quâ tantopere flagrabat; vt pro omnibus, ſiue ægrotis, ſiue valentibus, aut egenis, aut diuitibus ſeipſum immolare cuperet. Eam tandem à Domino gratiam conſecutus eſt, vt quamplurimis ægris, vel oratione, vel Crucis tantùm ſigno adhibito incolumitatem conferret; quorum hîc nonnulla exempla referre libet. Ducis Andreæ primogenitus filius ardentiſſimâ febri laborabat, cùm Modeſtus tempore, quo is ſopore detinebatur, importunis Duciſſæ precibus victus, Crucis illi ſignum prçſtat; indeq; actutum abſcedit. Puer verò paulò poſt à ſomno experrectus, matrem accerſens, ait: Capucinus Frater mihi incolumitatem contulit: vbinam ille eſt? Protinusq; incolumis è lecto ſurrexit. Minerua quædam Andrienſis, Ordini cumprimis deuota, cephalalgiâ ſæpè laborabat: quam cùm capitis dolor arripiebat, Modeſto accito, ab eo Crucis ſigno obſignata, mox dolore abſcedente, curabatur. In eadem quoq; vrbe Deianira Viſſoquarta grauiſſimis doloribus

diu

diu cruciata fuerat, quare Modeſtum, vt à Deo ſuis orationibus finem cruciatuum impetret, obſecrat. Modeſtus verò, cùm Deum pro eâ ſe rogaturum ſpopondiſſet; intempeſtâ nocte dum ægra euigilans conſuetis doloribus angitur, en Modeſtus ab eâ pręſens, & viſibilis cernitur, breues illi dolores fore, illamq; quamprimùm ſummâ pace fruituram promittit. Illa autem poſt vnum atq; alterum diem, à cunctis doloribus ſoluta, omni cum pietate in Domino quieuit. Cùm Modeſtus ex S. Trinitatis Monte, Caietæ, lapidem ſibi aliquando ſumpſiſſet, eo multorum ægrotorum morbos diuinâ virtute curabat. Hoc modo Andriæ, cùm Deliæ Campanilę filius neruorum attractione, atq; ardenti febre laboraret; ter, vti ſemper ſolebat, oratione Dominicâ, ac Salutatione Angelicâ perſolutis, aquam, in quâ huiuſmodi lapis immerſus fuerat, puero propinans, eum confeſtim ad priſtinam ſanitatem reuocauit. Eâdem quoq; in oppido Nucum geminos cuiuſdam mulieris filios, grauiter febricitantes, in potu exhibitę, protinùs à febre curat. Tot deniq; Andriæ morborum curationes diuinâ virtute pręſtitit; tantaq; illius apud omnes ſanctimonię fama erat; vt cùm eum Medici ad ægrotorum viſitationem accedentem cernerent, eos Medicorum ope non indigere affirmarent; eò, quod Modeſtus eos ſuâ oratione curaret. His & alia Miracula accedunt, quibus Deus Serui ſui ſanctimoniam paſſim teſtatam voluit: Andriæ namque Ioannis Baptiſtæ Zina dolium vino corrupto plenum, in optimum & generoſum commutat. In eâdem ciuitate Syluiæ Conoſcitoræ vas oleo vacuum plenum reddit. In Barienſi vrbe vinum à Beatrice Efrem emendicans, accidit dolium ad fecem vſque exhauſtum fuiſſe; at Modeſti meritis, dolium non ſolum lagenas impleuit; ſed quod miraculum mirum in modum auget, dolium in anteriorem partem pendens, ad tertium vſque menſem vinum emiſit, ac toti Beatricis familiæ ſatis fuit. Annæ Detolæ Barienſi, quæ ex tribus panarię coctu ræ partibus, quas ex clibano ſibi adferri iuſſerat, tertiâ tantùm ſibi ſeruatâ, reliquas ei largita fuerat, tertiam illam partem ita ſuâ oratione multiplicauit, vt ea tredecim dierum ſpatio toti familiæ ſuffecerit, quæ aliàs vix tertium, aut quartum diem attingere potuiſſet. Eadem quoq; triticum ad Fratrum, atque aliorum pauperum vſum erogans, eandem tritici menſuram non ſemel ſub anni finem, S. Viri oratione ſibi reſtitutam vidit. Poſtremò, cùm in Andrię Conuentu Fratribus, nec non foreſtarijs panis deficeret; Vir Dei haud animo fractus arcta quædam panis fruſtula cuiq; apponit, quæ ita oratione ſuâ multiplicat,

vt ij & Fratres satiati, & plus, quam appositum erat, superfuerit. Prophetico quoque spiritu illum fuisse præditum, quæ sequuntur exempla demonstrant. Primùm, Deianiræ Vistoquartæ aliquando tam graui febre, ac cordis oppressione laboranti, vt eam Phisici neci adiudicarent, breui incolumem futuram prænunciat. Eidem immaturam viri mortem prędicit. Fratri Gregorio à Nucibus, antequam ad Capucinos accederet; graui, ac periculosâ corporis infirmitate detento; longiùs adhuc superstitem victurum, atque inter Capucinos extremam vitæ lineam clausurum præsignificat. Hostunij Lucretiæ Capursiæ vterque parens aduersâ valetudine detinebatur; de quorum vitâ cùm dubia apud Medicos spes esset, Modestum illa interpellat, vt pro vtriusque parentis salute Deum suâ oratione exoret: qui ad eam protinus: Quid (inquit) Lucretia, parentum te metus sollicitat? sospes illis vita erit: at qui modò sospes est frater, breui sua morti tributa soluet. Dictum ipse rerum euentus comprobauit. Postremò, Ioannes Franciscus Lenta, cùm desperatâ à Medicis valetudine extremùm laboraret, eò Modestus accersitus, vt moribundum ad pium vitæ occasum suâ hortatione disponeret, cùm primùm ad ægrotum accessit, ipsius manum apprehendens: Ludouice (ait) cur tuum mortis metus animum agitat? tibi vita condonata est; crastina dies te incolumitati restituet. Res planè miraculo plena fuit: qui enim tunc animam agere videbatur, vix sequentis diei lucem aspexit, cùm è lecto incolumis exilijt. Plura hic, tum Prophetici spiritus, tùm Miraculorum exempla edidit, quæ scripto haud consignata fuerunt; quibus cùm D. O. M. serui sui vitam, virtute, ac sanctimoniâ plenam illustrare voluisset; eum quoque post plurimos Religionis labores in Traniensi Conuentu ad Superos vocatum, dignis tandem præmijs, vt piè credimus, cohonestauit Anno 1611.

In S. Angeli Prouinciâ Fr. IVSTINVS NEAPOLITANVS, Laicus, Vir magnarum virtutum, præsertim verò effusæ in pauperes charitatis commendatur. Quo factum est, vt Laurentium quendam de Magistris, apostemate in ventris vmbilico laborantem, iam à Medicis morti adiudicatum, Crucis signo persanauerit. Obijt Anno 1612.

***

Fr. MATTHIAS à S. AGATHA, vitæ innocentiâ, atque animi puritate in Bononienſi Prouinciâ, commendatur: qui cùm in morte diuinâ quâdam viſione cohoneſtatus fuiſſet, inter riſus, ac cœleſtes conſolationes, animam efflauit, Anno 1582.

In Meſſanenſi Prouinciâ Fr. PETRVS CALABER, diutino corporis languore, ac patientiâ probatus, deuictis quoque Dæmonum tentationibus, quibus in morte exagitatus fuit, defœcatus, atque argento purior, Meſſanæ diem extremum claudit Anno 1582.

In Pariſienſi Prouinciâ Fr. FRANCISCVS ARELATENSIS, maximis virtutibus emicans, Beatiſſimæ Virginis, nec non pueruli IESV nonnunquam aſpectu dignatur. Denique obitu ſuo longè ante Fratribus prænunciato, feliciùs in Domino obdormiuit Anno 1589.

Fr. IOANNIS à MANFREDONIA, apud Appulos etiamnum celebris memoria viget; qui à muliere incontinentiæ tentatus aufugit: Cumq; virginitatem, & vitæ auſteritatem virginitatis cuſtodem, cæteraſq; perfecti hominis virtutes, integrè vſque ad canos proſecutus eſſet, in morte cœleſtium ſupplicationem Beatiſſimæ Virginis præſentiâ illuſtratam cernens, Deo animam tradit Anno 1592.

E Panormitanâ Prouinciâ Fr. LVDOVICVS PANORMITANVS, Nouitius, velut è florenti germine gemma erumpit: qui nobiliſſimo genere ortus, cùm purus ad Religionem acceſſiſſet, poſt aliquot probationis menſes, inde purior emerſit. De quo id in Ordinis monumentis traditum eſt; quod cùm à Ioanne Panormitano, Noſocomij Præfecto, illi vitæ occaſus, quo ſe ad eum pararet, ex Medicorum iudicio nunciaretur, mox eidem Ludouicus: Ego quidem (ait) ad extremam vitæ metam propero; at tu celeriùs ad metam pertinges: Tu prior præcurres; ego poſterior ſequar. Subriſit Ioannes, qui tunc perfectâ valetudine fruebatur. At Ludouicum non humano, ſed diuino ſpiritu percitum id monuiſſe, rei exitus facilè declarauit: Ioannes enim poſtridie ardentiſſimâ febre correptus, tertio poſt die, vitam cum morte commutat: Ludouicus verò biduo poſt Ioannem, & ipſe rebus humanis valedicit; cuius facies poſt mortem tam ſplendida apparuit, vt angelicam potiùs, quam humanam ſpeciem præſeferret. Obijt Anno 1596.

Sæuâ lue Pedemontanam regionem occupante, dum Fr. HIERONYMVS à VIGVERIA ardentiori charitatis æſtu incenſus, peſte laborantibus miniſtrat, eodem morbo conſumptus, præclarum vitæ finem ſortitur: cuius ſuffragia poſt mortem, ad mulieris ob-

ſeſſæ opem implorata, eam à Dæmonum poteſtate vendicarunt. Obijt Anno 1598.

In Pariſienſi Prouinciâ Fr. ONVFRIVS PINTI ZARENSIS, Nouitius, tanti fuit animi candoris, & vitæ probitatis; vt cùm necdum abſoluto probationis anno, ſupremo morbo correptus, cum morte confligaretur; maximus ſplendor, & Angelorum multitudo in eius cellâ viſa fuerit, qui ſolutam è corpore animam in cœlum extulêre. Atque eâdem horâ ab altero in Eccleſiâ orans, vndique cœleſti luce perfuſus conſpicitur. Obijt Anno 1599.

APOSTROPHE AD LECTOREM.

LEctor aduerte in elogijs Virorum Illuſtrium, quos hoc Catalogo complexus ſum, nonnulla me obiter attingere, quæ ſanctitatem ipſis videantur adſcribere: perſtringo nonnunquam aliqua ab ijs geſta, quæ cum vires humanas ſuperent, miracula videri poſſunt: præſagia futurorum, Arcanorum manifeſtationes, reuelationes, orationes, & ſi quę ſunt alia huiuſmodi beneficia, & in miſeros mortales eorum interceſſione diuinitus collatæ gratiæ: demum nonnullis ſanctimoniæ vel martyrij videor appellationem tribuere. Cæterum horum pleraq; iam ante hac ab alijs ſcriptoribus prodita fuerunt, atq; à me totidem pene verbis ex ipſis deſcripta. Ea verò quæ addidi, à Viris quos probæ fidei exiſtimo, accepi. Verum hæc omnia ita meis Lectoribus propono, vt nolim ab illis accipi tanquam ab Apoſtolicâ Sede examinata, atq; approbata, ſed tanquam quæ à ſolâ ſuorum auctorum fide pondus obtineant; atq; adeo non aliter, quam humanam hiſtoriam. Proinde Apoſtolicum Sacræ Congreg. S. Romanæ & Vniuerſalis Inquiſitionis Decretum, Anno 1625. editum, & Anno 1634. confirmatum, integrè atq; inuiolatè iuxta declarationem eiuſdem Decreti à Sanctiſſimo Domino N. D. Vrbano Papa VIII. Anno 1631. factam, ſeruari à me omnes intelligant, nec velle me vel cultum aut venerationem aliquam per has meas narrationes vlli arrogare, vel famam & opinionem ſanctitatis, aut martyrij inducere ſeu augere, nec quicquam eius exiſtimationi adiungere, nullumq; gradum facere ad futuram aliquando vllius gratificationem, vel Canonizationem, aut miraculi comprobationem, ſed omnia in eo ſtatu à me relinqui, quē ſecluſâ hac meâ lucubratione obtinerent. Hoc tam ſanctè profiteor, quam decet eum qui ſanctæ Sedis Apoſtolicæ obedientiſſimus haberi filius cupit, & ab eâ in omni ſuâ inſcriptione & actione dirigi.

FINIS.

VIRORVM ILLVSTRIVM

Virtutum & Miraculorum Sanctimoniâ Insignium,

Quorum Vita, & Gesta, in præsenti

FLORVM SERAPHICORVM TOMO

Exarantur,

INDEX TRIPLEX.

Quorum

I. Continet Apparitiones, ac Reuelationes nonnullas Beatissimæ Virginis.

II. Virorum Illustrium Ordinem Hierachicum.

III Alphabeticum, cum numero Annorum Christi, Religionis & paginæ.

INDEX

REVELATIONVM & APPARITIONVM nonnullarum Beatissimæ Virginis Mariæ.

Iunipe-

INDEX

FLORVM SERAPHICORVM, siue VIRORVM ILLVSTRIVM SECVNDVM ORDINEM HIERARCHICVM.

Generales.

Procuratores Generales in Curiâ Romanâ.

Definitores Generales.

Commissarij Generales.

Apollo-

Elisa-

		Annus Christi.	Annus Religio.	Pagina.
	Elisæus à Messana, Guardian.	1582	58	201
	Pacificus à Sestino, Guardian.	1584	60	202
	Cyprianus à Monte Coruino, Guardian.	1584	60	208
	Albertus Bergomas, Guardian.	1585	61	212
	Ioannes à Nouocomo, Guardian.	1585	61	214
	Constantinus à Saluatore, Guardian.	1586	62	217
	Iacobus à Belfortio, Guardian.	1586	62	220
	Isaias Mediolanensis, Guardian.	1586	62	222
	Aurelius Mediolanensis, Guardian.	1588	64	225
	Michael à Denia, Guardian.	1589	65	227
	Petrus Bessonius, Guardian.	1589	65	231
	Anselmus Bononiensis, Guardian.	1590	66	234
	Ioannes à Colleamato, Guardian,	1591	67	236
	Laurentius Oscensis, Guardian.	1591	67	239
	Andreas Taurinensis. Guardian.	1593	69	242
	Iustinus à Nursia, Guardian.	1594	70	245
Fr.	*Andreas Cremonensis, Guardian.*	1594	70	248
	Raphael à Monseria, Guardian.	1595	71	249
	Andreas à Sestino, Guardian.	1597	73	249
	Stephanus Tyracinensis, Guardian.	1597	73	250
	Ambrosius Vrbinas, Guardian.	1600	76	252
	Marcellus Tripluminensis, Guardian.	1601	77	255
	Franciscus Nouariensis, Guardian.	1603	79	263
	Zacharias Mediolanensis, Guardian.	1605	81	266
	Hilarion Vibonensis, Guardian.	1605	81	269
	Antonius Maria Astensis, Guardian.	1605	81	272
	Augustinus Genuensis, *Guardian.*	1606	82	273
	Constantinus Mutilensis, Guardian.	1607	83	275
	Vincentius à Petramelia, Guardian.	1608	84	277
	Benedictus Canfeldensis, Guardian.	1610	86	280
	Rogerius Tiphernas, Guardian.	1610	86	291
	Bonauentura Calaritanus, Guardian.	1611	87	294
	Iosephus à Leonissa, Guardian.	1612	88	295

Magistri Nouitiorum.

	Fr. Thomas Atriensis, Magist. Nouitior.	1583	59	341
	Fabritius Camerinensis, Magist. Nouitior.	1584	60	342
	Ludouicus à Sulmona, Magist. Nouitior.	1588	64	342
Fr.	*Secundinus Astensis, Magist. Nouitior.*	1589	65	344
	Dionysius Aletinus, Magist. Nouitior,	1589	65	346
	Bartholomæus Cæsenas, Magist. Nouitior.	1592	68	347
	Hilarius Cebensis, Pedemontanus, Magist. Noui.	1598	74	350

		Annus Christi.	Annus Religio.	Pagina
	Ruffinus Roffanensis, Prædicat.	1597	73	4 9
	Ambrosius Mediolanensis, Prædic.	1601	77	4 2
	Ægidius è Portu S. Mariæ, prædic.	1603	79	422
	Ioannes Alarconius, prædicat.	1603	79	425
	Michael Perpinianensis, prædicat.	1604	80	426
	Fabianus à Centellas. prædicat.	1604	80	426
	Bonauentura à Nursiâ, prædicat.	1607	83	426
Fr.	*Urbanus Frentanensis, prædicat.*	1607	83	426
	Michael Angelus Badensis, præd.	1609	85	427
	Syluerius Messanienſis, prædicat.	1609	85	428
	Cherubinus Maurianensis, prædic.	1609	85	429
	Archangelus ab Auletâ, prædic.	1609	85	430
	Marcellus Curensis, prædicat.	1610	86	431
	Michael Angelus, Venetus, prædic.	1612	88	433
	Ioannes à Fano, prædicat.	1612	88	435
	Sacerdotes.			
	Fr. Vitalis Mediolanensis, Sacerdos.	1581	57	436
	Raynerius Biturgiensis, sacerd.	1581	57	437
	Antonius à Lotito, sacerd.	1582	58	438
	Simon Butriensis, sacerd.	1582	58	438
	Angelus Brixiensis, sacerd.	1583	59	439
	Fulgentius sculanus, sacerd.	1584	60	439
	Liberius à Cortonâ, sacerd.	1585	61	440
	Ioannes Maria à Maurettâ, sac.	1585	61	44
	Sebastianus Fauentinus, sacerd.	1585	61	441
	Antonius Montopolitianus, sacerd.	1586	62	441
Fr.	*Angelus Solofrensis, sacerd.*	1586	62	441
	Gasparus à Baleari maiore, sacerd.	1586	62	441
	Antonius Siculus, sacerd.	1586	62	441
	Benedictus Valentinus, sacerd.	1587	63	442
	Gregorius à Prato Regum, sacerd.	1587	63	442
	Thomas Aletinus, sacerd.	1587	63	442
	Matthæus Calabei, sacerd.	1587	63	442
	Philippus Iniciensis, sacerd.	1588	64	442
	Ioannes Illyricus, sacerd.	1588	64	443
	Thomas à Carauiniâ, sacerd.	1588	64	445
	Lucas à Bardania, sacerd.	1588	64	446
	Guido Finariensis, sacerd.	1589	65	446
	Franciscus Perusinus, sacerd.	1589	65	446
	Bonauentura Rheginensis, sacerd.	1589	65	446

Cheru-

		Annus Christi.	Annus Religio.	Pagina
	Cherubinus à Castro S. Petri, Sacerd.	1603	79	479
	Stephanus à Tiferno Metaurensi, sacerd.	1603	79	483
	Dionysius Mediolanensis, sacerd.	1603	79	486
	Paulinus à Clusonio, sacerd.	1603	79	486
	Bonauentura Aletinus, sacerd,	1603	79	486
	Gerardus Venetus, sacerd.	1603	79	486
	Ioannes Euangelista, Mechliniensis, sacer.	1603	79	486
	Gregorius Bruxellensis, sacerd.	1603	79	487
	Bernardus Eccanensis, sacerd.	1605	81	487
	Franciscus à Ripa, sacerd.	1606	82	487
	Michael à Valentia, sacerd.	1606	82	490
	Franciscus Tyrolensis, sacerd.	1606	82	491
	Alexander à Lauro, sacerd.	1606	82	491
	Bonauentura à Petrafictâ, sacerd.	1606	82	491
	Liberatus Mylensis. sacerd.	1606	82	491
	Augustinus à Tyraceno, sacerd.	1606	82	492
Fr.	Dauid à Gassaco, sacerd.	1607	83	492
	Antonius Consentinus, sacerd.	1607	83	492
	Matthæus & eius socij, sacerdot.	1608	84	494
	Angelus à Visso, sacerd.	1608	84	494
	Gregorius à Manfredonia, sacerd.	1608	84	495
	Zacharias Montensis, Belga, sacer.	1608	84	495
	Franciscus à Grandesa, sacerd.	1603	84	496
	Ioannes Bergomas, sacerd.	1609	85	496
	Antonius ab Ebolo, sacerd.	1609	85	499
	Marcellus Pistoriensis, sacerd.	1610	86	502
	Paulus à Vernia, sacerd.	1610	86	503
	Ioannes Franciscus à Lodronio, sac.	1611	87	503
	Philippus Constantiensis, sacerd.	1611	87	503
	Angelus Tolentinus, sacerd.	1611	87	503
	Augustinus Nursinus, sacerd.	1611	87	503
	Clemens Velitiensis, sacerd.	1612	88	504
	Hilarion Britannus, sacerd.	1612	88	504
	Clerici.			
	Ioannes Gerundensis, Cleric. Nouitius.	1581	57	506
	Nicolaus Hispanus, Cleric.	1581	57	508
	Augustinus Brixiensis, Cleric.	1582	58	509
Fr.	In Piceni Prouincia quidam cleric. Florentinus.	1582	58	509
	Mauritius à Monte Montanario, cler.	1583	59	509
	Sebastianus Vraniensis, cleric.	1583	59	510
	Ludouicus Aletinus, cleric. nouitius.	1584	60	510

Pau-

Onu-

Vincen-

INDEX ALPHABETICVS.

A.

Bapti-

B.

C

Cheru-

G.

L

Petrus

Sera-

FINIS.

